การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

A Study of Problems in Thai Speech of Chinese Students, Huachiew Chalermprakiet University

วิไล ธรรมวาจา

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ปีการศึกษา 2560

ชื่อเรื่อง การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ผู้วิจัย วิไล ธรรมวาจา
สถาบัน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ปีที่พิมพ์ 2561
สถานที่พิมพ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
แหล่งที่เก็บรายงานฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
จำนวนหน้างานวิจัย 393 หน้า
คำสำคัญ สุนทรพจน์ นักศึกษาจีน ปัญหา แนวทางแก้ไข
ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และ 2) หาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ใช้วิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ 1) นักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนรายวิชา TC3023 การกล่าวสุนทรพจน์ จำนวน 58 คน เพื่อเก็บข้อมูลปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหา และ 2) อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย จำนวน 7 คน เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และค่าร้อยละ นำมาแปลผลข้อมูล

ผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนทั้ง 4 ด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.04-3.83 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง-ดี ซึ่งสามารถเรียงลำดับปัญหาที่พบจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาด้านเนื้อหา ปัญหาด้านบุคลิกภาพ ปัญหาด้านการใช้ภาษา และปัญหาด้านการนำเสนอ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจารย์และนักศึกษาจีนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าสาเหตุของปัญหาเกิดมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดความสามารถทางภาษา ไม่ตรวจทานแก้ไข ขาดการเตรียมความพร้อม ความวิตกกังวล และขาดประสบการณ์ โดยเสนอแนวทางแก้ไขว่าควรสร้างพื้นฐานภาษาไทยให้แข็งแรง ทั้งการเรียนรู้หลักการใช้ภาษาและวิธีใช้อวัจนภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม ฝึกฝนจนชำนาญ และทบทวนแก้ไขทุกครั้งก่อนนำเสนอ ทั้งนี้ อาจารย์มีข้อเสนอแนะว่าหลักสูตรและมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนและส่งเสริมการส่งนักศึกษาเข้าร่วมแข่งขันทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์และเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้แก่นักศึกษาชาวต่างชาติ

Research Title A Study of Problems in Thai Speech of Chinese Students, Huachiew Chalermprakiet University

Researcher Wilai Thamvaja

Institution Huachiew Chalermprakiet University

Year of Publication 2561

Publisher Huachiew Chalermprakiet University

Source Huachiew Chalermprakiet University

No. of Pages 393 pages

Keywords Speech, Chinese students, Problems, Solution

Copyright Huachiew Chalermprakiet University

ABSTRACT

This research aims to Study the problems in Thai Speech of Chinese Students; Bachelor of Arts Program (B.A.) in Communicative Thai as a Second Language program of Huachiew Chalermprakiet University, and Study solutions to the problems in Thai Speech of Chinese Students; Bachelor of Arts Program (B.A.) in Communicative Thai as a Second Language program of Huachiew Chalermprakiet University. This research was a mixed method study. The sample selected with purposive sampling consisted of 58 Chinese students who registered for TC 3023 Thai Speech in order to collect information about the problem in Thai Speech as well as the suggested solutions. Seven teachers in Thai language and culture also provide information about the solution and how to improve the skills of Thai speech. The statistics used were the mean, standard deviation, frequency value and percentage.

The results of the assessment of the ability of Thai Speech of Chinese students in 4 aspects were average between 3.04-3.83, at the moderate-high level. Ranking of the problem from the highest to the lowest level include content problems, personality problems, language problems, and presentation problems. Teachers and students have a consistent consensus that the cause of the problem is a lack of knowledge, lack of language ability, un-reviewed, lack of preparation, anxiety and lack of experience. The proposed solution is to create a good Thai language base and how to use nonverbal language, practice, review and improve before presentation. It is recommended that the curriculum and universities should support students to participate in both internal and external competitions to enhance the experience and increase the efficiency of learning for foreign students.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีงบประมาณ 2560 ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทางมหาวิทยาลัยเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ที่ได้ให้เวลาและงบประมาณสนับสนุน จนงานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ความรู้ ข้อแนะนำและคุณธรรมจรรยาที่ท่านได้อบรมสั่งสอนให้แก่ผู้วิจัยนั้น นับเป็นสิ่งมีค่ายิ่งที่ช่วยหนุนนำชีวิตการทำงานให้ประสบความสำเร็จเรื่อยมา จนกระทั่งผู้วิจัยมีองค์ความรู้มากเพียงพอที่จะนำมาถ่ายทอดและเผยแพร่ให้แก่บุคคลอื่นต่อไป

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตตาภา สารพัดนึก ไชยปัญญา อาจารย์ ดร.ขจิตา ศรีพุ่ม และอาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร ที่กรุณาตรวจเครื่องมือวิจัยและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้สมบูรณ์ ถูกต้อง และตรงตามวัตถุประสงค์ ทำให้สามารถดำเนินการวิจัยได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ต่อไป

ขอขอบพระคุณ เพื่อน พี่และน้อง สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติทุกท่าน รวมถึงนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทุกคน ที่ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยและมีส่วนร่วมในการวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปีการศึกษา 2560 ที่มีส่วนสำคัญยิ่งในการให้ข้อมูลที่จะเป็นวิทยาทานแก่ผู้อื่นต่อไป

ขอขอบพระคุณ บุคคลอีกหลายท่านที่มิได้เอ่ยนาม ณ ที่นี้ แต่เป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยในทุกขั้นตอน ทุกรูปแบบ ทั้งเป็นผู้ร่วมให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะ ช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ทำวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่วันดี มีสุข ผู้เป็นแรงบันดาลใจของทุกสิ่งในชีวิต เป็นผู้ที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา จนผู้วิจัยประสบความสำเร็จและเป็นครูอาจารย์ในวันนี้ นอกจากนี้กุศลที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขออุทิศแด่คุณพ่อวิชาญ ธรรมวาจา ผู้ล่วงลับ

ผู้วิจัยหวังว่าผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย และเป็นแนวคิดในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ผู้วิจัย

ตุลาคม 2561

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย		ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ		ข
กิตติกรรมประกาศ		ค
สารบัญ		ฆ
สารบัญตาราง		จ
สารบัญรูปภาพ		ฉ
บทที่ 1	**บทนำ**	
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ข้อตกลงเบื้องต้น	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	
	ข้อมูลของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ	6
	เอกสารที่เกี่ยวกับทักษะการพูด	20
	เอกสารที่เกี่ยวกับสุนทรพจน์ภาษาไทย	36
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
บทที่ 3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
	กรอบแนวคิดการวิจัย	51
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
	การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย	56
	การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย	56
	การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล	57
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	57
	เกณฑ์ในการแปลผลข้อมูล	59

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ตอนที่ 1 ผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย 60

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย 63

ด้านเนื้อหา 63

ด้านบุคลิกภาพ 129

ด้านการใช้ภาษา 155

ด้านการนำเสนอ 240

บทที่ 5 ผลการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยวิธีการใช้แบบสัมภาษณ์ 256

บทที่ 6 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย 344

อภิปรายผล 349

ข้อเสนอแนะ 353

บรรณานุกรม 355

ภาคผนวก 362

ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ง รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง

จ ตัวอย่างบทพูดสุนทรพจน์

ฉ ประวัติย่อผู้วิจัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน	61
2	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์	64
3	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน	69
4	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด	83
5	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา	94
6	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป	100
7	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด	107
8	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ	121
9	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการแสดงท่าทางประกอบการพูด	129
10	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า	139
11	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว	145
12	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย	149
13	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง	155
14	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง	160
15	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์	178
16	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการสร้างภาพพจน์	224
17	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา	230
18	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ	240
19	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์	248
20	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที	251
21	ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลา	254
22	ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่มีต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง	257
23	ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหา	268
24	ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหา	293
25	สรุปความสัมพันธ์ของปัญหา สาเหตุ และแนวทางแก้ไขปัญหา	315
26	ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน	321
27	ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับแนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน	331

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ยืนแยกปลายเท้าและยืนแยกขา	146
2	ยืนโน้มตัวไปด้านหลัง	146
3	ยืนเอียงตัว	146
4	การประสานมือที่ไม่เป็นธรรมชาติ	147
5	การประสานมือที่ไม่สำรวม	147
6	มือไพล่หลังขณะพูด	147
7	เดินเกร็ง	148
8	เดินแกว่งแขน	148
9	ช่วงก้าวเดินห่าง	148
10	ลักษณะเสื้อผ้าที่มีรอยยับย่น	150
11	ลักษณะการสวมใส่กระโปรงที่ไม่เป็นระเบียบ	150
12	เนกไทไม่เป็นระเบียบ	150
13	นาฬิกาและกำไลข้อมือ	151
14	เชือกสวมข้อเท้า	151
15	มวยผมด้านหลัง	151
16	ผมยุ่งเหยิง	151
17	ปล่อยชายผมด้านหน้า	152
18	ปล่อยชายผมด้านข้าง	152
19	ติดเข็มสัญลักษณ์ไม่เป็นระเบียบ	152
20	กระโปรงยาวรุ่มร่าม	153
21	เข็มขัดหนังแฟชั่น	153
22	รองเท้าผิดระเบียบ	154
23	ไม่ติดเข็มสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย	154

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติในประเทศไทยมีพัฒนาการต่อเนื่องมาตามลำดับ ดังจะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันนี้มีสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ มีทั้งชาวเวียดนาม ญี่ปุ่น เกาหลี และจีน เป็นหลักสูตรระยะสั้นและหลักสูตรที่รับปริญญา แบ่งได้ 5 ลักษณะ ได้แก่ หลักสูตรประจำ หลักสูตรแลกเปลี่ยน หลักสูตรเฉพาะตามความต้องการของหน่วยงาน หลักสูตรสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย และการสอนแบบตัวต่อตัว (ปรียา หิรัญประดิษฐ์. 2545 : 58-59) จึงนับเป็นพันธกิจสำคัญของสถาบันการศึกษาหลายแห่งในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อมุ่งให้ชาวต่างชาติได้เรียนรู้ภาษาไทยและมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมากขึ้น

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เน้นการพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการพูดเป็นทักษะที่นักศึกษาชาวต่างชาติสนใจ ดังเช่น การจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาจีน จะมีความสนใจทักษะการพูดมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ (สิระ สมนาม และคณะ. 2551 : 57) ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดในระดับเบื้องต้นนั้น เน้นการฝึกฝนในเรื่องการออกเสียง การเลือกใช้คำและการเรียบเรียงประโยค เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาทักษะการพูดในระดับที่สูงขึ้นไปที่เรียกว่า “การกล่าวสุนทรพจน์” อีกด้วย

สุนทรพจน์เป็นการพูดระดับสูงที่ต้องใช้ภาษาอย่างสละสลวย การเรียบเรียงคำและประโยคต้องถูกต้อง มีเหตุมีผล มีลำดับต่อเนื่อง ถ้อยคำและโวหารสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟัง จึงเป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ฉะนั้น สถาบันการศึกษาบางแห่งจึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์โดยเฉพาะ และมีหลายองค์กรที่จัดประกวดแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาและส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษา นอกจากนี้ หลักสูตรการสอนภาษาไทยในประเทศจีนก็ให้ความสำคัญกับการสอนทักษะการพูดโดยเฉพาะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเช่นกัน

ในปี พ.ศ.2547 รัฐบาลจีนได้จัดงาน CHINA-ASEAN EXPO ที่นครหนานหนิงซึ่งเป็นเมืองหลวงของเขตปกครองตนเองชนชาติจ้วงกว่างซีเป็นครั้งแรก ทำให้นครหนานหนิงกลายเป็นประตูสำคัญสู่กลุ่มประเทศอาเซียน และในปี พ.ศ.2549 รัฐบาลไทยได้จัดตั้งสถานกงสุลใหญ่ที่นครหนานหนิง

แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศที่จำเป็นต้องใช้ภาษาสื่อสารซึ่งกันและกัน จึงมีการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยของภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี มีกิจกรรมการจัดประกวดสุนทรพจน์ภาษาไทยในที่ชุมนุมชนเริ่มครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2550 โดยความร่วมมือระหว่างสถานกงสุลใหญ่ ณ นครหนานหนิง กับมหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี และดำเนินกิจกรรมนี้เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน (เฉิน เยี่ยนเยี่ยน. 2559 : 203) นับเป็นจุดเริ่มต้นของการให้ความสำคัญในการเรียนทักษะการพูดภาษาไทยอย่างจริงจัง และยังแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาไทยในด้านอื่น ๆ ควบคู่กันอีกด้วย

สำหรับในประเทศไทยนั้น สถานศึกษาที่สอนภาษาไทยต่างให้ความสำคัญกับการกล่าวสุนทรพจน์เช่นกัน โดยเปิดสอนวิชาการพูดและมีกิจกรรมการประกวดสุนทรพจน์ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและในระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ดังเช่น สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เป็นต้น เน้นกิจกรรมที่สร้างเสริมการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนศิลปะการใช้ภาษาไทยของคนไทย และต่อมาได้ขยายไปสู่การจัดประกวดพูดสุนทรพจน์ของนักศึกษาชาวต่างชาติ โดยเน้นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดข้อมูลและพัฒนาบุคลิกภาพ เสริมสร้างค่านิยมในการแสดงออกและการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ทั้งในหมู่เยาวชนไทยและต่างชาติในสถาบันอุดมศึกษา

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมทักษะการพูดในที่ชุมนุมชน และมุ่งพัฒนานักศึกษาให้เป็นผู้ใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาไทย โดยมหาวิทยาลัยสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันประกวดสุนทรพจน์ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานภายนอกจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังจัดกิจกรรมประกวดสุนทรพจน์ภายในมหาวิทยาลัย ทั้งในระดับกลุ่มวิชา สาขาวิชา และคณะวิชา เป็นประจำทุกปีการศึกษา โดยมีศูนย์วัฒนธรรมเป็นผู้ดำเนินการให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถด้านความคิดและการใช้ภาษาในการสื่อสาร ทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาไทย ด้วยการจัดทำโครงการประกวดสุนทรพจน์ 3 ภาษา เป็นประจำทุกปี กิจกรรมดังกล่าวจึงมีส่วนเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยซึ่งช่วยกระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้พัฒนาทักษะด้านการพูดให้ดียิ่งขึ้น

คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 เป็นต้นมา ซึ่งหลักสูตรนี้กำหนดรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นวิชาเอกบังคับ มีจุดประสงค์เพื่อฝึกทักษะด้านการพูดในที่ชุมนุมชนให้แก่นักศึกษาจีนเป็นสำคัญ โดยผู้สอนจัดกิจกรรมแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยระหว่างนักศึกษาจีนเพื่อประเมินผลในช่วงท้ายภาคการศึกษา ต่อมาในปีการศึกษา 2558 สาขาวิชาฯ คัดเลือกนักศึกษาจีนไปแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยกับนักศึกษาชาวไทยในโครงการการประกวดสุนทรพจน์ภาษาไทย 3 ภาษา ที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเป็นผู้จัด ผลการแข่งขันปรากฏว่า MISS LU HUILING ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

ในปีการศึกษา 2559 MS.YAO LILIN ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 1 และ MS.ZHANG MINGJIE ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 2 และในปีเดียวกันนี้ สาขาวิชาฯ ได้คัดเลือก MS.HE JIAHUI เป็นตัวแทนนักศึกษาจีนไปแข่งขันประกวดสุนทรพจน์อุดมศึกษานานาชาติเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 84 พรรษา 12 สิงหาคม 2559 อีกด้วย ทั้งนี้ จากการส่งนักศึกษาจีนเข้าร่วมแข่งขัน 2 ปี ติดต่อกัน มีส่วนกระตุ้นให้นักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรได้รับการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยและได้เรียนรู้วิธีการพูดด้วยประสบการณ์จริง ซึ่งมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย

นอกจากนี้ ผลจากการจัดกิจกรรมอย่างจริงจังในระหว่างจัดการเรียนการสอนวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ โดยการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าร่วมแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ทำให้ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนสนใจศึกษาแนวทางการพัฒนาการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีนให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ทั้งด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ เพื่อนำผลไปปรับปรุงและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในด้านการพูด เพราะความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดี เป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝน ปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง หากการพูดมีประสิทธิภาพแล้ว ทักษะการใช้ภาษาด้านอื่น ๆ ก็จะดีขึ้นตามไปด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

2. เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประกอบด้วย

1.1.1 นักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 204 คน

1.1.2 อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 11 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.2.1 นักศึกษาจีนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง จำแนกเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 23 คน และนักศึกษาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 58 คน

1.2.2 อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง เป็นอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์สอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ จำนวน 7 คน

2. เนื้อหาการวิจัย หัวข้อการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเรื่อง “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ปีการศึกษา 2560 ที่บันทึกในรูปแบบวีดิทัศน์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา และข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาจีนและอาจารย์ เพื่อนำมาหาแนวทางแก้ไขปัญหา

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการศึกษาข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ จะใช้ข้อมูลจากผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยตามเกณฑ์ที่กำหนด 4 ด้าน โดยพิจารณาจากนักศึกษาจีนที่มีผลการประเมินอยู่ระหว่างระดับคะแนน 1-4 เท่านั้น เพราะเป็นระดับคะแนนที่ปรากฏลักษณะข้อบกพร่องของปัญหาแต่ละด้านอย่างชัดเจน ส่วนระดับคะแนน 5 เป็นระดับคะแนนที่ไม่ปรากฏปัญหา จึงไม่ได้นำข้อมูลของนักศึกษาที่ได้ระดับคะแนน 5 มาพิจารณาในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหา

2. ตัวอย่างที่นำเสนอในรายงานผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรตามอักขรวิธีการเขียนที่ถูกต้อง เพื่อให้สื่อความหมายได้ ซึ่งหากมีการเพิ่มพยัญชนะหรือคำที่ให้สมบูรณ์จะใส่ไว้ในเครื่องหมายนขลิขิต (เครื่องหมายวงเล็บ) ยกเว้นตัวอย่างประกอบการวิเคราะห์ปัญหาเรื่องการออกเสียง การใช้เสียง และความแม่นยำ ผู้วิจัยจะสะกดคำและเว้นวรรคตอนตามเสียงพูด เพื่อให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาการออกเสียงคำและการเว้นจังหวะวรรคตอนที่ไม่ถูกต้อง

3. การอ้างอิงข้อมูลการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่นำมายกตัวอย่างในการวิเคราะห์ปัญหา ผู้วิจัยใช้หมายเลขกำกับตามลำดับรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2560 (ภาคผนวก ง) เช่น (1/10) หมายถึง ถ้อยคำการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในภาคการศึกษาที่ 1/2560 ลำดับที่ 10 เป็นต้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่องนี้ ได้นิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. สุนทรพจน์ภาษาไทย หมายถึง การกล่าวถ้อยคำภาษาไทยที่มุ่งสร้างความจรรโลงใจตามหัวข้อที่กำหนดให้ โดยคำนึงถึงความถูกต้องด้านเนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ และการนำเสนอ

2. ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ หมายถึง ลักษณะข้อบกพร่องของการกล่าวสุนทรพจน์ในด้านเนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ และการนำเสนอ

3. นักศึกษาจีน หมายถึง นักศึกษาเชื้อชาติจีนที่ลงทะเบียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ในปีการศึกษา 2560

4. แนวทางแก้ไขปัญหา หมายถึง ข้อคิดเห็นที่เป็นแนวทางสำหรับนำไปใช้ปฏิบัติเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เพื่อนำไปพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาต่างชาติ

2. ทำให้ได้แนวทางแก้ไขปัญหาที่นำไปสู่การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

3. ทำให้ได้เกณฑ์วัดผลแบบมีระดับที่สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และสาธารณชนทั่วไป

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดและการกล่าวสุนทรพจน์ โดยจำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
    1.1 ความเป็นมาของหลักสูตร
    1.2 รายละเอียดของรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ (มคอ.3)
2. เอกสารที่เกี่ยวกับทักษะการพูด
    2.1 ความหมายของการพูด
    2.2 จุดมุ่งหมายของการพูด
    2.3 ประเภทของการพูด
    2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพูด
    2.5 ปัจจัยที่ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล
3. เอกสารที่เกี่ยวกับสุนทรพจน์ภาษาไทย
    3.1 ความหมายของสุนทรพจน์
    3.2 โครงสร้างของบทพูดสุนทรพจน์
    3.3 หลักเกณฑ์ในการประเมินการพูดสุนทรพจน์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
    4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพูดและสุนทรพจน์

1. ข้อมูลหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

1.1 ความเป็นมาของหลักสูตร

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (Bachelor of Arts Program in Communicative Thai as a Second Language) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 สังกัดคณะศิลปศาสตร์ ได้รับการอนุมัติและ

ปรับปรุงหลักสูตร ตามความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษาเมื่อ 26 ตุลาคม พ.ศ.2552 และได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรอีกครั้งในปีการศึกษา 2555

จนกระทั่งในปีการศึกษา 2559 ครบรอบการปรับปรุงหลักสูตรรอบ 5 ปี คณะกรรมการหลักสูตรจึงได้ดำเนินการประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2555 ซึ่งผลการประเมินหลักสูตร (วิไล ธรรมวาจา และคณะ. 2558 : 48-54) สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ด้านบริบท ได้แก่ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร

1.1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ให้ความเห็นว่าหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2555 มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนในหลักสูตรที่มุ่งสอนทั้งความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีทางภาษา และมุ่งฝึกผู้เรียนให้ปฏิบัติทักษะการสื่อสารภาษาไทยทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้มีทักษะทางภาษาไทยที่ดีมีประสิทธิภาพ โดยสอนควบคู่และบูรณาการทักษะทางภาษาไทยกับการเข้าใจในวัฒนธรรมไทย เมื่อนำไปเชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ ปรัชญาหรือแก่นของหลักสูตรแล้ว พบว่าตรงกับวัตถุประสงค์และปรัชญาของหลักสูตร นั่นคือ การผลิตบัณฑิตผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและเข้าใจวัฒนธรรมไทย เพื่อจะได้เป็นผู้ใช้ภาษาไทยสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้ นอกจากนี้ โครงสร้างของหลักสูตร จำนวน 135 หน่วยกิต เกือบทุกรายวิชาเป็นพื้นฐานสำหรับการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทย ทำให้หลักสูตรนี้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศที่กำลังจะก้าวเข้าสู่สังคมประชาคมอาเซียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะว่า ควรปรับเพิ่มรายวิชาที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเปลี่ยนบางรายวิชาบังคับเป็นหมวดวิชาเลือกแทน

1.2) ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน เห็นว่าจุดเด่นของหลักสูตรฯ คือ มีโครงสร้างหลักสูตร จำนวน 135 หน่วยกิต แยกเป็นหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ได้แก่ กลุ่มวิชาบังคับและกลุ่มวิชาเลือก หมวดวิชาเฉพาะ ได้แก่ วิชาเอกบังคับและวิชาเอกเลือก และหมวดวิชาเลือกเสรี ซึ่งทุกวิชาในหลักสูตรเป็นวิชาที่น่าสนใจ แต่ควรปรับเพิ่มรายวิชาที่สามารถนำไปใช้ได้จริง และเพิ่มรายวิชาเลือกให้หลากหลาย เพื่อให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตามความสนใจ

2) ด้านปัจจัยป้อนเข้า ได้แก่ คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาและปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา

2.1) คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน จากเกณฑ์คุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการ พบว่าบัณฑิตประเมินคุณลักษณะด้านความรู้ความสามารถของอาจารย์ อยู่ในระดับมากที่สุด ประเมินคุณลักษณะด้านการสอน อยู่ในระดับมากที่สุด และประเมินคุณลักษณะด้านความเป็นครู อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนนักศึกษาปัจจุบันประเมินคุณลักษณะด้านความรู้ความสามารถของอาจารย์ อยู่ในระดับมาก ประเมินคุณลักษณะด้านการสอน อยู่ในระดับมาก และประเมินคุณลักษณะด้านความเป็นครู อยู่ในระดับมาก

2.2) คุณลักษณะของนักศึกษา จากการสนทนากลุ่มคณาจารย์เพื่อประเมินคุณลักษณะของนักศึกษา พบว่านักศึกษามีพื้นฐานและทักษะการใช้ภาษาไทยไม่ค่อยดีนัก ในระยะแรกนักศึกษามีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับคนไทย ระบบการเรียนการสอนในสังคมไทย การใช้ชีวิตประจำวัน และยังปรับตัวไม่ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 1 ภาคการศึกษา นักศึกษาเริ่มปรับตัวได้ ทำให้มีพัฒนาการด้านทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างชัดเจนและดีขึ้นมากเป็นลำดับ ส่งผลต่อระดับผลการเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี คือ มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

2.3) ปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา บัณฑิตและนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 พึงพอใจด้านความสะดวกในการใช้ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับมาก ด้านการให้บริการของห้องสมุดและสื่อการศึกษา อยู่ในระดับมาก และด้านอาคาร สถานที่ สิ่งแวดล้อมและห้องเรียน อยู่ในระดับมาก ส่วนคณาจารย์แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้ว่ามีความสำคัญมาก แต่ระบบของอินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัยยังไม่รองรับการเรียนการสอนและสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากสภาพอุปกรณ์ด้านคอมพิวเตอร์ในห้องเรียนไม่ทันสมัย มีสภาพชำรุด และขาดโปรแกรมที่ครอบคลุมการจัดการเรียนการสอน

3) ด้านกระบวนการผลิต ได้แก่ การบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลการสอน

3.1) การบริหารหลักสูตร โครงสร้างของสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีระบบและกลไกในการบริหารหลักสูตร คือ คณะกรรมการบริหารหลักสูตร ทำหน้าที่วางแผน กำกับติดตามและตรวจสอบ การจัดการเรียนการสอนให้ได้คุณภาพ ทั้งการจัดทำรายละเอียดวิชาก่อนเปิดภาค การพิจารณาข้อสอบกลางภาคและข้อสอบปลายภาค การพิจารณาผลสอบ (เกรด) และมีคณะกรรมการวิชาการประจำคณะ ทำหน้าที่กำกับ ติดตามและประเมินผลการทำงานของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

3.2) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ประจำรายวิชาได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ 5 ด้าน ตามกรอบมาตรฐานการเรียนรู้ระดับชาติ (TQF) เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชาต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ เช่น การอภิปราย การสัมมนา และการศึกษาดูงาน โดยนักศึกษาทุกคนต้องเรียนวิชาฝึกงาน เพื่อฝึกปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานเอกชนที่มีลักษณะงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย โดยฝึกงานไม่น้อยกว่า 300 ชั่วโมง นอกจากนี้ทางสาขาวิชาฯ ยังมีระบบการติดตามประเมินผลคือ การนิเทศงานจากอาจารย์ในสาขาวิชาฯ และมีระบบการประเมินผลจากสถานประกอบการอีกด้วย

3.3) ด้านการประเมินการเรียนรู้ของนักศึกษา อาจารย์มีวิธีการประเมินนักศึกษาหลากหลาย ทั้งการประเมินตามระบบปกติผ่านการสอบกลางภาค การสอบปลายภาค การทดสอบ การมอบหมายงานให้นักศึกษา การให้นักศึกษาประเมินตนเองและประเมินการมีส่วนร่วมของเพื่อนร่วม

กลุ่ม การให้นักศึกษาเขียนวิเคราะห์การทำงานของตนเองและการทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ตลอดจนกิจกรรมการจัดโครงการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม ซึ่งตรงกับปณิธานของมหาวิทยาลัย

3.4) ด้านการประเมินการสอนของอาจารย์ สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ใช้ระบบประเมินการสอนออนไลน์ซึ่งเป็นระบบประเมินผลส่วนกลางของมหาวิทยาลัย เมื่อรับทราบผลการประเมินจากนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนจะนำข้อเสนอแต่ละประเด็นที่ควรแก้ไขมาปรับปรุงวิธีการสอนและสื่อการสอน นอกจากนี้ยังใช้วิธีประเมินเชิงคุณภาพในชั้นเรียน โดยให้นักศึกษาประเมินวิธีการสอนและสื่อการสอนของอาจารย์ ซึ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 ได้ประเมินด้านการบริหารหลักสูตร ได้ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.21 อยู่ในระดับมาก และประเมินด้านการให้คำปรึกษาของอาจารย์ ได้ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.45 อยู่ในระดับมาก

4) ด้านผลลัพธ์ของหลักสูตร

4.1) การใช้เวลาศึกษาตามแผน ปีการศึกษา 2556 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง รับนักศึกษาแลกเปลี่ยนรูปแบบ 2+2 เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2556 จำนวน 11 คน โดยเทียบโอนหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และมีนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2557 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด

4.2) ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา 2557 จำนวน 11 คน มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50 ขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด

4.3) คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา ในภาพรวมบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประเมินความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.35 จำแนกผลการประเมินตนเองในด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม ประเมินตนเองได้คะแนนเฉลี่ย 4.39 อยู่ในระดับมาก 2) ด้านความรู้ ประเมินตนเองได้คะแนนเฉลี่ย 4.25 อยู่ในระดับมาก 3) ด้านทักษะทางปัญญา ประเมินตนเองได้คะแนนเฉลี่ย 4.35 อยู่ในระดับมาก 4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ประเมินตนเองได้คะแนนเฉลี่ย 4.44 อยู่ในระดับมาก และ 5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ประเมินตนเองได้คะแนนเฉลี่ย 4.32 อยู่ในระดับมาก

ในภาพรวมผู้ใช้บัณฑิตประเมินคุณภาพบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ได้ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.14 อยู่ในระดับมาก จำแนกได้ดังนี้ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม ได้คะแนนเฉลี่ย 4.20 อยู่ในระดับมาก 2) ด้านความรู้ ได้คะแนนเฉลี่ย 4.05 อยู่ในระดับมาก 3) ด้านทักษะทางปัญญา ได้คะแนนเฉลี่ย 4.15 อยู่ในระดับมาก 4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ได้คะแนนเฉลี่ย 4.41 อยู่ในระดับมาก

และ 5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ได้คะแนนเฉลี่ย 3.88 อยู่ในระดับมาก

จากการประเมินผลดังกล่าว คณะกรรมการหลักสูตรนำผลมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2560 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนในปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หลักสูตรมีความทันสมัยและเหมาะกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและความต้องการของหน่วยงานต่าง ๆ ในสังคม และสอดคล้องตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 โดยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ให้ครอบคลุมทักษะ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรม/จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งได้พัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้ทั้งด้านวิชาการและมีทักษะการใช้ภาษาไทยตลอดจนตระหนักและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทยที่แสดงออกโดยการใช้ภาษาไทยแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ สาขาวิชาฯ ได้จัดกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นศึกษาด้านทฤษฎีควบคู่ไปกับการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และเชื่อมโยงกับคุณค่าด้านวัฒนธรรมไทย เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน อีกทั้งมีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาไทยอย่างเป็นระบบด้วยการทำโครงงานพิเศษ หรือให้นักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์การทำงานจริงในสถานประกอบการที่มีลักษณะงานสอดคล้องกับการศึกษาวิชาเอกภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพถึงพร้อมด้วยความรู้ทางวิชาการและมีทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมไทยในการรับใช้สังคมต่อไป

ดังนั้น หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560 ที่ใช้ในปัจจุบันจึงเป็นหลักสูตรที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สองได้อย่างถูกต้อง ชัดเจนตามบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยมีการบูรณาการความรู้ภาษาไทยไปใช้ร่วมกับศาสตร์อื่นได้ และมีความรู้ทางภาษาไทยอย่างแท้จริง สามารถสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองบนพื้นฐานวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. 2560) ดังนี้

1) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.1) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ภาษาไทยอย่างลึกซึ้ง แตกฉาน สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สองได้อย่างถูกต้องชัดเจน

1.2) เพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ และใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

1.3) เพื่อผลิตบัณฑิตที่เข้าใจและมีความคิดเชิงบวกต่อภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถเป็นผู้ถ่ายทอดภาษาและวัฒนธรรมไทยต่อไปได้อย่างถูกต้อง

1.4) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรมจริยธรรมในการใช้ภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สอง เพื่อการสื่อสารในชีวิต สังคม และการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมไทย

2) โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรนี้มีจำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 135 หน่วยกิต โดยมีโครงสร้างจำแนกเป็น (1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต แบ่งเป็นวิชาบังคับ 23 หน่วยกิต และวิชาเลือก 7 หน่วยกิต (2) หมวดวิชาเฉพาะด้าน ไม่น้อยกว่า 99 หน่วยกิต แบ่งเป็น วิชาแกน 6 หน่วยกิต วิชาเอกบังคับ 75 หน่วยกิต วิชาเอกเลือก 18 หน่วยกิต และ (3) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต ซึ่งรับเฉพาะนักศึกษาชาวต่างชาติที่สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือมีความรู้เทียบเท่าตามที่กระทรวงศึกษาธิการรับรอง

3) วิธีการคัดเลือก ยึดตามหลักเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย ดังนี้

3.1) สอบคัดเลือกตามเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

3.2) คัดเลือกโดยวิธีเทียบโอน

3.3) รับเข้าตามเกณฑ์ของโครงการพิเศษ

3.3.1) นักศึกษาแลกเปลี่ยนที่มาศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1

3.3.2) นักศึกษาแลกเปลี่ยนที่มาศึกษาในชั้นปีที่ 3 หรือ 4 เป็นระยะเวลา 1 ปี

3.3.3) นักศึกษาแลกเปลี่ยนที่มาศึกษา 1 ปีการศึกษา แล้วประสงค์เรียนต่ออีก 1 ปี

ทั้งนี้ การรับนักศึกษาตามเกณฑ์ของโครงการพิเศษขึ้นอยู่กับความประสงค์ของนักศึกษาที่จะมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัย เมื่อนักศึกษาประสงค์จะเรียน ทางสาขาวิชาฯ จะเทียบโอนรายวิชาและกำหนดให้เรียนรายวิชาต่าง ๆ ให้ครบตามโครงสร้างหลักสูตรของมหาวิทยาลัย

1.2 รายละเอียดของรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ (มคอ.3)

รายละเอียดของรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ใน มคอ.3 กำหนดไว้ 7 หมวด มีดังนี้

หมวดที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1) รหัสและชื่อรายวิชา : TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ (Speech)

2) จำนวนหน่วยกิต : 3 (3/3-0-0) หน่วยกิต

3) หลักสูตรและประเภทรายวิชา : หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (ประเภทหมวดวิชาเอกบังคับ)

4) ระดับการศึกษา / ชั้นปีที่เรียน : ชั้นปีที่ 3-4

5) รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre-requisite) : ไม่มี

6) รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisites) : ไม่มี

7) สถานที่เรียน : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

หมวดที่ 2 จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

1) จุดมุ่งหมายของรายวิชา

1.1) เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีการพูดและการกล่าวสุนทรพจน์

1.2) เพื่อให้นักศึกษาสามารถกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2) วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา

รายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปรับปรุงและพัฒนารายวิชาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามหลักการกล่าวสุนทรพจน์ และสามารถกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

หมวดที่ 3 ส่วนประกอบของรายวิชา

1) คำอธิบายรายวิชา

หลักการกล่าวสุนทรพจน์และการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ

2) จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการเรียนการสอน/ภาคการศึกษา

45 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษา

3) วันเวลาให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการเป็นรายบุคคล

ผู้สอนกำหนดวัน-เวลา ในการเข้าพบและขอคำปรึกษา สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง โดยแจ้งให้นักศึกษาทราบในสัปดาห์แรกของการสอน ทั้งนี้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างผู้สอนและนักศึกษา

หมวดที่ 4 การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1) คุณธรรมจริยธรรม

1.1) คุณธรรมและจริยธรรมที่ต้องพัฒนา

● (1.3) มีจิตสำนึกและพฤติกรรมที่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและสังคมที่มีคุณธรรมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน

○ (1.2) ซื่อสัตย์ สุจริต และมีวินัย เคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อบังคับขององค์กรและสังคม

1.2) วิธีการสอน

- การเข้าเรียนสม่ำเสมอและตรงเวลา
- มอบหมายและส่งงานตามเวลาที่กำหนด
- เน้นการสอนแต่งกายและการปฏิบัติตนที่เหมาะสม ถูกต้องตามระเบียบ
- สอดแทรกเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมตลอดการเรียนการสอน

1.3) วิธีการประเมินผล

กำหนดคะแนนจิตพิสัยตามเกณฑ์การพิจารณา ประกอบด้วย การเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ การส่งงานตรงตามเวลา แต่งกายสุภาพ เรียบร้อยและถูกระเบียบ ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่นและไม่ทุจริตในการสอบ

2) ความรู้

2.1) ความรู้ที่ต้องได้รับ

● (2.3) มีความรู้และความสามารถพัฒนาความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

○ (2.2) มีความรู้ที่เกิดจากการบูรณาการความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2.2) วิธีการสอน

- บรรยายหลักการกล่าวพูดและการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ
- ฝึกปฏิบัติตามหลักการพูดและการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ

2.3) วิธีการประเมินผล

- คะแนนกิจกรรมในชั้นเรียน
- คะแนนสอบพูดรายบุคคล
- คะแนนสอบปลายภาค

3) ทักษะทางปัญญา

3.1) ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา

● (3.1) สามารถคิดวิเคราะห์และประเมินค่า

○ (3.2) สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ให้เป็นหลักในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิผล

3.2) วิธีการสอน

- ให้นักศึกษาค้นคว้าข้อมูลประกอบการพูดจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ
- ฉายวีดิทัศน์แนะนำวิธีการพูด ฝึกการคิดวิเคราะห์และประเมินผลการพูด
- ฝึกปฏิบัติการพูดตามหลักการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ

3.3) วิธีการประเมินผล

- พิจารณาจากเรื่องราวที่ได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน
- ประเมินจากการวิเคราะห์และประเมินผลการพูด
- ประเมินจากการสอบปฏิบัติการพูดตามหลักการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ
- ประเมินจากการปรับปรุงและพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์

4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

4.1) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องพัฒนา

O (4.1) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมขององค์กรได้เป็นอย่างดี

4.2) วิธีการสอน

- มอบหมายงานกลุ่มให้นักศึกษาฝึกคิดวิเคราะห์

4.3) วิธีการประเมินผล

- สังเกตความสามารถในการมีความสัมพันธ์ในห้องเรียนและการทำงานกลุ่ม

5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

5.1) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา

● (5.1) สามารถใช้ภาษาไทย ในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการสรุปประเด็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

O (5.2) สามารถสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์

5.2) วิธีการสอน

- มอบหมายให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ
- ฝึกปฏิบัติการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

5.3) วิธีการประเมินผล

- ประเมินจากพัฒนาการของการกล่าวสุนทรพจน์

หมวดที่ 5 แผนการสอนและการประเมินผล

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	จำนวนชั่วโมง
1	บทที่ 1 พื้นฐานของทักษะการพูด 1.1 ความหมายและความสำคัญ 1.2 จุดมุ่งหมายการพูด 1.3 องค์ประกอบการพูด 1.4 ประเภทของการพูด 1.5 คุณธรรมและมารยาทนักพูด 1.6 คุณสมบัติของนักพูด 1.7 การพัฒนาสมรรถภาพการพูด	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. แบ่งกลุ่มอภิปรายในหัวข้อ “คุณธรรมของนักพูดที่ดี” และส่งตัวแทนนำเสนอหน้าชั้นเรียน สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point	3

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	จำนวนชั่วโมง
2-3	บทที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับสุนทรพจน์ 2.1 ความหมายของสุนทรพจน์ 2.2 ลักษณะการกล่าวสุนทรพจน์ 2.3 รูปแบบของสุนทรพจน์ 2.4 โครงสร้างของบทพูด 2.5 การประเมินผลการพูด	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. แบ่งกลุ่มวิเคราะห์จุดมุ่งหมายและโครงสร้างของบทพูดในเอกสารประกอบการสอนท้ายบท 3. ชมวีดิทัศน์การกล่าวสุนทรพจน์ แล้วร่วมกันวิเคราะห์องค์ประกอบของการกล่าวสุนทรพจน์ 4. จับฉลากหัวข้อเรื่อง คนละ 1 เรื่อง และให้ฝึกเขียนบทพูดตามโครงสร้างของบทกล่าวสุนทรพจน์ที่ถูกต้อง 5. สอบพูดคนละ 2-3 นาที โดยผู้สอนประเมินผล และให้ข้อเสนอแนะเป็นรายบุคคล สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point 3. วีดิทัศน์ตัวอย่างการกล่าวสุนทรพจน์	6
4	บทที่ 3 การเตรียมเนื้อหา 3.1 การเตรียมตัวก่อนเขียน 3.2 การเขียนบทพูด 3.3 การทบทวน	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. วิเคราะห์โครงสร้างของบทกล่าวสุนทรพจน์จากตัวอย่างท้ายเอกสารประกอบการสอน 3. ผู้สอนกำหนดหัวข้อบทกล่าวสุนทรพจน์พิเศษ ให้นักศึกษาแต่ละคนวางโครงเรื่อง 4. ผู้สอนตรวจและปรับแก้ไขเป็นรายบุคคล 5. นักศึกษานำโครงเรื่องที่ผ่านการตรวจแก้ไขไปเขียนเป็นบทพูดที่สมบูรณ์ต่อไป สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point	3
5	บทที่ 4 การใช้ภาษา 4.1 ความหมายและความสำคัญ 4.2 ลีลาภาษา 4.3 ระดับภาษา 4.4 หลักการใช้ภาษาในบทกล่าวสุนทรพจน์	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. อภิปรายกลุ่มในหัวข้อ “ระดับภาษามีผลต่อการสื่อสารที่สัมฤทธิผลอย่างไร” และส่งตัวแทนนำเสนอหน้าชั้นเรียน	3

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	จำนวนชั่วโมง
		3. วิเคราะห์ตัวอย่างประโยคในท้ายเอกสารประกอบการสอน แล้วหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขให้เป็นภาษาที่ถูกต้อง 4. นักศึกษาแต่ละคนพิจารณาบทกล่าวสุนทรพจน์ของตนเอง แล้วปรับแก้ไขภาษาให้ถูกต้อง สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point	
6	บทที่ 5 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ 5.1 ความหมายของภาพพจน์ 5.2 ลักษณะของภาษาที่ช่วยสร้างภาพพจน์ 5.3 กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ 5.4 หลักการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. ฝึกวิเคราะห์การใช้ภาษาภาพพจน์จากแบบฝึกหัดท้ายบท 3. ฝึกการเขียนภาพพจน์ สำนวน โวหาร หรือค้นคว้าคำกล่าวต่าง ๆ เพื่อนำมาสนับสนุนความคิดในบทพูดสุนทรพจน์ของตนเอง 4. นำบทพูดสุนทรพจน์ที่สมบูรณ์พิมพ์เป็นต้นฉบับสำหรับฝึกซ้อมพูด (พูดในสัปดาห์ที่ 14) สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point	3
7-8	บทที่ 6 การพัฒนาบุคลิกภาพและวิธีการพูด 6.1 ความหมายและความสำคัญ 6.2 องค์ประกอบของบุคลิกภาพ 6.3 ลักษณะของบุคลิกภาพที่ดี 6.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ 6.5 แนวทางการปรับปรุงและพัฒนาบุคลิกภาพ 6.6 วิธีการฝึกพูด	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับอภิปรายลักษณะของนักพูดที่มีบุคลิกภาพที่ดี 2. ทดสอบบุคลิกภาพรายบุคคล และผู้สอนให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข และทดสอบบุคลิกภาพอีกครั้ง 3. ทดสอบการใช้เสียง โดยฝึกพูดตามบทกล่าวสุนทรพจน์ของตนเอง เป็นรายบุคคล สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. การสาธิต 3. สื่อการสอน Power Point	6

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	จำนวนชั่วโมง
9-12	บทที่ 7 หลักการกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ 7.1 คำกล่าวแสดงความยินดี 7.2 คำกล่าวแสดงความรำลึก 7.3 คำกล่าวแสดงความอาลัย	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. ดูวีดิทัศน์การกล่าวสุนทรพจน์ในบางโอกาส แล้วร่วมกันวิเคราะห์โครงสร้างด้านเนื้อหา ภาษา บุคลิกภาพและการนำเสนอ 3. ฝึกเขียนคำกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสพิเศษต่าง ๆ คนละ 1 เรื่อง ตามที่จับสลากได้ 4. สอบพูดสุนทรพจน์ในโอกาสพิเศษ โดยผู้สอนประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะเป็นรายบุคคล สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point 3. วีดิทัศน์ ตัวอย่างการพูด	12
13	บทที่ 8 แนวทางการแก้ไขปัญหาความวิตกกังวล 8.1 ความหมายของความวิตกกังวล 8.2 ประเภทของความวิตกกังวล 8.3 ลักษณะของความวิตกกังวล 8.4 ระดับความวิตกกังวล 8.5 สาเหตุของความวิตกกังวล 8.6 ผลกระทบของความวิตกกังวลที่มีต่อการพูด 8.7 แนวทางการลดความวิตกกังวล	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. บรรยายร่วมกับการถาม-ตอบ 2. แบ่งกลุ่มอภิปรายปัญหาเกี่ยวกับการพูดในขณะพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน พร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา และส่งตัวแทนนำเสนอหน้าชั้นเรียน สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point	3
14	การกล่าวสุนทรพจน์พิเศษ	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. สอบพูดสุนทรพจน์พิเศษตามหัวข้อที่กำหนด โดยบันทึกเทปวีดิทัศน์รายบุคคล 2. ผู้สอนประเมินผลรายบุคคล สื่อการสอน 1. เอกสารประกอบการสอน 2. สื่อการสอน Power Point 3. เทปวีดิทัศน์สำหรับบันทึกการพูด	3

สัปดาห์ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	กิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	จำนวนชั่วโมง
15	ประมวลความรู้ สรุปและทบทวนบทเรียน	กิจกรรมการเรียนการสอน 1. ชมวีดิทัศน์การพูดของแต่ละคน 2. ประเมินผลร่วมกัน และผู้สอนให้ข้อเสนอแนะรายบุคคล 3. สรุปและทบทวนบทเรียน สื่อการสอน 1. เทปวีดิทัศน์ที่บันทึกการพูด	3
		รวมชั่วโมงการสอน	**45**

หมวดที่ 6 ทรัพยากรประกอบการเรียน

1) ตำราหลัก

วิไล ธรรมวาจา. (2560) เอกสารประกอบการสอนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์. สมุทรปราการ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

2) เอกสารอ่านประกอบ/สื่ออิเล็กทรอนิกส์/แหล่งอ้างอิงอื่น ๆ ที่นักศึกษาควรอ่านเพิ่มเติม

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์. (2532) การพูดเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ชัยนันท์ นันทพันธ์. (2538) เขียนคำกล่าวปราศรัยและสุนทรพจน์ให้ประทับใจ. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ชาคริต สิริวัฒนา. (2551) การพูดแบบต่าง ๆ. กรุงเทพมหานคร : หอสมุดกลาง.

ชิตาภา สุขพลำ. (2557) วาทนิพนธ์ (SPEECH COMPOSITION) การเขียนเพื่อพูดในโอกาสต่าง ๆ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558) วาทการ ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : ไอยรา 12.

ลักษณา สตะเวทิน. (2540) หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : เฟื่องฟ้า พริ้นติ้ง.

วนิดา บำรุงไทย. (2551) การพูดและเขียนในโอกาสพิเศษ. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.

สมจิต ชิวปรีชา. (2535) วาทวิทยา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สวัสดิ์ บรรเทิงสุข. (2553) เทคนิคการพูด. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : ไทยควอลิตี้บุ๊คส์ (2006).

อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท. (2550) หลักและปรัชญาวาทวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

3) เอกสารและข้อมูลแนะนำ

ไม่มี

หมวดที่ 7 การประเมินรายวิชาและกระบวนการปรับปรุง

1) กลยุทธ์การประเมินประสิทธิผลของรายวิชาโดยนักศึกษา

ให้นักศึกษาประเมินประสิทธิผลของรายวิชาในระบบการประเมินการสอนออนไลน์ของมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับเนื้อหา กระบวนจัดการเรียนรู้ ผู้สอน สื่อประกอบการสอน และอื่น ๆ พร้อมข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

2) กลยุทธ์การประเมินการสอน

2.1) ผลคะแนนการสอบของนักศึกษา

2.2) ประชุมพิจารณาผลการจัดการเรียนการสอนเมื่อสิ้นภาคการศึกษา

3) วิธีการปรับปรุงการสอน

การประชุมของคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและผู้สอน เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน/พัฒนารายวิชาร่วมกัน

4) การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์รายวิชาของนักศึกษาตามมาตรฐานผลการเรียนรู้

มีคณะกรรมการในสาขาวิชาตรวจสอบผลการประเมินการเรียนรู้ของนักศึกษา(คะแนน/เกรด) กับข้อสอบ และกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนว่าสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละด้านที่กำหนดไว้หรือไม่

5) การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิผลของรายวิชา

5.1) ปรับปรุงรายวิชาตามข้อเสนอแนะจากผลการประเมินการสอน ผลการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ตามข้อ 4

5.2) ปรับปรุงตามผลการประเมินหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไปทุก 5 ปี หรือตามผลการประเมินหลักสูตร

5.3) พิจารณาปรับปรุงแผนการสอน ตามผลการประชุมของทีมอาจารย์ผู้สอนทุกภาคการศึกษา

สรุปว่า การเปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ให้แก่นักศึกษาต่างชาติ เป็นภารกิจและบทบาทสำคัญของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ทั้งในด้านการถ่ายทอดองค์ความรู้และทักษะภาษาไทย รวมทั้งการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างชาติอย่างต่อเนื่อง มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะการพูดที่เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งมีระดับการพูดที่สูงขึ้นไปเรียกว่า “การกล่าวสุนทรพจน์” ที่นักศึกษาจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้า เรียนรู้ ฝึกฝนและพัฒนาประสิทธิภาพการพูดของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

2. เอกสารที่เกี่ยวกับทักษะการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อชีวิตและสังคมเป็นอย่างมาก มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายเกี่ยวกับ “การพูด” ไว้ดังนี้

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558 : 1-2) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมการแสดงออกเป็นหนึ่งในหลาย ๆ วิธีของการสื่อสาร โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียงและท่าทาง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการ ด้วยจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง นับว่ามีความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม

นิรัตน์ จรจิต (2550 : 1-6) กล่าวว่า การพูด (Speaking) หมายถึงการเปล่งเสียงออกมาเป็นวาจา เพื่อถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด และสื่อความหมายให้ผู้อื่นสนใจ โดยใช้ภาษาเสียงและกิริยาท่าทางประกอบ จุดสำคัญของการพูดจึงอยู่ที่การทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่พูด ทั้งนี้ การพูดนับว่ามีความสำคัญกับทุกคนทุกอาชีพที่ต้องพูด ก่อให้เกิดประโยชน์หลายประการ เพราะช่วยให้เกิดความสันติขึ้นในสังคม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ช่วยให้ได้รับความร่วมมือในการทำงาน ช่วยให้ประสบความสำเร็จในอาชีพ ช่วยให้ปราศจากความทุกข์ ช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจตัวเรา ช่วยให้เป็นที่รักของผู้ที่คบหาสมาคมด้วย และช่วยให้ครอบครัวมีความสุข

สมจิต ชิวปรีชา (2545 : 1-3) กล่าวว่า การพูด (Speech) หมายถึงการติดต่อสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ โดยใช้เสียง ภาษา แววตา สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้เป็นที่เข้าใจกัน หากมีความสามารถในการพูด ย่อมทำให้พูดได้อย่างมีประสิทธิผล ในทางตรงกันข้าม หากพูดไม่ดี ย่อมก่อให้เกิดผลร้ายหรือเกิดโทษแก่ผู้พูดเช่นเดียวกัน

ทองขาว พ่วงรอดพันธุ์ (2537 : 30-32) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารความคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรืออีกกลุ่มหนึ่ง โดยมีภาษา น้ำเสียง และอากัปกิริยาเป็นสื่อ และยังเป็นการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกโดยใช้ภาษาและเสียงสื่อความหมาย

จินดา งามสุทธิ (2531 : 1) กล่าวว่า การพูด คือการเปล่งเสียงอารมณ์ออกมาเป็นคำพูดเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จัดเป็นการสื่อความหมายแบบหนึ่งที่เรียกว่า Oral Communication กล่าวคือเป็นการสื่อความหมายโดยใช้ภาษา เสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด

จากความหมายดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า การพูด หมายถึงวิธีการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยใช้เสียง สีหน้า แววตาและกิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการสื่อสารที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์

2.2 จุดมุ่งหมายของการพูด

การติดต่อสื่อสารด้วยการพูดแต่ละครั้งอาจมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน ผู้พูดควรคิดก่อนพูดเสมอว่าตนมีจุดมุ่งหมายอย่างไรและต้องการให้เกิดการตอบสนองอย่างไร มีนักวิชาการใช้เกณฑ์แตกต่างกันในการจัดแบ่งจุดมุ่งหมายของการพูด สรุปได้ดังนี้

นิรัตน์ จรจิต (2550 : 7-8) อธิบายว่า การกำหนดจุดมุ่งหมายของการพูดให้ชัดเจน จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จ โดยแบ่งจุดมุ่งหมายในการพูดไว้ 2 ประการ ได้แก่

1) จุดมุ่งหมายทั่วไป (general purpose) ได้แก่ การพูดเพื่อเล่าเรื่องหรือให้ข้อมูลข่าวสาร การพูดเพื่อกระตุ้นหรือสร้างความประทับใจ การพูดเพื่อเกลี้ยกล่อมและจูงใจ และการพูดเพื่อสร้างความบันเทิง

2) จุดมุ่งหมายเฉพาะของการพูด (specific purpose) โดยปกติการพูดที่ดีจะมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงลงไป เช่น พูดเกลี้ยกล่อมเพื่อให้คนเลิกชุมนุมประท้วง พูดจูงใจให้คนซื้อสินค้า ชักจูงให้เกิดต่อต้านองค์กร เป็นต้น แต่ละครั้ง แม้จะพูดเพื่อจูงใจหรือเกลี้ยกล่อมเหมือนกัน แต่จุดมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละครั้งแตกต่างกัน

ลักษณา สตะเวทิน (2540 : 4) อธิบายว่าผู้พูดต้องรู้จุดมุ่งหมายของตน เพื่อกำหนดเนื้อหาสาระและวิธีการพูดที่เหมาะสมกับผู้ฟัง ซึ่งจุดมุ่งหมายของการพูด มี 3 ประการ ได้แก่

1) การพูดเพื่อบอกกล่าว หมายถึง การพูดที่ผู้พูดแสดงความรู้และข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพื่อชี้แจงให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจ และจดจำได้เป็นลำดับขั้นตอน

2) การพูดเพื่อจูงใจ หมายถึง การพูดที่ผู้พูดอธิบายข้อเท็จจริงและประโยชน์ที่ผู้ฟังจะพึงได้รับ เพื่อเป็นการชักชวนให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อและปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ

3) การพูดเพื่อจรรโลงใจ หมายถึง การพูดที่ผู้พูดถ่ายทอดเรื่องราวเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งการพูดลักษณะนี้ ผู้ฟังจะได้รับความเพลิดเพลินและได้รับแง่คิดหรือประโยชน์จากเนื้อหาสาระของเรื่องราวที่ได้รับฟังไปพร้อม ๆ กัน

รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 18-19) อธิบายว่า การสื่อสารระหว่างบุคคลหรือกลุ่มชนนั้นจะมีจุดมุ่งหมายในการพูดแตกต่างกัน โดยทั่วไปการพูดจะมีจุดมุ่งหมาย 3 ประการ ได้แก่

1) การพูดเพื่อบอกกล่าวหรือให้ข้อมูลข่าวสาร เช่น การบรรยาย การสนทนา การอภิปราย โดยผู้พูดจะแสดงข้อเท็จจริงเพื่อชี้แจงให้ผู้ฟังเกิดความรู้ความเข้าใจ และจดจำได้ตามลำดับขั้นตอน

2) การพูดเพื่อชักจูงใจ ผู้พูดจะต้องใช้วาทศิลป์โน้มน้าวใจผู้ฟังให้เชื่อมั่นศรัทธาเลื่อมใส ในข้อเท็จจริงหรือในเรื่องที่พูด เป็นการชักชวนให้ผู้ฟังเปลี่ยนทัศนคติเปลี่ยนแนวคิดคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้พูดพูด

3) การพูดเพื่อจรรโลงใจ เป็นการพูดถึงเรื่องที่ดีงาม มีสารประโยชน์ต่อผู้พูดและผู้ฟัง เกิดแนวความคิดที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น อาจเป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกชื่นชม ยินดี สนุกสนาน

เพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด ได้รับประโยชน์จากเนื้อหาสาระของเรื่องราวที่ได้รับฟัง เป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ได้แง่คิดพร้อมทั้งประโยชน์จากการฟัง ส่วนใหญ่เป็นการพูดในโอกาสพิเศษ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของการพูดจรรโลงใจคือความจริงใจ มารยาทที่ดีงามสอดคล้องกับธรรมเนียมนิยมของแต่ละกลุ่มสังคม

สนิท ตั้งทวี (2529 : 4) อธิบายจุดมุ่งหมายของการพูดไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการพูดโดยทั่ว ๆ ไป มีดังนี้

1) เพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดในลักษณะของการบรรยายหรืออภิปราย เช่น การสอนหรือการบรรยายในชั้นเรียน การเสนอเรื่องในที่ประชุมวิชาการ การบรรยายหรือปาฐกถาที่มีลักษณะให้ความรู้ การอภิปรายให้แนวคิดต่าง ๆ เป็นต้น

2) เพื่อเรียกร้องความสนใจ เป็นการพูดสั้น ๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ฟัง ซึ่งการพูดลักษณะนี้ไม่เป็นวิชาการมากนัก เช่น การพูดของประธานเพื่อแนะนำผู้มีเกียรติ การพูดก่อนการประชุมหลัก การเล่าเรื่องการท่องเที่ยวที่ตื่นเต้น การพูดของผู้ประกาศ เป็นต้น

3) เพื่อเร้าใจ เป็นการพูดในลักษณะของการเชื้อเชิญหรือชักชวน ซึ่งการพูดเช่นนี้ผู้พูดจะต้องพยายามกระตุ้นให้ผู้ฟังเห็นดีเห็นงามจนกระทั่งคล้อยตามความคิดเห็นของผู้พูด เช่น การเชิญชวนให้ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หรือชักชวนให้ช่วยกันซื้อสินค้าไทย ให้รู้จักประหยัด หรือการร่วมบริจาค เป็นต้น

4) เพื่อเอาชนะใจ การพูดลักษณะนี้คล้ายการพูดเพื่อเร้าใจ ต่างกันที่ต้องการให้ผู้ฟังเปลี่ยนแปลงแนวคิดที่รวดเร็วกว่า การพูดทำนองนี้มักใช้กับการหาเสียง การเสนอการเปลี่ยนแปลงหลักการที่เห็นว่าไม่ถูกต้อง การพูดของทนายในศาลเพื่อที่จะให้ผู้พิพากษาเชื่อว่าจำเลยไม่มีความผิด การพูดของกรรมาธิการที่พยายามอธิบายเพื่อให้สภาผ่านกฎหมาย เป็นต้น

5) เพื่อมารยาทของสังคม เช่น การพูดเนื่องในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การกล่าวอวยพร กล่าวสดุดี ให้โอวาท กล่าวคำปราศรัย กล่าวคำต้อนรับ เป็นต้น

ดังนั้น ในการพูดแต่ละครั้ง หากผู้พูดตั้งจุดมุ่งหมายในการพูดไว้ก่อน จะทำให้พูดได้ตรงประเด็นและได้รับการตอบสนอง เพราะผู้พูดจะทราบว่าผู้ฟังจะได้อะไรจากการพูดในครั้งนั้น ๆ บ้าง การตั้งจุดมุ่งหมายในการพูดจึงมีส่วนช่วยให้การพูดประสบความสำเร็จ

2.3 ประเภทของการพูด

การเป็นผู้พูดที่ดีต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเภทของการพูดด้วย เพื่อช่วยให้ผู้พูดเข้าใจลักษณะการพูด จึงสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายและเลือกกลวิธีการพูดได้อย่างเหมาะสม ดังนี้

สวัสดิ์ บรรเทิงสุข (2553 : 26-45) จำแนกการพูดในที่ชุมนุมชนตามลักษณะของเนื้อเรื่องและโอกาสพูดที่แตกต่างกันไว้ 4 ลักษณะ ได้แก่

1) ปาฐกถาหรือการบรรยาย (Lecture) หมายถึงการพูดที่องค์ปาฐกมุ่งให้ผู้ฟังทราบข้อความรู้ต่าง ๆ เป็นสำคัญ การพูดในลักษณะนี้จะมีหัวข้อเรื่องแสดงไว้ชัดเจน และเป็นการพูดโดย

ผู้ทรงคุณวุฒิเฉพาะสาขาวิชา ข้อเท็จจริงและเนื้อหาสาระของการพูดจึงเป็นจุดเด่นของการพูดแบบนี้ แต่การแสดงความคิดเห็นของผู้พูดก็มีส่วนสำคัญไม่น้อย

2) สุนทรพจน์ (Speech) เป็นลักษณะหนึ่งของการพูดในที่ชุมนุมชน โดยทั่วไปแล้ว ผู้กล่าวสุนทรพจน์มักเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องอย่างสูง ได้แก่ ผู้มีชื่อเสียงหรือบุคคลที่อยู่ในความสนใจของประชาชน สุนทรพจน์มิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ จนพร่ำเพรื่อ เพราะต้องพิจารณากาลเทศะอย่างพิถีพิถัน จุดเด่นของสุนทรพจน์ประการหนึ่งคือความไพเราะของการใช้ภาษาและการเรียงร้อยถ้อยคำ ความคมคายและเฉียบแหลมแห่งการใช้ความคิดของผู้พูด ทั้งนี้ สุนทรพจน์อาจจะสั้นหรือยาวก็ได้ บางสุนทรพจน์มีสาระเป็นเรื่องราวสำคัญ กล่าวโดยบุคคลสำคัญ มีทั้งความคมคายและไพเราะประทับใจผู้ฟัง ประกอบกับเป็นโอกาสอันสำคัญอีกด้วย เราก็ใช้คำว่า “คำปราศรัย”

3) โทสต์ (Toast) เป็นคำกล่าวหรือการพูดสั้น ๆ มีความใกล้เคียงสุนทรพจน์ บางท่านแปลคำว่า “โทสต์” ว่า การดื่มให้พร ดังนั้น การกล่าวเนื่องในงานมงคลต่าง ๆ งานเลี้ยงฉลอง การกล่าวต้อนรับ การกล่าวมอบและกล่าวตอบก็ดี สมควรจัดเป็นการพูดแบบโทสต์ได้เช่นเดียวกัน

4) การพูดเกี่ยวกับการเมือง (Oration) การพูดเกี่ยวกับการเมือง เป็นการพูดที่แตกต่างไปจากแบบต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว นับเป็นการพูดที่ปฏิบัติกันมาช้านาน เป็นการพูดที่มีการเสียดสีกันทางปัญญามากที่สุด ลักษณะการพูดแบบนี้อาจมีความเผ็ดร้อนรุนแรง ปลุกระดมมวลชน ไฮปาร์ค การหาเสียง การแถลงนโยบายของพรรคการเมือง แม้แต่การแก้ต่างในศาลสถิตยุติธรรม ก็จัดเป็นการพูดแบบ Oration ได้

นอกจากนี้ สวัสดิ์ บรรเทิงสุข ยังได้จำแนกการพูดตามลักษณะการพูดในที่ชุมนุมชน ไว้ 7 ลักษณะ ได้แก่ การพูดเพื่อให้ความรู้หรือบรรยาย การพูดเพื่อชี้ชวนหรือชักนำให้เกิดความเชื่อ การพูดเพื่อเป็นการตักเตือนหรือให้โอวาท การพูดเพื่อเกลี้ยกล่อมและโน้มน้าว การพูดปลุกใจ การพูดเพื่อความสำราญ และการพูดเนื่องในพิธีการต่าง ๆ

สวนิต ยมาภัย และถิรนันท์ อนวัชศิริวงศ์ (2533 : 2-9) อธิบายว่าการพูดสามารถจำแนกประเภทตามเกณฑ์ต่าง ๆ ได้หลายประเภทด้วยกัน ดังนี้

1) การพูดระหว่างบุคคล เป็นการพูดขั้นพื้นฐานของสังคมมนุษย์ การพูดประเภทนี้ได้แก่ การทักทาย การสนทนา การแนะนำตัว เป็นต้น ลักษณะสำคัญของการพูดระหว่างบุคคลคือไม่มีข้อจำกัดว่าแต่ละช่วงของการพูดจะต้องใช้เวลามากน้อยเท่าไร ขึ้นอยู่กับกาลเทศะและความเหมาะสม การพูดระหว่างบุคคลเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดของการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ช่วยกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นมากขึ้น บุคคลหลายอาชีพต้องอาศัยความสามารถในการพูดระหว่างบุคคล จึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต มีความเจริญก้าวหน้าในการทำงาน เช่น เจ้าหน้าที่ต้อนรับ พนักงานขายสินค้า ครู แพทย์ พยาบาล นักบริหาร เป็นต้น

2) การพูดในกลุ่ม เป็นการพูดที่มีบุคคลเข้าร่วมพูดกันตั้งแต่ 3 คน ขึ้นไป จำนวนบุคคลที่พูดในกลุ่มขึ้นอยู่กับโอกาส สถานที่ จุดประสงค์ การพูดในกลุ่มอาจรวมกลุ่มอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ การพูดประเภทนี้ เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อย การเสวนา การประชุม เป็นต้น

3) การพูดในที่ชุมนุมชน เป็นการพูดหน้าที่ประชุม อาจเป็นเพียงคนเดียวหรืออาจเป็นคณะบุคคลก็ได้ พูดกับกลุ่มผู้ฟังที่มีจำนวนมาก ลักษณะสำคัญของการพูดประเภทนี้คือ ผู้พูดต้องมีจุดมุ่งหมายชัดเจนว่าต้องการให้เกิดผลอย่างไรแก่ผู้ฟัง การพูดในที่ชุมนุมชนโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ตามวิธีการพูด คือ

3.1) การพูดโดยฉับพลัน หมายถึงการพูดที่ผู้พูดไม่ได้เตรียมตัวหรือไม่รู้ตัวล่วงหน้า ผู้พูดต้องอาศัยประสบการณ์ ปฏิภาณไหวพริบเข้ามาช่วย การพูดลักษณะนี้มักจะเป็นการพูดสั้น ๆ ในโอกาสต่าง ๆ ทางสังคม เช่น การกล่าวต้อนรับ การให้โอวาท การกล่าวอวยพร การกล่าวอำลา เป็นต้น

3.2) การพูดโดยท่องจำ หมายถึงการพูดที่ผู้พูดท่องจำเนื้อหาที่จะพูด ซึ่งเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่เป็นธรรมชาติ ผู้พูดไม่สามารถท่องจำเนื้อหาได้ทั้งหมด ทำให้ติดขัด หลงลืม น้ำเสียงการพูดสม่ำเสมอ ไม่เร้าใจ ผู้พูดมักพะวงกับเนื้อหา ทำให้ขาดการแสดงออกด้านอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม การท่องจำควรใช้กับการพูดสั้น ๆ หรือท่องจำเฉพาะข้อความสำคัญ ๆ ที่ใช้ประกอบการพูด เช่น สุภาษิต คำคม บทประพันธ์ต่าง ๆ เป็นต้น

3.3) การพูดโดยอาศัยเค้าโครง หมายถึงการพูดที่เกิดจากการเตรียมพร้อมด้วยการทำความเข้าใจเนื้อหามาอย่างดีแล้ว ผู้พูดจะเตรียมเค้าโครงหรือหัวข้อเพื่อให้เรื่องเป็นไปตามลำดับ ทำให้การพูดค่อนข้างเป็นธรรมชาติ สามารถแสดงออกด้วยความมั่นใจ ทั้งสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียง การพูดวิธีนี้เหมาะกับการพูดในหลาย ๆ โอกาส นอกจากจะมีประโยชน์กันลืมเนื้อหาแล้ว การพูดวิธีนี้ยังป้องกันความสับสนและเปิดโอกาสให้ผู้พูดใช้สติปัญญาขยายความคิดเพิ่มเติมเรื่องราวได้อย่างกว้างขวาง ทำให้การพูดครอบคลุมเนื้อหาได้มาก สามารถเสนอเนื้อหาแก่ผู้ฟังได้อย่างมีขั้นตอน ไม่วกวน

3.4) การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับหรือกึ่งอ่านกึ่งพูด หมายถึงการพูดโดยดูจากต้นฉบับในขณะพูด เป็นการพูดที่ใช้เฉพาะในพิธีการต่าง ๆ ที่สำคัญ ผู้พูดจะมีต้นฉบับที่สมบูรณ์อยู่ในมือ ทั้งนี้เพราะต้องการไม่ให้เกิดความผิดพลาดและเกี่ยวข้องกับเวลา การพูดลักษณะนี้ได้แก่ การกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ การกล่าวรายงาน การกล่าวพิธีเปิด-ปิดในงานสำคัญ ๆ เป็นต้น

4) การพูดทางสื่อมวลชน หมายถึงการพูดผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่ใช้มากที่สุด คือ การพูดทางวิทยุและโทรทัศน์ การพูดทางสื่อมวลชนแตกต่างจากการพูดประเภทอื่น ๆ กล่าวคือ สามารถพูดให้คนฟังจำนวนมากซึ่งกระจายอยู่ทุกทิศทางรับฟังพร้อมกันได้ในเวลาเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า การกล่าวสุนทรพจน์เป็นลักษณะหนึ่งของการพูดในที่ชุมนุมชน และเป็นการพูดที่สำคัญ ผู้ที่พูดสุนทรพจน์เป็นและดี จึงมักเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักพูดมีวาทศิลป์ดี

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการพูด

นักวิชาการได้พยายามกำหนดทฤษฎีหรือรูปแบบจำลองเพื่ออธิบายให้เข้าใจกระบวนการและขั้นตอนเกี่ยวกับการพูดไว้หลากหลายท่าน ดังที่ ลักษณา สตะเวทิน (2540 : 8-14) กล่าวว่า ทฤษฎีหรือรูปแบบจำลองต่าง ๆ ถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้เข้าถึงสภาพการเคลื่อนไหวขององค์ประกอบต่าง ๆ ของการสื่อสาร ซึ่งปัจจัยแห่งการพูดให้สัมฤทธิผลนั้นมีทฤษฎีที่สามารถอธิบายให้เข้าใจถึงขั้นตอนและกระบวนการอันเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางหลายทฤษฎี โดยทฤษฎีที่น่าสนใจศึกษา ได้แก่

1) ทฤษฎีของอริสโตเติล (Aristotle Theory) อริสโตเติลเป็นนักวาทศาสตร์ชาวกรีกที่มีชื่อเสียงและมีผลงานมากมาย ได้เขียนหนังสือวาทศาสตร์ (Rhetoric) ขึ้นประมาณปี 330 ก่อนคริสตกาล หนังสือวาทศาสตร์เล่มนี้นับได้ว่าเป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับกันอย่างแพร่หลายว่าเป็นทฤษฎีขั้นพื้นฐานของการสื่อสารด้วยการพูด อริสโตเติลได้ให้ความหมายของวาทศิลปะว่า “เป็นการค้นหาวิธีการโน้มน้าวใจที่มีอยู่ทุกรูปแบบ” อริสโตเติลได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ เช่น การพูดในสภา การพูดในศาล และการพูดในที่ชุมนุมชน ว่าผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการพูด โดยกล่าวว่าการพูดของมนุษย์นั้น ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งเสียมิได้ คือ ผู้พูด (speaker) คำพูด (speech) และผู้ฟัง (listener) ซึ่งการพูดที่จะให้สัมฤทธิ์ผลนั้นผู้พูดจะต้องเข้าใจธรรมชาติของผู้ฟัง เช่น ผู้ฟังอยู่ในวัยใด วัยหนุ่ม วัยสาว หรือวัยชรา มีความเชื่อและทัศนคติอย่างไร ตลอดจนพื้นฐานของอารมณ์ของผู้ฟังเป็นอย่างไร ถ้าผู้พูดเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ผู้พูดก็จะสามารถสร้างสารที่ไม่ขัดแย้งกับธรรมชาติของผู้ฟัง ก่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ นอกจากนั้นการพูดจะต้องเน้นสารที่เหมาะสมและสอดคล้องกับโอกาสแห่งการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมการพูดนั้นเสมอไป อริสโตเติลยังได้ชี้ให้เห็นว่าการโน้มน้าวใจจะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ

1.1) Ethos หมายถึง บุคลิกลักษณะของผู้พูด (character) เป็นการสร้างบุคลิกลักษณะของผู้พูดที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อ ความประทับใจ และมีความศรัทธา ซึ่งเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจจากผู้ฟังว่าจะเห็นด้วยและมีความคิดสอดคล้องหรือไม่ สิ่งที่จะช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพของผู้พูดให้การพูดมีประสิทธิภาพได้นั้น คือการมีความรู้จริงในเรื่องที่จะพูด การมีทัศนคติที่ดีต่อผู้ฟัง การเป็นผู้พูดที่แสดงออกซึ่งความเป็นผู้มีคุณธรรม เป็นต้น

1.2) Logos หมายถึง การชี้แจงแถลงเหตุผล หรือเนื้อหาสาระ หรือวาทะของผู้พูด (content, arrangement and delivery) เป็นการแสดงให้เห็นความจริง อันประกอบด้วยเหตุผล (logic) มาเสนอต่อผู้ฟัง ซึ่งประกอบด้วย ข้อเท็จจริง (fact) หลักฐาน (evidence) และเหตุผล (reasoning) อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงและหลักฐานต่าง ๆ นั้น จะต้องสอดคล้องกับทัศนคติ ความเชื่อและค่านิยมของผู้ฟัง

1.3) Pathos หมายถึง การใช้อารมณ์ (emotion) เป็นสภาพอารมณ์ของผู้พูดและผู้ฟังที่มีร่วมกัน ซึ่งผู้พูดเป็นฝ่ายสร้างขึ้นเพื่อที่จะโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังเกิดความชอบ ความเกลียด ความเจ็บปวด หรือความสนุกสนานในกรณีใดกรณีหนึ่ง

2) ทฤษฎีของซิเซโรและควินติเลียน (Cicero & Quintelian Theory) ซิเซโร เป็นนักพูดชาวโรมันซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่างศตวรรษแรกก่อนคริสตกาล ส่วนควินติเลียนเป็นนักพูดชาวโรมันที่มีชีวิตอยู่ระหว่างศตวรรษแรกหลังคริสตกาล ถึงแม้จะมีชีวิตอยู่ต่างสมัยกัน แต่ทั้งซิเซโรและควินติเลียนก็มีผลงานทางวาทศาสตร์ที่มีอิทธิพลร่วมกันในการวางรูปแบบทฤษฎีวาทศาสตร์โดยไม่เน้นหนักทางทฤษฎี แต่กลับเน้นในทางปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น โดยการนำเอาทฤษฎีของอริสโตเติลมาพัฒนา และยังเน้นการพิจารณาพฤติกรรมการพูดซึ่งเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในการพูดโน้มน้าวใจผู้อื่นให้เชื่อถือและคล้อยตาม โดยได้แนะนำปัจจัยสำคัญที่ทำให้การพูดสัมฤทธิผล 5 ประการ ดังนี้

2.1) การคิดค้น (Invention) คือการคิดและการค้นหาของผู้พูดจนพบว่าอะไรเป็นสิ่งที่ควรเลือกนำเสนอให้ผู้ฟังทราบและได้รับประโยชน์มากที่สุด

2.2) การประมวลความคิด (Organization) หมายถึง การนำความคิดมาจัดระเบียบและจัดลำดับให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ไม่เกิดความสับสน ซึ่งการจัดระเบียบนี้ควรจะจัดแบ่งเนื้อหาหรือสาระออกเป็น 3 ส่วน คือส่วนอารัมภบท ส่วนเนื้อหา และส่วนของการสรุป

2.3) การใช้ภาษาและลีลา (Style) หมายถึงการเลือกสรรภาษาและลีลาในการนำเสนอสาระที่สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง ก่อให้เกิดความรู้สึกอยากติดตาม ในขณะเดียวกันการใช้ภาษาก็ควรจะมีชีวิตจิตใจ กระชับ ชัดเจน เหมาะสมกับผู้ฟัง ท่วงทีและลีลา ควรจะมีความแจ่มใส แสดงออกซึ่งความกระตือรือร้นที่จะสื่อสารกับผู้ฟัง ลีลา (Style) จึงเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลที่ผู้พูดสามารถสร้างจากบุคลิกของตัวผู้พูดเองได้

2.4) การกำหนดจดจำ (Memory) หมายถึง การจดจำเนื้อหาสาระที่จะพูดไว้ได้อย่างแม่นยำก่อนที่จะออกไปพูด การเตรียมตัวให้พร้อมทำได้โดยการฝึกซ้อมเพื่อสร้างประสบการณ์

2.5) การแสดงออกให้ปรากฏ (Delivery) หมายถึง การแสดงออกให้เหมาะสมที่สุดเพื่อออกไปปรากฏตัวต่อหน้าที่ประชุม ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสมของเสียงและอากัปกิริยามารยาทในการพูด

3) ทฤษฎีของลาสเวลล์ (Lasswell Theory) แฮโรลล์ ดี ลาสเวลล์ (Harold D. Lasswell) เป็นนักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกัน เริ่มต้นศึกษาทฤษฎีการสื่อสารของมนุษย์ในปี ค.ศ. 1948 เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับและมีชื่อเสียงในการวิจัยทางด้านการสื่อสาร ทฤษฎีของลาสเวลล์ ได้กล่าวถึงดังนี้

3.1) ใคร (Who) หมายถึง ผู้ส่งสาร

3.2) พูดอะไร (Says What) หมายถึง สาร

3.3) ในช่องทางใด (In Which Channel) หมายถึง ช่องทางที่นำข่าวสาร

3.4) ถึงใคร (To Whom) หมายถึง ผู้รับสารหรือจุดหมายปลายทาง

3.5) มีผลกระทบอะไร (Which What effect) หมายถึง ปฏิกิริยาตอบสนองกลับหรือผลที่เกิดขึ้นจากการสื่อสาร

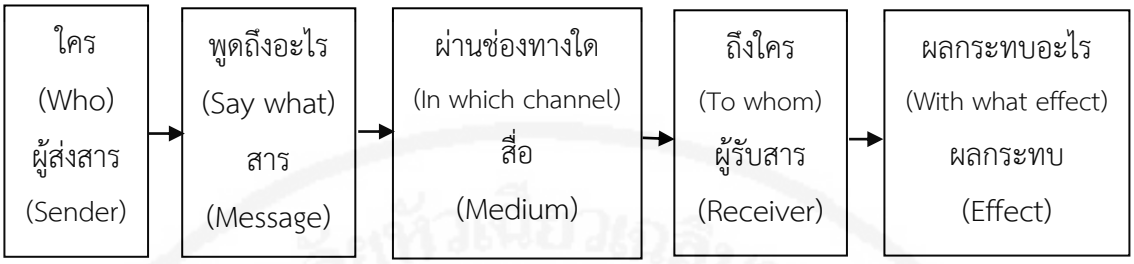

แบบจำลองการสื่อสารของลาสเวลล์ เป็นแบบจำลองการสื่อสารของการพูดซึ่งแสดงการเชื่อมโยงองค์ประกอบของส่วนต่าง ๆ ของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ โดยเน้นการสื่อสารในการพูดเป็นการอธิบายและตอบคำถามว่า

- ใคร (Who) หมายถึง ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร
- พูดอะไร (Says What) หมายถึง สารหรือข้อความที่ต้องการจะทำการสื่อสารซึ่งกันและกัน
- ในช่องทางใด (In Which Channel) หมายถึง ช่องทางจะที่นำสารไปสู่ผู้รับ
- ถึงใคร (To Whom) หมายถึง ผู้ฟังหรือผู้รับสาร
- มีผลกระทบอะไร (Which What effect) หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีของลาสเวลล์ได้เพิ่มองค์ประกอบที่เน้นช่องทาง (Channel) ของการสื่อสารเมื่อเทียบกับทฤษฎีพื้นฐานของอริสโตเติล นอกจากนั้นยังพิจารณาถึงผล (Effect) ที่เกิดขึ้นของการสื่อสารในครั้งนั้น ๆ ซึ่งทำให้ทฤษฎีนี้แตกต่างจากทฤษฎีในอดีตที่ผ่านมา

4) ทฤษฎีของเบอร์โล (Berlo Theory) เดวิด เค เบอร์โล (David K. Berlo) เป็นนักทฤษฎีการสื่อสารอีกผู้หนึ่งที่ได้แสดงองค์ประกอบของการสื่อสารไว้อย่างชัดเจน เบอร์โลได้เขียนรูปแบบจำลองการสื่อสารไว้เมื่อปี ค.ศ.1960 ในหนังสือชื่อ The Process of Communication แสดงองค์ประกอบในกระบวนการการสื่อสาร 4 องค์ประกอบ ได้แก่ แหล่งกำเนิด (source) สาร (message) ช่องทาง (channel) และผู้รับสาร (receiver)

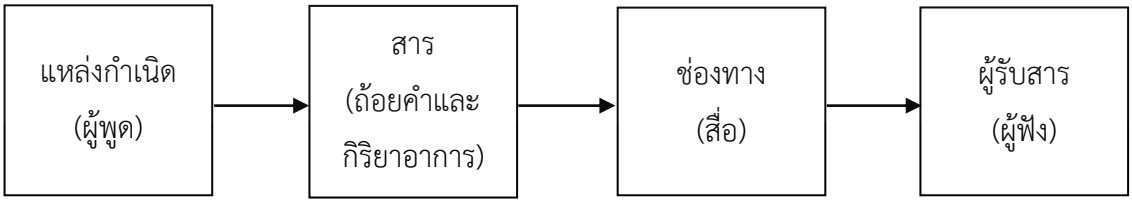

จะเห็นได้ว่า พื้นฐานองค์ประกอบของเบอร์โลได้พัฒนาโดยนำพื้นฐานมาจากองค์ประกอบการสื่อสารด้วยการพูดของอริสโตเติล เพียงแค่ได้เพิ่มองค์ประกอบ “ช่องทาง” (channel) เพื่อให้

สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งคำว่า “ช่องทาง” โดยทฤษฎีของเบอร์โล ได้อธิบายว่า คือช่องทางที่จะนำสารจากผู้พูดไปสู่ประสาทในการรู้สึก (sense mechanisms) ของผู้ฟัง ซึ่งได้แก่ การเห็น (seeing) การได้ยิน (hearing) การสัมผัส (touching) การได้กลิ่น (smelling) และการลิ้มรส (testing) โดยประสาทสัมผัสทั้งห้า อันได้แก่ ตา-การเห็น หู-การได้ยิน กาย-การสัมผัส จมูก-การได้กลิ่น และลิ้น-การลิ้มรส เป็น ตัวรับรู้ ซึ่งอาจจะเป็นทางใดทางหนึ่งหรือหลาย ๆ ทาง พร้อม ๆ กัน ก็ได้ เบอร์โลยังได้เน้นว่าช่องทางในการพูดนั้นมีความสำคัญมากในการสื่อสาร เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้และเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดทำการสื่อสารมายังผู้ฟัง

สรุปได้ว่า กระบวนการสื่อสารในการพูดต้องประกอบไปด้วย ผู้ส่งสาร สาร สื่อ ผู้รับสาร และผลกระทบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบและปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การพูดเกิดประสิทธิภาพ

2.5 ปัจจัยที่ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล

การพูดที่สัมฤทธิ์ผล คือการพูดที่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยสำคัญที่ช่วยสร้างความสำเร็จของการพูดในที่ชุมนุมชน ดังนี้

วรวรรธน์ ศรียาภัย (2560) อธิบายว่า การพูดให้สัมฤทธิผลนั้น ผู้พูดควรเตรียมความพร้อมในเรื่องต่อไปนี้

1) วัตถุประสงค์ของการพูด ผู้พูดต้องกำหนดวัตถุประสงค์ก่อนพูดเสมอ ว่าต้องการพูดเพื่ออะไร แล้วจึงพูดตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ให้สำเร็จ ซึ่งโดยทั่วไปวัตถุประสงค์ของการพูดมี 3 ประการ ได้แก่ เพื่อให้ความรู้ เพื่อแจ้งให้ทราบ และเพื่อโน้มน้าวใจ

2) เตรียมเนื้อหาที่จะพูด ผู้พูดต้องเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับเรื่องหรือวาระที่จะพูดในเวลาที่กำหนด ซึ่งควรเริ่มจากการกำหนดเรื่องที่จะพูด วางโครงเรื่อง และรวบรวมข้อมูลจากแหล่งศึกษาค้นคว้าต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด หรืออินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาขยายโครงเรื่อง โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง เช่น นิทาน สถิติ การเปรียบเทียบ การยกหลักฐานอ้างอิง การแสดงเหตุผล เป็นต้น

3) วิเคราะห์กลุ่มผู้ฟัง ผู้พูดควรวิเคราะห์ผู้ฟังเกี่ยวกับ จำนวนผู้ฟัง เพศของผู้ฟัง วัยของผู้ฟัง ระดับการศึกษาของผู้ฟัง อาชีพของผู้ฟัง ภูมิหลังทางสังคมและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ฟัง และเจตคติของผู้ฟัง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเลือกสรรเนื้อหา กลวิธีการใช้ถ้อยคำ ลีลาการพูดและตัวอย่างการพูดให้เหมาะสม

4) สื่อทัศนูปกรณ์ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การพูดประสบความสำเร็จ ซึ่งผู้พูดจะต้องรู้จักและใช้ให้เป็น โดยเฉพาะสื่อทัศนูปกรณ์ประเภทเครื่องคอมพิวเตอร์ ไมโครโฟนและเครื่องเสียง ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย หากไม่รู้จักวิธีใช้ ย่อมทำให้เกิดความกังวลในระหว่างการพูด และส่งผลเสียต่อการพูดในครั้งนั้น ๆ อย่างยิ่ง

5) การแต่งกาย ถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นภาพลักษณ์ที่ชวนให้ผู้ฟังเกิดความศรัทธาหรือเกิดความรู้สึกในแง่ดี ซึ่งสิ่งที่ควรปฏิบัติในการแต่งกายโดยทั่วไปในการพูดนั้น มี 4 ประการ คือ พิถีพิถัน ถูกวาระวันและเทศะ ให้สาระกับสีสันเครื่องแต่งกายและรองเท้าให้ดูง่าย งามสง่า

6) ทักษะการใช้วัจนภาษา ผู้พูดต้องใช้ภาษาพูดในการสื่อความรู้ความคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความสามารถในการพูดจะดีเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับการเลือกใช้ถ้อยคำที่ดีเพื่อสื่อความคิดไม่ก่อให้เกิดอารมณ์หรือทัศนคติในทางลบ สามารถสื่อความหมายได้กระชับและชัดเจน โดยคำนึงถึงความชัดเจนของการออกเสียง ความถูกต้องสร้างสรรค์ และใช้ภาษาที่สุภาพ

7) ทักษะการใช้อวัจนภาษา อวัจนภาษามีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการพูด เพราะช่วยเสริมให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่พูดได้รวดเร็วขึ้น ทำให้บรรยากาศการพูดและการฟังดำเนินไปอย่างไม่น่าเบื่อ ซึ่งผู้พูดจะต้องรู้จักวิธีการวางท่าศีรษะ การแสดงสีหน้า การใช้สายตา การทรงตัว การเคลื่อนไหว และการใช้ภาษามือ

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558 : 13-16) อธิบายว่า การมีความมั่นใจเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เริ่มต้นพูดในที่ชุมนุมชน นอกจากนี้แล้วยังมีปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสร้างความสำเร็จของการพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชนอื่น ๆ อีก ได้แก่

1) ทัศนคติที่ดีต่อการพูด ทัศนคตินับเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ คนส่วนใหญ่ที่มีปัญหาการพูด ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาหรือการพูดต่อหน้าที่ชุมชุมชน มักจะมีทัศนคติคล้ายกัน คือมองว่าการพูดกับบุคคลแปลกหน้าต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก หรือท่ามกลางสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยนั้นเป็นเรื่องยาก หากเกิดข้อผิดพลาดย่อมสร้างความอับอาย ทั้งที่ความจริงแล้วข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงที่น่าอับอายแต่ประการใด การได้มีโอกาสเรียนรู้ความผิดพลาดย่อมเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามากกว่าความรู้สึกอับอายและเกรงต่อการเสียหน้า เพราะจะเป็นทัศนคติที่ทำให้ผู้นั้นไม่กล้าแม้แต่กระทั่งเริ่มต้นฝึกฝนการพูด

2) ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในเรื่องที่จะพูด ผู้พูดที่ดีควรจะมีความรู้ในเรื่องที่จะพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดในลักษณะให้ข้อมูล หรือแสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจจะเป็นความรู้ที่เกิดจากการค้นคว้ารวบรวม หรือเป็นความรู้ที่ได้เรียนรู้สั่งสมมา เพราะจะช่วยให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราวเนื้อหาสาระได้อย่างเป็นลำดับ ชัดเจน สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีความมั่นใจตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีกว่าผู้ที่จดจำถ้อยคำหรือลอกเลียนประเด็นของผู้อื่นมาพูดต่อ โดยขาดความเข้าใจ

3) ทักษะในการสื่อสาร ผู้พูดที่ดี ควรมีทักษะในการสื่อสาร ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนประกอบกัน กล่าวคือ การจะเป็นผู้ส่งสารหรือผู้ถ่ายทอดที่ดีนั้น ผู้พูดควรเริ่มต้นจากการเป็นผู้ฟังและผู้อ่านที่ดี มีความสนใจใฝ่รู้ มีความสามารถในการเลือกฟังหรือเลือกอ่านข้อมูลข่าวสาร มีความสามารถในการสรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ประเด็น มีความคิดในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อนำมาเรียบเรียงเป็นภาษาที่สละสลวยและสื่อความหมายไปยังผู้อ่านได้อย่างชัดเจน

4) การรู้จักประเมินสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการสนทนา การพูดในที่ชุมนุมชน หรือการพูดทางสื่อสารมวลชน จะต้องเกิดขึ้นในสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง ได้แก่ สถานที่ โอกาส ช่วงจังหวะและระยะเวลา ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้พูดที่ดี

ต้องวิเคราะห์สถานการณ์ทั้งก่อนพูด ในขณะพูด และหลังการพูดเสมอ เพื่อให้สามารถกำหนดบทบาทและวิธีการนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลัดดา แพรภัทรพิศุทธิ์ (2552 : 41-69) อธิบายว่า หลักการพูดที่ดีควรวิเคราะห์ผู้ฟัง เลือกเรื่อง และเตรียมขั้นตอนการพูด นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการพูด ได้แก่

1) การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้พูด ผู้พูดที่มีบุคลิกภาพดีย่อมเป็นที่ชื่นชม เชื่อถือศรัทธา และได้รับการยอมรับจากบุคคลที่ได้พบเห็น อันจะส่งผลให้ผู้พูดเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และนำไปสู่การนำเสนอเรื่องได้อย่างราบรื่น ประสบความสำเร็จ ดังนั้น ผู้พูดควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี ประกอบด้วย การแต่งกาย การยืน การเดิน การนั่ง การเคลื่อนไหวอากัปกิริยา การปรากฏตัว การใช้สายตา การตรงต่อเวลา และการควบคุมอารมณ์

2) การลดความประหม่าในการพูด อาการประหม่านับเป็นปัญหาใหญ่ของผู้ฝึกพูด มีสาเหตุมาจากการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้เกิดอาการต่าง ๆ เช่น ปวดท้อง มือเย็น ปากสั่น ใจสั่น ฯลฯ ผู้พูดควรควบคุมหรือแก้ไขอาการประหม่า ซึ่งมีหลายวิธีการ เช่น การสร้างความกระตือรือร้นและแสดงความปรารถนาที่จะพูด ศึกษาวิเคราะห์ผู้ฟังก่อนที่จะเลือกเรื่อง ศึกษาเรื่องที่จะพูดให้กระจ่างชัด ใช้อุปกรณ์เครื่องมือในการพูด ฝึกซ้อม ทำความคุ้นเคยกับสถานที่ คิดว่าผู้ฟังเป็นเพื่อน เป็นต้น

3) การสร้างอารมณ์ขัน การสร้างบรรยากาศในการพูดเป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้พูดควรให้ความสนใจ โดยเฉพาะการสร้างอารมณ์ขัน เป็นวิธีการหนึ่งในการสร้างบรรยากาศการพูด เพราะอารมณ์ขันจะช่วยให้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลายหายเครียด ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า ทำให้ผู้ฟังสนใจติดตามเรื่องโดยตลอด ซึ่งลักษณะของเรื่องที่มีอารมณ์ขัน มักเป็นเรื่องที่พลิกความคาดหมาย เรื่องที่เหลือเชื่อ เรื่องเสียดสี เรื่องล้อเลียน ฯลฯ มีวิธีการฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีอารมณ์ขัน 5 ขั้นตอน ได้แก่ มองโลกในแง่ดี มีความแหลมคม สะสมจดจำ นำมาดัดแปลง และแสดงให้ถูกกาล

4) การใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการพูด ในการพูดบางประเภทหรือบางครั้ง ผู้พูดอาจต้องใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ประกอบการพูด เพื่อให้การพูดในครั้งนั้น ๆ มีความน่าสนใจ มีความชัดเจน หรือก่อให้เกิดภาพในใจผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ จึงไม่ใช่เป็นเพียงการทำเพื่อให้ผู้ฟังเห็นว่าผู้พูดมีการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี และที่สำคัญคือการใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ในการประกอบการพูดนั้น ตัวสื่อจะต้องไม่เป็นตัวบั่นทอนความเด่นของเนื้อหา และการนำเสนอหรือใช้สื่อที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ ในการพูด ดังนั้น ผู้พูดจะเลือกใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ประเภทใดประกอบการพูดของตน จึงควรพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหา วัตถุประสงค์ของการพูด สถานการณ์ และสถานที่ ด้วย จึงจะทำให้การพูดครั้งนั้นประสบความสำเร็จ

สมจิต ชิวปรีชา (2545 : 13-24) อธิบายว่า การพูดให้ได้ผลดีหรือประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่

1) บุคลิกภาพ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำความสำเร็จมาสู่ผู้พูด เพราะเป็นสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผู้อื่น ได้แก่ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง การใช้เสียง การวางตัว และมารยาทในการพูด

2) การใช้ภาษาในการพูด การรู้จักเลือกใช้ภาษาที่เหมาะเจาะ กินความ จะช่วยสร้างความประทับใจ ภาษาพูดจึงต้องมีความชัดเจนและเข้าใจได้ทันที ผู้พูดที่ดีต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ ความสนใจ ทัศนคติ และพื้นฐานของผู้พูด

3) เนื้อเรื่องที่จะพูด การที่ผู้ฟังจะได้รับประโยชน์จากการพูดเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการเลือกเรื่องและการเรียบเรียงของผู้พูด โดยผู้พูดต้องพิจารณาตีความจากหัวข้อเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจถ่องแท้เสียก่อน แล้วจึงค้นคว้าข้อมูล นำมาเรียบเรียง ตั้งแต่การเตรียมอารัมภบท นำเข้าสู่เรื่อง เนื้อหาสาระมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล จนกระทั่งสรุปจบเรื่องเพื่อเน้นย้ำให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น

4) กำลังใจของผู้พูด ความมั่นใจเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักพูด หากเกิดความรู้สึกประหม่าหรือ ตื่นเวที ควรหาวิธีการขจัดปัญหาเหล่านี้ให้หมดไป เช่น เตรียมตัวให้พร้อม ทรงตัวให้มั่นคง กำหนดลมหายใจให้สม่ำเสมอ หาอารมณ์ขันมาใช้ เป็นต้น

5) การวิเคราะห์ผู้ฟัง ผู้พูดที่ดีต้องรู้ล่วงหน้าว่าจะพูดกับใคร เพศใด อายุเท่าไหร่ มีความสนใจเรื่องใด ระดับการศึกษาเป็นอย่างไร ฯลฯ เพื่อจะได้เตรียมวิธีพูดและเรื่องที่จะพูด หรือใช้ถ้อยคำสำนวนกิริยาท่าทางให้เข้ากับบรรยากาศของกลุ่มผู้ฟัง

6) การเตรียมตัวของผู้พูด ประการแรก ผู้พูดต้องสร้างนิสัยให้รู้จักอ่านมาก ฟังมาก เพราะจะช่วยทำให้ผู้พูดมีความรู้กว้างขวาง ซึ่งมีส่วนช่วยให้การพูดสนุกสนาน น่าฟัง เพิ่มความเชื่อถือศรัทธาแก่ผู้ฟัง

7) การวิจารณ์การพูด เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การฝึกพูดดีขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้วิจารณ์จึงเป็นผู้ช่วยผู้พูดอย่างดี ผู้พูดควรเป็นคนใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นและนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข

ลักษณา สตะเวทิน (2540 : 20-42) อธิบายว่าการพูดที่สัมฤทธิ์ผล หมายถึงการที่ผู้พูดสามารถถ่ายทอดความหมายหรือความรู้สึกนึกคิดของตนไปยังผู้ฟังเพื่อมุ่งสู่ความรู้ ความเข้าใจตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดต้องการ หรือเพื่อก่อให้เกิดความเชื่อถือและปฏิบัติตาม ซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษา 2 ประเภท ได้แก่ วัจนภาษา(Verbal Communication) และอวัจนภาษา(Nonverbal Communication) ผู้พูดจึงต้องเรียนรู้ศาสตร์ในเรื่องการพูดเพื่อให้ทราบแนวทางและหลักวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมควบคู่กันไป โดยปัจจัยที่ผู้พูดควรศึกษาเพื่อประสิทธิผลในการพูด มีดังนี้

1) การปรับปรุงตัวผู้พูด ผู้พูดที่ดีควรมีการเตรียมพร้อมอยู่เสมอ โดยทั่วไปผู้พูดจะต้องแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพได้แก่ เสียง ภาษา และอากัปกิริยาต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือที่ผู้พูดจะใช้สื่อความหมายไปยังผู้ฟังเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการพูด

2) การวิเคราะห์ผู้ฟัง ผู้ฟังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่จะกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการสื่อสาร ผู้พูดจึงจำเป็นต้องรู้จักผู้ฟังเป็นอย่างดี เพื่อให้ทราบถึงลักษณะ ความต้องการ ความสนใจ การศึกษา ขนาดความคิด ประสบการณ์ สถานภาพทางสังคม อาชีพ ฯลฯ ของผู้ฟัง โดยนำข้อมูลเหล่านี้มาวางแผนและกำหนดสารให้เหมาะกับผู้ฟัง

3) การเตรียมเรื่องพูด เนื้อเรื่องเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการพูด ผู้พูดที่ดีจึงควรรู้จักการเลือกเรื่องพูดให้เหมาะสม โดยพิจารณาจากความเหมาะสมกับตัวผู้พูด เหมาะสมกับผู้ฟัง และเหมาะสมกับเวลาและโอกาส ทั้งนี้ ผู้พูดต้องวางแผนตั้งแต่การเลือกเรื่อง การเตรียมเนื้อเรื่อง การบันทึกเรื่อง การจำกัดขอบเขตการพูด การจัดเนื้อเรื่องตามลำดับ และการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนโวหาร

4) การใช้สื่อประกอบการพูด สื่อเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ถือว่าเป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเข้าด้วยกัน โดยผู้พูดต้องเลือกสื่อให้เหมาะสม เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร ดังนั้น ในการพิจารณาเลือกใช้สื่อ ผู้พูดจะต้องพิจารณาว่าประสิทธิภาพของสื่อนั้น ๆ มีคุณสมบัติในการนำสารไปสู่ผู้ฟังได้ โดยผู้ฟังสามารถรับรู้ความรู้สึกโดยการเห็น หรือการได้ยินจากภาพและเสียงที่ปรากฏจากสื่อที่ผู้พูดเลือกใช้

รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 39-19) อธิบายว่า การพูดที่ผู้พูดได้รับผลดีหรือประสบความสำเร็จสามารถถ่ายทอดความหมายหรือความรู้สึกนึกคิดของตนไปยังผู้ฟังได้อย่างดีนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ซึ่งปัจจัยที่นับว่ามีผลต่อการพูดให้เกิดความสัมฤทธิ์ผล ได้แก่

1) การปรับปรุงตัวผู้พูด ผู้พูดที่ดีควรแสดงออกถึงบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมทั้งการใช้ภาษา น้ำเสียง การยืน การแต่งกาย การใช้สายตา สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือสำคัญมากในการเตรียมพร้อมเพื่อจะสื่อสารกับผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดควรมีการปรับปรุงตัวในเรื่องบุคลิกภาพที่ชวนมอง ทั้งการใช้ภาษา อากัปกิริยาในการพูด การแต่งกาย และน้ำเสียง

2) การเลือกเรื่องที่จะพูด ผู้พูดควรมีโอกาสได้เลือกเรื่องที่ตนเองมีความรู้และประสบการณ์เพียงพอ เลือกเรื่องที่ผู้ฟังและผู้พูดสนใจร่วมกัน ควรให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และสถานที่ ด้วย หากมีผู้กำหนดเรื่องมาให้ ผู้พูดต้องพิจารณาตีความหัวข้อเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจถ่องแท้ เพื่อสำรวจดูว่าเรามีความรู้มากน้อยเพียงใด สามารถรับผิดชอบเรื่องนั้น ๆ ได้หรือไม่

3) การวิเคราะห์ผู้ฟัง ผู้ฟังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสาร เนื่องจากอาจเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการสื่อสารในครั้งนั้น ๆ ได้ การวิเคราะห์ผู้ฟังจะให้ประโยชน์ต่อผู้พูด คือ ผู้พูดได้ทราบถึงลักษณะความต้องการ เพศ วัย ประสบการณ์ ความคิด สถานภาพทางสังคม และอิทธิพลของผู้ฟัง เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาวางแผนและกำหนดสารให้เหมาะสมกับผู้ฟัง

4) คำนึงถึงโอกาส เวลา และสถานที่ การรู้ว่าจะต้องไปพูดที่ไหน ผู้พูดจะได้เตรียมตัวให้ถูกต้องทั้งทางด้านการแต่งกาย เนื้อหาสาระ ตลอดจนการเตรียมสื่อประกอบการพูด เป็นการเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้พูดมากยิ่งขึ้น

5) การเตรียมตัวผู้พูด การเตรียมตัวเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในการพูด ผู้พูดที่ปรารถนาจะเป็นนักพูดต่อหน้าสาธารณชนที่ดี ควรสร้างนิสัยให้รู้จักอ่านมาก ฟังมาก เพราะจะช่วยให้มีความรู้กว้างขวาง หากเป็นผู้มีนิสัยชอบจดบันทึก ค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องที่น่าสนใจอยู่เสมอจะทำให้การพูดน่าฟังและน่าเชื่อถือเพิ่มมากขึ้น การเตรียมตัวผู้พูดในการไปพูดในหัวเรื่องเรื่องใดหัวเรื่องหนึ่ง ผู้พูดควรมีเวลาเตรียมตัวล่วงหน้าพอสมควร เพื่อจะได้มีเวลาวิเคราะห์ประเด็นในการพูด วิเคราะห์ผู้ฟัง สถานที่ เวลาและโอกาสในการพูด ที่สำคัญผู้พูดจะได้รวบรวมความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะพูดเพื่อนำมาจัดเรียบเรียงให้เป็นลำดับขั้นตอน ตั้งแต่คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

นิพนธ์ ศศิธร (2534 : 11-16) หลักการพูดต่อชุมนุมที่ดีนั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1) การพูดที่มีถ้อยคำดี ถ้อยคำหรือเนื้อหาของการพูดมีอยู่ 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูง ซึ่งต้องประกอบไปด้วยถ้อยคำที่เป็นจริง ถ้อยคำที่เป็นประโยชน์ และถ้อยคำที่เป็นที่พึงใจแก่คนฟัง

2) การพูดที่มีความเหมาะสม กล่าวคือ การพูดที่ดีต้องเหมาะสมกับกาลสมัย เพราะเมื่อเวลาเปลี่ยนไป ทัศนคติ ความเชื่อถือและประเพณีนิยมย่อมเปลี่ยนแปลงไป ถ้อยคำหรือข้อความที่นิยมในสมัยหนึ่ง อาจไม่เหมาะสมกับอีกสมัยหนึ่ง การพูดที่ดีต้องเหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ ผู้พูดควรพูดให้พอดีกับเวลาที่กำหนดให้ พูดจบก่อนเวลา ยังดีกว่าพูดเกินเวลา การพูดเน้นและได้ความสำคัญครบถ้วนตามที่ต้องการภายในเวลาดีกว่าเร่งพูดให้หมดทุกถ้อยคำกระทงความ และการพูดที่ดีต้องเหมาะสมกับสถานที่และโอกาส ในสถานที่บางแห่งมีประวัติความเป็นมา ลักษณะภูมิประเทศ ความศรัทธา ความภูมิใจ ฯลฯ เป็นพิเศษ ข้อความบางอย่างที่ไม่เหมาะสมจึงไม่ควรกล่าว แต่ข้อความที่เป็นการส่งเสริมลักษณะพิเศษของสถานที่นั้นควรกล่าวอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับโอกาส ผู้พูดต้องพูดให้สอดคล้องกับโอกาส ไม่พูดขัดกับโอกาส นอกจากนี้การพูดที่ดียังต้องเหมาะสมกับบุคคล การพูดจะสำเร็จผลต้องเตรียมให้สอดคล้องกับคนฟัง หากพูดให้คนฟังไม่เข้าใจ ถือเป็นความผิดของผู้พูด

3) การพูดที่มีความมุ่งหมาย การพูดที่หวังผลต้องเป็นการพูดที่มีความมุ่งหมาย ต้องทราบแน่ชัดว่าพูดเพื่ออะไร จึงจะสามารถเตรียมการพูดได้ถูกจุดได้ดี

4) การพูดที่มีศิลปะการแสดงดี การเตรียมการพูดใช้หลักเดียวกับการเรียงความ แต่ต่างกันตรงการพูดต้องมีการแสดง การแสดงการพูดเป็นการแสดงบุคลิกภาพของผู้พูดโดยตรง คือใช้น้ำเสียง มือไม้ กิริยาท่าทางต่าง ๆ ของผู้พูดให้ปรากฏออกมา แม้ผู้พูดจะต้องปรับปรุงการแสดง แต่ก็ควรปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับอุปนิสัยใจคอหรือบุคลิกภาพของแต่ละคน กล่าวคือ ทุกคนต้องเป็นตัวของตัวเองในการพูด แต่ควรเป็นตัวของตัวเองที่มีหลักเกณฑ์และได้ปรับปรุงให้ดีที่สุดแล้วเท่านั้น

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์ (2532 : 11-24) อธิบายว่า ก่อนจะมีการฝึกฝน ผู้พูดจำเป็นต้องศึกษาหลักการเบื้องต้นในการพูดที่สำคัญ ๆ ซึ่งการพูดที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) การปรับปรุงตัวผู้พูด ผู้พูดต้องแสดงออกถึงบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งหมายรวมถึงการใช้ภาษา น้ำเสียง การยืน การแต่งกาย การใช้สายตา การแสดงออกทางใบหน้า การทรงตัว การแสดงท่าทาง การใช้ไมโครโฟน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นเสมือนเครื่องมือสื่อความหมายไปสู่ผู้ฟัง ดังนั้น ผู้พูดต้องรู้จักปรับปรุงให้รู้จักใช้เครื่องสื่อความหมายเหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพ

2) การวิเคราะห์ผู้ฟังและกาลเทศะ การพูดที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดควรจะมีการเตรียมตัว ในการเตรียมที่ดีนั้น ผู้พูดจะต้องรู้จักผู้ฟังก่อน เพราะการพูดชนิดเดียวกันอาจจะเหมาะสำหรับชนกลุ่มหนึ่ง แต่อาจจะไม่เหมาะสำหรับชนอีกกลุ่มหนึ่ง ฉะนั้น ผู้พูดจึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ผู้ฟังในเรื่อง วัย เพศ ความแตกต่างทางความเชื่อถือ ฐานะ อาชีพ ระดับการศึกษา ความสนใจ สถานที่ เวลา และโอกาส

3) การเลือกเรื่องที่จะพูด ในการไปพูดที่ใดก็ตาม เราต้องคำนึงถึงเนื้อเรื่องที่จะไปพูด และควรพิจารณาในการเลือกเรื่อง จำกัดเนื้อหาของเรื่องในวงจำกัด เพื่อจะได้พูดให้เหมาะสมกับเวลา นอกจากนี้ยังควรปรับเนื้อเรื่องให้เข้ากับผู้ฟัง

จากเอกสารข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ ล้วนเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การพูดจะประสบผลสำเร็จดังจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับตัวผู้พูดซึ่งต้องกำหนดเนื้อหาสาระให้ตรงวัตถุประสงค์ ใช้ภาษาได้ดีและสละสลวย บุคลิกภาพดี และมีวิธีนำเสนอที่น่าสนใจ โดยเฉพาะการใช้ภาษานั้น เป็นสิ่งที่ผู้พูดต้องระมัดระวังให้มาก เพราะสุนทรพจน์คือถ้อยคำที่ไพเราะ สละสลวย ดังนั้น นอกจากใช้ภาษาให้ถูกหลักไวยากรณ์ภาษาไทยแล้ว ยังต้องเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งควรเป็นระดับกึ่งแบบแผนหรือแบบแผนตามโอกาสที่พูด ดังที่ บุปผา บุญทิพย์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2560 : 3-25 – 3-30) ให้ข้อสังเกตลักษณะภาษาแต่ละระดับไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1) ระดับภาษาแบบแผน (Formal) คือ คำที่มีความสุภาพ เป็นแบบแผน ถ้าเป็นระดับภาษาพิธีการ จะรวมคำราชาศัพท์และคำสุภาพด้วย ถ้าเป็นการพูดจะใช้สำหรับคำกล่าวที่เป็นพิธีการหรือทางการ เช่น พระบรมราโชวาท พระราโชวาท คำกล่าวรายงาน คำกราบบังคมทูล คำกล่าวเปิดงานที่เป็นทางการ เป็นต้น โดยลักษณะของภาษาแบบแผนนั้น มีดังนี้

1.1) ใช้คำสุภาพ เป็นศัพท์ราชการ ศัพท์บัญญัติ

1.2) ไม่ใช้คำย่อ เช่น ตำแหน่ง คำนำหน้าชื่อ วันเดือน เป็นต้น

1.3) ไม่ใช้คำภาษาต่างประเทศที่มีคำไทยใช้แล้ว

1.4) น้ำเสียงของข้อเขียนมีลักษณะเคร่งขรึม เป็นกลาง ไม่เสียดสียั่วล้อ หรือตลกขบขัน คำศัพท์ที่เป็นภาษาวิชาการและศัพท์บัญญัติต้องเป็นคำที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดและผู้ใช้ยอมรับใช้ รับรู้ความหมายร่วมกัน เช่นคำว่า “แบงก์” (bank) ใช้ว่า “ธนาคาร” เป็นต้น แต่หากคำศัพท์

ใดเป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ และยังไม่มีศัพท์บัญญัติหรือบัญญัติแล้ว แต่ไม่เป็นที่ยอมรับ คงใช้คำทับศัพท์ภาษานั้นไว้ ถือว่าเป็นภาษาแบบแผนเช่นกัน เช่น คอมพิวเตอร์ (computer) เป็นต้น

2) ระดับภาษากึ่งแบบแผน (Informal) คำในระดับภาษากึ่งแบบแผนหรือระดับภาษากึ่งราชการหรือระดับภาษาสนทนาเป็นคำที่สุภาพ แต่มีความเคร่งครัดเป็นแบบแผนลดลงกว่าระดับภาษาแบบแผน และมีความเป็นกันเองมากขึ้น โดยมีลักษณะดังนี้

2.1) ใช้ภาษาสุภาพ แต่ลดระดับความเคร่งครัดลงมาเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน หรือข้อเขียนที่ไม่เป็นวิชาการหรือราชการ เช่น ใช้คำว่า “พ่อแม่” แทนคำว่า “บิดามารดา” เป็นต้น

2.2) ใช้คำย่อที่ยอมรับและรับรู้กันเป็นสากล

2.3) ข้อเขียนมีความเคร่งขรึมเป็นวิชาการน้อยลง มีการใช้ภาษาอย่างเสียดสียั่วล้อหรือแสดงอารมณ์ได้

2.4) ข้อเขียนอาจใช้ภาษาโวหาร แสดงทรรศนะอย่างมีลักษณะเฉพาะตัว (personal style) ได้มากกว่าข้อเขียนที่ใช้ระดับภาษาแบบแผน

3) ระดับภาษาปาก (Vulgar) หรืออาจใช้ว่า ภาษาตลาด ภาษาคะนอง หรือภาษากันเอง เป็นภาษาที่ใช้กันในกลุ่มคนที่คุ้นเคยสนิทสนมกัน บางครั้งอาจไม่สุภาพ จึงไม่เหมาะสมที่จะใช้ในที่ที่เป็นพิธีการ เป็นราชการ ภาษาปากอาจจะไม่คำนึงถึงความสมบูรณ์ทางไวยากรณ์ ต้องการให้สื่อความหมายได้เข้าใจและมักเป็นภาษาพูด โดยมีลักษณะดังนี้

3.1) คำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อความสะดวกรวดเร็ว แต่เข้าใจได้ง่าย อาจจะเป็นประโยคตัดทอน

3.2) คำภาษาตลาด ภาษาสแลง เช่น ชดเกาเหลา เป็นต้น

3.3) คำตัด/คำย่อ ที่เข้าใจความหมายได้

3.4) คำภาษาต่างประเทศที่มีคำไทยใช้แล้ว โดยเฉพาะคำภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศสที่ยืมมาและมีศัพท์เป็นคำไทยใช้แล้ว นับเป็นภาษาปาก แต่บางครั้งคนก็นิยมใช้ภาษาต่างประเทศนั้น เช่น โทรทัศน์ ใช้ว่า “ทีวี” เป็นคำภาษาต่างประเทศและเป็นคำย่อด้วย ซึ่งถ้าเป็นภาษาแบบแผนต้องใช้คำไทยที่บัญญัติให้ใช้แทนภาษาต่างประเทศนั้น

3.5 คำภาษาถิ่น ภาษาถิ่นถือเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่มคน ไม่อาจนำมาใช้สื่อสารเป็นแบบแผนทั่วไปได้ เพราะอาจรับรู้ความหมายได้ไม่ตรงกัน

3.6 ภาษาหนังสือพิมพ์ อาจจัดอยู่ในกลุ่มภาษาสแลงบ้าง คำย่อบ้าง คำตัดบ้าง ภาษาหนังสือพิมพ์เป็นภาษาเฉพาะประเภท ที่ใช้คำน้อยแต่ต้องการให้จุความมากและมีความสะดุดตาน่าสนใจ ผู้เขียนจึงคิดคำและใช้คำที่พิเศษออกไปจากภาษาแบบแผน เช่น การคิดฉายาเรียกบุคคล

3. เอกสารที่เกี่ยวกับสุนทรพจน์ภาษาไทย

3.1 ความหมายของสุนทรพจน์

สมาคมศิษย์เก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฯ (2559. ออนไลน์) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือ การพูดดี มีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง ได้แก่ การพูดที่เป็นทางการ เช่น การปาฐกถา กล่าวปราศรัย ให้โอวาท กล่าวนำ หรือกล่าวชี้แจงแก่ที่ประชุมสมัชชาในวาระสำคัญต่าง ๆ รวมทั้งการพูดในพิธีการ เช่น กล่าวรายงาน เปิดงาน ปิดงาน กล่าวต้อนรับ กล่าวอำลา กล่าวขอบคุณ กล่าวอวยพรในโอกาสต่าง ๆ ตลอดจนการกล่าวไว้อาลัย และสดุดี เป็นต้น

อนงค์ รุ่งแจ้ง (2553 : 360) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดดี อันมีนัยถึงการพูดที่มีสาระผู้ฟังได้ประโยชน์ สามารถนำไปปรับคิดเป็นแนวทางและปฏิบัติตามแนวทางได้

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน (2552 : 157-158) อธิบายว่า สุนทรพจน์ แปลว่า คำกล่าวที่ดีงาม ไพเราะจับใจ การกล่าวสุนทรพจน์มักมีในพิธีสำคัญ เช่น พิธีต้อนรับแขกเมืองคนสำคัญ พิธีเข้ารับตำแหน่งสำคัญ เช่น ตำแหน่งประธานาธิบดี การกล่าวในงานฉลองระลึกถึงวันสำคัญหรือบุคคลสำคัญระดับชาติ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังในงานเลี้ยงอาหารมักมีการกล่าวสั้น ๆ หลังอาหาร เป็นการกล่าวอวยพรแสดงความปรารถนาดี หรือในทางการเมือง มักมีการกล่าวสุนทรพจน์ปรากฏร่วมอยู่ด้วยเสมอ ดังนั้นลักษณะของสุนทรพจน์ คือการใช้ถ้อยคำไพเราะลึกซึ้งกินใจและจับใจ เพื่อสร้างบรรยากาศหรรษาให้ความสุขแก่ผู้ฟัง โน้มน้าวให้ผู้ฟังเห็นด้วยหรือคล้อยตาม หรือกระตุ้นให้ผู้ฟังมีความมั่นใจและยินดีร่วมมือ ถ้าเป็นสุนทรพจน์ทางการเมือง ผู้กล่าวมักแสดงความหนักแน่น เด็ดเดี่ยว ทางน้ำเสียงอย่างเห็นได้ชัดเจน

วิรัช ลภรัตนกุล (2543 : 22) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดที่มีลักษณะการใช้ถ้อยคำและภาษาที่งดงามสละสลวยและเป็นคำพูดที่ประธานหรือกลุ่มบุคคลสำคัญกล่าวในพิธีการหรือในโอกาสสำคัญ ๆ เช่น นายกรัฐมนตรีกล่าวสุนทรพจน์ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ เป็นต้น ถือเป็นการพูดในที่ชุมนุมชน (Public Speaking) และเป็นการพูดเพื่อให้ความรู้ (Informative Speech) แต่ในบางโอกาสผู้พูดอาจแทรกทัศนะความคิดเห็น (viewpoint) ที่น่าสนใจไว้ด้วยก็ได้

ลักษณา สตะเวทิน (2540 : 225) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดที่ใช้ในโอกาสสำคัญ โดยผู้พูดจะต้องใช้ถ้อยคำและภาษาให้งดงาม มักจะเป็นการพูดของคนคนเดียว ผู้พูดจะต้องเรียบเรียงถ้อยคำและข้อความที่จะพูดเป็นอย่างดี รู้จักการเลือกใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส สำนวนโวหารต้องไพเราะ สละสลวยกินใจ ไม่หยาบคาย ไม่กระทบกระเทียบเปรียบเปรย ผู้ฟังฟังแล้วรู้สึกเป็นมิตร ซาบซึ้ง และประทับใจ

พชร บัวเพียร (2538 : 71) กล่าวว่า สุนทรพจน์ หมายถึง คำพูดที่ดีงาม มักใช้กล่าวในงานที่เป็นพิธีการ มุ่งเพื่อสร้างสรรค์สังคม เช่น คำพูดที่กล่าวเพื่อเชิญชวน บริจาคโลหิต รักษาความสะอาด อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส เป็นต้น

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์ (2532 : 453) กล่าวว่า สุนทรพจน์ คือการพูดที่ใช้ถ้อยคำและภาษาที่สละสลวย พูดในโอกาสที่สำคัญโดยบุคคลสำคัญ และสุนทรพจน์นั้นยังแตกแยกออกไปเป็นการพูดชนิดต่าง ๆ ในสังคม เช่น คำกล่าวเปิดประชุมโอวาท คำปราศรัย การพูดในงานครบรอบขององค์การและสถาบัน งานชุมนุมต่าง ๆ ฯลฯ

สิทธา พินิจภูวดล และคณะ (2514 : 287) อธิบายว่า คำว่า “สุนทรพจน์” มีความหมายกว้างมาก ครอบคลุมถึงการพูดในที่ประชุมชนเพื่อแสดงมารยาทอันดีงามตามแบบสากลนิยม ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Speech หรือคำภาษาฝรั่งเศสว่า Disc ours ซึ่งการกล่าวสุนทรพจน์นี้ใช้ในการต้อนรับอาคันตุกะ ทั้งที่มาเป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่มีพิธีรีตองตามประเพณี นอกจากนี้ยังใช้ในการกล่าวสดุดียอเกียรติ เช่น ในการให้รางวัลต่าง ๆ หรือมอบเหรียญที่ระลึกหรือของขวัญ ตลอดจนมอบของที่ระลึกต่าง ๆ

จากความหมายของสุนทรพจน์ดังกล่าว สรุปได้ว่า สุนทรพจน์ คือการพูดขั้นสูงที่ต้องใช้ถ้อยคำภาษาที่ดีงาม สละสลวย และไพเราะจับใจ เพื่อเพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความสุขหรือกระตุ้นเตือนใจ นิยมใช้พูดในโอกาสพิเศษต่าง ๆ จัดเป็นลักษณะหนึ่งของการพูดในที่ชุมนุมชน

3.2 โครงสร้างของบทพูดสุนทรพจน์

สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2559 : ออนไลน์) แบ่งบทพูดออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนลงท้าย

1) ส่วนนำ เป็นการบอกกล่าวว่าผู้พูดเป็นใคร พูดในฐานะอะไร ในโอกาสใด แล้วนำเข้าสู่เนื้อหาด้วยวิธีการที่เร้าความสนใจ เช่น ใช้สุภาษิต คำคม หรือเหตุการณ์ปัจจุบันที่สอดคล้องกับเรื่องราวที่จะกล่าวต่อไป

2) ส่วนเนื้อหา ควรแยกประเด็นเป็นข้อ ๆ โดยคำนึงถึงเอกภาพ คือความเป็นหนึ่งเดียวของเรื่องสัมพันธภาพ คือความเกี่ยวเนื่องกัน และสารัตถภาพ หรือการเน้นย้ำประเด็นสำคัญของเรื่อง แต่ละประเด็นต้องมีข้อมูล หลักฐานอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ และมีตัวอย่างประกอบให้ชัดเจน

3) ส่วนลงท้าย อาจทำได้หลายวิธี เช่น สรุปทบทวนประเด็นเนื้อหา เสนอข้อคิด หรือแนวทางการปฏิบัติ เน้นประเด็นสำคัญ และแสดงความหวังว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

ชิตาภา สุขพลำ (2557. 32-72) กล่าวว่า สุนทรพจน์ เป็นวาทนิพนธ์ขั้นสูงประเภทหนึ่ง ทั้งในแง่ของโอกาสในการใช้งาน ความรู้ความสามารถในเชิงภาษาและข้อมูลที่ต้องนำมาใช้ในการร้อยเรียง ซึ่งวาทนิพนธ์ที่สมบูรณ์จะมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ส่วน ได้แก่

1) คำขึ้นต้น คำทักทายหรือปฏิสันถาร (Greeting) เพื่อแสดงความเคารพ และให้เกียรติต่อที่ประชุมหรือผู้ฟัง ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2) ส่วนนำ (Introduction) คือส่วนที่สร้างความพร้อมและดึงดูดความสนใจของผู้ฟังเข้าสู่การพูด กระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวที่จะตามมา ซึ่งควรระมัดระวัง ไม่ให้ออกนอกเรื่อง ยืดยาวน่าเบื่อ ออกตัวหรือถ่อมตัวมากเกินไป จนทำให้ขาดความน่าเชื่อถือ

3) เนื้อเรื่อง (Body) เป็นส่วนสำคัญหรือหัวใจของการพูด ซึ่งจะเป็นใจความทั้งหมดที่เราต้องการจะนำเสนอออกไปสู่ผู้ฟัง ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุผลและตัวอย่างประกอบเพื่อสร้างความเข้าใจต่อเรื่องราว และอารมณ์ความรู้สึกร่วม ซึ่งเป็นส่วนที่เข้ามาเสริมความมั่นคงของเหตุผลให้หนักแน่นยิ่งขึ้น ผู้ฟังรู้สึกคล้อยตาม

4) ส่วนสรุป (Conclusion) เป็นส่วนสุดท้ายของบทพูด ทำหน้าที่ตอกย้ำความสำคัญของเนื้อหา ย้ำความมั่นใจ เป็นส่วนที่ต้องตัดสินใจหรือประเมินค่าต่อสถานการณ์ที่นำเสนอ หรืออาจเป็นการเสนอทางออกแก่ผู้ฟัง

สวัสดิ์ บรรเทิงสุข (2553 : 99-142) อธิบายโครงสร้างของการพูดสุนทรพจน์ไว้ว่า ต้องประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่

1) คำนำ (The Beginning หรือ Introduction) เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญของการพูด ผู้พูดต้องสร้างความสนใจและสร้างศรัทธาตั้งแต่ประโยคแรกของการพูด เปรียบเสมือน “ผงชูรสของการพูด” สามารถทำให้การพูดน่าสนใจและนำไปสู่ชัยชนะในการพูดได้

2) เนื้อเรื่อง (The Middle หรือ Discussion) เปรียบเสมือนหัวใจของการพูด ในการสร้างเนื้อเรื่องจึงต้องทำอย่างมีขั้นตอน มิเช่นนั้นการพูดจะเลื่อนลอย ซึ่งขั้นตอนในการสร้างเนื้อเรื่องได้แก่ การรวบรวมเนื้อหาสาระ การปะติดปะต่อเรื่องราว การแยกแยะความคิดและเนื้อหาสาระเป็นหัวข้อใหญ่ การแยกแยะหัวข้อใหญ่ให้เป็นหัวข้อย่อย การพิจารณาเพื่อเน้นย้ำสิ่งสำคัญ การเตรียมถ้อยคำ และการตรวจสอบเพื่อจัดระเบียบเนื้อเรื่อง

3) สรุป (The Ending หรือ Conclusion) คือการนำสิ่งทั้งปวงที่ได้พูดไปแล้วมาขมวดให้กระชับเป็นกลุ่มก้อนโดยใช้เพียงใจความย่อ ๆ เท่านั้น ซึ่งมีวิธีการปิดฉากการพูดหลายวิธี เช่น การรวบรวมจุดสำคัญ การกระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติ การยกย่องผู้ฟัง การกล่าวอ้างคติพจน์หรือคำพังเพย การอ้างหลักคำสอนศาสนา เป็นต้น

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน (2552 : 158) อธิบายหลักโครงสร้างทั่วไปของสุนทรพจน์ไว้ดังนี้

1) เปิดเรื่อง กระตุ้นให้ผู้ฟังเห็นว่าเรื่องที่จะพูดมีความสำคัญมากและเกี่ยวกับผู้ฟังอย่างไร

2) ดำเนินเรื่อง เป็นตัวเรื่องอันประกอบด้วยเนื้อหาสาระ เป็นสำคัญของสุนทรพจน์

3) ปิดเรื่อง เป็นการสรุปความทิ้งท้ายให้ผู้ฟังได้นำไปคิดหรือฝากฝังไว้ในความทรงจำของผู้ฟังตลอดไป

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2538 : 71-73) อธิบายว่า โครงสร้างสุนทรพจน์ไม่ว่าเรื่องใด ๆ ก็ตาม มีการแบ่งความสัมพันธ์หรือโครงเรื่องการพูดไว้ 3 ส่วน ได้แก่ อารัมภบท เนื้อเรื่อง และสรุป คิดเป็นอัตราส่วน คำนำหรืออารัมภบทประมาณ 5-10 เปอร์เซ็นต์ เนื้อหาสาระ 80 เปอร์เซ็นต์ และบทสรุป 5-10 เปอร์เซ็นต์ ดังนี้

1) คำนำหรืออารัมภบท นับว่าเป็นใจความสำคัญของเรื่อง ซึ่งถือว่าเป็นกุญแจสำคัญในการพูดเพื่อจูงใจคน การเขียนต้องยึดหลักความสนใจของผู้ฟังเป็นสำคัญ

2) เนื้อหาสาระและใจความสำคัญของเรื่อง จะต้องมีความสำคัญกับคำนำ มีการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ๆ มีการเลือกใจความให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย เป็นการอธิบายขยายความให้ชัดเจน ความมุ่งหมายในแต่ละย่อหน้าต้องมีความสัมพันธ์กัน มีการเลือกใจความที่เหมาะสมสัมพันธ์กัน ต้องขยายความให้ชัดเจนและมีเหตุผล รายละเอียดบางอย่าง รวมทั้งตัวอย่างและสถิติ การรวบรวมข้อเท็จจริงจะต้องให้ครบถ้วน การใช้ถ้อยคำต้องสร้างความประทับใจ

3) บทสรุป ควรเลือกเนื้อหาสาระให้สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง เพื่อให้เรื่องราวชัดเจนและเป็นการเน้นให้เห็นความสำคัญของเรื่องราว นอกจากนี้ในบทสรุปต้องให้ผู้ฟังลงมือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่ง และถ้าเป็นการวิงวอนเพื่อให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ควรพูดซ้ำในรายละเอียดที่กล่าวมาแล้วในตัวเรื่อง

สรุปได้ว่า โครงสร้างทั่วไปของการกล่าวสุนทรพจน์ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ คำนำ เนื้อหา และสรุป ซึ่งจะต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง

3.3 หลักเกณฑ์ในการประเมินการพูดสุนทรพจน์

สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2559) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนการกล่าวสุนทรพจน์ระดับนานาชาติไว้ 3 ด้าน ได้แก่

1) ด้านเนื้อหา (40 คะแนน) พิจารณาจากการจัดลำดับเนื้อหา ข้อมูลถูกต้อง ตรงตามหัวข้อเรื่อง และคุณค่าของเนื้อหา

2) ด้านการนำเสนอ (30 คะแนน) พิจารณาจากภาษากาย น้ำเสียง และบุคลิกภาพ

3) ด้านการใช้ภาษา (30 คะแนน) พิจารณาจากระดับภาษาที่เหมาะสมกับเนื้อหา ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ การออกเสียง การเลือกใช้คำ และสำนวนโวหาร

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (2559) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การให้คะแนนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยอุดมศึกษานานาชาติ สำหรับนักศึกษาต่างชาติไว้ 4 ด้าน ได้แก่

1) ด้านเนื้อหาสาระ (30 คะแนน) พิจารณาจาก ตรงหัวข้อที่พูด เรียงลำดับความดี ไม่สับสน และมีข้อมูลสนับสนุนการพูดดี มีน้ำหนัก

2) ด้านการออกเสียง (20 คะแนน) พิจารณาจาก ออกเสียงอักขระชัดเจน ถูกต้อง และน้ำเสียงเป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

3) ด้านการใช้ภาษาไทย (40 คะแนน) พิจารณาจาก การเลือกคำมาใช้ได้เหมาะสมและระดับภาษาเหมาะสมกับเนื้อหา

4) ด้านเวลาที่ใช้พูด (10 คะแนน) พิจารณาจาก การพูดขาดหรือเกินเวลาที่กำหนดไม่เกิน 15 วินาที

ศูนย์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (2559) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการพูดสุนทรพจน์ 4 ด้าน ได้แก่

1) โครงสร้างการพูด (30 คะแนน) พิจารณาจาก คำนำ เนื้อเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสรุปของเรื่องที่เล่า และตรงตามเวลาที่กำหนด

2) ศิลปะการนำเสนอ (30 คะแนน) พิจารณาจาก ลีลาวาทศิลป์ชวนฟัง น้ำเสียงชัดเจน เว้นจังหวะถูกต้อง ภาษาเหมาะสม เข้าใจง่าย ออกเสียงอักขระถูกต้อง และสร้างบรรยากาศดึงดูดใจผู้ฟัง

3) ความคิด (20 คะแนน) พิจารณาจาก มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเหตุผลน่าเชื่อถือสอดคล้องกับเรื่องที่เล่า มีไหวพริบในการแก้ปัญหา และมีข้อเสนอแนะเป็นรูปธรรมสามารถทำตามได้

4) บุคลิกภาพ (20 คะแนน) พิจารณาจาก การปรากฏตัวด้วยความเชื่อมั่น กิริยาท่าทางสอดคล้องกับเรื่องและเนื้อหา และสบตาผู้ฟังอย่างเป็นธรรมชาติ

สถาบันพระบรมราชชนก (2559) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินผลการพูดสุนทรพจน์ ไว้ 4 ด้าน ได้แก่

1) โครงสร้างการพูด (50 คะแนน) พิจารณาจากส่วนคำนำหรือส่วนนำ มีการแนะนำตนเอง และนำเข้าสู่เนื้อเรื่อง พิจารณาจากส่วนเนื้อเรื่องหรือส่วนเนื้อหา พูดตรงกับเรื่องที่กำหนด มีการดำเนินเรื่อง พูดเรียงลำดับความสำคัญของเรื่องที่เล่าและสอดคล้องสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง พิจารณาจากส่วนสรุปเรื่องหรือส่วนลงท้าย และพิจารณาจากการพูดตรงตามเวลาที่กำหนด

2) ศิลปะการนำเสนอ (15 คะแนน) พิจารณาจาก ลีลาวาทศิลป์ชวนฟัง น้ำเสียงชัดเจน ไม่ตะกุกตะกัก เว้นจังหวะการพูดได้ถูกต้อง หนักเบา สอดคล้องกับเรื่อง ภาษาที่ใช้เข้าใจง่าย สามารถสร้างบรรยากาศที่ดึงดูดใจผู้ฟังได้ดี และออกเสียงอักขระถูกต้อง

3) ความคิด (20 คะแนน) พิจารณาจาก การมีความคิดสร้างสรรค์ มีเหตุผลน่าเชื่อถือสอดคล้องกับเรื่องที่เล่า มีไหวพริบในการแก้ปัญหา และข้อเสนอแนะเป็นรูปธรรม สามารถทำตามได้

4) บุคลิกภาพ (15 คะแนน) พิจารณาจาก การปรากฏตัวด้วยความเชื่อมั่น ไม่แสดงอาการประหม่า มีกิริยาท่าทางขณะพูดเหมาะสมสอดคล้องกับเรื่องที่พูด และขณะพูดมองผู้ฟังอย่างเป็นธรรมชาติ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (2559) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนสุนทรพจน์ไว้ 3 ด้าน ได้แก่

1) ด้านเนื้อหา (40 คะแนน) พิจารณาจาก การนำเข้าสู่เรื่อง การกล่าวสรุป คำเชื่อม ประโยคหรือความต่อเนื่องของเนื้อความ ความมีเหตุผล คุณค่าของเนื้อหา และความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง

2) ด้านการใช้ภาษา (30 คะแนน) พิจารณาจาก การใช้ถ้อยคำและสำนวน การใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการออกเสียง

3) ด้านการนำเสนอ (30 คะแนน) พิจารณาจาก การใช้สายตา น้ำเสียง บุคลิกภาพ และจังหวะการพูด

จากประมวลหลักเกณฑ์การประเมินผลการกล่าวสุนทรพจน์ในระดับอุดมศึกษาดังกล่าว และประสบการณ์การสอนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ให้แก่นักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยจึงกำหนดเกณฑ์การวัดผลการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนไว้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินตามเกณฑ์นี้จะสะท้อนให้เห็นปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ในแต่ละด้านอย่างชัดเจน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

FANG MEI QIN (2556) ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัย” พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง จำแนกเป็น นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรี อยู่ระดับปานกลาง นักศึกษาจีนระดับปริญญาโทอยู่ระดับดี และนักศึกษาจีนระดับปริญญาเอกอยู่ระดับดีมาก ส่วนปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครอบครัว ด้านสถานศึกษา ด้านเพื่อนและสังคม มีตัวแปรทั้งหมด 15 ตัวแปรร่วมกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยบูรพา ได้ร้อยละ 22.0 นอกจากนี้ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีน มี 3 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การทำงานระหว่างเรียน แรงจูงใจและแรงกดดันทางสังคม

สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข” ผลการวิจัยพบว่า สภาพการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีนในระบบอุดมศึกษาไทยมี 2 แบบ คือ 1) หลักสูตรระยะสั้น 4-6 และ 8-16 สัปดาห์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยเบื้องต้น สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และ 2) หลักสูตรระยะยาว 1-2 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนเป็นภาษาไทยให้แก่ศึกษาชาวจีน ในประเด็นปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการสอน ผู้สอนเห็นว่า

ปัญหาสำคัญคือผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยแตกต่างกัน บางส่วนมีปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทย แต่ส่วนใหญ่มีข้อดีคือ ความขยันหมั่นเพียร ดังนั้น แนวทางแก้ไขจึงควรเน้นการทดสอบพื้นฐานความรู้และการเรียนปรับพื้นฐานภาษาไทยของผู้เรียน ตลอดจนการเตรียมความพร้อมก่อนเดินทางมาประเทศไทย ในส่วนของผู้เรียนพบว่า นักศึกษาชาวจีนมีทัศนคติต่อการสอนภาษาไทยว่าเป็นการสอนแบบบรรยายและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน โดยเน้นการใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อย่างสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นไปอย่างใกล้ชิด มีการให้ความรู้ทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน ในประเด็นปัญหาการสอน ผู้เรียนเห็นว่าทั้งครูและนักศึกษาชาวจีนมีความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่างกัน ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัย ขาดตำราหรือเอกสารการสอนที่เหมาะสม ดังนั้น แนวทางการแก้ไขจึงควรเน้นการเตรียมความพร้อมในทุกด้านและทางสถาบันต้นสังกัดควรมีการประเมินคุณภาพอย่างเข้มงวดและเป็นระบบที่ชัดเจน

สิระ สมนาม และคณะ (2551) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน” ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เลือกเรียนภาษาไทยด้วยเหตุผลที่ชื่นชอบสังคมและวัฒนธรรมไทยมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อต้องการใช้ภาษาไทยเรียนต่อในประเทศไทยในระดับที่สูงขึ้น ต้องการทำงานเป็นครูภาษาไทย ต้องการทำธุรกิจกับคนไทย ติดตามครอบครัว นอกนั้นเป็นเหตุผลอื่น ๆ เช่น เลือกตามเพื่อน เลือกตามความต้องการของพ่อแม่ และอยากมาเที่ยวเมืองไทย ในด้านทักษะการเรียนภาษาที่ชอบนั้น นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศชอบทักษะการพูดมากที่สุด รองลงมาได้แก่ทักษะการฟัง มีส่วนน้อยที่ชอบทักษะการอ่านและเขียน ส่วนด้านปัญหาการเขียนภาษาไทยที่ประสบ นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระบุปัญหาที่พบมากที่สุด ได้แก่ สื่อการเรียนการสอนที่ไม่ทันสมัย ไม่ดึงดูดใจ รองลงมาได้แก่ ปัญหาครูผู้สอนขาดเทคนิคและประสบการณ์สอน ปัญหาหนังสือหรือตำราที่ใช้เรียนไม่ตรงตามความต้องการ ปัญหาการเน้นเนื้อหาตามหนังสือมากกว่าการลงมือปฏิบัติ ปัญหาหลักสูตรเนื้อหาวิชาภาษาไทยไม่น่าสนใจ นอกนั้นเป็นปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัญหาเพื่อนร่วมชั้นเรียน ปัญหาอุปกรณ์สนับสนุนการเรียนและปัญหาความรู้สึกส่วนตัว ในด้านความคาดหวังต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่คาดหวังให้ครูผู้สอนมีประสบการณ์และเอาใจใส่ผู้เรียน รองลงมาได้แก่ ต้องการให้มีกิจกรรมที่ฝึกฝนทักษะภาษา ต้องการสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจช่วยให้เข้าใจเนื้อหา ต้องการตำราเรียนที่อ่านแล้วเข้าใจ นอกนั้นเป็นความคาดหวังอื่น ๆ ได้แก่ อยากให้มีจำนวนคนในชั้นเรียนน้อย ๆ และอยากให้จัดทัศนศึกษานอกสถานที่ 2) ลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีลักษณะเกินตัว เขินอาย ชอบทำงานตามลำพัง ถนัดใช้สายตา ชอบเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอน ชอบคาดเดากฎและความหมายของภาษาใหม่ และมีลักษณะการเรียนรู้ที่สนุกและผ่อนคลายกับการทำกิจกรรมทางภาษาและภาระงาน และ 3) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทย

ในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ใช้กลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจและกลวิธีเชิงวิภาพบ่อยมาก รองลงมาคือ ใช้กลวิธีที่ใช้การเสริมและทดแทน และกลวิธีทางสังคมบ่อย โดยใช้กลวิธีที่ใช้ความจำน้อยและใช้กลวิธีที่ใช้อภิปัญญาน้อยมาก

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2548) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 100 คน แบ่งเป็นชาวต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก จำนวน 50 คน และชาวต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก จำนวน 50 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออก เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เขินอาย และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด รองลงมาคือลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตาในการเรียนรู้ ส่วนชาวตะวันตกมีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัวและชอบสังคมมากที่สุด รองลงมาคือลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตาในการเรียนรู้เช่นกัน และ 2) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของชาวตะวันออก ส่วนใหญ่นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้การเสริมและทดแทนมาใช้บ่อยมาก โดยที่นำกลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจมาใช้เป็นบางครั้งบางคราว และนำกลวิธีที่ใช้ความจำมาใช้น้อย ในขณะที่ชาวตะวันตก นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้แรงเสริมและการทดแทนมาใช้บ่อยมาก รองลงมาคือเลือกใช้กลวิธีที่ใช้อภิปัญญานำมาใช้บ่อย ส่วนกลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจจะเลือกใช้เป็นบางครั้งคราว

นอกจากนี้ วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2554) ยังได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับปริญญาตรี 2) ศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับปริญญาตรี และ 3) วิเคราะห์แนวทางแก้ไขปัญหาที่แต่ละสถาบันใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ระดับปริญญาตรี ของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย จำนวน 6 สถาบัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านหลักสูตร ทุกสถาบันบริหารหลักสูตรภายในใต้หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โดยจำแนกเป็น 2 รูปแบบ คือ หลักสูตรที่ทางสถาบันในประเทศไทยจัดขึ้นเอง และหลักสูตรที่เป็นความร่วมมือของสถาบันอุดมศึกษาไทยกับสถาบันอุดมศึกษาต่างประเทศ (Collaboration) ซึ่งหลักสูตรแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละสถาบัน โดยมีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรระหว่าง 122-148 หน่วยกิต 2) ด้านสภาพปัญหา ผู้บริหารส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งบริหารหลักสูตรภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยผู้สอนมีความเห็นว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่เปิดสอนในปัจจุบันเหมาะสมกับผู้เรียนและผู้สอนดีแล้ว ซึ่งผู้สอนที่เคยได้รับการอบรม ประชุม สัมมนา เกี่ยวกับการวางแผนการสอนอยู่ในระดับดีมาก ส่วนเทคนิคการสอนที่ผู้สอนใช้ในระดับมากคือ รูปแบบที่เน้นข้อมูล สื่อและอุปกรณ์การสอนที่ผู้สอนใช้เป็นอันดับแรก คือ สื่อมัลติมิเดีย เช่น ซีดี วิดีโอ ดีวีดี เทป ส่วนผู้สอนมีความพร้อมในการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับ

ปานกลาง ลักษณะปัญหาที่พบคือ ผู้ร่างหลักสูตรและผู้นำหลักสูตรไปใช้เข้าใจวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไม่ตรงกัน หลักสูตรที่จัดทำขึ้นยากเกินไปและเกินความสามารถของนักศึกษา ผู้สอนไม่มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ทำให้มีปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และผู้สอนไม่มีเวลาในการทำแผนการสอนและสื่อการสอน เพราะภาระงานมากเกินไป อีกทั้งสภาพห้องเรียนแคบเกินไป ไม่เหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมบางประเภท และ 3) ด้านแนวทางแก้ไข แนวทางที่ผู้บริหารหลักสูตรและผู้สอนใช้ในการแก้ไขปัญหาคือ ประชุมปรึกษาหารือและนำเอาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมาคุยกัน โดยเชิญผู้เขียนหลักสูตรหลักสูตรมาร่วมประชุมด้วย เพื่อจะได้ทำความเข้าใจให้ตรงกันระหว่างผู้ร่างหลักสูตรและผู้นำหลักสูตรไปใช้ ตลอดจนลดชั่วโมงสอนของผู้สอนไม่ให้เกินภาระงาน และหน่วยงานควรสนับสนุนให้คณาจารย์เข้าร่วมอบรมสัมมนาเพิ่มพูนความเข้าใจในทุก ๆ ด้านเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) ศึกษาวิจัยเรื่อง “สถานภาพการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติในประเทศไทย” สรุปผลการวิจัยได้ว่า การจัดทำหลักสูตรภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศมี 5 ลักษณะ ได้แก่ หลักสูตรประจำ หลักสูตรแลกเปลี่ยน หลักสูตรเฉพาะตามความต้องการของหน่วยงาน หลักสูตรสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย และการสอนแบบตัวต่อตัว ซึ่งสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นเรียนระดับต้นมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การสอนแบบแยกทักษะ และการสอนแบบผสมทักษะการฟังพูดอ่านเขียนพร้อม ๆ กัน สื่อที่นำมาใช้สอนมีหลากหลาย เช่น เอกสารบทเรียนแบบฝึกหัด บัตรคำ ภาพ และของจริง โดยผู้สอนเป็นผู้ผลิต ส่วนการวัดผลนั้น ส่วนใหญ่เป็นการวัดผลระหว่างเรียน ทั้งจากการสังเกต สัมภาษณ์ และทดสอบในชั้นเรียน พบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในหลายลักษณะ เช่น ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากัน ออกเสียงไม่ถูกต้อง ระบบไวยากรณ์แตกต่างกัน เป็นต้น

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดและสุนทรพจน์

เฉิน เยี่ยนเยี่ยน (2559) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพความต้องการในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนเอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน 2) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเอกภาษาไทย 3) ทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการที่มีจำนวนชั่วโมง 30 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเอกภาษาไทย และ 4) ประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการ เพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเอกภาษาไทย วิธีการวิจัยนี้ดำเนินการในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา มี 4 ขั้นตอน ทดลองใช้กับนักศึกษาจีนจำนวน 25 คน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เกี่ยวกับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษไทยสำหรับ

นักศึกษาจีนเอกภาษาไทยที่ต้องการพัฒนา พบว่านักศึกษาจีนเอกภาษาไทยที่เข้าร่วมการกล่าวสุนทร-พจน์ภาษาไทยมีทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียนอย่างดี สามารถสื่อความหมายได้ตรง พูดภาษาไทยได้คล่อง แต่มีข้อบกพร่อง 3 เรื่อง ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาของบทกล่าวสุนทรพจน์ มีการเรียงลำดับเนื้อหาไม่ถูกต้อง ข้อมูลที่นำมาขาดความสร้างสรรค์ เนื้อหาขาดความคิดเห็นของตนเอง การยกตัวอย่างขาดความน่าเชื่อถือ การลงท้ายไม่น่าประทับใจ 2) ด้านการใช้ภาษาและลีลาในการกล่าวสุนทรพจน์ มีระดับภาษาไม่เหมาะสม สำนวนโวหารมากเกินไปหรือล้าสมัย ถ้อยคำไม่สุภาพ ออกเสียงไม่ชัดเจน น้ำเสียงไม่เหมาะสม เสียงไม่มีพลัง ไม่สามารถสื่ออารมณ์ไปยังผู้ฟังได้ และ 3) ด้านบุคลิกภาพและการแสดงออก ขาดความเชื่อมั่น ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดการฝึกซ้อม ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจหลักเกณฑ์การประเมินความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

ปริษา ขวัญยืน (2556) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการพูดนำเสนอของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยใช้ผลการประเมินความสามารถการพูดนำเสนอ” ซึ่งผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถการพูดนำเสนอ เฉลี่ยร้อยละ 80.95 และมีนักเรียนจำนวน 22 คน ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 85.50 ส่วนผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่าผลการพัฒนาความสามารถการพูดนำเสนอของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีผลสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เพราะมีปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพฤติกรรมการสอนของครู พบว่าผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างเต็มศักยภาพ บรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นกันเอง ผู้สอนมีวิธีการ สื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย 2) ด้านพฤติกรรมผู้เรียน พบว่าผู้เรียนทุกคนให้ความร่วมมือทำกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น 3) ด้านความสามารถในการพูดนำเสนอ พบว่าหลังจากผู้สอนได้จัดกิจกรรมหลากหลายให้นักเรียนได้ฝึกฝน จากคนที่ไม่กล้าพูด นักเรียนทุกคนเริ่มกล้าแสดงออก มีความมั่นใจ และพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ และ 4) ด้านกระบวนการเรียนรู้ พบว่าถ้าผู้สอนเปลี่ยนวิธีสอน นักเรียนก็จะเปลี่ยนวิธีเรียน ซึ่งการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง จะช่วยเปิดโลกทัศน์ และค้นพบความสามารถของนักเรียนบางคนที่ยังไม่ได้นำมาใช้

นิภา กู้พงษ์ศักดิ์ (2555) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาจีนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 15 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกต จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียน การอ่าน การพูด และการฟัง ตามลำดับ โดยปัญหาด้านการพูดนั้น พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 86 ปัญหาที่พบเป็นปัญหาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะและคำควบกล้ำ เสียง ร ล ฤ จะออกเสียงไม่ได้ และจะออกเสียง ร ฤ เหมือน ล ฬ ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ และนักศึกษาจีนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก การออกเสียงคำที่มีตัวสะกดและการออกเสียงสระจะไม่ถูกต้อง 2) ปัญหาการรู้คำศัพท์น้อย คิดเป็นร้อยละ 33 ปัญหาที่พบคือ ไม่รู้วิธีใช้คำศัพท์

ทำให้นักศึกษาใช้คำไม่ถูกต้องและไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไร โดยเฉพาะการออกเสียงคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ให้เหมาะกับบริบท และ 3) ปัญหาการไม่กล้าพูด คิดเป็นร้อยละ 20 เพราะกลัวว่าถ้าพูดผิดแล้วจะอายผู้อื่น เนื่องจากตนเองพูดไม่คล่องและพูดไม่ชัดเจน

ยีหลิง เหวย (2555) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการออกเสียงภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาจีนที่ใช้ภาษาจีนกลางและภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาแม่” พบว่าข้อผิดพลาดการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาที่ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาแม่ มีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงสระ การออกเสียงพยัญชนะต้น การออกเสียงวรรณยุกต์ และการออกเสียงพยัญชนะท้าย ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาจีนที่ใช้ภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาแม่มีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงสระ การออกเสียงพยัญชนะต้น การออกเสียงวรรณยุกต์ ตามลำดับ แต่ไม่ปรากฏข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงพยัญชนะท้าย ซึ่งแนวทางการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน ควรเริ่มจากการให้ผู้เรียนมีการได้ยิน รับรู้ และแยกแยะหน่วยเสียงต่าง ๆ จนสามารถควบคุมการใช้หน่วยเสียงของบทพูดที่ประกอบด้วยพยางค์และคำ แล้วจึงเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง หลังจากนั้นฝึกให้ผู้เรียนอ่านอย่างคล่องแคล่ว และสุดท้ายคือการสอนคำศัพท์

อลิสา เล็กวานิชย์ (2555) ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการเล่าเรื่องในสุนทรพจน์อุดมศึกษาเฉลิมพระเกียรติ” ซึ่งจัดโดยสมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากผู้ที่ผ่านการคัดเลือก(เฉพาะรอบเตรียมตัวล่วงหน้า) เข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ 4 ครั้ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551-2554 ผลการศึกษาพบว่ามีการใช้กลวิธีทางภาษาในสุนทรพจน์ทั้งในระดับคำและระดับความรวม 8 กลวิธี แบ่งเป็นกลวิธีระดับคำ 3 กลวิธี คือ 1) การสรรคำเพื่อความงดงามทางภาษา ช่วยสร้างวรรณศิลป์ที่มีประสิทธิภาพ สร้างการพรรณนาเพื่อให้เห็นภาพอย่างประณีตและบรรจง 2) การเล่นคำ เพื่อสร้างให้เกิดความเสนาะไพเราะ ความลึกซึ้งของความหมาย และความเปรียบที่กระทบอารมณ์ โดยแบ่งเป็นคำสัมผัสคล้องจองและคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน 3) คำเรียกแทนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะช่วยสะท้อนทัศนคติที่ประชาชนมีต่อพระองค์ แสดงให้เห็นถึงความเคารพยกย่องพระองค์ อีกทั้งยังพบคำเรียกด้วยความเชื่อเรื่องการมีชาติกำเนิดสูง ส่วนกลวิธีระดับความ มี 5 กลวิธี คือ 1) การใช้ภาพพจน์ โดยแบ่งเป็นความเปรียบ ทำให้ภาษาสามารถสื่อภาพได้ชัดเจน เนื้อความน่าสนใจ มีความคมคาย และยังทำให้ภาษามีความสวยงามละเมียดละไมมากยิ่งขึ้น และคำถามเชิงวาทศิลป์ จะทำให้ผู้ฟังสนใจในสิ่งที่จะนำเสนอต่อไป และยังเป็นการกระตุ้นให้คิดและตระหนักถึงสิ่งที่ถูกตั้งคำถาม 2) การใช้สำนวน โดยแบ่งเป็น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย และสำนวนที่เกี่ยวกับคำสอนของศาสนา ซึ่งช่วยให้เนื้อความกระชับ แต่ทำให้ถ้อยคำสะดุดหูสื่อความหมายได้กว้างขึ้น 3) การสร้างเอกภาพ แบ่งเป็น คำซ้อน ซึ่งช่วยเน้นย้ำให้ความหมายมีความโดดเด่นและแจ่มชัด ทั้งยังเพิ่มความงามทางวรรณศิลป์ การซ้ำคำและความ ซึ่งช่วยเน้นย้ำให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ภาษาสละสลวย มีความน่าสนใจ การใช้ประโยคขนานความ ช่วยทำให้ข้อความที่ต้องการมีความโดดเด่น ภาษาสวยงาม มีจังหวะ 4) การใช้ส่วนขยาย เป็นการขยายความในเนื้อหาให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มความหนักแน่นเน้นย้ำเนื้อหา

และ 5) การเรียบเรียงข้อความ โดยแบ่งเป็นการเรียบเรียงข้อความโดยการแสดงเหตุผล การเรียบเรียงข้อความโดยการขยายความ ซึ่งช่วยจัดเรียงความคิดอย่างมีลำดับขั้นตอน เพื่ออธิบายขยายความให้สามารถเข้าใจได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และการเรียบเรียงข้อความโดยการอ้างถึง เพื่อให้เนื้อความมีความน่าเชื่อถือ ทำให้ผู้อื่นเห็นคล้อยตาม

ใช่ จินจิน (2554) ศึกษาเรื่อง “สมรรถนะทางภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองพันนา” พบว่าสมรรถนะการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 เรียงจากมากไปหาน้อย คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตามลำดับ ซึ่งการที่ทักษะการฟังและการพูด มีผลประเมินที่ค่อนข้างดี เนื่องจากหลักสูตรเน้นการสื่อสารที่สามารถประยุกต์ใช้ได้ตามสภาพจริงเป็นหลัก นอกจากนี้ ภาษาท้องถิ่นของนักศึกษาจีนกับภาษาไทยมีความใกล้เคียงกัน ทั้งทางด้านไวยากรณ์และคำศัพท์บางคำ จึงส่งผลให้เรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาไทยได้เร็วและง่ายขึ้น

เกรียงศักดิ์ พลอยแสง (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนิสิตชาวต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” โดยใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา เป็นนิสิตชาวต่างประเทศที่ศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 262 รูป/คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถามปลายปิดและปลายเปิดเพื่อวัดปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนิสิตชาวต่างประเทศ 4 ด้าน ได้แก่ การพูด การอ่าน การเขียน และการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า นิสิตชาวต่างประเทศมีปัญหาการใช้ภาษาไทยโดยรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งปัญหาการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 อยู่ระดับปานกลาง แสดงว่านิสิตชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษามีพื้นความรู้ภาษาไทยด้านการพูดพอสมควร แต่ยังขาดทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ซึ่งนิสิตส่วนใหญ่เลือกที่จะฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยด้วยตนเอง ไม่ยอมเสียค่าหน่วยกิตลงทะเบียนเรียนเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้แสดงความคิดเห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาที่จะคอยดูแลให้คำปรึกษาแก่นิสิตชาวต่างชาติมีไม่เพียงพอ ดังนั้น คณะวิชาควรจัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่สามารถสื่อความหมายทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยดูแลและให้คำปรึกษาแก่นิสิตชาวต่างชาติ อีกทั้งควรประชาสัมพันธ์ข่าวสารหรือกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเป็นแบบสองภาษา

พงศกร สมมิตร (2552) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูด โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด” ผลการวิจัยพบว่า หลังจากใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูดแล้ว นักเรียนมีพัฒนาการการพูดที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 อยู่ 14 คน เมื่อพิจารณาการพูดแต่ละด้านทั้ง 4 ด้านแล้ว ปรากฏว่าในด้านจังหวะและทำนองการพูด มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 80 ทั้งสิ้น 15 คน ในด้านเนื้อหามีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 80 ทั้งสิ้น 13 คน ในด้านการใช้ภาษา ออกเสียงและอักขระมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 80 ทั้งสิ้น 18 คน และในด้านบุคลิกภาพในการพูด มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 80 ทั้งสิ้น 20 คน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การที่นักเรียนได้เรียนรู้และสัมผัสกับ

กระบวนการที่มีความชัดเจนในการให้ตัวอย่างและวิธีการ โดยนักเรียนแต่ละคนมีส่วนในการประเมินตนเองและมีส่วนในการประเมินเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ทำให้ทุกคนเห็นถึงข้อดี-ข้อบกพร่องของกันและกัน สามารถปรับข้อดีของคนอื่นมาใช้ในการพูดของตนเองและปรับข้อบกพร่องของตนเองให้ดีขึ้นได้

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” พบว่ามีปัญหาดังนี้ 1) ปัญหาการออกเสียง นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาการออกเสียงสระและการออกเสียงพยัญชนะ (พยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกด) ส่วนการออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ค่อยเป็นปัญหา ซึ่งอาจเป็นเพราะภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน แม้ว่าจำนวนเสียงจะไม่เท่ากัน 2) ปัญหาด้านการใช้คำ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีปัญหาการสะกดคำผิด การใช้คำผิดความหมาย การใช้ลักษณนาม การใช้อาการนาม และการใช้บุพบทไม่ถูกต้อง ปัญหาเหล่านี้เกิดมาจากอิทธิพลของภาษาแม่และปัญหาที่เกิดขึ้นทั่วไปกับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และ 3) ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค พบปัญหานี้ไม่มากนัก เนื่องจากภาษาไทยกับภาษาจีนมีโครงสร้างประโยคที่ใกล้เคียงกันเป็นส่วนใหญ่ ในส่วนที่ต่างกันคือตำแหน่งของการวางส่วนขยายประโยค และอีกส่วนเกิดมาจากปัญหาทั่ว ๆ ไปที่พบในผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ศนิวาร วุฒฑกุล (2548) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (THA 106)” พบว่าปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาเกิดจากเหตุปัจจัยทั้งภายในและภายนอก กล่าวคือ เหตุปัจจัยภายใน เกิดจากนักศึกษาคาดหวังกับคะแนนการพูดหน้าชั้นเรียน แต่ไม่มีประสบการณ์ ขาดทักษะและไม่กล้าแสดงออก จึงเกิดความวิตกกังวลอย่างมากในขณะพูดหน้าชั้นเรียน และเหตุปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อความคาดหวังและไม่คาดหวังคะแนนจากการพูดหน้าชั้นเรียนคือบรรยากาศในชั้นเรียน อันประกอบด้วยตัวผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งวิธีการแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน สามารถทำได้โดยการจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ไม่เคร่งเครียดและไม่กดดันผู้เรียนด้วยคะแนน แต่เน้นการฝึกทักษะเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดหน้าชั้นเรียนของผู้เรียนแต่ละคน

ชนิกา คำพุฒ (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน” พบว่าการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการออกเสียง ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด พบมากที่สุด เพราะในภาษาจีนกลางมีพยัญชนะสะกด 2 เสียง เทียบได้กับตัวสะกดแม่กนและแม่กง แต่ในพยัญชนะสะกดภาษาไทยมี 8 เสียง ทำให้นักศึกษาจีนไม่ชินกับการออกเสียงพยัญชนะสะกดที่แตกต่างไปจากภาษาแม่ของตน โดยเฉพาะการออกเสียงตัวสะกดแม่กนและแม่กง จะสลับกันเสมอ รองลงมาคือการออกเสียงพยัญชนะต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ซึ่งการออกเสียงสระผิดนี้ ส่วนใหญ่จะออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว และออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น สลับกัน เพราะในภาษาจีนไม่มีการแยกสระเสียงยาวกับเสียงสั้นเหมือนในภาษาไทย ส่วนข้อบกพร่องในการออกเสียงสรรณยุกต์ผิด

นั้นพบน้อยมาก เพราะภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับภาษาไทย สำหรับการใช้คำและประโยคในการพูดของนักศึกษาจีนนั้น พบว่านักศึกษาจีนยังใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ จึงทำให้ความหมายในประโยคเปลี่ยนหรือไม่ชัดเจน เกิดมาจากการสะสมคำภาษาไทยของนักศึกษาจีนยังไม่มากเพียงพอ จึงเลือกคำมาเรียบเรียงเป็นประโยคไม่ถูกต้อง

หวัง เฟิง (2544) ศึกษาเรื่อง “ความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง” โดยเครื่องมือที่ใช้วิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พบว่าความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนปีที่ 4 มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ความสามารถด้านการพูด การเขียน การฟัง และการอ่าน ตามลำดับ ทั้งนี้เหตุผลที่ความสามารถในการพูดภาษาไทยได้ค่าสูงสุด อยู่ระดับที่ดีนั้น เพราะการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง เน้นทักษะการพูดควบคู่กับการเขียน อีกทั้งนักศึกษาหลายคนใช้เวลาว่างพานักท่องเที่ยวชาวไทยไปเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงมีโอกาสฝึกพูดภาษาไทยมากขึ้น ถือเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักศึกษาจีนได้อย่างดี นอกจากนี้ระบบการจัดการเรียนการสอนในปีที่ 1 จะเน้นการสอนความรู้พื้นฐานของภาษาไทยเป็นหลัก ตั้งแต่ระบบเสียง ที่เน้นความถูกต้อง ชัดเจนของการออกเสียง ซึ่งจะสอนบทสนทนาที่ไม่ค่อยยาก เพื่อนักศึกษาจะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนในปีที่ 2 และ 3 นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนทักษะทางภาษา 4 ทักษะพร้อมกัน แต่มีเนื้อหาที่ยากขึ้นตามลำดับ โดยอาจารย์มีอิสระในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์การสอนมากกว่าสิบปี มีความกระตือรือร้น รับผิดชอบและอดทน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร โดยเฉพาะนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบปัญหาการพูดที่บกพร่องอยู่หลายประการ ดังนั้น ในการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งถือเป็นการพูดในระดับสูง จึงมีปัญหาค่อนข้างมากตามมาด้วย ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่ส่งผลให้เกิดปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และหาแนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากการวัดผลระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์และแบบสัมภาษณ์ผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในปีการศึกษา 2560 และอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และค่าร้อยละ นำมาแปลผลข้อมูล จากนั้นนำข้อมูลมาอธิบายเชิงพรรณนาวิเคราะห์ มีลำดับขั้นตอนในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. กรอบแนวคิดการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
6. การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย
8. เกณฑ์ในการแปลผลข้อมูล

มีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ประชากร ประกอบด้วย

1.1.1 นักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่มีสถานภาพคงอยู่ในปีการศึกษา 2560 (ข้อมูล ณ วันที่ 10 สิงหาคม 2560) จำนวนทั้งสิ้น 204 คน

1.1.2 อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (ไม่นับลาศึกษาต่อ) จำนวน 11 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.2.1 นักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง จำแนกเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 23 คน และลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 58 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ (ประสาท เนืองเฉลิม. 2556 : 139) ที่ได้กำหนดแนวทางไว้ ดังนี้

1) จำนวนประชากรหลักร้อย ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15-30

2) จำนวนประชากรหลักพัน ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10-15

3) จำนวนประชากรหลักหมื่น ใช้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5-10

จำนวนประชากรในงานวิจัยนี้มี 204 คน ตรงกับเกณฑ์ประชากรหลักร้อย ฉะนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมควรมีจำนวนอยู่ระหว่าง 30-61 คน เมื่อคำนวณจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 28.43 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม สามารถนำมาเป็นตัวแทนกลุ่มประชากรได้

1.2.2 อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง เป็นอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ (ไม่นับอาจารย์ชาวต่างชาติและผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ) จำนวน 7 คน

2. กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ ผู้วิจัยปรับปรุงจากเกณฑ์การประเมินผลการกล่าวสุนทรพจน์ของสมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2559) ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (2559) ศูนย์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (2559) และประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย สร้างเกณฑ์การประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ เพื่อนำมาสำรวจและวิเคราะห์ปัญหา

กรอบแนวคิดในการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ ผู้วิจัยประมวลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน และงานวิจัยของ เฉิน เยี่ยนเยี่ยน (2559) ปริษา ขวัญยืน (2556) หนังสือวาทวิทยา ของสมจิต ชิวปรีชา (2545) และประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย เพื่อกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาแต่ละด้านที่พบ

สามารถสรุปผลและแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้ดังนี้

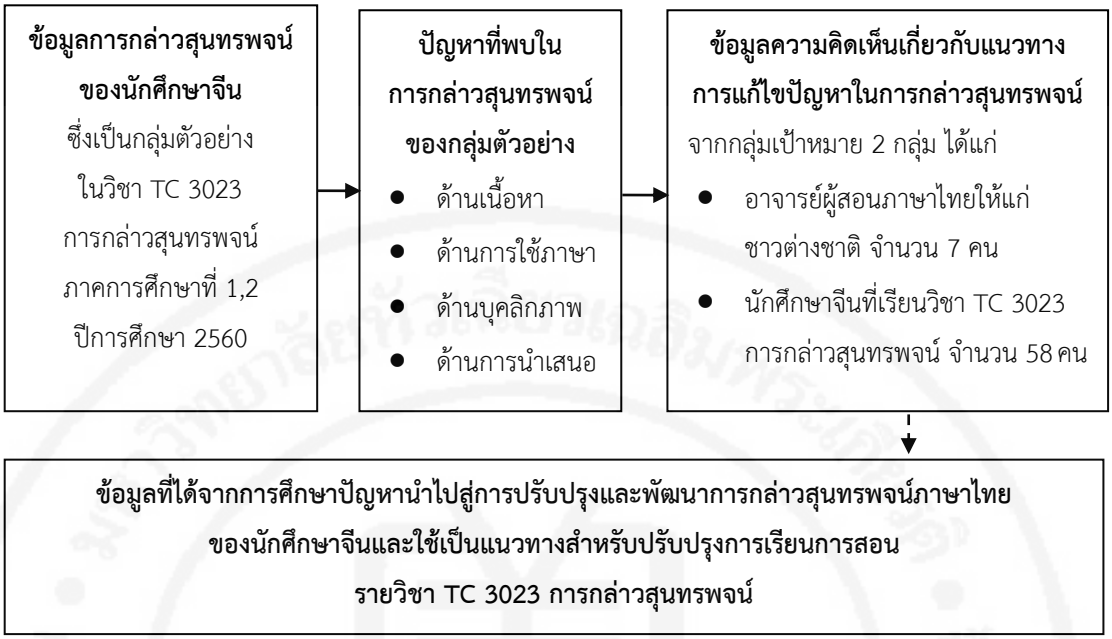

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้เพื่อการวิจัยเรื่องนี้ จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่

3.1 เครื่องมือที่ใช้เพื่อการวิจัย ฉบับที่ 1 คือ แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยมีวิธีการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.1.1 ศึกษาแนวทางของการวัดความสามารถทางด้านการกล่าวสุนทรพจน์ของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่นำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินผลของการประกวดแข่งขัน และใช้ประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย เพื่อนำมาสร้างเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับวัดความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

3.1.2 กำหนดเกณฑ์การประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1) ด้านเนื้อหา จะพิจารณาจาก ประเด็นการพูด การเกริ่นนำ การกล่าวสรุป การใช้ข้อมูลสนับสนุน การลำดับความคิด คุณค่าของเนื้อหา และความคิดสร้างสรรค์

2) ด้านการใช้ภาษา จะพิจารณาจาก โครงสร้างไวยากรณ์ การออกเสียง การใช้เสียง การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ และระดับภาษา

3) ด้านบุคลิกภาพ จะพิจารณาจาก การแต่งกาย การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางใบหน้า และการใช้ท่าทางประกอบการพูด

4) ด้านการนำเสนอ จะพิจารณาจาก ความแม่นยำ มารยาทบนเวที การควบคุมอารมณ์ และการรักษาเวลา

การพิจารณาทั้ง 4 ด้านดังกล่าวมีปัญหารวมทั้งหมด 20 ข้อ โดยแต่ละข้อแบ่งเป็น 5 ระดับ แต่ละระดับมีการให้นิยามหรือกำหนดความหมายที่ชัดเจน

3.1.3 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างคำถามแต่ละข้อกับเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยนำเครื่องมือวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตตาภา สารพัดนึก ไชยปัญญา อาจารย์ ดร.ขจิตา ศรีพุ่ม และอาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร เป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์ประเมินสอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

3.1.4 สรุปผลจากคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน ผู้วิจัยสรุปผลคะแนนที่ได้จากการประเมินเพื่อหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรการค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วนำมาแปลผลเพื่อคัดเลือกคำถามข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแปลว่าคำถามข้อนั้นมีคุณภาพ เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิจัยได้

ผลการพิจารณาเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2560 พบว่า คำถามทุกข้อเป็นคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.50 สามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ (ภาคผนวก ค) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือทั้งฉบับเฉลี่ยที่ 0.80 ซึ่งผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นว่าแบบประเมินมีความละเอียดชัดเจน สอดคล้องกับการประเมินทักษะด้านการพูดสุนทรพจน์เป็นอย่างมาก และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า

- แบบประเมินข้อ 2.1 “การเรียบเรียงไวยากรณ์” ควรปรับเป็น “โครงสร้างไวยากรณ์” เพื่อให้กระชับรัดกุม

- แบบประเมินข้อ 2.4 สำนวนโวหารและภาพพจน์ ควรปรับเป็น “การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์” เพื่อให้ครอบคลุมทั้งสำนวนโวหาร ภาษิต คำคม การยกตัวอย่าง บทประพันธ์ต่าง ๆ ฯลฯ

3.1.5 หาค่าความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบประเมินผลความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดสอบหาค่าความเที่ยงกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณลักษณะเดียวกันคือ 1) เป็น/เคยเป็นนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และ 2) ผ่านการลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งผู้วิจัยสุ่มเลือกนักศึกษาจำนวน 15 คน ที่เคยลงทะเบียนเรียนวิชา TC 3023 ในปีการศึกษา 2559 แล้วนำบันทึกวีดิทัศน์การพูดของนักศึกษาดังกล่าวมาใช้ทดสอบเครื่องมือ วัดซ้ำ 2 ครั้ง จากผู้ประเมินคนละคน โดยเชิญผู้สอนที่มีประสบการณ์

ด้านการสอนด้านทักษะการพูดภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ จำนวน 1 คน ได้แก่ อาจารย์ศนิชา แก้วเสถียร (ผู้สอนรายวิชา TC 2093 การพูดเพื่อการนำเสนอ) เป็นผู้ประเมินผลการพูดร่วมกับผู้วิจัย เพื่อนำผลการประเมินมาหาค่าความเที่ยง โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ซึ่งควรมีค่าความเที่ยงระหว่าง 0.00-1.00 ยิ่งเข้าใกล้ 1.00 ก็จะมีความเชื่อมั่นสูง โดยผู้วิจัยกำหนดค่าความเที่ยงที่ได้ต้องมีค่ามากกว่า 0.70 จึงถือว่าเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้

ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดสอบกับนักศึกษาจีน เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2560 จากนั้นนำผลการประเมินที่ได้จากการจากผู้ประเมิน 2 คน ไปพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน หรือค่า r โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS พบว่า ค่าความเที่ยงของการประเมินเครื่องมือทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.931 หมายถึง ผลการประเมินความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนโดยผู้ประเมิน 2 คน มีค่าความเที่ยงอยู่ในระดับสูง (ภาคผนวก ค) ซึ่งแสดงว่าเครื่องมือวิจัยนี้มีความน่าเชื่อถือ เที่ยงตรงและสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ สามารถแยกพิจารณาเป็น 4 ด้าน ได้ดังนี้

1) ด้านเนื้อหา มีเกณฑ์ประเมิน 7 ข้อ มีระดับการวัด 5 ระดับ ทดสอบหาค่าความเที่ยงได้เท่ากับ 0.848 ซึ่งมีค่าความเที่ยงระดับสูง

2) ด้านการใช้ภาษา มีเกณฑ์ประเมิน 5 ข้อ มีระดับการวัด 5 ระดับ ทดสอบหาค่าความเที่ยงได้เท่ากับ 0.879 ซึ่งมีค่าความเที่ยงระดับสูง

3) ด้านบุคลิกภาพ มีเกณฑ์ประเมิน 4 ข้อ มีระดับการวัด 5 ระดับ ทดสอบหาค่าความเที่ยงได้เท่ากับ 0.872 ซึ่งมีค่าความเที่ยงระดับสูง

4) ด้านการนำเสนอ มีเกณฑ์ประเมิน 4 ข้อ มีระดับการวัด 5 ระดับ ทดสอบหาค่าความเที่ยงได้เท่ากับ 0.956 ซึ่งมีค่าความเที่ยงระดับสูง

แม้ค่าความเที่ยงของแบบประเมินทั้งฉบับจะอยู่ในระดับที่สามารถนำเครื่องมือนี้ไปใช้วัดผลได้ก็จริง แต่ระหว่างทดสอบเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยพบว่ารายละเอียดของเกณฑ์ในบางระดับคะแนนไม่ครอบคลุมลักษณะข้อบกพร่องบางอย่างของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยจึงได้ปรับแก้ไขคำอธิบายบางส่วนเพื่อให้ได้เกณฑ์ที่มีรายละเอียดชัดเจน ครอบคลุม และตรงกับสิ่งที่ต้องการวัดมากที่สุด ดังนี้

- แบบประเมินข้อ 3.1 การแต่งกาย ระดับที่ 2-5 เพิ่มรายละเอียดเกี่ยวกับการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และเครื่องแต่งกายครบถ้วนตามที่กำหนดไว้

- แบบประเมินข้อ 4.4 การรักษาเวลา ระดับ 1-5 ระบุช่วงเวลาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.2 เครื่องมือที่ใช้เพื่อการวิจัย ฉบับที่ 2 คือ แบบสัมภาษณ์ เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาความสามารถในการกล่าว สุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยมีวิธีการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.2.1 กำหนดประเด็นคำถามแบบปลายเปิดที่สอดคล้องกับประเด็นปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ที่กำหนดไว้ ได้แก่

1) ความคิดเห็นต่อความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2) สาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ในแต่ละด้าน (เนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ และการนำเสนอ)

3) แนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ในแต่ละด้าน (เนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ และการนำเสนอ)

4) ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนทักษะในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

5) แนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน (ระดับผู้เรียน ระดับผู้สอน ระดับหลักสูตร ระดับมหาวิทยาลัย)

6) ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3.2.2 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยนำเครื่องมือวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติจำนวน จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตตาภา สารพัดนึก ไชยปัญญา อาจารย์ ดร.ขจิตา ศรีพุ่ม และอาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร เป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินดังนี้

คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์ประเมินสอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

3.2.3 สรุปผลจากคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน โดยผู้วิจัยสรุปผลคะแนนที่ได้จากการประเมิน เพื่อหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรการค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วนำมาแปลผล เพื่อคัดเลือกคำถามข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.50 ขึ้นไป ซึ่งแปลว่าคำถามข้อนั้นมีคุณภาพ เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการวิจัยได้

ผลจากการพิจารณา เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2560 พบว่า คำถามทุกข้อเป็นคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.50 สามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ (ภาคผนวก ค) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือทั้งฉบับเฉลี่ยที่ 0.94 และมีข้อเสนอแนะว่า

- คำถามข้อที่ 1 ท่านคิดว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาต่างชาติอย่างไร ควรปรับแก้ไขเป็น “ท่านคิดว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอย่างไร”

- คำถามข้อ 5 ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนอย่างไร (ระดับผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร มหาวิทยาลัย) คำถามข้อนี้

ควรใช้ถามเฉพาะอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติเท่านั้น เพราะเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนโดยตรง

3.2.4 แปลเป็นภาษาจีน เมื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแล้ว ผู้วิจัยนำไปแปลเป็นภาษาจีนเพื่อให้ตรงกับภาษาของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นนักศึกษาชาวจีน แม้ว่านักศึกษาจีนจะสามารถสื่อสารฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้ก็ตาม แต่การแปลเป็นภาษาจีนจะช่วยเพิ่มความชัดเจนในสื่อความหมายได้ดียิ่งขึ้น ลดความคลาดเคลื่อนหรือการตีความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้จากคำถามบางคำถาม จากนั้นจึงนำไปจัดพิมพ์ให้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัย โดยได้นำโครงร่างงานวิจัยพร้อมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 2 ฉบับ เสนอต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เพื่อให้ตรวจสอบและขออนุญาตเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับการอนุมัติ ผู้วิจัยจึงเข้าพบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้กลุ่มตัวอย่างลงลายมือชื่อในเอกสารแสดงความยินยอมเป็นผู้เข้าร่วมวิจัยด้วยความสมัครใจ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับทราบว่าตนเองสามารถถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใด ๆ ต่อผู้เข้าร่วมวิจัย ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จากผู้เข้าร่วมวิจัย จะนำไปเป็นประโยชน์ทางวิชาการ กล่าวคือนำผลไปใช้พัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และนำไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

5.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการบันทึกวีดิทัศน์การพูดสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน ที่เรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปีการศึกษา 2560 ในหัวข้อ “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” โดยแบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 2 ครั้ง ได้แก่

5.1.1 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2560 (22 พฤศจิกายน 2560) บันทึกวีดิทัศน์การพูด ครั้งที่ 1 นักศึกษาจีนจำนวน 23 คน

5.1.2 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2560 (23 กุมภาพันธ์ 2561) บันทึกวีดีทัศน์การพูด ครั้งที่ 2 นักศึกษาจีนจำนวน 35 คน

จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลจากวีดิทัศน์มาถอดเทปเสียงเป็นถ้อยคำตามอักขรวิธีการเขียน แล้วใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่กำหนดเกณฑ์แบบมีระดับ 5 ระดับ

จัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่พบและวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา โดยพิจารณาจากนักศึกษาจีนที่ได้ระดับคะแนน 1-4 ซึ่งเป็นระดับคะแนนที่ปรากฏปัญหาชัดเจน

5.2 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างคำถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ เพื่อรวบรวมแนวทางแก้ไขปัญหา

6. การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินผลวัดระดับความสามารถการกล่าวสุนทรพจน์ตามเกณฑ์แบบมีระดับ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ นำผลมาหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อจัดลำดับปัญหา จากนั้นหาความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาแต่ละปัญหา แล้วจึงใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่ออธิบายผลในเชิงพรรณนาวิเคราะห์

6.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ นำผลมาหาความถี่และค่าร้อยละเพื่อจัดกลุ่มข้อมูล จากนั้นใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อหาแนวทางแก้ไขและแนวทางพัฒนาทักษะการพูดให้เกิดประสิทธิผล โดยพิจารณาความสอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น

7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

7.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพและความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ได้แก่

7.1.1 การหาค่าความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือวิจัย (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร. 2555 : 122) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเกณฑ์การประเมินกับเนื้อหา

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อได้ค่า IOC ของคำถามแต่ละข้อแล้ว นำมาแปลผล โดยมีเกณฑ์ดังนี้

ค่า IOC น้อยกว่า 0.50 หมายถึง ต้องปรับปรุง นำไปวัดผลไม่ได้

ค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 หมายถึง มีคุณภาพ นำไปวัดผลได้

7.1.2 การหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยที่ 1 ระหว่างผู้ประเมิน 2 คน โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งเหมาะสำหรับผู้รับการประเมินที่มีจำนวนไม่น้อยกว่า 15 คน พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) หรือค่า r (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร. 2555 : 327) โดยมีเกณฑ์ว่า

r = 1.00 หมายความว่า ผลการประเมินมีค่าความเที่ยงสมบูรณ์

r > .70 หมายความว่า ผลการประเมินมีค่าความเที่ยงระดับสูง

r = .30 - .70 หมายความว่า ผลการประเมินมีค่าความเที่ยงปานกลาง

r < .30 หมายความว่า ผลการประเมินมีค่าความเที่ยงระดับต่ำ

r = 0 หมายความว่า ผลการประเมินไม่มีค่าความเที่ยง

ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยไว้ที่ค่ามากกว่า 0.70 หมายถึง เครื่องมือวิจัยมีค่าความเที่ยงระดับสูง มีความน่าเชื่อถือและถูกต้องแม่นยำ เป็นค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ จึงสามารถนำเครื่องมือไปใช้ได้จริง

7.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล (ประสาท เนืองเฉลิม. 2556 : 224-229) ได้แก่

7.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) แทนค่าในสูตร

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

P หมายถึง ร้อยละ

f หมายถึง ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการจะแปลงให้เป็นค่าร้อยละ

N หมายถึง จำนวนข้อมูลทั้งหมด

7.2.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) แทนค่าในสูตร

$$\overline{X} = \frac{\Sigma x}{N}$$

$\overline{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย

Σx หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนคนทั้งหมด

7.2.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แทนค่าในสูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{N(\Sigma x^2) - (\Sigma x)^2}{N\ (N-1)}}$$

S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Σx หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนคนทั้งหมด

8. เกณฑ์ในการแปลผลข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลผล ดังนี้

8.1 เกณฑ์การแปลผลข้อมูลที่ได้จากการหาค่าร้อยละ ดังนี้

ร้อยละ 81 – 100 หมายถึง มากที่สุด

ร้อยละ 61 – 80 หมายถึง มาก

ร้อยละ 41 – 60 หมายถึง ปานกลาง

ร้อยละ 21 – 40 หมายถึง น้อย

ร้อยละ 0 – 20 หมายถึง น้อยที่สุด

8.2 เกณฑ์การแปลผลข้อมูลที่ได้จากการหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับน้อยที่สุด

8.3 เกณฑ์การแปลผลข้อมูลที่ได้จากการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ดังนี้

ค่ามากกว่า 1.75 หมายถึง มีความแตกต่างกันมาก

ค่าอยู่ระหว่าง 1.25-1.75 หมายถึง มีความแตกต่างค่อนข้างมาก

ค่าน้อยกว่า 1.25 หมายถึง มีความแตกต่างกันน้อยหรือใกล้เคียงกัน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์
ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี เพื่อวิเคราะห์ปัญหาที่พบจากการใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน และหาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนจากการใช้แบบสัมภาษณ์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) นักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 58 คน และ 2) อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย จำนวน 7 คน นำเสนอผลการศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ความถี่ (Frequency Value) และค่าร้อยละ (Percentage) นำมาแปลผลข้อมูล และนำเสนอผลการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยอธิบายแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

ตอนที่ 1 ผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน กำหนดเกณฑ์ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ เพื่อนำมาวัดสมรรถภาพในการพูดของนักศึกษาจีน มีระดับการวัด 5 ระดับ โดยแปลผลจากค่าเฉลี่ย เพื่อนำมาจัดลำดับความสำคัญของปัญหา กล่าวคือ ผลจากการวัดระดับความสามารถ ยิ่งมีค่าเฉลี่ยน้อย ยิ่งแปลว่ามีปัญหามาก จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาแต่ละด้านต่อไป สามารถสรุปผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน จำนวน 58 คน ได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน					$\bar{X}$	SD
	5	4	3	2	1		
	ไม่พบปัญหา	ปรากฏข้อบกพร่องที่เป็นปัญหา					
1. ด้านเนื้อหา							
1.1 ประเด็นการพูด	8	5	32	13	0	3.14	0.93
1.2 การเกริ่นนำ	9	14	27	8	0	3.41	0.92
1.3 การกล่าวสรุป	6	12	26	9	5	3.09	1.06
1.4 การใช้ข้อมูลสนับสนุน	1	10	28	17	2	2.84	0.81
1.5 การลำดับความคิด	3	10	27	17	1	2.95	0.87
1.6 คุณค่าของเนื้อหา	7	10	21	20	0	3.07	1.01
1.7 ความคิดสร้างสรรค์	1	12	19	26	0	2.79	0.83
ด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยรวม						**3.04**	**0.21**
2. ด้านการใช้ภาษา							
2.1 โครงสร้างไวยากรณ์	0	14	39	5	0	3.16	0.56
2.2 การออกเสียง	0	17	28	10	3	3.02	0.83
2.3 การใช้เสียง	6	8	22	16	6	2.86	1.12
2.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์	11	9	22	16	0	3.26	1.07
2.5 ระดับภาษา	11	32	15	0	0	3.93	0.67
ด้านการใช้ภาษา มีค่าเฉลี่ยรวม						**3.24**	**0.41**
3. ด้านบุคลิกภาพ							
3.1 การแต่งกาย	20	24	3	11	0	3.91	1.08
3.2 การเคลื่อนไหว	3	22	26	7	0	3.36	0.77
3.3 การแสดงออกทางใบหน้า	7	16	25	10	0	3.34	0.91
3.4 การใช้ท่าทางประกอบการพูด	2	3	4	17	32	1.72	1.04
ด้านบุคลิกภาพ มีค่าเฉลี่ยรวม						**3.09**	**0.95**
4. ด้านการนำเสนอ							
4.1 ความแม่นยำ	8	23	19	1	7	3.41	1.14
4.2 มารยาทบนเวที	23	20	12	3	0	4.09	0.90
4.3 การควบคุมอารมณ์	13	15	24	6	0	3.60	0.95
4.4 การรักษาเวลา	27	19	10	1	1	4.21	0.91
ด้านการนำเสนอ มีค่าเฉลี่ยรวม						**3.83**	**0.38**

จากตารางที่ 1 ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ทั้ง 4 ด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.04-3.83 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง-ดี และมีการกระจายคะแนนจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน น้อยกว่า 1.25 ทุกเรื่อง หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน สามารถสรุปผลความสามารถในแต่ละด้านได้ดังนี้

ความสามารถทางด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.04 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เรื่องการเกริ่นนำ มีค่าเฉลี่ย 3.41 ถัดมาคือ เรื่องประเด็นการพูด มีค่าเฉลี่ย 3.14 เรื่องการกล่าวสรุป มีค่าเฉลี่ย 3.09 เรื่องคุณค่าของเนื้อหา มีค่าเฉลี่ย 3.07 เรื่องการลำดับความคิด มีค่าเฉลี่ย 2.95 เรื่องการใช้ข้อมูลสนับสนุน มีค่าเฉลี่ย 2.84 และเรื่องความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ย 2.79 ตามลำดับ

ความสามารถทางด้านการใช้ภาษา มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.24 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เรื่องระดับภาษา มีค่าเฉลี่ย 3.93 ถัดมาคือ เรื่องการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ มีค่าเฉลี่ย 3.26 เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.16 เรื่องการออกเสียง มีค่าเฉลี่ย 3.02 และเรื่องการใช้เสียง มีค่าเฉลี่ย 2.86 ตามลำดับ

ความสามารถทางด้านบุคลิกภาพ มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.91 ถัดมาคือ เรื่องการเคลื่อนไหว มีค่าเฉลี่ย 3.36 เรื่องการแสดงออกทางใบหน้า มีค่าเฉลี่ย 3.34 และเรื่องการใช้ท่าทางประกอบการพูด มีค่าเฉลี่ย 1.72 ตามลำดับ

ความสามารถทางด้านการนำเสนอ มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.83 อยู่ในเกณฑ์ดี เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เรื่องการรักษาเวลา มีค่าเฉลี่ย 4.21 ถัดมาคือ เรื่องมารยาทบนเวที มีค่าเฉลี่ย 4.09 เรื่องการควบคุมอารมณ์ มีค่าเฉลี่ย 3.60 และเรื่องความแม่นยำ มีค่าเฉลี่ย 3.41 ตามลำดับ

จากผลการวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ผลการวัดระดับความสามารถยิ่งมีค่าเฉลี่ยน้อย แปลว่า ยิ่งมีลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหามาก ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำมาจัดลำดับเรียงตามปัญหาที่พบข้อบกพร่องมากไปน้อย ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านบุคลิกภาพ ด้านการใช้ภาษา และด้านการนำเสนอ ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดของปัญหาที่พบในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

1. ปัญหาที่พบด้านเนื้อหา เรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาการใช้ข้อมูลสนับสนุน ปัญหาการลำดับความคิด ปัญหาคุณค่าของเนื้อหา ปัญหาการกล่าวสรุป ปัญหาประเด็นการพูด และปัญหาการเกริ่นนำ ตามลำดับ

2. ปัญหาที่พบด้านบุคลิกภาพ เรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาการใช้ท่าทางประกอบการพูด ปัญหาการแสดงออกทางใบหน้า ปัญหาการเคลื่อนไหว และปัญหาการแต่งกาย ตามลำดับ

3. ปัญหาที่พบด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาการใช้เสียง ปัญหาการออกเสียง ปัญหาโครงสร้างไวยากรณ์ ปัญหาการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ และปัญหาระดับภาษา ตามลำดับ

4. ปัญหาที่พบด้านการนำเสนอ เรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาความแม่นยำ ปัญหาการควบคุมอารมณ์ ปัญหามารยาทบนเวที และปัญหาการรักษาเวลา ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

การวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่กำหนดเกณฑ์ไว้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ ตามระดับคะแนน 5 ระดับ (ตารางที่ 1) โดยผู้วิจัยจะพิจารณาเฉพาะกลุ่มนักศึกษาจีนที่มีระดับคะแนน 1-4 เท่านั้น เพราะเป็นระดับคะแนนที่ปรากฏปัญหาการพูด ส่วนระดับคะแนนที่ 5 เป็นระดับคะแนนที่ไม่ปรากฏปัญหา ซึ่งผู้วิจัยเรียงลำดับการนำเสนอปัญหาตามข้อสรุปที่ได้จากการผลศึกษาในตอนที่ 1 ดังต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหา

เนื้อหาถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ เป็นข้อมูล ข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นที่ผู้พูดต้องการนำเสนอ โดยใช้วิธีอธิบายหรือขยายความเพื่อช่วยเพิ่มน้ำหนักให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสมเป็นสำคัญ จากผลการศึกษาพบปัญหาที่ปรากฏในด้านเนื้อหา เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน ปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด ปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา ปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด และปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการคิดที่ซับซ้อน คิดหลายแง่มุม ผสมผสานกับการนำประสบการณ์ของตนมาสร้างเป็นความคิดใหม่ (สมบัติ การจนารักพงค์. 2545 : 9) ผู้พูดควรนำเสนอความรู้ความคิดที่เป็นข้อเท็จจริงมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์หรือสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้มาเพื่อให้เกิดเป็นความคิดที่แปลกใหม่และเสนอแนะแนวทางแก้ไขที่ไม่ซ้ำใคร อันจะเป็นการสร้างเอกลักษณ์และเพิ่มคุณค่าให้กับบทพูดของตน และเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ผู้ฟังประทับใจ ช่วยโน้มน้าวผู้ฟังให้คล้อยตาม เห็นด้วย หรือช่วยสร้างแรงบันดาลใจอย่างใดอย่างหนึ่ง จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.79 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่า

นักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 98.28 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 2 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 57)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ขาดความแปลกใหม่	57	100	มากที่สุด
2. สร้างความรู้สึกเชิงลบ	1	1.75	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบในกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่มีปัญหาก็คือ ขาดความแปลกใหม่ คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด และถัดมาคือ สร้างความรู้สึกเชิงลบ คิดเป็นร้อยละ 1.75 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.1.1 ขาดความแปลกใหม่ หมายถึง เนื้อหาที่ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของผู้พูดที่ไม่มีความแปลกใหม่ ใช้ข้อมูลที่เป็นที่รู้กันอยู่แล้ว ไม่มีการเพิ่มเติมประสบการณ์หรือข้อคิดเห็นของผู้พูดเพื่อสนับสนุนข้อมูล จึงทำให้เรื่องราวที่นำเสนอไม่ช่วยเพิ่มความรู้หรือกระตุ้นความคิดของผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น

> *หนังสือมีความสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ เสมือนความทรงจำที่มีต่อบุคคล ทั้งนั้น มิได้จะไปที่ไหน หนังสือบันทึกเรื่องทั้งความรู้และประสบการณ์ร่วมสมัยโบราณถึงปัจจุบัน หนังสือได้พรรณนาภาพทิวทัศน์อันงดงามอย่างมหัศจรรย์ที่ทำให้ชีวิตเต็มไปด้วยสนุกสนาน*
>
> *หนังสือคือมิตร อ่านหนังสือที่ดี จะมีผลประโยชน์ต่อพวกเราทุกคนอย่างมาก ได้รู้เรื่องชีวิต ได้วิธีคิด วิธีปฏิบัติ จนได้เข้าใจตนเองอย่างแท้จริง หนังสือที่ดีมีจำนวนมากที่นับไม่ถ้วน ซึ่งได้ยกระดับในการจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง โดยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางสังคม*
>
> *ในยุคสมัยที่เราอยู่ในปัจจุบันนี้ จังหวะของการดำเนินชีวิตไปอย่างรวดเร็ว มีสิ่งเร้าต่าง ๆ อยู่มากมาย คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์สมาร์ท เข้ามาแทนที่ เป็นส่วนหนึ่งกับพวกเรา ก่อให้เกิดวัยรุ่นและเยาวชนอ่านหนังสือน้อยลงไป หากจะค้นหาเวลาสักหนึ่งชั่วโมงนั่งลงอ่านหนังสืออย่างสบายใจ ก็ดูเหมือนเป็นเรื่องลำบาก ในมุมมองของเรานี้ หนังสืออาจจะเป็นสิ่งที่ยิ่งนานเข้า ยิ่งไม่สำคัญ*

เยาวชนถือเป็นอนาคตของชาติ หนังสือคือมิตร สามารถช่วยให้เรียนรู้และปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง เยาวชนควรให้ความสำคัญกับหนังสือมากขึ้น ในโลกใบนี้ยังมีความรู้อีกมากมายที่พวกเราไม่ได้เรียนรู้ ยังมีสรรพสิ่งหลากหลายที่พวกเราไม่รู้ดี เราก็ไม่สามารถสัมผัสเรื่องทุกสิ่งทุกอย่างได้ หากไม่มีหนังสือ ชีวิตของเราจะขาดแคลนความเพลิดเพลิน จะสูญเสียหายความรู้และภูมิปัญญามากไป หากเยาวชนไม่ให้ความสำคัญกับหนังสือ จะไม่มีทางที่สร้างความมั่นใจและความกล้าหาญที่เผชิญหน้าและต่อสู้กันกับอุปสรรคที่เกิดขึ้นในชีวิต (1/15)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้ข้อมูลพื้นฐาน กล่าวถึงความสัมพันธ์ของหนังสือกับมนุษย์ และประโยชน์ของหนังสือ ไม่มีการยกตัวอย่างหรือสร้างสรรค์ถ้อยคำที่แปลกใหม่แต่อย่างใด จึงคล้ายการพูดบรรยายมากกว่าสุนทรพจน์ ทำให้บทพูดนี้ขาดความแปลกใหม่

<u>หนังสือมีประโยชน์มาก ได้สร้างรากฐานชีวิตเรา</u> เช่น

<u>หนึ่ง เราได้เพิ่มความรู้จากหนังสือ</u> อ่านหนังสือ เราจะได้ความรู้ใหม่ความรู้เรามากยิ่งขึ้น เมื่อเราเผชิญหน้าท้าทาย เราก็พร้อมเต็มที่มากยิ่งขึ้น จะมีโอกาสที่ชนะ

<u>สอง เราได้รวบรวมสงบจิตใจ</u> เราได้รวบรวมสมาธิเพิ่มขึ้นจากหนังสือ ยุคปัจจุบันนี้คือยุคอินเทอร์เน็ต เราได้ใช้มือถือหรือคอมพิวเตอร์ทำสิ่งต่าง ๆ บางคนชอบดูทีวีไปพลาง ทานข้าวไปพลาง ชอบทำการบ้านหรือทำงานไปพลาง คุยกับเพื่อนด้วยมือถือไปพลาง สมาธิเราอาจจะถูกกระจาย เราทำอะไรก็ไม่เสร็จหรือไม่ได้แล้วค่ะ แต่เราได้รวบรวมสมาธิจากหนังสือ เมื่ออ่านหนังสือ เราก็คิดเรื่องอื่นหรือทำสิ่งอื่นไม่ได้

<u>สาม เราได้สงบจิตใจ</u>อยู่ในใจจากหนังสือ เยาวชนเราปัจจุบันนี้มักอารมณ์ไม่ดีเพราะกดดันหนัก หนังสือเล่มดีทำให้เราผ่อนคลาย ขณะเดียวกันเนื้อหาหนังสือที่เราอ่าน ทำให้ในใจเราสงบจิตใจ ทำให้เราลืมกลุ้ม แล้วอารมณ์เราจะดีขึ้น อารมณ์ดีเราจึงทำงานได้ดี (2/2)

หรือ

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เราตอนนี้อยู่ในยุคข้อมูลข่าวสาร เยาวชนต้องรู้ความรู้มากมาย ดังนั้นต้องอ่านหนังสือตลอดเวลา <u>ข้อที่หนึ่ง การอ่านหนังสือได้มีความรู้ ได้พัฒนาทักษะการเขียน ข้อที่สอง การอ่านหนังสือได้มีความสงบ ข้อที่สาม การอ่านหนังสือได้ให้ความบันทึก ข้อที่สี่ การอ่านหนังสือได้บริหารกระบวนการคิดวิเคราะห์ ข้อที่ห้า การอ่านหนังสือได้กระตุ้น</u>

<u>ความจำ ข้อที่หก การอ่านหนังสือได้มีความรู้ ข้อที่เจ็ด การอ่านหนังสือได้มีความรู้ ข้อที่เจ็ด การอ่านหนังสือได้กระตุ้นการทำงานของสมอง</u> (2/23)

ทั้งสองตัวอย่างมีลักษณะคล้ายกัน ผู้พูดใช้วิธีบรรยายเกี่ยวกับประโยชน์ของการอ่านหนังสือเป็นข้อ ๆ ด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา มีลักษณะเป็นการพูดบรรยายมากกว่าสุนทรพจน์ จึงทำให้บทพูดนี้ราบเรียบและไม่น่าสนใจ เพราะขาดความแปลกใหม่

การอ่านหนังสือย่อมช่วยให้สมองของเราได้รับความรู้ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นค่ะ ดิฉันชอบอ่านหนังสือมากตั้งแต่เด็กค่ะ การอ่านหนังสือช่วยสร้างความเพลิดเพลินและความสุขให้ดิฉันค่ะ ในขณะเดียวกัน ฉันได้ความรู้ได้ประสบการณ์จากหนังสือค่ะ ดังนั้น ฉันคิดว่าหนังสือเป็นเพื่อนดีในชีวิตของเธอค่ะ

เยาวชนรุ่นใหม่เป็นความหวังในอนาคตของสังคมและประเทศชาติค่ะ ในชีวิตเยาวชน แนวโน้มการแข่งขันระหว่างเรากับผู้อื่นเพิ่มมากขึ้นค่ะ เราต้องการรับความรู้ต่าง ๆ จากหนังสือ หนังสือเหมือนเพื่อนที่พูดไม่ได้แต่สามารถช่วยให้เราพัฒนาความสามารถของเราแล้วชนะผู้อื่นในการขันค่ะ (2/19)

หรือ

การอ่านหนังสือก่อให้เกิดพัฒนาในการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ส่งเสริมความคิดและจินตนาการควบคู่กัน การอ่านหนังสือไม่ได้เจาะจงเฉพาะคนที่เรียนหนังสือเท่านั้น แต่ทุกคนยังสามารถอ่านหนังสือได้ เพราะหนังสือมีให้กับคนทุกคนอ่าน ดังนั้น หนังสือเป็นอาหารสมองของเยาวชน

หนังสือช่วยให้เราก้าวหน้าชีวิต ในการศึกษาเล่าเรียน ในการทำงาน ช่วยผ่อนคลายเหงา คลายเครียด หนังสือมีสิ่งที่เราต้องการศึกษาค้นคว้าทุกอย่าง เพียงแต่ว่าเราเลือกหนังสือให้เหมาะสมตรงกับประโยชน์ที่เราต้องการ หนังสือเปรียบเสมือนความมั่นคงและยืนนาน แม้ว่าเราจะลืม ในขณะที่เราอ่านหนังสือเราสามารถกลับมาทบทวนได้อีก เพราะหนังสือนั้น ไม่ว่าเราจะอ่านกี่รอบกี่ครั้ง สาระในหนังสือก็ยังคงเดิมอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง แม้เวลาจะเปลี่ยนไป เนื้อหาสาระในหนังสือก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลง (2/28)

ทั้งสองตัวอย่างมีลักษณะการใช้ภาษาบรรยายเช่นเดียวกับตัวอย่างก่อนหน้านี้ เรื่องราวที่นำเสนอเกี่ยวกับคุณค่าของหนังสือ ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานที่รู้กันดีอยู่แล้ว อีกทั้งไม่ยกตัวอย่างหรือใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ที่แปลกใหม่ จึงทำให้บทพูดนี้ขาดความแปลกใหม่เช่นกัน

เราต่างก็รู้ว่า การอ่านหนังสือมีประโยชน์ แต่น้อยคนนักที่จะตั้งใจอ่านและได้ความประโยชน์อย่างเต็มที่ การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องให้ความสำคัญ เพราะจะได้ประโยชน์กับเรามากมาย <u>เช่น การอ่านหนังสือเป็นการทำงานของสมอง และช่วยให้พัฒนาเรื่องการจำของเรา และช่วยให้มีรู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกลดความเครียดต่าง ๆ และมีทักษะในการสื่อสารที่มีสำคัญสำหรับในการความจำและชีวิตประจำวันทั่วไป บางหนังสือประเภทสามารถได้ช่วยเราสามารถเปลี่ยนชีวิตของเรา</u> (2/22)

ตัวอย่างนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่มีลักษณะพูดบรรยายเกี่ยวกับประโยชน์ของหนังสือ เรื่องราวที่นำเสนอเป็นข้อมูลพื้นฐาน ไม่ได้เกิดจากมุมมองใหม่ของผู้พูด จึงทำให้ไม่น่าสนใจ ขาดความแปลกใหม่

ฉันจำได้ เมื่อตอนที่ฉันยังเด็กชอบถามแม่ว่า ทำไมต้องเรียนหนังสือ แม่จะไม่พูดอะไรแต่ยิ้มด้วย แล้วฉันจะสงสัย ทำไมแม่ไม่พูดอะไรแต่ยิ้มด้วย ตอนนี้ฉันโตขึ้นแล้วรู้ว่าทำไมเรียนหนังสือ เพราะการเรียนหนังสือสามารถเพิ่มความรู้ได้ให้ความรู้แก่เราได้และแก้ไขความผิดของเรา (1/2)

จากตัวอย่าง แม้ผู้พูดจะนำประสบการณ์ของตนเองมาแทรกไว้ แต่เนื้อความค่อนข้างสั้น รวบรัด รายละเอียดไม่ชัดเจนว่าหนังสือที่ผู้พูดอ่านในวัยเด็กให้ความรู้และนำมาแก้ไขความผิดอย่างไร เรื่องราวที่ยกมาจึงเป็นเพียงส่วนประกอบที่ไม่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้ฟัง ถือว่าขาดความแปลกใหม่เช่นเดียวกัน

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน ในปัจจุบันนี้ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้พัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เราต้องเรียนหนังสือพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง เพราะหนังสือมีความสำคัญอย่างมากสำหรับเรา มันสามารถช่วยสร้างรากฐานชีวิตของเรา ทำให้ดิฉันเข้าใจว่าหนังสือคือชีวิตส่วนหนึ่งของชีวิตเรา การเรียนหนังสือทำให้เกิด<u>ภูมิปัญญาพื้นฐาน</u>ที่เราจะนำไปใช้ในชีวิตได้ดีขึ้น ไม่ว่ามากหรือน้อยก็ต่างกัน เราสามารถนำมาคิดและวิเคราะห์ในชีวิตตลอดชีวิตได้

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน สามารถเพิ่มเติมความรู้ที่เราอยู่ อยู่โรงเรียนไม่เคยเรียน ไม่ได้เรียน และสอนให้เราเป็นคนดี ในโลกนี้ ไม่มีใครเป็น<u>อัจฉริยบุคคล</u>ตั้งแต่เกิดมาเป็นคน ทุกคนก็คือพยายามเรียนหนังสือเพิ่มเติมความรู้ความสามารถของตนเอง

หลี่ป๋ายเป็นคนที่มีชื่อเสียงในโลกก็เพราะเขาชอบอ่านหนังสือ มาสร้างความรู้ให้ตน นำหนังสือเป็นเพื่อนและถือเป็นชีวิตส่วนหนึ่งของเขา

ทุกครั้งเปิดหนังสือก็คือเปิดชีวิตที่มีความสุข นอกจากนั้น หนังสือยังเป็นรากฐานที่สำคัญในการเสริมสร้างให้มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน ให้ส่งส่งเสริมวัฒนธรรมสำหรับเยาวชน สามารถนำประสบการณ์จากการเรียนมาเป็นประโยชน์สำหรับตนเอง (1/8)

จากตัวอย่าง เนื้อความเป็นข้อมูลทั่วไปที่ไม่มีความแปลกใหม่ แม้ว่าผู้พูดจะสร้างสรรค์คำว่า “ภูมิปัญญาพื้นฐาน” “อัจฉริยบุคคล” หรือยกตัวอย่างเรื่องราวของกวีจีน “หลี่ป๋าย” มาสนับสนุนความคิด แต่ไม่ได้ให้รายละเอียด คำที่ขีดเส้นใต้จึงกลายเป็นถ้อยคำปกติที่ไม่ได้ถูกเติมแต่งด้วยมุมมองใหม่ จึงทำให้บทพูดนี้ขาดแปลกใหม่

จะเห็นได้ว่า เนื้อหาที่ขาดความแปลกนั้นจะมีเนื้อความราบเรียบ ไม่น่าสนใจ ข้อมูลเป็นที่รู้กันดีโดยทั่วไป อาจพบการใช้ภาษากึ่งบรรยาย ไม่มีการสร้างสรรค์ถ้อยคำที่สละสลวย หรือไม่นำเสนอความคิดในมุมมองใหม่ แม้ว่าบทพูดส่วนใหญ่อาจจะตรงกับประเด็นที่กำหนดให้พูดก็ตามที แต่ก็ไม่น่าจดจำและไม่สร้างความประทับใจแก่ผู้ฟัง

1.1.2 สร้างความรู้สึกเชิงลบ หมายถึง การแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นส่วนตัวที่ถ่ายทอดผ่านถ้อยคำบางอย่าง ซึ่งผู้ฟังบางส่วนอาจรู้สึกค้านหรือไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้พูดพูด พบเพียง 1 ตัวอย่าง ได้แก่

นอกจากนี้ หนังสือก็จะให้ความช่วยเหลือในการได้รับเงิน เยาวชนจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะไปหางานและพยายามทำงานจึงจะได้เงิน และได้ชีวิตที่มีความสุขให้พ่อแม่และครอบครัว (1/4)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้อาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่ดีได้ เพราะเน้นย้ำให้อ่านหนังสือเพื่อจะได้เงินที่สูงขึ้น ทั้งนี้ น่าจะเกิดมาจากการใช้ภาษาที่รวบรัดเกินไป ไม่แสดงเหตุผลให้ชัดเจน จึงทำให้เนื้อความสั้นและสื่อความไปในเชิงลบได้

จะเห็นได้ว่า ลักษณะความคิดที่ไม่สร้างสรรค์ส่วนใหญ่คือ การขาดการเติมแต่งมุมมองใหม่ ๆ ให้กับเรื่องราว ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนที่มีปัญหาในเรื่องความคิดไม่สร้างสรรค์นั้น เป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานทางภาษาในระดับน้อย-ปานกลาง จึงเลือกใช้ถ้อยคำและตัวอย่างง่าย ๆ เพื่อนำเสนอข้อมูลทั่วไปที่คนส่วนใหญ่รู้ดีอยู่แล้ว ในขณะที่นักศึกษาจีนที่มีพื้นฐานทางภาษาในระดับดี-ดีมาก จะนำเสนอข้อมูลที่แปลกใหม่พอสมควร เห็นได้จากตัวอย่างที่สนับสนุนประเด็นมีทั้งจากจินตนาการ วัฒนธรรมที่แตกต่าง หรือประสบการณ์ของตนเอง และอาจพบการใช้สำนวนโวหารที่คมคายเพื่อสร้างภาพพจน์ให้แก่ข้อมูลที่นำเสนอด้วย เพียงแต่การเชื่อมโยงกับข้อมูลหรือข้อเท็จจริงยังขาดความต่อเนื่อง และไม่ค่อยเป็นเหตุเป็นผลกัน จึงทำให้เนื้อความยังราบเรียบและไม่น่าสนใจ

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน

ข้อมูลสนับสนุน หมายถึง ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นที่ถูกต้อง เป็นเหตุเป็นผล และในบางกรณีอาจต้องมีหลักฐานอ้างอิง เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูล ข้อมูลสนับสนุนนี้จะทำหน้าที่ขยายความคิดและสนับสนุนประเด็นให้ชัดเจนขึ้น กรรณิการ์ อัศวดรเดชา (2553 : 181-185) อธิบายการใช้ข้อมูลเพื่อสนับสนุนความคิดไว้ 7 ลักษณะ ได้แก่ การอธิบาย การเล่าเรื่อง การยกตัวอย่าง การสังเกตและสถิติ การยกคำพูดมากล่าวอ้าง การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง และการกล่าวซ้ำและการย้ำข้อความ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุนได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.84 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 98.28 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N =57)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน	50	87.72	มากที่สุด
2. หลักฐานอ้างอิงไม่ชัดเจน	25	43.86	ปานกลาง
3. ข้อมูลสนับสนุนไม่ถูกต้อง	8	14.04	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน 3 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 87.72 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ หลักฐานอ้างอิงไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 43.86 อยู่ในระดับปานกลาง และข้อมูลสนับสนุนไม่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 14.04 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.2.1 การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน หมายถึง เหตุและผลขาดความสัมพันธ์ระหว่างกัน หรือการใช้ข้อมูลเพื่อแสดงเหตุผลที่ไม่สนับสนุนข้อสรุป แบ่งข้อบกพร่องที่พบเป็น 2 ลักษณะย่อย ได้แก่

1) เหตุและผลไม่สัมพันธ์กัน เหตุคือสิ่งที่เกิดขึ้น ผลก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นจากเหตุ ดังนั้น ผลจึงเป็นปฏิกิริยาตอบสนองของเหตุ ทั้งเหตุและผลจึงต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนบางคนอธิบายเหตุและผลไม่สัมพันธ์กัน ตัวอย่างเช่น

<u>หลี่ป๋ายเป็นคนที่มีชื่อเสียงในโลกก็เพราะเขาชอบอ่านหนังสือ</u> มาสร้างความรู้ให้ตน นำหนังสือเป็นเพื่อนและถือเป็นชีวิตส่วนหนึ่งของเขา (1/8)

จากตัวอย่าง ผลที่เกิดขึ้นคือ “หลี่ป๋ายเป็นคนที่มีชื่อเสียงของโลก” ส่วนสาเหตุคือ “หลี่ป๋ายชอบอ่านหนังสือ” จะเห็นว่าเหตุและผลไม่สัมพันธ์กัน ผู้พูดควรอธิบายว่า “หลี่ป๋าย” นำความรู้ที่ได้รับ

จากการอ่านหนังสือมาใช้พัฒนาตนเองอย่างไร จนทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงของโลก จึงจะทำให้การแสดงเหตุผลชัดเจนขึ้น

มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เกิดจากชนบทที่ประเทศ(อ)เมริกา <u>บ้านของเขายากจนมาก เพราะบ้านของเขายากจน</u> (1/20)

จากตัวอย่าง การแสดงเหตุและผลซ้ำซ้อนกัน ทำให้ไม่ชัดเจน ข้อมูลนี้จึงไม่เป็นเหตุเป็นผล

<u>หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เพราะว่าหนังสือไม่มีอิทธิพลบังคับให้ใครอ่านโดยเฉพาะ ดังนั้น คนจนอ่านได้ คนรวยอ่านได้ (2/23)</u>

จากตัวอย่าง เหตุและผลไม่สัมพันธ์กัน ทำให้ผู้ฟังสับสนและไม่เข้าใจว่าการที่ทุกคนสามารถเข้าถึงการอ่านได้ จะช่วยสร้างรากฐานชีวิตได้อย่างไร ข้อมูลนี้จึงไม่เป็นเหตุเป็นผล

เมื่อเรายังเป็นเด็ก ๆ เป็นคนที่เก็บตัว <u>คุณพ่อคุณแม่ยุ่งทำงาน ไม่มีเวลาอยู่กับดิฉัน ดิฉันจึงชอบอ่านหนังสือ เพราะอ่านหนังสือทำให้ดิฉันได้รู้ว่ามนุษย์เราทุกคนมาจากไหน</u> เมื่อเติบโตขึ้น ดิฉันก็ได้รู้ว่าในโลกนี้ ยังมีสถานที่ที่เราไม่เคยได้รู้ มีบางคนมีชีวิตที่เราปรารถนาจริง ๆ และยังมีบางคนกำลังพยายามเพื่อให้ชีวิตดีขึ้น โดยอ่านหนังสือดิฉันได้รู้ว่า ดิฉันได้เรียนรู้ที่คุณพ่อคุณแม่และคุณครูไม่เคยได้สอน (2/29)

จากตัวอย่าง ข้อความนี้อาจสร้างความสับสันแก่ผู้ฟัง เพราะข้อมูล 2 ส่วน ไม่ไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ สาเหตุของการอ่านหนังสือและผลที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งน่าจะเกิดมาจากความสับสนในการเรียบเรียงถ้อยคำ หากปรับแก้ไขเป็น *“พ่อแม่ไม่มีเวลา ดิฉันจึงมีหนังสือเป็นเพื่อน และทำให้ดิฉันเข้าใจหลาย ๆ สิ่ง หลาย ๆ อย่าง”* จะสอดคล้องและเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น

2) เหตุผลไม่สนับสนุนข้อสรุป หมายถึง ข้อมูลที่นำมาใช้สนับสนุนขาดรายละเอียดที่จะนำไปสู่ข้อสรุป หรือไม่สอดคล้องกับข้อสรุป ตัวอย่างเช่น

ในโลกนี้มีคำกล่าวว่า “หนังสือคือบันไดและหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา” ถ้าเราทิ้งหนังสือไปก็เหมือนเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา <u>ดังนั้น หนังสือไม่ได้เป็นเพียงตำราเท่านั้น แต่หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิดด้วย</u> <u>ถ้าเราอ่านหนังสือมาก ๆ หนังสือก็จะเป็นเครื่องชี้ทางให้เราเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้อง</u> (1/1)

คำว่า “ดังนั้น” เป็นคำที่จะนำมาใช้เพื่อขึ้นต้นข้อความที่เป็นข้อสรุปของข้อความก่อนหน้า แต่เมื่อพิจารณาเนื้อความก่อนหน้าซึ่งเป็นการอ้างอิงคำกล่าวสั้น ๆ ไม่ได้อธิบายความเรื่องตำราเรียน

หรือหนังสือเป็นเครื่องชี้นำชีวิตอย่างไร หรือหนังสือแบบใดชี้นำชีวิตได้ อีกทั้ง ผู้พูดยังไม่ได้ยกตัวอย่างประกอบ ทำให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *ดิฉันชอบอ่านหนังสือและชอบอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่มมาก ชอบเรื่อง A Little Princess มากที่สุด เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ช่วยดิฉันเสริมสร้างคุณธรรมและทักษะ บุคลิกลักษณะหลาย ๆ อย่าง พระนางก็เป็นคนที่สอนการกระทำที่เจอเรื่องลำบากต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ค่านิยม คุณธรรม และสิ่งที่พวกเราชอบต่าง ๆ ก็เป็นความรู้ที่มาจากหนังสือ เป็นต้น (1/5)*

จากตัวอย่างนี้ แม้ผู้พูดจะยกตัวอย่างหนังสือเรื่อง A Little Princess มาสนับสนุนคุณค่าที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ แต่ผู้พูดไม่ให้รายละเอียดว่าหนังสือเรื่องนี้ส่งเสริมคุณธรรมหรือค่านิยมอย่างไร จึงทำให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผลเช่นกัน

> *ในปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีได้พัฒนารวดเร็ว พวกเยาวชนชอบใช้ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ ชอบเล่นเกมหรือชอบคุยกับเพื่อนผ่านอินเทอร์เน็ต ก่อให้เกิดความสมัย ไม่ชอบอ่านหนังสือ นอกจากอ่านตำราเรียน จะไม่อ่านหนังสือประเภทอื่น ๆ ถ้าเราอยากเรียนรู้มากขึ้น เราต้องจะอ่านหนังสือหลายแบบ หลาย ๆ แบบ (1/21)*

จากตัวอย่างนี้ ส่วนสนับสนุนกล่าวถึงสาเหตุที่เยาวชนอ่านหนังสือลดลง ไม่สนับสนุนข้อสรุปที่ว่า “การอ่านหนังสือหลายประเภทช่วยเพิ่มพูนความรู้” จึงทำให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *เชกสเปียร์เคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือเป็นอาหารที่เสริมบำรุงร่างกายแก่มนุษย์ทุกคน ถ้าชีวิตไม่มีหนังสือ ก็เหมือนกับต้นไม้ที่ไร้แสงแดด และหนังสือก็ไร้ภูมิปัญญา เหมือนกับนกที่ไร้ปีก” จึงสรุปได้ว่า ชีวิตที่ไม่มีหนังสือเป็นชีวิตที่ไร้แก่นและสาร (2/14)*

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน ผู้พูดยกคำกล่าวของบุคคลสำคัญซึ่งเป็นคำเปรียบเปรย โดยที่ผู้พูดไม่ได้อธิบายเชื่อมโยงว่าคำกล่าวนั้นเกี่ยวข้องกับการอ่านหนังสืออย่างไร แต่กล่าวสรุปในทันที ทำให้ข้อมูลขาดความเป็นเหตุเป็นผลระหว่างกัน

> *เวลาเราอ่านหนังสือ จะได้รู้ความรู้เพิ่มขึ้น ประสบการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนค่านิยมและศิลปกรรมอันดีงามจากหนังสือ การอ่านหนังสือทำให้ชีวิตของเรามีสีสันมากขึ้น ดังนั้น หนังสือยังทำหน้าที่เป็นเพื่อนด้วย (2/14)*

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าส่วนสนับสนุนไม่ได้สนับสนุนข้อสรุป ซึ่งน่าจะเกิดมาจากการเลือกใช้คำเชื่อมความไม่เหมาะสม เพราะเนื้อความทั้งหมดนี้เป็นข้อสนับสนุนที่จะนำไปสู่ข้อสรุปที่เกี่ยวกับประโยชน์หรือคุณค่าของหนังสือต่อเยาวชน ดังนั้น ควรเปลี่ยนคำว่า “ดังนั้น” เป็น “นอกจากนั้น” เพื่อแสดงว่าเป็นข้อความส่วนที่เพิ่มเติมเพื่อให้เนื้อความสมบูรณ์ขึ้น

> *ทั้งคนโบราณและทั้งคนสมัยนี้ก็คิดว่าหนังสือเป็นเพื่อนมนุษย์ หนังสือจะสามารถให้ความรู้ต่าง ๆ และรับผลประโยชน์ให้เรา ดังนั้น หนังสือจะมีอิทธิพลต่อเราในขณะนี้ (2/31)*

จากตัวอย่าง ข้อสนับสนุนไม่ได้แสดงรายละเอียดว่าหนังสือมีอิทธิพลต่อเยาวชนหรือมนุษย์อย่างไร จึงทำให้ข้อความนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *“จูกวางเฉ่น” นักเขียนชาวจีนเคยกล่าวว่า การพัฒนานิสัยการอ่านหนังสือที่ดีในวัยรุ่นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะว่าถ้าคนใดไม่มีงานอดิเรกที่ดี ไม่มีสิ่งใดที่สามารถตราตรึงหัวใจของตัวเองไว้ในยามว่างได้ เมื่อออกจากโรงเรียนไปทำงานในอนาคต บางทีก็อาจจะถูกล่อด้วยผู้ไม่หวังดี ดังนั้น เราจึงพูดได้ว่า หนังสือเป็นมิตรสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน (2/15)*

เมื่อพิจารณาจากข้อความนี้ จะเห็นว่าเหตุการณ์ในชีวิตของ “จูกวางเฉ่น” สะท้อนให้เห็นนิสัยรักการอ่านเท่านั้น แต่ยังไม่ได้เชื่อมโยงให้เห็นว่าหนังสือจะสร้างรากฐานชีวิตเยาวชนได้อย่างไร จึงทำให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *อับบราฮัม ฮาโรด์ มาสโลว์ เคยเขียนหนังสือและบอกเราว่ามนุษย์ต้องการห้าอย่างในชีวิตของเรา ตามลำดับ ต่ำถึงสูง 1.ความต้องการทางสรีระวิทยา 2.ความต้องการด้านความปลอดภัย 3.ความต้องการทางสังคม 4.ความต้องการความเคารพจากคนอื่น 5.ความต้องการของตนเอง ประเทศต่างกัน ความต้องการที่คนได้ตอบสนองครบความต้องการ 5 อย่าง ก็ต่างกัน แล้วมีบางคน เมื่อครบได้สี่อย่าง ก็จะหลงทาง เขาจะไม่มีความเป้าหมายในชีวิตและไม่มีความสุข สาเหตุที่เขาหลงทางคือ ไม่มีคนมาชี้ทางให้เขา (1/6)*

จากตัวอย่าง ผู้พูดอ้างอิงทฤษฎีความต้องการ 5 ขั้น ของมาสโลว์ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับข้อมูล แต่เมื่อพิจารณาข้อความที่ขีดเส้นใต้จะเห็นว่าไม่สัมพันธ์กับข้อความก่อนหน้านี้ เนื่องจากทำให้เกิดความสับสนว่า 1) เชื้อชาติมาเกี่ยวกับความต้องการ 5 ขั้น ของมนุษย์อย่างไร 2) ทำไมความต้องการระดับ 4 จึงเป็นจุดที่ทำให้คนหลงทางได้ และ 3) การที่ไม่คนชี้ทางหรือแนะนำ เกี่ยวข้อง

กับทฤษฎีของมาสโลว์ที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้อย่างไร ความไม่สอดคล้องกันนี้เอง ส่งผลให้ข้อมูลขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *พวกเขาเขียนเหตุผลชีวิตเป็นเรื่องราวแนวนวนิยาย เพื่อให้เราได้รับความรู้จากเรื่องราวที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเรายังได้รับสิ่งที่ดีจากหนังสือ เช่น การขอบคุณ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้ความจริงใจกับทุก ๆ คน และอื่น ๆ ถ้าเราล้มลงในชีวิต เราจะได้เรียนรู้ถึงจิตวิญญาณของการไม่ยอมแพ้ในชีวิต ถ้าเราไม่สามารถบอกได้ว่าเรื่องนี้ถูกหรือผิด ก็หาคำตอบในชีวิตในหนังสือ (1/14)*

จากตัวอย่างนี้ อาจสร้างความรู้สึกโต้แย้งได้ เพราะนวนิยายเป็นบันเทิงคดี มุ่งเน้นการสร้างความเพลิดเพลินเป็นหลัก แม้จะมีแง่คิดคติสอนใจแฝงอยู่ แต่ไม่ได้มุ่งเน้นการให้ความรู้แก่ผู้อ่าน อีกทั้งการยกตัวอย่างสิ่งที่ได้จากการอ่านเรื่องการขอบคุณ ความมีน้ำใจ และความจริงใจ ก็ไม่สนับสนุนความรู้ที่จะได้รับจากการอ่านแต่อย่างใด จึงทำให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *การอ่านหนังสือเพียงหนึ่งเล่มสามารถเปลี่ยนชีวิตของเราได้ ทำให้เราชีวิตดีขึ้น ทั้งด้านพฤติกรรมและความคิด เช่น การอ่านหนังสือเกี่ยวกับชีวิต ทำให้เราเห็นคุณค่าและนำไปทำให้ชีวิตประจำวัน (1/23)*

ข้อสรุปของข้อความข้างต้นคือ “หนังสือสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้” โดยผู้พูดใช้การยกตัวอย่างเพื่อสนับสนุน แต่เมื่อพิจารณาตัวอย่างดังกล่าว จะเห็นว่าไม่ช่วยเพิ่มความกระจ่างให้แก่ผู้ฟัง เพราะผู้ฟังไม่สามารถทราบว่าหนังสือเรื่องใด ให้แง่คิดอย่างไร และจะนำไปปรับใช้ได้อย่างไร ฉะนั้น การที่ผู้พูดไม่อธิบายขยายความให้ชัดเจน จึงทำให้ข้อสรุปขาดน้ำหนัก และส่งผลให้ข้อมูลนี้ขาดความเป็นเหตุเป็นผล

> *ถ้าเราอยากเป็นคนดี เราก็จะต้องอ่านหนังสือที่ดี เพราะหนังสือเป็นผลิตของอารยธรรมของมนุษย์ เมื่อเราอ่านหนังสือเรียนนั้น ก็เหมือนกะเรากำลังข้ามเวลาคุยอยู่กับคนโบราณ หนังสือที่เราเคยอ่านจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของเราตัวเอง ถ้าเราไม่อ่านหนังสือ เวลาที่ผ่านมา เราจะไม่ได้รู้อะไรอีก ถึงวันนั้นเราแก่แล้ว เราจะเสียใจว่าทำไมตอนนั้นไม่อ่านหนังสือเลย (2/3)*

จากตัวอย่าง ผู้พูดวางข้อสรุปไว้ต้นประโยค เมื่อพิจารณาส่วนแสดงเหตุผลสนับสนุน จะเห็นว่าไม่ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือที่ดี ทำให้ข้อมูลนี้ไม่สนับสนุนข้อสรุป จึงขาดความเป็นเหตุเป็นผลเช่นกัน

<u>หนังสือเป็นเพื่อนจะให้ความช่วยเหลือของเรา</u> ถ้ามีวันหนึ่งจะเกิดขึ้นภัยพิบัติแผ่นดินไหว เรารู้วิธีการเอาตัวรอดโดยที่เราเคยอ่านหนังสือเป็นแนะนำแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตัวเองและเราสามารถช่วยคนอื่นได้นั้น จะทำให้เรารู้สึกดีใจมาก (2/3)

จากตัวอย่าง ผู้พูดยกตัวอย่างการใช้ความรู้จากหนังสือเพื่อเอาตัวรอดจากเหตุแผ่นดินไหว จะเห็นว่ารายละเอียดยังไม่ชัดเจนว่าเป็นเรื่องราวของบุคคลใด เพราะใช้คำว่า “ถ้า” ซึ่งคำนี้เป็นคำที่บ่งบอกอนาคตว่าอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ ทำให้น้ำหนักไม่เพียงพอจะนำมาสนับสนุนข้อสรุปที่ว่า “หนังสือเป็นเพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือเรา” ดังนั้น ผู้พูดควรปรับแก้ไขโดยยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เป็นรูปธรรมมาสนับสนุนความคิด จึงจะทำให้ข้อความนี้เป็นเหตุเป็นผลและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

<u>หนังสือบางประเภท</u> สามารถสอนเราในเรื่องการใช้ชีวิตการคิดและการตัดสินใจ และ<u>หนังสือหลายประเภท</u>ยังสามารถให้พลังใจเรา หากเรากำลังรู้สึกท้อแท้หรือผิดหวัง เมื่อเราหยิบมาอ่าน <u>ตัวอักษรเพียงแค่ไม่กี่ตัวก็สามารถเปลี่ยนความคิดเห็นของเราได้ดีขึ้น</u> เพียงแค่เราเปิดใจเชื่อเถอะว่า <u>มันมีประโยชน์มากมายแก่ตัวเรา</u> (2/16)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้ถ้อยคำกว้างเกินไป เช่น “บางประเภท, หลายประเภท, มีประโยชน์มากมาย” แต่ไม่มีการอธิบายหรือยกตัวอย่างที่ชัดเจนเพื่อสนับสนุนข้อสรุปที่ว่า “หนังสือมีประโยชน์แก่ตัวเรา” จึงทำให้ข้อความนี้ขาดความชัดเจนและไม่เป็นเหตุเป็นผล

จะเห็นได้ว่า ข้อมูลที่ขาดความเป็นเหตุเป็นผลนั้นเป็นข้อบกพร่องที่พบในกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก เกิดมาจากการแสดงเหตุและผลไม่สัมพันธ์กัน โดยเฉพาะข้อสรุปกับส่วนสนับสนุนไม่ไปในทำนองเดียวกัน โดยผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะแสดงความคิดเห็นแบบไร้ข้อสนับสนุนอยู่บ่อยครั้ง จึงทำให้ข้อมูลที่นำเสนอขาดน้ำหนักและไม่น่าเชื่อถือ

1.2.2 หลักฐานอ้างอิงไม่ชัดเจน หมายถึง การนำข้อมูลของผู้อื่นมาใช้ประกอบการพูด เช่น คำคม บทกวี หรือหลักฐานอื่น ๆ โดยกล่าวอ้างอิงไม่ครบถ้วนหรือไม่กล่าวอ้างแหล่งที่มา ทำให้ข้อมูลไม่หนักแน่น และยังเป็นการไม่ให้เกียรติแหล่งข้อมูลอีกด้วย แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะย่อย ได้แก่

1) การอ้างอิงไม่สมบูรณ์ หมายถึง การนำข้อมูลของผู้อื่นมาใช้ประกอบการพูด แต่ใส่รายละเอียดเพียงบางส่วน ไม่ครบถ้วน ตัวอย่างเช่น

<u>ในโลกนี้มีคำกล่าวว่า</u> “หนังสือคือบันไดและหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา” ถ้าเราทิ้งหนังสือไปก็เหมือนเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา (1/1)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวลอย ๆ ด้วยการใช้คำว่า “ในโลกนี้” เป็นเจ้าของคำกล่าวที่ยกมาอ้างอิง ซึ่งคำกล่าวถึงนี้เป็นของ แม็กซิม กอร์กี (Maxim Gorky) ดังนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องให้เกียรติเจ้าของคำกล่าวด้วยการอ้างอิงชื่อให้ชัดเจน นอกจากจะช่วยเพิ่มน้ำหนักของข้อมูลแล้ว ยังก่อให้เกิดความน่าเชื่อถืออีกด้วย

เคยมีคนกล่าวไว้ว่า “การศึกษาเปรียบเสมือนหลักฐานของชีวิต” ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นการเปิดโลกแห่งความรู้ให้กับผู้คนได้เห็นแสงสว่างของมนุษย์ นอกจากนี้ ยังเป็นการยกระดับความคิดและความพัฒนาทัศนคติด้านต่าง ๆ แก่ผู้คนได้อีกด้วย (1/2)

หรือ

มีคนประวัติคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ ที่เขาเขียนเขียนประวัติลงหนังสือมีใจความว่า ครั้งที่เขายังเป็นเด็ก เขาก็ไม่รู้ว่าเขามีความชอบหรือสนใจอะไรเลย มีแต่วันหนึ่งเขาได้ไปในห้องสมุดและเห็นหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับอวกาศ เขาลองเปิดหนังสือเล่มนั้นอ่าน เขารู้สึกถึงความอัศจรรย์ของอวกาศ เขารู้สึกว่าอวกาศเป็นสิ่งที่น่าค้นหาและสนใจเลย หลังจากนั้นเป็นต้นมาเขาก็พยายามศึกษาการอวกาศมากขึ้น จนเขาเติบโตขึ้น เขาได้เป็นนักบินอวกาศ (2/3)

หรือ

มีคนดังกล่าวว่า “การอ่านหนังสือเป็นเหมือนการสนทนา เมื่อเราโดดเดี่ยว เขาก็ช่วยเรา” (2/4)

ตัวอย่างดังกล่าว ผู้พูดอ้างอิงคำพูดและเรื่องราวของบุคคลอื่น แต่ไม่ให้รายละเอียดของบุคคลที่กล่าวถึง ทำให้ข้อมูลนี้ไม่ชัดเจนและขาดความน่าเชื่อถือ

นักเขียนที่มีชื่อเสียงของรัสเซียคนหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า “ถ้ามนุษย์เดินห่างจากหนังสือ ก็เปรียบเสมือนกำลังจะขาดอากาศหายใจ” (2/28)

ตัวอย่างนี้มีการอ้างถึงบุคคลสำคัญเช่นกัน แม้จะมีรายละเอียดเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ควรระบุชื่อให้ชัดเจนว่าเป็นคำกล่าวของผู้ใด จึงจะสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่หลักฐานอ้างอิง

ดิฉันเคยได้เห็นหนังสือเล่มหนึ่งเขียนว่า “อ่านหนังสือสามารถรู้วิธีการทำความรู้จักเพื่อน วิธีการรู้จักคน วิธีการพูดคุย วิธีการทำสิ่งต่าง ๆ” ถ้าไม่มีหนังสือพวกเราอาจจะไม่รู้ว่าจะรู้จักคนอย่างไร สิ่งที่อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ คนเราได้รับความรู้จากหนังสือมากมาย (1/19)

จากตัวอย่าง ผู้พูดยกตัวอย่าง “หนังสือเล่มหนึ่ง” เพื่อสนับสนุนคุณค่าของหนังสือว่าเกี่ยวข้องกับความก้าวหน้าของชีวิตมนุษย์ แต่ไม่ระบุชื่อหนังสือและผู้แต่งให้ชัดเจน จึงทำให้หลักฐานที่นำมาอ้างอิงขาดความน่าเชื่อถือ

เรานึกถึง<u>เหตุการณ์หนึ่ง</u>คือ ลูกชายฆ่าแม่ ลูกชายคนนั้นเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นนักศึกษาที่เรียนเก่งที่สุด แต่ว่าเหตุผลที่เกิดขึ้น เราทุกคนก็ไม่น่าเชื่อ เขาก็จะฆ่าแม่ และไม่ยกเรื่องนี้ได้ เหตุผลที่เกิดขึ้น เขาเคยอ่านหนังสือที่ไม่ดี ก็ที่มีเด็กชายฆ่าแม่ เขารู้สึกว่าเขามีประสบเหมือนเด็กชาย ก็เลียนแบบตามฆ่าแม่ไป (1/16)

จากตัวอย่าง ผู้พูดไม่ระบุให้ชัดเจนว่าข่าวเกิดขึ้นเมื่อใด อีกทั้งยังเล่าเหตุการณ์ขาด ๆ หาย ๆ ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจเนื้อข่าวที่สมบูรณ์ ดังนั้น การอ้างอิงเหตุการณ์ที่เคยเป็นข่าวที่คนในสังคมรับรู้โดยทั่วไป ควรให้รายละเอียดให้ครบถ้วน

<u>ตามข้อมูลที่แสดงผล</u>ว่า ในปี ค.ศ.2015 เวลาในการอ่านหนังสือโดยเฉลี่ย เวลาในการอ่านหนังสือทั่วโลกโดยเฉลี่ยสำหรับเยาวชนอยู่ที่ 20 นาทีต่อวันเท่านั้น แต่เฉลี่ยเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตสูงถึง 3 ชั่วโมงต่อวัน ผลการตรวจสอบนี้ทำให้ทุกประเทศเกิดความตื่นตระหนกและเกิดความคิดว่าการปรับปรุงการอ่านของเยาวชนจำเป็นแค่ไหน (1/11)

หรือ

<u>ผลการศึกษามหาวิทยาลัยหนึ่ง</u>เคยบอกว่า การอ่านหนังสือเป็นการเชื่อมต่อของสมองและการทำงานส่วนต่าง ๆ ในของสมองดีขึ้น เพราะเมื่อเราเข้าไปอยู่ในโลกของคนเขียน ต้องมองภาพตามจินตนาการ มันคือหนังสือช่วยเราแก้ปัญหาดีขึ้น (1/13)

หรือ

<u>มีผลการสำรวจ</u>พบว่า ในปีที่ผ่านมามนุษย์อ่านหนังสือน้อยลง คนไม่ชอบอ่านหนังสือ (1/17)

หรือ

ท่านคงเคยได้ยิน<u>งานวิจัย</u>บอกว่า โดยเฉลี่ยแล้ว คนไทยอ่านหนังสือวันละ 2 บรรทัดต่อคนค่ะ มันเป็นค่าเฉลี่ยที่ดูน้อยมาก ซึ่งสถิติใหม่ในปีที่ผ่านมา การอ่านหนังสือของคนไทยได้ขยับขึ้นเป็น 4 เล่มต่อปี ค่ะ (2/19)

จะเห็นว่าตัวอย่างข้างต้นมีลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ผู้พูดอ้างอิงผลการศึกษาหรือผลการสำรวจ แต่ไม่ให้รายละเอียดของแหล่งข้อมูลที่นำมาอ้างอิง จึงทำให้ข้อมูลนี้ขาดความน่าเชื่อถือ

<u>กอร์กี</u>พูดแล้วว่า “หนังสือเป็นบันไดของความก้าวหน้าของมนุษย์” หนังสือมีบทบาทสำคัญในการพัฒนา ไม่ว่าสมัยโบราณหรือปัจจุบันนี้ (1/2)

หรือ

<u>ท่านกอร์กี</u>เคยพูดว่า “หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์” หนังสือสอนให้พวกเราเข้าใจหลายอย่าง (1/19)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดอ้างอิงคำพูดของบุคคลมาใช้สนับสนุน แต่ให้รายละเอียดของเจ้าของคำกล่าวที่ยกมาอ้างถึงไม่ครบถ้วน ซึ่งการอ้างอิงตัวบุคคลที่มีชื่อเสียงเฉพาะบางแวดวงนั้น ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อและนามสกุล หรือข้อมูลประกอบอื่นให้ชัดเจน เช่น *“แม็กซิม กอร์กี นักประพันธ์ชาวรัสเซียเคยกล่าวไว้ว่า....”* เป็นต้น แต่หากเป็นบุคคลที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป อาจละเว้นรายละเอียดบางอย่างได้ เช่น *“เชกสเปียร์ เคยกล่าวไว้ว่า....”* เป็นต้น

<u>คุณเรืองศักดิ์</u>เล่าว่า ชีวิตเติบโตมากับหนังสือ เพราะอิทธิพลที่ได้รับการปลูกฝังจากครอบครัว ด้วยนิสัยรักการอ่านของคุณพ่อคุณแม่ การได้ฟังคุณแม่อ่านหนังสือไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นวนิยาย หรือเล่านิทานให้ฟังตั้งแต่เด็กเป็นประจำ ก่อให้เกิดจินตนาการไปกับตัวหนังสือที่ไม่รู้จบและทำให้รู้จักหนังสือดี ๆ มากมาย (2/18)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดอ้างอิงเรื่องราวของ “คุณเรืองศักดิ์” ซึ่งผู้ฟังไม่อาจทราบว่าหมายถึงผู้ใด ดังนั้น ผู้พูดควรระบุชื่อสกุลและตำแหน่งหรือสถานะให้ครบถ้วน จึงจะทำให้การอ้างอิงนี้สมบูรณ์

“หนังสือคือชีวิตและความสุข ทุกครั้งที่เปิดหนังสือ เปรียบเสมือนการเปิดชีวิตที่มีความสุข” เป็น<u>คำกล่าวของกรรมการผู้จัดการมูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กและในฐานะนักแต่งนิทาน นักเล่านิทานและนักเขียน</u> ที่ได้ความสามารถในการอ่านหนังสือ จากการอ่านหนังสืออย่างไว้น่าสนใจจะเห็นว่า ความสุขนั้นจะหาได้ไม่ยากเมื่อเราจะได้อ่านหนังสือ (2/22)

จากตัวอย่างข้างต้น แม้จะให้รายละเอียดถึงตำแหน่งและสถานะของเจ้าของคำกล่าว แต่ก็ยังไม่ครบถ้วน เพราะตำแหน่งของบุคคลอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลาที่ผ่านไป ดังนั้น ผู้พูดควรระบุชื่อให้ชัดเจน จึงจะถือเป็นการอ้างอิงที่สมบูรณ์

2) ไม่กล่าวอ้างอิงข้อมูลที่นำมาใช้พูด หมายถึง การนำข้อมูลของผู้อื่นมาใช้ประกอบการพูด แต่ไม่ระบุเจ้าของหรือแหล่งที่มาของคำกล่าวนั้น ตัวอย่างเช่น

ในปัจจุบันนี้ หนังสือเปรียบเสมือนคลังความรู้ความคิดวิทยาการทุกด้าน จึงทำให้มนุษย์ได้เรียนรู้ ได้คิดอ่านและพยายามบันทึกลายลักษณ์อักษร (1/1)

หรือ

หนังสือเปรียบเสมือนคลังที่รวบรวมความรู้ ความคิด วิทยาการและสิ่งต่าง ๆ หลายด้าน และเพียรพยายามบันทึกไว้ด้วยลายลักษณ์อักษรหรือภาพ หนังสือได้แพร่ไปถึงที่ใด ความรู้ความคิดก็แพร่ไปถึงที่นั่น หนังสือเป็นสิ่งที่มีค่า มีประโยชน์ที่เป็นสิ่งจำเป็นของมนุษย์ เป็นบ่อเกิดของการเรียนรู้ (2/1)

ข้อความดังกล่าวไม่มีการอ้างอิงแหล่งที่มา ซึ่งข้อความนี้เป็นพระบรมราโชวาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ความตอนหนึ่งว่า *“หนังสือเป็นเสมือนคลังที่รวบรวมความรู้ความคิด วิทยาการทุกด้านทุกอย่าง ซึ่งมนุษย์ได้เรียนรู้ ได้คิดอ่าน และเพียรพยายามบันทึกรักษาไว้ด้วยลายลักษณ์อักษร หนังสือแพร่ไปที่ไหน ความรู้ ความคิด ก็แพร่ไปถึงที่นั่น หนังสือจึงเป็นสิ่งมีค่าและมีประโยชน์อันประมาณมิได้ ในแง่ที่เป็นบ่อเกิดแห่งการเรียนรู้ของมนุษย์”* จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนที่กล่าวตัวอย่างที่ 2/1 ท่องจำเนื้อความได้ครบถ้วน ในขณะที่นักศึกษาจีนที่กล่าวตัวอย่างที่ 1/1 มีอาการตื่นเวทีมากตั้งแต่เริ่มต้น ทำให้พูดติด ๆ ขัด ๆ ไม่ต่อเนื่อง สื่อความไม่ชัดเจน แต่พอคาดเดาได้ว่าข้อความดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของพระบรมราโชวาทนี้เช่นกัน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ไม่ว่าสาเหตุของข้อบกพร่องนี้จะเกิดมาจากความไม่รู้หรือหลงลืมก็ตาม ก็ส่งผลมหาศาลต่อการสื่อความ ความน่าเชื่อถือของข้อมูล และคุณธรรมมารยาทของผู้พูด

“ถ้าโลกไม่มีหนังสือ มนุษย์จะมีดวงตาไว้เพื่ออะไร ถ้าโลกไม่มีเสียงเพลง โสตประสาทของมนุษย์ย่อมยากที่จะพบสิ่งสุนทรี ขอให้เด็กที่น่ารักของเราได้อยู่โลกที่มีหนังสือและเสียงเพลงเถอะ (1/14)

หรือ

การเรียนรู้หนังสือดีจะได้รับประโยชน์มากมาย เพราะหนังสือเป็นขุมทรัพย์ทางปัญญา หนังสือเป็นมรรคาสวรรค์ หนังสือเป็นอัศจรรย์แห่งมิตร หนังสือเป็นสถิตแห่งความสวยงาม (2/1)

ข้อความดังกล่าว ผู้พูดนำมาใช้เป็นบทสรุป แต่ไม่ระบุแหล่งที่มาเช่นกัน ซึ่งคำกล่าวนี้เป็นของ ศาสตราจารย์สุมน อมรวิวัฒน์ และอาจารย์บรรจง ชูสกุลชาติ ตามลำดับ โดยมีการเผยแพร่อยู่ในเว็บไซต์ต่าง ๆ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า สาเหตุของความผิดพลาดนี้เกิดมาจากการหลงลืมในขณะพูดหรือจำข้อมูลไม่ได้มากกว่าตั้งใจจะไม่เอ่ยถึง เพราะบทพูดที่เขียนส่งให้ผู้วิจัยนั้น ระบุชื่อเจ้าของคำกล่าวนี้อย่างชัดเจน

ในโลกจะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่รู้ว่าจะสามารถใช้งานได้เมื่อไหร่ โดยการอ่านหนังสือให้เรียนรู้เพิ่มเติม อย่าให้ตัวเองมีเสียใจที่วันนั้นไม่ได้เรียนรู้ <u>หนังสือคือบันไดของความก้าวหน้าของมนุษย์</u> (2/12)

หรือ

<u>หนังสือเป็นบันไดความก้าวหน้าของมนุษย์</u> นอกจากนี้แล้วยังเป็นมิตรที่ดีอยู่บนเส้นทางการเติบโตของเราอีกด้วย (2/15)

หรือ

<u>หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์</u> หนังสือมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต ด้วยความตระหนักดีว่าหนังสือเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ (2/33)

คำกล่าวที่ขีดเส้นใต้ของตัวอย่างข้างต้น ถูกนำมาใช้อ้างอิงบ่อยครั้ง แต่มีนักศึกษาจีนบางคนกล่าวลอย ๆ โดยไม่อ้างอิงหรือไม่ระบุชื่อเจ้าของคำกล่าว ดังนั้น การอ้างอิงจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อผู้พูดกล่าวอ้างอิง ดังตัวอย่างคำกล่าวของนักศึกษาจีนลำดับที่ 1/11 ความว่า *“แมกซิม กอร์กี ผู้ที่เป็นนักเขียน นักการเมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลกกล่าวไว้ว่า ‘หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์’ ”* เป็นต้น

<u>หนังสือคือมิตร เป็นเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนที่เงียบที่สุด พวกเขาเป็นที่ปรึกษาที่เข้าพบง่าย ฉลาด และเป็นครูที่อดทนมากที่สุด</u> เพราะหนังสือไม่ใช่เพียงแค่กระดาษเปื้อนน้ำหมึก แต่หนังสือคลังความรู้ผู้คนสามารถเก็บเกี่ยวได้ไม่มีวันหมด (2/33)

หรือ

<u>หนังสือยังเป็นเพื่อนที่เงียบที่สุดและซื่อสัตย์ที่สุด พวกเขาเป็นที่ปรึกษาที่เข้าพบได้ง่ายที่สุด</u> ในชีวิตของเราจะพบเจอปัญหาต่าง ๆ มากมายและอาจจะแก้ยาก เพราะประสบการณ์ของเรายังไม่มากพอในขณะนี้ เราสามารถนำความรู้ต่าง ๆ และประสบการณ์จากการอ่านหนังสือ มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต และนำมาประยุกต์เพื่อพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพได้ (2/34)

ทั้งสองตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน ผู้พูดนำคำกล่าวมาใช้สนับสนุนการพูด แต่ไม่อ้างอิงเจ้าของคำกล่าว ดังนั้น ควรใส่รายละเอียดให้ครบถ้วน จึงจะทำให้ข้อมูลนี้สมบูรณ์ ดังตัวอย่างคำกล่าวของนักศึกษาจีนลำดับที่ 2/26 ความว่า *“ ‘หนังสือเป็นเพื่อนที่เงียบและมั่นคงมากที่สุด เป็นที่ปรึกษาที่เข้าถึงได้ง่ายและรอบรู้ที่สุด และเป็นครูที่อดทนที่สุด’ นี่คือคำกล่าวของ Charles William Eliot ผู้ซึ่งเป็นอดีตอธิการบดีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด”* เป็นต้น

นอกจากการยกอ้างคำกล่าวแต่ไม่ระบุแหล่งที่มาแล้ว ยังพบการนำข้อมูลของเว็บไซต์ต่าง ๆ มาใช้ในลักษณะของการคัดลอกหรือตัดต่อข้อมูลมาเป็นส่วนหนึ่งของบทพูด ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ตัวอย่างเช่น

ฟรานซิส เบคอน เคยกล่าวเน้นว่า "การอ่านทำให้เรากลายเป็นคนเต็มคน การเขียนทำให้คนสมบูรณ์" เราต้อง...(เนื้อความขาดหาย)...เพราะการอ่านทำให้เรามีปัญญา พัฒนาความคิดและจิตใจที่ดีงาม (2/4)

หรือ

ฟรานซิส เบคอน เคยกล่าวว่า "การอ่านหนังสือทำให้คนเป็นคนเต็มคน การเขียนทำให้คนสมบูรณ์" การอ่านหนังสือมากให้ปัญญาพัฒนาความคิดและความจิตใจที่ดีงามหนังสือมีหลายประเภททุกเล่มมีค่าทั้งสิ้น ผู้อ่านจะเลือกหนังสืออ่านและได้รับปฏิบัติบางหน้าหนังสือมีให้คุณค่ามาก แต่บางหน้าหนังสือให้ประโยชน์น้อย ผู้อ่านต้องแยกเยอะ ต้องเลือกหนังสือที่เป็นประโยชน์ (2/32)

จากตัวอย่าง เป็นคำกล่าวของฟรานซิส เบคอน ศิลปินชาวอังกฤษ ที่มีการแปลเป็นภาษาไทยเผยแพร่ในเว็บไซต์ โดยผู้เขียนอ้างอิงชื่อชัดเจน แต่พบว่าผู้พูดไม่ได้นำเฉพาะคำพูดมาใช้ ยังนำคำอธิบายหรือการแสดงความคิดของบุคคลอื่นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของบทพูดของตนด้วยดังข้อความที่ขีดเส้นใต้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ปรากฏอยู่ในเว็บไซต์ https://www.gotoknow.org/posts/276514

หนังสือมีความสำคัญและมีประโยชน์กับชีวิตมาก เพราะมนุษย์ต้องการแสวงคำตอบที่ตนอยากรู้อยากเห็นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ซักถาม และเดินทาง แต่วิธีที่มนุษย์จะแสวงหาคำตอบที่ดีที่สุดคือ หาคำตอบจากหนังสือ ดังนั้น หนังสือจึงเป็นแหล่งอ้างอิงที่ดีที่สุด (2/9)

หรือ

สำหรับชีวิตของเยาวชน หนังสือสร้างรากฐานชีวิตและมีความสำคัญและมีประโยชน์ กับชีวิตเยาวชน เพราะมนุษย์ต้องการแสวงหาคำตอบที่อยากรู้อยากเห็นด้วยที่ต่าง ๆ แต่วิธีที่มนุษย์จะหาคำตอบได้ที่ดีที่สุด และสะดวกที่สุดก็คือ การแสวงหาคำตอบจากหนังสือ การอ่านหนังสือทำให้เราใจกว้าง การอ่านหนังสือ ทำให้เราเพลิดเพลิน ฉะนั้น การอ่านหนังสือ เป็นแหล่งอ้างอิงที่ดีที่สุด (2/32)

จากตัวอย่าง เป็นข้อมูลที่ปรากฏในเว็บไซต์ https://sites.google.com/site/thekhnoloyisarsnthesnathphl/hi-bxk-ray-laxeiyd-phu-cad-tha-ni-hna-sudthay บางคนนำมาใช้เป็นส่วนเกริ่นนำ บางคนมาใช้เป็นส่วนสรุป นอกจากจะไม่ถูกต้องตามหลักการอ้างอิงแล้ว ข้อมูลนี้ยังไม่สัมพันธ์กับประเด็นการพูดอีกด้วย

ในปัจจุบันเรานิยมส่งลูกหลานไปโรงเรียนเพื่อเรียนรู้วิทยาการต่างๆ แต่การเรียนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นยังไม่เพียงพอ ยังจำเป็นที่จะต้องอาศัยการอ่านหนังสืออื่น ๆ หลายประเภท เพื่อช่วยเสริมสร้างทางด้านสติปัญญาให้เพิ่มมากขึ้น หนังสือนับเป็นแหล่งความรู้ ความคิด ตลอดจนวิทยาการต่าง ๆ ทุกด้าน ดังคำขวัญเนื่องในงานสัปดาห์หนังสือประจำปี พ.ศ ว่า "รากฐานของตึกคืออิฐ รากฐานของชีวิตคือหนังสือ" (2/30)

จากตัวอย่าง เป็นข้อมูลที่ปรากฏในเว็บไซต์ http://slideplayer.in.th/slide/2130363/ ซึ่งผู้พูดนำมาใช้เป็นส่วนเกริ่นนำ นอกจากจะไม่ถูกต้องแล้ว ยังบิดเบือนประเด็นที่กำหนดให้พูดอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนที่นำข้อมูลของบุคคลอื่นมากล่าวอ้างถึง แต่ไม่บอกแหล่งที่มาให้ชัดเจนนั้น เป็นเพราะบางคนไม่ทราบว่าต้องเขียนอ้างอิง บางคนหลงลืมในขณะพูด และบางคนไม่ทราบแน่ชัดว่าแหล่งอ้างอิงคือที่ใด เนื่องจากนำข้อมูลมาจากแหล่งที่ไม่น่าเชื่อถือ กล่าวคือค้นหาจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ตที่เผยแพร่ต่อ ๆ กัน จนไม่ทราบต้นทางของข้อมูล ซึ่งถือว่าการเลือกข้อมูลโดยไม่ตรวจสอบแหล่งที่มานั้น เป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าว

1.2.3 ข้อมูลสนับสนุนไม่ถูกต้อง หมายถึง การนำข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อถือมาเป็นส่วนสนับสนุน ไม่มีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลก่อนนำมาพูด หรือผู้พูดจำคลาดเคลื่อน ทำให้พูดผิดพูดถูก ข้อมูลจึงขาดความน่าเชื่อถือ ตัวอย่างเช่น

การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่น่าจะเป็นประโยชน์กับคนทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน (1/4)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำว่า "น่าจะเป็น" แสดงถึงความไม่มั่นใจในข้อมูลของตน และเป็นการนำเสนอความคิดที่ไม่ถูกต้อง อาจสร้างความขัดแย้งได้ เพราะ "การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่มีประโยชน์กับทุกเพศทุกวัย" เป็นข้อเท็จจริงที่ทุกคนเห็นพ้องกัน

"หนังสือเป็นคู่มิตร ถึงแม้ไม่มีความกระตือรือร้น แต่มีความซื่อสัตย์มาก" ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน นี่คือคำพูดตามนักเขียนของท่านอีโก้ ปราชญ์ชาวฝรั่งเศสศตวรรษที่ 19 หนังสือคือกุญแจ สามารถเปิดประตูของความรู้ ตั้งแต่เราเข้าไปศึกษาที่ประถม เราก็ได้มีโอกาสสัมผัสหนังสือ หนังสือสืบทอดภาษา หลังจากเราได้รับภาษา เราก็ได้สร้างความคิดของตน (1/10)

จากตัวอย่าง ผู้พูดอ้างอิงชื่อ Victor Hugo นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ซึ่งเป็นเจ้าของคำกล่าวที่ว่า "Les livres sont des amis froids et sûrs" แปลว่า "หนังสือคือมิตรผู้เยือกเย็นและแน่นอน" จะเห็นได้ว่าผู้พูดออกเสียงชื่อนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสไม่ถูกต้อง และเลือกใช้คำที่สื่อความหมายไม่ถูกต้อง ถือเป็นสิ่งที่ผู้พูดควรระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะการนำคำกล่าวของผู้อื่นมาเพิ่มความน่าสนใจและเน้นย้ำประเด็น จำเป็นจะต้องตรวจสอบข้อมูลและถอดความให้ถูกต้องทุกถ้อยคำ

ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน หนังสือในความจริง โหดร้ายเกินไป พวกเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมได้ แต่เราสามารถเรียนรู้ความยุติธรรมจากในหนังสือ (1/14)

จากข้อมูลดังกล่าว การใช้ภาษาสื่อความผิด ทำให้ข้อมูลผิดพลาดด้วย น่าจะหมายถึง *“พวกเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมได้ แต่เราสามารถเรียนรู้สังคมจากในหนังสือเพื่อนำมาปรับวิถีการดำเนินชีวิตได้”* จึงจะถูกต้อง

ในเขาอายุ 9 ปี คุณแม่ของเขาร่างกายไม่สบาย จะไม่อยู่แล้ว เขากับคุณพี่ก็อ่านหนังสือให้คุณแม่ฟังครั้งที่สุด (1/20)

จากตัวอย่าง ข้อมูลไม่ถูกต้องเพราะผู้พูดตื่นตระหนกจนขาดความระมัดระวัง ทำให้ออกเสียงคำว่า “คุณพ่อ” เป็น “คุณพี่” เนื่องจากเนื้อความก่อนหน้านี้ กล่าวถึงเด็กชายคนนี้ว่า เป็นคนชอบอ่านหนังสือ แม้แม่ของเขาจะอ่านได้ เขียนไม่ได้ และพ่อเขียนเพียงชื่อตนเองได้เท่านั้น แต่เขาก็มุมานะเรียนอ่านเขียนจนอ่านได้ ไม่มีการระบุว่ามีพี่น้องแต่อย่างใด

ถ้าโลกนี้ไม่มีหนังสือ มนุษย์จะไม่มีความรู้ จะไม่มีทักษะในด้านความจำ จะไม่รู้จักการเขียนตัวอักษรจะสื่อสารกันด้วยภาษาที่ไม่เป็นภาษา ลองมองย้อนกลับไปสมัยที่ไม่มีหนังสือ มนุษย์สมัยนั้นจะขาดความรู้ความสามารถและความจำก็จะไม่ดี (2/1)

จากตัวอย่าง ข้อมูลไม่ถูกต้องเพราะความสับสนทางภาษา น่าจะหมายถึงการขาดการสืบทอดหรือถ่ายทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่นที่สมบูรณ์ ทำให้ข้อมูลบางส่วนอาจขาดหายไปตามกาลเวลา

ในปี ค.ศ. 1995 สหประชาชาติได้กำหนดวันอ่านหนังสือของโลกขึ้นเพื่อรำลึกถึงเชกสเปียร์ ซึ่งในวันที่ 23 เมษายนของทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนให้เราทุกคนในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นใคร ควรต้องคบกับหนังสือและถือหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเราด้วย (2/15)

จากตัวอย่าง ข้อมูลไม่ถูกต้อง เพราะ “วันหนังสือและลิขสิทธิ์โลก” ตั้งขึ้นโดยองค์การยูเนสโก (UNESCO) เกิดขึ้นครั้งแรกในวันที่ 23 เมษายน 2538 เพื่อสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของหนังสือ และเหตุผลที่กำหนดวันหนังสือและลิขสิทธิ์โลกเป็นวันที่ 23 เมษายน นั้น ก็เนื่องจากตรงกับวันเกิดหรือวันเสียชีวิตของประพันธ์ที่มีชื่อเสียงระดับโลกหลายท่าน และหนึ่งในนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง นั่นก็คือ William Shakespeare (TK park อุทยานการเรียนรู้. ออนไลน์) ผู้วิจัยคาดว่าความผิดพลาดนี้น่าจะเกิดจากขั้นตอนการค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งที่มาของข้อมูลมีจำนวนมาก ผู้พูดจึงเลือกใช้มูลเพียงบางส่วนตามที่ตนเข้าใจ

สถาบันวิจัยการพิมพ์แห่งประเทศจีนได้ประกาศผลการอ่านหนังสือทั่วประเทศครั้งที่ 14 ในวันที่ 18 เมษายน 2518 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า อัตราการอ่านหนังสือของเยาวชนคือ 80% การอ่านต่อหัวเยาวชนคือ 8 เล่ม (2/17)

จากตัวอย่าง ข้อมูลไม่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยพิจารณาจากบทพูดที่ผู้พูดเขียนส่ง ผู้พูดกล่าวถึงผลการอ่านหนังสือในปี 2560 ฉะนั้น สาเหตุของความผิดพลาดนี้ น่าจะเกิดความสับสนของวันที่ 18 เชื่อมโยงมาถึงปี 2518 โดยที่ผู้พูดไม่รู้ตัวว่ากล่าวผิด

จะเห็นได้ว่า การนำเสนอข้อมูลที่ไม่ถูกต้องนั้นเกิดมาจากความคลาดเคลื่อนของภาษา ผู้พูดไม่ตรวจทานข้อมูลที่นำมาใช้อ้างอิง หรือตื่นเวทีจนพูดผิดพูดถูก ซึ่งพบเพียงบางคนเท่านั้น

สรุปได้ว่า ปัญหาการใช้ข้อมูลสนับสนุนที่ขาดความน่าเชื่อถือนั้น มีสาเหตุมาจาก 1) การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน เพราะผู้พูดไม่อธิบายขยายความและมีส่วนสรุปที่ไม่สัมพันธ์กับข้อสนับสนุน 2) หลักฐานอ้างอิงไม่ชัดเจน เพราะขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ้างอิงเพื่อเพิ่มน้ำหนัก และ 3) ข้อมูลสนับสนุนไม่ถูกต้อง เพราะขาดความรอบคอบในการตรวจทาน ดังนั้น ผู้พูดต้องจำไว้เสมอว่าการแสดงความคิดเห็นที่น่าเชื่อถือ ย่อมตั้งอยู่บนพื้นฐานเหตุและผลที่เป็นที่ยอมรับ ไม่ว่าข้อมูลสนับสนุนจะเป็นข้อเท็จจริง บทความ สถิติ กรณีศึกษา บทวิเคราะห์ หรือคำกล่าว หากโดดเด่นและแตกต่างย่อมทำให้บทพูดนั้นมีคุณค่าน่าสนใจ

1.3 ปัญหาการลำดับความคิด

การลำดับความคิด คือการเรียบเรียงเรื่องราวให้ต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้เกิดความเข้าใจ มีหลายวิธี เช่น ลำดับตามเหตุการณ์ ลำดับตามเหตุผล ลำดับตามเวลา หรือลำดับตามสถานที่ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเนื้อหาที่พูด จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการลำดับความคิด ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.95 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 94.83 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 4 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 55)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ลำดับความไม่สัมพันธ์กัน	43	78.18	มาก
2. เรียบเรียงไม่เป็นลำดับ	24	43.64	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ลำดับความไม่สัมพันธ์กัน คิดเป็นร้อยละ 78.18 อยู่ในระดับมาก และถัดมาคือ เรียบเรียงไม่เป็นลำดับ คิดเป็นร้อยละ 43.64 อยู่ในระดับปานกลาง สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.3.1 ลำดับความไม่สัมพันธ์กัน หมายถึง เนื้อความที่ไม่มีสัมพันธภาพ เพราะไม่เชื่อมโยงเหตุการณ์ระหว่างกัน หรือมีข้อมูลบางอย่างแทรกในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องและสร้างความสับสนแก่ผู้ฟัง แบ่งเป็น 2 ลักษณะย่อย ได้แก่

1) ไม่เชื่อมโยงเหตุการณ์ หมายถึง การนำเรื่องราวต่าง ๆ มานำเสนอ โดยขาดการเชื่อมเนื้อความให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทั้งในเนื้อความเดียวกันหรือระหว่างเนื้อความ ตัวอย่างเช่น

> *เด็กผู้ชายคนหนึ่ง เกิดจากชนบทที่ประเทศ(อ)เมริกา บ้านของเขายากจนมาก เพราะบ้านของเขายากจน ในอายุ 5 ปี เขาไม่มีโอกาสเข้าเรียนที่โรงเรียน อ่านหนังสือได้ คุณแม่ของเขา การอ่านหนังสือได้ แต่เขียนไม่ได้ คุณพ่อของเขาก็สามารถเขียนชื่อตัวเองได้เท่านั้น แต่ผู้ชายคนนี้ชอบอ่านหนังสือมาก และสนใจอ่านหนังสือมาก เขาเริ่มเข้าเรียนในอายุ 7 ปี เขาชอบอ่านหนังสือมาก ถ้ามีโอกาสเขาก็ไปอ่านหนังสือ เขาอ่านหนังสือให้คุณพ่อคุณแม่ฟัง เมื่อเวลาเพื่อน ๆ ของเขาไปเที่ยวที่ภูเขา เขาก็เอาหนังสือมาอ่าน ไม่กับเพื่อน ๆ ของเขาไปเที่ยวกัน ในเขาอายุ 9 ปี คุณแม่ของเขา ร่างกายไม่สบาย จะไม่อยู่แล้ว เขากับคุณพี่ก็อ่านหนังสือให้คุณแม่ฟังครั้งที่สุด ผ่านจากอ่านหนังสือ เขาประสบได้รับปริญญาตรี ใน 1861 เขาผ่านจากแข่งขันเลือกตั้ง ในที่สุดเขาก็กลายเป็นประธานที่ประเทศ(อ)เมริกา ท่านก็คือ ลินคอล์น (1/20)*

จากตัวอย่าง การเชื่อมความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่สัมพันธ์กัน เพราะผู้พูดเรียงประโยคต่อ ๆ กัน ทำให้เนื้อความไม่ต่อเนื่อง บางครั้งสะดุด แม้จะสื่อความได้ แต่ก็ขาดความสละสลวย ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“เด็กผู้ชายคนหนึ่ง เกิดและเติบโตในชนบทของประเทศอเมริกา แม่ของเขาพอจะอ่านหนังสือได้บ้าง แต่พ่อของเขาเขียนได้เพียงชื่อตัวเองเท่านั้น ตอนอายุ 5 ขวบ เขาไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนหนังสือ เพราะบ้านของเขายากจน จนเมื่ออายุ 7 ปี เขาจึงมีโอกาสได้เข้าเรียนหนังสือครั้งแรก เขาขยันและตั้งใจอ่านหนังสือมาก ไม่ออกไปเที่ยวเล่นเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ แต่เขาจะอ่านหนังสือให้พ่อและแม่ฟังเสมอเมื่อมีเวลาว่าง จนกระทั่งเขาอายุ 9 ขวบ แม่ของเขาเริ่มล้มป่วย เป็นช่วงปีที่เขาอ่านหนังสือให้แม่ฟังเป็นครั้งสุดท้าย นับจากนั้นเขาอ่านหนังสือเรื่อยมา จนได้รับปริญญาตรีในปี ค.ศ.1861 และชนะการเลือกตั้งชิงประธานาธิบดี ซึ่งเด็กชายที่ดิฉันกล่าวถึงนั้นก็คือ “อับราฮัม ลินคอล์น” อดีตประธานาธิบดีของประเทศอเมริกา”*

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน โลกของหนังสือมีอะไรมากมายหลายอย่าง การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านแต่วัยเยาว์ต้องประตูเปิดบานเปิดตาสู่โลกกว้าง หนังสือคือมิตร กระบวนการสะสมความคิด การอ่านหนังสือแต่ละครั้งก็คือการต่อยอดของสิ่งที่เคยอ่านไปแล้ว

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน การอ่านหนังสือช่วยให้สุขภาพดีขึ้น สาเหตุการเกิดโรคต่าง ๆ พร้อมทั้งที่การดูแลและระวังรักษาตัวเองให้สุขภาพดีขึ้น หากป่วยแล้วก็ช่วยให้เราดูแลตัวเองได้ดีกว่าตอนที่ไม่รู้อะไร

หนังสือคือมิตร ช่วยให้เรามีกำลังใจในการต่อสู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เยาวชนต่างคนก็จะเจอกับปัญหานี้คือปัญหาที่เพื่อนน้อยลง หากอ่านหนังสือบ่อย ๆ ก็จะเริ่มเข้าใจว่าปัญหาที่เพื่อนน้อยลงมันเป็นเรื่องปกติที่ใคร ๆ ก็จะเจอกัน หากไม่ได้เรียนอยู่ด้วยกันแล้ว คนที่เป็นเพื่อนจริง ๆ ยังมีน้อยอยู่ ซึ่งเมื่อเข้าใจได้แบบนี้ มันก็จะทำให้เราลดความคาดหวังลงเรื่องความรักก็เช่นกัน อย่าไปหารักเพราะความเหงา

หนังสือคือมิตร สอนให้เราเข้าใจปัญหาชีวิตในเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สอนให้เราเข้าใจปัญหาชีวิตได้ดีขึ้น และเรียนรู้ที่จะกลับมาดี หรือฝากความสุขอยู่กับใคร

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน หนังสือไม่เพียงแต่สอนให้เรารู้เกี่ยวกับความรู้ การเรียนในชีวิต ยังสอนให้เราเกี่ยวกับความรู้ในมนุษย์ (2/7)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าแต่ละเนื้อความไม่เชื่อมโยงกัน ผู้พูดจะเอ่ยถึงหัวข้อเรื่องที่พูดก่อนเสมอเมื่อเริ่มต้นข้อมูลใหม่ แต่ไม่เชื่อมโยงข้อมูลที่กล่าวไปแล้ว ทำให้บทพูดนี้ขาดความต่อเนื่อง

หนังสือเป็นจิตวิญญาณของมนุษย์และเป็นโคมไฟของมนุษย์ เมื่อเราสงสัย เมื่อเราสับสน เขาก็สงสัยให้เรา เมื่อเรามีปัญหาเขาก็แก้ไขให้เรา เมื่อเราเบื่อเขาก็...(เนื้อความขาดหาย)...อ่านอย่างช้า ๆ ได้ <u>มีคนดังกล่าวว่า</u> "การอ่านหนังสือเป็นเหมือนการสนทนา เมื่อเราโดดเดี่ยว เขาก็ช่วยเรา"

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน <u>"บิงชิง" เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เขาเคยเขียนว่า</u> "ชอบอ่านหนังสือ อ่านหนังสือดี อ่านหนังสือที่มีประโยชน์" คำว่านี้สอนเราได้รู้เราต้องเลือกหนังสือดีที่สำคัญมาก แล้วเราได้รับความรู้มากมายจากหนังสือค่ะ

<u>ฟรานซิส เบคอน เคยกล่าวเน้นว่า</u> "การอ่านทำให้เรากลายเป็นคนเต็มคน การเขียนทำให้คนสมบูรณ์" เราต้อง...(เนื้อความขาดหาย)... เพราะการอ่านทำให้เรามีปัญญา พัฒนาความคิดและจิตใจที่ดีงาม (2/4)

จากตัวอย่าง จะเห็นลักษณะการตัดต่อข้อความ โดยผู้พูดใช้ข้อมูลของบุคคลอื่นมาอ้างอิงติดต่อกัน 3 ตำแหน่ง แต่ไม่มีการเชื่อมโยงเนื้อความระหว่างกัน ทำให้ขาดความต่อเนื่อง

เคยได้เห็นใครบางคนถามที่เครือข่าย CNKI ว่า “ฉันได้อ่านหนังสือหลาย ๆ เล่ม แต่ลืมไปในภายหลัง งั้นความหมายของการอ่านคืออะไร” ในขณะนั้นดิฉันก็คิดว่า “ใช่ซิ อ่านแล้วก็จำไม่ได้ จะอ่านทำไม” ทุกท่านเคยมีคำถามดังกล่าวหรือเปล่า

คำตอบออนไลน์ที่ได้รับกดไลค์เยอะที่สุดคือ “ตอนที่ฉันเป็นเด็ก ฉันได้กินอาหารมากมาย แต่ตอนนี้จำไม่ได้เคยได้กินอะไรบ้างแล้ว แต่สิ่งที่แน่ใจก็คือ บางส่วนของพวกอาหารได้กลายเป็นกระดูกและเนื้อของฉัน” เมื่ออ่านเสร็จคำตอบนี้แล้ว หัวใจของดิฉันก็รู้สึกสว่างโร่ขึ้นทันที ใช่ค่ะ สาระของหนังสือได้รับการเข้าร่วมกับร่างกายของเราแล้ว ไม่มีหนังสือเล่มใดในโลกนี้สามารถนำความโชคดีให้กับเรา แต่สามารถทำให้เราเป็นเราได้โดยไม่รู้ตัว

ท่านกอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือเป็นเพื่อนและเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่เยาวชนแยกออกไม่ได้” หนังสือมีการตรัสรู้ที่สำคัญและมีบทบาทชี้แนะในการสร้างบุคลิกภาพและการเลือกใช้ชีวิตของเยาวชนเรา ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและเป็นยุคทองของเยาวชน พัฒนาชีวิต ในช่วงเวลานี้ พฤติกรรม ความเคยชินและลักษณะนิสัยค่อย ๆ ก่อตัวเป็น ในตอนนี้มีหนังสือดี ๆ เพื่อความเป็นเพื่อนจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองของเยาวชนเรา

หนังสือที่ดีสามารถทำให้เรารู้โลกรู้สังคมและรู้จักตัวเองได้อย่างภววิสัย ด้วยการอ่านหนังสือ เยาวชนเราสามารถเข้าใจความร่ำรวยของอารมณ์มนุษยชาติ สามารถเข้าใจสติปัญญาในการดำรงชีวิตของคนอื่น สามารถกล่อมกลมอารมณ์ความรู้สึกและเรียนรู้ความรู้

หนังสือมีความรู้หลากหลายครอบคลุมทุกด้านของชีวิต หนังสือชนิดประวัติทำให้เราฉลาดเฉียบแหลม บทกวีทำให้เราชาญฉลาดและไหวพริบ คณิตศาสตร์ทำให้เราละเอียดถี่ถ้วน หนังสือชนิดตรรกะทำให้เราช่างโต้เถียง นิสัยเหล่านี้เป็นรากพื้นฐานทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอย่างราบรื่นในสังคม หนังสือเหมือนกับยาที่ดี รักษาไร้ความรู้ ทำให้เราห่างไกลจากโง่เขลา ดังที่ “ฮูโก” กล่าวไว้ว่า “เรื่องโง่ต่าง ๆ ภายใต้อิทธิพลของการอ่านหนังสือ เหมือนอบน้ำแข็งลงในกองไฟจะค่อย ๆ ละลาย”

เชกสเปียร์ นักเขียนบทละครยอดเยี่ยมเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือเป็นอาหารเสริมของมนุษย์ ไม่มีหนังสือในชีวิต ราวกับนกไม่มีปีก ไม่มีหนังสือในสติปัญญา ราวกับนกไม่ปีก” นกอยากบินต้องสั่นสะเทือนปีกก่อน คนอยากพัฒนาต้องอ่านหนังสือก่อน (2/17)

ตัวอย่างดังกล่าว มีลักษณะการนำข้อมูลมาตัดต่อเช่นกัน นอกจากไม่สัมพันธ์กันแล้ว ยังเรียบเรียงเนื้อความไม่เป็นลำดับอีกด้วย ดังจะเห็นว่าคำกล่าวของ “เชกสเปียร์” ควรเป็นการเกริ่นนำมากกว่าจะเป็นส่วนท้ายของเนื้อเรื่อง

2) แทรกข้อมูลอื่น หมายถึง การใส่ข้อมูลบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อความที่กำลังพูดถึง จนทำให้ไม่เป็นลำดับต่อเนื่องกัน ตัวอย่างเช่น

(1) หนังสือเป็นสิ่งที่มีความบันทึกต่าง ๆ ตั้งแต่มนุษย์เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นความรู้ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เทคโนโลยี เป็นต้น หนังสือก็เป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์เข้าใจโลกเช่นกัน (2) ท่านผู้มีเกียรติคะ <u>หนังสือไม่เพียงเป็นมิตรที่อยู่กับชีวิตพวกเรา</u>ตลอดเวลา ก็เป็นเครื่องมือที่มีความบันทึกต่าง ๆ ที่มนุษย์ค้นพบในโลกเหมือนกัน <u>เหมือนคุณครูที่พวกเราต้องเคารพ</u> (1/5)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ (1) กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของหนังสือ ส่วนข้อความที่ (2) เป็นส่วนขยายความก่อนหน้าให้กระจ่าง แต่มีข้อความที่ขีดเส้นใต้ซึ่งไม่เกี่ยวข้องแทรกมาระหว่างการอธิบาย ทำให้ขาดความต่อเนื่อง

(1) หนังสือเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของเยาวชน เพราะ<u>หนังสือมีความรู้</u>มากมาย (2) และอ่านหนังสือทำให้เยาวชนรู้สึกมี<u>ความสนุกสนาน</u> ในชีวิตประจำวัน (3) นอกจากนี้ อ่านหนังสือก็ได้ทำให้พวกเขา <u>เรียนรู้และเข้าใจความรู้</u>เพิ่มเติม (1/7)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าผู้พูดต้องการเน้นเรื่องความรู้เป็นหลัก แต่ไม่มีข้อความสนับสนุน จึงพูดวกวนซ้ำซาก และแทรกเรื่องความเพลินเพลินมาคั่นกลาง ทำให้ขาดความต่อเนื่อง

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ กรุณาวางไว้โทรศัพท์ ที่จริง ๆ แล้ว หนังสือเป็นพันธมิตรที่ดีที่สุดของท่าน แต่ไม่ใช่โทรศัพท์ <u>พวกเราโชคดีมากที่ได้เกิดในสมัยของสันติภาพ</u> ดังนั้น เราควรให้ความสำคัญกับโอกาสนี้ หยิบหนังสือมาขึ้นมาอ่านเพื่อจรรโลงจิตใจ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ เพื่อการพัฒนาของประเทศชาติ และเพื่อความสุขของลูกหลานของเรา (2/14)

จากตัวอย่าง เป็นเนื้อความส่วนสรุป ผู้พูดกระตุ้นเตือนให้ผู้ฟังหันมาอ่านหนังสือ แต่มีข้อความไม่เกี่ยวข้องแทรกอยู่ส่วนกลาง ซึ่งเป็นข้อความที่ไม่เชื่อมโยงกับเนื้อความ จึงทำให้ขาดความต่อเนื่อง

หนังสือทำให้วิสัยทัศน์ของเรากว้างใหญ่ขึ้นและทำให้ชีวิตของเรามีความสุขมากขึ้น เมื่อตั้งแต่สมัยโบราณ หนังสือก็เป็นบทบาทสำคัญและเป็นเพื่อนสนิทที่ขาดไม่ได้ในชีวิตของมนุษย์เรา “หลู่ซุน” เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมาก <u>เขาปลูกฝังความเคยชินที่ดีที่รักษาหนังสือ เขามักจะล้างมือก่อนที่เขาจะอ่านหนังสือ เมื่อเขาเห็นหนังสือสกปรกแล้ว เขาก็ทำความสะอาดหนังสืออย่างระมัดระวัง</u> เขาถือหนังสือเป็นเพื่อนสนิทของเอง และเขาได้รับความรู้จากหนังสือมากมาย (2/20)

จากตัวอย่าง ความคิดของผู้พูดสับสน ดังจะเห็นได้จากข้อความนี้กล่าวถึงหลายประเด็นด้วยกัน แต่ตัวอย่างที่ยกมาสนับสนุนเกี่ยวกับการดูแลหนังสือมากกว่าจะเป็นบทบาทของหนังสือจึงขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

(1) ประเทศจีนมีพิธีกรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ “ตงชิง” มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาได้เข้าร่วมรายการที่มีชื่อเสียงและกล่าวว่าเขาได้รักษานิสัยอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คืออ่านหนังสือวันละหนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะไปเข้านอน มีคนถามว่าคุณจะยืนยันได้ยังไงง่ะ ตงชิงตอบว่า “อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวเองนั่นแหล่ะ มันติดเป็นนิสัยของฉันแล้ว เมื่อห้องนอนเราไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ มีแต่หนังสือ งั้นเราก็สามารถอ่านหนังสือได้อย่างจริงจังแหล่ะ”

(2) <u>ในสมัยปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว แต่มันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีก็คือมันทำให้เราได้รู้จักโลกนี้มากขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันก็ทำให้เยาวชนได้เกิดความใจร้อนอย่างมากขึ้น</u>

(3) ยังมีพิธีกรชายคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนชื่อ “วางหัน” เขาเป็นพิธีกรที่ดิฉันชอบมาก แต่ดิฉันชอบเขา ไม่ได้เป็นเพราะว่าเขาหน้าตาหล่อ แต่เป็นเพราะว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ มีความรู้และมีสติปัญญา วางหันเคยพูดว่า “แรง(บัน)ดาลใจของเขาทั้งหมดคือมาจากหนังสือ และเขารักหนังสือ” คนจีนเรา ต่างก็รู้กันเป็นอย่างดี และเขาได้เปิดร้านหนังสือสาธารณะที่บ้านเกิดของเขา มีคนมากมายสงสัยว่าทำไมต้องเปิดร้านนี้ล่ะ มันมีประโยชน์อะไรแก่คุณล่ะ วางหันตอบว่า “เขาเปิดร้านนี้เป็นเพื่อให้คนที่รักหนังสือ แต่ไม่มีเงินซื้อได้มีโอกาสได้อ่านหนังสือที่ตัวเองชอบ (2/6)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ (1) และ (3) เป็นการยกตัวอย่างเหตุการณ์ของบุคคล 2 ท่าน เพื่อกระตุ้นเตือนให้เกิดนิสัยรักการอ่าน แต่มีข้อความที่ (2) แทรกกลาง ทำให้เนื้อความขาดตอน

1.3.2 เรียบเรียงไม่เป็นลำดับ หมายถึง การลำดับเรื่องราวที่ไม่เป็นไปตามลำดับ ทำให้เนื้อหาซับซ้อน สื่อความไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

> *หนังสือยังเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดและเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ที่สุดของเรา เพราะมันจะไม่มีวันทิ้งเราจากไป ไม่ว่าเรามีความทุกข์หรือมีความสุขหนังสือก็อยู่ข้าง ๆ ตัวเราเสมอและปลอบจิตใจเราได้ตลอดเวลา หนังสือจะทำให้เราห่างจากปานไกลไปอย่างไกล เพราะหนังสือจะทำให้เรามีสติปัญญา วิเคราะห์สิ่งใดถูกหรือผิดและเราควรทำหรือไม่ หนังสือยังทำให้ชีวิตของเราสนุกสนานมากขึ้น (1/3)*

จากตัวอย่าง แบ่งได้ 2 ประเด็น คือ หนังสือเป็นเพื่อนและหนังสือสร้างสติปัญญา ผู้พูดกล่าวถึง “เพื่อน” ก่อนแล้วจึงกล่าวถึง “สติปัญญา” แต่เมื่อพิจารณาข้อความข้างต้น จะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า “ความทุกข์” กับ “ปลอบจิตใจเรา” และคำว่า “ความสุข” กับ “ทำให้ชีวิตของเราสนุกสนาน” ซึ่งอยู่ไม่เป็นลำดับ ไม่สนับสนุนซึ่งกันและกัน ดังนั้น ควรปรับการเรียงลำดับเนื้อความ ปรับคำเชื่อมโยงและปรับภาษา แก้ไขเป็น *“....กล่าวไว้ว่า “หนังสือยังเป็นเพื่อนที่ดีและซื่อสัตย์ที่สุดของเรา” เพราะหนังสือทำให้เรามีความสุข มีชีวิตที่สนุกสนาน และเมื่อเรามีความทุกข์ หนังสือก็คอยปลอบจิตใจของเรา ดังนั้น ไม่ว่าเราจะมีความสุขหรือทุกข์ หนังสือก็ไม่เคยทิ้งเราไป หนังสือจึงเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา นอกจากนี้ หนังสือยังเพิ่มพูนสติปัญญาของเรา ทำให้ห่างไกลจากความมืดมน เมื่อเราประสบปัญหา เราจึงมีสติปัญญาที่จะวิเคราะห์ได้ว่า สิ่งใดถูกหรือผิด และสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ”* จึงจะทำให้เนื้อความนี้มีลำดับชัดเจนมากขึ้น

> *จากสุภาษิต เราได้ทราบว่า การอ่านหนังสือมีความสำคัญแค่ไหน ขณะที่เราอ่านนิทาน เราได้รับความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ และเชาวน์ปัญญา ขณะที่เราอ่านวรรณคดี เราก็ได้รับความคิดที่เกี่ยวกับสภาพสังคมในสมัยนั้น ขณะที่เราอ่านนวนิยาย เราก็ได้รับความคิดสมัยใหม่ ทำให้เราทันกับเวลา ทันกับจังหวะของเวลา (1/10)*

จากตัวอย่าง การลำดับเนื้อความไม่เป็นลำดับ เมื่อพิจารณาจากคุณค่าที่ได้รับตามที่ผู้พูดได้กล่าวถึง ไม่ค่อยถูกต้องนัก จึงควรเรียงตามประเภทเริ่มจาก นิทาน นวนิยาย และวรรณคดี ตามลำดับ

> *(1) หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของมนุษย์ หนังสือคือบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์ (2) ประโยคสองประโยคนี้ ตั้งแต่เราเด็ก ๆ ก็เคยได้ยินประโยคสั้น ๆ แต่มีความหมาย (3) นี่คือของกอร์กีได้กล่าวไว้ กอร์กีเป็นบุคคลท่านบุคคลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง (1/17)*

จากตัวอย่าง ข้อความที่ (1) และ (3) มีความสัมพันธ์กัน ไม่ควรถูกคั่นด้วยข้อความอื่น ควรจัดลำดับความคิดใหม่ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ ‘หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดและเป็นบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์’ นี่คือคำกล่าวของกอร์กี นักกวีที่มีชื่อเสียงชาวรัสเซีย ซึ่งเราเคยได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เด็ก ๆ ”* หรือ *“แมกซิม กอร์กี นักกวีชาวรัสเซีย เคยกล่าวไว้ว่า ‘หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดและเป็นบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์’ ประโยคสั้น ๆ แต่มีความหมายที่พวกเราเคยได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เด็ก ๆ ”* จึงจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายกว่า

<u>หนังสือกับชีวิตของพวกเรามีความสัมพันธ์อย่างมาก</u> หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความรู้ เป็นเข็มทิศของชีวิตและเป็นเพื่อนของเราด้วย

หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา <u>ตอนที่พวกเราไม่สบายใจเขามักจะอยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา</u> หนังสือเป็นเหมือนเข็มทิศ ชี้ทางให้พวกเราเดินได้อย่างถูกต้อง หนังสือเป็นคลังแห่งความรู้ คือเขาที่ทำให้อุดมด้วยชีวิตของดิฉัน <u>หนังสือเป็นบันไดของมนุษย์</u> คือเขาที่ทำให้ดิฉันเพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความสุข คือเขาที่ทำให้ดิฉันมีความสุข ถ้าวันหนึ่งในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือแล้วจะเป็นอย่างไร

ถ้าในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนกับพวกเราเสียขาดเพื่อนไป

ถ้าในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนโลกนี้สูญเสียแสงแดด

ถ้าในชีวิตเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนป่าที่ไม่มีสีเขียว

ท่านกอร์กีเคยพูดว่า “<u>หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์</u>” หนังสือสอนให้พวกเราเข้าใจหลายอย่าง

ดิฉันเคยได้เห็นหนังสือเล่มหนึ่งเขียนว่า “อ่านหนังสือสามารถรู้วิธีการทำความรู้จักเพื่อน วิธีการรู้จักคน วิธีการพูดคุย วิธีการทำสิ่งต่าง ๆ” ถ้าไม่มีหนังสือพวกเราอาจจะไม่รู้ว่าจะรู้จักคนอย่างไร สิ่งที่อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ คนเราได้รับความรู้จากหนังสือมากมาย

<u>หนังสือมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับชีวิตของพวกเราตั้งแต่พวกเราเกิดขึ้นมาหนังสือก็อยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา</u> หนังสือสอนให้พวกเรามีความรู้ สอนให้พวกเรารู้จักความจริง สอนให้วิธีการอยู่รอด ถ้าไม่มีความรู้ พวกเราอาจจะทำอะไรก็ไม่ได้ ดังนั้น พวกเราต้องอ่านหนังสือมากขึ้น เพื่อที่ได้จะรับความรู้มากขึ้น (1/19)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าเนื้อความกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างหนังสือในฐานะมิตร และคุณค่าของหนังสือที่ส่งเสริมความก้าวหน้าในชีวิต ทั้งสองประเด็นอยู่กระจัดกระจายกันไม่เป็นลำดับ ทำให้เนื้อหาวกวน พูดซ้ำไปซ้ำมา

(1) การที่เราจะสร้างรากฐานของวัยรุ่นหรือเด็กให้เป็นผู้ที่มีจิตใจในการรักคิดรักอ่านได้นั้น เป็นสิ่งที่ยากค่ะ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ การที่เราจะฝังรากฐานของวัยรุ่นหรือเด็กให้มีการรักการอ่านนั้น จำเป็นต้องใช้หนังสือที่มีเนื้อหาที่เด็ก ๆ หรือวัยรุ่นเหล่านั้นชอบ และเสนอแนวของหนังสือที่บุคคลนั้นชอบหลาย ๆ เล่ม ให้บุคคลนั้นอ่านจนเป็นกิจวัตรประจำวัน และค่อย ๆ เปลี่ยนแนวไปเรื่อย ๆ ค่ะ จนเป็นแนวอื่นที่มีสาระมากกว่าเดิม มีเนื้อหาที่ลึกซึ้งมากกว่าเดิม บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีจิตใจในการรักการอ่านและจะสามารถฝังรากฐานในการอ่านของบุคคลเหล่านั้นได้ค่ะ

(2) ถ้าโลกนี้ไม่มีหนังสือ มนุษย์จะไม่มีความรู้ จะไม่มีทักษะในด้านความจำ จะไม่รู้จักการเขียนตัวอักษร จะสื่อสารกันด้วยภาษาที่ไม่เป็นภาษา ลองมองย้อนกลับไปสมัยที่ไม่มีหนังสือ มนุษย์สมัยนั้นจะขาดความรู้ความสามารถและความจำก็จะไม่ดี มีผลการวิจัยว่า คนที่มีความสามารถในการอ่านจะมีการจำที่เหนือกว่าคนที่ไม่มีทักษะในการอ่าน กระบวนการอ่านของมนุษย์เปรียบเสมือนการฝึกฝนสมองของตัวเอง ทำให้มีความสามารถในด้านการจำที่ดีกว่าคนที่ไม่มีทักษะในการอ่านค่ะ

(3) ยิ่งอยู่ในสมัยที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว เยาวชนก็ยิ่งจำเป็นต้องอ่านหนังสือให้เยอะขึ้น เพื่อให้ตนเองสามารถเจริญเติบโตเป็นคนที่มีความรู้และมีการทักษะต่าง ๆ ได้ เยาวชนเป็นอนาคตของสังคมและประเทศชาติ มีความสำคัญแบบลักษณะชี้ขาดต่อชาติ กลุ่มคนเหล่านั้นกำลังอยู่ในขั้นตอนการเรียนรู้ความรู้และสร้างแนวความคิดอยู่

(4) สังคมและประเทศชาติในอนาคตจะพัฒนาหรือถอยกลับ ก็ขึ้นอยู่กับเยาวชนนั้น มีความสามารถมากพอหรือไม่ ส่วนความสามารถนั้นก็มาจากการเรียนรู้หนังสือ แล้วฝึกฝนเรื่อย ๆ ค่ะ ในสมัยที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าขึ้นนี้หลายคนคงจะหลงอยู่โลกอินเทอร์เน็ต ลุ่มหลงอยู่กับโทรศัพท์ที่ให้ความบันเทิง แต่มันคงจะสนุกได้แค่เวลาสั้น ๆ เท่านั้น คงไม่มีผลกระทบอย่างต่อเนื่องค่ะ ส่วนความรู้จากหนังสือจะส่งผลกระทบอย่างต่อเนื่องได้ตลอดชีวิต เยาวชนสามารถเรียนรู้ความรู้จากหนังสือแล้วรับใช้สังคมและตอบสนองและตอบสนองประเทศชาติค่ะ (2/1)

จากตัวอย่าง การลำดับเนื้อเรื่องสับสน ข้อความที่ (1) เป็นข้อเสนอแนะหรือกระตุ้นเตือน ซึ่งควรนำมากล่าวในลำดับท้ายสุดของเนื้อเรื่อง จึงจะเหมาะสม

(1) หนังสือเป็นประตูสู่โลกกว้าง เด็กหลาย ๆ คนมีความฝันและสิ่งที่อยากทำในอนาคตก็เริ่มมาตั้งแต่พวกเขาเหล่านั้นได้อ่านหนังสือและเจอสิ่งที่พวกเขาอยากทำ มีคนประวัติคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ ที่เขาเขียนเขียนประวัติลงหนังสือมีใจความว่า ครั้งที่เขายังเป็นเด็ก เขาก็ไม่รู้ว่า เขามีความชอบหรือสนใจอะไรเลย มีแต่วันหนึ่งเขาได้ไปในห้องสมุดและเห็นหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับอวกาศ เขาลองเปิดหนังสือเล่มนั้นอ่านเขารู้สึกถึงความอัศจรรย์ของอวกาศ เขารู้สึกว่าอวกาศเป็นสิ่งที่น่าค้นหาและสนใจเลย หลังจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็พยายามศึกษาการอวกาศมากขึ้น จนเขาเติบโตขึ้น เขาได้เป็นนักบินอวกาศโดยที่เขาสนใจ ดังนั้นจะได้เห็นว่า เขาได้ประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาอยากทำเพราะเขาได้อ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก

(2) เมื่อเราเติบโตขึ้นแล้ว เราต้องใช้ความรู้และสติปัญญา ถ้าเราอยากมีความรู้ เราจะต้องอ่านหนังสือมากขึ้น ปัจจุบันในโลกนี้ จะเกิดขึ้นปัญหาต่าง ๆ ที่เมื่อก่อนเราไม่เคยรู้ เราจะหาคำตอบในหนังสือได้ อ่านหนังสือจะให้เรามีความฉลาดในการปัญญา เราจะได้นำความรู้ใช้ในชีวิตประจำวันต่าง ๆ

(3) หนังสือเป็นเพื่อนจะให้ความช่วยเหลือของเรา ถ้ามีวันหนึ่งจะเกิดขึ้นภัยพิบัติแผ่นดินไหว เรารู้วิธีการเอาตัวรอดโดยที่เราเคยอ่านหนังสือเป็นแนะนำแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตัวเองและเราสามารถช่วยคนอื่นได้นั้น จะทำให้เรารู้สึกดีใจมาก (2/3)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ (2) ควรเป็นส่วนต้นของเนื้อเรื่องเพื่อเปิดประเด็นก่อนจะยกตัวอย่างในข้อความที่ (1) เพื่อสนับสนุนประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ จากนั้นจึงเชื่อมโยงไปยังข้อความที่ (3) ตามลำดับ

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เราตอนนี้อยู่ในยุคข้อมูลข่าวสาร เยาวชนต้องรู้ความรู้มากมาย ดังนั้นต้องอ่านหนังสือตลอดเวลา <u>ข้อที่หนึ่ง การอ่านหนังสือได้มีความรู้</u> ได้พัฒนาทักษะการเขียน ข้อที่สอง การอ่านหนังสือได้มีความสงบ ข้อที่สาม การอ่านหนังสือได้ให้ความบันทึก ข้อที่สี่ การอ่านหนังสือได้บริหารกระบวนการคิดวิเคราะห์ ข้อที่ห้า การอ่านหนังสือได้กระตุ้นความจำ <u>ข้อที่หก การอ่านหนังสือได้มีความรู้</u> <u>ข้อที่เจ็ด การอ่านหนังสือได้มีความรู้</u> ข้อที่เจ็ด การอ่านหนังสือได้กระตุ้นการทำงานของสมอง (2/23)

จากตัวอย่าง การลำดับความวกวน ซ้ำซ้อน คาดว่าน่าจะเกิดจากผู้พูดลืมเนื้อเรื่อง เพราะใช้วิธีท่องจำเป็นข้อ ๆ มากกว่าพูดจากความเข้าใจ

มีความรู้อาจจะได้เปลี่ยนแปลงโชคชะตา หนังสือเป็นสื่อในการให้กระจายความรู้ ดังนั้น หนังสือคือเพื่อนของเราอยู่ในชีวิต หนังสือเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงของความรู้ คือการสร้างของอารยธรรมที่พื้นฐานชีวิตของเราทุก ๆ คน ประเทศใดประเทศหนึ่ง มีประชากรที่ใหญ่ที่สุดของเยาวชน คนกลุ่มนี้มีงานที่ความสำคัญของการพัฒนาทางสังคม ถ้าไม่มีความรู้สนับสนุน อารยธรรมของชีวิตเราการพัฒนาเศรษฐกิจ ระดับของวัฒนธรรมและอื่น ๆ จะซบเซา ส่วนดิฉันคิดว่าในฐานะที่เป็นเยาวชนของเรา หากมีเวลาควรต้องอ่านเพิ่มเติมการใช้หนังสือได้ความรู้เป็นประโยชน์ของตนเอง

การเรียนรู้ไม่ได้มีสิ้นสุด ในชีวิตของแต่ละคนแยกออกจากการเรียนไม่ได้ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ถ้าคุณต้องการประสบความสำเร็จก็ต้องศึกษาความหลากหลายของความรู้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตปัจจุบันหรืออนาคต หนังสือเป็นเพื่อนของเรา ในยุคของการพัฒนาและความก้าวหน้าของอารยธรรม เป็นหนังสือสร้างขึ้นก็เป็นรากฐานของชีวิตในการสร้างเยาวชนเรา หนังสือเป็นเพื่อนของเราเราควรต้องดูแลหนังสือทุกเล่ม เพราะว่าหนังสือแต่ละเล่มก็เป็นแหล่งที่อุดมไปด้วย...(เนื้อความขาดหาย)... (2/30)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวถึง “เพื่อน” ซ้ำไปซ้ำมา สลับกับการอธิบายถึงความรู้ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ทำให้บทพูดนี้ไม่เป็นลำดับ

สรุปได้ว่า ปัญหาการจัดลำดับความคิดเกิดมาจากขาดการเชื่อมโยงความสัมพันธ์และมีการเรียบเรียงความคิดไม่เป็นลำดับ ทำให้เนื้อความที่สื่อสารไปยังผู้ฟังมีความสับสน ไม่ต่อเนื่องกัน จึงสื่อความหมายไม่ตรงตามที่ผู้พูดตั้งเป้าหมายไว้

1.4 ปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา

คุณค่าของเนื้อหา คือ สารประโยชน์หรือแง่คิดของเรื่องราวที่ผู้ฟังได้รับจากการฟัง ซึ่งเนื้อหาที่ผู้พูดนำเสนอจะต้องมีพลังเพื่อกระตุ้นให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนให้เลือกกระทำได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ ผู้ฟังจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และอาจนำไปสู่การพัฒนาสังคมและประเทศชาติได้อีกด้วย ดังนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องเน้นการนำเสนอข้อมูลด้วยเหตุผลมากกว่าอารมณ์ และให้ข้อมูลที่นำไปสู่ทิศทางของปฏิบัติที่ถูกต้อง จึงจะทำให้เนื้อหาที่พูดนั้นมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.07 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 87.93 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 5 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 51)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ขาดข้อเสนอแนะหรือการกระตุ้นเตือน	43	84.31	มากที่สุด
2. เสนอความรู้หรือแนวคิดเดิม	22	43.14	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ขาดข้อเสนอแนะหรือการกระตุ้นเตือน คิดเป็นร้อยละ 84.31 อยู่ในระดับมากที่สุด และถัดมาคือ เสนอความรู้หรือแนวคิดเดิม คิดเป็นร้อยละ 43.14 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.4.1 ขาดข้อเสนอแนะหรือการกระตุ้นเตือน หมายถึง การนำเสนอที่ไม่มีแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาในประเด็นที่พูด หรือสิ่งที่นำเสนอมีแนวทางไม่ชัดเจน หรือสิ่งที่เสนอแนะยากจะปฏิบัติตามได้ อีกทั้งขาดการโน้มน้าวจูงใจหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดการปฏิบัติตามเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือพฤติกรรมไปในทางที่ดี ผู้ฟังได้รับประโยชน์น้อยจากสารนั้น จึงส่งผลให้บทพูดนั้นด้อยคุณค่า ตัวอย่างเช่น

> *ดังนั้น หนังสือไม่ได้เป็นเพียงตำราเท่านั้น แต่หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิดด้วย ถ้าเราอ่านหนังสือมาก ๆ หนังสือก็จะเป็นเครื่องชี้ทางให้เราเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้อง (1/1)*

จากตัวอย่าง เป็นส่วนสรุปของการพูด ซึ่งผู้พูดกระตุ้นเตือนด้วยข้อความสั้น ๆ มีลักษณะเป็นการตั้งความคาดหวัง แต่ไม่เสนอแนะทางปฏิบัติที่ชัดเจน จึงทำให้คุณค่าถูกลดทอนลงไป

> *เชื่อว่าท่านผู้มีเกียรติเคยอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่มมา ได้เรียนความรู้หลาย ๆ อย่าง ค่านิยม คุณธรรม ความดี ความผิดที่มาจากหนังสือ พวกเราต้องอ่านหนังสือที่ดี จึงได้เรียนรู้ค่านิยมที่ถูกต้อง ความดีและความผิด แยกย้ายระหว่างความถูกและความผิดได้ (1/5)*

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน ผู้พูดอธิบายแนวทางปฏิบัติไม่ชัดเจน อีกทั้ง การใช้คำว่า “เคยอ่าน เคยเรียนรู้” เป็นการมองย้อนหลัง ซึ่งผู้พูดควรให้ข้อเสนอแนะที่เป็นปัจจุบัน และอธิบายให้ชัดเจนว่าหนังสือที่ดีเป็นประโยชน์ต่อชีวิตอย่างไร หรือมีหลักการเลือกหนังสืออย่างไร จะให้คุณค่าแก่ผู้ฟังได้มากกว่า

ฉันหวังว่าเยาวชนสามารถต้องเข้าใจความสามารถ ต้องเข้าใจการเรียนในชีวิตนี้ แล้วการวางหลักฐานสำหรับอนาคตของทุกคน (1/2)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าข้อความห้วนสั้น เป็นนามธรรม กล่าวคือเป็นสิ่งที่พูดง่าย แต่คนฟังปฏิบัติตามยาก เพราะขาดแรงจูงใจหรือแนวทางที่ชัดเจน

หนังสือคือมิตร อ่านหนังสือที่ดี จะมีผลประโยชน์ต่อพวกเราทุกคนอย่างมาก ได้รู้เรื่องชีวิต ได้วิธีคิด วิธีปฏิบัติ จนได้เข้าใจตนเองอย่างแท้จริง หนังสือที่ดีมีจำนวนมากที่นับไม่ถ้วน ซึ่งได้ยกระดับในการจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง โดยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางสังคม (1/15)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน เนื้อความค่อนข้างสั้นรวบรัด ไม่สร้างความกระจ่างให้แก่ผู้ฟัง กล่าวเฉพาะประโยชน์ที่จะได้รับแบบกว้าง ๆ และไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนให้แก่ผู้ฟัง

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ขอคิดคำถามที่ดิฉันนำเสนอ ถ้าหากว่าเยาวชนอย่างเรา ไม่เคยอ่านหนังสือสักครั้ง สังคมนี้จะกลายเป็นอย่างไร ความคิดไม่ได้วิ่งก้าวหน้า จิตใจไม่เคยสงบ ก็คงจะมีผลกระทบต่อมนุษย์ (1/10)

จากตัวอย่าง การนำเสนอเรื่องราวที่พูดให้มีมุมมองกว้างขึ้นด้วยวิธีเชื่อมโยงไปสู่ระดับสังคมหรือระดับประเทศ เป็นการเพิ่มความสำคัญหรือคุณค่าของบทพูดได้เป็นอย่างดี แต่ส่วนสนับสนุนที่ตามมาไม่ชัดเจน น่าจะเกี่ยวข้องกับตนเองมากกว่าสังคม หากแก้ไขในส่วนนี้ โดยการสร้างภาพให้เห็นผลกระทบที่ชัดขึ้น เพื่อเน้นย้ำหรือกระตุ้นเตือน หรืออาจเพิ่มแนวทางแก้ไขทิ้งท้าย ย่อมทำให้เนื้อหาของเรื่องที่พูดนี้มีคุณค่ามากขึ้นตามไปด้วย

ยุคนี้ เยาวชนส่วนใหญ่ชอบเล่นมือถือ บางคนขณะแม้ว่าเวลาเดินทางและเวลากินข้าวก็ยังเล่นอยู่ การที่อ่านหนังสือไม่เพียงแต่ทำเพื่อตัวเองแล้วยังทำเพื่อประโยชน์ของประเทศของเรา ถ้าเราไม่อ่านหนังสือก็ไม่สามารถเติมเต็มความฝันของเราได้ จึงไม่มีวิธีที่ทำให้ประเทศเรามีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าเราสามารถส่งเสริมให้เยาวชนอ่านหนังสือมากขึ้น และให้พวกเขาใส่ลงโทรศัพท์มือถือพวกเขาจะได้เห็นว่าโลกเราสวยในตอนนี้ (2/9)

จากตัวอย่าง แนวทางไม่ชัดเจนว่ามีวิธีส่งเสริมอย่างไร ผู้พูดควรปรับเปลี่ยนถ้อยคำในการเสนอแนวทางให้ใส่ข้อมูลในโทรศัพท์และสิ่งที่จะรับจากการอ่านหนังสือว่าจะสามารถนำไปใช้ได้อย่างไร

หนังสือเป็นการเปิดประตูสู่โลกกว้างที่ไร้ขอบเขตค่ะ <u>เราควรปลูกฝังนิสัยรักการอ่านหนังสือค่ะ</u> ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพคะ หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชนค่ะ <u>เริ่มตั้งแต่วันนี้ถ้าเราสามารถอ่านหนังสือดีต่อไป เราจะได้ผลดีแน่นอนค่ะ</u> (2/19)

จากตัวอย่าง ไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน กล่าวเพียงความคาดหวังว่าควรปลูกฝังนิสัยจึงทำให้คุณค่าของเนื้อหาลดน้อยลง

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน การอ่านสามารถเปิดประตูสู่ความสำเร็จสำหรับพวกเราทุกคนได้ อีกทั้งเนื้อหาในหนังสือยังสามารถสอนเราให้เป็นคนดีได้ หนังสือยังสามารถให้เราก้าวหน้าได้ <u>ดิฉันต้องการสนับสนุนให้พวกเราอ่านหนังสือเยอะ ๆ และอ่านหนังสือมีประโยชน์กัน เพื่อความก้าวหน้าของชีวิตเรา</u> ถ้าคุณเปลี่ยนทุกอย่างเปลี่ยน ดำเนินชีวิตให้ก้าวหน้าด้วยการอ่านหนังสือกัน (2/16)

ตัวอย่างดังกล่าว ผู้พูดแสดงความคาดหวังเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้เสนอแนะวิธีปฏิบัติที่ชัดเจน จึงทำให้คุณค่าของเนื้อหาลดน้อยลง

<u>เยาวชนควรอ่านหนังสือที่ดีที่มีประโยชน์</u> เพื่อจะได้ร่วมกันสร้างแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมให้กับเยาวชนได้มีโอกาสพัฒนาเป็นทรัพยากรมนุษย์มีคุณค่าของชาติต่อไป (2/33)

จากตัวอย่าง การกระตุ้นเตือนไม่ชัดเจน เมื่อพิจารณาถึงเนื้อเรื่อง ผู้พูดก็ไม่ได้อธิบายลักษณะที่มีประโยชน์ต่อเยาวชนเป็นอย่างไร

ดังนั้น หนังสือยังเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาสังคมประเทศชาติ หากเราจะปรับสังคมที่เราอยู่เป็นสังคมแห่งปัญญา <u>จำเป็นต้องเร่งสร้างวัฒนธรรมการอ่านให้เป็นวัฒนธรรมของชาติ และทำให้เกิดทั่วแผ่นดินปลูกฝังนิสัยการอ่านของเยาวชน</u> (2/34)

จากตัวอย่าง วิธีการกระตุ้นเตือนไม่ชัดเจนเช่นกัน ผู้พูดกล่าวกว้าง ๆ ถึงสิ่งที่อยากให้เกิดขึ้นในสังคม แต่ไม่ได้นำเสนอแนวทางที่จะไปสู่เป้าหมาย คุณค่าของเนื้อหาจึงน้อยลง

1.4.2 เสนอความรู้หรือแนวคิดเดิม หมายถึง การนำเสนอความคิดเห็นหรือรายละเอียดที่เป็นที่รู้กันดีอยู่แล้วหรือไม่มีมุมมองความคิดใหม่ แม้ว่าการพูดสุนทรพจน์จะไม่ได้มุ่งให้ความรู้เหมือนการรายงานทางการวิชาการ แต่ข้อมูลที่นำมาพูดจะต้องช่วยเพิ่มพูนปัญญา ทำให้มองเห็นหนทางที่จะนำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองหรือสังคมได้ แต่นักศึกษาจีนมักมองเพียงมุมเดิมซ้ำซาก ซึ่งเป็นข้อบกพร่องที่ทำให้เนื้อหาด้อยคุณค่าลง ตัวอย่างเช่น

> *เพื่อนที่ดีที่สุดของคนเราคือหนังสือ ไม่ว่าเราจะสุข ทุกข์ เศร้า หรือเหงา หนังสือจะเป็นเพื่อนติดตามเราไปได้ในทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน <u>หากเราทิ้งหนังสือ ก็เท่ากับเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดไป ถ้าเราให้ความสำคัญกับหนังสือ หนังสือก็จะให้สิ่งที่มีค่าแก่เรา</u> (1/1)*

หรือ

> *หนังสือทำให้ชีวิตเรามีพัฒนาการ เป็นชีวิตสมบูรณ์ อ่านหนังสือจะทำให้เราเกิดความคิดและความรู้ที่หลากหลายกว้างไกล สามารถนำมาเป็นแนวทางชี้ทางในการกระทำของเรา <u>พยายามอ่านหนังสือมาก ๆ อ่านหนังสืออะไรก็ได้ไม่จำกัด</u> เพราะว่าหนังสือเป็นเหมือนแผนที่ชี้ทางให้เราเดินถูกต้องและตรง อ่านหนังสือมากจะทำให้มีแผนที่สำหรับดำเนินชีวิตมาก (2/25)*

จากตัวอย่าง เนื้อความไม่มีความโดดเด่นเพราะเป็นสิ่งที่รู้กันดี โดยเด็ก ๆ มักจะได้รับการย้ำเตือนในลักษณะอยู่บ่อยครั้ง ทั้งจากผู้ปกครอง ญาติผู้ใหญ่หรือครูอาจารย์ ผู้พูดไม่ได้นำเสนอมุมมองใหม่หรือไม่มีการขยายความถึงประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในการวางรากฐานชีวิตได้

> *นักศึกษาทุกท่าน พวกเราต้องพยายามอ่านหนังสือ จะได้เรียนรู้ความรู้ ถ้าเราไม่เคยอ่านหนังสือสักเล่ม เราจะไปไหนเอาความรู้มาใช้กับชีวิตเรา*
>
> *หนังสือก็เป็นชีวิตประจำวัน ขาดไม่ได้ของเรา มันช่วยเราแก้ไขปัญหาในสิ่งที่ชีวิตเรา สอนพวกเราความจริงในชีวิตเรา เมื่อผมยังเด็กอยู่ พ่อแม่เคยบอกว่าพยายามอ่านหนังสือจะได้เรียนรู้ความรู้ ความรู้ก็เหมือนกะอาวุธช่วยเรา จะทำให้เราตัวเองแข็งแรงมากขึ้น (1/13)*

จากตัวอย่าง เป็นมุมมองเดิม ๆ ไม่มีรายละเอียดที่สะท้อนประสบการณ์หรือแนวคิดของผู้พูด นอกจากคำกล่าวว่า “พ่อแม่เคยบอกว่าความรู้เหมือนอาวุธ” หากผู้พูดขยายความเพิ่มหรือยกตัวอย่างเสริม จะทำให้มีคุณค่ามากขึ้น

ดิฉันทราบว่าการเรียนหนังสือเป็นการกระบวนการที่มีอยู่ต่อชีวิตของคนเรา ดังนั้น เราต้องเรียน <u>เราต้องอ่านหนังสือมาก</u> จะสร้างรากฐานเยาวชนได้ แต่<u>ถ้าเราเรียนหนังสือไม่ดีก็จะไม่มีประโยชน์</u>ต่อชีวิตของเรา และมีผลกระทบไม่ดีกับชีวิตทั้งชาติ ไม่ว่าความรู้มากแค่ไหน เราต้องอ่านหนังสือ แต่ถ้าอ่านหนังสือไม่ดีก็จะสามารถไม่ได้ (1/16)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้วิธีเปรียบเทียบระหว่างประโยชน์จากการอ่านหนังสือกับโทษของการไม่อ่านหนังสือ ในลักษณะที่รวบรัดเกินไป ขาดการอธิบายขยายความ ซึ่งผู้พูดควรยกตัวอย่างเพื่อให้ผู้ฟังเห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ไม่ใช่สิ่งที่ผู้พูดคิดขึ้นมาเอง จึงจะช่วยเพิ่มคุณค่าให้แก่บทพูดนี้

ในปัจจุบันนี้ คนที่อ่านหนังสือ คนที่อ่านออนไลน์จำนวนมากขึ้น อินเทอร์เน็ตมีความสามารถเข้าถึง มีความสามารถในการส่งรับข้อมูลข่าวสารแบบออนไลน์ บางครั้งก็ทดแทนหนังสือได้ แต่นี่ก็ไม่ใช่เหตุผลทั้งหมดที่ไม่อ่านหนังสือ

หนังสือไม่เพียงแต่แค่ให้ความรู้ ยังให้เราได้เรียนรู้อารยธรรมจิตวิญญาณได้จริง อินเทอร์เน็ตทำให้เราเข้าถึงข้อมูล เพื่ออำนวยความสะดวกได้จริง แต่อินเทอร์เน็ตเพียงแค่เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เราเข้าอ่านหนังสือได้สะดวกและง่ายขึ้น ยัง<u>ไม่สามารถทดแทนบทบาทและคุณค่าของหนังสือ</u>ให้น้อยลงไปได้ (1/17)

จากตัวอย่าง ผู้พูดเปรียบเทียบคุณค่าของการอ่านหนังสือกับการอ่านออนไลน์ มีลักษณะเป็นการความคิดเห็นส่วนตัว เพราะไม่มีรายละเอียดเพิ่มเติมหรือยกข้อมูลสถิติมาอ้างอิงเพื่อสนับสนุนความคิด อีกทั้งการอธิบายเน้นย้ำบทบาทของหนังสือไม่ชัดเจน เป็นเรื่องที่รู้กันโดยทั่วไป ทำให้บทพูดนี้มีคุณค่าลดลง

ท่านมีหนังสือที่ท่านชอบอ่านไหม ท่านยังจำหนังสือที่ท่านเริ่มอ่านได้หรือเปล่า เริ่มตั้งแต่จำความได้ เราก็อยู่กับหนังสือมาตลอดค่ะ เราทุกคนล้วนเติบโตมาพร้อมกับหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเรียน หนังสือพิมพ์ หนังสือการ์ตูน หรือนิยายค่ะ เราทุกคนต่างทราบกันดีว่าหนังสือเป็นแหล่งรวมความรู้อันยิ่งใหญ่ เป็นโลกกว้างของเราค่ะ

การอ่านหนังสือย่อมช่วยให้สมองของเราได้รับความรู้ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นค่ะ ดิฉันชอบอ่านหนังสือมากตั้งแต่เด็กค่ะ การอ่านหนังสือช่วยสร้างความเพลิดเพลินและความสุขให้ดิฉันค่ะ ในขณะเดียวกัน ฉันได้ความรู้ ได้ประสบการณ์จากหนังสือค่ะ ดังนั้น ฉันคิดว่าหนังสือเป็นเพื่อนดีในชีวิตของเธอค่ะ

เยาวชนรุ่นใหม่เป็นความหวังในอนาคตของสังคมและประเทศชาติค่ะ ในชีวิตเยาวชน แนวโน้มการแข่งขันระหว่างเรากับผู้อื่นเพิ่มมากขึ้นค่ะ เราต้องการรับความรู้ต่าง ๆ จากหนังสือ หนังสือเหมือนเพื่อนที่พูดไม่ได้แต่สามารถช่วยให้เราพัฒนาความสามารถของเราแล้วชนะผู้อื่นในการขันค่ะ

ท่านคงเคยได้ยินงานวิจัยบอกว่า โดยเฉลี่ยแล้ว คนไทยอ่านหนังสือวันละ 2 บรรทัดต่อคนค่ะ มันเป็นค่าเฉลี่ยที่ดูน้อยมาก ซึ่งสถิติใหม่ในปีที่ผ่านมา การอ่านหนังสือของคนไทยได้ขยับขึ้นเป็น 4 เล่มต่อปีค่ะ แต่ก็ยังดูเป็นที่ค่าเฉลี่ยที่น้อยเมื่อเทียบกับคุณประโยชน์จากการอ่านหนังสือค่ะ การอ่านหนังสือมีคุณค่า เมื่อเรามองเห็นคุณค่าการอ่านหนังสือค่ะ

เป็นที่แน่ชัดว่า คนฉลาดทุกคนเป็นคนรักการอ่านหนังสือค่ะ คนรักการอ่านหนังสือช่วยให้เราลดละความเครียด กระตุ้นให้เกิดความคิดบวก นอกจากนี้ยังทำให้สมองและร่างกายของเราได้รับประโยชน์อย่างที่เราไม่ทันได้นึกถึงค่ะ

หนังสือเป็นการเปิดประตูสู่โลกกว้างที่ไร้ขอบเขตค่ะ เราควรปลูกฝังนิสัยรักการอ่านหนังสือค่ะ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพคะ หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชนค่ะ เริ่มตั้งแต่วันนี้ถ้าเราสามารถอ่านหนังสือดีต่อไป เราจะได้ผลดีแน่นอนค่ะ (2/19)

จากตัวอย่าง ผู้พูดนำเสนอข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเภทหนังสือหรือประโยชน์ที่ได้รับหนังสือ โดยไม่ได้นำเสนอแนวคิดใหม่หรือเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของผู้พูด แม้จะมีการอ้างถึงผลการสำรวจปัญหาการอ่านหนังสือ แต่รายละเอียดรวบรัด ไม่มีแหล่งข้อมูลที่แน่ชัด จึงไม่น่าเชื่อถือ บทพูดนี้จึงไม่มีมุมมองความคิดใหม่ ทำให้คุณค่าน้อยลง

สรุปได้ว่า การที่ผู้พูดไม่นำเสนอข้อเสนอแนะหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดการปฏิบัติ โดยนำเสนอเพียงความรู้พื้นฐานหรือแนวคิดเดิมนั้น ถือเป็นข้อบกพร่องที่ทำให้คุณค่าของเนื้อหาลดน้อยลง เพราะเรื่องราวที่พูดไม่ได้เพิ่มพูนปัญญาให้แก่ผู้ฟัง การนำไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเองหรือพัฒนาสังคมจึงไม่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บทพูดนั้นด้อยคุณค่า

1.5 ปัญหาการกล่าวสรุป

บทสรุปเป็นส่วนปิดท้ายของการพูดที่ต้องเก็บความให้ครบถ้วน เพื่อเน้นย้ำประเด็นสำคัญ เพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้ฟังหรือกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม นิยมปิดท้ายด้วยข้อความที่สร้างความประทับใจให้ผู้ฟังจดจำ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการกล่าวสรุป ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 89.66 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 6 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 52)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. สรุปไม่ชัดเจน	43	82.69	มากที่สุด
2. สรุปไม่ตรงประเด็น	5	9.62	น้อยที่สุด
3. ไม่มีบทสรุป	4	7.69	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป 3 ลักษณะ พบมากที่สุดคือ สรุปไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 82.69 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ สรุปไม่ตรงประเด็น คิดเป็นร้อยละ 9.62 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และไม่มีบทสรุป คิดเป็นร้อยละ 7.69 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.5.1 สรุปไม่ชัดเจน หมายถึง บทสรุปที่คลุมเครือ ไม่กระจ่าง และไม่เน้นย้ำประเด็นหลักของเรื่องให้ชัดเจน ซึ่งลักษณะบทสรุปที่ไม่ชัดเจนนี้มี 2 ลักษณะ ได้แก่

1) รวบรัด หมายถึง การกล่าวสรุปที่ห้วนและสั้นเกินไป ไม่มีการเน้นย้ำในประเด็นสำคัญ จนผู้ฟังไม่เข้าใจและไม่สร้างความประทับใจ ตัวอย่างเช่น

สุดท้าย เพื่อน ๆ ก็รู้ว่า<u>หนังสือของเรามีประโยชน์และมีค่าต่อเรา</u> เราก็ต้องอ่านหนังสือมาก ๆ ค่ะ (1/1)

จากตัวอย่าง ข้อความสรุปค่อนข้างสั้น ไม่ได้เน้นย้ำประโยชน์หรือคุณค่าว่ามีต่อผู้อ่านอย่างไรหรือนำไปเป็นรากฐานในการดำเนินชีวิตอย่างไร บทสรุปนี้จึงไม่ชัดเจน

เพราะฉะนั้น โดยข้อมูลที่ดังกล่าวนี้ เราควรรู้และจำไว้อย่างหนาแน่นว่าประโยคที่ว่า “หนังสือเป็นมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” มันใช่แค่คำพูดเท่านั้น <u>เราควรรู้ว่ามันมีความสำคัญมากต่อมนุษย์เรา</u> (1/3)

จากตัวอย่าง ข้อความสรุปค่อนข้างสั้น ใจความสำคัญมีเพียงข้อความที่ขีดเส้นใต้เท่านั้น คล้ายตัวอย่างก่อนหน้านี้ที่ไม่มีการเน้นย้ำหรือกระตุ้นเตือนที่ชัดเจน

สุดท้าย เราอ่านหนังสือมากและพยายามเรียนภาษาไทยที่ดีด้วย เพราะหนังสือที่ดีก็จะพาเราไปสู่สำเร็จ และช่วยเราเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้ (1/16)

จากตัวอย่าง ข้อความสรุปค่อนข้างรวบรัด กระตุ้นเตือนแบบสั้น ๆ และกว้างเกินไป ทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา เขาไม่เคยทิ้งพวกเราไป ดังนั้นพวกเราก็ต้องยอมรับเขา เพราะหนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่จะชีวิตพวกเราไม่ได้ (1/19)

จากตัวอย่าง ข้อความสรุปค่อนข้างรวบรัด ขาดการเน้นย้ำถึงประเด็นที่กำหนดให้พูด จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

สุดท้าย ดิฉันขอเชิญเพื่อน ๆ ทุกคน มาอ่านหนังสือกันนะคะ (2/3)

หรือ

ส่วนดิฉันคิดว่า ตอนนี้เราเป็นคนเยาวชน เราต้องอ่านหนังสือได้ดีและมีประโยชน์ค่ะ (2/22)

จากข้อความสรุปข้างต้น ไม่ได้เก็บเนื้อความในส่วนเนื้อเรื่อง และไม่ได้เน้นย้ำประเด็นการพูด ทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

ทุกท่านคะ ยิ่งเราอ่านมากเท่าไหร่ เราก็เรียนรู้มากเท่านั้น ยิ่งเราเรียนรู้มากขึ้นเท่าไหร่ เราก็ยิ่งมีสถานที่ที่เราไปได้มากขึ้นเท่านั้น (2/10)

จากข้อความสรุปข้างต้น นอกจากจะเป็นข้อสรุปที่ค่อนข้างสั้น ไม่เน้นย้ำเรื่อง “มิตร” และ “รากฐานชีวิตแล้ว” ข้อความท้ายสุดยังไม่ชัดเจนอีกด้วย

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าลักษณะการสรุปที่สั้น ไม่กระจ่างชัด เกิดมาจาก 3 สาเหตุ นั่นคือ ขาดความเข้าใจเรื่องวิธีการเขียนบทสรุปที่สมบูรณ์ เกิดจากการเร่งพูดให้จบภายในเวลาที่กำหนด จึงตัดเนื้อความส่วนสรุปทิ้ง และมีบางคนที่ลืมเนื้อหาในส่วนสรุป

2) กำกวม หมายถึง การกล่าวสรุปที่ใช้ภาษาคลุมเครือ สับสน หรือวกวน มีเรื่องอื่นนอกเหนือจากที่พูดหรือนอกเหนือประเด็นแทรกไว้ ทำให้เกิดความสับสน สื่อความไม่ชัดเจน พบค่อนข้างมาก ตัวอย่างเช่น

ความรู้จะอยู่กับเราจนไปวันตาย เยาวชนรวมถึงฉันและนักศึกษาทุกคนต้องบอกตัวเองว่าการเรียนหนังสือคือการวางหลักฐานสำหรับชีวิตในอนาคตของทุกคนในชีวิตนี้ หนังสือบอกให้เรารู้ โลกนี้ยอดเยี่ยมแค่ไหน เมื่อเคร้าหนังสือบอกให้เราต้องเข้มแข็ง ฉันหวังว่าเยาวชนสามารถต้องเข้าใจความสามารถต้องเข้าใจการเรียนในชีวิตนี้แล้วการวางหลักฐาน สำหรับอนาคตของทุกคน (1/2)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความคลุมเครือ ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นและเรียงลำดับคำผิดพลาด จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

ดังนั้น หนังสือจริง ๆ คือมิตรของพวกเรา เขาสอนให้พวกเราได้เป็นคนดี ได้ความรู้ และความสามารถต่าง ๆ แล้วก็จะให้พวกเราได้รู้ตัวเองและโลกนี้เป็นอย่างไร และตัวเองกับโลกนี้มีสายสัมพันธ์อย่างไร (1/4)

จากข้อความสรุปข้างต้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ชัดเจน สังเกตจากการใช้คำเชิงถามว่า “อย่างไร” อีกทั้งข้อความนี้ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นการพูด จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

มีคำสุภาษิตคำว่า “อ่านหนังสือหมื่นเล่ม เดินทางหมื่นลี้” ดังนั้น เราควรอ่านทุกคน เราควรมีความพยายามอ่านหนังสือ เราจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อเราและสังคมนี้ค่ะ (1/8)

จากข้อความข้างต้น เป็นการกระตุ้นเตือนให้เห็นความสำคัญของการอ่าน แต่สุภาษิตขาดคำขยายและคำเชื่อมความ ทำให้ตีความหมายไม่ชัดเจน อาจหมายถึง *“อ่านหนังสือหมื่นเล่ม ไม่สู้เดินทางหมื่นลี้”* หรือ *“อ่านหนังสือหมื่นเล่ม เปรียบเสมือนเดินทางหมื่นลี้”* จะเห็นว่ามีความหมายแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้พูดควรกล่าวให้ครบความเพื่อให้ตรงกับประเด็นการพูด

หนังสือคือบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์ นี่คือความจริงที่เราทุกคนล้วนยอมรับ บันไดสายนี้ยังอีกยาวไกล ไม่มีที่สิ้นสุด แต่ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เราทุกคนก็ไม่สามารถเลิกอ่านหนังสือได้ เพราะทำอย่างนั้นก็คือเปรียบเหมือนการละทิ้งแสวงหาความจริง (1/17)

จากข้อความสรุปข้างต้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ชัดเจน อีกทั้งผู้พูดไม่ได้กล่าวถึงการแสวงหาความจริงไว้ในส่วนเนื้อเรื่อง จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

เยาวชนต้องเลือกหนังสือที่ถูกต้อง หนังสือจะสอนให้เยาวชนรู้สึกอะไรเป็นถูก อะไรเป็นเท็จ รู้สึกอะไรเป็นดี อะไรเป็นหิน ให้หนังสือนำเยาวชนไปสู่ชีวิตที่เหมาะสม แต่หนังสือเป็นเพื่อนเป็นครู และมีบ้านทองอยู่ในหนังสือ ควรอ่านหนังสือเพิ่มเติม คุณสามารถรู้สึกเยอะ และค่อย ๆ ปลูกฝังหัวใจเป็นอิสระ (1/22)

จากตัวอย่าง มีหลายข้อความที่ไม่กระจ่างชัด เมื่อพิจารณาส่วนเนื้อเรื่องของบทพูด ผู้พูดไม่ได้อธิบายหรือยกตัวอย่างไว้เช่นกัน จึงทำให้บทสรุปนี้สื่อความไม่ชัดเจน

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ พลังจิตวิญญาณเป็นพลังที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดสำหรับการสนับสนุนของประเทศชาติเรา เยาวชนเป็นความหวังของประเทศชาติ หนังสือคือมิตรสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน มันก็ช่วยให้เยาวชนมีใจคออย่างกว้างขวาง มีอุปนิสัยอย่างหนักแน่น และมีบุคลิกภาพอย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังช่วยให้เยาวชนได้กลายเป็นคนที่มีคุณค่าต่อสังคมประเทศชาติ (2/6)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้ไม่ชัดเจน และไม่ช่วยสนับสนุนข้อความอื่น ๆ ในส่วนเนื้อเรื่องหรือไม่สนับสนุนประเด็น จึงทำให้บทสรุปนี้สื่อความไม่ชัดเจน

ในโลกจะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่รู้ว่าจะสามารถใช้งานได้เมื่อไหร่ โดยการอ่านหนังสือให้เรียนรู้เพิ่มเติม อย่าให้ตัวเองมีเสียใจที่วันนั้นไม่ได้เรียนรู้ หนังสือคือบันไดของความก้าวหน้าของมนุษย์ หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน ไปอ่านหนังสือเถิด ชีวิต การศึกษา การทำงานและสภาพจิตใจจะมีสุขภาพดีและน่าสนใจยิ่งขึ้น (2/12)

จากข้อความสรุปข้างต้น คำที่ขีดเส้นใต้ทำให้เกิดความสับสน เพราะไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อความที่กล่าวถึงความก้าวหน้า หากเปลี่ยนเป็น “จะมีความมั่นคงในชีวิต” จะช่วยเน้นย้ำให้ประเด็นให้ชัดเจนมากขึ้น

หนังสือทำให้เรากำจัดโง่เขลา หนังสือทำให้เราทอดทิ้งตื้นเขิน หนังสือทำให้เราพบเจอความสุข วันนี้ ท่านอ่านหนังสือหรือยัง (2/17)

จากข้อความสรุปข้างต้น ค่อนข้างรวบรัด และเลือกใช้คำที่ต้องตีความ จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

ยิ่งอ่านหนังสือเล่มมากเท่าไหร่ ก็เท่ากับมีเพื่อนมากเท่าไหร่ และเท่ากับได้<u>เพิ่มเติมสมองของคนเขียนมาไว้ในตัวเรา</u>เท่านั้นด้วย (2/25)

จากข้อความสรุปข้างต้น ผู้พูดกล่าวสรุปรวบรัดและใช้ถ้อยคำกำกวม จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

<u>อ่านหนังสือเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตของคนเรา</u> <u>แต่ถ้ามัวแต่อ่านหนังสือแล้วไม่คิดตาม ก็เปรียบเสมือนมีความรู้มากมาย แต่กลับไม่ได้ใช้ประโยชน์</u> ในชีวิตของกระผม "หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สำคัญที่สุดของกระผม" กล่าวได้ว่า "หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน" (2/28)

จากข้อความสรุปข้างต้น ภาษาค่อนข้างสับสน ทำให้สื่อความหมายคลุมเครือ ส่งผลให้บทสรุปขาดความชัดเจน

เยาวชนเป็นส่วนสำคัญในประเทศ <u>ถ้าเยาวชนมีความรู้และความมีชีวิตชีวา</u> ประเทศนี้จะพัฒนายิ่งขึ้น หนังสือเป็นทรัพยากรที่สำคัญในสมัยนี้ <u>พรสวรรค์ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ</u> สมัยนี้ <u>ถ้าเป็นพรสวรรค์ที่ชอบอ่านหนังสือ</u> เป็นพัฒนาการที่สำคัญ หนังสือเป็นมิตร สร้างรากฐานเยาวชน เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด (2/31)

จากข้อความสรุปข้างต้น ผู้พูดใช้ถ้อยคำกำกวม ทั้งคำว่า "ชีวิตชีวา" และ "พรสวรรค์" จึงทำให้บทสรุปนี้ไม่ชัดเจน

1.5.2 สรุปไม่ตรงประเด็น หมายถึง การกล่าวสรุปที่ไม่สอดคล้องกับประเด็นหรือเนื้อหา โดยนำเสนอแนวคิดใหม่ที่แตกต่างออกไปจากเรื่องที่พูด ตัวอย่างเช่น

"ถ้าโลกไม่มีหนังสือ มนุษย์จะมีดวงตาไว้เพื่ออะไร <u>ถ้าโลกไม่มีเสียงเพลง โสตประสาทของมนุษย์ย่อมยากที่จะพบสิ่งสุนทรี ขอให้เด็กที่น่ารักของเราได้อยู่โลกที่มีหนังสือและเสียงเพลงเถอะ</u> (1/14)

จากข้อความสรุปข้างต้น ไม่มีการเน้นย้ำประเด็นการพูด และข้อความที่ขีดเส้นใต้ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับประเด็นและเนื้อเรื่องที่พูด จึงไม่ทำให้บทสรุปไม่ตรงประเด็น

จากบทบาทข้างต้น หนังสือมีประโยชน์มากมาย ต่อการใช้...(เนื้อความขาดหาย)...ในปัจจุบันนี้อย่างมาก <u>ขึ้นอยู่จะเลือกอ่านแบบไหน</u> อ่านหนังสือสำคัญมาก <u>เราต้องพยายามเรียนหนังสือ</u>ค่ะ (1/20)

จากข้อความสรุปข้างต้น เนื้อความที่ขาดหายไปทำให้สื่อความไม่ชัดเจน ข้อความที่เหลือจึงเน้นย้ำให้เลือกอ่านหนังสือและพยายามเรียนหนังสือ ซึ่งไม่ตรงกับประเด็น

เราอ่านหนังสือบางหน้าอ่านให้คุณค่ามาก บางหน้าอ่านให้มีประโยชน์น้อย เราต้องย่อมต้องแยกเยอะ เลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน จึงจะเป็นฉลาด (2/4)

จากข้อความสรุปข้างต้น เนื้อความที่กล่าวถึงลดทอนน้ำหนักของประเด็นการพูดที่ต้องการมุ่งเน้นการอ่านหนังสือ บทสรุปนี้จึงไม่ตรงกับประเด็นสรุปไม่ตรงประเด็น

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ ทุกท่านรู้สึกว่าหนังสือเป็นมิตรและสร้างรากฐานให้ชีวิตเยาวชนจริงหรือเปล่าคะ ถ้าให้ทุกท่านแนะนำหนังสือเล่มหนึ่งที่เป็นเยาวชนควรอ่านที่สุด ทุกท่านจะแนะนำหนังสือเล่มไหนคะ (2/5)

จากข้อความสรุปข้างต้น ไม่ควรใช้คำถามเชิงแสดงความสงสัยเกี่ยวกับคุณค่าของการอ่านหนังสือมาเป็นส่วนกล่าวสรุป อีกทั้งข้อความที่ขีดเส้นใต้ไม่สอดคล้องกับประเด็นและเนื้อเรื่องที่พูด ทำให้บทสรุปนี้ไม่ตรงประเด็น

สำหรับชีวิตของเยาวชน หนังสือสร้างรากฐานชีวิตและมีความสำคัญและมีประโยชน์กับชีวิตเยาวชน เพราะมนุษย์ต้องการแสวงหาคำตอบที่อยากรู้อยากเห็นด้วยที่ต่าง ๆ แต่วิธีที่มนุษย์จะหาคำตอบได้ที่ดีที่สุด และสะดวกที่สุดก็คือการแสวงหาคำตอบจากหนังสือ การอ่านหนังสือทำให้เราใจกว้าง การอ่านหนังสือทำให้เราเพลิดเพลิน ฉะนั้น การอ่านหนังสือ เป็นแหล่งอ้างอิงที่ดีที่สุด (2/32)

จากข้อความสรุปข้างต้น ผู้พูดไม่ได้เขียนสรุปด้วยตนเอง แต่นำข้อความจากแหล่งข้อมูลอื่นมาใช้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดไว้

1.5.3 ไม่มีบทสรุป หมายถึง การพูดที่หยุดที่ส่วนเนื้อเรื่องเท่านั้น ไม่มีข้อความส่วนท้ายในลักษณะของการสรุปความ กล่าวเน้นย้ำประเด็น หรือชี้ชวนเรียกร้องให้ปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบันนี้ หนังสือมีความสำคัญต่อมนุษย์สามารถเป็นได้คู่มิตร หนังสือเหมือนท้องฟ้า มีความรู้กว้างใหญ่ไม่สิ้นสุด หนังสือเหมือนกระจก สามารถสะท้อนสภาพสังคม หนังสือเหมือนเรือสำเภา สามารถไปถึงริมฝั่งทะเล (1/10)

ข้อความข้างต้น เป็นข้อความส่วนท้ายของการกล่าวสุนทรพจน์ เมื่อพิจารณาจากเนื้อความแล้ว จะเห็นว่ายังคงเป็นส่วนเนื้อเรื่อง เพราะผู้พูดยังคงอธิบายความสำคัญของหนังสือ ซึ่งในเนื้อเรื่องไม่ได้กล่าวถึงความเปรียบเหล่านี้ อีกทั้งข้อความดังกล่าวเหมาะเป็นบทเกริ่นนำเพื่อกระตุ้นความสนใจมากกว่า

คุณยังคงดูภาพยนตร์ การ์ตูนหรือไม่ คุณยังเอ้อระเหยที่ไหนหรือไม่ เอาหนังสือมาอ่านเล่มหนึ่งจะทำให้คุณได้มองเห็นแสงว่างทางชีวิตและเกิดภูมิปัญญาด้วย สามารถทำให้คุณไม่หลงทางในชีวิต (1/12)

ข้อความข้างต้น เป็นข้อความส่วนท้ายของการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งเป็นส่วนเนื้อเรื่องที่ผู้พูดยังพูดไม่จบ แต่เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณเตือน ผู้พูดจึงหยุดพูดทันที ทำให้บทพูดไม่มีสรุป ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนทุกคนวางโครงร่างในส่วนบทสรุปมาทุกคน แต่เมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์พูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน บางคนตื่นเต้นจนลืมพูด และบางคนได้ยินสัญญาณแจ้งเตือนเรื่องเกินกำหนดเวลาพูด จึงตัดทิ้งไป

ยุคนี้ เยาวชนส่วนใหญ่ชอบเล่นมือถือ บางคนขณะแม้ว่าเวลาเดินทางและเวลากินข้าวก็ยังเล่นอยู่ การที่อ่านหนังสือไม่เพียงแต่ทำเพื่อตัวเองแล้วยังทำเพื่อประโยชน์ของประเทศของเรา ถ้าเราไม่อ่านหนังสือก็ไม่สามารถเติมเต็มความฝันของเราได้ จึงไม่มีวิธีที่ทำให้ประเทศเรามีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าเราสามารถส่งเสริมให้เยาวชนอ่านหนังสือมากขึ้น และให้พวกเขาใส่ลงโทรศัพท์มือถือพวกเขาจะได้เห็นว่าโลกเราสวยในตอนนี้ (2/9)

จากข้อความข้างต้น แม้ผู้พูดจะใช้เป็นส่วนท้ายของการพูด แต่เมื่อพิจารณาจากเนื้อความแล้ว จะเห็นว่ายังคงเป็นส่วนเนื้อเรื่อง เพราะผู้พูดอธิบายและแสดงเหตุผลเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่าน

บางคนบอกว่า เราเคยอ่านหนังสือจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่ลืมไปแล้ว งั้นอ่านหนังสือมีประโยชน์อะไร มีคนตอบว่า เมื่อเราเป็นเด็ก เราเคยกินอาหารมากมายหลายอย่าง ตอนนี้เราก็จำไม่ได้ว่าเราเคยกินอาหารอะไร แต่เราแน่ใจได้ว่าอาหารเหล่านี้กลายเป็นกระดูกและเนื้อสัตว์ของตัวเรา เช่นเดียวกับอ่านหนังสือหนังสือที่เราเคยอ่านเปลี่ยนแปลงความคิดของเรา จึงคิดว่า หนังสือเป็นมิตรช่วยให้ความคิดของเราได้เติบโต เราควรอ่านหนังสือบ่อย ๆ ค่ะ (2/29)

จากข้อความข้างต้น เป็นส่วนท้ายของการพูดเช่นกัน เมื่อพิจารณาจากเนื้อความยังเป็นลักษณะการอธิบายและแสดงเหตุผล ซึ่งจัดอยู่ในส่วนของเนื้อเรื่อง บทพูดนี้จึงไม่มีบทสรุป

สรุปได้ว่า ปัญหาการกล่าวสรุปที่พบในกลุ่มตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง มี 3 ลักษณะ ได้แก่ การสรุปที่ไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมประเด็น และไม่เน้นย้ำประเด็น นับเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้บทพูดไม่สมบูรณ์ และไม่สร้างการจดจำหรือความประทับใจให้กับผู้ฟัง

1.6 ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด

ประเด็นหรือหัวข้อเรื่องที่ถูกกำหนดให้พูดนั้น เป็นสิ่งที่บอกขอบเขตของเรื่องราวที่จะพูดนำเสนอ ผู้พูดจึงต้องวิเคราะห์หรือตีความประเด็นให้กระจ่างก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อจะได้มองเห็นแนวทางของสิ่งที่จะต้องพูด ช่วยให้ผู้พูดรู้ว่าจะหาข้อมูลอะไรมาอธิบายหรือขยายความ ซึ่งเนื้อหาที่พูดนั้นจะต้องมีตรงประเด็น ครอบคลุม และสอดคล้องตามประเด็นที่กำหนดไว้ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับประเด็นการพูด ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.14 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการมีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 86.21 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 7 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 50)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ไม่ครอบคลุมตามประเด็น	27	54.00	ปานกลาง
2. ไม่สอดคล้องกับประเด็น	25	50.00	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด 2 ลักษณะ พบมากที่สุดคือ ไม่ครอบคลุมตามประเด็น คิดเป็นร้อยละ 54.00 อยู่ในระดับปานกลาง และถัดมาคือ ไม่สอดคล้องกับประเด็น คิดเป็นร้อยละ 50.00 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อยได้ดังนี้

1.6.1 ไม่ครอบคลุมตามประเด็น หมายถึง การอธิบายหรือให้รายละเอียดในส่วนของเนื้อเรื่องไม่ครบถ้วนตามถ้อยคำที่กำหนดไว้หัวข้อเรื่องหรือให้น้ำหนักการพูดเพียงถ้อยคำใดถ้อยคำหนึ่งจากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้พูดเท่านั้น เมื่อพิจารณาจากประเด็นการพูดที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ว่า *“หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน”* สามารถตีความหมายคำสำคัญต่าง ๆ ที่นำมาเรียบเรียงไว้ โดยยึดตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ที่ระบุว่า

หนังสือ น. ข้อความที่พิมพ์หรือเขียนแล้วรวมเป็นเล่ม (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1286)

คือ ก. เป็น, เท่ากับ, เหมือนกับ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 262)

มิตร น. เพื่อนรักใคร่คุ้นเคย (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 907)

สร้าง ก. ทำให้มีให้เป็นขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ กัน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1178)

รากฐาน น. หลักสำคัญอันเป็นพื้นฐานรองรับ, ส่วนที่เป็นพื้นรองรับสำหรับพัฒนาต่อไป (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 992)

ชีวิต น. ความเป็น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 383)

เยาวชน น. บุคคลอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 961) ซึ่งคำว่า “เยาวชน” สามารถตีความหมายได้หลายลักษณะ โดยในระดับสากล สหประชาชาติ ระบุว่า “เยาวชน หมายถึง ผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่มสาว คือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี : 2559. ออนไลน์) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากความหมายโดยรวมของประเด็นการพูดและสถานภาพของผู้พูด คำนิยามที่เหมาะสมของคำว่า “เยาวชน” จึงควรหมายถึงผู้ที่อยู่ระหว่างการศึกษาเล่าเรียน

ฉะนั้น การพูดที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามประเด็น จึงควรครบถ้วนทุกถ้อยคำที่ปรากฏอย่างสมดุลและสัมพันธ์กัน โดยการตอบโจทย์ว่า “หนังสือเป็นมิตรกับผู้อ่านอย่างไร” และ “หนังสือช่วยสร้างรากฐานชีวิตให้แก่เยาวชนอย่างไร” จากผลการศึกษาพบลักษณะข้อบกพร่องคือ การกล่าวไม่ครบถ้วนตามหัวข้อเรื่องและการให้น้ำหนักถ้อยคำที่กำหนดในประเด็นไม่สมดุลกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ไม่ครบถ้วน หมายถึง การพูดเพียงบางส่วนหรือเพียงถ้อยคำใดถ้อยคำหนึ่งจากประเด็นที่กำหนดให้พูด พบข้อบกพร่องนี้เพียงเล็กน้อย ได้แก่

ในโลกนี้มีคำกล่าวว่า “หนังสือคือบันไดและ<u>หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา</u>” <u>ถ้าเราทิ้งหนังสือไปก็เหมือนเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา</u>

ดังนั้น หนังสือไม่ได้เป็นเพียงตำราเท่านั้น แต่<u>หนังสือเป็นเพื่อนคู่คิด</u>ด้วย ถ้าเราอ่านหนังสือมาก ๆ หนังสือก็จะเป็นเครื่องชี้ทางให้เราเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้อง

...(เนื้อความขาดหาย)...

<u>เพื่อนที่ดีที่สุดของคนเราคือหนังสือ</u> ไม่ว่าเราจะสุข ทุกข์ เศร้า หรือเหงา หนังสือจะเป็นเพื่อนติดตามเราไปได้ในทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน <u>หากเราทิ้งหนังสือ ก็เท่ากับเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดไป</u> ถ้าเราให้ความสำคัญกับหนังสือ หนังสือก็จะให้สิ่งที่มีค่าแก่เรา (1/1)

จากตัวอย่าง เนื้อเรื่องค่อนข้างสั้น พูดซ้ำไปซ้ำมาเฉพาะ “หนังสือ” กับ “มิตร” ไม่มีรายละเอียดที่เกี่ยวกับ “รากฐานชีวิต” หรือ “เยาวชน” จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

เยาวชนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของแต่ละคน ได้รับความรู้แล้วก็เป็นเวลาที่จะสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง ...(เนื้อความขาดหาย)... อย่างง่ายดายมาก ...(เนื้อความขาดหาย)... โดยพัฒนาภายนอก ดังนั้น ทุกเยาวชนก็ต้องมีหนังสือหนึ่งเล่มที่ดีที่สุด

กอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า หนังสือเป็นเยาวชนไม่อาจทิ้ง ...(เนื้อความขาดหาย)... ที่สำหรับครู มีหนังสือหนึ่งเล่มที่ดีที่สุดเหมือนคุณมีเพื่อนหนึ่งคนที่ดีที่สุด

การอ่านหนังสือเล่มโปรดของเราไปพร้อมความรู้สึกว่า ...(เนื้อความขาดหาย)... ภูมิปัญญาของผู้เขียน

ในเวลาเดียวกัน การอ่านยังช่วยให้เรามีสิ่งต่าง ๆ มากมาย <u>เป็นวิธีที่สำคัญสำหรับเราที่จะได้รับความรู้</u> หนังสือสามารถให้เยาวชนมีข้อมูลที่ถูกต้องในชีวิต จะให้เยาวชนลดความน่าจะเป็นความผิดพลาด

หนังสือเป็นบ้านของจิตวิญญาณของมนุษยชาติ แล้วก็เป็นพื้นที่ให้เราปล่อยอารมณ์ ความคิดและข้อมูล <u>การอ่านหนังสือที่ถูกต้องสามารถขยายความรู้ได้</u> สามารถเพิ่มความรู้ได้โดยผ่านอ่านหนังสือ ให้เยาวชนคลายความเครียด (1/22)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวถึง “หนังสือคือมิตรต่อเยาวชน” แต่ไม่อธิบายเรื่อง “สร้างรากฐานชีวิต” พบว่ามีข้อความสั้น ๆ ตามที่ขีดเส้นใต้ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของหนังสือว่าช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ผู้อ่าน โดยไม่ได้เชื่อมโยงไปถึงอนาคตว่าจะเป็นรากฐานของชีวิตได้อย่างไร เมื่อพิจารณาจากบทพูดจะเห็นได้ว่ามีเนื้อความที่ขาดหายไปเป็นจำนวนมาก จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

(1) นักศึกษาทุกคนควรตระหนักว่า<u>หนังสือเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับเรา</u> ในหนังสือเล่มหนึ่งที่บันทึกความรู้ของกอร์กีว่า “หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์” <u>การอ่านหนังสือเพียงหนึ่งเล่มสามารถเปลี่ยนชีวิตของเราได้</u> ทำให้เราชีวิตดีขึ้น ทั้งด้านพฤติกรรมและความคิด เช่น การอ่านหนังสือเกี่ยวกับชีวิต ทำให้เราเห็นคุณค่าและนำไปทำให้ชีวิตประจำวัน

(2) เพื่อน ๆ ทุกคน ไม่เพียงแต่มีหนังสือเล่มโปรด แต่ต้องมีใจรักในการอ่านและทำความเข้าใจมัน ให้เห็นถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนั้น แต่บางคนไม่สามารถอ่านหนังสือออกหรือไม่มีใจรักอ่านหนังสือ พฤติกรรมเหล่านี้ พวกเขาจะสามารถแก้ไขได้ยังไง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไร <u>ผมคิดเพียงแค่ต้องเปิดใจจะอ่านและเห็นคุณค่าของการอ่าน</u>

(3) ผมคิดว่า การอ่านหนังสือเป็นเรื่องสนุก เปรียบเสมือนผู้ใหญ่เล่านิทานให้เด็ก ๆ ฟัง เป็นความรู้หนึ่งหรือเป็นปัญญาหนึ่งที่กำลังนั่งสนทนากะเรา การอ่านหนังสือไม่เพียงความเพลิดเพลิน แต่ขอให้เราคิดหลาย ๆ มุมจากตัวหนังสือเป็นภาพความคิด บางคนอาจคิดว่าหนังสือเป็นเรื่องเสียเวลา แทนที่จะไปทำสิ่งสำคัญกว่า เพราะทุกคนมีชีวิตเรียบและจำกัด แล้วเราจะทำอย่างไรกับชีวิตมีอย่างจำกัด <u>ให้ลองบางคนและเต็มไปด้วยความสุขกับการใช้เวลาในการอ่าน</u> (1/23)

จากตัวอย่าง ย่อหน้าที่ 1 กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ส่วนย่อหน้าที่ 2-3 กระตุ้นให้อ่านหนังสือ จะเห็นได้ว่าเนื้อความส่วนใหญ่เป็นการกระตุ้นหรือเชิญชวนให้อ่านหนังสือ โดยไม่ได้

กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับหนังสือว่าเป็นมิตรอย่างไร และผลของการอ่านหนังสือจะสร้างรากฐานชีวิตอย่างไร พูดเพียงกว้าง ๆ ว่า ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงเท่านั้น จึงถือว่าไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

ทำไมว่าหนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เมื่อเป็นเด็ก ดิฉันชอบอ่านหนังสือค่ะ เช่น หนังสือเทพนิยายแอนเดอร์เสนและหนังสือเทพนิยายพี่น้องกริมม์ เพราะหนังสือสองเล่มนี้ ไม่เพียงแต่สนุกและให้ดิฉันได้ความรู้เท่านั้น ก็<u>สอนให้ดิฉันรู้ว่าคนเราต้องเป็นคนดี</u> เพราะทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว หลังจากเข้ามัธยม ดิฉันก็ชอบอ่านหนังสือ แต่ไม่ค่อยไปอ่านแล้วจนถึงตอนนี้ เพราะการบ้านเยอะมาก เรียนหนักและชอบเล่นมือถือกว่า แต่ช่วงนี้ ดิฉันอยากอ่านหนังสือเหมือนตอนเด็ก ๆ เพราะ<u>หนังสือมีประโยชน์มาก ได้สร้างรากฐานชีวิตเรา</u> เช่น

หนึ่ง เราได้<u>เพิ่มความรู้จากหนังสือ</u> อ่านหนังสือ เราจะได้ความรู้ใหม่ความรู้เรามากยิ่งขึ้น เมื่อเราเผชิญหน้าท้าทาย เราก็พร้อมเต็มที่มากยิ่งขึ้น จะมีโอกาสที่ชนะ

สอง เราได้<u>รวบรวมสงบจิตใจ</u> เราได้รวบรวมสมาธิเพิ่มขึ้นจากหนังสือยุคปัจจุบันนี้คือยุคอินเทอร์เน็ต เราได้ใช้มือถือหรือคอมพิวเตอร์ทำสิ่งต่าง ๆ บางคนชอบดูทีวีไปพลาง ทานข้าวไปพลาง ชอบทำการบ้านหรือทำงานไปพลาง คุยกับเพื่อนด้วยมือถือไปพลาง สมาธิเราอาจจะถูกกระจาย เราทำอะไรก็ไม่เสร็จหรือไม่ได้แล้วค่ะ แต่เราได้รวบรวมสมาธิจากหนังสือ เมื่ออ่านหนังสือ เราก็คิดเรื่องอื่นหรือทำสิ่งอื่นไม่ได้

สาม เราได้<u>สงบจิตใจ</u>อยู่ในใจจากหนังสือ เยาวชนเราปัจจุบันนี้มักอารมณ์ไม่ดีเพราะกดดันหนัก หนังสือเล่มดีทำให้เราผ่อนคลาย ขณะเดียวกันเนื้อหาหนังสือที่เราอ่าน ทำให้ในใจเราสงบจิตใจ ทำให้เราลืมกลุ้ม แล้วอารมณ์เราจะดีขึ้น อารมณ์ดีเราจึงทำงานได้ดี (2/2)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวถึง “ประโยชน์ของหนังสือ” แต่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างหนังสือกับเยาวชนในฐานะ “มิตร” มีเพียงประโยคคำถามที่นำมาขึ้นต้นเนื้อเรื่องเท่านั้น แต่คำอธิบายกล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านหนังสือทั้งหมด จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีชาวนาและหลานชายของเขาอาศัยอยู่ในท้ายหมู่บ้าน วันหนึ่งหลานชายถามคุณปู่ว่า “หนูอ่านหนังสือแล้วไม่เข้าใจ เมื่อปิดหนังสือก็ลืมทั้งหมดที่เพิ่งอ่านไป” คุณปู่ชี้ไปที่ตะกร้าแล้วบอกว่า “ตะกร้าใบนี้เคยวางด้วยถ่านหินช่วยคุณปู่ตักน้ำใส่ในตะกร้านี้” จากนั้นหลานชายจึงทำตามที่คุณปู่

สั่ง เมื่อหลานชายตักน้ำใส่ในตะกร้า น้ำก็หายไปหมดก่อนที่จะกลับมาถึง เขาพยายามหลายต่อหลายครั้ง แต่น้ำก็ยังคงหายไปหมด หลานชายบอกคุณปู่ว่า "ตะกร้าใส่น้ำไม่ได้หรอก อย่างนี้ไม่มีประโยชน์เลย" คุณปู่ยิ้มและบอกว่า "ถึงแม้ว่าตะกร้าไม่สามารถกักเก็บน้ำได้ แต่เมื่อเราตักน้ำใส่มันหลาย ๆ ครั้ง มันก็สะอาดมากกว่าเดิม เพราะน้ำที่เราตักใส่ช่วยล้างและทำความสะอาดสิ่งสกปรกให้หายไป" เห็นหรือยังว่า มันมีประโยชน์มากกว่าที่เราคิดนะ เช่นเดียวกันเมื่อเราอ่านหนังสือ หนังสือคือแม่น้ำ หัวใจของเราคือตะกร้าที่เคยใส่ถ่านหิน เราไม่สามารถจำเนื้อหาได้ทั้งหมด แต่ยังคงมีเนื้อหาที่สามารถผ่านเข้าไปในสมองของเรา <u>แม้มันไม่ได้เยอะมาก แต่มันก็คือความรู้ที่ติดตัวเราไปตลอดเวลา</u> นอกจากได้มีความรู้จากหนังสือแล้ว หนังสือยังสามารถขัดเกลาจิตใจและความคิดของเราได้

หนังสือบางประเภท สามารถสอนเราในเรื่องการใช้ชีวิตการคิดและการตัดสินใจ และหนังสือหลายประเภทยังสามารถให้พลังใจเรา หากเรากำลังรู้สึกท้อแท้หรือผิดหวัง เมื่อเราหยิบมาอ่าน ตัวอักษรเพียงแค่ไม่กี่ตัวก็สามารถเปลี่ยนความคิดเห็นของเราได้ดีขึ้น เพียงแค่เราเปิดใจเชื่อเถอะว่า <u>มันมีประโยชน์มากมายแก่ตัวเรา</u>

นักวิทยาศาสตร์นิวตันกล่าวว่า เหตุผลที่ผมมองไกลกว่าคนอื่น เพราะผมยืนอยู่บนไหล่ของยักษ์ ตราบเท่าที่เต็มใจที่เราจะเรียน <u>เราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับความคิดของมนุษย์นับพัน ๆ ปี ด้วยวิธีนี้เราสามารถยืนอยู่บนไหล่ของรุ่นก่อนเพื่อให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง</u> ดังนั้น ไม่ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร เราไม่สามารถละทิ้งการอ่านได้เลย (2/16)

จากตัวอย่าง บทพูดนี้มุ่งแสดงความสำคัญของการอ่านหนังสือโดยใช้ยกตัวอย่างนิทานและคำกล่าวของบุคคลมาสนับสนุน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการกระตุ้นเตือนว่าหนังสือจะช่วยสร้างรากฐานชีวิตได้ แต่จะเห็นว่าไม่ได้เน้นย้ำหรือกล่าวถึง "มิตร" หรือ "เยาวชน" จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

ตั้งแต่สมัยโบราณ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์มากยิ่งขึ้น พวกเขาต้องมีสิ่งต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการบันทึกความรู้ของมนุษย์ เครื่องมือนี้ก็คือ "หนังสือ"

ในสมัยโบราณของประเทศจีน ขงจื่อกล่าวว่า "การอ่านมักจะได้สร้างความแตกต่างและทรงพระเจ้ายกย่องผู้อ่านบ่อย ๆ" ร้อยปีต่อมา การพูดของขงจื่อยังมีคนเหล่านั้นเชื่อและถือว่าคำพูดของขงจื่อเป็นเรื่องคลาสสิก

นายกอร์กีนักเขียนก็กล่าวว่า “ถ้าไม่มีเล่มใดในชีวิต ก็เหมือนกับคนที่หิวไม่มีอาหาร” อย่างงี้ การอ่านได้สามารถส่งผลต่าง ๆ ต่อเรา และใช้เวลานานและคงจะมีผลต่อเราในขณะนี้

ทั้งคนโบราณและทั้งคนสมัยนี้ก็คิดว่า หนังสือเป็นเพื่อนมนุษย์ หนังสือจะสามารถให้ความรู้ต่าง ๆ และรับผลประโยชน์ให้เรา ดังนั้น หนังสือจะมีอิทธิพลต่อเราในขณะนี้ (2/31)

จากตัวอย่าง ผู้พูดไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญของหนังสือที่มีต่อการสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน มีเพียงประโยคสั้น ๆ ว่าหนังสือให้ประโยชน์แก่ “มนุษย์” เท่านั้น ไม่มีรายละเอียดที่ช่วยขยายความ บทพูดนี้จึงไม่ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

2) ขาดความสมดุล หมายถึง การพูดที่เน้นย้ำถ้อยคำที่กำหนดให้พูดอย่างชัดเจน แต่ไม่อธิบายขยายความในถ้อยคำอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในประเด็นเช่นกัน จนทำให้เรื่องราวเอนเอียงไปที่ถ้อยคำใดถ้อยคำหนึ่ง ตัวอย่างเช่น

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน ในปัจจุบันนี้ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้พัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เราต้องเรียนหนังสือพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง เพราะหนังสือมีความสำคัญอย่างมากสำหรับเรา มันสามารถช่วยสร้างรากฐานชีวิตของเรา ทำให้ดิฉันเข้าใจว่าหนังสือคือชีวิตส่วนหนึ่งของชีวิตเรา การเรียนหนังสือทำให้เกิดภูมิปัญญาพื้นฐานที่เราจะนำไปใช้ในชีวิตได้ดีขึ้น ไม่ว่ามากหรือน้อยก็ต่างกัน เราสามารถนำมาคิดและวิเคราะห์ในชีวิตตลอดชีวิตได้

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน สามารถเพิ่มเติมความรู้ที่เราอยู่ อยู่โรงเรียนไม่เคยเรียน ไม่ได้เรียน และสอนให้เราเป็นคนดี ในโลกนี้ ไม่มีใครเป็นอัจฉริยบุคคลตั้งแต่เกิดมาเป็นคน ทุกคนก็คือพยายามเรียนหนังสือเพิ่มเติมความรู้ความสามารถของตนเอง

หลี่ป๋ายเป็นคนที่มีชื่อเสียงในโลกก็เพราะเขาชอบอ่านหนังสือมาสร้างความรู้ให้ตน นำหนังสือเป็นเพื่อนและถือเป็นชีวิตส่วนหนึ่งของเขา ทุกครั้งเปิดหนังสือก็คือเปิดชีวิตที่มีความสุข

นอกจากนั้น หนังสือยังเป็นรากฐานที่สำคัญในการเสริมสร้างให้มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน ให้ส่งส่งเสริมวัฒนธรรมสำหรับเยาวชน สามารถนำประสบการณ์จากการเรียนมาเป็นประโยชน์สำหรับตนเอง (1/8)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวประโยชน์ที่จะได้รับจากการอ่านหนังสือ โดยมีการกล่าวถึงประเด็นการพูดว่า “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” อยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่มีรายละเอียดของ “มิตร” และ “เยาวชน” บทพูดนี้จึงยังไม่ครอบคลุมตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

ชาวจีนมีสุภาษิตกล่าวไว้ว่า “หนึ่งวันไม่อ่านหนังสือ ไม่มีใครดูออก หนึ่งสัปดาห์ไม่อ่านหนังสือ เปิดปากพูดจาไม่สุภาพ หนึ่งเดือนไม่อ่านหนังสือ สติปัญญาเหมือนสุกร” จากสุภาษิต เราได้ทราบว่าการอ่านหนังสือมีความสำคัญแค่ไหน

ขณะที่เราอ่านนิทาน เราได้รับความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ และเชาวน์ปัญญา ขณะที่เราอ่านวรรณคดี เราก็ได้รับความคิดที่เกี่ยวกับสภาพสังคมในสมัยนั้น ขณะที่เราอ่านนวนิยาย เราก็ได้รับความคิดสมัยใหม่ ทำให้เราทันกับเวลา ทันกับจังหวะของเวลา

นอกจากสืบทอดภาษาให้แก่เรา <u>ยังเป็นคู่มิตรของเรา</u> ขณะที่เรามีความวุ่นว่ายเกี่ยวกับงาน เราก็อ่านหนังสือช่วยได้ สาเหตุเพราะหนังสือมีความเสน่ห์ สามารถทำให้จิตใจของเราสงบ ขณะที่เราเจออุปสรรคต่าง ๆ เราก็หาทางที่หนังสือได้ เพราะหนังสือมีความพลัง สามารถช่วยเราแก้ปัญหาได้

ทุกท่านคะ รู้ไหมว่าทำไมเราต้องพึ่งพาหนังสืออย่างนี้ เพราะคำตอบก็คือหนังสือสร้างหลักฐานของเยาวชน ถึงแม้หนังสืออ้าปากไม่เป็น แต่สามารถเป็นผู้สอนของเยาวชนได้ ไม่ว่าในด้านเชาวน์ปัญญา หรือในด้านประพฤติ หนังสือมีประโยชน์หลากหลายต่อมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น ให้เกิดความเพลิดเพลินและสนุกสนาน ทำให้ชีวิตของเยาวชนมีสีสันมากมายและสร้างทักษะในการอ่าน

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ขอคิดคำถามที่ดิฉันนำเสนอ ถ้าหากว่าเยาวชนอย่างเรา ไม่เคยอ่านหนังสือสักครั้ง สังคมนี้จะกลายเป็นอย่างไร ความคิดไม่ได้วิ่งก้าวหน้า จิตใจไม่เคยสงบ ก็คงจะมีผลกระทบต่อมนุษย์ (1/10)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า เนื้อเรื่องเน้นเกี่ยวกับประโยชน์ของหนังสือที่เอื้อต่อการนำไปใช้ในชีวิต แต่ลืมเน้นย้ำความเป็น “มิตร” มีเพียงคำพูดสั้น ๆ ที่นำมาแทรกไว้เท่านั้น แต่ไม่ได้เชื่อมโยงระหว่างกัน จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครอบคลุมตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

ด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เยาวชนที่หมกมุ่นในการใช้อินเทอร์เน็ตก็มากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน เยาวชนแบ่งเวลาให้แก่การอ่านหนังสือก็น้อยลง ตามข้อมูลที่แสดงผลว่า ในปี ค.ศ.2015 เวลาในการอ่านหนังสือทั่วโลกโดยเฉลี่ยสำหรับเยาวชนอยู่ที่ 20 นาทีต่อวัน เท่านั้น แต่เฉลี่ยเวลาในการใช้

อินเทอร์เน็ตสูงถึง 3 ชั่วโมงต่อวัน ผลการตรวจสอบนี้ทำให้ทุกประเทศเกิดความ ตื่นตระหนกและเกิดความคิดว่าการปรับปรุงการอ่านของเยาวชนจำเป็นแค่ไหน

<u>หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน</u> เหลียงฉีเชา ผู้ที่เป็นนักคิด นักการเมืองและนักการศึกษาที่มีอิทธิพลอย่างมากของประเทศจีนเคยบอกว่า "เยาวชนมีสติปัญญา ประเทศชาติจะได้มีสติปัญญา เยาวชนมีความก้าวหน้า ประเทศชาติจะได้มีความก้าวหน้า เยาวชนมีความเข้มแข็ง ประเทศชาติจะได้มีความเข้มแข็ง" คำพูดของเหลียงฉีเชา ทำให้เรารู้ว่าเยาวชนเราสำคัญแค่ไหน ถ้าเราไม่มีอ่านหนังสือ ไม่มีความรู้ เราก็จะใช้ชีวิตไม่เป็น เพราะการอ่านหนังสือเพิ่มความรู้ให้เรา เมื่อเรามีความรู้มาก เราก็จะรู้จักการใช้ชีวิตให้เป็น หนังสือสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้ เพียงแค่คุณอ่านหนังสือมากขึ้น

<u>หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน</u> ในชีวิตท่านประธานเหมางานอดิเรกอย่างหนึ่งท่านขาดไม่ได้ก็คืออ่านหนังสือ ท่านเคยบอกว่า "ในชีวิตข้าพเจ้า งานอดิเรกที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดก็คือ อ่านหนังสือ สำหรับข้าพเจ้า ไม่กินข้าวสักมื้อไม่เป็นไร ไม่นอนสักคืนไม่เป็นไร แต่ห้ามมีสักวันที่ไม่ได้อ่านหนังสือ" ท่านชอบอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์จีน ท่านจัดการหนังสือที่เคยอ่านเขียนเป็นหนังสือหลายเล่มที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อหลายประเทศ ในขณะเดียวกันหนังสือที่ท่านเคยอ่านมีบทบาทสำคัญมากต่อด้านยุทธศาสตร์ที่ต่อสู้กับข้าศึกและได้รับความชนะ กลายเป็นผู้นำอันยิ่งใหญ่ของประเทศจีน เรื่องราวของท่านประธานเหมาสอนให้เยาวชนเรารู้ว่า เราต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติมความรู้ จะได้นำความรู้ที่เราได้มานำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (1/11)

จากตัวอย่างนี้ ผู้พูดเอ่ยอ้างประเด็นการพูดไว้ต้นเรื่อง แต่ส่วนขยายความเป็นการเน้นย้ำประโยชน์จากการอ่านหนังสือว่าช่วยพัฒนาชีวิตอย่างไร โดยที่ไม่ได้เชื่อมโยงไปถึงคำว่า "มิตร" กับ "เยาวชน" จึงทำให้บทพูดไม่ครอบคลุมตามประเด็น

เมื่อวันที่ดิฉันรู้จักคำ หนังสือก็เข้ามาในชีวิตของดิฉัน หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีของดิฉัน ดิฉันชอบอ่านหนังสือเงียบ ๆ ด้วย หนังสือเหมือนคุณครูมีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับช่วยให้คนอื่น เมื่อเรามีปัญหาช่วยเราแก้ไขได้ตามเวลา เช่น ในวันหนึ่ง ดิฉันเห็นมดกลุ่ม การย้ายอยู่บ้านเรา แล้วดิฉันไม่รู้ทำไมเขาต้องการย้าย แล้วถามแม่ คุณแม่ก็ไม่รู้ ไม่รู้ทำไม บอกให้ดิฉันว่าไปหาอาจารย์ได้แต่ดิฉันอยากรู้คำตอบทันที แล้วดิฉันจำได้มีหนังสือเล่นหนังสือทำไม แล้วดิฉันก็เปิดหนังสือหาคำตอบทันทีค่ะ

หนังสือเป็นจิตวิญญาณของมนุษย์และเป็นโคมไฟของมนุษย์ เมื่อเราสงสัย เมื่อเราสับสน เขาก็สงสัยให้เรา เมื่อเรามีปัญหาเขาก็แก้ไขให้เรา เมื่อเราเบื่อเขาก็...(เนื้อความขาดหาย)...อ่านอย่างช้า ๆ ได้ มีคนดังกล่าวว่า "การอ่านหนังสือเป็นเหมือนการสนทนา เมื่อเราโดดเดี่ยว เขาก็ช่วยเรา"

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน "บิงชิง" เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เขาเคยเขียนว่า "ชอบอ่านหนังสือ อ่านหนังสือดี อ่านหนังสือที่มีประโยชน์" คำว่านี้สอนเราได้รู้เราต้องเลือกหนังสือดีที่สำคัญมาก แล้วเราได้รับความรู้มากมายจากหนังสือค่ะ

ฟรานซิส เบคอน เคยกล่าวเน้นว่า "การอ่านทำให้เรากลายเป็นคนเต็มคน การเขียนทำให้คนสมบูรณ์" เราต้อง...(เนื้อความขาดหาย)... เพราะการอ่านทำให้เรามีปัญญา พัฒนาความคิดและจิตใจที่ดีงาม (2/4)

จากตัวอย่าง ผู้พูดแสดงความสำคัญของหนังสือ แต่ไม่เห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในการสร้างรากฐานชีวิตของเยาวชนที่ชัดเจน จึงทำให้บทพูดนี้ไม่ครอบคลุมประเด็นที่กำหนดให้พูด

อยากถามทุกท่านหน่อยว่า ท่านชอบอ่านหนังสือในเวลาที่เยาวชนไหมคะ หนังสือเป็นมิตรของดิฉัน ตั้งแต่เด็ก ๆ เมื่อดิฉันจะเข้านอน แม่ดิฉันจะอ่านหนังสือหรือเล่านิทานให้ดิฉันฟัง ในเวลาตอนนั้น ดิฉันรู้สึกว่า<u>ชีวิตของคนกับหนังสือมีสัมพันธ์แน่นแฟ้น</u> ในตอนนี้ดิฉันก็เล่านิทานให้น้องฟังเมื่อน้องจะเข้านอน นอกจากน้องมีความสุขแล้ว ตัวเราก็จะมีความสุขไปด้วย ส่วนดิฉันมีความเคยชินเกี่ยวกับการอ่านหนังสือตั้งแต่เยาวชนจนถึงตอนนี้ <u>ดิฉันได้อ่านหนังสือหลายเล่มดิฉันรู้สึกมีความสุขและความรู้มากขึ้น</u>

"หนังสือคือชีวิตและความสุข ทุกครั้งที่เปิดหนังสือ เปรียบเสมือนการเปิดชีวิตที่มีความสุข" เป็นคำกล่าวของกรรมการผู้จัดการมูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กและในฐานะนักแต่งนิทาน นักเล่านิทานและนักเขียน ที่ได้ความสามารถในการอ่านหนังสือ จากการอ่านหนังสืออย่างไว้น่าสนใจจะเห็นว่า <u>ความสุขนั้นจะหาได้ไม่ยากเมื่อเราจะได้อ่านหนังสือ</u>

เราต่างก็รู้ว่า การอ่านหนังสือมีประโยชน์ แต่น้อยคนนักที่จะตั้งใจอ่านและได้ความประโยชน์อย่างเต็มที่ <u>การอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องให้ความสำคัญ เพราะจะได้ประโยชน์กับเรามากมาย</u> เช่น การอ่านหนังสือเป็นการทำงานของสมอง และช่วยให้พัฒนาเรื่องการจำของเรา และช่วยให้มีรู้สึกผ่อนคลาย รู้สึกลดความเครียดต่าง ๆ และมีทักษะในการสื่อสารที่มีสำคัญสำหรับในการความจำและชีวิตประจำวันทั่วไป <u>บางหนังสือประเภทสามารถได้ช่วยเราสามารถเปลี่ยนชีวิตของเรา</u> (2/22)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างหนังสือกับกับผู้อ่านขณะที่เป็นเด็ก และอธิบายประโยชน์ของหนังสือ โดยยังไม่ได้ขยายความว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือนั้นเป็นรากฐานของชีวิตได้อย่างไร พบเพียงคำกล่าวสั้น ๆ ในตอนท้ายของเนื้อเรื่องว่า “หนังสือบางประเภทเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา” ทำให้บทพูดนี้ยังไม่ครอบคลุมประเด็นการพูด

ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตในชั้นเรียนร่วมในการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหานี้ พบว่าการพูดที่ไม่ครอบคลุมตามประเด็นที่กำหนดให้นั้น เกิดมาจากนักศึกษาตีความประเด็นไม่กระจ่าง เพราะไม่เข้าใจความหมายของกลุ่มคำที่อยู่ในประเด็นการพูด จึงเลือกพูดเฉพาะสิ่งที่ตนเองเข้าใจความหมายเท่านั้น โดยการละเลยถ้อยคำในประเด็นที่กำหนดให้พูดนั้น ส่งผลให้การขยายความหรือรายละเอียดในส่วนเนื้อเรื่องไม่ครอบคลุมประเด็น ซึ่งพบว่าจะอธิบายเรื่องคุณค่าของหนังสือหรือประโยชน์ของหนังสือเป็นหลัก แต่ละเลยการกระตุ้นเตือนเยาวชนซึ่งเป็นเป้าหมายของสิ่งที่กำหนดให้พูด จึงเกิดข้อบกพร่องที่ทำให้เป็นปัญหาตามมา

1.6.2 เนื้อหาไม่สอดคล้องกับประเด็น หมายถึง การอธิบายหรือขยายความในส่วนของเนื้อเรื่องมีรายละเอียดบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้พูด หรือมีข้อความที่ไม่ช่วยสนับสนุนประเด็นของการพูดให้ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

> *ในช่วงเวลานี้ ดิฉันกำลังอ่านหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง ชื่อว่า “ลินลาน่ารัก” ก่อนที่ลินลาย้ายกลับ อาศัยอยู่กับคุณน้า คุณน้าเป็นคนที่เข้มงวดและไม่รักเด็ก หลังจากลินลาอยู่กับคุณน้า คุณน้าก็เริ่มกลายเป็นหญิงสาวที่ใจดี มีเมตตาและรักเด็ก เพราะว่าลินลาเป็นเด็กที่มองโลกในแง่ดี และมีจิตใจที่สวยงาม ถึงแม้คุณพ่อคุณแม่ของเธอทั้งสองคนก็เสียชีวิตไป แต่<u>เธอก็ไม่เคยหมดหวังและไม่เคยคิดว่าจะยอมแพ้ให้ชีวิตกลับยังสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ เพราะเธอเชื่อว่าถ้าคนเราคิดดีทำดี ทุกสิ่งทุกอย่างก็อาจจะดีขึ้น โลกของเราก็จะสีสันสวยงาม</u>*
>
> *โดยอ่านหนังสือเล่มนี้ ทำให้ดิฉันได้เรียนรู้<u>ว่า ถ้าคนเราคบและอยู่กับคนที่คิดดีทำดี เราก็จะกลายเป็นคนที่คิดดีทำดีได้</u>ตามเวลาที่ผ่านไป (1/3)*

จากตัวอย่าง ผู้พูดยกตัวอย่างหนังสือเรื่อง “ลินลาน่ารัก” เพื่อสะท้อนพฤติกรรมตัวละครว่า “ความดีจะเอาชนะอุปสรรคทุกอย่างได้” และข้อคิดที่ผู้พูดนำไปใช้คือ “การคบกับคนที่ดี จะทำให้เราเป็นคนดีเช่นกัน” ซึ่งไม่สอดคล้องประเด็นที่เกี่ยวกับการพัฒนารากฐานชีวิต

> *ในชีวิตประจำวัน หนังสือก็เป็นเพื่อนของเยาวชน เพราะพวกหนังสือก็ได้ช่วยพวกเขามากขึ้น เช่น บางครั้งเยาวชนอยู่บ้านคนเดียวและไม่มีเกมเล่น การอ่านหนังสือทำให้พวกเขารู้สึกมีความสุขมากขึ้น <u>ในการมารยาท หนังสือทำให้พวกเขาได้เรียนความรู้มากมายเกี่ยวกับมารยาท แล้วก็พวกเขาอ่านหนังสือก็ได้รู้จัก ปัญหา</u>*

เกี่ยวกับมารยาทของตนเอง ดังนั้นพวกเขาได้รู้ควรแก้ไขปัญหาของตนเองเป็นอย่างไร ช่วยให้พวกเขาจะเป็นคนที่มีมารยาทที่ดี แบบนี้ก็ได้ช่วยพวกเขามีเพื่อนมากขึ้นด้วย (1/7)

จากตัวอย่าง ผู้พูดกล่าวถึงเรื่อง “มารยาท” ว่าเป็นความรู้อย่างหนึ่งที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ด้วยการสรุปว่า “หนังสือช่วยให้เรามีมารยาทดี ทำให้มีเพื่อนมากขึ้น” ซึ่งไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

หนังสือมีบทบาทและความสำคัญในประวัติศาสตร์ของอารยธรรมมนุษย์เป็นอย่างมาก โดยมนุษย์มีการบันทึกภาษาและรูปภาพผ่านการเขียนซึ่งสามารถเก็บรักษาไว้ได้ยาวนานและสามารถตีพิมพ์ในปริมาณมาก ยังเป็นการอำนวยความสะดวกในการเขียนและการเรียนรู้ของมนุษย์ ก่อให้เกิดสืบทอดและเผยแพร่ความรู้ของมนุษย์ ก่อให้เกิดวัฒนธรรม

มีผลการสำรวจพบว่า ในปีที่ผ่านมามนุษย์อ่านหนังสือน้อยลง คนไม่ชอบอ่านหนังสือ คนทุกคนล้วนมีเหตุผลของตัวเอง คนวัยกลางคนบอกว่าไม่มีเวลาเพราะต้องทำงานต้องดูแลครอบครัว คนวัยหนุ่มสาวบอกว่าไม่ค่อยชินกับการอ่านหนังสือเป็นเล่ม

ในปัจจุบันนี้ คนที่อ่านหนังสือ คนที่อ่านออนไลน์จำนวนมากขึ้น อินเทอร์เน็ตมีความสามารถเข้าถึง มีความสามารถในการส่งรับข้อมูลข่าวสารแบบออนไลน์ บางครั้งก็ทดแทนหนังสือได้ แต่นี่ก็ไม่ใช่เหตุผลทั้งหมดที่ไม่อ่านหนังสือ

หนังสือไม่เพียงแต่แค่ให้ความรู้ ยังให้เราได้เรียนรู้อารยธรรมจิตวิญญาณได้จริง อินเทอร์เน็ตทำให้เราเข้าถึงข้อมูล เพื่ออำนวยความสะดวกได้จริง แต่อินเทอร์เน็ตเพียงแค่เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เราเข้าอ่านหนังสือได้สะดวกและง่ายขึ้น ยังไม่สามารถทดแทนบทบาทและคุณค่าของหนังสือให้น้อยลงไปได้ (1/17)

จากตัวอย่างนี้ เน้นสะท้อนปัญหาการไม่อ่านหนังสือของเยาวชนในยุคปัจจุบันมากกว่าจะแสดงให้เห็นความสำคัญในการอ่านหนังสือเพื่อสร้างรากฐานชีวิต จึงไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

ประเทศจีนมีพิธีกรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ “ตงชิง” มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาได้เข้าร่วมรายการที่มีชื่อเสียงและกล่าวว่าเขาได้รักษานิสัยอยู่อย่างหนึ่ง นั่นก็คือ อ่านหนังสือวันละหนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะไปเข้านอน มีคนถามว่าคุณจะยืนยันได้ยังไงง่ะ ตงชิงตอบว่า “อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวเองนั่นแหล่ะ มันติดเป็นนิสัยของฉันแล้ว

เมื่อห้องนอนเราไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ มีแต่หนังสือ งั้นเราก็สามารถอ่านหนังสือได้อย่างจริงจังแหล่ะ”

...

ยังมีพิธีกรชายคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนชื่อ “วางหัน” เขาเป็นพิธีกรที่ดิฉันชอบมาก แต่ดิฉันชอบเขา ไม่ได้เป็นเพราะว่าเขาหน้าตาหล่อ แต่เป็นเพราะว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ มีความรู้และมีสติปัญญา วางหันเคยพูดว่า “แรง(บัน)ดาลใจของเขาทั้งหมดคือมาจากหนังสือ และเขารักหนังสือ” คนจีนเราต่างก็รู้กันเป็นอย่างดี และเขาได้เปิดร้านหนังสือสาธารณะที่บ้านเกิดของเขา มีคนมากมายสงสัยว่าทำไมต้องเปิดร้านนี้ล่ะ มันมีประโยชน์อะไรแก่คุณล่ะ วางหันตอบว่า “เขาเปิดร้านนี้เป็นเพื่อให้คนที่รักหนังสือ แต่ไม่มีเงินซื้อได้มีโอกาสได้อ่านหนังสือที่ตัวเองชอบและเพื่อแสดงว่าหนังสือมันยังมีบทบาทสำคัญในสมัยปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเพื่อส่งเสริมกระแสนิยมในการอ่านหนังสือให้แก่เยาวชน” (2/6)

จากตัวอย่าง ผู้พูดยกตัวอย่างเหตุการณ์ของบุคคลที่มีชื่อเสียงของจีน 2 คน เพื่อสนับสนุนประเด็นการพูด แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดของเรื่องเล่าดังกล่าวจะเห็นว่าเกี่ยวกับการส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน มากกว่าจะแสดงความสำคัญของหนังสือว่ามีส่วนสร้างรากฐานชีวิตของผู้อ่าน จึงทำให้ประเด็นการพูดกับการยกตัวอย่างไม่สอดคล้องกัน

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน การอ่านหนังสือช่วยให้สุขภาพดีขึ้น สาเหตุการเกิดโรคต่าง ๆ พร้อมทั้งที่การดูแลและระวังรักษาตัวเองให้สุขภาพดีขึ้น หากป่วยแล้วก็ช่วยให้เราดูแลตัวเองได้ดีกว่าตอนที่ไม่รู้อะไร

หนังสือคือมิตร ช่วยให้เรามีกำลังใจในการต่อสู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เยาวชนต่างคนก็จะเจอกับปัญหานี้คือปัญหาที่เพื่อนน้อยลง หากอ่านหนังสือบ่อย ๆ ก็จะเริ่มเข้าใจว่าปัญหาที่เพื่อนน้อยลงมันเป็นเรื่องปกติที่ใคร ๆ ก็จะเจอกัน หากไม่ได้เรียนอยู่ด้วยกันแล้ว คนที่เป็นเพื่อนจริง ๆ ยังมีน้อยอยู่ ซึ่งเมื่อเข้าใจได้แบบนี้ มันก็จะทำให้เราลดความคาดหวังลงเรื่องความรักก็เช่นกัน อย่าไปหารักเพราะความเหงา

หนังสือคือมิตร สอนให้เราเข้าใจปัญหาชีวิตในเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สอนให้เราเข้าใจปัญหาชีวิตได้ดีขึ้น และเรียนรู้ที่จะกลับมาดี หรือฝากความสุขอยู่กับใคร (2/7)

จากตัวอย่าง ผู้พูดต้องการยกตัวอย่างถึงประโยชน์ของหนังสือว่าช่วยสร้างความเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ของชีวิต โดยยกตัวอย่างปัญหาสุขภาพและปัญหาเพื่อนน้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

มีนิทานเรื่องหนึ่ง มีคนหนึ่งชื่อว่า “มาโนลาซอฟ” เขาเป็นลูกชายชาวประมงที่ต้องการหนังสือสักเล่มมาก ๆ มีอยู่วันหนึ่งเขาไปจับปลากับพ่อ อยู่ดี ๆ ก็เกิดลมลำดับคลื่นใหญ่ในทะเล ใบเรือก็โดนพัดบิน ในทีนี้มาโนลาซอฟก็รีบออกมาช่วยเหลือและทำให้ทุกอย่างกลับไปเหมือนเดิม พ่อเห็นแล้วดีใจมาก ว่าจะซื้อเสื้อใหม่ให้ลูกชาย แต่เขาปฏิเสธว่า “ผมคิดว่าผมต้องการหนังสือมากกว่าครับ” ทุกคนฟังแล้วก็รู้สึกว่างง ว่าทำไมเขาถึงชอบหนังสือมากขนาดนี้ เขาตอบไปว่า “หนังสือทำให้ผมมีความรู้ในทุกด้าน” เมื่อเติบโตขึ้น เขาก็กลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงในรัสเซียและยังเป็นกวี นักประวัติศาสตร์และนักภาษาศาสตร์อีกด้วย ความสำเร็จของเขาได้สร้างมูลค่ามากมายต่อสังคม

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ เมื่อฟังจบนิทานเรื่องนี้ คุณมีความรู้สึกอย่างไรคะ ฉันเชื่อว่าคงมีความเชื่อมั่นและความแรงบันดาลใจของตัวเอง (2/8)

จากตัวอย่างนี้ ผู้พูดใช้นิทานช่วยสนับสนุนความสำคัญของการอ่านหนังสือ เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาของนิทาน จะสัมผัสได้เพียงความสนใจที่จะอ่านหนังสือ แต่ยังไม่สามารถรับรู้ได้ว่าความรู้ที่ได้รับจากหนังสือนั้นจะนำมาพัฒนาตนเองได้อย่างไร หรือวิธีการแก้ไขปัญหาเพื่อช่วยเหลือลูกเรือนั้นเขาได้รับมาจากการอ่านหนังสือหรือไม่ ทั้งนี้เพราะผู้พูดเล่าเรื่องราวทั่วไปโดยไม่ได้กล่าวเน้นย้ำในประเด็นนี้ ทำให้ข้อสนับสนุนไม่สอดคล้องกับประเด็นการพูด

ในวันนี้ดิฉันขอแชร์หนังสือที่ดิฉันชอบที่สุด กับทุกคนค่ะ ก็คือ “สามก๊ก” ในหนังสือเล่มนี้ ให้เรียนรู้ในทางด้านต่าง ๆ เช่น ด้านยุทธศาสตร์ ปรัชญา ตลอดจนการศึกษาธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ ไม่เกิดปาฏิหาริย์เกินความสามารถของมนุษย์ได้ ในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมที่ดีของผู้คน

คุณธรรมข้อแรกที่เราเรียนได้จากเรื่องนี้ก็คือ “ความซื่อสัตย์” โดยตัวละครที่ดิฉันประทับใจมากก็คือ “กวนอู” ค่ะ ข้อที่สองก็คือ “ความกล้าหาญ” แต่ละคนในเรื่องสามก๊กก็มีความกล้าหาญมากเลย ความตาย เป็นเรื่องที่ธรรมดาสำหรับพวกเขา ข้อที่สามก็คือพวกเขาปรารถนา “สามัคคี” “เล่าปี่” เป็นตัวละครที่แสดงถึง คุณธรรมข้อนี้ได้อย่างชัดเจน เหมือนกับว่า เขาพร้อมที่จะเป็นมิตรกับทุกคนนะคะ ข้อที่สี่ “ความอดทน” สังเกตได้จากการที่ขุนศึกได้รับบาดเจ็บก็ยังจะต้องความอดทนต่อความเจ็บปวดที่ได้รับ ข้อสุดท้ายก็คือ “ความกตัญญู” สำหรับเยาวชนเราควรเรียนคุณธรรมเหล่านี้จากเรื่องสามก๊ก นอกจากเล่มนี้ ยังมีหนังสือมากมายหลายอย่างเราควรไปอ่านนะคะ (2/10)

จากตัวอย่าง ผู้พูดตีความประเด็นแคบเกินไป จึงมุ่งเน้นเฉพาะเรื่อง “คุณธรรม” ที่ผู้อ่านจะได้รับจากการอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรากฐานชีวิตเท่านั้น ทำให้บทพูดนี้สื่อถึงประเด็นที่กำหนดให้พูดไม่ชัดเจน

ท่านกอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือเป็นเพื่อนและเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่เยาวชนแยกออกไม่ได้” หนังสือมีการตรัสรู้ที่สำคัญและมีบทบาทชี้แนะในการสร้างบุคลิกภาพและการเลือกใช้ชีวิตของเยาวชนเรา ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและเป็นยุคทองของเยาวชน พัฒนาชีวิต ในช่วงเวลานี้ พฤติกรรม ความเคยชินและลักษณะนิสัยค่อย ๆ ก่อตัวเป็น ในตอนนี้มีหนังสือดี ๆ เพื่อความเป็นเพื่อนจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองของเยาวชนเรา

หนังสือที่ดี สามารถทำให้เรารู้โลกรู้สังคมและรู้จักตัวเองได้อย่างภววิสัย ด้วยการอ่านหนังสือ เยาวชนเราสามารถเข้าใจความร่ำรวยของอารมณ์มนุษยชาติ สามารถเข้าใจสติปัญญาในการดำรงชีวิตของคนอื่น สามารถกล่อมกลมอารมณ์ความรู้สึก และเรียนรู้ความรู้ (2/17)

จากตัวอย่าง การกล่าวถึง “บุคลิกภาพ” หรือ “ความร่ำรวยของอารมณ์” ไม่ได้มีคำอธิบายที่จะช่วยสนับสนุนการสร้างรากฐานชีวิตของเยาวชน จึงทำให้บทพูดนี้มีข้อความบางส่วนที่ไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน กระผมเชื่อว่า ทุกท่านที่ในห้องเรียนนี้อ่านหนังสือไม่น้อย บางคนน่าจะอ่านหนังสือตั้งแต่เด็กจนโต แล้วกระผมขอถามหน่อยว่าท่านผู้มีเกียรติทุกท่านครับ ท่านมีความรู้สึกแบบนี้ไหมครับ ก็คือ เวลาเราอ่านหนังสืออยู่ เราสามารถรู้สึกว่าเราเป็นตัวละครคนหนึ่งที่หลบซ่อนที่ในหนังสือเราอ่านอยู่ แม้กระทั่งเราเป็นตัวละครบางคนที่ในหนังสือเราอ่าน ความรู้สึกเหล่านี้มหัศจรรย์มาก เพราะความรู้สึกเหล่านี้ทำให้เราเกิดความรู้สึก เช่น เสียใจ ซาบซึ้งดีใจและตื่นเต้น เป็นต้น มันก็จะให้เราเข้าใจความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตัวละครที่ในหนังสือเราอ่าน

แล้วกระผมนึกว่าเยาวชนเป็นคนกลุ่มที่คบคนได้ง่าย จึงให้เยาวชนไปอ่านหนังสือที่ดี เป็นเรื่องสำคัญมาก หนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนได้สื่อสารกับชาวโลกที่ไม่รู้จักกัน การอ่านหนังสือก็ทำให้เยาวชนได้เชื่อมสัมพันธ์กับผู้เขียนทางอ้อม แล้วเยาวชนสามารถได้แลกเปลี่ยนความคิดและเกิดความรู้สึกใหม่ ๆ โดยการอ่านหนังสือ

<u>หนังสือที่ดีเป็นสิ่งล้ำค่าที่แฝงไว้กับความคิดเยาวชน เพราะความคิดเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเป็นเรื่องธรรมดาระหว่างชีวิตเยาวชน</u> (2/27)

จากตัวอย่าง การตีความประเด็นไม่ชัดเจน ตัวอย่างที่นำมาใช้สนับสนุนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งที่ผู้อ่านจะได้รับจากการอ่านหนังสือ ยังไม่สะท้อนถึงสิ่งที่จะนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตของเยาวชนได้ จึงทำให้บทพูดนี้ไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

จะเห็นได้ว่า การพูดที่มีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับประเด็นการพูดนั้น พบในลักษณะของการอธิบายเรื่องอื่นที่ไม่มีสนับสนุนหัวข้อเรื่องที่พูด แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อการตีความประเด็นผิดพลาดหรือตีความเป็นประเด็นอื่น ซึ่งพบข้อบกพร่องนี้ค่อนข้างมาก นั่นเป็นเพราะนักศึกษาจีนตีความประเด็นไม่กระจ่างชัด ทำให้ไม่ทราบว่าจะต้องพูดอะไรบ้าง จึงพูดทุกอย่างที่ตนรู้หรือเข้าใจเกี่ยวกับ “หนังสือ” จนขาดความรอบคอบในการเก็บเนื้อความให้ครบถ้วนตามประเด็นที่กำหนดให้พูด

1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ

การเกริ่นนำหรือบทนำ เป็นส่วนประกอบตอนต้นของบทพูดสุนทรพจน์ เพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้ฟังได้ทราบสิ่งที่ผู้พูดจะนำเสนอ อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้ฟัง จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการเกริ่นนำ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 84.48 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 8 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 49)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. เกริ่นนำไม่ชัดเจน	42	85.71	มากที่สุด
2. เกริ่นนำไม่ตรงประเด็น	7	14.29	น้อยที่สุด

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเรื่องการเกริ่นนำ 2 ลักษณะ พบมากที่สุดคือ เกริ่นนำไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 85.71 อยู่ในระดับมากที่สุด และถัดมาคือ เกริ่นนำไม่ตรงประเด็น คิดเป็นร้อยละ 14.29 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้

1.7.1 เกริ่นนำไม่ชัดเจน หมายถึง ข้อความในส่วนต้นของการพูดคลุมเครือไม่กระจ่าง ทำให้ไม่สามารถจับทิศทางของเรื่องราวที่จะพูดได้ ซึ่งลักษณะการเกริ่นนำที่ไม่ชัดเจนนี้มี 3 ลักษณะ ได้แก่

1) รวบรัด หมายถึง การเกริ่นนำแบบสั้น ๆ รวบรัดตัดความ จนทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาที่จะพูดต่อไป และอาจนำไปสู่การตีความหมายไปได้หลายทาง ตัวอย่างเช่น

ดิฉันมีคำถามหนึ่งอยากถามเพื่อนทุกคนค่ะ <u>ทุกคนรู้หนังสือที่ดีเป็นอย่างไรหรือเปล่าคะ</u> ดิฉันรู้สึกว่าหนังสือเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชีวิตของเราและหนังสือเป็นอาวุธสำคัญที่ช่วยเราประสบความสำเร็จในอนาคต (1/16)

จากข้อความข้างต้น บทเกริ่นนำสั้น ๆ ใช้ประโยคคำถามที่ไม่สัมพันธ์กับส่วนขยายความ เพราะผู้พูดถามเรื่อง “ลักษณะหนังสือที่ดี” แต่อธิบายเรื่อง “ความสำคัญของหนังสือ” ทำให้บทเกริ่นนำนี้ไม่ชัดเจน

หนังสือกับชีวิตของพวกเรามีความสัมพันธ์อย่างมาก หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความรู้ เป็นเข็มทิศของชีวิตและเป็นเพื่อนของเราด้วย (1/19)

จากข้อความข้างต้น เกริ่นนำด้วยข้อความสั้น ๆ เรียบเรียงไม่เป็นลำดับ แม้จะพอเข้าใจสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง แต่ไม่ค่อยชัดเจนและไม่น่าสนใจ

หนังสือเป็นเรือที่บรรทุกความรู้ขับเคลื่อนถ่ายทอดสู่คนรุ่นต่าง ๆ อย่างรอบคอบ (1/22)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดกล่าวเกริ่นนำเพียงสั้น ๆ โดยใช้ภาพพจน์แบบอุปมาเพื่อเรียกร้องความสนใจ แต่ยังสื่อถึงแนวของเรื่องไม่ชัดเจนว่าจะกล่าวถึงหนังสือในแง่มุมใด

นักประพันธ์เจ เอ แลงฟอร์ด (J.A. Langford) เคยกล่าวไว้ว่า “ความรักของหนังสือเป็นความรักที่ไม่ต้องการสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นการแก้ตัว คำขอโทษ หรือการปกป้อง” ค่ะ (2/1)

จากข้อความข้างต้นก็เช่นกัน ผู้พูดอ้างอิงคำกล่าวของบุคคลสำคัญเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน แต่คำกล่าวนี้ยังไม่สามารถสื่อถึงประเด็นการพูด ทำให้บทเกริ่นนำนี้ไม่ชัดเจน

ทุกคนจำได้หรือไม่คะว่า เมื่อตอนที่เรายังเด็ก สิ่งที่เป็นเพื่อนเรายามสุขทุกข์ เหงาหรือเศร้า นอกจากของเล่นที่ให้ความสุขกับเราแล้ว ยังมีอีกสิ่งหนึ่งนั่นก็คือ “หนังสือ” (2/35)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดกล่าวเกริ่นนำเพียงสั้น ๆ ทำให้ไม่ชัดเจนว่าจะกล่าวถึง “หนังสือ” ในทิศทางใด จึงทำให้บทเกริ่นนำนี้ยังไม่ชัดเจน

2) เยิ่นเย้อ หมายถึง การเกริ่นนำที่อ้อมค้อม ไม่กระชับ เพราะให้รายละเอียดมากเกินความจำเป็น พบในลักษณะของการบรรยายหรือพรรณนาความที่ยืดยาว จนไม่น่าสนใจ ตัวอย่างเช่น

หนังสือเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของเยาวชน <u>เพราะหนังสือมีความรู้มากมาย และอ่านหนังสือทำให้เยาวชนรู้สึกมีความสนุกสนานในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ อ่านหนังสือก็ได้ทำให้พวกเขาเรียนรู้และเข้าใจความรู้เพิ่มเติม ถ้าเยาวชนไม่มีหนังสือในชีวิต พวกเขาก็ไม่ได้เรียนรู้ ไม่ได้เพิ่มความรู้และสติปัญญา</u> ดังนั้น สุนทรพจน์ของฉันในวันนี้คือ หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตของเยาวชน (1/7)

จากข้อความข้างต้น บทเกริ่นนำค่อยข้างเยิ่นเย้อและมีข้อความซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง จนเกินความจำเป็น ทำให้มองประเด็นที่จะพูดไม่ชัดเจน ซึ่งลักษณะของการเกริ่นนำดังกล่าวเป็นแสดงเหตุผลให้ผู้ฟังเห็นความสำคัญของหนังสือ เหมาะจะนำไปใช้พูดในส่วนเนื้อเรื่องมากกว่า

“ในชีวิตไม่มีหนังสือ เหมือนว่าไม่มีแสงสว่าง ไม่มีหนังสือเกี่ยวกับปัญญาเหมือนว่านกไม่มีปีก” คนโบราณกล่าวว่า “ไม่อ่านหนังสือสามวัน ทำให้รู้สึกว่าคำพูดเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ” <u>เพราะหนังสือให้คนมีปัญญา ให้ความสุขกับคนอื่น ให้คนมีความสร้างสรรค์ ปลูกฝังทัศนคติ ให้คนมีความรู้ ขยายวิสัยทัศน์</u> (1/18)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดใส่ข้อมูลมากเกินจำเป็น โดยยกคำคมมากล่าว 2 คำคม และมีส่วนอธิบายให้เหตุและผล ซึ่งไม่ได้เชื่อมโยงให้สัมพันธ์กัน ทำให้บทนำนี้มีรายละเอียดมากเกินไป จนไม่น่าสนใจ

หนังสือเป็นการสะสมความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้แต่งขึ้นเป็นเหมือนขุมทรัพย์แห่งปัญญา <u>หนังสือแต่ละเล่มก็มีโครงเรื่องที่แตกต่างกันไป บางเรื่องก็เป็นข้อเท็จจริงที่นำมาใช้ ขึ้นอยู่กับผู้อ่านที่สนใจจะอ่านเรื่องอะไร</u> กับหนังสือเป็นเพื่อน ทำให้พวกเราได้รับประโยชน์ ผู้เขียนเชกสเปียร์เคยกล่าวไว้ว่า “ถ้าไม่มีหนังสือในชีวิตของเรา ก็เหมือนใบต้นไม้ไม่มีแสง ถ้าไม่มีหนังสือในปัญญาก็เหมือนนกไม่มีปีก” อ่านหนังสือที่ดีเล่มหนึ่ง ก็เหมือนคุยกับคนที่สูงส่ง (1/20)

จากข้อความข้างต้น การเกริ่นนำค่อนข้างอ้อมค้อม มีรายละเอียดที่ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เพราะไม่ช่วยสนับสนุนประเด็น ทำให้แนวเรื่องไขว่เขว บทเกริ่นนำนี้จึงเยิ่นเย้อ ไม่ชัดเจน

ถ้าจะกล่าวถึงหนังสือ หนังสือเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์หลาย ๆ คน ประสบความสำเร็จ เป็นบันไดสู่ความก้าวหน้าของมนุษย์ การอ่านหนังสือเป็นพื้นฐานในการสร้างคุณภาพชีวิตของคน ให้คนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต อีกทั้งยังเป็นรากฐานในการพัฒนานิสัยของเยาวชน ให้มีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน <u>เพราะการที่เยาวชนฝึกให้ตัวเองเป็นคนที่รักการอ่านตั้งแต่เด็ก จะให้เขามีนิสัยรักการอ่านหนังสือและให้เขารู้จักความรู้ต่าง ๆ ช่วยเปิดโลกทัศน์กว้างไกลขึ้น และสร้างแรงบันดาลใจให้แก่เด็ก ๆ และเยาวชน</u> (2/3)

จากข้อความข้างต้น ข้อความค่อนข้างเยิ่นเย้อ โดยผู้พูดใช้วิธีการแสดงเหตุผล ซึ่งไม่เหมาะจะเป็นบทเกริ่นนำ ควรนำไปพูดในส่วนเนื้อเรื่องจึงจะเหมาะสม

วันหนึ่ง มีนักศึกษาคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ เราอ่านหนังสือมีประโยชน์อย่างไร ทำไมเราจำเป็นต้องอ่านหนังสือ” อาจารย์เงียบขรึม ปิดหนังสือ แล้วเดินตรงเข้าไปหานักศึกษาคนนั้นและพูดว่า “มีนิทานเรื่องหนึ่งสามารถบอกให้พวกเรารู้ว่าการอ่านหนังสือมีประโยชน์อย่างไร ทำไมเราจำเป็นต้องอ่านหนังสือ” (2/16)

จากข้อความข้างต้น ข้อความค่อนข้างเยิ่นเย้อ ไม่กระชับ มีลักษณะเป็นเรื่องเล่า ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับจะเป็นการเกริ่นนำของสุนทรพจน์

ท่านเชกสเปียร์เคยกล่าวไว้ว่า “The book is the nourishment in the whole world, life the inside have no book, seem to have no sunlight, the inside of the intelligence have no book, seem the bird have no wing” คำพังเพยนี้แสดงให้เห็นว่า หนังสือมีความสำคัญในชีวิตของเราทุกคน ในโลกสมัยใหม่นี้ หนังสือกลายเป็นมิตรที่ขาดไม่ได้สำหรับเราทุกคน โดยเฉพาะเยาวชน หนังสือไม่เพียงแต่เพิ่มสนุกสนานกับชีวิตที่น่าเบื่อของเรา มันยังช่วยให้ความรู้และความสุขมากมาย มีผู้รู้ท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือคือชีวิตและความสุข ทุกครั้งที่เปิดหนังสือมาอ่านคือเปิดชีวิตที่มีความสุข” (2/24)

จากข้อความข้างต้น ผู้พูดกระตุ้นความสนใจด้วยการใช้คำคม 2 ตำแหน่ง และมีข้อความอธิบายความ ซึ่งเยิ่นเย้อ ไม่เป็นเนื้อความเดียวกัน ทำให้บทนำนี้ไม่ชัดเจนและไม่น่าสนใจ

มนุษย์เราทุกคนมีความเข้าใจในโลกจำนวนไม่เยอะตั้งแต่เกิดมาก็ได้รับข้อมูลจากภายนอกเพื่อปรับตัวเข้าใจ...(เนื้อความขาดหาย)...นอกจากสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สอนให้ เรายังต้องไปเรียนสิ่งอื่นต่าง ๆ กอร์กีเคยบอกว่า “หนังสือเป็น

บันไดของความก้าวหน้าแก่มนุษย์" โดยอ่านหนังสือเราสามารถเรียนทักษะใหม่ ๆ ได้รู้จักสถานที่ที่เราไม่เคยได้ไป รู้จักโลกที่เราไม่เคยได้เห็นและรู้สิ่งที่เราไม่เคยได้ฟัง ชีวิตที่เราไม่เคยได้มาประสบการณ์ โดยอ่านหนังสือ เราสามารถเรียนสิ่งที่เยอะมาก (2/29)

จากข้อความข้างต้น เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่มีจุดร่วมกัน อีกทั้งข้อความที่ยืดยาว ทำให้บทเกริ่นนำนี้ไม่น่าสนใจ ดังนั้น หากผู้พูดต้องการอธิบายควรกล่าวในส่วนเนื้อเรื่องจะเหมาะสมมากกว่า

3) กำกวม หมายถึง การเกริ่นนำที่มีข้อความบางส่วนใช้ภาษาคลุมเครือ สับสน หรือวกวน จนสื่อความไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

กอร์กีพูดแล้วว่า "หนังสือเป็นบันไดของความก้าวหน้าของมนุษย์" หนังสือมีบทบาทสำคัญในการพัฒนา ไม่ว่าสมัยโบราณหรือปัจจุบันนี้ หนังสือคือมิตร สามารถทำให้คุณเพิ่มพูนความรู้ได้ หนังสือสามารถสอนให้คุณแก้ปัญหาในการเรียนรู้ <u>หนังสือสามารถสอนทุกคนได้ว่าเป็นมนุษย์เป็นอย่างไร</u> (1/2)

จากข้อความข้างต้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ไม่สัมพันธ์กับประเด็นที่กำหนดให้พูดและไม่สัมพันธ์กับเนื้อความที่กล่าวถึง ส่วนคำว่า "มนุษย์" สื่อความกว้างเกินไป ทำให้ห่างไกลจากประเด็นที่กำหนดไว้ว่า "เยาวชน" จึงทำให้บทเกริ่นนำนี้ไม่ชัดเจน

ก่อนที่ดิฉันกล่าวสุนทรพจน์ในวันนี้ ดิฉันอยากถามทุกท่าน ในจิตใจของทุกท่านมิตรคืออะไร รากฐานของชีวิตคืออะไร ในสายตาดิฉัน <u>มิตรคือรู้จักกันและกัน เหมือนอ้าปากเห็นลิ้นไก่ มีผลกระทบเชิงบวกกับเรา รากฐานของชีวิตคือโภชนาที่ช่วยเรา มีความสามารถเติบโตทุกวัน</u> (1/6)

จากข้อความข้างต้น การใช้คำเปรียบว่า "โภชนา" สร้างความฉงนสงสัย ส่วนสำนวนที่นำมาเปรียบเทียบลักษณะของมิตรว่า "อ้าปากเห็นลิ้นไก่" ใช้ไม่ถูกต้องตามความหมาย จึงส่งผลให้บทเกริ่นนำนี้ไม่ชัดเจน

แม็กซิม กอร์กี ผู้ที่เป็นนักเขียน นักการเมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลก กล่าวไว้ว่า "หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์ หากในชีวิตของเราไม่มีหนังสือ เราก็จะเหมือนพื้นปฐพีไม่มีแสงอาทิตย์ หากสติปัญญาของคนไม่มีหนังสือก็จะเหมือนนกที่ไม่มีปีก" หนังสือที่ดีเล่มหนึ่งก็เหมือนครูที่ดีหนึ่งท่าน <u>มันจะสามารถพรรณนาจิตวิญญาณของเราได้สมบูรณ์แบบ สามารถเปลี่ยนนิสัยของเราได้และทำให้เรามีความคิดด้านบวกและเร้าใจให้ฮึกเหิม</u> (1/11)

จากข้อความข้างต้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ค่อนข้างคลุมเครือ โดยเฉพาะคำว่า "จิตวิญญาณ" และ "ฮึกเหิม" สื่อความหมายประเด็นการพูดไม่ชัดเจน

<u>หนังสือเป็นทางอุดมคติ</u> เป็นกุญแจแห่งปัญญา หนังสือให้ปัญญามากกว่าที่คุณคิด หนังสือเป็นเพื่อนของมนุษย์ เราได้เติบโตขึ้นพร้อมกัน <u>อ่านหนังสือที่แตกต่างกัน ย่อมประสบความสนุกสนานที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้เรามีความรู้มากขึ้นและเปลี่ยนแปลงนิสัยเฉพาะตัว</u> (1/12)

จากข้อความข้างต้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ค่อนข้างคลุมเครือ สื่อความหมายไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังไม่เห็นแนวของเรื่อง

สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเราคืออะไร มีบางคนคิดว่าคือเงิน มีบางคนก็คิดว่าคือเครื่องประดับ แต่ดิฉันคิดว่าคือหนังสือ <u>หนังสือทำให้ชีวิตของเรากลายเป็นมีสีสัน</u> (2/4)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ สื่อความถึงประเด็นการพูดไม่ชัดเจน อาจสื่อไปถึงความสนุกสนานไม่ซ้ำซากหรือความหลากหลายของการใช้ชีวิตก็ได้ ผู้พูดเลือกใช้คำว่า “ทำให้ชีวิตมั่นคง” จะชัดเจนยิ่งขึ้น

“<u>สร้างบ้านไม่ต้องตึกสูง มีบ้านทองอยู่ในหนังสือ มีเงินไม่ต้องซื้อไร่นา มีอาหารอยู่ในหนังสือ แต่งงานไม่ต้องแม่สื่อ มีคนดีอยู่ในหนังสือ</u>” หนังสือเป็นเหมืองทองที่ยังไม่ได้ขุดขึ้น เราไม่เคยรู้ว่ามีคุณค่าเพียงใด โดยการขุดเพื่อที่ได้รับความรู้ที่มีคุณค่าจากหนังสืออย่างช้า ๆ (2/12)

เนื่องจากข้อความในบทเกริ่นนำนี้เป็นการอ้างอิงคำกล่าวของประเทศจีน ซึ่งผู้พูดแปลข้อความเป็นภาษาไทยที่คลุมเครือ สื่อความหมายไม่ชัดเจน

อยากถามหน่อยว่า ทุกท่านอ่านหนังสือนอกหลักสูตรบ้างหรือไม่ สถาบันวิจัยการพิมพ์แห่งประเทศจีนได้ประกาศผลการสำรวจการอ่านทั่วประเทศครั้งที่ 14 ในวันที่ 18 เมษายน 2518 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า อัตราการอ่านหนังสือของเยาวชนคือ 80% การอ่านต่อหัวเยาวชนคือ 8 เล่ม <u>ทุกท่านเป็นคนที่เหนี่ยวรั้งหรือคนที่ถูกเหนี่ยวรั้งคะ</u> ดิฉันเป็นแรกที่เอ่ยถึงก่อนค่ะ (2/17)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้พูดเลือกใช้คำว่า “เหนี่ยวรั้ง” และ “ถูกเหนี่ยวรั้ง” ซึ่งสื่อความหมายไม่ชัดเจนว่าต้องการกล่าวถึงประเด็นใด

มีคำกล่าวว่า "จินตนาการช่วยหล่อเลี้ยงชีวิต และหนังสือคือการเปิดโลกแห่งความฝันและจินตนาการ" บางคนรู้สึกว่าหนังสือช่วยหล่อเลี้ยงชีวิตและจินตนาการ ฉะนั้น คงไม่มีใครปฏิเสธว่า การอ่านหนังสือจะได้มีประโยชน์และให้คุณค่ากับชีวิตมากมายโดยไม่จำกัดเพศและวัย (2/22)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ เนื้อความวกวนและไม่เป็นทิศทางเดียวกัน ทำให้บทเกริ่นนำนี้ไม่ชัดเจน

เยาวชนเป็นอนาคตและความหวังของประเทศ มีแต่ความคิดของเยาวชนดี ชีวิตอนาคตมนุษย์จึงจะดี ไม่เพียงแต่ว่าหนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เด็กก็เป็นเพื่อนสนิทกับเราได้ด้วย แล้วขอมนุษย์เราทุกคนมาอ่านหนังสือที่ดี และเป็นเพื่อนสนิทกับหนังสือด้วย เราช่วยให้สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เพื่อให้ดีขึ้น (2/27)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ เนื้อความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ละประโยคไม่เชื่อมโยงหรือแสดงความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะข้อความว่า "เด็กก็เป็นเพื่อนสนิทกับเราได้ด้วย" ทำให้สับสนว่าหมายถึงใครกับใคร เมื่อพิจารณาข้อความส่วนท้ายจะเห็นว่าเป็นการสรุปความซึ่งไม่เหมาะสมจะนำมาใช้เป็นบทเกริ่นนำ

ลักษณะของการเกริ่นนำไม่ชัดเจนทั้ง 3 ลักษณะข้างต้น ส่งผลเสียอย่างมากต่อการเรียกร้องความสนใจของผู้ฟัง เนื่องจากขาดความเร้าใจ ไม่กระตุ้นความสนใจใคร่รู้ สื่อความไปไม่ถึงประเด็นของเรื่อง และอาจนำไปสู่การตีความประเด็นที่ผิดพลาดได้

1.7.2 เกริ่นนำไม่ตรงประเด็น หมายถึงรายละเอียดของการเกริ่นนำไม่เกี่ยวข้องหรือไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถคาดเดาประเด็นหลัก ตัวอย่างเช่น

หนังสือเป็นสิ่งที่มีความบันทึกต่าง ๆ ตั้งแต่มนุษย์เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นความรู้ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เทคโนโลยี เป็นต้น หนังสือก็เป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์เข้าใจโลกเช่นกัน (1/5)

จากตัวอย่าง เนื้อความที่กล่าวถึงในการเกริ่นนำค่อนข้างกว้างเกินไป เท้าความตั้งแต่สมัยอดีต ใช้คำว่า "มนุษย์" กับ "โลก" ทำให้ห่างไกลกับประเด็นที่กำหนดไว้

กล่าวถึงหนังสือ เราทุกคนก็รู้จักกันหมด หนังสือเป็นมิตรและเป็นชีวิต ดิฉันขอให้ทุกท่านถามใจตัวเองว่า ทำไมเราต้องเรียนหนังสือ เรียนหนังสือเพื่ออะไร และหนังสือมีความสำคัญอย่างไรต่อเรา โดยเฉพาะเป็นเยาวชน (1/8)

จากตัวอย่าง เนื้อความที่กล่าวถึงในการเกริ่นนำมีข้อความที่อาจตีความไปถึงเรื่องการเรียนแทนที่จะเป็นคุณค่าของหนังสือ ซึ่งทำให้ประเด็นคลาดเคลื่อนไป

เราอ่านหนังสือ จะได้เรียนรู้ความรู้ เป็นคนมีความสามารถมากมาย เป็นคนดี ถ้าเราไม่อ่านหนังสือ เราจะไปไหนเอาความรู้ เราจะรู้ได้ยังไง อะไรเป็นชั่ว อะไรเป็นดี อะไรเป็นชั่ว เราก็สับสน ชีวิตเราจะเดินไปไหนเกิดอะไรขึ้นเราก็ไม่รู้ (1/13)

จากตัวอย่าง เนื้อความที่กล่าวถึงในการเกริ่นนำไม่ค่อยตรงกับประเด็น ผู้ฟังอาจหลงประเด็นได้ เพราะผู้พูดเน้นแนวคิดการดำเนินชีวิตเรื่อง “ความดี-ความชั่ว” ค่อนข้างมาก

เมื่อเราเป็นเด็ก ๆ เราก็ชอบอ่านหนังสือ โดยเฉพาะเป็นหนังสือเรื่องเทพนิยายอย่างมาก แต่ตอนนี้มีคำถามตั้งขึ้นในใจ ให้ดิฉันพิจารณาคือ มีเวลานานแค่ไหนแล้วคะ ที่พวกเราไม่ได้อ่านหนังสืออย่างละเอียดดี ๆ (1/15)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าข้อความที่พูดไม่ได้ทำให้ผู้ฟังเข้าใจประเด็นการพูด จึงอาจตีความว่าผู้พูดต้องการสะท้อนปัญหาการไม่อ่านหนังสือมากกว่า

ก่อนที่เรามาทำความเข้าใจกันก่อนว่า “หนังสือคือมิตร” ให้ความหมายแก่พวกเรายังไง และสามารถสร้างรากฐานในชีวิตเยาวชนจริงหรือเปล่า ซึ่งปัจจุบันในสังคมจีนแต่ละคนนั้นก็มีข้อสงสัยที่แตกต่างกันและมีเหตุการณ์ในการเลือกอ่านหนังสือที่แตกต่างกันมากมาย (2/5)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ทำให้เรื่องราวขยายกว้างเกินไปจนสื่อถึงประเด็นที่กำหนดให้พูดไม่ชัดเจน

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เมื่อเราเป็นเด็ก เริ่มใช้หนังสือเพื่อการเรียนรู้ ทุกท่านจำได้ไหมว่าทุกท่านเคยอ่านหนังสือมีอะไรบ้าง และเมื่ออ่านหนังสือสามารถเก็บเกี่ยวอะไร หนังสือสำหรับทุกท่านคืออะไร หนังสือสามารถสร้างอะไร (2/32)

การใช้ประโยคคำถามเพื่อเรียกร้องความสนใจ เป็นกลวิธีที่ได้รับความนิยม แต่คำถามนั้นต้องมุ่งไปที่ประเด็นการพูด เมื่อพิจารณาจากบทเกริ่นนำนี้ จะเห็นว่าทั้ง 4 คำถาม มีลักษณะเป็นคำถามทั่วไป ขาดความเป็นเอกภาพ และไม่สื่อถึงแนวเรื่องที่ชัดเจน

จะเห็นได้ว่านักศึกษาจีนทุกคนรู้วิธีการเกริ่นนำพอสมควร เพราะรู้จักการเลือกใช้คำคม สำนวน ความเปรียบ หรือคำถาม มาเป็นส่วนเปิดเรื่อง แต่ยังมีข้อบกพร่อง 2 ลักษณะ คือ ไม่ชัดเจนและไม่ตรงกับประเด็น เนื่องจากยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับถ้อยคำ สำนวน หรือคำที่นำมาใช้นั่นเอง ดังนั้น สิ่งที่ผู้พูดจะต้องตระหนักไว้เสมอในการเกริ่นนำคือ การเลือกสรรและเรียบเรียงถ้อยคำ

ให้ถูกต้อง ชัดเจน และตรงตามประเด็นที่กำหนด เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ฟังทราบว่าเนื้อเรื่องจะเป็นไปในทิศทางใด และกระตุ้นความสนใจของผู้ฟังให้ติดตามเรื่องราวที่นำเสนอต่อไป

สรุปผลจากการศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาได้ว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ในด้านเนื้อหา 7 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน ปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด ปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา ปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด และปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ ซึ่งทุกปัญหาที่กล่าวมานั้น ล้วนส่งผลกระทบอย่างมากต่อประสิทธิภาพในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

2. ด้านบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพ เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล จัดเป็นอวัจนภาษาประเภทหนึ่งที่สามารถตีความหมายได้ ผู้ฟังสามารถมองเห็นบุคลิกภาพของผู้พูดก่อนองค์ประกอบอื่น ๆ เสมอ และเป็นสิ่งแรกที่ทำให้ผู้ฟังใช้ตัดสินผู้พูด กล่าวคือ ผู้พูดจะได้รับเสียงชื่นชมหรือตำหนิ ย่อมขึ้นอยู่กับความประทับใจที่สัมผัสได้ตั้งแต่แรกเริ่มนี้เอง ฉะนั้น บุคลิกภาพจึงมีผลกระทบต่อผู้ฟังเป็นอย่างยิ่ง จากผลการศึกษาพบปัญหาที่ปรากฏในด้านบุคลิกภาพ เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด ปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า ปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว และปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด

การใช้ท่าทางประกอบการพูด หมายถึง การใช้ศีรษะ การเคลื่อนนิ้วมือ ฝ่ามือ ตลอดจนช่วงแขนในขณะที่กำลังพูด เพื่อช่วยเสริมเนื้อความหรือสื่อความหมายให้ชัดเจน อีกทั้งยังช่วยดึงดูดความสนใจของผู้พูดและทำให้การพูดเป็นธรรมชาติ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.72 อยู่ในเกณฑ์น้อย ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 96.55 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 9 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 56)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ไม่แสดงท่าทางประกอบการพูด	32	57.14	ปานกลาง
2. ท่าทางไม่สนับสนุนเนื้อความที่พูด	24	42.86	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาการแสดงท่าทางประกอบการพูด 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ไม่แสดงท่าทางท่าทางประกอบการพูด คิดเป็นร้อยละ 57.14 อยู่ในระดับปานกลาง ถัดมาคือ ท่าทางไม่สนับสนุนเนื้อความที่พูด

คิดเป็นร้อยละ 42.86 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

2.1.1 ไม่แสดงท่าทางประกอบการพูด หมายถึง กิริยาอาการที่นิ่ง เฉย ไม่เคลื่อนไหวศีรษะ มือและแขน จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนจำนวนมากไม่ใช้ท่าทางประกอบการพูด โดยจะยืนตรง จับมือแน่นไว้ที่เดิมตั้งแต่เริ่มจนจบการพูด ตัวอย่างเช่น

> *หนังสือมีหลายประเภท ไม่ใช่เฉพาะตำราเรียนก็มีหลายอย่าง เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือเล่ม เป็นต้น ไม่ว่าอ่านหนังสืออะไรก็มีประโยชน์ มีหนังสือที่อ่านแล้วไม่ถูกต้องเท่านั้น แต่ไม่มีหนังสือที่อ่านแล้ว ไม่มีประโยชน์เลย (1/2)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดยืนนิ่งและเกร็ง ซึ่งผู้พูดสามารถเพิ่มภาษาท่าทางที่แสดงการปฏิเสธได้ในช่วงท้ายการพูด เพื่อเน้นย้ำคำว่า “ไม่มี” ให้ชัดเจนขึ้น โดยอาจใช้วิธีการคว่ำมือแล้วเคลื่อนออกไปทางด้านข้างอย่างเด็ดขาด หรือสั่นศีรษะเพื่อแสดงว่าไม่เกิดการกระทำดังกล่าว

> *ความรู้จะอยู่กับเราจนไปวันตาย เยาวชนรวมถึงฉันและนักศึกษาทุกคน ต้องบอกตัวเองว่า การเรียนหนังสือคือการวางหลักฐานสำหรับชีวิตในอนาคตของทุกคน ในชีวิตนี้ หนังสือบอกให้เรา โลกนี้ยอดเยี่ยมแค่ไหน เมื่อเศร้าหนังสือบอกให้เราต้องเข้มแข็ง (1/2)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดยืนนิ่งและเกร็ง ซึ่งผู้พูดสามารถเพิ่มภาษาท่าทางในช่วงต้นด้วยการเน้นย้ำคำว่า “ฉัน” ด้วยการยกมือข้างใดข้างใดข้างหนึ่งแตะที่บริเวณอก แล้วเน้นคำว่า “ทุกคน” ด้วยการผายมือออกไปยังผู้ฟังและเคลื่อนไปข้างลำตัว เพื่อแสดงการเป็นพวกเดียวกันและโน้มน้าวผู้ฟัง หรือในช่วงท้ายของการพูดยกมือทั้งสองข้างแตะบริเวณอกเช่นกัน แล้วค่อย ๆ ผายมือทั้งสองข้างไปด้านข้างเพื่อแสดงความกว้างใหญ่ของโลกเพื่อเสริมย้ำคำว่า “โลกนี้ยอดเยี่ยม” เป็นต้น

> *ด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เยาวชนที่หมกมุ่นในการใช้อินเทอร์เน็ตก็มากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน เยาวชนแบ่งเวลาให้แก่การอ่านหนังสือก็น้อยลง ตามข้อมูลที่แสดงผลว่า ในปี ค.ศ.2015 เวลาในการอ่านหนังสือทั่วโลกโดยเฉลี่ยสำหรับเยาวชนอยู่ที่ 20 นาทีต่อวัน เท่านั้น แต่เฉลี่ยเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตสูงถึง 3 ชั่วโมงต่อวัน ผลการตรวจสอบนี้ทำให้ทุกประเทศเกิดความตื่นตระหนกและเกิดความคิดว่าการปรับปรุงการอ่านของเยาวชนจำเป็นแค่ไหน (1/11)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดยืนนิ่งเฉย พูดไปนึกไป ซึ่งผู้พูดสามารถเลือกวิธีการแสดงภาษาท่าทางได้หลายลักษณะ โดยอาจจะใช้ภาษาท่าทางในช่วงใดช่วงหนึ่ง เช่น คว่ำมือในระดับสูง-ต่ำลง

เพื่อเน้นย้ำคำว่า “มากยิ่งขึ้น-น้อยลง” หรือใช้นิ้วแสดงเวลาที่กล่าวถึงก็ได้ ซึ่งจะทำให้การพูดมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น

> *เยาวชนคือดอกไม้ของประเทศและเป็นทั้งความหวังของประเทศ ถ้ารากฐานไม่มั่นคงจะส่งผลกระทบแก่ประเทศอย่างโดยตรง ส่วนหนังสือนั้นมีทุกอย่างที่พร้อมจะช่วยสร้างรากฐานชีวิตได้ เช่น คติสอนใจ ความมหัศจรรย์ กำลังใจ หรือคุณธรรม เป็นต้น ถ้าหากเมื่อเยาวชนนำสิ่งของต่าง ๆ นี้ออกไปใช้แล้ว ก็เหมือนกำลังสร้างรากฐานชีวิตตนเองหรือสร้างรากฐานชีวิตให้สมบูรณ์ (1/9)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดยืนนิ่ง สายตามองตรง แน่วแน่ ไม่มีการใช้ภาษาท่าทางอื่น ๆ เมื่อพิจารณาจากเนื้อความดังกล่าว จะเห็นว่าสามารถเพิ่มอวัจนภาษาได้หลายลักษณะ เช่น การผายมือซ้ายเมื่อพูดถึง “เยาวชน” ตามด้วยผายมือขวาเมื่อพูดถึง “หนังสือ” หรือเมื่อยกตัวอย่าง อาจคลี่นิ้วออกทีละนิ้วตามจังหวะการพูด หรือส่วนท้ายของข้อความ ผู้พูดอาจผายมือออกเมื่อกล่าวถึง “ออกไปใช้แล้ว” แล้วกำมือให้หนักแน่นเมื่อกล่าวข้อความถัดไป เป็นต้น การเลือกแสดงออกด้วยท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่ง จะช่วยสนับสนุนเนื้อความนี้และทำให้ท่าทางของผู้พูดเป็นธรรมชาติมากขึ้น

> *คุณจงได้กลายเป็นคนที่มีคุณธรรม จริยธรรม และสติปัญญา มีรสนิยมและภาพลักษณ์อันสง่างาม จงได้พัฒนาคุณภาพ คุณภาพแห่งชีวิตของตนเองและประสบความสำเร็จ (1/15)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดยืนนิ่งและเกร็ง ซึ่งผู้พูดสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้แก่เนื้อความที่กล่าวถึงได้ด้วยการกำมือชูขึ้นระดับไหล่ เพื่อตอกย้ำความสำคัญในสิ่งที่ตนกำลังพูด

> *หนังสือมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับชีวิตของพวกเรา ตั้งแต่พวกเราเกิดขึ้นมา หนังสือก็อยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา หนังสือสอนให้พวกเรามีความรู้ สอนให้พวกเรารู้จักความจริง สอนให้วิธีการอยู่รอด ถ้าไม่มีความรู้ พวกเราอาจจะทำอะไรก็ไม่ได้ ดังนั้น พวกเราต้องอ่านหนังสือมากขึ้น เพื่อที่ได้จะรับความรู้มากขึ้น (1/19)*

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดใช้คำว่า “พวกเรา” บ่อยครั้ง เพื่อเน้นย้ำการมีส่วนร่วมของผู้ฟัง ซึ่งสามารถเพิ่มภาษาท่าทางประกอบการพูดได้ด้วยการยกมือแตะที่บริเวณอกหรือผายมือไปยังผู้ฟัง หรือเมื่อพูดคำว่า “มากขึ้น” อาจผายมือออกไปด้านหน้า แล้วยกสูงขึ้นเฉียงไปทางด้านข้างอีกครั้ง เพื่อเน้นย้ำอีกครั้ง ทั้งนี้ควรเลือกใช้ให้พอเหมาะ ไม่ใช้พร่ำเพรื่อ

มีเหตุผลมากมายในการเลือกอ่านหนังสือของคนแต่ละคน โดยเฉพาะเยาวชนและหนึ่งในจำนวนนั้นก็คือเพื่อความเพลิดเพลิน (2/7)

จากข้อความดังกล่าว ผู้พูดไม่ควรยืนนิ่งเฉย แต่ผู้พูดสามารถเพิ่มภาษาท่าทางด้วยการ “ผายมือ” เพื่อแสดงความกว้างหรือแผ่ขยาย และใช้ “นิ้วชี้ขึ้น” เพื่อแสดงความเป็นหนึ่ง จะทำให้เนื้อความที่พูดหนักแน่นมากขึ้น

ท่านประธานเหมาของประเทศจีนเคยกล่าวไว้ว่า “ไม่กินข้าวทั้งวันได้ ไม่นอนทั้งวันได้ แต่ไม่อ่านหนังสือทั้งวันไม่ได้” (2/8)

หรือ

“สร้างบ้านไม่ต้องตึกสูง มีบ้านทองอยู่ในหนังสือ มีเงินไม่ต้องซื้อไร่นา มีอาหารอยู่ในหนังสือ แต่งงานไม่ต้องแม่สื่อ มีคนดีอยู่ในหนังสือ” (2/12)

จากทั้งสองข้อความ ผู้พูดแสดงท่าทีนิ่งเฉยในขณะที่กล่าวข้อความนี้ เมื่อพิจารณาจากคำว่า “ได้-ไม่ได้, มี-ไม่มี” ผู้พูดสามารถใช้ภาษาท่าทางเน้นย้ำเนื้อความที่กล่าวถึงได้ด้วยการใช้ศีรษะและสายตา เป็นต้นว่า เมื่อกล่าวถึง “ได้” อาจพยักหน้าเล็กน้อยตามจังหวะการพูด และเมื่อกล่าวถึง “ไม่ได้” อาจส่ายศีรษะเล็กน้อย ซึ่งต้องแสดงให้เป็นธรรมชาติตามจังหวะการพูด ระมัดระวังอย่าให้ผู้ฟังรู้สึกว่าผู้พูดกำลังแสดงละคร

หนังสือมีความสำคัญและมีประโยชน์กับชีวิตมาก เพราะมนุษย์ต้องการแสวงคำตอบที่ตนอยากรู้อยากเห็นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ซักถาม และเดินทาง แต่วิธีที่มนุษย์จะแสวงหาคำตอบที่ดีที่สุดคือ หาคำตอบจาก “หนังสือ” ดังนั้น หนังสือจึงเป็นแหล่งอ้างอิงที่ดีที่สุด (2/9)

ผู้พูดมีอาการค่อนข้างลนลาน กระสับกระส่าย มือที่ประสานอยู่บริเวณหน้าท้องขยับเขยื้อนตลอดเวลา แสดงถึงความตื่นตระหนกอย่างชัดเจน ไม่ได้ถูกนำมาใช้เพื่อสนับสนุนเนื้อความ เมื่อพิจารณาข้อความดังกล่าว จะพบคำว่า “ที่สุด” อยู่สองตำแหน่ง ซึ่งการแสดงความเป็นที่สุดอาจใช้ได้หลายวิธี เช่น ชูนิ้วชี้ ยกกำปั้น หรือผายมือสูง ในที่นี้ควรเลือกใช้ท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อเน้นย้ำความสำคัญของคำว่า “หนังสือ”

เมื่อเราเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ หนังสือต่าง ๆ มากมายที่เรียงรายอยู่(รอบ)ตัวเรา ช่วงเวลานี้เรากำลังสร้างค่านิยมของ(ตัว)เอง หนังสือสอนให้เรารู้ว่า อันไหนคือถูก อันไหนคือผิด ทำให้เราเป็นคนดี (2/25)

ผู้พูดยืนนิ่งและเกร็ง เมื่อพิจารณาจากข้อความนี้ ผู้พูดสามารถเลือกแสดงท่าทางประกอบข้อความใดข้อความหนึ่งได้ เช่น ในขณะที่พูดว่า “เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ” อาจเคลื่อนศีรษะตามจังหวะการพูด 2 ครั้ง หรือในขณะที่พูดว่า “เรียงรายอยู่รอบตัวเรา” อาจจะยกมือขวาผายจากซ้ายไปขวา ไม่ควรผายจากขวาแล้วออกไปด้านข้าง เพราะทำให้รู้สึกไกลตัวมากกว่าอยู่รอบตัว หรือในขณะที่พูดว่า “อันไหนคือถูก อันไหนคือผิด” อาจผายมือขวาจังหวะที่หนึ่ง แล้วผายมือซ้ายตามในจังหวะที่สอง เพื่อแยกระหว่างด้านถูกและด้านผิด เป็นต้น

2.1.2 ท่าทางไม่สนับสนุนเนื้อความที่พูด หมายถึง การใช้ท่าทางประกอบการพูดในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับอารมณ์หรือไม่เพิ่มน้ำหนักให้แก่คำพูด โดยผู้วิจัยจะอธิบายท่าทางของผู้พูดในขณะที่กล่าวข้อความนั้น ๆ ไว้ในเครื่องหมาย **[ ]** ตัวอย่างเช่น

> *กล่าวถึงหนังสือ เราทุกคนก็รู้จักกันหมด หนังสือเป็นมิตรและเป็นชีวิต ดิฉันขอให้ทุกท่านถามใจตัวเองว่* ***[ยกมือขวาทาบอก-ปลายนิ้วห่าง]*** *ทำไมเราต้องเรียนหนังสือ เรียนหนังสือเพื่ออะไรและหนังสือมีความสำคัญอย่างไรต่อเรา โดยเฉพาะเป็นเยาวชน (1/8)*

ท่าทางที่ผู้พูดแสดงดังกล่าว มีลักษณะปล่อยมือสบาย ๆ ไม่เก็บปลายนิ้ว จึงดูไม่ค่อยสำรวม และจากลักษณะการยกมือขึ้นช้า ๆ แบบอ่อนแรง ทำให้ดูเหมือนไม่ตั้งใจที่จะใช้สนับสนุนเนื้อความ ซึ่งคำว่า “ขอให้ทุกท่าน” ควรจะยกมือผายไปยังผู้ฟังก่อนจะยกทาบที่อก จะสนับสนุนเนื้อความได้ชัดเจนมากกว่า

> *หนังสือคือกุญแจ* ***[ผายมือ]*** *สามารถเปิดประตูของความรู้* ***[ยกฝ่ามือทั้งสองข้างเข้าหากัน แล้วแยกออกจากกัน]*** *(1/10)*

ท่าทางที่ผู้พูดแสดงดังกล่าว มีลักษณะเป็นการแสดงมากเกินไป ผู้วิจัยสัมผัสได้ถึงความตั้งใจของผู้พูดที่จะแสดงท่าทางคล้ายการเปิดประตูออก แต่ท่าทางที่แสดงออกค่อนข้างแข็งและเกร็ง ซึ่งควรใช้เพียงการผายมือทั้งสองข้างไปข้างหน้า ก็น่าจะเพียงพอที่จะสนับสนุนเนื้อความดังกล่าวแล้ว

> *หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา* ***[ผายมือขวาออกไปด้านข้างแบบช้า ๆ]*** *ตอนที่พวกเราไม่สบายใจ เขามักจะอยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา (1/19)*

ท่าทางที่ผู้พูดแสดงดังกล่าว ค่อนข้างเนิบนาบ หักข้อมือแล้วจึงทิ้งฝ่ามือออกไปด้านข้าง มีระดับที่ค่อนข้างสูงเกินไป ซึ่งผู้พูดควรปรับท่าทางให้เข้มแข็งกว่านี้ และลดระดับให้เหนือเอวเล็กน้อย ผายไปทางด้านขวาให้กว้างขึ้น เพื่อแสดงความเป็นพวกพ้อง จึงจะสนับสนุนเนื้อความได้ดีขึ้น

*หนังสือมีประโยชน์มาก ได้สร้างรากฐานชีวิตเรา เช่น หนึ่ง **[ชูนิ้วชี้]** เราได้เพิ่มความรู้จากหนังสือ ... สอง **[ชูสองนิ้ว]** เราได้รวบรวมสงบจิตใจ ... สาม **[ชูสามนิ้ว]** เราได้สงบจิตใจอยู่ในใจจากหนังสือ...(2/2)*

หรือ

*ในชีวิตของเรามีหนังสือ 2 ประเภท **[ชูสองนิ้ว]** ที่ช่วยให้ชีวิตประสบความสำเร็จ ประเภทที่หนึ่ง **[ชูนิ้วชี้]** หนังสือที่ตนเองชอบ เลือกหนังสือที่ทำให้มีความสุขเมื่อได้อ่าน อาจจะเป็นหนังสือประเภทใดก็ได้ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทกวี ประเภทที่สอง **[ชูสองนิ้ว]** หนังสือที่ตนเองต้องอ่าน (2/18)*

จากทั้งสองตัวอย่าง ผู้พูดใช้ภาษาท่าทางเพื่อบอกจำนวนนับ แต่มีลักษณะรีบร้อน กล่าวคือ ผู้พูดรีบชูนิ้วแบบรวดเร็วและรีบเอาลงทันทีเพื่อให้มืออยู่ในลักษณะประสานตามเดิม ผู้วิจัยสังเกตเห็นความไม่มั่นใจในขณะแสดงท่าทาง ซึ่งผู้พูดอาจไม่ทราบความสำคัญของการใช้ท่าทางดังกล่าว เพียงแต่จำเป็นต้องใช้เพื่อไม่ให้ยืนนิ่งเกินไป ดังนั้น การแสดงท่าทางเหล่านี้จึงไม่ช่วยย้ำเตือนผู้ฟังเกี่ยวกับคุณประโยชน์ของหนังสือว่ามี 3 ประการ หรือไม่ช่วยสนับสนุนการจำแนกประเภทของหนังสือ

*ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน “บิงชิง” เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เขาเคยเขียนว่า “ชอบอ่านหนังสือ อ่านหนังสือดี อ่านหนังสือที่มีประโยชน์” **[มือขวาสัมผัสนิ้วโป้ง นิ้วชี้ และนิ้วกลางของมือซ้าย ตามลำดับ]** คำว่านี้สอนเราได้รู้ เราต้องเลือกหนังสือดีที่สำคัญมาก แล้วเราได้รับความรู้มากมายจากหนังสือ **[มือขวาจับนิ้วนาง และนิ้วก้อยบิดไปมา]** (2/4)*

ในขณะที่กล่าวข้อความว่า *“ชอบอ่านหนังสือ อ่านหนังสือดี อ่านหนังสือที่มีประโยชน์”* ผู้พูดใช้มือขวาสัมผัสนิ้วโป้ง นิ้วชี้ และนิ้วกลางของมือซ้าย เป็น 3 จังหวะ จากนั้นก็จับนิ้วนางและนิ้วก้อยบิดไปบิดมาตลอดการพูด ซึ่งใช้เวลาค่อนข้างนาน เพราะผู้พูดพูดติด ๆ ขัด ๆ ในช่วงจังหวะดังกล่าว ดังนั้น การแสดงท่าทางในตอนท้ายของข้อความจึงค่อนข้างขัดเจน บ่งบอกถึงความขัดเขินและลืมควบคุมกิริยาของตนเอง มากกว่าจะนำมาใช้ในการสื่อความหมายของข้อความที่กำลังพูด

*การอ่านหนังสืออาจก่อเกิดแนวทางในการที่สร้างรากฐานให้ชีวิตของพวกเขา หนังสือเป็นเพื่อน **[ตั้งมือซ้ายไปข้างหน้า]** และครู **[ตั้งมือขวาไปข้างหน้า]** ที่แยกกันไม่ได้ **[แยกมือทั้งสอง]** (2/5)*

ท่าทางที่ผู้พูดแสดงในตอนท้ายค่อนข้างมีทิศทางตรงข้ามกับข้อความที่กำลังพูด ผู้พูดควรปรับด้วยการนำมือทั้งสองประสานกันไว้ด้านหน้าในขณะที่กล่าวว่า “แยกกันไม่ได้” จึงจะช่วยสนับสนุนเนื้อความได้ชัดเจนขึ้น

หนังสือช่วยสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมจริยธรรมให้เขา จนทำให้เขาต่อสู้กับชีวิต ***[กำมือขวาหลวม ๆ]*** *ความยากลำบากและอุปสรรคต่าง ๆ ได้ สุดท้ายชีวิตของเขาก็ได้จากสีเทา จนกลายเป็นชีวิตที่มีสีสัน (2/13)*

ผู้พูดใช้เสียงพูดที่แผ่วเบา ราบเรียบ ไม่มีระดับเสียง โดยเฉพาะคำว่า “ต่อสู้กับชีวิต” ที่ควรต้องเพิ่มเสียงเพื่อเน้นย้ำ แสดงสีหน้าจริงจัง และแสดงท่าทางด้วยความหนักแน่น มั่นคง ก่อนจะผ่อนเสียงและสีหน้าในช่วงท้ายที่กล่าวว่า “กลายเป็นชีวิตที่มีสีสัน” ท่าทางดังกล่าวจึงจะช่วยสนับสนุนเนื้อความที่พูด

ในสมัยโบราณของประเทศจีน ขงจื่อกล่าวว่า “การอ่านมักจะได้สร้างความแตกต่าง และทรงพระเจ้ายกย่องผู้อ่านบ่อย ๆ” ***[ผายมือวนสองสามครั้งหน้าหันไปอีกทาง]*** *ร้อยปีต่อมา การพูดของขงจื่อยังมีคนเหล่านั้นเชื่อ และถือว่าคำพูดของขงจื่อเป็นเรื่องคลาสสิก* ***[ผายมือขวาขึ้นแล้วลง]*** *(2/31)*

หรือ

ถ้าเยาวชนมีความรู้และความมีชีวิตชีวา ประเทศนี้จะพัฒนายิ่งขึ้น ***[เหวี่ยงมือขวา]*** *หนังสือเป็นทรัพยากรที่สำคัญในสมัยนี้ พรสวรรค์ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ สมัยนี้ ถ้าเป็นพรสวรรค์ที่ชอบอ่านหนังสือ เป็นพัฒนาการที่สำคัญ หนังสือเป็นมิตร สร้างรากฐานเยาวชน เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด* ***[เหวี่ยงมือขวา]*** *(2/31)*

จากตัวอย่างข้างต้น การแสดงท่าทางดังกล่าวค่อนข้างไร้ทิศทาง ไม่อยู่ในระดับพอดี อีกทั้งบางช่วง มือ หน้า และศีรษะ ไปคนละทางกัน แม้ผู้พูดจะพยายามใช้ท่าทางบ่อยครั้ง แต่ก็ไม่สนับสนุนเนื้อความที่พูดแต่อย่างใด ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผู้พูดพยายามจะใช้ภาษาท่าทาง แต่ยังขาดความมั่นใจอยู่มาก เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเมื่อมีการแสดงท่าทางทุกครั้ง ผู้พูดจะหยุดพูด แล้วตั้งใจใช้มืออย่างจริงจัง ในขณะที่ใบหน้าจะยิ้มแบบเขินอายเสมอ ทำให้จังหวะการพูดและท่าทางไม่ไปพร้อมกัน ดังนั้น ผู้พูดจึงต้องฝึกวิธีการควบคุมการแสดงท่าทางให้นิ่ง ไม่ปล่อยให้ไร้ทิศทาง เพื่อจะได้สามารถใช้ท่าทางเสริมคำพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

เราทราบกันดี มีคำกล่าวว่า “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” หนังสือคือการเปิดโลกแห่งความฝันและจินตนาการ ***[ผายมือทั้งสองแคบ ๆ]*** *(2/10)*

แม้ว่าการแสดงท่าทางผายมือจะเหมาะสมกับข้อความดังกล่าว แต่คำว่า “เปิดโลก” ควรจะมีลักษณะที่ขยายกว้างออกไป ซึ่งผู้พูดทำตรงกันข้าม กล่าวคือ แขนทั้งสองข้างของผู้พูดอยู่ในลักษณะ

แนบชิดลำตัว มือทั้งสองหันเข้าหากันแล้วผายมือแคบ ๆ ตรงด้านหน้า ซึ่งสื่อถึงการเปิดโลกที่ไม่ชัดเจน ดังนั้น ผู้พูดอาจปรับด้วยการผายมือขวาเมื่อกล่าวถึง “ความฝัน” และผายมือซ้ายเมื่อกล่าวถึง “จินตนาการ” (ใช้มือตามถนัด) จะช่วยสื่อความหมายได้ดีและทำให้การพูดเป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น

ในสมัยปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว แต่มันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ***[ผายมือขวา]*** *ข้อดีก็คือมันทำให้เราได้รู้จักโลกนี้มากขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันก็ทำให้เยาวชนได้เกิดความใจร้อนอย่างมากขึ้น (2/6)*

“การผายมือ” เป็นท่าทางที่ถูกนำมาใช้เพื่อสื่อความมากที่สุด แต่ในที่นี้ ท่าทางดังกล่าวกลับไม่มีประโยชน์กับการสนับสนุนเนื้อความ เพราะคำว่า “ข้อดี-ข้อเสีย” มีลักษณะตรงข้ามกัน การผายมือกว้างออกทำให้คำสองคำนี้อยู่ในระดับเดียวกันหรือเป็นอย่างเดียวกัน ดังนั้น ผู้พูดควรแยกระหว่างคำสองคำนี้ให้ชัดเจน ด้วยวิธีการผายมือ 2 จังหวะ หรือใช้มือทั้งสองแบ่งแยก 2 ด้าน ในขณะที่กล่าวถึงข้อดีและข้อเสีย ก็จะช่วยเน้นย้ำคำพูดได้ดีขึ้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าท่าทางผายมือสูงหรือสะบัดมือออกไป เป็นท่าทางที่เกิดจากความเคยชินของผู้พูด พบอยู่บ่อยครั้ง เช่น

หนังสือมันก็กลายเป็น ***[ผายมือขวา]*** *เพื่อนดีของเราแล้ว*

เพราะว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถ ***[ผายมือขวา]*** *มีความรู้และมีสติปัญญา*

เพื่อแสดงว่าหนังสือมันยังมีบทบาทสำคัญ ***[ผายมือขวา]*** *ในสมัยปัจจุบัน*

เรายังสามารถได้รู้ได้เข้าใจข้อสงสัยที่เราเคยคิดที่เราเคยเจอ ได้รู้เรื่องที่เราไม่เคยคิด และได้ไปสถานที่ที่เราไม่เคยไป ***[ผายมือขวา]***

หนังสือคือมิตรสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน มันก็ช่วยให้เยาวชนมีใจคออย่างกว้างขวาง ***[ผายมือขวา]***

จะเห็นว่า บางครั้งท่าทางดังกล่าวก็สอดคล้องกับเนื้อความ แต่บางครั้งก็ไม่สอดคล้อง เช่น ข้อความว่า*“หนังสือมันก็กลายเป็นเพื่อนดีของเราแล้ว”* ผู้พูดควรจะยกมือเข้าหาตัวมากกว่าจะผายมือออกไป เป็นต้น

ท่านเคยคิด [ผายมือซ้าย] และเคยถามตัวเอง [มือซ้ายเตะอก] บ้างไหมว่า สิ่งหนึ่งที่มีสำคัญ ***[ยกมือขวาขึ้น ขยุ้มปลายนิ้ว]*** *สามารถกำหนดความแตกต่างระหว่างคนและคนได้นั้นคืออะไร [ผายมือทั้งสองข้าง] คำตอบก็คือ “การอ่านหนังสือ” นั่นเอง (2/11)*

ท่าทาง “ขยุ้มปลายนิ้วมือ” คือ การใช้ปลายนิ้วทั้งห้าหันเข้าหากันคล้ายจะหยิบอะไรสักอย่าง เป็นท่าทางที่ไม่นิยมใช้ในการพูด แต่อาจสื่อความหมายถึงเรื่องนั้นเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้

แสดงลักษณะของสิ่งที่สำคัญหรือยิ่งใหญ่ตามเนื้อหาที่พูดแต่ประการใด ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผู้พูดมักแสดงท่าทางประกอบเกือบทุกประโยคที่พูด และท่าทางที่พบว่าใช้บ่อยที่สุดก็คือ การขยุ้มปลายนิ้วของมือขวายกขึ้น ในขณะที่ตนกำลังพูดถึงสิ่งที่สำคัญ ๆ เช่น

การอ่านหนังสือถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสิ่งหนึ่ง ***[ขยุ้มปลายนิ้วมือขวา]***

แต่บางส่วนมันจะค่อย ๆ เข้าสู่หัวใจของคนเรา ***[ขยุ้มปลายนิ้วมือขวา แล้วแตะอก]***

(ดิฉัน)ได้เรียนรู้ข้อมูลต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ***[ขยุ้มปลายนิ้วมือขวา ยกชูขึ้นด้านหน้า]***

หากเยาวชนทุกคนได้รู้จักความสำคัญของการอ่านหนังสือ ไม่เพียงจะมีผลกระทบดีต่อตัวเอง ***[ขยุ้มปลายนิ้วมือขวา แล้วแตะอก]*** *สังคมมนุษย์จะดีขึ้นเยอะ*

เราจะไม่ให้โอกาสตัวเอง ***[ขยุ้มปลายนิ้วมือขวา ยกชูขึ้นด้านหน้า]*** *ได้ใช้พลังนี้จารึกประวัติศาสตร์แห่งชีวิตเราละหรือ*

จะสังเกตเห็นได้ว่า ท่าทางนี้เป็นท่าทางประจำตัวของผู้พูด แต่ขัดกับเนื้อความและทำให้ท่าทางไม่เป็นธรรมชาติ ซึ่งโดยปกติแล้ว การใช้ฝ่ามือประกอบการพูด ปลายนิ้วจะชิดกันอย่างสำรวม เคลื่อนไหวในลักษณะนิ่งและเป็นจังหวะ

เราคือผู้ครองพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ***[กำมือขวาแล้วเหวี่ยงกำปั้น]*** *(2/11)*

หรือ

ขอเชิญทุกคน ***[เหยียดแขนทั้งสองไปข้างหน้า กวักมือเข้าหาตัว 1 ครั้ง แล้วกำมือ]*** *มาอ่านหนังสือกันตั้งแต่วันนี้เถิด (2/11)*

หรือ

เราควรให้ความสำคัญกับโอกาสนี้ หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน ***[ยกมือทั้งสองผายไปด้านหน้า แล้วกวักมือเข้าหาตัว]*** *เพื่อจรรโลงจิตใจ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ เพื่อการพัฒนาของประเทศชาติ และเพื่อความสุขของลูกหลานของเรา* ***[ผายมือออกกว้าง ทุกนิ้วห่าง]*** *(2/11)*

ท่าทางที่ผู้พูดแสดงดังกล่าว มีลักษณะเป็นการแสดงมากเกินไป ผู้วิจัยสังเกตว่าตลอดการพูดจะมีการแสดงท่าทางเกือบทุกข้อความ บางท่าทางช่วยสนับสนุนเนื้อความได้ดี แต่บางท่าทางไม่สนับสนุนเนื้อความและยังโดดเด่นกว่าคำพูด ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะการใช้ท่าทางประกอบการพูดที่ดีควรช่วยสนับสนุนคำพูด ไม่ใช่นำมาใช้แทนการพูด

เยาวชนรุ่นใหม่ ***[ส่ายศีรษะ]*** *เป็นความหวังในอนาคตของสังคมและประเทศชาติค่ะ (2/19)*

หรือ

คนไทยอ่านหนังสือวันละ 2 บรรทัด ต่อคนค่ะ มันเป็นค่าเฉลี่ยที่ดูน้อยมาก ***[ส่ายศีรษะ]*** *ซึ่งสถิติใหม่ในปีที่ผ่านมา การอ่านหนังสือของคนไทยได้ขยับขึ้นเป็น 4 เล่มต่อปี (2/19)*

หรือ

เริ่มตั้งแต่วันนี้ถ้าเราสามารถอ่านหนังสือดีต่อไป ***[ส่ายศีรษะ]*** *เราจะได้ผลดีแน่นอนค่ะ (2/19)*

ท่าทางที่เกิดจากความคุ้นเคยอีกลักษณะหนึ่งก็คือ “ส่ายศีรษะ” ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าเกิดมาจากความพลั้งเผลอมากกว่าจะตั้งใจใช้ท่าทางสื่อความหมาย เนื่องจากผู้พูดมักจะเคลื่อนศีรษะตลอดเวลาขณะที่พูดหรือนึกข้อความที่จะพูด ไม่ได้ต้องการแสดงอาการปฏิเสธหรือไม่เห็นด้วย อีกทั้งการแสดงท่าทางเช่นนี้บางจังหวะปรากฏในช่วงที่เนื้อหากล่าวถึงความคาดหวังหรือเชิญชวน จึงทำให้ขัดแย้งกันนั่นเอง

สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่ใช้ภาษาท่าทางช่วยสื่อสาร แม้ว่าจะมีบางส่วนที่พยายามใช้มือประกอบการพูด แต่ก็มีลักษณะเกร็งและไม่สนับสนุนเนื้อหา ทำให้ภาษาพูดแห้งแล้ง มีท่าทางที่ผิดธรรมชาติ สาเหตุสำคัญก็เกิดมาจากความกังวลกับเนื้อหามากจนเกินไปนั่นเอง แม้ว่าผู้พูดจะสามารถพูดได้ตามที่ท่องจำมา แต่หากไม่รู้จักใช้ท่าทางประกอบการพูด ผู้พูดก็ขาดเสน่ห์ของนักพูด และยังทำให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัดมากกว่าประทับใจ

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า

การแสดงออกทางใบหน้า หมายถึง การสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกผ่านสีหน้าและแววตา นับเป็นการสื่อสารเชิงอวัจนภาษาที่สำคัญ เพื่อสื่อให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด เป็นการแสดงว่าผู้พูดสนใจ โดยเฉพาะสายตานั้น ถือว่าพลังในการโน้มน้าวใจคน ซึ่งสีหน้าและแววตามักเกิดขึ้นควบคู่กันเสมอในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น ผู้พูดจึงควรปรับสีหน้าและแววตาให้เหมาะสมกับเนื้อความที่พูด และสบตาผู้ฟังตลอดเวลา จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.34 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 87.93 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 10 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 51)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. การแสดงสีหน้าไม่เหมาะสม	48	94.12	มากที่สุด
2. การใช้สายตาไม่เหมาะสม	42	82.35	มากที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การแสดงสีหน้าไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 94.12 อยู่ในระดับมากที่สุด และถัดมาคือ การใช้สายตาไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 82.35 อยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

2.2.1 การแสดงสีหน้าไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะใบหน้าที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมาอย่างไม่เป็นมิตร ไม่เต็มใจ บางครั้งอาจถึงขั้นทำให้ผู้ฟังรู้สึกได้ว่าไม่ให้เกียรติผู้ฟัง ได้แก่

1) สีหน้าวิตกกังวล พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่แสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความพะว้าพะวงหรือกังวลใจ โดยปรากฏความเคร่งเครียดบนใบหน้า ได้แก่ ขมวดคิ้วตลอดเวลาและไม่ปรากฏรอยยิ้ม ทำให้บรรยากาศตึงเครียด ไม่มีความเป็นมิตร

2) สีหน้าราบเรียบ พบว่านักศึกษาจีนหลายคนแสดงสีหน้านิ่งเฉย ไม่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึก พูดไปเรื่อย ๆ ตามที่ท่องจำมา ทำให้บรรยากาศของการพูดน่าเบื่อหน่าย

3) สีหน้าขึงขัง พบว่านักศึกษาจีนบางคนแสดงออกด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจังปรากฏร่วมกับท่าทางจริงจัง เสียงค่อนข้างดังแต่แข็งกระด้าง แม้จะมีความมุ่งมั่นตั้งใจ แต่ทำให้บรรยากาศค่อนข้างตึงเครียดเช่นกัน

4) สีหน้าเศร้าหมอง พบว่านักศึกษาจีนบางคนสีหน้าเศร้าสร้อย ซึ่งจะมีลักษณะเสียงแผ่วเบา เสียงสั่นเครือร่วมอยู่ด้วย พบในกลุ่มตัวอย่างที่ขาดความมั่นใจ

5) สีหน้าเบื่อหน่าย พบว่านักศึกษาจีนบางคนมีสีหน้าเบื่อหน่าย มักเกิดร่วมกับกิริยาท่าทางบางอย่าง เช่น ถอนหายใจ เบ้ปาก ทำตาขวาง เป็นต้น นอกจากจะทำให้บรรยากาศของการพูดน่าเบื่อแล้ว ยังเป็นกิริยาไม่เหมาะสมอีกด้วย แต่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าท่าทางเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากความจงใจของผู้พูด แต่เกิดจากความไม่พึงพอใจตนเองและความวิตกกังวล ทำให้เผลอแสดงท่าทางบางอย่างออกมา โดยที่ผู้พูดไม่รู้ตัวหรือไม่ระมัดระวังตัว

2.2.2 การใช้สายตาไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะการมองที่ไม่สนใจผู้ฟัง ไม่ให้เกียรติผู้ฟัง ไม่เป็นมิตร และไม่ช่วยสื่อความหมายของสิ่งที่กำลังพูด ได้แก่

1) ไม่กวาดสายตา พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะสบตาเฉพาะคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง พบว่านักศึกษาสบสายตาพบมากที่สุดคือ มองผู้วิจัยในฐานะผู้สอนตลอดเวลา ในขณะที่บางคนมองเพื่อนเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ไม่กวาดตามองผู้ฟังให้ทั่วห้อง

2) หลบสายตา พบว่านักศึกษาจีนบางคนไม่สบสายตาผู้ฟัง เมื่อหันหน้าไปเจอใครกำลังมองอยู่ จะรีบเบือนหน้าหนีทันที ส่งผลต่อมารยาทการพูดตามมา

3) เหลือบตามอง พบว่านักศึกษาจีนบางคนจะใช้วิธีชำเลืองมอง ไม่มองตรง ๆ ซึ่งผู้ฟังที่เห็นสายตาลักษณะนี้จะรู้สึกถึงความห่างเหินหรือไม่ไว้วางใจ หรือผู้ฟังบางคนอาจคิดว่าผู้พูดกำลังดูถูกตนก็เป็นไปได้

4) มองวัตถุอื่นแทนการมองผู้ฟัง พบว่านักศึกษาจีนบางคนจะสนใจสิ่งอื่น เช่น มองพื้น มองผนังห้อง และมองเพดาน แทนการมองผู้ฟัง ลักษณะเหล่านี้ส่งผลเสียต่อมารยาทของผู้พูดเป็นอย่างมาก

สีหน้าและสายตามักเกิดร่วมกันเสมอ ผู้พูดแสดงสีหน้าอย่างไร สายตาก็เป็นอย่างนั้น แต่สีหน้าจะสังเกตเห็นได้ชัดเจนมากกว่าสายตา แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ลักษณะการแสดงสีหน้าและสายตาไม่เหมาะสมดังกล่าว เป็นท่าทางที่ไม่สื่อช่วยความหรือสนับสนุนในสิ่งที่กำลังพูด ผู้ฟังไม่สามารถรับรู้อารมณ์และไม่เกิดความรู้สึกร่วมกับผู้พูด ส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพตามมา ตัวอย่างเช่น

> *ฉันจำได้ เมื่อตอนที่ฉันยังเด็ก ชอบถามแม่ว่า ทำไมต้องเรียนหนังสือ แม่จะไม่พูดอะไร แต่ยิ้มด้วย แล้วฉันจะสงสัย ทำไมแม่ไม่พูดอะไร แต่ยิ้มด้วย <u>ตอนนี้ฉันโตขึ้นแล้ว รู้ว่าทำไมเรียนหนังสือ เพราะการเรียนหนังสือสามารถเพิ่มความรู้ได้ ให้ความรู้แก่เราได้ และแก้ไขความผิดของเรา</u> (1/2)*

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดแสดงสีหน้าราบเรียบกึ่งกังวลตลอดการพูด มีสายตาล่อกแล่กเล็กน้อย ไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่นำเสนอ ดังนั้น ผู้พูดควรปรับเปลี่ยนการแสดงสีหน้าและแววตา ซึ่งข้อความนี้สามารถสื่อด้วยสีหน้าและแววตาได้ 2 ลักษณะ กล่าวคือ ผู้พูดควรแสดงสีหน้าและแววตาที่สงสัยเคลือบแคลงในตอนต้น จากนั้นต้องปรับสีหน้าเพิ่มรอยยิ้มบนใบหน้าเมื่อสิ่งที่สงสัยได้กระจ่างชัด จึงจะเหมาะสมกับข้อความดังกล่าว

> *ตอนอ่านหนังสือ หนังสือก็ช่วยเสริมสร้างบุคลิกลักษณะ ทักษะ คุณธรรม และอื่น ๆ <u>ตอนดิฉันยังเป็นเด็กอยู่ วันเกิดของขวัญวันเกิดของดิฉันทุกปีก็เป็นหนังสือ ดิฉันชอบอ่านหนังสือ และชอบอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่มมาก ชอบเรื่อง A little princess มากที่สุด</u> เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ช่วยดิฉันเสริมสร้างคุณธรรม และทักษะ บุคลิกลักษณะหลาย ๆ อย่าง (1/5)*

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดมีน้ำเสียงจริงจัง ห้วนสั้น และแสดงสีหน้าวิตกกังวล ขาดการแสดงอารมณ์ร่วมกับเนื้อความ จึงทำให้ไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่นำเสนอ ดังนั้น ผู้พูดควรปรับเปลี่ยนน้ำเสียงให้อ่อนลง ให้เหมาะกับการรำลึกถึงความทรงจำที่เต็มไปด้วยความสุข และแสดงสีหน้าที่เป็นมิตร มีรอยยิ้มปรากฏเมื่อหวนคิดถึงเรื่องเก่า ๆ จึงจะเหมาะสมกับข้อความดังกล่าว

ดังนั้น หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตของเยาวชน เยาวชนควรเป็นเพื่อน ควรเป็นเพื่อนกับหนังสือ และอ่านหนังสือเยอะ ๆ เพราะหนังสือจริง ๆ สามารถให้เยาวชนมีความรู้มากมายและมีความสุขมาก (1/7)

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดแสดงสีหน้าราบเรียบ ไม่สอดคล้องกับเนื้อความที่กล่าวเชิญชวนหรือโน้มน้าวใจ ดังนั้น ผู้พูดควรยิ้มแย้มเพื่อแสดงความเป็นมิตร และบ่งบอกถึงความสุขที่จะได้รับหากปฏิบัติตามสิ่งที่ผู้พูดกำลังแนะนำ

สุดท้าย อยากให้ทุกคนอ่านหนังสือมากขึ้น เพราะการอ่านหนังสือมีแต่จะให้ผลดีกับเรา และยังทำให้เราใช้ชีวิตได้ดีมากขึ้น เพราะเรามีความรู้จากการอ่านหนังสือ และหนังสือยังทำให้คุณมีสมาธิ มีจิตสงบและเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดี (1/11)

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว นักศึกษาจีนพูดด้วยสีหน้ากังวล สายตาล่อกแล่ก ขาดความมั่นใจ ไม่สอดคล้องกับข้อความที่ต้องการเชิญชวนหรือโน้มน้าวใจ ดังนั้น ผู้พูดควรใช้สีหน้าและสายตาจริงจัง เสียงบ่งบอกถึงความมั่นใจ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ฟัง

หนังสือบันทึกเรื่องทั้งความรู้และประสบการณ์ร่วมสมัยโบราณถึงปัจจุบัน หนังสือได้พรรณนาภาพทิวทัศน์อันงดงามอย่างมหัศจรรย์ ที่ทำให้ชีวิตเต็มไปด้วยความสนุกสนาน (1/15)

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดแสดงสีหน้าขึงขัง แววตานิ่งเฉย ไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่นำเสนอ ดังนั้น ผู้พูดควรแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความชื่นชมและเพิ่มรอยยิ้มที่แสดงถึงความสุขใจ จึงจะเหมาะสมกับข้อความที่กำลังกล่าวถึง

หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของมนุษย์ หนังสือคือบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์ ประโยคสองประโยคนี้ ตั้งแต่เราเด็ก ๆ ก็เคยได้ยิน ประโยคสั้น ๆ แต่มีความหมาย นี่คือของกอร์กีได้กล่าวไว้ กอร์กีเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง (1/17)

ข้อความนี้เป็นส่วนเกริ่นนำเข้าสู่เรื่อง ผู้พูดควรเริ่มต้นด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม แต่ผู้พูดกลับแสดงสีหน้าราบเรียบ นิ่งเฉย น้ำเสียงค่อนข้างแข็งและขาดชีวิตชีวา ไม่กระตุ้นความสนใจหรือเร้าใจผู้ฟัง

หนังสือเป็นกุญแจสีทอง เพื่อเปิดประตูสู่ความรู้ มันเป็นบันไดที่ความก้าวหน้าของมนุษย์ อ่านหนังสือดี ๆ มันเป็นความสุขตลอดชีวิตของพวกเราค่ะ (1/18)

ข้อความนี้เป็นบทสรุป ผู้พูดลากเสียงค่อนข้างช้า และมีสีหน้าค่อนข้างเศร้า ตรงข้ามกับสิ่งที่กำลังพูด จึงไม่สอดคล้องกัน ดังนั้น ควรปรับสีหน้าและแววตาเพื่อแสดงความหวัง

ฉะนั้น เราต้องเลือกอ่านหนังสือเล่มดี จึงได้สร้างรากฐานชีวิตเรา หนังสือคือมิตรของทุกคน คุ้มที่จะทำเป็นเพื่อนกับเพื่อนทุกคน หวังว่าเพื่อนทุกคนได้มีความสุขจากหนังสือ (2/2)

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดใช้น้ำเสียงจริงจัง สีหน้าเคร่งเครียด ไม่มีรอยยิ้ม สายตาแข็งกวาดตามองผ่าน ๆ ไม่จับจ้องกลุ่มผู้ฟัง ไม่สอดคล้องกับเนื้อความที่แสดงความปรารถนาดีและคาดหวังว่าผู้ฟังจะได้รับความสุข ดังนั้น ผู้พูดควรเน้นข้อความว่า *“เลือกอ่านหนังสือเล่มดี, คุ้มที่จะทำเป็นเพื่อน”* และทอดเสียงข้อความว่า *“หวังว่าเพื่อนทุกคนจะได้มีความสุข”* โดยปรับสีหน้าให้อ่อนโยนด้วยการเพิ่มร้อยยิ้มและจับจ้องไปที่ผู้ฟังอย่างน้อย 2 จังหวะ

มีคนประวัติคนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ ที่เขาเขียนเขียนประวัติลงหนังสือมีใจความว่า ครั้งที่เขายังเป็นเด็ก เขาก็ไม่รู้ว่าเขามีความชอบหรือสนใจอะไรเลย มีแต่วันหนึ่งเขาได้ไปในห้องสมุดและเห็นหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับอวกาศ เขาลองเปิดหนังสือเล่มนั้นอ่านเขารู้สึกถึงความอัศจรรย์ของอวกาศ เขารู้สึกว่าอวกาศเป็นสิ่งที่น่าค้นหาและสนใจเลย หลังจากนั้นเป็นต้นมาเขาก็พยายามศึกษาการอวกาศมากขึ้น (2/3)

ข้อความดังกล่าว ผู้พูดเล่าเรื่องราวของนักบินอวกาศท่านหนึ่งที่ได้แรงบันดาลใจจากการอ่านหนังสือ แต่ผู้พูดเล่าด้วยสีหน้าราบเรียบ แววตานึกคิดตลอดเวลา และมีท่าทีนิ่งเฉย ไม่กระฉับกระเฉง ซึ่งไม่สนับสนุนเนื้อความดังกล่าว โดยเฉพาะข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้พูดควรแสดงสีหน้าและแววตาที่สื่อถึงความประหลาดที่พบเจอสิ่งที่เหลือเชื่อ น่าสนใจ และชวนติดตาม

(1) ดิฉันจำไม่ได้ว่าดิฉันเคยรู้สึกเหงาบ้างไหม เมื่อดิฉันยังเป็นเด็ก ไม่ค่อยมีโอกาสอยู่กับเด็กคนอื่น ๆ เพราะดิฉันรู้สึกว่าการละเล่นและการพูดคุยของเด็กพวกเหล่านั้นน่าสนใจน้อยกว่าการผจญภัยและบทสนทนาที่ดิฉันอ่านจากหนังสือเล่มหนึ่ง (2) หนังสือเล่มนั้นทำให้ดิฉันมีบ้านที่ถาวรมีเพื่อนที่สนิท โลกนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกว่าอยู่ได้แบบสบายใจจริง ๆ ไม่ว่าเวลาใดก็ตาม (2/5)

ผู้พูดกล่าวข้อความนี้ด้วยเสียงเนือย ๆ และแสดงสีหน้าเรียบเฉย เมื่อพิจารณาจากเนื้อความแล้วจะเห็นว่ามี 2 อารมณ์อยู่ในข้อความนี้ ดังนั้น เมื่อกล่าวข้อความที่ (2) ผู้พูดต้องแสดงอารมณ์ผ่านทางสีหน้าและแววตาที่แตกต่างออกไปจากข้อความที่ (1) ด้วยการปรับสีหน้าและแววตาให้เห็นว่าเรามีเพื่อนและมีความสุขที่ได้อ่านหนังสือ จึงจะเหมาะสม

> *เมื่อดิฉันรู้สึกดีใจ หนังสือก็เป็นเพื่อนที่ช่วยสร้างความสุขให้กับดิฉัน* ***[ยกมือขวาแตะอก โน้มศีรษะเล็กน้อย สีหน้านิ่งเฉย สายตามองตรง]*** *เมื่อดิฉันเสียใจ หนังสือก็ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดของดิฉัน* ***[ยกมือขวาแตะอก โน้มศีรษะเล็กน้อย สีหน้านิ่งเฉย สายตามองตรง]*** *(2/13)*

จะเห็นว่าข้อความนี้สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกทั้งดีใจและเสียใจ แต่ผู้พูดกลับแสดงท่าทางสีหน้าและแววตาเหมือนกัน ดังนั้น ควรกล่าวถึงความเสียใจด้วยสีหน้าและแววตานิ่งเฉย จากนั้นปรับเปลี่ยนเป็นสีหน้าแววตาให้มีชีวิตชีวาขึ้นเมื่อพูดถึงความดีใจ จึงจะเหมาะสมกับข้อความดังกล่าว

> *เคยได้เห็นใครบางคนถามที่เครือข่าย CNKI ว่า “ฉันได้อ่านหนังสือหลาย ๆ เล่ม แต่ลืมไปในภายหลัง งั้นความหมายของการอ่านคืออะไร” ในขณะนั้นดิฉันก็คิดว่า “ใช่ซิ อ่านแล้วก็จำไม่ได้ จะอ่านทำไม” ทุกท่านเคยมีคำถามดังกล่าวหรือเปล่า (2/17)*

ข้อความนี้เต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้ แต่ผู้พูดกลับแสดงท่าทีนิ่งเฉย มีรอยยิ้มบาง ๆ ไม่มีแววตาสงสัยเมื่อพูดว่า “คืออะไร, ทำไม, หรือเปล่า” เหมือนกับว่าผู้พูดนั้นรู้คำตอบที่จะพูดต่อไปแล้วจึงวางสีหน้าเรียบเฉย น้ำเสียงเนือย ๆ ในระดับเดียวกัน ซึ่งไม่กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผู้ฟัง

> *แต่ในสังคมปัจจุบันนี้ จะหาเยาวชนที่ชอบอ่านหนังสือได้ยาก พวกเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเล่นเกมและสื่อสารกันในโลกอินเทอร์เน็ต หรือส่วนมากหนังสือที่พวกเขาชอบอ่านจะเป็นหนังสือการ์ตูน หนังสือความรักและหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง การกระทำเหล่านี้ไม่ได้มีประโยชน์ในการเติบโตทั้งร่างกายและจิตใจของเยาวชน (2/21)*

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดมีสีหน้าเรียบเฉย สายตามองตรง ซึ่งข้อความนี้กล่าวถึงสภาพปัญหาการไม่อ่านหนังสือของเยาวชน ผู้พูดควรแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความวิตกกังวลเพื่อสื่อความรู้สึกห่วงใยในสถานการณ์ที่ไม่สู้ดีนี้ และกวาดตามองไปยังกลุ่มผู้ฟัง จึงจะเหมาะสมที่สุด

หนังสือคือมิตร ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน ตามห้องสมุดหรือห้องเรียน เมื่ออยู่นาน ๆ แล้ว <u>เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของหนังสือบ่อน้ำแร่ลอยเต็มไปด้วยความรู้</u> ไม่ว่ายังไง ผู้คนต่างก็ต้องอาศัยความรู้หาข้อมูลจากในหนังสืออยู่ดี (2/28)

เมื่อพูดข้อความดังกล่าว ผู้พูดมีสีหน้านิ่งเฉย แววตานึกคิด ซึ่งแสดงสีหน้าเช่นนี้ตลอดการพูด ทำให้บรรยากาศอึดอัด และเมื่อพิจารณาข้อความที่ขีดเส้นใต้นั้น การแสดงสีหน้าและแววตาที่เหมาะสมคือใบหน้าที่มีรอยยิ้มน้อย ๆ และแววตาที่มีความสุข เพื่อสื่อให้เห็นถึงความหอมของความรู้ที่อบอวลอยู่ในหนังสือ

หนังสือคือมิตร เป็นเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนที่เงียบที่สุด พวกเขาเป็นที่ปรึกษาที่เข้าพบง่าย ฉลาด และเป็นครูที่อดทนมากที่สุด เพราะ<u>หนังสือไม่ใช่เพียงแค่กระดาษเปื้อนน้ำหมึก แต่หนังสือคลังความรู้ผู้คนสามารถเก็บเกี่ยวได้ไม่มีวันหมด</u> (2/33)

เมื่อพูดข้อความนี้ ผู้พูดพูดเป็นคำ ๆ สีหน้าวิตกกังวล สายตาหลบต่ำ ไม่มองผู้ฟัง ซึ่งหากพิจารณาข้อความที่ขีดเส้นใต้ การแสดงสีหน้าและแววตาที่เหมาะสมคือ ใบหน้าที่จริงจังและสายตาที่จับจ้องไปยังผู้ฟัง เพื่อสื่อให้เห็นถึงความสำคัญของหนังสือ

การอ่านหนังสือเป็นการประตูสู่โลกกว้างไร้ขอบเขต ทำให้เราได้รับรู้ความรู้ต่าง ๆ ที่เรายังไม่รู้ พาเราไปเจอสิ่งของที่เราไม่เคยเจอ ทำให้โลกของเรามีสีสันมากมาย ดังนั้นคำกล่าวที่ว่า “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” จึง<u>เป็นคำกล่าวที่ใครจะปฏิเสธไม่ได้</u> (2/34)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน ผู้พูดหลบตาต่ำ ไม่มองผู้ฟัง และมีสีหน้าวิตกกังวล หากผู้พูดต้องการเน้นย้ำว่าสิ่งที่ตนเองพูดเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน ดังข้อความว่า *“เป็นคำกล่าวที่ใครจะปฏิเสธไม่ได้”* การแสดงสีหน้าและแววตาที่เหมาะสมคือ ใบหน้าที่จริงจังและสายตาที่นิ่ง ตรง จับจ้องไปยังผู้ฟัง เพื่อยืนยันในสิ่งที่ตนกำลังพูดว่าเป็นเรื่องจริง

สรุปได้ว่า ปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้าพบในกลุ่มนักศึกษาจีนตัวอย่างเกือบทุกคน เนื่องจากการพูดภาษาที่สองย่อมทำให้เกิดความกังวลเรื่องเนื้อหาที่มีขนาดยาว การออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ชัดเจน และการสื่ออารมณ์ด้วยท่าทาง ซึ่งความวิตกกังวลต่าง ๆ เหล่านี้ แสดงออกทางสีหน้าและสายตาเช่นเดียวกับท่าทางอื่น ๆ ทำให้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะพูดไปนึกไปตลอดการพูด นอกจากจะทำให้เสียบุคลิกภาพแล้ว การที่ผู้พูดไม่สนใจผู้ฟัง ยังทำให้ขาดเสน่ห์ของการเป็นนักพูดที่ดีอีกด้วย

2.3 ปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว

การเคลื่อนไหว หมายถึง ลักษณะการเคลื่อนที่หรือขยับที่เกี่ยวข้องกับการเดิน การยืน การทรงตัว และการขยับตัว ซึ่งโดยปกติควรเป็นธรรมชาติ ไม่นิ่งหรือเกร็ง จนทำให้เครียดและอึดอัด จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.36 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 94.83 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 11 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 55)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. การขยับตัวไม่เหมาะสม	46	83.64	มากที่สุด
2. การยืนและทรงตัวไม่เหมาะสม	40	72.73	มาก
3. การเดินไม่เหมาะสม	33	60.00	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว 3 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การขยับตัวไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 83.64 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การยืนและทรงตัวไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 72.73 อยู่ในระดับมาก และการเดินไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 60.00 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

2.3.1 การขยับตัวไม่เหมาะสม หมายถึง การเคลื่อนไหวหรือทำท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะที่กำลังพูด เช่น การขยับศีรษะ ลำตัว แขน ขา และเท้า ในลักษณะที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นธรรมชาติ ได้แก่

1) ท่าทางเกร็ง พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่ขยับตัวในขณะพูด มีลักษณะยืนนิ่งหน้าตรง ศีรษะตรง ตามองตรง ซึ่งเป็นท่าทางที่ผิดธรรมชาติ ทำให้บรรยากาศอึดอัด

2) ท่าทางหลุกหลิก โดยปกตินักศึกษาจีนที่ตื่นเวทีหรือลืมเนื้อหา จะมีอาการเกร็งยืนนิ่งไม่ไหวติง จนผิดธรรมชาติดังที่กล่าวข้างต้น แต่พบว่ามีบางคนที่ไม่สามารถควบคุมท่าทางได้ มีท่าทีลุกลี้ลุกลนและขยับตัวอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่บางคนแสดงอาการกระสับกระส่ายด้วยการหันมองเพื่อนหรือผู้วิจัยในฐานะผู้สอนตลอดเวลา พบเพียงเล็กน้อย

2.3.2 การยืนและทรงตัวไม่เหมาะสม หมายถึง การวางน้ำหนักของตัวให้อยู่บนฝ่าเท้าทั้งสองข้างในลักษณะแข็ง เกร็ง ไม่เป็นธรรมชาติ และวางมือในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม พบว่าลักษณะท่าทางที่ก่อให้เกิดปัญหาการยืนและทรงตัว ได้แก่

1) ยืนแยกขาหรือปลายเท้าแยก พบว่านักศึกษาชายบางคนยืนแยกขาห่างจากระยะที่เหมาะสม จนทำให้ดูไม่สำรวม ซึ่งพบในกลุ่มนักศึกษาหญิงบางคนเช่นกัน แต่ส่วนใหญ่จะพบว่ายืนปลายเท้าไม่ชิด (ภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 ยืนแยกปลายเท้าและยืนแยกขา

2) ยืนไม่ตรงหรือโน้มตัวไปข้างหน้า พบว่านักศึกษาทั้งชายและหญิงบางคนมักจะโน้มตัวไปด้านหน้า มีบ้างที่โน้มไปด้านหลัง หรือยืนเอียงตัวไปด้านใดด้านหนึ่ง (ภาพที่ 2-3)

ภาพที่ 2 ยืนโน้มตัวไปด้านหลัง

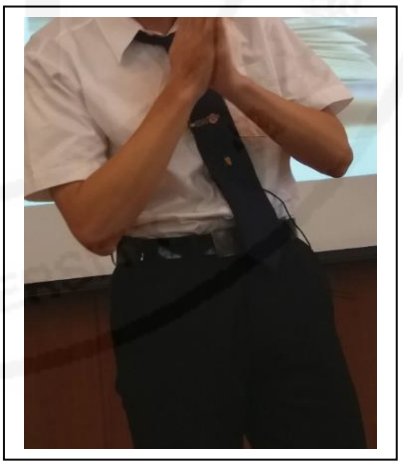

ภาพที่ 3 ยืนเอียงตัว

3) ไหล่ตก ส่วนใหญ่นักศึกษาจีนจะยืนตัวตรง ไหล่ตรง แต่พบนักศึกษาชายเพียงคนเดียวที่ห่อไหล่ ทำให้เห็นท่าทางที่ขาดความมั่นใจชัดเจน

4) การประสานมือไม่เป็นธรรมชาติ พบว่านักศึกษาจีนหลายคนมีอาการขัดเขินไม่มั่นใจในการประสานมือไว้บริเวณหน้าท้อง นิ้วเกร็ง จับแน่น แขนอยู่ระนาบเดียวกับลำตัว ไม่ชิดแนบลำตัว (ภาพที่ 4)

ภาพที่ 4 การประสานมือที่ไม่เป็นธรรมชาติ

5) การประสานมือไม่เหมาะสม พบว่านักศึกษาบางคนทิ้งแขนสุดปลายมือและประสานมือในระดับต่ำกว่าบริเวณหน้าท้อง บางคนประสานมือสูงเหนือระดับเอว ในขณะที่บางคนใช้วิธีกุมมือหรือจับข้อมือด้านใดด้านหนึ่งแทนการประสานมือ ซึ่งถือว่าเป็นท่าทางที่ไม่สำรวม (ภาพที่ 5)

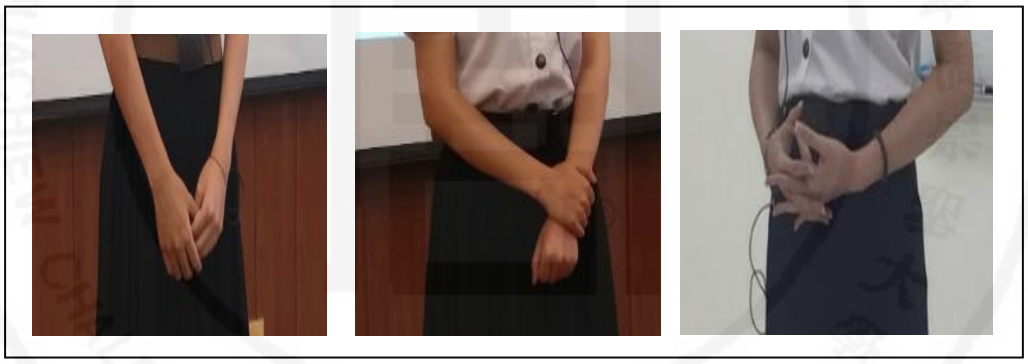

ภาพที่ 5 การประสานมือที่ไม่สำรวม

นอกจากนี้ ยังพบนักศึกษาหญิง 1 คน ที่เอามือไพล่หลังในขณะพูด (ภาพที่ 6) แม้จะเกิดจากความเคยชิน ซึ่งผู้พูดก็รู้ตัวในเวลาต่อมาและได้ปรับเปลี่ยนอากัปกิริยาใหม่ แต่ท่าทางที่ได้แสดงแล้วนั้น ผ่านตาผู้ฟังไปแล้ว ถือว่าเป็นท่าทางไม่เหมาะสมและไม่สุภาพอีกด้วย

ภาพที่ 6 มือไพล่หลังขณะพูด

2.3.3 การเดินไม่เหมาะสม หมายถึง การเคลื่อนร่างกายตั้งแต่ที่นั่งของผู้พูดไปยังเวทีและจากเวทีกลับสู่ที่นั่งเดิม ไม่สง่างาม และไม่ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพให้ดีขึ้น มีหลายลักษณะที่ไม่เหมาะสม ได้แก่

1) เดินเกร็ง พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีท่าทางเกร็งในขณะเดิน จนเห็นอาการเครียดได้อย่างชัดเจน ไม่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ อาการกำมือแน่น หรือเกร็งมือไว้ด้านหน้าในลักษณะการประสานมือตั้งแต่ลุกจากที่นั่งจนถึงตำแหน่งที่ต้องยืนพูด (ภาพที่ 7)

2) เดินแกว่งแขน พบว่านักศึกษาจีนบางคนแกว่งแขนตามสบายในขณะที่เดินขึ้นไปพูด จัดเป็นลักษณะอาการที่ไม่สำรวม (ภาพที่ 8)

3) ระยะก้าวเดินห่างเกินไป พบว่านักศึกษาจีนบางคนมีระยะห่างของการก้าวเดินกว้างมากเกินไป (ภาพที่ 9)

ภาพที่ 7 เดินเกร็ง

ภาพที่ 8 เดินแกว่งแขน

ภาพที่ 9 ช่วงก้าวเดินห่าง

4) เดินลุกลี้ลุกลน พบว่านักศึกษาจีนบางคนแสดงอาการรีบร้อนลุกลี้ลุกลนในขณะที่ต้องออกไปพูด หรือเมื่อพูดจบรีบร้อนเดินกลับไป บางคนกึ่งวิ่งกึ่งเดิน

5) เดินนักเลง พบว่านักศึกษาจีนบางคนเดินกางแขนหรือกางขา ดูไม่สำรวมและไม่สุภาพค่อนข้างมาก น่าจะเกิดมาจากการรีบร้อนเดินจนเกินไปมากกว่าจะเป็นท่าเดินปกติ

6) เดินลงส้นเท้า พบว่านักศึกษาจีนบางคนเดินลงส้นเท้า ซึ่งพื้นห้องเป็นพื้นไม้เมื่อกระทบอย่างแรงจะทำให้เกิดเสียงค่อนข้างดัง

7) เดินก้มหน้า พบว่านักศึกษาจีนบางคนเดินก้มหน้าขณะออกไปพูด และตลอดการพูดจะหลบตาต่ำหรือมองพื้นตลอดเวลา

8) เดินตัวเอียง พบว่านักศึกษาจีนบางคนเดินไม่ตรง มีลักษณะเอียงตัวไปด้านใดด้านหนึ่งในขณะเดิน

9) เดินลากเท้า พบว่านักศึกษาจีนบางคนเดินลากเท้า กล่าวคือ ขณะเดินไม่ยกเท้า ทำให้ฝ่าเท้าลากติดกับพื้นขณะเดิน ซึ่งน่าจะเกิดมาจากอาการเกร็งมากเกินไป

สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนเกือบทุกคนมีปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวร่างกาย อย่างน้อยคนละ 1 ลักษณะ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า โดยปกติแล้วนักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพในการเดิน ยืน และทรงตัวที่ดี กล่าวคือ เดินตัวตรงและยืนหลังตรง แต่ข้อบกพร่องที่พบนั้นล้วนเกิดมาจากอาการเกร็งมากเกินไป หรือความตื่นกลัวและไม่คุ้นเคยกับการพูดแบบพิธีการ ส่วนการวางมือประสานกันที่ไม่เป็นธรรมชาติ ค่อนข้างแข็ง เกร็ง และไม่นุ่มนวลอ่อนช้อยตามลักษณะมารยาทไทยนั้น เกิดจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน นักศึกษาจีนไม่ได้ปฏิบัติเช่นนี้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ท่าทางดูเก้งก้าง และขาดความมั่นใจจนเกิดอาการเกร็งตามมา ซึ่งส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพในภาพรวม

2.4 ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย

การแต่งกาย หมายถึง การเลือกเสื้อผ้า รองเท้า เครื่องประดับตกแต่ง รวมถึงการจัดระเบียบส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดสะอ้าน สุภาพและเหมาะสม โดยต้องคำนึงถึงความเหมาะกับตนเองและกาลเทศะเป็นสำคัญ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการแต่งกาย ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.91 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 65.52 อยู่ในระดับมาก สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 12 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 38)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. แต่งกายไม่เหมาะสม	38	100	มากที่สุด
2. แต่งกายไม่ถูกต้อง	13	34.21	น้อย

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การแต่งกายไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด และถัดมาคือ การแต่งกายไม่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 34.21 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

2.4.1 แต่งกายไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของการแต่งกายที่ไม่สุภาพ ไม่เรียบร้อย ไม่สะอาดสะอ้านหรือไม่ถูกกาลเทศะ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายทุกคนจะมีข้อบกพร่องในเรื่องการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม แบ่งได้ 4 ลักษณะ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) เครื่องแต่งกายไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะของเสื้อผ้าหรือสิ่งที่สวมใส่ร่วมกับเสื้อผ้า ไม่เหมาะ ไม่สุภาพ ไม่เรียบร้อย และไม่สะอาด ได้แก่ การสวมเสื้อผ้าที่มีลักษณะยับย่น ไม่เรียบร้อย พบทั้งในกลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะ

ไม่พิถีพิถันเรื่องความเรียบร้อยของเสื้อผ้า จึงไม่นิยมรีดเสื้อผ้า บางคนรีดเฉพาะตัวเสื้อ แต่ไม่รีดสาบเสื้อหรือแขนเสื้อ (ภาพที่ 10) นอกจากนี้ นักศึกษาหญิงยังขาดความระมัดระวังเรื่องการสวมใส่กระโปรงไม่จัดให้เข้ารูปทรง ทำให้ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย (ภาพที่ 11) ส่วนนักศึกษาชายบางคนไม่ระมัดระวังเรื่องการจัดเนกไทให้เรียบร้อย ทำให้ชายเนกไทสองข้างไม่เท่ากัน (ภาพที่ 12)

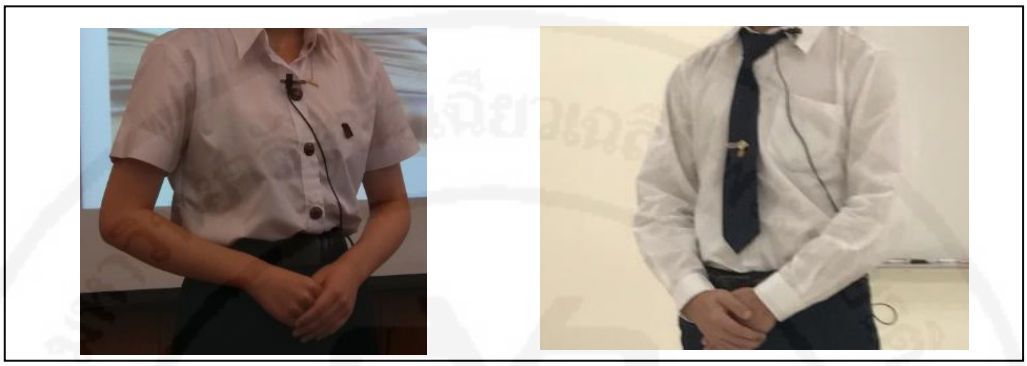

ภาพที่ 10 ลักษณะเสื้อผ้าที่มีรอยยับย่น

ภาพที่ 11 ลักษณะการสวมใส่กระโปรงที่ไม่เป็นระเบียบ

ภาพที่ 12 เนกไทไม่เป็นระเบียบ

2) เครื่องประดับไม่เหมาะสม หมายถึง วัสดุที่นำมาใช้ประกอบร่างกาย เช่น ต่างหู นาฬิกา กำไล สร้อยคอ แหวน แว่นตา ฯลฯ ที่นำมาประกอบร่างกาย อยู่ในลักษณะที่รูปทรงไม่เหมาะสมและใช้สีที่ไม่สุภาพ ได้แก่

2.1) นาฬิกา พบว่ามีนักศึกษาจีนบางคนใส่นาฬิกาที่มีขนาดค่อนข้างใหญ่ ซึ่งเป็นนาฬิกาแฟชั่น ทำให้สังเกตเห็นได้ง่าย แม้จะมีสีดำ แต่ขนาดไม่เหมาะสม จึงไม่ควรสวมใส่ขณะที่ต้องพูดในงานพิธีการ (ภาพที่ 13)

2.2) กำไลหรือเชือกรัดข้อมือ-ข้อเท้า พบว่านักศึกษาหญิงหลายคนนิยมสวมใส่เชือกหรือกำไลบริเวณข้อมือและข้อเท้า ตามคตินิยมที่เชื่อว่าจะมีสุขภาพดี บางคนใส่ไว้จำนวนมากจนสังเกตเห็นได้ชัดเจน (ภาพที่ 13 และ ภาพที่ 14)

2.3) แว่นตา พบว่านักศึกษาจีนบางคนใส่กรอบแว่นทรงกลมขนาดใหญ่เกือบครึ่งใบหน้า ซึ่งไม่ค่อยเหมาะสม

ภาพที่ 13 สวมนาฬิกาและกำไลข้อมือ

ภาพที่ 14 เชือกสวมข้อเท้า

3) ทรงผมไม่เหมาะสม หมายถึง การตกแต่งหรือจัดระเบียบผมไม่เรียบร้อย พบค่อนข้างมาก โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาหญิง จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

3.1) ทรงผมไม่สุภาพ พบว่านักศึกษาหญิงหลายคนมักจะมวยผมไว้ด้านหลังค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นทรงผมที่ไม่สุภาพสำหรับการพูดที่เป็นพิธีการ (ภาพที่ 15)

3.2) ผมยุ่งเหยิง พบว่ามีนักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ละเลยการจัดระเบียบทรงผม แม้จะรวบไว้ด้านหลัง แต่ก็มีลักษณะไม่เป็นระเบียบ มีสภาพยุ่งเหยิง ทำให้บุคลิกภาพดูโทรมไม่น่ามอง (ภาพที่ 16)

ภาพที่ 15 มวยผมด้านหลัง

ภาพที่ 16 ทรงผมยุ่งเหยิง

3.3) ไม่เก็บชายผม พบเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาหญิง มีจำนวนมากเช่นกันที่ไม่เก็บชายผมด้านหน้า ปล่อยผมบางส่วนปกคลุมส่วนใดส่วนหนึ่งของใบหน้า (ภาพที่ 17) โดยเฉพาะปิดบังสายตา และอีกจำนวนมากที่นิยมปล่อยชายผมด้านข้างทั้งสองข้างให้ยาวลงมาถึงบริเวณคาง ทำให้ดูไม่เรียบร้อย (ภาพที่ 18)

ภาพที่ 17 ปล่อยชายผมด้านหน้า

ภาพที่ 18 ปล่อยชายผมด้านข้าง

4) ตำแหน่งเครื่องแต่งกายไม่เป็นระเบียบ หมายถึง การจัดวางตำแหน่งของเครื่องแบบไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งพบเฉพาะเรื่องการติดเข็มสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเอียงไปด้านใดด้านหนึ่งมากเกินจนสังเกตเห็นความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยได้อย่างชัดเจน (ภาพที่ 19)

ภาพที่ 19 ติดเข็มสัญลักษณ์ไม่เป็นระเบียบ

2.4.2 แต่งกายไม่ถูกต้อง หมายถึง ลักษณะของเครื่องแต่งกายที่ไม่ตรงตามระเบียบที่สถาบันกำหนดไว้ ซึ่งการกล่าวสุนทรพจน์เป็นการพูดในที่ชุมนุมชน ฉะนั้น การแต่งกายที่ถูกต้อง ควรมีความสุภาพเรียบร้อย หากผู้พูดเป็นสมาชิกของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ผู้พูดจำเป็นต้องปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานตน หรือหากสถานที่ที่ต้องพูดได้กำหนดรูปแบบการแต่งกาย ผู้พูดก็ควรแต่งให้ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ นักศึกษาจีนกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จึงควรแต่งกายตามระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ ซึ่งปัจจุบันยึดปฏิบัติตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ว่าด้วย เครื่องแบบนักศึกษา พ.ศ.2548 (มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. 2552 : 143-144) ข้อที่ 5 เครื่องแบบปกติของนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีภาคปกติ กำหนดไว้ว่า

นักศึกษาหญิง เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว เนื้อผ้าเรียบ ไม่มีลวดลาย ด้านหน้าผ่าตลอด ติดกระดุมตามแบบของมหาวิทยาลัย ติดเข็มเครื่องหมายมหาวิทยาลัยที่หน้าอกด้านซ้าย กระโปรงสีกรมท่า สีดำ เนื้อผ้าเรียบ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ ยาวคลุมเข่า ห้ามใช้ผ้ายีนส์ ใช้เข็มขัดหนังสีดำ ไม่มีลวดลาย และใช้หัวเข็มขัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัย ใช้รองเท้าหุ้มส้น แบบและสีสุภาพ สีดำ สีขาว ให้สวมทับชายเสื้อไว้ในกระโปรง โดยเรียบร้อย

นักศึกษาชาย เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นหรือแขนยาว หากใช้แขนยาวไม่ต้องพับแขน ด้านหน้าผ่าตลอดใช้กระดุมสีขาว กางเกงขายาวสีกรมท่า สีดำ เนื้อผ้าเรียบ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ ห้ามใช้ผ้ายีนส์ ใช้เข็มขัดหนังสีดำ ไม่มีลวดลาย และใช้หัวเข็มขัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัย ผูกเนกไทสีกรมท่า ตามแบบของมหาวิทยาลัย ใช้รองเท้าหุ้มส้น แบบและสีสุภาพ สีดำ สีน้ำตาล และสวมถุงเท้าสีเดียวกับสีรองเท้า ให้สวมทับชายเสื้อไว้ในกางเกง โดยเรียบร้อย

ดังนั้น เครื่องแต่งกายของนักศึกษาจึงหมายรวมถึง เสื้อ กระโปรง กางเกง เนกไท กระดุม เข็มเครื่องหมาย เข็มขัดและหัวเข็มขัด รองเท้า และถุงเท้า จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในเรื่องการแต่งกายที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) เครื่องแต่งกายผิดระเบียบ หมายถึง ลักษณะของการแต่งกายที่ไม่เป็นไปตามระเบียบที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ได้แก่

1.1) กระโปรง พบว่านักศึกษาหญิงบางคนนิยมสวมโปรงพลีท จีบรอบตัว ทั้งขนาดคลุมยาวจนถึงข้อเท้า ทำให้ดูรุ่มร่าม ไม่ใช่เครื่องแบบที่ตรงตามระเบียบ (ภาพที่ 20)

1.2) เข็มขัด พบว่ามีนักศึกษาชาย 1 คน ใช้เข็มขัดหนังสีเหลืองน้ำตาล ซึ่งเป็นเข็มขัดแฟชั่น ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเครื่องแบบนักศึกษา (ภาพที่ 21) ส่วนนักศึกษาหญิงนั้น นิยมใช้เข็มขัดหนังสีน้ำตาล ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของเข็มขัดที่นักศึกษานิยมใส่ในเวลาเรียนปกติ แต่ไม่ควรใช้เมื่อต้องพูดในลักษณะที่เป็นพิธีการ

ภาพที่ 20 กระโปรงยาวรุ่มร่าม

ภาพที่ 21 เข็มขัดหนังแฟชั่น

1.3) รองเท้า พบข้อบกพร่องนี้เฉพาะนักศึกษาหญิง ซึ่งมีนักศึกษาหญิงจำนวนมากนิยมสวมรองเท้าที่มีสีสันแตกต่างไป เช่น สีครีม สีฟ้า ฯลฯ และแม้จะมีพื้นสีขาวหรือดำตามที่กำหนดไว้ แต่จะมีลวดลายต่าง ๆ เช่น ผีเสื้อ โบว์ เครื่องหมายสัญลักษณ์ ฯลฯ มีลักษณะเป็นรองเท้าแฟชั่นแบบรัดส้น ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัย (ภาพที่ 22)

ภาพที่ 22 รองเท้าผิดระเบียบ

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนหลายคนที่มีปัญหาเรื่องการแต่งกายไม่ถูกต้องนั้นส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาใหม่ที่ไม่คุ้นเคยกับระเบียบการแต่งกาย จึงแต่งกายตามความคุ้นเคยกับสิ่งที่ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เช่น รองเท้าผ้าใบมีลวดลาย เข็มขัดหนังสีน้ำตาล หรือกระโปรงพลีทยาว แม้จะไม่ถูกระเบียบ แต่ก็ไม่ถือว่าไม่สุภาพ ดังนั้น จึงสามารถสวมใส่เครื่องแบบดังกล่าวได้ในขณะที่เข้าชั้นเรียนปกติ ทำให้ขาดความระมัดระวังในการพูดที่ต้องเป็นพิธีการ ที่มีความเคร่งครัดเรื่องเครื่องแต่งกายมากกว่าในเวลาปกติ

2) เครื่องแต่งกายไม่ครบตามระเบียบ หมายถึง ส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งของเครื่องแต่งกายขาดหายไป พบเพียงเรื่องเดียว ได้แก่ เข็มเครื่องหมายมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกสถาบันการศึกษา โดยมีกำหนดไว้ในระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักศึกษาหญิงว่าให้นักศึกษาหญิงต้องติดเข็มเครื่องหมายมหาวิทยาลัยไว้ที่หน้าอกด้านซ้าย แต่นักศึกษาจีนบางคนไม่ได้ติดไว้ เกิดมาจากความไม่รู้ว่าจำเป็นต้องติดไว้นั่นเอง (ภาพที่ 23)

ภาพที่ 23 ไม่ติดเข็มสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยสังเกตว่า ปัญหาในเรื่องการแต่งกายที่ไม่สุภาพหรือไม่เหมาะสมนั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุจากความไม่รู้กฎระเบียบอย่างถ่องแท้ พบเฉพาะนักศึกษาจีนเพียงบางคนเท่านั้นที่มีข้อบกพร่องหลายลักษณะ แม้ว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบเพราะความไม่รู้ แต่โดยภาพรวมถือว่าแต่งกายสุภาพ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และรักษาระเบียบแบบแผนอันดีงาม

สรุปได้ว่า ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายที่พบมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การแต่งกายไม่เหมาะสม และการแต่งกายไม่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพและภาพลักษณ์ของผู้พูด ยิ่งอยู่ในฐานะนักศึกษาและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมไทย การระมัดระวังเรื่องการแต่งกายเมื่ออยู่ต่อหน้าที่ชุมนุมชนจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ ดังนั้น ผู้พูดในฐานะนักศึกษาต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วยการศึกษากฎระเบียบและตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนขึ้นเวทีพูดทุกครั้ง เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีของตนและมหาวิทยาลัย

3. ด้านการใช้ภาษา

การเรียบเรียงถ้อยคำให้ไพเราะสละสลวย เป็นลักษณะสำคัญของการใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์ ผู้พูดจำเป็นต้องเลือกสรรคำเพื่อถ่ายทอดความคิดให้เหมาะสม ทั้งกับเนื้อหา กาลเทศะ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง จากผลการศึกษาพบปัญหาที่ปรากฏในด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง ปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ และปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ และปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ปัญหาการใช้เสียง

การใช้เสียง หมายถึง จังหวะการพูดและน้ำเสียงที่ใช้ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องคำนึงถึงการเว้นวรรคตอน การใช้เสียงหนัก-เบา การเน้นย้ำคำหรือประโยค หรือการลากเสียง ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้การพูดดูน่าฟัง จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการใช้เสียง ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.86 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาการใช้เสียง มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 89.66 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 13 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 52)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. คุณภาพเสียงไม่ดี	47	90.39	มากที่สุด
2. เว้นจังหวะผิด	46	88.46	มากที่สุด
3. ระดับเสียงไม่เหมาะสม	42	80.77	มากที่สุด
4. อัตราความเร็วไม่เหมาะสม	22	42.31	ปานกลาง
5. ความดังของเสียงไม่เหมาะสม	22	42.31	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง 5 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ คุณภาพเสียงไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 90.39 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ เว้นจังหวะผิด คิดเป็นร้อยละ 88.46 อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับเสียงไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 80.77 อยู่ในระดับมากที่สุด อัตราความเร็วไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 42.31 อยู่ในระดับปานกลาง และความดังของเสียงไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 42.31 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่พบจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

3.1.1 คุณภาพเสียงไม่ดี หมายถึง ลักษณะเสียงพูดที่ไม่กังวาน ไม่มีพลัง ไม่หนักแน่น แสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นใจของผู้พูด จากการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีปัญหาการออกเสียงจะมีเสียงที่ขาดพลัง ไม่สามารถกระตุ้นให้ผู้ฟังสนใจได้ ส่วนข้อบกพร่องอื่น ๆ คือ บางคนเสียงอู้อี้ ไม่เปิดปากพูดให้เต็มเสียง บางคนมีเสียงขึ้นจมูก ทำให้ฟังไม่ชัดเจน บางคนพูดไปหอบไป เพราะตื่นเต้นมากจนเสียงสั่น และบางคนเสียงแหบพร่า กระแอมไอตลอดเวลา ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอึดอัด

3.1.2 เว้นจังหวะผิด หมายถึง การแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้อง หรือการไม่หยุดเว้นจังหวะในช่วงที่จำเป็นต้องหยุด จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีปัญหาการออกเสียงจะหยุดผิดตำแหน่ง โดยมักจะพูดเป็นคำหรือกลุ่มคำแทนการพูดเป็นประโยคต่อเนื่อง พบเพียงเล็กน้อยที่พูดต่อเนื่องโดยไม่เว้นจังหวะ

3.1.3 ระดับเสียงไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะการใช้เสียงในระดับเดียวกัน ไม่มีเสียงสูง-ต่ำ ไม่เน้นเสียงในตำแหน่งคำที่สำคัญ ไม่มีท่วงทำนอง เป็นลักษณะท่องจำมาพูด และไม่มีชีวิตชีวา จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ที่มีปัญหาการออกเสียงจะใช้เสียงระดับเดียว ไม่มีการเน้นย้ำ ผ่อนหนัก-เบา ทำให้เสียงราบเรียบ ทำให้ภาษาแห้งแล้ง ไร้ชีวิตชีวา และสื่ออารมณ์ของคำแสดงความรู้สึกไม่ได้ ดังนั้น การฝึกทำเสียงสูง-ต่ำ จะช่วยเพิ่มอารมณ์ของเนื้อหาได้อย่างดี

3.1.4 อัตราความเร็วไม่เหมาะสม หมายถึง การพูดที่เร่งจังหวะเร็วเกินไปหรือลากคำจนจังหวะช้าหรือเนือยเกินไป จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาบางส่วนมีปัญหาเรื่องอัตราความเร็ว กล่าวคือ พูดช้า-ช้ามาก มีลักษณะพูดไปนึกไป ทำให้บรรยากาศน่าเบื่อหน่าย และพบเพียง 3 คน ที่พูดเร็วจนไม่เว้นจังหวะ

3.1.5 ความดังของเสียงไม่เหมาะสม หมายถึง ลักษณะการใช้เสียงที่ดังเกินไป เช่น ตะเบ็ง ตะโกน หรือตะคอกจนเกินความพอดี หรือการใช้เสียงที่เบาเกินไป เช่น ออกเสียงไม่เต็มคำ เสียงอู้อี้และไม่ชัดเจน จากการศึกษาพบเฉพาะการออกเสียงเบาเกินไป ซึ่งมีสาเหตุสำคัญจากความไม่มั่นใจในการออกเสียงของตน ทำให้ไม่กล้าที่จะเปล่งเสียงให้เต็มคำ

ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียงทั้ง 5 ลักษณะนี้ มักเกิดร่วมกันอย่างน้อย 1 ลักษณะเสมอ ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย โดยใช้เครื่องหมาย / เพื่อแสดงการเว้นวรรคตอนตามเสียงพูดของผู้พูด ตัวอย่างเช่น

เยาวชน/ไม่สามารถ/เลือก/ครอบครัว/ของตัวเองได้ แต่สามารถเลือก/เหงื่อที่ทำงานหนัก และ/ความขยัน/หมั่นเพียรด้วย (1/2)

หรือ

เด็กเรียนรู้ภาษา ศิลปะ การสื่อสารความหมาย ความรู้ ความรู้/นึกคิด/อาจจะ/พัฒนา/ไปสู่การ/มีนิสัย/รัก/การอ่าน/ของเขา/เมื่อ/โตขึ้น/เป็น/ผู้ใหญ่/ใน/ที่สุด (2/9)

หรือ

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ ตั้งแต่เด็กพ่อแม่สอนเราว่า "ลูก/ต้อง/ตั้งใจ/เรียน ในหนังสือ/มี/สิ่ง/ที่/เรา/ไม่/เคยรู้ หนังสือ/คือ/สิ่งที่ดี" (2/23)

หรือ

หนังสือ/เป็น/สิ่งสำคัญ/ที่ทำให้/เยาวชน/ได้สื่อสาร/กับ/ชาวโลก/ที่ไม่รู้จักกัน (2/27)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างดังกล่าว ผู้พูดพูดเป็นคำหรือกลุ่มคำทำให้การเว้นจังหวะผิดพลาด พูดเนือย ๆ เชื่องช้า ไม่มีพลัง ชีวิตชีวา ซึ่งพบการพูดลักษณะนี้ค่อนข้างบ่อย มักเกิดเฉพาะช่วงที่ลืมเนื้อหาและพยายามนึก จึงมีลักษณะพูดไปนึกไป ทำให้จังหวะการพูดไม่ถูกต้อง

ในขณะเดียวกัน หนังสือที่ท่านเคยอ่านมีบทบาทสำคัญมากต่อด้านยุทธศาสตร์ที่ต่อสู้กับข้าศึกและได้รับความชนะ กลายเป็นผู้นำ/อันยิ่งใหญ่ของประเทศจีน เรื่องราวของ/ท่านประธานเหมาสอนให้เยาวชนเรา/รู้ว่า เราต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติมความรู้ จะได้นำความรู้ที่เราได้มานำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (1/11)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างดังกล่าว ผู้พูดเว้นจังหวะผิด ควรปรับแก้ไขเป็น *"กลายเป็นผู้นำอันยิ่งใหญ่ของประเทศจีน"* และ *"เรื่องราวของท่านประธานาธิบดีเหมา/สอนให้เรารู้ว่า ..."* จึงจะถูกต้อง

กลุ่มเยาวชนมีหน้าที่สำคัญต่อสังคมและประเทศชาติ ดังนั้น ต้องทำอย่างไรจึงจะให้เยาวชนได้ปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองให้ดี ๆ ฉันคิดว่าคือ ต้องอ่านหนังสือมากมาย มาทำให้เยาวชนได้ความรู้และความสามารถ (1/4)

หรือ

ท่านผู้มีเกียรติคะ หนังสือเป็นมิตร เป็นสิ่งที่มาจากอารยธรรมของมนุษย์ อ่านหนังสือก็เป็นทางที่เก็บความรู้ได้ นับเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาของสังคมมนุษย์และการพัฒนาตัวเอง พัฒนาสังคมมนุษย์ จึงได้อาศัยอยู่ในโลกอย่างยั่งยืนตลอดไป (1/5)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบ โดยข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นข้อความที่ต้องการกระตุ้นผู้ฟัง ผู้พูดจึงควรเน้นเสียงให้หนักแน่น ใช้น้ำเสียงที่ดังกว่าปกติ และปรับท่าทางที่แสดงความเชื่อมั่น เพื่อเรียกร้องความสนใจและเพิ่มความมั่นใจในสิ่งที่ตนพูด

ดิฉันดีใจมากที่ได้โอกาสขึ้นกล่าวหนังสือคือมิตร สร้าง/รากฐานชีวิตเยาวชน/ในวันนี้ กล่าวถึงหนังสือ เราทุกคนก็รู้จักกันหมด หนังสือเป็น/มิตร และเป็นชีวิต ดิฉันขอให้ทุกท่านถามใจตัวเองว่า ทำไมเราต้องเรียนหนังสือ เรียนหนังสือเพื่ออะไรและ/หนังสือมีความสำคัญอย่างไร/ต่อเรา โดยเฉพาะเป็นเยาวชน (1/8)

จากตัวอย่าง ผู้พูดเว้นวรรคตอนผิดตำแหน่ง และใช้น้ำเสียงไม่สอดคล้องกับเนื้อความกล่าวคือ ผู้พูดใช้น้ำเสียงราบเรียบ สีหน้านิ่งเฉยตลอดการพูด ไม่บ่งบอกว่ายินดีที่ได้พูดตามข้อความที่ขึ้นต้นแต่อย่างใด โดยเฉพาะคำว่า “ดีใจมาก” ผู้พูดลากเสียงท้ายคำค่อนข้างยาวและเนิ่นช้า ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าพูดประชดชันมากกว่าการพูดอย่างจริงใจ

สุดท้าย อยากให้ทุกคนอ่านหนังสือมากขึ้น เพราะการอ่านหนังสือมีแต่จะให้ผลดีกับเรา และยังทำให้เราใช้ชีวิตได้ดีมากขึ้น เพราะเรามีความรู้จากการอ่านหนังสือ และหนังสือยังทำให้คุณมีสมาธิ มีจิตสงบและเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดี (1/11)

ข้อความนี้เป็นช่วงบทสรุป ผู้พูดใช้เสียงค่อนข้างเบา ลากเสียงช้า ๆ เนือย ๆ แสดงสีหน้านิ่งเฉย แฝงด้วยความวิตกกังวล ทำให้ไม่สอดคล้องกับเนื้อความ เมื่อพิจารณาข้อความนี้ ผู้พูดต้องการกระตุ้นเตือนผู้ฟัง ดังนั้น ผู้พูดต้องใช้เสียงที่มีพลัง เน้นคำ เพิ่มจังหวะเร่งเร้า และเน้นย้ำ ด้วยน้ำเสียงที่แสดงความกระตือรือร้น

หนังสือเป็นเพื่อนของมนุษย์ เราได้เติบโตขึ้นพร้อมกัน อ่านหนังสือที่แตกต่างกัน ย่อมประสบความสนุกสนานที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้เรามีความรู้มากขึ้นและเปลี่ยนแปลงนิสัยเฉพาะตัว (1/12)

หรือ

หนังสือที่ดีก็เป็นเพื่อนที่ดี คนอ่านหนังสือที่พวกเขาชื่นชอบ เข้าใจความรู้สึกและภูมิปัญญาของผู้เขียน หนังสือทำให้พวกเขาได้รับสิ่งที่ดี ๆ หนังสือสามารถกระตุ้นจินตนาการของเยาวชน (1/18)

หรือ

ฉะนั้น หนังสือเป็นมิตรแท้ของเรา นอกจากนี้ เราก็ได้เห็นว่าหนังสือยังเป็นรากฐานของเรา ดังนั้น หนังสือผูกพันกับชีวิตของเราอย่างสนิทสนม

พวกเยาวชนต้องรักษาหนังสือ และ...(เนื้อความขาดหาย)...กับหนังสือกลายเป็นเพื่อนตลอดไป (1/21)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้พูดลากเสียง ไม่กระฉับกระเฉง สีหน้าลังเล ทำให้ผู้ฟังไม่เชื่อมั่น ซึ่งข้อความนี้กล่าวถึง “เพื่อน, มิตรภาพ” ผู้ฟังควรสัมผัสถึงน้ำเสียงที่แสดงความสุขหรือความสนุกสนาน

จนมีอยู่วันหนึ่งเขารู้สึกหดหู่และเหงามาก เขาจึงไปหยิบหนังสือเรื่อง “แฮร์รี่พอตเตอร์” มาอ่านตามคำเสนอของคุณพ่อ (2/13)

จากตัวอย่าง ผู้พูดไม่เว้นจังหวะ พูดต่อเนื่องเป็นประโยคยาว ใช้เสียงระดับเดียวกันตลอด เมื่อพิจารณา จะเห็นว่าข้อความนี้เน้นเรื่องอารมณ์ ผู้พูดจึงควรปรับระดับเสียงต่ำและเน้นเสียงคำว่า “หดหู่, เหงา” ก่อนจะพูดคำอื่น ๆ ในระดับปกติ

ตอนที่แมกซิม กอร์กี้ อายุยี่สิบหลายปี เขาได้ร่อนเร่/ใน/รัสเซีย เขาได้เผชิญหน้ากับ/การกดขี่ข่มเหง/จากชนชั้น/นายทุนอย่าง/สุดซึ้ง นับเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมาก แต่ แมกซิม กอร์กี้ ก็ได้รับหนังสือเป็นเพื่อนด้วย โชคร้ายทั้งหมดนี้ไม่เพียงแต่ไม่สามารถล้มเหลว/แมกซิม กอร์กี ได้ แต่/ยัง/กลับมา/เป็น/แรง/กำลัง/วรรณกรรมของเขา/ด้วย (2/14)

จากตัวอย่าง ผู้พูดเว้นจังหวะไม่ถูกต้อง เสียงค่อนข้างเบา และราบเรียบตลอดข้อความ เมื่อพิจารณาจากเนื้อความเป็นการเล่าเรื่องราวของบุคคล ช่วงต้นกล่าวถึงความโชคร้ายในชีวิต เสียงควรนิ่งและเน้นเสียงคำว่า “กดขี่ข่มเหง, ยากลำบาก” และช่วงท้ายกล่าวถึงกำลังใจที่จะต่อสู้ ควรปรับระดับน้ำเสียงให้มีความกระตือรือร้นขึ้น

หนังสือเป็นเพื่อนดี ก็นับว่าคุ้มค่าที่แสวงหาไว้ เมื่ออ่านจะก่อเกิดปัญญาและสร้างให้เราเป็นคนที่มีความรู้กว้างขวาง มีแง่มุมชีวิตที่ดี มีเพื่อนเคยเตือนกระตุ้นให้ใฝ่ดี คอยเป็นกำลังใจยามเหงา หากเมื่อใดจะทิ้งหนังสือไป ก็เท่ากับว่าเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุด (2/33)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้น้ำเสียงราบเรียบ ไร้อารมณ์ความรู้ ไม่กระตือรือร้น จังหวะการพูดช้า ลากเสียงคำ ไม่มีการเน้นการย้ำ หรือหยุดในตำแหน่งที่เหมาะสม ซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นที่ต้องใช้น้ำเสียงที่มีชีวิตชีวาเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเห็นคุณค่าที่จะได้รับจากการอ่านหนังสือ และอาจปรับน้ำเสียงเพื่อสื่ออารมณ์สูญเสียและลดระดับให้ช้าลงในช่วงท้าย

หนังสือคือมิตร ช่วยให้เรามีกำลังใจ/ในการต่อสู้และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ดีขึ้น สร้างรากฐานชีวิตเยาวชนเยาวชนต่างคนก็จะเจอกับปัญหานี้คือ/ปัญหาที่เพื่อนน้อยลง หากอ่านหนังสือบ่อย ๆ ก็จะเริ่มเข้าใจว่าปัญหาที่เพื่อนน้อยลงมันเป็นเรื่องปกติที่ใคร ๆ ก็จะเจอกัน หากไม่ได้เรียนอยู่ด้วยกันแล้ว คนที่เป็นเพื่อนจริง ๆ ยังมีน้อยอยู่ ซึ่งเมื่อเข้าใจ/ได้แบบนี้ มันก็จะทำให้เราลดความคาดหวังลง (2/7)

จากตัวอย่าง ผู้พูดมีปัญหาเรื่องอัตราความเร็วค่อนข้างมาก เห็นได้จากการเร่งจังหวะการพูดเว้นวรรคตอนน้อย และใช้เสียงเดียวกันตลอด อีกทั้งมีปัญหาการออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น ทำให้จังหวะเร่งเร้าเกินไป ทำจนสื่ออารมณ์ของข้อความไม่ได้

สรุปได้ว่า ปัญหาด้านการใช้เสียงที่พบส่วนใหญ่เกิดมาจากนักศึกษาขาดการฝึกการใช้เสียงที่ถูกต้อง จึงพบข้อบกพร่องทั้งในเรื่องการเว้นวรรคตอน ความเร็ว ความดัง ระดับเสียง และคุณภาพเสียงที่ไม่มีพลัง ส่งผลต่อการสื่อความหมาย หากผู้พูดละเลยเรื่องนี้ย่อมไม่อาจเป็นผู้พูดที่ดีได้ เพราะ“เสียง” เป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญในการเป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราว ดังนั้น หากผู้พูดรู้จักใช้เสียงให้เหมาะสมสอดคล้องกับเรื่องราวที่กำลังพูด ย่อมสื่ออารมณ์ไปยังผู้ฟังและเพิ่มความเป็นธรรมชาติการพูดครั้งนั้น ๆ จึงจะประสบความสำเร็จ

3.2 ปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง

การออกเสียง หมายถึง การเปล่งเสียงคำในภาษาไทย อันประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ อย่างถูกต้องและชัดเจน จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการออกเสียง ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.02 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 14 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 58)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ออกเสียงสระผิด	58	100	มากที่สุด
2. ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด	53	91.38	มากที่สุด
3. ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด	49	84.48	มากที่สุด
4. ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด	34	58.62	ปานกลาง

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง 4 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ออกเสียงสระผิด คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด คิดเป็นร้อยละ 91.38 อยู่ในระดับมากที่สุด ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด คิดเป็นร้อยละ 84.48 อยู่ในระดับมากที่สุด และออกเสียงวรรณยุกต์ผิด คิดเป็นร้อยละ 58.62 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่พบจากมากไปน้อย ดังนี้

3.2.1 ออกเสียงสระผิด สระ คือเสียงพูดที่เปล่งออกมาร่วมกับเสียงพยัญชนะ หรือออกเสียงเฉพาะเสียงสระอย่างเดียวก็ได้ เมื่อออกเสียงสระถูกต้องจะสามารถสื่อความหมายได้ แต่ถ้าออกเสียงสระผิดจะทำให้ตีความหมายผิดพลาดตามไปด้วย ซึ่งการวิเคราะห์ลักษณะของการออกเสียงสระผิดจากเสียงสระหนึ่งเป็นอีกเสียงสระหนึ่งนั้น ผู้วิจัยอธิบายตามอวัยวะในการออกเสียงสระ ที่ได้ศึกษาจากหนังสือเรื่อง “ภาษาศาสตร์ภาษาไทย” ของ เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์ (2554 : 103-114) พบว่านักศึกษาจีนมีวิธีการออกเสียงที่ผิดพลาด 3 ลักษณะ ได้แก่

1) ออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว หมายถึง การออกเสียงสระที่มีส่วนของลิ้นเหมือนกัน ระดับของลิ้นเหมือนกัน และมีรูปลักษณะริมฝีปากเหมือนกัน แต่ออกเสียงสั้นเป็นเสียงยาว ได้แก่

1.1) ออกเสียงสระ /อะ/ เป็นเสียงสระ /อา/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อะ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปด้านหลัง ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น เป็นเสียงสระ “อา” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปด้านหลัง ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว ตัวอย่างเช่น

คำ<u>ขวัญ</u>	ออกเสียงเป็น	คำ – <u>ขฺวาน</u>
ปลูก<u>ฝัง</u>	ออกเสียงเป็น	ปฺลูก – <u>ฝาง</u>
<u>มนุษย์</u>	ออกเสียงเป็น	<u>มา</u> – นูด
ม<u>หัศ</u>จรรย์	ออกเสียงเป็น	มะ – <u>หาด</u> – สะ – จัน
ส<u>วัส</u>ดี	ออกเสียงเป็น	สะ – <u>หฺวาด</u> – ดี
<u>สัง</u>คม	ออกเสียงเป็น	<u>สาง</u> – คม

1.2) ออกเสียงสระ /อิ/ เป็นเสียงสระ /อี/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อิ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น เป็นเสียงสระ “อี” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว ตัวอย่างเช่น

ถ่าน<u>หิน</u>	ออสียงเป็น	ถ่าน – <u>หีน</u>
<u>มิตร</u>	ออกเสียงเป็น	<u>มีด</u>

1.3) ออกเสียงสระ /อุ/ เป็นเสียงสระ /อู/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อุ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น เป็นเสียงสระ “อู” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว ตัวอย่างเช่น

มนุษย์	ออกเสียงเป็น	มา – นุด
สุข	ออกเสียงเป็น	สุก
สุด	ออกเสียงเป็น	สุด

1.4) ออกเสียงสระ /เอะ/ เป็นเสียงสระ /เอ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “เอะ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับกลางสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น เป็นเสียงสระ “เอ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับกลางสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว ตัวอย่างเช่น

เท็จ	ออกเสียงเป็น	เทด
อิเล็กทรอนิกส์	ออกเสียงเป็น	อี – เล – ทอ – หฺนิก

2) ออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น หมายถึง การออกเสียงสระที่มีส่วนของลิ้นเหมือนกัน ระดับของลิ้นเหมือนกัน และมีรูปลักษณะริมฝีปากเหมือนกัน แต่ออกเสียงยาวเป็นเสียงสั้น ได้แก่

2.1) ออกเสียงสระ /อา/ เป็นเสียงสระ /อะ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อา” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปด้านหลัง ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว เป็นเสียงสระ “อะ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปด้านหลัง ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น พบข้อบกพร่องนี้ค่อนข้างมาก ตัวอย่างเช่น

กว้างขวาง	ออกเสียงเป็น	กฺว้าง – ขฺวัง
การ์ตูน	ออกเสียงเป็น	กะ – ตูน
ข้าง ๆ	ออกเสียงเป็น	คั่ง – คั่ง
คณาจารย์	ออกเสียงเป็น	คะ – นะ – จาน
จินตนาการ	ออกเสียงเป็น	จิน – ตะ – นะ – กัน
ถาวร	ออกเสียงเป็น	ถะ – วอน
ทำงาน	ออกเสียงเป็น	ทำ – งัน
ต้องการ	ออกเสียงเป็น	ต้อง – กัน
บางอย่าง	ออกเสียงเป็น	บัง – อฺย่าง
พัฒนา	ออกเสียงเป็น	พัด – ทะ – นะ
ลำบาก	ออกเสียงเป็น	ลำ – บัก
สนุกสนาน	ออกเสียงเป็น	สะ – หฺนุก – สะ – หฺนัน

สว่าง	ออกเสียงเป็น	สะ – หฺวั่ง
เสริมสร้าง	ออกเสียงเป็น	เสิม – สั้ง
อนุบาล	ออกเสียงเป็น	อะ – นุ – บัน

2.2) ออกเสียงสระ /อี/ เป็นเสียงสระ /อิ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อี” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว เป็นเสียงสระ “อิ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

จีน	ออกเสียงเป็น	จิน
ปีก	ออกเสียงเป็น	ปิก
ปีน	ออกเสียงเป็น	ปิน
ตีพิมพ์	ออกเสียงเป็น	ติ – พิม
อดีต	ออกเสียงเป็น	อะ – ดิด

2.3) ออกเสียงสระ /อือ/ เป็นเสียงสระ /อึ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อือ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปข้างหลัง ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เป็นเสียงสระ “อึ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนกลางค่อนไปข้างหลัง ระดับสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

กระตือรือร้น	ออกเสียงเป็น	กฺระ – ตือ – รึ – ร้น
ตื่นเต้น	ออกเสียงเป็น	ตื่น – เต้น
สื่อกลาง	ออกเสียงเป็น	สึ – กฺลาง
สื่อสาร	ออกเสียงเป็น	สึ – สาน
อื่น ๆ	ออกเสียงเป็น	อื่น – อื่น

2.4) ออกเสียงสระ /อู/ เป็นเสียงสระ /อุ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “อู” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว เป็นเสียงสระ “อุ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับสูง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

กระดูก	ออกเสียงเป็น	กฺระ – ดุก
ข้อมูล	ออกเสียงเป็น	ข้อ – มุน
คุณูปการ	ออกกเสียงเป็น	คุ – นุ – ปะ – กาน
สูง	ออกเสียงเป็น	สุง
สมบูรณ์	ออกเสียงเป็น	สม – บุน

2.5) ออกเสียงสระ /เอ/ เป็นเสียงสระ /เอะ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “เอ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับกลางสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว เป็นเสียงสระ “เอะ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับกลางสูง ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

ข่มเหง ออกเสียงเป็น ข่ม – เห็ง

ตัวเอง ออกเสียงเป็น ตัว – เอ็ง

2.6) ออกเสียงสระ /แอ/ เป็นเสียงสระ /แอะ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “แอ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงยาว เป็นเสียงสระ “แอะ” เป็นหน่วยเสียงที่เกิดจากส่วนหน้า ระดับต่ำ ไม่ห่อริมฝีปาก เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

แบบ ออกเสียงเป็น แบ็บ

แปด ออกเสียงเป็น แป็ด

แสงแดด ออกเสียงเป็น แสง – แด็ด

2.7) ออกเสียงสระ /ออ/ เป็นเสียงสระ /เอาะ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “ออ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับต่ำ ริมฝีปากห่อ เสียงยาว เป็นเสียงสระ “เอาะ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับต่ำ ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

กลั่นกรอง ออกเสียงเป็น กฺลั่น – กฺร็อง

ตัวละคร ออกเสียงเป็น ตัว – ละ – ค็อน

นอน ออกเสียงเป็น น็อน

บอก ออกเสียงเป็น บ็อก

มอง ออกเสียงเป็น ม็อง

สมอง ออกเสียงเป็น สะ – หฺม็อง

สอบ ออกเสียงเป็น ส็อบ

สิ่งของ ออกเสียงเป็น สิ่ง – ข็อง

สีทอง ออกเสียงเป็น สี – ท็อง

สุกร ออกเสียงเป็น สุ – ก็อน

2.8) ออกเสียงสระ /โอ/ เป็นเสียงสระ /โอะ/ หมายถึง การออกเสียงสระ “โอ” ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับกลางสูง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว เป็นเสียงสระ “โอะ” เป็นหน่วยเสียงสระที่เกิดจากลิ้นส่วนหลัง ระดับกลางสูง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น ตัวอย่างเช่น

โคมไฟ ออกเสียงเป็น คม – ไฟ

ชั่วโมง ออกเสียงเป็น ชั่ว – มง

โพ้น ออกเสียงเป็น พ้น

โลก ออกเสียงเป็น ลก

โศกเศร้า ออกเสียงเป็น สก – เส้า

3) ออกเป็นเสียงสระอื่น หมายถึง การออกเสียงสระเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงสระหนึ่ง ซึ่งสระทั้งสองมีวิธีการออกเสียงที่แตกต่างกัน ได้แก่

3.1) ออกเสียงสระ /อะ/ ผิด

3.1.1) ออกเป็นเสียงสระ /ออ/ ตัวอย่างเช่น

ปริมาณ ออกเสียงเป็น ปอ – ริ – มาน

3.1.2) ออกเป็นเสียงสระ /เออ/ ตัวอย่างเช่น

ดิฉัน ออกเสียงเป็น ดิ – เฉิน

3.2) ออกเสียงสระ /อิ/ ผิด โดยออกเป็นเสียงสระ /เอะ/ ตัวอย่างเช่น

คู่มิตร ออกเสียงเป็น คู่ – เม็ด

3.3) ออกเสียงสระ /เอะ/ ผิด โดยออกเป็นเสียงสระ /แอ/ ตัวอย่างเช่น

เก็บ ออกเสียงเป็น แกบ

3.4) ออกเสียงสระ /เอ/ ผิด โดยออกเสียงเป็นสระ /แอ/ ตัวอย่างเช่น

ล้มเหลว ออกเสียงเป็น ล้ม – แหฺลว

3.5) ออกเสียงสระ /แอ/ ผิด โดยออกเป็นเสียงสระ /เอีย/ ตัวอย่างเช่น

เฉียบแหลม ออกเสียงเป็น เฉียบ – เหฺลียม

แทน ออกเสียงเป็น เทียน

แล้ว ออกเสียงเป็น เลี้ยว

แสง ออกเสียงเป็น เสียง

3.6) ออกเสียงสระ /ออ/ ผิด

3.6.1) ออกเป็นเสียงสระ /อัว/ ตัวอย่างเช่น

ของ ออกเสียงเป็น ขวง

3.6.2) ออกเป็นเสียงสระ /โอะ/ ตัวอย่างเช่น

ละคร ออกเสียงเป็น ละ – คน

3.7) ออกเสียงสระ /เออ/ ผิด

3.7.1) ออกเป็นเสียงสระ /ออ/ ตัวอย่างเช่น

เสมอ ออกเสียงเป็น สะ – หฺมอ

3.7.2) ออกเป็นเสียงสระ /เอือ/ ตัวอย่างเช่น

เพิ่ม ออกเสียงเป็น เพื่อม

เลิก ออกเสียงเป็น เลือก

3.8) ออกเสียงสระ /เอือ/ ผิด โดยออกเป็นเสียงสระ /เออ/ ตัวอย่างเช่น

เพื่อน	ออกเสียงเป็น	เพิ่น
เรื่อง	ออกเสียงเป็น	เริ่ง
เลือก	ออกเสียงเป็น	เลิก

จะเห็นได้ว่า การออกเสียงสระผิดพบในกลุ่มตัวอย่างทุกคน ซึ่งลักษณะการออกเสียงสระผิดที่มีความถี่มากที่สุดคือ การออกเสียงยาวเป็นเสียงสั้น โดยเฉพาะการออกเสียงสระ /อา/ เป็นเสียงสระ /อะ/ ในคำที่มีเสียงตัวสะกด ถัดมาคือการออกเสียงสระเสียงหนึ่งเป็นสระอีกเสียงหนึ่ง พบหลายลักษณะ แต่มีความถี่ของคำที่ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนการออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว พบไม่มากนัก แต่ไม่ว่าจะเป็นความบกพร่องลักษณะใดก็ตาม ล้วนส่งผลไปถึงการสื่อความหมายที่ไม่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งที่นักศึกษาจีนจะต้องฝึกฝนและแก้ไขให้ถูกต้อง

3.2.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด คือ การออกเสียงตัวสะกดจากมาตราตัวสะกดหนึ่งเป็นอีกมาตราตัวสะกดหนึ่ง ไม่ออกเสียงตัวสะกดในคำที่มีตัวสะกด หรือออกเสียงตัวสะกดในคำที่ไม่มีตัวสะกด ดังนี้

1) ออกเสียงเป็นมาตราตัวสะกดอื่น หมายถึง การออกเสียงตัวสะกดจากมาตราตัวสะกดหนึ่งเป็นอีกมาตราตัวสะกดหนึ่ง โดยเฉพาะการออกเสียงมาตราตัวสะกดสลับกันระหว่าง “แม่กน-แม่กง” และ “แม่กก-แม่กด” พบมากที่สุด ส่วนข้อผิดพลาดในการออกเสียงมาตราตัวสะกดอื่น ๆ พบบ้างเล็กน้อย ได้แก่

1.1) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-น/ กับ /-ง/ สลับกัน หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-น/ มาตราตัวสะกดแม่กน ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “น ญ ณ ร ล ฬ” กับเสียงพยัญชนะท้าย /-ง/ มาตราตัวสะกดแม่กง ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ง” สลับกัน ดังนี้

1.1.1) ออกเสียงแม่กน เป็น แม่กง ตัวอย่างเช่น

แข่งขัน	ออกเสียงเป็น	แข่ง – ขัง
เคยชิน	ออกเสียงเป็น	เคย – ชิง
จีน	ออกเสียงเป็น	จีง
ฉะนั้น	ออกเสียงเป็น	ฉะ – นั้ง
ดีเด่น	ออกเสียงเป็น	ดี – เด่ง
ได้ยิน	ออกเสียงเป็น	ได้ – ยิง
บันดาล	ออกเสียงเป็น	บัง – ดาง
ปัญหา	ออกเสียงเป็น	ปัง – หา
แผ่นดิน	ออกเสียงเป็น	แผ่ง – ดิง
เมื่อก่อน	ออกเสียงเป็น	เมื่อ - ก่อง

เยาวช<u>น</u>	ออกเสียงเป็น	เยา – วะ – ช<u>ง</u>
รำคา<u>ญ</u>	ออกเสียงเป็น	รำ – คา<u>ง</u>
เห็<u>น</u>	ออกเสียงเป็น	เห็<u>ง</u>
เหมือ<u>น</u>	ออกเสียงเป็น	เหฺมือ<u>ง</u>
อ่า<u>น</u>	ออกเสียงเป็น	อ่า<u>ง</u>

1.1.2) ออกเสียงแม่กง เป็น แม่กน ตัวอย่างเช่น

เข้มแข็<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	เข้ม – แข็<u>น</u>
แข็งแร<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	แข็ง – แร<u>น</u>
จริ<u>ง</u> ๆ	ออกเสียงเป็น	จิ<u>น</u> – จิ<u>น</u>
ตัวเอ<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	ตัว – เอ<u>น</u>
น่าที่<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	น่า – ที่<u>น</u>
ปลูกฝั<u>ง</u>	อออกเสียงเป็น	ปฺลูก – ฝั<u>น</u>
เปลี่ยนแปล<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	เปฺลี่ยน – แปฺล<u>น</u>
สั<u>ง</u>คม	ออกเสียงเป็น	สั<u>น</u> – คม
แสว<u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	สะ – แหฺว<u>น</u>
หนั<u>ง</u>สือ	ออกเสียงเป็น	หฺนั<u>น</u> – สือ

1.2) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ด/ กับ /-ก/ สลับกัน หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ด/ มาตราตัวสะกดแม่กด ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดคือ “จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส” กับเสียงพยัญชนะท้าย /-ก/ มาตราตัวสะกดแม่กก ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ก ข ค ฆ” สลับกัน ดังนี้

1.2.1) ออกเสียงแม่กด เป็น แม่กก ตัวอย่างเช่น

กำหน<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	กำ – หฺน<u>ก</u>
ความคิ<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	คฺวาม – คิ<u>ก</u>
ความมื<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	คฺวาม – มื<u>ก</u>
จำกั<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	จำ – กั<u>ก</u>
ฉลา<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	ฉะ – หฺลา<u>ก</u>
ทรย<u>ศ</u>	ออกเสียงเป็น	ทอ – ระ – ย<u>ก</u>
บ<u>ท</u>บา<u>ท</u>	ออกเสียงเป็น	บ<u>ก</u> – บา<u>ก</u>
ประโยช<u>น์</u>	ออกเสียงเป็น	ปฺระ – โหฺย<u>ก</u>
พลา<u>ด</u>	ออกเสียงเป็น	พฺลา<u>ก</u>
มนุ<u>ษ</u>ย์	ออกเสียงเป็น	มะ – นุ<u>ก</u>
มิ<u>ต</u>ร	ออกเสียงเป็น	มิ<u>ก</u>

สามารถ ออกเสียงเป็น สา – มาก
อนาคต ออกเสียงเป็น อะ – นา – คก

1.2.2) ออกเสียงแม่กก เป็น แม่กด ตัวอย่างเช่น

ทุกท่าน ออกเสียงเป็น ทุด – ท่าน
ปีก ออกเสียงเป็น ปีด
ยุค ออกเสียงเป็น ยุด
สะดวก ออกเสียงเป็น สะ – ดวด
อุปสรรค ออกเสียงเป็น อุบ – ปะ – สัด

1.3) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ม/ เป็น /-ง/ หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ม/ มาตราตัวสะกดแม่กม ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ม” เป็นเสียงพยัญชนะท้าย /-ง/ มาตราตัวสะกดแม่กง ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ง” ตัวอย่างเช่น

กระผม ออกเสียงเป็น กฺระ – ผง
ค่านิยม ออกเสียงเป็น ค่า – นิ – ยง
พยายาม ออกเสียงเป็น พะ – ยา – ยาง
พร้อม ออกเสียงเป็น พฺร้อง
รวบรวม ออกเสียงเป็น รวบ – รวง
รื่นรมย์ ออกเสียงป็น รื่น – รง
ล้มลง ออกเสียงเป็น ล้ง – ลง
เล่ม ออกเสียงเป็น เล่ง
สังคม ออกเสียงเป็น สัง – คง

1.4) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ม/ เป็น /-น/ หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-ม/ มาตราตัวสะกดแม่กม ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ม” เป็นเสียงพยัญชนะท้าย /-น/ มาตราตัวสะกดแม่กน ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “น ญ ณ ร ล ฬ” ตัวอย่างเช่น

ควบคุม ออกเสียงเป็น ควบ – คุน
เท่าเทียม ออกเสียงเป็น เท่า – เทียน
มุมมอง ออกเสียงเป็น มุน – มอง
แม็กซิม ออกเสียงเป็น แม็ก – ซิน
เล่ม ออกเสียงเป็น เล่น
สำเร็จ ออกเสียงเป็น สัน – เหฺร็ด

1.5) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-บ/ เป็น /-ก/ หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-บ/ มาตราตัวสะกดแม่กบ ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “บ ป พ ฟ ภ” เป็นเสียงพยัญชนะท้าย /-ก/ มาตราตัวสะกดแม่กก ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “ก ข ค ฆ” ตัวอย่างเช่น

กระทบ	ออกเสียงเป็น	กฺระ – ทก
เก็บเกี่ยว	ออกเสียงเป็น	เก็ก – เกี่ยว
ทราบ	ออกเสียงเป็น	ซาก
บุคลิกภาพ	ออกเสียงเป็น	บุก – คะ – ลิก – กะ – พาก
ประสิทธิภาพ	ออกเสียงเป็น	ปฺระ – สิด – ทิ – พาก
สุขภาพ	ออกเสียงเป็น	สุก – ขะ – พาก

1.6) ออกเสียงพยัญชนะท้าย /-บ/ เป็น /-ด/ หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้าย /-บ/ มาตราตัวสะกดแม่กบ ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด คือ “บ ป พ ฟ ภ” เป็นเสียงพยัญชนะท้าย /-ด/ มาตราตัวสะกดแม่กด ซึ่งมีพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดคือ “จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส” พบ 3 คำ ได้แก่

โทรศัพท์	ออกเสียงเป็น	โท – ระ – สัด
เติบโต	ออกเสียงเป็น	เติด – โต
อาชีพ	ออกเสียงเป็น	อา – ชีด

2) ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย หมายถึง การไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกดในพยางค์ที่มีตัวสะกด ทำให้คำนั้นไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย โดยเฉพาะมาตราตัวสะกดแม่กก แม่กด และแม่กบ เป็นข้อบกพร่องที่พบค่อนข้างมาก ส่วนมาตราอื่น ๆ พบเพียงเล็กน้อย ได้แก่

2.1) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กก ตัวอย่างเช่น

ขุนศึก	ออกเสียงเป็น	ขุน – สึ
ความสุข	ออกเสียงเป็น	คฺวาม – สุ
เด็ก	ออกเสียงเป็น	เดะ
ตึก	ออกเสียงเป็น	ตึ
ทุกวัน	ออกเสียงเป็น	ทุ – วัน
นึก	ออกเสียงเป็น	นึ
บันทึก	ออกเสียงเป็น	บัน – ทึ
มากกว่า	ออกเสียงเป็น	มา – กว่า
ยุคสมัย	ออกเสียงเป็น	ยุ – สะ – หฺมัย
รู้สึก	ออกเสียงเป็น	รู้ – สึ
ลูกชาย	ออกเสียงเป็น	ลู่ – ชาย

2.2) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กด ตัวอย่างเช่น

จิตใจ	ออกเสียงเป็น	จิ – ไจ
คิด	ออกเสียงเป็น	คิ
ชีวิต	ออกเสียงเป็น	ชี – วิ
ซื่อสัตย์	ออกเสียงเป็น	ซื่อ – สะ
บรรพบุรุษ	ออกเสียงเป็น	บัน – พะ – บุ – หฺรุ
บริสุทธิ์	ออกเสียงเป็น	บอ – ริ – สุ
ผิด	ออกเสียงเป็น	ผิ
มนุษย์	ออกเสียงเป็น	มะ – นุ
มิตร	ออกเสียงเป็น	มิ
วันหยุด	ออกเสียงเป็น	วัน – หฺยุ
สิทธิ์	ออกเสียงเป็น	สิ
สุด	ออกเสียงเป็น	สุ
สุภาษิต	ออกเสียงเป็น	สุ – พา – สิ
หมดหวัง	ออกเสียงเป็น	โหฺมะ – หฺวัง
อนาคต	ออกเสียงเป็น	อะ – นา – โคะ
อังกฤษ	ออกเสียงเป็น	อัง – กฺริ

2.3) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กบ ตัวอย่างเช่น

กักเก็บ	ออกเสียงเป็น	กัก – เกะ
เคารพ	ออกเสียงเป็น	เคา – โระ
แบบ	ออกเสียงเป็น	แบะ
ประสบการณ์	ออกเสียงเป็น	ปฺระ – โสะ – กาน
ระบบ	ออกเสียงเป็น	ระ – โบะ
สงบ	ออกเสียงเป็น	สะ – โหฺงะ
สำหรับ	ออกเสียงเป็น	สำ – หฺระ
อบอุ่น	ออกเสียงเป็น	โอะ – อุ่น

2.4) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กง ได้แก่

เพียง	ออกเสียงเป็น	เพีย

2.5) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กน ได้แก่

เกิดขึ้น	ออกเสียงเป็น	เกิด – คึ่

2.6) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่กม ได้แก่

เชื่อมต่อ	ออกเสียงเป็น	เชื่อ – ต่อ
เสื่อม	ออกเสียงเป็น	เสื่อ

2.7) ไม่ออกเสียงมาตราตัวสะกด แม่เกย ได้แก่

เอ้อระเหย	ออกเสียงเป็น	เอ้อ – ระ – เห
นิยาย	ออกเสียงเป็น	นิ – ยา

3) เพิ่มเสียงพยัญชนะท้าย หมายถึง การออกเสียงมาตราตัวสะกดในพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด พบ 3 คำ ได้แก่

การ์ตูน	ออกเสียงเป็น	กาน – ตูน
จังหวะ	ออกเสียงเป็น	จัง – หฺวัด
ปัญญา	ออกเสียงเป็น	ปัน – ยาย

สรุปได้ว่า ลักษณะข้อบกพร่องในเรื่องการออกเสียงพยัญชนะท้ายผิดดังกล่าวนั้น เป็นปัญหาที่พบในกลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน ทั้งนี้เป็นเพราะพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมี 8 เสียง ได้แก่ เสียง “ก, ด, บ, ง, น, ม, ย, ว” ส่วนเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาจีนมีเพียง 2 เสียง ได้แก่ เสียง “ง, น” นักศึกษาจีนจึงออกเสียงพยัญชนะท้ายอื่นที่ไม่มีในภาษาจีนเพี้ยนเป็นเสียงอื่น หรือไม่ออกเสียงเลย (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. 2551 : 150) ส่วนการออกเสียงตัวสะกดในคำที่ไม่มีตัวสะกดนั้น พบเพียง 3 คำ ซึ่งพบเฉพาะนักศึกษาจีนที่ลืมบทพูด นึกคำไม่ออก จึงพยายามนึกคำที่คุ้นเคยและใกล้เคียงที่สุด ทำให้ออกเสียงผิดไปดังกล่าว

3.2.3 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะที่เกิดต้นพยางค์ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นประสมผิด มีข้อบกพร่องดังต่อไปนี้

1) ออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะที่เกิดต้นพยางค์และมีเพียงเสียงเดียวไม่ถูกต้อง พบข้อบกพร่อง 2 ลักษณะ ได้แก่

1.1) ออกเสียงเป็นพยัญชนะตัวอื่น พบว่านักศึกษาจีนบางคนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะตัวอื่น ที่พบมากที่สุดคือการออกเสียงพยัญชนะ /ร/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ล/ ตัวอย่างเช่น

เคารพ	ออกเสียงเป็น	เคา – ลบ
รวม	ออกเสียงเป็น	ลวม
ราบรื่น	ออกเสียงเป็น	ลาบ - ลื่น
รุนแรง	ออกเสียงเป็น	ลุน – แลง
เรา	ออกเสียงเป็น	เลา

เรื่อง ออกเสียงเป็น เลื่อง
เรียน ออกเสียงเป็น เลียน
อะไร ออกเสียงเป็น อะ – ไล

เมื่อพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะ /ร/ และ /ล/ จะเห็นว่าเสียงพยัญชนะ /ร/ เป็นประเภทเสียงกระทบ หน่วยเสียงก้อง เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก ส่วนเสียงพยัญชนะ /ล/ เป็นประเภทเสียงข้างลิ้น หน่วยเสียงก้อง เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก ดังนั้น พยัญชนะสองตัวนี้เป็นหน่วยเสียงก้องที่มีฐานเกิดจากปุ่มเหงือกเหมือนกัน ทำให้นักศึกษาจีนจำนวนมากออกเสียงพยัญชนะ /ร/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ล/ ซึ่งเป็นวิธีการออกเสียงอักขระที่ผิดและส่งผลให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย

นอกจากนี้ยังพบลักษณะข้อบกพร่องของการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวอื่น ๆ อีกบ้างพบเพียงเล็กน้อย ได้แก่

- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ก/ เป็นเสียงพยัญชนะ /จ/ ได้แก่คำว่า
  กอร์กี ออกเสียงเป็น จอ – จี
- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ค/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ต/ ได้แก่คำว่า
  คน ออกเสียงเป็น ตน
- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ซ/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ช/ ได้แก่คำว่า
  ซบเซา ออกเสียงเป็น ชบ – เชา
- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ด/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ต/ ได้แก่คำว่า
  ด้วย ออกเสียงเป็น ต้วย
- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ถ/ เป็นเสียงพยัญชนะ /ท/ ได้แก่คำว่า
  ถี่ถ้วน ออกเสียงเป็น ถี่ – ท่อน
- ออกเสียงพยัญชนะต้น /ป/ เป็นเสียงพยัญชนะ /บ/ ได้แก่คำว่า
  ปืน ออกเสียงเป็น บิ(น)

1.2) ออกเสียงเป็นอักษรควบกล้ำ พบว่ามีนักศึกษาจีนบางคนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะควบกล้ำ โดยการเพิ่มเสียง ร,ว พบเพียง 2 คำ ได้แก่

ก่อ ออกเสียงเป็น กว่อ
เฉพาะ ออกเสียงเป็น ฉะ – เพราะ

2) ออกเสียงพยัญชนะต้นประสมผิด คือ การออกเสียงพยัญชนะสองตัวที่เกิดต้นพยางค์ในลักษณะของอักษรควบและอักษรนำไม่ถูกต้อง พบข้อบกพร่อง 2 ลักษณะ ได้แก่

2.1) ออกเสียงอักษรควบกล้ำผิด หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะที่ควบกล้ำกับ ร, ล, ว ไม่ถูกต้อง พบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่

2.1.1) ไม่ออกเสียง “ร,ล” ในพยางค์ที่มี “ร,ล” ควบกล้ำอยู่ พบว่ามีนักศึกษาจีนจำนวนมากที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

กระทบ	ออกเสียงเป็น	กะ – ทบ
กรอบ	ออกเสียงเป็น	กอบ
เครียด	ออกเสียงเป็น	เคียด
ครู	ออกเสียงเป็น	คู
ตระหนัก	ออกเสียงเป็น	ตะ – นัก
ประตู	ออกเสียงเป็น	ปะ – ตู
ประเภท	ออกเสียงเป็น	ปะ – เพด
เพราะ	ออกเสียงเป็น	เพาะ
กล่าว	ออกเสียงเป็น	เก่า
กล่อมเกลา	ออกเสียงเป็น	ก่อม – เก้า
คลาย	ออกเสียงเป็น	คาย
เปลี่ยน	ออกเสียงเป็น	เปี่ยน
เพลง	ออกเสียงเป็น	เพง
เพลิดเพลิน	ออกเสียงเป็น	เพิด – เพิน

2.1.2) ออกเสียงแบบแยกพยางค์ พบว่ามีนักศึกษาจีนบางคนออกเสียงคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำเป็นแบบทีละพยางค์ พบ 2 คำ ได้แก่

เครียด	ออกเสียงเป็น	คะ – เรียด
คลัง	ออกเสียงเป็น	ขะ – ลัง

2.1.3) ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวควบกล้ำ พบว่ามีนักศึกษาเพียง 1 คน ที่ไม่ออกเสียงพยัญชนะนำ แต่ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตาม ได้แก่คำว่า

เปรียบ	ออกเสียงเป็น	เรียบ

2.2) ออกเสียงอักษรนำผิด หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะที่มีเสียง “ห,อ” นำ ไม่ถูกต้อง พบว่ามีนักศึกษาจีนหลายคนที่ไม่ออกเสียง “ห” ในพยางค์ที่มีพยัญชนะ “ห” นำ ตัวอย่างเช่น

จังหวะ	ออกเสียงเป็น	จะ – วะ
น้ำหมึก	ออกเสียงเป็น	น้ำ – มึก
หนัก	ออกเสียงเป็น	นัก
หมั่นเพียร	ออกเสียงเป็น	มั่น – เพียน
หยั่งราก	ออกเสียงเป็น	ยั่ง – ราก
หลง	ออกเสียงเป็น	ลง

จากผลการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่าลักษณะข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดของการออกเสียงพยัญชนะต้นผิด คือ การออกเสียง ร เป็น ล และการไม่ออกเสียงควบกล้ำ ร,ล โดยผู้วิจัยได้อาศัยการสังเกตร่วม พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะบกพร่องเพียงบางลักษณะเท่านั้น เช่น บางคนผิดเฉพาะออกเสียง ร ไม่ชัดเจน บางคนผิดเฉพาะไม่ออกเสียงคำควบกล้ำ ร,ล หรือบางคนผิดเฉพาะไม่ออกเสียง ห นำ เป็นต้น โดยมีนักศึกษาจีนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ผิดซ้ำหลายลักษณะ

3.2.4 ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด วรรณยุกต์ คือ ระดับเสียงสูงต่ำของคำในภาษาไทย หากออกเสียงวรรณยุกต์ของคำไม่ถูกต้อง ย่อมทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนบางคนออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ดังนี้

1) ออกเสียงวรรณยุกต์สามัญผิด หมายถึง การออกเสียงคำที่เป็นวรรณยุกต์เสียงสามัญ(ระดับเสียงกลาง) เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น พบว่านักศึกษาจีนออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก โท ตรี และจัตวา ได้แก่

1.1) ออกเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “เอก” ตัวอย่างเช่น

เพิ่มเติม	ออกเสียงเป็น	เพิ่ม – เติ่ม
อายุ	ออกเสียงเป็น	อ่า – ยุ

1.2) ออกเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “โท” ตัวอย่างเช่น

กล่อมเกลา	ออกเสียงเป็น	ก่อม – เก้า
เพียง	ออกเสียงเป็น	เพี่ยง

1.3) ออกเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” ตัวอย่างเช่น

ควบคุม	ออกเสียงเป็น	ควบ – คุ้ม
ควร	ออกเสียงเป็น	ค้วน
ทาง	ออกเสียงเป็น	ท้าง
ใน	ออกเสียงเป็น	ไน้
เพลิดเพลิน	ออกเสียงเป็น	เพฺลิด – เพฺลิ้น
ภูมิปัญญา	ออกเสียงเป็น	พู้ม – ปัน – ยา
มากมาย	ออกเสียงเป็น	มาก – ไม้
สนทนา	ออกเสียงเป็น	สน – ทะ – น้า

1.4) ออกเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” ตัวอย่างเช่น

คน	ออกเสียงเป็น	ขน
ควร	ออกเสียงเป็น	ขวน
ถาวร	ออกเสียงเป็น	ถา – หฺวอน
นำ	ออกเสียงเป็น	หฺนำ

มาก<u>มาย</u> ออกเสียงเป็น มาก – <u>หฺมาย</u>

วิ<u>ธี</u> ออกเสียงเป็น วิ – <u>ถี</u>

2) ออกเสียงวรรณยุกต์เอกผิด หมายถึง การออกเสียงคำที่เป็นวรรณยุกต์เสียงเอก(ระดับเสียงต่ำ)เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น พบว่านักศึกษาจีนออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ โท ตรี และจัตวา ได้แก่

2.1) ออกเสียงวรรณยุกต์ “เอก” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” ตัวอย่างเช่น

แข็ง<u>แกร่ง</u> ออกเสียงเป็น แข็ง – <u>แกฺรง</u>

โดด<u>เดี่ยว</u> ออกเสียงเป็น โดด – <u>เดียว</u>

ปรับ<u>เปลี่ยน</u> ออกเสียงเป็น ปรับ – <u>เปียน</u>

2.2) ออกเสียงวรรณยุกต์ “เอก” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “โท” ตัวอย่างเช่น

<u>แก่</u> ออกเสียงเป็น <u>แก้</u>

<u>บ่ม</u>เพาะ ออกเสียงเป็น <u>บ้ม</u> – เพาะ

2.3) ออกเสียงวรรณยุกต์ “เอก” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” ตัวอย่างเช่น

<u>เปรียบ</u> ออกเสียงเป็น <u>เปี้ยบ</u>

<u>ผลิต</u> ออกเสียงเป็น <u>พะ</u> – <u>ลิด</u>

2.4) ออกเสียงวรรณยุกต์ “เอก” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” ตัวอย่างเช่น

<u>อยู่</u> ออกเสียงเป็น <u>หฺยู๋</u>

3) ออกเสียงวรรณยุกต์โทผิด หมายถึง การออกเสียงคำที่เป็นวรรณยุกต์เสียงโท (ระดับเสียงสูง-ต่ำ) เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น พบว่านักศึกษาจีนออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ เอก ตรี และจัตวา ได้แก่

3.1) ออกเสียงวรรณยุกต์ “โท” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” ตัวอย่างเช่น

กระ<u>ตุ้น</u> ออกเสียงเป็น กฺระ – <u>ตุน</u>

<u>แค่</u> ออกเสียงเป็น <u>แค</u>

โครง<u>เรื่อง</u> ออกเสียงเป็น โคฺรง – <u>เรือง</u>

3.2) ออกเสียงวรรณยุกต์ “โท” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “เอก” ตัวอย่างเช่น

หมก<u>มุ่น</u> ออกเสียงเป็น หฺมก – <u>หฺมุ่น</u>

3.3) ออกเสียงวรรณยุกต์ “โท” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” ตัวอย่างเช่น

คุณ<u>ค่า</u> ออกเสียงเป็น คุน – <u>ค้า</u>

<u>เคลื่อน</u> ออกเสียงเป็น <u>เคฺลื้อน</u>

3.4) ออกเสียงวรรณยุกต์ “โท” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” ตัวอย่างเช่น

รัก<u>ใคร่</u> ออกเสียงเป็น รัก – <u>ไข</u>

4) ออกเสียงวรรณยุกต์ตรีผิด หมายถึง การออกเสียงคำที่เป็นวรรณยุกต์เสียงตรี (ระดับเสียงกลาง-สูง หรือสูงอย่างเดียว) เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น พบว่านักศึกษาจีนออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ เอก และจัตวา ได้แก่

4.1) ออกเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “สามัญ” ตัวอย่างเช่น

ครั้งนี้ ออกเสียงเป็น คฺรั้ง – นี

4.2) ออกเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “เอก” ตัวอย่างเช่น

คับแคบ ออกเสียงเป็น ขับ – แคบ

ทัศนคติ ออกเสียงเป็น ทัด – สะ – หฺนะ – คะ – ติ

พัดบิน ออกกเสียงเป็น ผัด – บิน

สมาร์ท ออกเสียงเป็น สะ – หฺมาด

4.3) ออกเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” ตัวอย่างเช่น

ค้นพบ ออกเสียงเป็น ขน – พบ

ความรู้ ออกเสียงเป็น คฺวาม – หฺรู

ทิ้ง ออกเสียงเป็น ถิง

แล้ว ออกเสียงเป็น แหฺล๋ว

5) ออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาผิด หมายถึง การออกเสียงคำที่เป็นวรรณยุกต์เสียงจัตวา (ระดับเสียงต่ำ-กึ่งสูง) เป็นเสียงวรรณยุกต์อื่น พบว่านักศึกษาจีนออกเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงวรรณยุกต์เอกและตรี ได้แก่

5.1) ออกเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “เอก” ตัวอย่างเช่น

ถอย ออกเสียงเป็น ถ่อย

ปลูกฝัง ออกเสียงเป็น ปฺลูก – ฝั่ง

สอน ออกเสียงเป็น ส่อน

หวงแหน ออกเสียงเป็น ห่วง – แหน

5.2) ออกเสียงวรรณยุกต์ “จัตวา” เป็นเสียงวรรณยุกต์ “ตรี” ตัวอย่างเช่น

ห้องโถง ออกเสียงเป็น ห้อง - โท้ง

ไหว ออกเสียงเป็น ไว้

จะเห็นได้ว่า ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์พบเป็นส่วนน้อย ดังที่นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551 : 1) อธิบายไว้ว่าเป็นเพราะภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน แม้ว่าจำนวนเสียงและระดับเสียงจะแตกต่างกันก็ตาม กล่าวคือ ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ส่วนภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

นอกจากการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ผิด ตามที่ได้อธิบายข้างต้นแล้ว ยังพบว่านักศึกษาจีนบางคนออกเสียงคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธีการออกเสียงภาษาไทย ในลักษณะของการเพิ่มเสียงพยางค์หรือลดเสียงพยางค์ ตัวอย่างเช่น

คุณภาพ	ออกเสียงเป็น	คุน – พาบ
บุคลิกลักษณะ	ออกเสียงเป็น	บุก – คะ – ลิก – สะ – หฺนะ
ประพฤติ	ออกเสียงเป็น	ปฺระ – พฺรึด – ติ
พันธมิตร	ออกเสียงเป็น	พัน – มิด
ภาพยนตร์	ออกเสียงเป็น	พาบ – ยน
ภูมิปัญญา	ออกเสียงเป็น	พู – มิ – ปัน – ยา / พูม – มิ – ปัน – ยา
มนุษยชาติ	ออกเสียงเป็น	มะ – นุด – ชาด
เยาวชน	ออกเสียงเป็น	เยา – ชน
โลกทัศน์	ออกเสียงเป็น	โลก – ทัด
สถิติ	ออกเสียงเป็น	สะ – ถิ
สรีระวิทยา	ออกเสียงเป็น	สะ – ติ – ระ – วิด – ทะ – ยา

อีกลักษณะหนึ่งที่พบคือการออกเสียงเป็นคำอื่นซึ่งไม่มีความหมาย สาเหตุเกิดมาจากคำนั้นยากเกินไปสำหรับนักศึกษาจีน และไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้จำคำศัพท์ไม่ได้ จึงออกเสียงไม่ถูกต้อง ได้แก่

ทัศนคติ	ออกเสียงเป็น	ลัก – สะ – นะ – คะ – ติ
สามัคคี	ออกเสียงเป็น	สะ – มา – คิ
สัญชาตญาณ	ออกเสียงเป็น	ทัด – ทะ – ยาน

สรุปได้ว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยเป็นปัญหาที่พบในกลุ่มตัวอย่างทุกคน แบ่งข้อบกพร่องเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) การออกเสียงสระผิด ซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างทุกคน โดยเฉพาะการออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นเป็นข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด 2) การออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด พบในกลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน โดยเฉพาะการออกเสียงมาตราตัวสะกดสลับกันระหว่าง “แม่กน-แม่กง” และ “แม่กก-แม่กด” และออกเป็นเสียงมาตราตัวสะกดอื่น 3) การออกเสียงพยัญชนะต้นผิด พบค่อนข้างมากเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการออกเสียง ร ไม่ชัดเจน และการไม่ออกเสียงควบกล้ำ ร,ล และ 4) การออกเสียงวรรณยุกต์ผิด พบเฉพาะนักศึกษาจีนบางคนเท่านั้น อาจเป็นภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกัน ทำให้มีไม่ก่อให้เกิดปัญหามากนัก

3.3 ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์

โครงสร้างไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำและการเรียบเรียงภาษาตามโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะการพูดสุนทรพจน์เป็นการพูดขั้นสูง ผู้พูดจึงต้องพิถีพิถันในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มากขึ้น จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.16 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 15 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 58)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. การใช้ประโยคผิด	58	100	มากที่สุด
2. การใช้คำผิด	49	84.48	มากที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เป็นปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ การใช้ประโยคผิด คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด ถัดมาคือ การใช้คำผิด คิดเป็นร้อยละ 84.48 อยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องโดยเรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่พบจากมากไปน้อย ดังนี้

3.3.1 การใช้ประโยคผิด หมายถึง ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ ประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคไม่ชัดเจน และประโยคไม่สละสลวย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1) ประโยคไม่ถูกต้อง หมายถึง การใช้ประโยคที่ผิดหลักเกณฑ์ภาษาไทย พบ 3 ลักษณะย่อย ได้แก่

1.1) ประโยคที่มีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ หมายถึง ประโยคที่มีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดตำแหน่งตามหลักเกณฑ์ของภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ความรู้จะอยู่กับเรา<u>จน</u>ไปวันตาย (1/2)

คำว่า “จน” เป็นสันธานเชื่อมระหว่างคำว่า “ไป” กับคำว่า “วันตาย” ควรปรับแก้ไขตำแหน่งเป็น *“ความรู้จะอยู่กับเราไป<u>จน</u>วันตาย”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือจริง ๆ คือมิตรของพวกเรา (1/4)

คำว่า “จริง ๆ” เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง แน่ ; แท้, ไม่ปลอม ; เป็นอย่างนั้น แน่แท้ ไม่กลับเป็นอย่างอื่น, เป็นไปตามนั้น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 303) การวางตำแหน่งของคำว่า “จริง ๆ” ไว้หลังประธาน “หนังสือ” ทำให้ตีความได้ว่า “หนังสือของแท้ หรือหนังสือที่ไม่ใช่ของปลอม” ซึ่งเป็นการสื่อความที่ผิดวัตถุประสงค์ของผู้พูด จากประโยคนี้คำว่า “จริง ๆ” เป็นส่วนขยายกริยา ตำแหน่งของคำนี้จึงต้องอยู่หลังบทกริยา (คำว่า “คือ” เป็นกริยาประเภทไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง คำที่ตามหลังคำนี้จึงเป็นคำขยายกริยา ไม่ใช่บทกรรม) ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือคือมิตรของพวกเราจริง ๆ”* แต่คำว่า “จริง ๆ” มีลักษณะเป็นภาษาพูด ควรปรับเปลี่ยนให้เป็นทางการขึ้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือคือมิตรของพวกเราอย่างแท้จริง”* จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

นี่คือคำพูดตามนักเขียนของท่านอูโก ปราชญ์ชาวฝรั่งเศสศตวรรษที่ 19 (1/10)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นส่วนขยายของคำว่า “ท่านอูโก” จึงควรวางไว้ด้านหลังเพื่อขยายความ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“นี่คือคำพูดของวิกตอร์ อูโก* (Victor Hugo) *นักเขียน(และ)นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศส(ใน)ศตวรรษที่ 19”* จึงจะถูกต้อง

เวลาในการอ่านหนังสือทั่วโลกโดยเฉลี่ยสำหรับเยาวชนอยู่ที่ 20 นาทีต่อวันเท่านั้น (1/11)

คำว่า “สำหรับ” เป็นบุพบทที่ทำหน้าที่เชื่อมคำเพื่อบอกจุดมุ่งหมาย ในที่นี้ใช้เชื่อมคำนามกับคำนาม โดยเชื่อมระหว่างคำว่า “การอ่านหนังสือ” กับ “เยาวชนทั่วโลก” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“เวลาในการอ่านหนังสือสำหรับเยาวชนทั่วโลกโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 20 นาทีต่อวัน เท่านั้น”* จึงจะถูกต้อง

ถ้าเราไม่เคยอ่านหนังสือ เราจะไปไหนเอาความรู้มาใช้กับสังคม (1/13)

จากตัวอย่าง คำว่า “ไหน” เป็นคำวิเศษณ์ ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อแสดงความสงสัยหรือคำถาม (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1359) ในที่นี้เป็นส่วนขยายกริยา “เอา” แต่ในที่นี้คำว่า “เอา” มีกรรมตามหลัง จึงต้องย้ายตำแหน่งคำว่า “ไหน” ไปอยู่ท้ายบทกรรม จึงควรปรับแก้ไขเป็น *“ถ้าเราไม่เคยอ่านหนังสือ เราจะไปเอาความรู้(ที่)ไหนมาใช้กับสังคม”* จึงจะถูกต้อง

จึงเราสงสัยว่า เราคงจะอ่านหนังสือที่ดีไม่ (1/16)

คำว่า “เรา” เป็นประธานของประโยค ต้องวางไว้ตำแหน่งหน้าคำกริยา ส่วนคำว่า “ไม่” เป็นคำที่ใช้ปฏิเสธ จึงต้องอยู่หน้าสิ่งที่ต้องการปฏิเสธ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“เราจึงสงสัยว่า เราคงจะอ่านหนังสือที่ไม่ดี”* จึงจะถูกต้อง

ในชีวิตไม่มีหนังสือ เหมือนว่าไม่มีแสงสว่าง ไม่มีหนังสือเกี่ยวกับปัญญา เหมือนว่านกไม่มีปีก (1/18)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นประธานของประโยคที่สอง จึงควรนำมาวางไว้ด้านหน้าคำกริยา ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*"ในชีวิตไม่มีหนังสือ เหมือนว่า(กลางวัน)ไม่มีแสงสว่าง ใน(สติ)ปัญญาไม่มีหนังสือเหมือนว่านกไม่มีปีก"* จึงจะถูกต้อง

ดิฉันก็เป็นคนชอบที่อ่านหนังสือ (1/18)

คำว่า "ที่" ในที่นี้เป็นสรรพนาม (ประพันธสรรพนาม) เพื่อใช้แทนคำนาม จึงควรวางไว้หลังคำนาม "คน" ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"ดิฉันก็เป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ"* จึงจะถูกต้อง

พวกเราต้องอ่านหนังสือมากขึ้น เพื่อที่ได้จะรับความรู้มากขึ้น (1/19)

คำว่า "จะ" เป็นคำช่วยกริยาช่วย (แสดงเวลาที่เกิดของกริยาหลัก) จึงควรวางไว้ด้านหน้าคำกริยา "ได้" ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"พวกเราต้องอ่านหนังสือ(ให้)มากขึ้น เพื่อที่จะได้รับความรู้(เพิ่ม)มากขึ้น"* จึงจะถูกต้อง

พวกเยาวชนต้องรักษาหนังสือ และกับหนังสือกลายเป็นเพื่อนตลอดไป (1/21)

คำว่า "กับ" เป็นบุพบทที่เชื่อมคำเพื่อบอกความมีส่วนร่วม ในที่นี้นำมาใช้เชื่อมคำนามกับคำนาม คือคำว่า "เพื่อน" กับ "หนังสือ" ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"เยาวชนต้องรักษาหนังสือ และเป็นเพื่อนกับหนังสือตลอดไป"* จึงจะถูกต้อง

ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนทางของชีวิตเรา (2/2)

คำว่า "อย่างชัดเจน" เป็นบทขยายกริยา ซึ่งในประโยคนี้บทกริยา "ชี้ให้เห็น" จำเป็นต้องมีกรรมตามหลัง จึงต้องเปลี่ยนการวางตำแหน่งบทขยายกริยาไว้หลังกรรม ดังนั้น ประโยคนี้ควรปรับแก้ไขเป็น *"ชี้ให้เห็นทางชีวิตของเราอย่างชัดเจน"* จึงจะถูกต้อง

อาจคนสมัยก่อนเขียนไว้ในหนังสือนานมาแล้ว (1/12)

คำว่า "อาจ" เป็นคำช่วยกริยาเพื่อบอกความคาดคะเน จึงต้องเปลี่ยนตำแหน่งมาวางไว้หน้ากริยา "เขียน" ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"คนสมัยก่อนอาจเขียนไว้ในหนังสือนานมาแล้ว"* จึงจะถูกต้อง

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคะ กรุณาวาง<u>ไว้</u>โทรศัพท์ (2/14)

คำ “ไว้” เป็นคำที่นำมาใช้ประกอบคำกริยา “วาง” เพื่อทำให้ความหมายสมบูรณ์หรือหนักแน่นยิ่งขึ้น แต่ในที่นี้คำว่า “วาง” มีกรรมตามหลัง จึงต้องย้ายตำแหน่งคำว่า “ไว้” ไปอยู่ท้ายบทกรรม ควร ปรับแก้ไขเป็น *“กรุณาวางโทรศัพท์<u>ไว้</u>”* จึงจะถูกต้อง

เมื่ออ่าน<u>เสร็จ</u>คำตอบนี้แล้ว (2/17)

คำว่า “เสร็จ” เป็นส่วนขยายกริยา “อ่าน” แต่ในที่นี้มีบทกรรมตามหลังบทกริยา จึงต้องย้ายตำแหน่งส่วนขยายกริยามาไว้ท้ายบทกรรมเช่นกัน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“เมื่ออ่านคำตอบนี้<u>เสร็จ</u>แล้ว”* จึงจะถูกต้อง

บาง<u>หนังสือ</u>ประเภทสามารถเปลี่ยนชีวิตของเรา (2/22)

คำว่า “หนังสือ” เป็นประธานของประโยค ต้องวางไว้ตำแหน่งต้นประโยค ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“<u>หนังสือ</u>บางประเภทสามารถเปลี่ยน(แปลง)ชีวิตของเรา”* จึงจะถูกต้อง

มันทำให้เราเข้าใจความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร<u>ที่</u>ในหนังสือเราอ่าน (2/27)

คำว่า “ที่” เป็นคำเชื่อมประโยค ” ในที่นี้เป็นสรรพนาม (ประพันธสรรพนาม) เพื่อใช้แทนคำนาม จึงควรวางไว้หลังคำนาม “หนังสือ” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“มันทำให้เราเข้าใจความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตัวละครในหนังสือ<u>ที่</u>เราอ่าน”* จึงจะถูกต้อง

คุณพ่อคุณแม่<u>ยุ่ง</u>ทำงาน (2/29)

คำว่า “ยุ่ง” เป็นส่วนขยายกริยา ต้องวางไว้ตำแหน่งหลังคำกริยาว่า “ทำงาน” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“คุณพ่อคุณแม่ทำงาน<u>ยุ่ง</u>”* จึงจะถูกต้อง

<u>ทรง</u>พระเจ้ายกย่องผู้อ่านบ่อย ๆ (2/31)

คำว่า “ทรง” ใช้นำหน้ากริยาสามัญ “ยกย่อง” เพื่อให้เป็นคำราชาศัพท์ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“พระเจ้า<u>ทรง</u>ยกย่องผู้อ่านบ่อย ๆ”* จึงจะถูกต้อง

จะเห็นได้ว่า การสื่อหมายผิดพลาดที่มีสาเหตุจากการวางตำแหน่งคำผิดลำดับมีเป็นจำนวนมาก ดังนั้น นักศึกษาจีนจึงต้องระมัดระวังเรื่องการใช้คำและการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย เพื่อให้สื่อความหมายได้ถูกต้อง

1.2) ประโยคมีโครงสร้างไม่ครบถ้วน หมายถึง ประโยคที่ขาดส่วนสำคัญของประโยค ได้แก่ ขาดบทประธาน ขาดบทกริยา ขาดบทกรรม ขาดบทขยาย หรือขาดบทเชื่อม ตัวอย่างเช่น

หนังสือบอกให้เรารู้ โลกนี้ยอดเยี่ยมแค่ไหน (1/2)

หรือ

ดิฉันอยากถามทุกท่าน ในจิตใจของทุกท่านมิตรคืออะไร (1/6)

จากตัวอย่างดังกล่าว ไม่มีบทเชื่อมระหว่างกัน ควรเพิ่มคำว่า “ว่า” ซึ่งมีหน้าที่เชื่อมประโยคบอกเนื้อความในประโยคความซ้อน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือบอกให้เรารู้ว่า...”* และ *“ดิฉันอยากถามทุกท่านว่า...”* ตามลำดับ จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นสิ่งที่มีความบันทึกต่าง ๆ ตั้งแต่มนุษย์เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นความรู้ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เทคโนโลยี เป็นต้น หนังสือก็เป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์เข้าใจโลกเช่นกัน (1/5)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ไม่มีบทกรรมของกริยา “บันทึก” จึงไม่ทราบว่าบันทึกอะไร ดังนั้น อาจเพิ่มคำว่า “เรื่องราว” เพื่อให้โครงสร้างประโยคครบถ้วน หรือใช้คำว่า “ความรู้” แทนก็ได้ เพราะคำว่า “ความรู้” ครอบคลุมทั้งด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ตามที่ผู้พูดได้เอ่ยถึง ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“นับตั้งแต่อดีต หนังสือเป็นเครื่องมือบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เทคโนโลยี เป็นต้น หนังสือจึงเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เข้าใจโลก ”* จึงจะถูกต้องและชัดเจน

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน สามารถเพิ่มเติมความรู้ที่เราอยู่ (1/8)

จากตัวอย่าง คำว่า “อยู่” ในที่นี้เป็นกริยาช่วย ต้องประกอบหลังคำกริยา ซึ่งในประโยคหลังขาดคำกริยา “มี” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน สามารถเพิ่มเติมความรู้ที่เรามีอยู่”* จึงจะถูกต้อง

เราต้องเรียนหนังสือพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง (1/8)

และ

เราต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติมความรู้ (1/11)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดคำเชื่อมเนื้อความ จึงควรเพิ่มคำว่า “เพื่อ” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“เราต้องเรียนหนังสือเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง”* และ *“เราต้องอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มพูนความรู้”* ตามลำดับ จึงจะถูกต้อง

หนังสือสามารถแสดงและสร้างอารมณ์ของบุคคลเกิดความรู้สึกร่วม (1/12)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดกรรมตามหลังกริยา “แสดง” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือสามารถแสดงเรื่องราวและสร้างอารมณ์ร่วม”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือก็เป็นชีวิตประจำวัน ขาดไม่ได้ของเรา (1/13)

จากตัวอย่าง ประโยคหลักขาดบทขยายกริยาที่สมบูรณ์ ประโยคย่อยวางประธานผิดตำแหน่ง และทั้งสองประโยคขาดบทเชื่อมระหว่างกัน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตประจำวันที่เรา(จะ)ขาดไม่ได้”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่จะชีวิตพวกเราไม่ได้ (1/19)

จากตัวอย่าง นอกจากคำต่าง ๆ จะเรียงผิดตำแหน่งแล้ว ยังขาดกริยาที่จะเสริมให้คำว่า “จะ” ซึ่งเป็นกริยาช่วยบอกอนาคตสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่ชีวิตของพวกเราจะขาดไม่ได้”* จึงจะถูกต้อง

กอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า หนังสือเป็นเยาวชนไม่อาจทิ้ง (1/22)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดคำที่จะเพิ่มความสมบูรณ์ให้กริยา “เป็น” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“กอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า หนังสือเป็นสิ่งที่เยาวชนไม่อาจทิ้ง”* จึงจะถูกต้อง

แมกซิม กอร์กี ซึ่งเป็นนักเขียนของประเทศรัสเซียเคยว่า...

หรือ

นักธุรกิจที่มีชื่อเสียงของจีนเคยว่า... (2/2)

คำว่า “เคย” ใช้เป็นคำประกอบหน้าคำกริยาเพื่อแสดงว่ากริยานั้น ๆ ได้เป็นมาแล้ว แต่ในสองประโยคนี้คำว่า “ว่า” ไม่ใช่คำกริยา แต่ทำหน้าที่เป็นสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบอกเนื้อความ ดังนั้น ผู้พูดจึงควรเพิ่มคำกริยา “พูด, บอก, กล่าว” เพื่อให้โครงสร้างประโยคครบถ้วน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค อาจปรับแก้ไขเป็น *“เคยกล่าวว่า....”* จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

ไปมาไหนเป็นต้องหนังสือเป็นเพื่อนสนิทไว้ (2/13)

หรือ

เยาวชนร่วมสมัยต้องความรู้ด้วย (2/20)

จากตัวอย่างดังกล่าว สองประโยคนี้ขาดกริยาหลัก ซึ่งควรเพิ่มกริยาหลัก “มี” หลังคำช่วยกริยา “ต้อง” เพื่อให้ประโยคครบถ้วน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ไปไหนมาไหนก็ต้องมีหนังสือเป็นเพื่อนสนิทไว้”* และ *“เยาวชนร่วมสมัยต้องมีความรู้ด้วย”* จึงจะถูกต้อง

สุดท้าย ชีวิตของเขาก็ได้จากสีเทา จนกลายเป็นชีวิตที่มีสีสัน (2/13)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดกริยาหลัก ซึ่งควรเพิ่มกริยา “เปลี่ยน” หลังคำช่วยกริยา “ได้” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ ปรับแก้ไขเป็น *“สุดท้าย ชีวิตของเขาได้เปลี่ยนจากสีเทา กลายเป็นชีวิตที่มีสีสัน”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นบันไดความก้าวหน้าของมนุษย์ (2/15)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดบทเชื่อม จึงควรเพิ่มบุพบท “แห่ง” เพื่อเชื่อมระหว่างคำว่า “บันได” กับ “ความก้าวหน้า” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์”* จึงจะถูกต้อง

เขาต้องอ่านหนังสือทุกวัน กลายเป็นคนที่มีความรู้ (2/22)

จากตัวอย่าง ประโยคนี้ขาดคำเชื่อม ควรเพิ่มสันธานที่แสดงความเป็นผลที่เกิดจากเหตุข้างหน้า “จน, จึง” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“เขาอ่านหนังสือทุกวันจนกลายเป็นคนที่มีความรู้”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเหมือนครูของเรา สอนให้เราความรู้ (2/25)

หรือ

หนังสือเทพนิยายสอนให้เราความซื่อสัตย์ (2/29)

จากตัวอย่าง ประโยคหลังขาดกริยา ควรเพิ่มกริยา “มี” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเหมือนครูของเรา สอนให้เรามีความรู้”* และ *“หนังสือเทพนิยายสอนให้เรามีความซื่อสัตย์”* จึงจะถูกต้อง

จะเห็นได้ว่า การสื่อหมายผิดพลาดที่มีสาเหตุจากประโยคไม่ครบถ้วนเพราะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปนั้น มีเป็นจำนวนมากเช่นกัน ซึ่งสาเหตุหลักเกิดมาจากนักศึกษาจีนขาดความรู้ความเข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาไทยนั่นเอง

1.3) ประโยคที่มีรูปประโยคภาษาต่างประเทศ หมายถึง ประโยคที่มีการใช้คำบางคำหรือรูปประโยคที่ไม่ใช่ลักษณะของภาษาไทย ทำให้การเรียงคำในประโยคผิดเพี้ยนไปจากหลักเกณฑ์ภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

เราจะรู้ได้ยังไง อะไร<u>เป็น</u>ชั่ว อะไร<u>เป็น</u>ดี (1/13)

หรือ

หนังสือจะสอนให้เยาวชนรู้สึกอะไร<u>เป็น</u>ถูก อะไร<u>เป็น</u>เท็จ รู้สึกอะไร<u>เป็น</u>ดี อะไร<u>เป็น</u>หิน (1/22)

จากตัวอย่าง จะเห็นลักษณะการผูกประโยคแบบภาษาอังกฤษ ดังที่ รุ่งอรุณ ทีฆชุณหเถียร (2528 : 76-77) อธิบายไว้ว่า การใช้คำขยายคำนามหรือคำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษนั้น ต้องมีคำกริยาช่วยมานำหน้า แต่ลักษณะของภาษาไทย คำที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์นั้นจะสามารถทำหน้าที่เป็นคำกริยาแสดงสภาพได้ด้วย จึงไม่ต้องมีคำกริยาว่า “เป็น” นำหน้าเช่นภาษาอังกฤษ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“อะไรถูก อะไรผิด อะไรดี อะไรชั่ว”* จึงจะถูกต้อง

<u>ปัญหากับความจริง</u>ถูกพวกเขาเขียนในหนังสือ (1/14)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นบทกรรม ถูกนำมาวางไว้ตำแหน่งต้นประโยคตามลักษณะรูปประโยคภาษาอังกฤษ “Passive voice” ที่มักจะขึ้นต้นประโยคด้วยการนำกรรมมาเป็นประธานของประโยค ดังนั้น ควรปรับแก้ไขตำแหน่งตามรูปประโยคภาษาไทยเป็น *“พวกเขาเขียน<u>ปัญหากับความจริง</u>ในหนังสือ”* ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าคำที่ใช้ในประโยคยังสื่อความไม่ชัดเจน อาจปรับเปลี่ยนว่า *“พวกเขาอธิบายปัญหาและแนวทางแก้ไขไว้ในหนังสือ”* จึงจะถูกต้องและสื่อความหมายได้ชัดเจน

<u>ประโยคสองประโยคนี้</u> ตั้งแต่เราเด็ก ๆ ก็เคยได้ยิน (1/17)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นกรรมของประโยค มีลักษณะการวางรูปประโยคภาษาอังกฤษเช่นกัน จึงควรวางไว้หลังบทกริยา “ได้ยิน” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ตั้งแต่เด็ก ๆ เราก็เคยได้ยิน<u>สองประโยคนี้</u>”* หรือ*“เราเคยได้ยิน<u>สองประโยคนี้</u>ตั้งแต่เด็ก ๆ”* จึงจะถูกต้อง

<u>หนังสือเล่มนี้</u>ทำให้ดิฉันประทับใจมาก (2/14)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นกรรมของประโยค มีลักษณะการวางรูปประโยคภาษาอังกฤษเช่นกัน จึงควรวางไว้หลังบทกริยา “ประทับใจ” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ดิฉันประทับใจ<u>หนังสือเล่มนี้</u>มาก”* จึงจะถูกต้อง

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า ปัญหาการใช้ประโยคไม่ถูกต้องพบในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนเกือบทุกคน สาเหตุสำคัญเกิดมาจากการเรียงลำดับคำและกลุ่มคำไม่ถูกต้อง และโครงสร้างประโยคไม่ครบถ้วน ส่วนการใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศ พบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

2) ประโยคไม่ชัดเจน หมายถึง ประโยคที่มีการเรียบเรียงคำหรือกลุ่มคำคลุมเครือ ทำให้เนื้อความที่ต้องการสื่อสารไม่กระจ่างชัด มี 4 ลักษณะ ได้แก่

2.1) ประโยคที่มีคำหรือกลุ่มคำขาดหายไป หมายถึง ประโยคที่มีคำหรือกลุ่มคำไม่ครบถ้วน แม้จะสามารถสื่อความหมายได้ แต่รูปประโยคไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

ในโบราณจีนมีหนึ่งประโยคว่า "ในหนังสือมีบ้านทอง ในหนังสือมีสาวสวย" (1/2)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าคำเข้าคู่กับคำว่า "โบราณ" ขาดหายไป ในที่นี้คำที่อยู่ด้านหน้าเพื่อทำหน้าที่สื่อความหมายเกี่ยวกับเวลาขาดหายไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*"ในสมัยโบราณ(ของ)จีน..."* หรือ *"(ประเทศจีน)ในสมัยโบราณ..."* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

เชื่อว่าท่านผู้มีเกียรติเคยอ่านหนังสือหลาย ๆ เล่มมา ได้เรียนรู้ ความรู้หลาย ๆ อย่าง ค่านิยม คุณธรรม ความดี ความผิดที่มาจากหนังสือ (1/5)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าเนื้อความหลังคำว่า "มา" ขาดหายไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"เชื่อว่า ท่านผู้มีเกียรติคงเคยอ่านหนังสือหลายเล่มมาก่อนหน้านี้ และได้เรียนรู้หลายอย่างจากหนังสือ"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ไม่คิดอนาคตของพวกเขา (1/7)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าตัดคำที่ต้องปรากฏหลังคำว่า "คิด" ทิ้งไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"ไม่คิดถึงอนาคตของพวกเขา"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

บางคนอาจคิดว่าหนังสือเป็นเรื่องเสียเวลา แทนที่จะไปทำสิ่งสำคัญกว่า เพราะทุกคนมีชีวิตเรียบและจำกัด (1/23)

คำว่า "ชีวิตเรียบ" ไม่ค่อยนิยมใช้ มักใช้ว่า "ชีวิตที่เรียบง่าย" หมายถึง ชีวิตที่พอมีพอกินและสุขสงบ หรือคำว่า "ชีวิตเรียบ ๆ" หมายถึง ชีวิตที่ดำเนินไปอย่างปกติธรรมดา จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

(เรา)เรียนหนักและชอบเล่นมือถือกว่า (2/2)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าประโยคไม่ชัดเจนเพราะคำบางคำขาดหายไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"เราเรียนหนักและชอบเล่นโทรศัพท์มากกว่า"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

(ผู้อ่านต้อง)เลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน จึงจะเป็นฉลาด (2/4)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าประโยคไม่ชัดเจนเพราะคำบางคำขาดหายไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"ผู้อ่านต้องเลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน จึงจะเป็นคนฉลาด"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

เราพัฒนาความสามารถของเราแล้วชนะผู้อื่นในการขัน (2/19)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าตัดคำที่ต้องปรากฏหน้าคำว่า "ขัน" ทิ้งไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"(เมื่อ)เราพัฒนาความสามารถของเราแล้ว (เราจึงจะ)ชนะผู้อื่นในการแข่งขัน"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ช่วงเวลานี้ เรากำลังสร้างค่านิยมของเอง (2/25)

คำว่า "เอง" เป็นคำวิเศษณ์ ใช้เน้นเพื่อแสดงว่าไม่ใช่ผู้อื่นหรือสิ่งอื่น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1433) ควรใช้คำเต็มว่า "ตนเอง" ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"ช่วงเวลานี้ เรากำลังสร้างค่านิยมของตนเอง"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

หนังสือต่าง ๆ มากมายที่เรียงรายอยู่ตัวเรา (2/25)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าประโยคไม่ชัดเจนเพราะคำบางคำขาดหายไป ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"หนังสือต่าง ๆ มากมายที่เรียงรายอยู่รอบตัวเรา"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

หนังสือคือเพื่อนยามว่าง ยามสงสัย ยามต้องคำแนะนำ (2/34)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้ไม่สมบูรณ์ ควรปรับแก้ไขเป็น *"...ยามต้องการคำแนะนำ"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

2.2) ประโยคที่มีคำเกิน หมายถึง ประโยคที่มีการใช้คำหรือกลุ่มคำที่เกินมาทำให้สื่อความสับสน ตัวอย่างเช่น

ไม่มีใครเป็นอัจฉริยบุคคลตั้งแต่เกิดมาเป็นคน (1/8)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำเกินที่ทำให้ประโยคสับสนได้ ซึ่งในประโยคนี้มีคำว่า "บุคคล" อยู่ตำแหน่งต้นแล้ว จึงควรตัดทิ้ง ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"ไม่มีใครเป็นอัจฉริยบุคคลตั้งแต่เกิด"* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

เราสามารถนำมาคิดและวิเคราะห์ในชีวิตตลอดชีวิตได้ (1/8)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำเกินและมีความหมายซ้ำซ้อนกับคำ “ตลอดชีวิต” ที่อยู่ถัดไป ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขเป็น *“เราสามารถนำมาคิดและวิเคราะห์ได้ตลอดชีวิต”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

(ความรู้)จะทำให้เราตัวเองแข็งแรงมากขึ้น (1/13)

จากตัวอย่าง ใช้คำซ้ำซ้อนกันระหว่าง “เรา” กับ “ตัวเอง” ควรตัดคำใดคำหนึ่งออก อาจปรับแก้ไขเป็น *“ความรู้จะทำให้เราแข็งแรงมาก(ยิ่ง)ขึ้น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

โดยขยันหมั่นเพียร ไม่ขี้เกียจคร้าน (1/15)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เกิดจากการนำคำ 2 คำ มารวมกัน คือคำว่า “ขี้เกียจ” กับ “เกียจคร้าน” เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยคและลักษณะการพูดที่เป็นพิธีการแล้ว ควรใช้คำว่า “เกียจคร้าน” จะเหมาะสมและทำให้ประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น

หากไม่มีหนังสือ ชีวิตของเราจะขาดแคลนความเพลิดเพลิน จะสูญเสียหายความรู้และภูมิปัญญามากไป (1/15)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เกิดจากการนำคำ 2 คำ มารวมกัน คือคำว่า “สูญเสีย” กับ “เสียหาย” เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยคควรใช้คำว่า “สูญเสีย” ซึ่งหมายถึงขาดหายไป จะเหมาะสมกับเนื้อความมากกว่าการใช้คำว่า “เสียหาย” ที่หมายถึงเสื่อมเสีย ส่วนคำว่า “มากไป” ควรตัดคำว่า “มาก” หรือ “มากไป” ทิ้งก็จะช่วยให้ประโยคกระชับมากขึ้น ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หากไม่มีหนังสือ ชีวิตของเราจะขาดแคลนความเพลิดเพลิน จะสูญเสียความรู้และภูมิปัญญา”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ดิฉันทราบว่าการเรียนหนังสือเป็นการกระบวนการที่มีอยู่ต่อชีวิตของคนเรา (1/16)

จากตัวอย่าง จะเห็นว่าประโยคไม่ชัดเจนเพราะมีคำที่ขีดเส้นใต้เกินมา ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ดิฉันทราบว่าการเรียนหนังสือเป็นกระบวนการที่มีผลต่อชีวิตของคนเรา”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ในปัจจุบันนี้ คนที่อ่านหนังสือคนที่อ่านออนไลน์จำนวนมากขึ้น (1/17)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นกลุ่มคำที่เกินและซ้ำซ้อนกับคำที่กล่าวก่อนหน้า ประโยคนี้จึงควรปรับแก้ไขเป็น *“ในปัจจุบันนี้ คนที่อ่านหนังสือออนไลน์(มี)จำนวน(เพิ่ม)มากขึ้น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ถ้าในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนกับพวกเราเสียขาดเพื่อนไป (1/19)

จากตัวอย่าง คำว่า “เสีย” หมายถึง หมดไปหรือสิ้นไป ส่วนคำว่า “ขาด” หมายถึง แยกออกจากกัน เมื่อพิจารณาบริบทของประโยคนี้ ควรใช้ว่า “ขาด” จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ไม่มีใครสามารถสมหวังและมีความสุขได้ตลอดเวลา (1/9)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้ไม่ได้ทำหน้าที่ขยายคำกริยาให้ชัดเจนขึ้นแต่อย่างใด แม้ตัดออกก็ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย จึงควรตัดทิ้ง หรือหากต้องการบอกสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ผู้พูดอาจใช้คำว่า “จะ” แทนได้

ถ้าไม่มีหนังสือในชีวิตของเรา ก็เหมือนใบต้นไม้ไม่มีแสง (1/20)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เกิดจากการนำคำ 2 คำ มารวมกัน คือคำว่า “ใบไม้” กับ “ต้นไม้” เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรเลือกใช้คำว่า “ต้นไม้” จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน เพื่ออธิบายว่าหากต้นไม้ไม่ได้รับแสงย่อมไม่สามารถเติบโตได้

ถ้าให้ทุกท่านแนะนำหนังสือเล่มหนึ่งที่เป็นเยาวชนควรอ่านที่สุด (2/5)

จากตัวอย่าง คำว่า “เป็น” เป็นคำเกิน แม้ตัดออกก็ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย จึงควรตัดทิ้ง ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ถ้าให้ทุกท่านแนะนำหนังสือเล่มหนึ่งที่เยาวชนควรอ่านที่สุด”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

พลังจิตวิญญาณเป็นพลังที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดสำหรับการสนับสนุนประเทศชาติเรา (2/6)

จากตัวอย่าง คำว่า “พลังจิตวิญญาณ” ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน ควรตัดคำว่า “พลัง” ทิ้ง เพราะคำนี้ถูกใช้เป็นการอธิบายความอยู่ภายหลังแล้ว ดังนั้น ปรับแก้ไขประโยคนี้เป็น *“จิตวิญญาณเป็นพลังที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด...”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

อย่าให้ตัวเอง<u>มี</u>เสียใจที่วันนั้นไม่ได้เรียนรู้ (2/12)

จากตัวอย่าง คำว่า “มี” เป็นกริยาที่เกินมา ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน จึงควรตัดทิ้ง ดังนั้น ปรับแก้ไขประโยคนี้เป็น *“อย่าให้ตัวเองเสียใจที่วันนั้นไม่ได้เรียนรู้”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

โลกปัจจุบันนี้<u>จะ</u>เจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เราสามารถอ่านหนังสือได้ในหลาย ๆ ทางและทุกนาที (2/11)

หรือ

ในโลก<u>จะ</u>มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่รู้ว่าจะสามารถใช้งานได้เมื่อไหร่ (2/12)

จากตัวอย่าง คำว่า “จะ” เป็นคำเกิน แม้ตัดออกก็ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย จึงควรตัดทิ้ง ดังนั้น สองประโยคนี้ควรปรับแก้ไขเป็น *“โลกปัจจุบันนี้เจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี...”* และ *“ในโลก(นี้)มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่รู้...”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

นิสัยเหล่านี้เป็น<u>รากพื้นฐาน</u>ทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอย่างราบรื่นในสังคม (2/17)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เกิดจากการนำคำ 2 คำ มารวมกัน คือคำว่า “รากฐาน” กับ “พื้นฐาน” เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “รากฐาน” จะเหมาะสมที่สุด ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“นิสัยเหล่านี้เป็น<u>รากฐาน</u>(ที่)ทำให้เราดำรงชีวิต(อยู่)ในสังคมอย่างราบรื่น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

<u>เมื่อตั้งแต่</u>สมัยโบราณ หนังสือก็เป็นบทบาทสำคัญ (2/20)

คำว่า “เมื่อ” เป็นบุพบทนำหน้าบทอื่นเพื่อบอกเวลา ส่วนคำว่า “ตั้งแต่” เป็นบุพบทนำหน้าบทอื่นเพื่อบอกที่มา ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรปรับแก้ไขเป็น “ตั้งแต่สมัยโบราณ หนังสือก็มีบทบาทสำคัญ” จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

...ซึ่ง<u>ทั้งนี้</u>เป็นการสร้างรากฐานชีวิตของเยาวชน (2/21)

คำว่า “ทั้งนี้” เป็นคำเกิน เนื่องจากประโยคนี้มีคำว่า “ซึ่ง” แทนข้อความที่อยู่ก่อนหน้าแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้คำซ้ำซ้อนกัน เพราะไม่ส่งผลดีต่อการสื่อความ แต่จะทำให้รูปประโยคสับสน จึงควรตัดทิ้ง ประโยคจึงจะชัดเจนขึ้น

ตอนนี้เป็นคนเยาวชน เราต้องอ่านหนังสือได้ดีและมีประโยชน์ (2/22)

จากตัวอย่าง คำว่า “คน” เป็นคำเกินของประโยค จึงควรตัดทิ้ง ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ตอนนี้(เรา)เป็นเยาวชน เราควรอ่านหนังสือที่ดีและมีประโยชน์”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

2.3) ประโยคที่มีคำกำกวม หมายถึง ประโยคที่มีคำหรือกลุ่มคำที่มีสื่อความได้หลายความหมาย จนทำให้ผู้ฟังอาจตีความเป็นอย่างอื่น หรือบางประโยคอาจสื่อความหมายไม่ได้ ตัวอย่างเช่น

ไม่ว่าอ่านหนังสืออะไรก็มีประโยชน์ มีหนังสือที่อ่านแล้วไม่ถูกต้องเท่านั้น แต่ไม่มีหนังสือที่อ่านแล้ว ไม่มีประโยชน์เลย (1/2)

จากตัวอย่างว่า ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความไม่ชัดเจน เพราะผู้ฟังอาจตีความไปถึงหนังสือที่ไม่ควรอ่าน หรือการอ่านหนังสือแล้วไม่ถูกวิธีก็ได้ ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ไม่ว่าจะอ่านหนังสืออะไรก็ล้วนแต่มีประโยชน์ทั้งสิ้น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

ฉันหวังว่าเยาวชนสามารถต้องเข้าใจความสามารถต้องเข้าใจการเรียนในชีวิตนี้ แล้วการวางหลักฐานสำหรับอนาคตของทุกคน (1/2)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจว่า “ความสามารถ” และ “ความเข้าใจ” ที่กล่าวถึงนั้นหมายถึงอะไร ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“ดิฉันหวังว่าทุกคนจะตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนว่าเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับชีวิตของเยาวชนในอนาคต”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนและสื่อความได้

ไม่มีความบันเทิงที่ดีกว่าการอ่านหนังสือที่ความพึงพอใจที่ยาวนาน (1/6)

จากตัวอย่าง การเรียบเรียงภาษาและจัดลำดับสับสนทำให้ความหมายไม่ชัดเจน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ไม่มีความบันเทิงใดจะสร้างความพึงพอใจมากกว่าการอ่านหนังสือ”* จึงจะสื่อความได้

ถ้าไม่มีหนังสือ พวกเราแค่ใช้การพูดสื่อสารกัน ความรู้จะเก็บไม่ได้ (1/7)

คำว่า “เก็บความรู้” สร้างภาพในลักษณะของการมีบางสิ่งบางหล่นแล้วหยิบขึ้นมา ซึ่งไม่ช่วยเน้นย้ำคุณค่าของหนังสือ ควรใช้คำว่า “เพิ่มพูนความรู้” หรือ “สั่งสมความรู้” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ถ้าไม่มีหนังสือ ก็ไม่มีสิ่งบันทึกความรู้”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การเรียนหนังสือทำให้เกิดภูมิปัญญาพื้นฐานที่เราจะนำไปใช้ในชีวิตได้ดีขึ้น ไม่ว่ามากหรือน้อยก็ต่างกัน (1/8)

จากตัวอย่าง มีกลุ่มคำที่กำกวม 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งต้นเกิดมาจากการนำคำ 2 คำ คือคำว่า “ภูมิปัญญา” กับ “พื้นฐาน” มารวมกัน ซึ่งยังไม่เป็นที่นิยมใช้โดยทั่วไป ส่วนตำแหน่งท้ายเกิดมาจากการเติมคำว่า “ก็ต่างกัน” ทำให้สื่อความไม่ได้ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“การเรียนทำให้(เยาวชน)มีพื้นฐานความรู้ที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น ไม่ว่ามากหรือน้อยก็ตาม”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนและสื่อความได้

ดิฉันรู้สึกว่าเราควรให้ใจเย็นลงไปที่ไปอ่านหนังสือ หรือในตัวเองมีความรู้มากขึ้น (1/12)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ผู้ฟังอาจไม่เข้าใจว่าผู้พูดต้องการสื่อความว่าอย่างไร เนื่องจากมีกลุ่มคำที่กำกวมและเลือกใช้คำผิด ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ดิฉันคิดว่าเราควรอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มพูนความรู้ของตนเองให้มากขึ้น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนและสื่อความได้

หนังสือมีความสัมพันธ์กับชีวิตมนุษย์ เสมือนความทรงจำที่มีต่อบุคคลทั้งนั้น มิได้จะไปที่ไหน (1/15)

จากตัวอย่าง สื่อความไม่ชัดเจน เมื่อพิจารณาจากเนื้อความ ผู้พูดต้องการกล่าวว่า *“หนังสือมีความสัมพันธ์กับมนุษย์ เพราะบันทึกความรู้ต่าง ๆ ของมนุษย์ไว้จำนวนมาก”* ซึ่งมีลักษณะเป็นการแสดงเหตุผลมากกว่ามุ่งเปรียบเทียบ จึงควรปรับประโยคให้ชัดเจน

คุณแม่ของเขาร่างกายไม่สบาย จะไม่อยู่แล้ว (1/20)

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ทำให้เนื้อความก่อนหน้านี้ไม่ชัดเจน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“คุณแม่ของเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การอ่านหนังสือที่ถูกต้องสามารถขยายความรู้ได้ สามารถเพิ่มความรู้ได้ (1/22)

ข้อความดังกล่าวสื่อไปถึงการอ่านหนังสือที่ถูกวิธีมากกว่าจะสื่อถึงหนังสือที่มีคุณค่าหรือมีสาระ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“การอ่านหนังสือที่ดีจะช่วยเพิ่มพูนความรู้และขยายความคิดของเราให้กว้างขวางขึ้น”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

ดิฉันอยากรู้คำตอบทันที แล้วดิฉันจำได้มีหนังสือเล่นหนังสือทำไม แล้วดิฉันก็เปิดหนังสือหาคำตอบทันที (2/4)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ได้ เนื่องจากคำว่า “หนังสือเล่น” และ “หนังสือทำไม” กำกวมและไม่ชัดเจน ผู้พูดน่าจะหมายถึงชื่อหนังสือเล่มหนึ่งที่อธิบายที่มาของเรื่องราวต่าง ๆ เพราะเนื้อความตอนนี้ผู้พูดต้องการรู้คำตอบว่า “เหตุใดฝูงมดจึงเดินเรียงเป็นทิวแถวเพื่อขนย้ายสิ่งของต่าง ๆ” แต่ไม่สามารถหาคำตอบจากมารดาของตนได้ จึงเปิดหาคำตอบจากหนังสือ

เราสามารถส่งเสริมให้เยาวชนอ่านหนังสือมากขึ้น ให้พวกเขาใส่ลงโทรศัพท์มือถือ (2/9)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ชัดเจน เมื่อพิจารณาจากบริบท ผู้พูดต้องการกล่าวถึงแนวทางการส่งเสริมการอ่านด้วยวิธีการจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเพิ่มช่องทางการเรียนรู้ให้แก่เยาวชน จึงควรปรับประโยคให้ชัดเจนขึ้น

(หนังสือ)จะมีผลกระทบพลังทั้งชีวิตของเรา (2/11)

ผู้พูดนำคำว่า “ผลกระทบ” กับ “พลัง” มาใช้ด้วยกัน จึงทำให้ประโยคนี้สื่อความหมายไม่ชัดเจน ซึ่งควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือมีผลต่อชีวิตของเราทั้งชีวิต”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การอ่านหนังสือด้วยความเพลิดเพลินจะช่วยให้ก่อเรารากฐานรักกันได้อย่างดี (2/7)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขเป็น *“การอ่านหนังสือด้วยความเพลิดเพลิน เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่าน”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านแต่วัยเยาว์ต้องประตูเปิดบานเปิดตาสู่โลกกว้าง (2/7)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้เกิดจากความสับสนระหว่างคำว่า “เปิดประตูสู่โลกกว้าง” กับ“เปิดหูเปิดตา” ดังนั้น ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่งเพื่อสื่อความหมายให้ชัดเจนขึ้น

อยู่ดี ๆ ก็เกิดลมลำดับคลื่นใหญ่ในทะเล (2/8)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไม่ชัดเจน น่าจะหมายถึง “ลมพายุที่ทำให้ให้เกิดคลื่นสูง” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“อยู่ดี ๆ ก็เกิดพายุและคลื่นยักษ์ในทะเล”* จะทำให้ประโยคชัดเจน

ทุกท่านเป็นคนที่เหนี่ยวรั้งหรือคนที่ถูกเหนี่ยวรั้งคะ (2/17)

คำว่า “เหนี่ยวรั้ง” หมายถึง ดึงไว้, ประวิงไว้, ชะลอไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1345) เมื่อนำมาใช้ประโยคนี้ สื่อความหมายถึง “คนที่ฉุดไว้” หรือ “คนที่ถูกฉุดไว้” ซึ่งข้อความส่วนนี้กล่าวถึงปัญหาการไม่อ่านหนังสือของเยาวชน แต่ประโยคนี้สื่อความหมายไม่ได้ว่าผู้พูดต้องการสื่อถึงประเด็นใด

หนังสือทำให้เราทอดทิ้งตื้นเขิน (2/17)

คำที่ขีดเส้นใต้ทำให้ประโยคสื่อความไม่ชัดเจน เพราะปกติ คำว่า “ตื้นเขิน” มักใช้กับพื้นที่ในแม่น้ำ ลำคลอง หนอง บึง เป็นต้น เมื่อนำมาใช้กล่าวถึง ความคิดหรือความรู้ จะสื่อความถึงผู้ที่มีความรู้ความคิดน้อยหรือรู้เพียงผิวเผินเท่านั้น ส่วนคำว่า “ทอดทิ้ง” หมายถึง การละเลยหรือไม่เอาใจใส่ดูแล ซึ่งไม่เหมาะสมกับเนื้อความนี้ที่ต้องการบอกว่าหนังสือทำให้เกิดปัญญา ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือช่วยให้เราหลุดพ้นจากความไม่รู้”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การเติบโตของอนาคตมีการเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดอนาคตของประเทศเรา (2/24)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้สื่อความไม่ชัดเจน ซึ่งคำว่า “เติบโต” ต้องใช้กับสิ่งที่มีชีวิต เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรปรับแก้ไขเป็น *“การเติบโตของเยาวชนเกี่ยวกับข้องกับอนาคตของประเทศ”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

การอ่านหนังสือก็ปลอบใจเราและให้กำลังใจเราได้ เวลาเราอยากถอย (2/27)

คำว่า “อยากถอย” สื่อความถึงความต้องการที่จะเคลื่อนไปด้าน หรือไม่อยากทำบางสิ่ง เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “ท้อแท้, ท้อถอย” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“การอ่านหนังสือสามารถปลอบใจเราและให้กำลังใจ ในยามที่เราท้อแท้”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจน

กระผมนึกว่าเยาวชนเป็นคนกลุ่มที่คบคนได้ง่าย (2/27)

คำที่ขีดเส้นใต้สื่อความถึง คนที่มีอัธยาศัยดีสามารถเข้ากับคนง่าย เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรปรับแก้ไขเป็น *“กระผมคิดว่าเยาวชนเป็นกลุ่มคนที่ถูกโน้มน้าวได้ง่าย”* จึงจะสื่อความได้ชัดเจนและเน้นย้ำความสำคัญของการเลือกหนังสือเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของเยาวชน

เยาวชน<u>มีประหลาดใจในโลก</u> หนังสือเป็นครู ตอบคำถามจำนวนแสนใน หัวใจเรา (2/29)

คำว่า “ประหลาดใจ” หมายถึง แปลกใจ งุนงง หรือสงสัย เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ผู้พูดนำมาใช้แทนคำว่า “ข้อสงสัย” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“(เมื่อ)เยาวชนเกิด<u>ข้อสงสัย</u> หนังสือ(จะ)เป็นครู(ที่ช่วย)ตอบคำถามจำนวน(นับ)แสนในหัวใจเรา”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

2.4) ประโยคที่ใช้คำหรือกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับเนื้อความ หมายถึง ประโยคที่มีการเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

เยาวชน <u>รวมถึง</u>ฉันและนักศึกษาทุกคนต้องบอกตัวเองว่า การเรียน หนังสือคือการวางหลักฐานสำหรับชีวิตในอนาคตของทุกคน (1/2)

คำว่า “รวมถึง” หมายถึง การเอาสิ่งต่าง ๆ มาอยู่ร่วมกัน แต่ในที่นี้ “ฉัน” และ “นักศึกษาทุกคน” เป็นส่วนหนึ่งของ “เยาวชน” อยู่แล้ว ไม่ได้แยกจากกัน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“<u>เราทุกคนล้วนเป็นเยาวชนของชาติ</u> จึงต้องบอกตัวเองเสมอว่า การเรียนหนังสือคือการวางหลักฐานสำหรับชีวิตในอนาคตของทุกคน”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ความรู้เหมือนน้ำค้าง <u>ราดน้ำให้</u>หัวใจของฉัน จึงทำให้ฉันได้รับจิตวิญญาณและเสรีภาพ (1/2)

คำว่า “น้ำค้าง” เป็นคำนาม หมายถึง ไอน้ำในอากาศที่ถูกความเย็นแล้วหยาดลงมาค้างบนใบไม้ใบหญ้า เป็นต้น ในเวลากลางคืนหรือเช้ามืด (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 626) จะเห็นได้ว่าน้ำค้างมีลักษณะเป็นละอองน้ำหรือหยดน้ำ ต่อให้มีมากเพียงใดก็คงไม่สามารถนำมา “ราด” ได้ แต่ในที่นี้ เป็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ประเภท “อติพจน์” หรือการกล่าวเกินจริง จึงสามารถใช้คำกริยา “ราด” กับ “น้ำค้าง” ได้ แต่ยังไม่เหมาะสมกับเนื้อความนัก เพราะคำว่า “ราด” หมายถึง เท ของเหลว ๆ เช่น น้ำให้กระจายแผ่ไปหรือให้เรี่ยรายไปทั่ว (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 998) ดังนั้น “ราดน้ำ” จึงมีลักษณะเป็นการเทน้ำให้กระจัดกระจายไปทั่วบริเวณใดบริเวณหนึ่ง ผู้พูดควรใช้คำว่า “ราดรด” ซึ่งเป็นคำกริยาเช่นเดียวกัน หมายถึง เท ราด สาด ฉีด หรือโปรยน้ำหรือของเหลวไปยังสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้เปียกหรือให้เปียกชุ่ม (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 968) นอกจากจะทำให้ความหมายถูกต้องแล้ว ยังช่วยเน้นน้ำหนักของกริยาให้ชัดเจน ทำให้เสียงคำสละสลวยเพราะเป็นการเล่นเสียงพยัญชนะอีกด้วย ส่วนคำว่า “ให้” เป็นคำกริยา หมายถึง มอบ,สละ,อนุญาต (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1358) ซึ่งไม่ถูกต้องตามความหมายของเนื้อความนี้เช่นกัน ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ใน” ซึ่งเป็นคำบุพบท หมายถึง ตรงกันข้ามกับ นอก ; แห่ง, ของ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 646) และเพิ่มน้ำหนักของคำด้วยการเติมคำว่า “ลง” กำกับด้านหน้า เป็นคำว่า “ลงใน” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ความรู้*

เหมือน(ดั่ง)น้ำค้าง (ที่)ราดรดลงในหัวใจของฉัน ทำให้ฉันได้รับจิตวิญญาณและเสรีภาพ" จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ดังนั้น ค่านิยม คุณธรรม และ สิ่งที่พวกเราชอบต่าง ๆ ก็เป็นความรู้ที่มาจากหนังสือ เป็นต้น (1/5)

คำว่า "สิ่งที่พวกเราชอบ" ไม่สอดคล้องกับข้อความที่อยู่ก่อนหน้าที่กล่าวถึง "ค่านิยม และคุณธรรม" ผู้พูดควรระบุให้ชัดเจนว่าหมายถึงสิ่งใด ดังนั้น ควรแก้ไขเป็น *"ดังนั้น ค่านิยมและคุณธรรมเป็นสิ่งที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากหนังสือ"* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

เราจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อเราและสังคม (1/8)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้ไม่เหมาะสมกับเนื้อความ ข้อความว่า "เราจะเป็นคนที่มีคุณค่า" ชี้เฉพาะอยู่แล้วว่าการอ่านหนังสือมีประโยชน์ต่อตนเอง โดยที่ไม่จำเป็นต้องระบุว่า "ต่อเรา" เสริมท้ายอีก ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *"เราจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติ"* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

พวกเราก็ควรรักและอ่านหนังสืออย่างที่ไม่มีวันหยุด (1/9)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้ไม่เหมาะสมกับเนื้อความ ควรปรับแก้ไขเป็น *"ไม่ควรหยุดอ่านหนังสือ"* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ความรู้ก็เหมือนกะอาวุธช่วยเรา จะทำให้เราตัวเองแข็งแรงมากขึ้น (1/13)

แม้คำว่า "แข็งแรง" จะสื่อความหมายได้ แต่ทำให้คิดไปถึงเรื่องพละกำลัง หรือสุขภาพร่างกายมากกว่าเรื่องอื่น ซึ่งตามบริบทของประโยคนี้ต้องการสื่อความว่า "ความรู้เป็นทรัพย์ทางปัญญาสร้างฐานให้ชีวิตมั่นคง" ดังนั้น การใช้คำเพื่อสร้างภาพพจน์ควรเลือกคำที่สอดคล้องกับความเปรียบและมีพลังเน้นย้ำ จึงอาจปรับเป็นคำว่า "เข้มแข็ง, แข็งแกร่ง" จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

มีเวลานานแค่ไหนแล้วคะ ที่พวกเราไม่ได้อ่านหนังสืออย่างละเอียดดี ๆ (1/15)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *"เป็นเวลานานแค่ไหนแล้วคะ ที่พวกเราไม่ได้อ่านหนังสือ" หรือ "นานแค่ไหนแล้วคะ ที่พวกเราไม่มีเวลาอ่านหนังสือ"* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ตอนนี้มีคำถามตั้งขึ้นในใจให้ดิฉันพิจารณา (1/15)

แม้ว่าคำว่า “ตั้งขึ้น” มีลักษณะเป็นการกำหนดขึ้นหรือมุ่งสร้างขึ้นมาอย่างตั้งใจ แต่ในที่นี้ “คำถาม” ที่เกิดขึ้นแบบกะทันหันโดยไม่ได้วางเป้าหมายมาก่อน ควรใช้คำว่า “เกิดขึ้น” จึงจะเหมาะสม ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ตอนนี้มีคำถามเกิดขึ้นในใจให้ดิฉันพิจารณา”* หรือ *“ตอนนี้เกิดคำถามขึ้นในใจให้ดิฉันพิจารณา”* จึงจะทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

ในอายุ 5 ปี เขาไม่มีโอกาสเข้าเรียนที่โรงเรียน อ่านหนังสือได้ คุณแม่ของเขา การอ่านหนังสือได้ แต่เขียนไม่ได้ คุณพ่อของเขาก็สามารถเขียนชื่อตัวเองได้เท่านั้น แต่ผู้ชายคนนี้ชอบอ่านหนังสือมาก (1/20)

จากคำที่ขีดเส้นใต้ จะเห็นว่าผู้พูดใช้คำไม่เหมาะสมกับช่วงวัย ควรใช้ว่า “เด็กผู้ชาย” หรือ “เด็ก” แทนคำว่า “ผู้ชาย” หรือจะใช้สรรพนามว่า “เขา” เรียกแทนก็ได้

หนังสือผูกพันกับชีวิตของเราอย่างสนิทสนม (1/21)

กลุ่มคำว่า “อย่างสนิทสนม” หมายถึง ชอบพอกันหรือแนบเนียน ซึ่งไม่เหมาะสมกับเนื้อความนี้ ควรใช้คำว่า “อย่างแนบแน่น” เพื่อแสดงความสัมพันธ์ จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

หนังสือเป็นตัวพาหะของปัญญา และคลังมหาสมบัติของความรู้ มันบันทึกประวัติศาสตร์ การพัฒนาและการเจริญเติบโตของมนุษย์ (1/21)

คำที่ขีดเส้นใต้สื่อความหมายไปถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกายมนุษย์ตามช่วงวัยต่าง ๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับเนื้อความนี้ ควรเลือกใช้คำว่า “ความเจริญ, การพัฒนา, ความเปลี่ยนแปลง” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

(เยาวชน)มีความสำคัญแบบลักษณะชี้ขาดต่อชาติ (2/1)

คำว่า “ชี้ขาด” หมายถึง สั่งเด็ดขาดหรือวินิจฉัยเด็ดขาด (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 382) มีลักษณะเป็นคำสั่ง รุนแรง และรู้สึกถึงอารมณ์ก้าวร้าวเกินไป ผู้พูดควรตัดทิ้งหรือปรับใช้คำอื่นแทน เช่น ใช้คำว่า “ตัดสิน” แทน ในความหมายว่า ลงความเห็นชี้ขาด (485) จะเหมาะสมกว่า ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“เยาวชนเป็นอนาคตของสังคม จึงมีความสำคัญในการตัดสินอนาคตของประเทศชาติ”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความและทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

อ่านหนังสือจะให้เรา<u>มีความฉลาดในการปัญญา</u> (2/3)

แม้ว่าคำที่ขีดเส้นใต้จะสามารถสื่อความได้ แต่การเรียบเรียงคำสับสนทำให้สื่อความไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขเป็น *“(การ)อ่านหนังสือจะ(ทำ)ให้เรา<u>มีสติปัญญาที่เฉลียวฉลาด</u>”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

“บิงชิง” เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เขาเคยเขียนว่า “ชอบอ่านหนังสือ อ่านหนังสือดี อ่านหนังสือที่มีประโยชน์” <u>คำว่านี้</u>สอนเราได้รู้ (2/4)

คำที่ขีดเส้นใต้ไม่เหมาะสมกับประโยคนี้ เมื่อต้องการกล่าวถึงข้อความที่พูดไปก่อนหน้านี้ ควรใช้คำว่า “คำกล่าวนี้” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ชีวิตของเยาวชนยังบริสุทธิ์เหมือนกระดาษสีขาว อ่านหนังสือ<u>แบบไหน</u> มีความรู้<u>อะไร</u> ชีวิตจึงจะเดินตามแบบนั้น (2/5)

ประโยคนี้ไม่ได้มุ่งเพื่อถาม จึงไม่ควรใช้คำว่า “แบบไหน, อะไร” ควรใช้คำว่า “อย่างไร, อย่างนั้น” เพื่อแสดงเหตุและผลระหว่างกัน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น “...อ่านหนังสืออย่างไร ก็จะได้ความรู้อย่างนั้น” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

แหล่งศึกษาหาความรู้<u>ที่น่าจะถูกที่สุด</u>ก็คือการอ่านหนังสือ (2/7)

แม้ว่าประโยคนี้จะสามารถสื่อความหมายได้ แต่การเลือกใช้กลุ่มคำไม่เหมาะสม ควรใช้คำว่า “ที่ดีที่สุด” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

การอ่านหนังสือมีความสำคัญต่อเยาวชนมาก คือการได้รับรู้ความรู้และยังเป็นวิธีที่<u>ยกวิญญาณ</u> (2/8)

แม้ว่าคำว่า “วิญญาณ” มีความหมายโดยปริยายหมายถึง “จิตใจ” ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากเนื้อความนี้ควรใช้คำว่า “ยกระดับจิตใจ” จึงจะเหมาะสม อาจปรับแก้ไขเป็น *“การอ่านหนังสือมีความสำคัญต่อเยาวชน เพราะให้ทั้งความรู้ ความคิด และยังช่วย<u>ยกระดับจิตใจ</u>อีกด้วย”* จึงจะชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อความ

<u>การแข่งขันและการแข็งแกร่ง</u>ระหว่างประเทศ จริง ๆ แล้วก็เป็นการแข่งขันด้านเทคโนโลยี (2/8)

จากตัวอย่างนี้ ประโยคไม่ชัดเจนเพราะคำสองคำคือ “แข่งขัน” และ “แข็งแกร่ง” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ความแข็งแกร่งด้านเทคโนโลยีเป็นการแข่งขันระหว่างประเทศ”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

หนังสือเป็นเหมืองทองที่ยังไม่ได้ขุดขึ้น เราไม่เคยรู้ว่ามีคุณค่าเพียงใด โดยการขุด (2/12)

แม้ว่าประโยคนี้จะสื่อความได้ แต่คำที่ขีดเส้นใต้ทำให้ประโยคสื่อความไม่ชัดเจน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นเหมืองทองที่ยังไม่ได้ขุดขึ้น เราจึงไม่รู้ว่ามีคุณค่ามากเพียงใด”* หรือ *“หนังสือเป็นเหมืองทอง เราจะไม่รู้ว่ามีคุณค่ามากเพียงใดหากยังไม่ได้ขุดขึ้นมา”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ในบ้านเขา วางบนโต๊ะเป็นหนังสือ ที่ตู้เต็มไปด้วยหนังสือ หนังสือยังซ้อนอยู่บนเตียง (2/12)

แม้ว่าประโยคนี้จะสื่อความได้ แต่การจัดวางคำต่าง ๆ ไม่ถูกตำแหน่งและไม่ไปในทิศทางเดียวกัน หากต้องการสะท้อนภาพหนังสือว่ามีอยู่ทั่วทุกแห่งในบ้าน ควรปรับข้อความใหม่โดยอาจปรับแก้ไขเป็น *“ในบ้านของเขานั้น บนโต๊ะเต็มไปด้วยหนังสือ ในตู้เต็มไปด้วยหนังสือ และบนเตียงก็มีหนังสือวางเรียงซ้อนกัน”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

(เมื่อเรา)ทำความเข้าใจกับความหลากหลายของโลก สภาพจิตใจใจกว้างมากขึ้น (2/12)

คำที่ขีดเส้นใต้ไม่เหมาะสมกับประโยคนี้ เพราะคำว่า “ใจกว้าง” ซึ่งหมายถึง ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่หรือมีน้ำใจ “แต่บริบทของประโยคนี้เกี่ยวข้องกับความรู้และความคิด จึงควรใช้คำว่า “การเปิดหูเปิดตา” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ดิฉันเชื่อว่าจะไม่มีเด็กประเทศที่ไหนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ (2/13)

คำที่ขีดเส้นใต้ไม่เหมาะกับประโยคนี้ ควรปรับแก้ไขเป็น *“ดิฉันเชื่อว่า ไม่มีเด็กคนไหนไม่ชอบอ่านหนังสือ”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

เขาจึงเป็นแบบอย่างและแรงจูงใจของดิฉัน (2/13)

คำว่า “แรงจูงใจ”เป็นสิ่งกระตุ้นภายนอกให้เกิดพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนคำว่า “แรงบันดาลใจ” เป็นพลังกระตุ้นจากภายใน ซึ่งคำสองคำนี้ บางเหตุการณ์ใช้แทนกันได้ แต่ในบริบทของประโยคนี้ ควรใช้คำว่า “แรงบันดาลใจ” จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

หนังสือชนิดประวัติทำให้เราฉลาดเฉียบแหลม หนังสือชนิดตรรกะทำให้เราช่างโต้เถียง (2/17)

จากตัวอย่าง ผู้พูดเลือกใช้คำที่ยากเกินไป คำว่า “หนังสือชนิดประวัติ” น่าจะหมายถึง หนังสือแนวประวัติศาสตร์ คำว่า “หนังสือชนิดตรรกะ” น่าจะหมายถึงหนังสือที่ให้ข้อเท็จจริง ซึ่งมีหลากหลายประเภท และคำว่า “ช่างโต้เถียง” น่าจะหมายถึง การรู้จักคิดวิเคราะห์ ซึ่งข้อความนี้ควรเน้นคุณค่าที่ได้รับจากหนังสือมากกว่าจำแนกประเภทหนังสือ ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเพิ่มพูนสติปัญญา ทำให้เรารู้จักคิดวิเคราะห์ด้วยเหตุและผล”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

นกอยากบินต้องสั่นสะเทือนปีกก่อน (2/17)

คำว่า “สั่นสะเทือน” แสดงอาการสั่นไหวเพราะถูกกระทบถี่ ๆ ในที่นี้ควรใช้คำว่า “กระพือ” ที่หมายถึง การเอาสิ่งที่เป็นแผ่นบาง ๆ โบกขึ้นลง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 52) จะเหมาะสมกับอาการของสัตว์ปีกมากกว่า

หนังสือทำให้วิสัยทัศน์ของเรากว้างใหญ่ขึ้น (2/20)

ประโยคนี้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน แต่เมื่อพิจารณาจากคำว่า “วิสัยทัศน์” คำที่ขีดเส้นใต้ควรใช้คำว่า “กว้างขวาง” ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะการมองการณ์ไกลมากกว่า

เยาวชนไม่ว่าอ่านหนังสือประเภทไหน ได้ความรู้ไม่เหมือนกัน เช่น ได้ความรู้ทางวิชาการ ได้ความรู้ทางอาชีพ ได้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับชีวิต (2/23)

ประโยคนี้ไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือแต่ละประเภทให้ความรู้แตกต่างกัน เช่น ความรู้ทางวิชาการ ความรู้ทางอาชีพ หรือความรู้รอบตัว เป็นต้น”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

หนังสือคือสมองของคนเขียนซึ่งกลั่นกรองมาดีแล้ว (2/25)

ประโยคนี้ไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือถูกกลั่นกรองจากประสบการณ์ของคนเขียนมาเป็นอย่างดี”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

หนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนได้สื่อสารกับชาวโลก (2/27)

คำว่า “ชาวโลก” หมายถึง พลเมืองของโลก ซึ่งไม่ค่อยนำมาใช้การพูดทางการ ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนได้สื่อสารกับคนทั่วโลก”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

ถ้าไม่มีหนังสือเล่มใดในชีวิต ก็เหมือนกับ<u>คนที่หิวไม่มีอาหาร</u> (2/31)

ผู้พูดใช้คำที่สื่อถึงลักษณะคน 2 ลักษณะ ได้แก่ “คนที่หิว” กับ “คนที่ไม่อาหาร” ซึ่งสามารถใช้ว่า “คนที่ไม่ได้รับประทานอาหาร” แทนได้ ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“ชีวิตที่ไม่มีหนังสือก็เหมือนชีวิตที่ขาดอาหาร”* จึงจะกระชับ ชัดเจน และเหมาะสมกับเนื้อความ

อนาคตที่มีสำหรับผู้อ่านจะเลือกหนังสือ (2/32)

ประโยคนี้สื่อความไม่ชัดเจน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“อนาคตของเรา ขึ้นอยู่กับการเลือกอ่านหนังสือ”* หรือ *“อ่านหนังสืออย่างไร ชีวิตก็จะเป็นอย่างนั้น”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

(หนังสือ)คอยเป็น<u>กำลังใจยามเหงา</u> (2/33)

ประโยคไม่ชัดเจน เพราะคำว่า “กำลังใจ” กับ “ยามเหงา” ไม่ไปในทิศทางเดียวกัน โดยปกติคำว่า “กำลังใจ” มักนำมาใช้ในเวลารู้สึกท้อแท้, สิ้นหวัง ไม่นิยมใช้ในยามเหงา ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือคอยเป็นกำลังใจในยามที่เราท้อแท้”* หรือ *“หนังสือคอยเป็นเพื่อนยามเหงา”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความและทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

หนังสือเป็นเพื่อนที่ช่วยให้คุณ<u>ได้รู้จักกับความคิดเห็นของคุณ</u>จำนวนมาก (2/34)

คำว่า “รู้จัก” มักใช้กับสิ่งที่เคยพบเคยเห็นหรือคุ้นเคย ไม่นิยมใช้กับความคิด ควรใช้คำว่า “เข้าใจ” จึงจะเหมาะสม ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นเพื่อนที่ช่วยให้คุณ<u>เข้าใจตนเอง</u>”* จึงจะเหมาะสมกับเนื้อความ

จะเห็นได้ว่า การใช้คำหรือกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับเนื้อความพบเป็นจำนวนมาก สาเหตุหลักเกิดมาจากการที่นักศึกษาจีนมุ่งเพียงสื่อความหมายได้ แต่ไม่ได้คำนึงถึงการจัดวางคำให้เป็นระเบียบหรือเลือกใช้คำที่สื่อความหมายตรงประเด็น ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน

สรุปได้ว่า ประโยคที่ไม่ชัดเจนนั้นเกิดมาจากข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ คือ คำบางคำขาดหายไป มีคำเกิน ใช้คำกำกวม และใช้คำไม่เหมาะสมกับเนื้อความ ซึ่งพบข้อบกพร่องทุกลักษณะพบค่อนข้างมากใกล้เคียงกัน นอกจากจะทำให้ประโยคไม่ชัดเจนแล้ว บางประโยคยังสื่อความหมายผิดพลาดอีกด้วย

3) ประโยคไม่สละสลวย หมายถึง ประโยคที่มีคำไม่คงที่ คำซ้ำซาก คำฟุ่มเฟือย และใช้คำไม่เหมาะสมกับเนื้อความ แม้จะสามารถสื่อความหมายได้ก็ตาม แต่ทำให้ประโยคไม่กระชับ และไม่ราบรื่น ได้แก่

3.1) ประโยคที่ใช้คำไม่คงที่ หมายถึง การใช้คำหลายคำที่มีความหมายอย่างเดียวกันในการพูดเรื่องเดียวกัน บางครั้งใช้คำหนึ่ง แต่ถัดไปใช้อีกคำหนึ่ง ไม่สม่ำเสมอ ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ตัวอย่างเช่น

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบันนี้ หนังสือมีความสำคัญต่อมนุษย์สามารถเป็นได้คู่มิตร (1/10)

จากตัวอย่าง คำว่า “สมัยโบราณ” กับคำว่า “ปัจจุบัน” เป็นคำที่ไม่เสมอกัน ควรปรับแก้ไขเป็น “อดีต-ปัจจุบัน” จึงจะทำให้ประโยคสละสลวย

การอ่านหนังสือเพิ่มความรู้ให้เรา เมื่อเรามีความรู้มาก เราก็จะรู้จักการใช้ชีวิตให้เป็น หนังสือสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้ เพียงแค่คุณอ่านหนังสือมากขึ้น (2/11)

หรือ

สุดท้าย อยากให้ทุกคนอ่านหนังสือมากขึ้น เพราะการอ่านหนังสือมีแต่จะให้ผลดีกับเรา และยังทำให้เราใช้ชีวิตได้ดีมากขึ้น เพราะเรามีความรู้จากการอ่านหนังสือ และหนังสือยังทำให้คุณมีสมาธิ มีจิตสงบและเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดี (1/11)

หรือ

ดิฉันต้องการสนับสนุนให้พวกเราอ่านหนังสือเยอะ ๆ และอ่านหนังสือมีประโยชน์กัน เพื่อความก้าวหน้าของชีวิตเรา ถ้าคุณเปลี่ยนทุกอย่างเปลี่ยน ดำเนินชีวิตให้ก้าวหน้าด้วยการอ่านหนังสือกัน (2/16)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้พูดจะใช้คำว่า “เรา” เพื่อสร้างความเป็นพวกเดียวกัน แต่บางครั้งกลับใช้คำว่า “คุณ” จึงทำให้ข้อความไม่สละสลวย เมื่อพิจารณาจากโอกาสในการพูดแล้วควรใช้คำว่า “เรา, พวกเรา” จะเหมาะสมมากกว่า เพราะคำว่า “คุณ” ทำให้รู้สึกห่างเหิน

หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา ตอนที่พวกเราไม่สบายใจเขามักจะอยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา หนังสือเป็นเหมือนเข็มทิศ ชี้ทางให้พวกเราเดินได้อย่างถูกต้อง หนังสือเป็นคลังแห่งความรู้ คือเขาที่ทำให้อุดมด้วยชีวิตของดิฉัน หนังสือเป็นบันไดของมนุษย์ คือเขาที่ทำให้ดิฉันเพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความสุข คือเขาที่ทำให้ดิฉันมีความสุข ถ้าวันหนึ่งในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือแล้ว จะเป็นอย่างไร (1/19)

จากตัวอย่าง บางครั้งใช้คำว่า “พวกเรา” บางครั้งใช้คำว่า “ดิฉัน” ซึ่งข้อความนี้ต้องการให้ผู้ฟังรู้สึกมีส่วนร่วม เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่กำลังพูดถึง ดังนั้น ควรใช้คำว่า “เรา, พวกเรา” จึงจะเหมาะสมและทำให้ประโยคสละสลวย

การอ่านหนังสือช่วยสร้างความเพลิดเพลินและความสุขให้ดิฉันค่ะ ในขณะเดียวกัน ฉันได้ความรู้ ได้ประสบการณ์จากหนังสือค่ะ (2/19)

หรือ

เมื่อเรายังเป็นเด็ก ๆ เป็นคนที่เก็บตัว คุณพ่อคุณแม่ยุ่งทำงาน ไม่มีเวลาอยู่กับดิฉัน (2/29)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำว่า “ฉัน, ดิฉัน, เรา” แทนตัวผู้พูด ซึ่งควรเลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์การพูดที่เป็นพิธีการ ควรใช้คำว่า “ดิฉัน” จะเหมาะสมที่สุด

ถ้าคุณได้อ่านมากกว่า 10,000 เล่ม คุณจะพบว่ามันง่ายที่ตอนเขียนเหมือนมีพระเจ้าอยู่ที่นั่นเพื่อช่วยเธอ (2/11)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าผู้พูดใช้ทั้งคำว่า “คุณ” และ “เธอ” แทนผู้อ่านหรือผู้ฟัง ซึ่งควรเลือกใช้คำว่า “คุณ” ทั้งประโยคหรือข้อความ เพื่อทำให้ประโยคสละสลวย แต่หากต้องการสร้างความรู้สึกการเป็นพวกพ้องเดียวกัน ก็ควรเลือกใช้คำว่า “เรา, พวกเรา” จะเหมาะสมมากกว่า

หนังสือจะสอนให้เยาวชนรู้สึกอะไรเป็นถูก อะไรเป็นเท็จ รู้สึกอะไรเป็นดี อะไรเป็นหิน (1/22)

จากตัวอย่าง คำคู่ “ถูก-เท็จ” ไม่ใช่คำที่ใช้คู่กัน ที่ถูกต้องควรใช้ว่า “ถูก-ผิด” หรือ “จริง-เท็จ” อย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนคำ “ดี-หิน” ไม่มีในภาษาไทย ควรใช้คำว่า “ดี-ชั่ว” หรือ “ดี-ไม่ดี” จึงจะถูกต้องเหมาะสม และทำให้ประโยคสละสลวย

บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีจิตใจในการรักการอ่านและจะสามารถฝังรากฐานในการอ่านของบุคคลเหล่านั้นได้ค่ะ (2/1)

คำว่า “บุคคล” ในที่นี้หมายถึง “เยาวชน” ซึ่งควรใช้คำว่า “บุคคลเหล่านี้” เพื่อสื่อแทนกลุ่มเยาวชนเพราะแสดงความใกล้ชิดมากกว่าคำว่า “บุคคลเหล่านั้น” ที่เหมือนเป็นคนอื่น

(หนังสือ)มีความสำคัญและมีประโยชน์กับชีวิต<u>เยาวชน</u> เพราะ<u>มนุษย์</u>ต้องการแสวงหาคำตอบที่อยากรู้อยากเห็น... (2/32)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำว่า “เยาวชน” และ “มนุษย์” ในความหมายเดียวกัน ซึ่งควรใช้คำว่า “เยาวชน” เพื่อเน้นย้ำประเด็นการพูดจะเหมาะสมมากกว่า และยังทำให้ประโยคสละสลวยมากขึ้น

3.2) ประโยคที่ใช้คำซ้ำซาก หมายถึง การใช้คำหรือกลุ่มคำเหมือนกันในประโยคหรือข้อความบ่อย ๆ ซึ่งคำหรือกลุ่มคำนั้นไม่ได้มีส่วนสำคัญต่อเรื่องราวที่พูด และไม่ใช่คำที่ต้องการเน้นย้ำแต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น

หนังสือยังเป็นเพื่อนที่ดี<u>ที่สุด</u>และเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์<u>ที่สุด</u>ของเรา (1/3)

คำว่า “ที่สุด” ถูกใช้ซ้ำซาก ควรตัดตำแหน่งที่ 1 ทิ้ง ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือยังเป็นเพื่อนที่ดีและซื่อสัตย์ที่สุดของเรา”* จึงจะทำให้ประโยคกระชับและสละสลวย

บางครั้งพวกเราอาจ<u>มอง</u>เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิต <u>แต่มอง</u>หวนกลับมา <u>มอง</u>ดูหนังสืออย่างต่าง ๆ มากมายที่เรียงรายอยู่รอบตัวเราแล้ว จะได้รู้ว่า เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตคือหนังสือ (1/4)

คำว่า “มอง” ถูกใช้ 3 ตำแหน่ง ซึ่งไม่ใช่ตำแหน่งที่ต้องการเน้นย้ำ จึงทำให้เป็นคำซ้ำซาก ควรแก้ไขคำในตำแหน่งที่ 1 และ 2 ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“บางครั้งพวกเราอาจ<u>มี</u>เพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิต <u>แต่เมื่อ</u>หวนกลับมามองดูหนังสือที่เรียงรายอยู่รอบตัวเรา เราจะได้รู้ว่าเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิตก็คือหนังสือ”* จึงจะทำให้ประโยคกระชับและสละสลวย

หนังสือ<u>ก็เป็น</u>เครื่องมือที่ทำให้มนุษย์เข้าใจโลกเช่นกัน

หนังสือไม่เพียงเป็นมิตรที่อยู่กับชีวิตพวกเราตลอดเวลา <u>ก็เป็น</u>เครื่องมือที่มีความบันทึกต่าง ๆ ...

ดังนั้น ค่านิยม คุณธรรม และสิ่งที่พวกเราชอบต่าง ๆ <u>ก็เป็น</u>ความรู้ที่มาจากหนังสือ เป็นต้น

หนังสือ<u>ก็เป็น</u>สิ่งที่สืบทอดความรู้ของมนุษย์...

อ่านหนังสือ<u>ก็เป็น</u>ทางที่เก็บความรู้ได้... (1/5)

จากตัวอย่าง หลาย ๆ ประโยคจะใช้คำว่า “ก็” นำหน้าคำว่า “เป็น” เสมอ ๆ ซึ่งเป็นคำฟุ่มเฟือยและซ้ำซากด้วย หากตัดคำว่า “ก็” ทิ้ง หรือปรับใช้คำอื่น เช่น “แต่ยังเป็น, จึงเป็น” จะทำให้ประโยคสละสลวยมากขึ้น

โดยสี่ปีที่ผ่านมา ไผ่หมาวนี้ขึ้นแค่ 3 เซนติเมตร และเฟิร์นนี้อยู่บนแผ่นดินทุกที่ คนนอกที่เห็นสิ่งแบบนี้จะคิดว่า ใช้เวลานานที่ปลูกไม้ไผ่นี้ เสียเวลาและพลังงาน ปลูกเฟิร์นนี้จะดีกว่า... (1/6)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำว่า “นี้” ประกอบคำต่าง ๆ เพื่อชี้เฉพาะ โดยพูดค่อนข้างถี่ ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรตัดทิ้งหรือเน้นเพียงบางตำแหน่งเท่านั้น

ถ้าเยาวชนไม่เป็นเพื่อนกับหนังสือและไม่อ่านหนังสือด้วย ในความคิดพวกเขาก็ไม่ได้เหมือนคนที่แข็งแรง จะทำอะไรก็ไม่มีความตั้งใจคิดได้อย่างดีและทำได้อย่างดี ในการเรียน พวกเขาก็ไม่ได้รับความรู้เพิ่มเติมและก็ไม่มีความก้าวหน้าในการเรียน ในชีวิตประจำวัน พวกเขาก็ไม่ได้มีความสนุกมากขึ้น เมื่อพวกเขาอยู่บ้านคนเดียว ในการมารยาท พวกเขาก็ไม่ได้เป็นคนที่มารยาทที่ดีและก็ไม่ได้มีเพื่อนมากขึ้นด้วย(1/7)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน ผู้พูดใช้คำว่า “ก็” พร่ำเพรื่อ โดยใช้นำหน้าคำว่า “ไม่” ซึ่งเป็นคำปฏิเสธเกือบทุกครั้งที่พูด ทำให้ประโยคไม่สละสลวย อาจปรับแก้ไขให้กระชับขึ้นเป็น *“หากเราไม่อ่านหนังสือ เราจะไม่มีความคิด ไม่มีความรู้ ไม่มีความสนุกสนาน ไม่มีมารยาท ไม่มีเพื่อน และไม่มีความก้าวหน้าในชีวิต”* จึงจะทำให้ประโยคกระชับและสละสลวย

เราทุกคนก็ไม่น่าเชื่อ เขาก็จะฆ่าแม่ และไม่ยกเรื่องนี้ได้ เหตุผลที่เกิดขึ้นเขาเคยอ่านหนังสือที่ไม่ดี ก็ที่มีเด็กชายฆ่าแม่ เขารู้สึกว่า เขามีประสบเหมือนเด็กชาย ก็เลียนแบบตามฆ่าแม่ไป (1/16)

ตัวอย่างนี้ใช้คำว่า “ก็” ซ้ำซากเช่นกัน ควรปรับแก้ไขเป็น *“เราทุกคนล้วนไม่เชื่อว่า เขาจะฆ่าแม่ สาเหตุเป็นเพราะเขาเคยอ่านหนังสือที่ไม่ดี ในหนังสือนั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กชายฆ่าแม่ เขาจึงเลียนแบบตาม”* จึงจะทำให้ประโยคกระชับและสละสลวย

หนังสือที่ดีมีจำนวนมากที่นับไม่ถ้วน (1/15)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำซ้ำซ้อนกัน ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือที่ดีมีอยู่นับไม่ถ้วน”* จึงจะทำให้ประโยคสละสลวย

เมื่อเรายังเป็นเยาวชน ยังไม่ค่อยมีประสบการณ์ชีวิตเรา ถ้าเรามีปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ที่จริงชีวิตที่เราเคยมี มีหลายคนที่มีประสบการณ์แล้ว ปัญญากับ

ความจริงถูกพวกเขาเขียนในหนังสือ ถ้าเราแก้ไขปัญหาไม่ได้ พวกเขาให้มีทิศทางของเรา (1/14)

การใช้คำว่า “เรา” ในการแทนตัวผู้พูดและผู้ฟัง จะช่วยเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างกัน แต่การใช้ที่ซ้ำซากและพร่ำเพรื่อ ทำให้น้ำหนักของคำไม่หนักแน่น ดังนั้น การใช้คำในตำแหน่งที่เหมาะสมจึงจะช่วยในการเน้นเนื้อความได้อย่างดี และทำให้ภาษามีความสละสลวย อาจปรับแก้ไขเป็น *“พวกเราเป็นเยาวชนที่ยังขาดประสบการณ์ชีวิต เมื่อมีปัญหาจึงหาทางออกไม่ได้ ซึ่งความเป็นจริงแล้วแนวทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือด้วยผู้มีประสบการณ์รุ่นแล้วรุ่นเล่า ดังนั้น พวกเราสามารถเรียนรู้วิธีการแก้ไขปัญหาจากหนังสือได้”* จึงจะทำให้ประโยคสละสลวย

(1) หนังสือเป็นเพื่อนพิเศษของเรา ช่วยเราแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของเรา (2) หนังสือเป็นสวรรค์ของความรู้ ทำให้เรามีความฝัน (3) หนังสือเป็นวัตถุที่มหัศจรรย์ มันมีปัญญามากมาย และสามารถพาเราไปสู่โลกที่สีสันสวยงาม (1/21)

จากตัวอย่าง จะเห็นการใช้คำซ้ำซาก ควรเน้นคำว่า “เรา” ในส่วนของผลที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ เพื่อเน้นย้ำคุณค่าของหนังสือให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นเพื่อนสุดพิเศษที่ช่วยเราแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน หนังสือเป็นสวรรค์ของความรู้ ทำให้เรามีความฝัน และหนังสือเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่มีปัญญามากมาย สามารถนำเราไปสู่โลกที่มีสีสันงดงาม”* จึงจะทำให้ประโยคสละสลวย

ฉะนั้น หนังสือเป็นมิตรแท้ของเรา นอกจากนี้ เราก็ได้เห็นว่าหนังสือยังเป็นรากฐานของเรา ดังนั้น หนังสือผูกพันกับชีวิตของเราอย่างสนิทสนม พวกเยาวชนต้องรักษาหนังสือ และกับหนังสือกลายเป็นเพื่อนตลอดไป (1/21)

คำว่า “ฉะนั้น, ดังนั้น” เป็นคำที่นำหน้าข้อสรุปของเนื้อความ ไม่ควรนำมาใช้ซ้ำซ้อนกัน ส่วนคำว่า “นอกจากนี้” เป็นคำที่นำมาเพื่อเพิ่มเติมสิ่งที่ยังไม่ได้กล่าวถึง แต่มักใช้ในกรณีที่เอ่ยถึงหลาย ๆ สิ่ง แต่ยังมีเหลือค้างเพิ่มเติม ในที่นี้ผู้พูดกล่าวถึง “มิตร” เพียงเรื่องเดียว ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือผูกพันกับชีวิตของเรามายาวนาน เป็นทั้งมิตรแท้และเป็นรากฐานชีวิตของเรา ดังนั้นเยาวชนจึงควรอ่านหนังสือและเป็นมิตรกับหนังสือตลอดไป”* จึงจะทำให้ประโยคสละสลวยและเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น

ปัจจุบันในโลกนี้ จะเกิดขึ้นปัญหาต่าง ๆ ที่เมื่อก่อนเราไม่เคยรู้ เราจะหาคำตอบในหนังสือได้ อ่านหนังสือจะให้เรามีความฉลาดในการปัญญา เราจะได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันต่าง ๆ (2/3)

จากตัวอย่าง เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้พูดใช้คำว่า “จะ” เน้นย้ำกริยาเกือบทุกครั้ง ซึ่งบางตำแหน่งอาจละไว้ได้ เพื่อให้ข้อความสละสลวยขึ้น

การอ่านหนังสือย่อมช่วยให้สมองของเราได้รับความรู้ต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นค่ะ ดิฉันชอบอ่านหนังสือมากตั้งแต่เด็กค่ะ การอ่านหนังสือช่วยสร้างความเพลิดเพลินและความสุขให้ดิฉันค่ะ ในขณะเดียวกัน ฉันได้ความรู้ ได้ประสบการณ์จากหนังสือค่ะ ดังนั้น ฉันคิดว่าหนังสือเป็นเพื่อนดีในชีวิตของเธอค่ะ (2/19)

คำว่า “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายของผู้หญิงที่แสดงถึงความสุภาพ ซึ่งการพูดข้อความยาว ๆ ผู้พูดไม่จำเป็นต้องลงท้าย “ค่ะ” ทุกประโยค ควรละไว้บางตำแหน่ง เพื่อให้ข้อความสละสลวย

3.3) ประโยคที่ใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ไม่จำเป็นต่อความหมาย หรือไม่ช่วยเสริมน้ำหนักให้แก่ข้อความ เช่นคำว่า “ทำการ, เกิดการ, มีความ, เป็นความ ,เกิดความ” หรือคำชนิดอื่น ๆ แม้จะตัดคำเหล่านี้ออกไป ประโยคก็ยังสื่อความหมายได้ แต่หากยังคงคำเหล่านี้ไว้ จะทำให้ประโยคไม่กะทัดรัดและไม่สละสลวย ตัวอย่างเช่น

หนังสือเป็นเครื่องมือที่มีความบันทึกต่าง ๆ ที่มนุษย์ค้นพบในโลก (1/5)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นเครื่องมือที่บันทึก(เรื่องราว)ต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้ค้นพบในโลก”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

เราควรมีความพยายามอ่านหนังสือ (1/8)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“เราควรพยายามอ่านหนังสือ”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

เมื่อครั้งที่เขายังเป็นเด็ก เขาก็ไม่รู้ว่าเขามีความชอบหรือสนใจอะไร (2/3)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“เมื่อครั้งที่เขายังเด็ก เขาไม่รู้ว่าเขาชอบหรือสนใจอะไร”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

ดิฉันได้มีความรู้สึกโชคดีมาก (1/9)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“ดิฉันรู้สึกโชคดีมาก”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

ทำให้ความคิดของดิฉันได้มีความลึกซึ้งมากขึ้น (2/11)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“ทำให้ความคิดของดิฉันลึกซึ้งมากขึ้น”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

(เขา)มีความกล้าการแสดงความคิดเห็นของตัวเอง (2/13)

คำว่าที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“เขากล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

นอกจากนี้ อ่านหนังสือก็ได้ทำให้พวกเขาเรียนรู้และเข้าใจความรู้เพิ่มเติม (1/7)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“นอกจากนี้ (การอ่าน)หนังสือ(ยัง)ทำให้พวกเขา(ได้รับ)ความรู้เพิ่มเติม”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

การที่เราจะฝังรากฐานของวัยรุ่นหรือเด็กให้มีการรักการอ่านนั้น (2/1)
เพื่อให้ตนเองสามารถเจริญเติบโตเป็นคนที่มีความรู้และมีการทักษะต่าง ๆ (2/1)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“การที่เราจะปลูกฝังรากฐานของเด็กและเยาวชนให้รักการอ่านนั้น”* และ *“เพื่อให้ตนเองเจริญเติบโตเป็นคนที่มีความรู้และทักษะต่าง ๆ”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

เขารู้สึกว่าอวกาศเป็นสิ่งที่น่าค้นหาและสนใจเลย (2/3)

หรือ

เขาก็ไม่รู้ว่าเขามีความชอบหรือสนใจอะไรเลย(2/3)

โดยปกติคำว่า “เลย” เป็นคำที่นำมาใช้ประกอบคำอื่นเพื่อเน้นความว่าทันทีทันใด ในที่นี้ไม่จำเป็นสำหรับประโยค จึงควรตัดทิ้ง

หนังสือเป็นมิตรให้การปลอบใจแก่เรา หนังสือเป็นยาให้การรักษาแก่เรา (2/15)

คำว่า “ให้การ” ทั้งสองตำแหน่งเป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นมิตร(ที่คอย)ปลอบใจเรา หนังสือเป็นยา(ที่ช่วย)รักษาเรา”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

ท่านที่ได้รับประสบความสำเร็จทุกท่าน (2/24)

หรือ

การอ่านหนังสือจะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้เราได้รับประสบความสำเร็จ (2/24)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น *“ท่านที่ประสบความสำเร็จทุกท่าน”* และ *“การอ่านหนังสือเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จ”* จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

หนังสือเป็นสื่อในการให้กระจายความรู้ (2/30)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำฟุ่มเฟือย ควรตัดทิ้ง ปรับแก้ไขเป็น “หนังสือเป็นสื่อกระจายความรู้” หรือ “หนังสือเป็นเครื่องมือกระจายความรู้” จึงจะทำให้ประโยคกะทัดรัดและสละสลวย

3.3.2 การใช้คำผิด หมายถึง การใช้คำที่ไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ของคำ ซึ่งผู้วิจัยพบข้อบกพร่องของการใช้คำผิด 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำผิดชนิด การใช้คำผิดความหมาย และการใช้คำที่ไม่ใช้ในภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การใช้คำผิดชนิด หมายถึง การเลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดและหน้าที่ของคำ แบ่งได้ 2 ลักษณะย่อย ได้แก่

1.1) การใช้คำผิดชนิดของคำ หมายถึง การเลือกชนิดของคำมาใช้ไม่ถูกต้องตามตำแหน่งหรือหน้าที่ของคำนั้น ๆ จากการศึกษาพบลักษณะข้อผิดพลาด ดังนี้

1.1.1) ใช้คำนามผิด คำนาม เป็นคำที่แสดงความหมายถึงบุคคล สัตว์ สิ่งของ สภาพ อาการและลักษณะ ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนนำคำนามมาใช้แทนคำกริยาและคำบุพบท ตัวอย่างเช่น

นอกจากนี้ ยังเป็นการยกระดับความคิดและความพัฒนาทัศนคติด้านต่าง ๆ แก่ผู้คนได้อีกด้วย (1/2)

คำว่า “ความพัฒนา” เป็นคำนาม ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหน้าคำนาม “ทัศนคติ” จะต้องเป็นคำกริยา ผู้พูดจึงควรใช้คำว่า “พัฒนา” แทน

ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“นอกจากนี้ ยังเป็นการยกระดับความคิดและ(ช่วย)พัฒนาทัศนคติด้านต่าง ๆ (ให้)แก่ผู้คนได้อีกด้วย”* จึงจะถูกต้อง

คุณแม่ของเขาการอ่านหนังสือได้ แต่เขียนไม่ได้ (1/20)

คำว่า “การอ่าน” เป็นคำนาม ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังบทประธาน “คุณแม่ของเขา” จะต้องเป็นคำกริยา จึงควรใช้คำว่า “อ่าน” แทน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“คุณแม่ของเขาอ่านหนังสือได้ แต่เขียนไม่ได้”* จึงจะถูกต้อง

เอาหนังสือมาอ่านเล่มหนึ่ง จะทำให้คุณได้มองเห็นแสงสว่างทางชีวิตและเกิดภูมิปัญญาด้วย (1/12)

คำว่า “ทาง” เป็นคำนาม แปลว่า โอกาส,แนว ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค ตำแหน่งระหว่างคำว่า “แสงสว่าง” กับ “ชีวิต” จะต้องเป็นคำบุพบทเพื่อทำหน้าที่เชื่อมระหว่างสองคำดังกล่าว ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ของ” หรือ “ใน” จึงจะถูกต้อง

1.1.2) ใช้คำกริยาผิด คำกริยา เป็นคำที่ใช้แสดงอาการหรือสภาพต่าง ๆ ของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่านามหรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำกริยาผิดในลักษณะที่นำไปใช้แทนคำนาม ตัวอย่างเช่น

...ด้วยเรียนหนังสืออย่างจริงจัง (1/2)

คำว่า “เรียน” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังคำบุพบท “ด้วย” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “การเรียน” จึงจะถูกต้อง

นอกจากนี้ อ่านหนังสือก็ได้ทำให้พวกเขาเรียนรู้และเข้าใจความรู้เพิ่มเติม พวกเขาควรอ่านหนังสือเยอะ ๆ เพราะอ่านหนังสือทำให้พวกเขาได้เรียนรู้มากมายและได้รับความรู้เพิ่มเติม (1/7)

คำว่า “อ่าน” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำนี้อยู่ในตำแหน่งคำขึ้นต้นประโยค ซึ่งควรใช้คำนาม ดังนั้น ประโยคดังกล่าวควรใช้คำว่า “การอ่าน” ทั้งสองประโยค จึงจะถูกต้อง

หนังสือที่ดีก็จะพาเราไปสู่สำเร็จ (1/16)

คำว่า “สำเร็จ” ในที่นี้เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังคำบุพบท “สู่” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความสำเร็จ” จึงจะถูกต้อง

ก่อให้เกิดสืบทอดและเผยแพร่ความรู้ของมนุษย์ (1/17)

คำว่า “สืบทอด” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังคำกริยา “เกิด” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “การสืบทอด” จึงจะถูกต้อง

(หนังสือ)ทำให้เราลืมกลุ้ม (2/2)

คำว่า “กลุ้ม” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังคำกริยา “ลืม” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความกลุ้ม” จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นบันไดสำหรับก้าวหน้าของมนุษย์ (2/4)

คำว่า “ก้าวหน้า”เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เพราะคำว่า “สำหรับ” เป็นคำบุพบท ในที่นี้ทำหน้าที่เชื่อมระหว่างคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความก้าวหน้า” จึงจะถูกต้อง

(หนังสือ)ให้เพลิดเพลินตอนที่ดิฉันรู้สึกเศร้าใจ (2/11)

คำว่า “เพลิดเพลิน” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค ตำแหน่งของคำที่อยู่หลังกริยา “ให้” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความเพลิดเพลิน” จึงจะถูกต้อง

ดิฉันรู้สึกว่าชีวิตของคนกับหนังสือมีสัมพันธ์แน่นแฟ้น (2/22)

คำว่า “สัมพันธ์” เป็นคำกริยา ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำว่า “มี” ในที่นี้เป็นคำกริยา ซึ่งคำที่ปรากฏหลังคำนี้จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความสัมพันธ์” จึงจะถูกต้อง

1.1.3) ใช้คำวิเศษณ์ผิด คำวิเศษณ์ เป็นคำที่ใช้ขยายคำอื่นเพื่อเพิ่มความหมาย เช่น บอกลักษณะ คุณภาพ ปริมาณ จำนวน เวลา และสถานที่ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำวิเศษณ์ผิดในลักษณะนำคำวิเศษณ์มาใช้ในตำแหน่งคำนาม ได้แก่

ชีวิตเต็มไปด้วยสนุกสนาน (1/15)

คำว่า “สนุกสนาน” เป็นคำวิเศษณ์ ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำที่ปรากฏหลังคำบุพบท “ด้วย” จะต้องเป็นคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความสนุกสนาน” จึงจะถูกต้อง

หนังสือคือโคมไฟที่ในมืดมน (2/2)

คำว่า “มืดมน” เป็นคำวิเศษณ์ ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เพราะคำว่า “ใน” เป็นคำบุพบท มักใช้วางนำหน้าคำนาม คำสรรพนาม หรือคำกริยา เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค คำนี้จะต้องวางอยู่หน้าคำนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความมืดมน” จึงจะถูกต้อง

(หนังสือ)ทำให้เราห่างไกลจากโง่เขลา (2/17)

คำว่า “โง่เขลา” เป็นคำวิเศษณ์ ซึ่งในในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค ตำแหน่งที่ปรากฏหลังคำบุพบท “จาก” จะต้องเป็นคำหนาม ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ความโง่เขลา” จึงจะถูกต้อง

1.1.4) ใช้คำบุพบทผิด คำบุพบทเป็นคำที่ใช้เชื่อมคำหรือกลุ่มคำกับคำอื่นหรือกลุ่มคำอื่น เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่เชื่อมเข้าด้วยกัน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำบุพบทผิดหน้าที่ของคำนั้น ๆ โดยนำมาแทนคำสรรพนาม ได้แก่

โภชนาของหนังสือให้ จะกลายเป็นรากฐานของชีวิตเรา (1/6)

คำว่า “ของ” เป็นคำบุพบท ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างประโยค ควรใช้คำว่า “ที่” ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำสรรพนาม (ประพันธสรรพนาม) เพื่อแทนคำนามหรือข้อความที่อยู่ข้างหน้า ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“โภชนา(หาร)ที่หนังสือให้ จะกลายเป็นรากฐานของชีวิตเรา”* จึงจะถูกต้อง

1.1.5) ใช้คำสันธานผิด คำสันธาน เป็นคำที่นำมาใช้เชื่อมคำ เชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ให้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำสันธานผิดหน้าที่ของคำนั้น ๆ โดยนำมาแทนคำบุพบท ได้แก่

วันนี้กระผมรู้สึกยินดีและได้มีโอกาสมาพูดเรื่อง “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” (1/13)

คำว่า “และ” เป็นคำสันธาน ซึ่งใช้ในตำแหน่งที่ผิด เมื่อพิจารณาจากบริบท ควรใช้คำบุพบทว่า “ที่” เพื่อเชื่อมความ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“วันนี้กระผมรู้สึกยินดีที่ได้มีโอกาส...”* จึงจะถูกต้อง

1.2) การใช้คำชนิดเดียวกันผิด หมายถึง การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันไม่ถูกต้อง ได้แก่

1.2.1) ใช้คำนามผิด คำนาม เป็นคำที่แสดงความหมายถึงบุคคล สัตว์ สิ่งของ สภาพ อาการและลักษณะ ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำนามผิด ตัวอย่างเช่น

หนังสือจะให้พวกเราได้ความรู้ ความปัญญา และได้วิธีการต่าง ๆ แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน (1/4)

หรือ

เขาจะไม่มีความเป้าหมายในชีวิต และไม่มีความสุข (1/6)

หรือ

หนังสือมีความเสน่ห์ สามารถทำให้จิตใจของเราสงบ (1/10)

หรือ

(หนังสือ)ทำให้เราเข้าใจความปรัชญาที่ชีวิตของมนุษย์ได้ (2/10)

คำว่า “ความ” จะใช้นำหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ เพื่อทำให้เป็นอาการนาม จากตัวอย่างข้างต้นคำว่า “ปัญญา,เป้าหมาย,เสน่ห์, ปรัชญา” เป็นคำนาม จึงไม่จำเป็นต้องเติมคำว่า “ความ” นำหน้าอีก

ฉันเชื่อว่าคงมีความเชื่อมั่นและความแรงบันดาลใจของตัวเอง (2/8)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน คำว่า “แรงบันดาลใจ” เป็นคำนามอยู่แล้ว จึงไม่ต้องเติม “ความ” นำหน้า นอกจากแก้ไขคำแล้ว ผู้พูดยังต้องปรับเนื้อความให้สละสลวย อาจปรับแก้ไขเป็น *“(ดิ)ฉันคิดว่า (ทุกท่าน)คงมีความเชื่อมั่นและ(เกิด)แรงบันดาลใจของตนเอง”* จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

หนังสือที่ท่านเคยอ่านมีบทบาทสำคัญมากต่อด้านยุทธศาสตร์ที่ต่อสู้กับข้าศึกและได้รับความชนะ (1/11)

จากตัวอย่าง คำว่า “ความชนะ” เป็นคำนาม แต่เป็นคำที่ไม่นิยมใช้ ควรใช้คำว่า “ชัยชนะ” จึงจะถูกต้อง

1.2.2) ใช้คำสรรพนามผิด คำสรรพนาม เป็นคำที่ใช้แทนคำนามเพื่อไม่ต้องกล่าวคำนามซ้ำอีก จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำสรรพนามผิด ตัวอย่างเช่น

หนังสือจริง ๆ คือมิตรของพวกเรา เขาสอนให้พวกเราได้เป็นคนดี (1/4)

หรือ

หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเรา ตอนที่พวกเราไม่สบายใจ เขามักจะอยู่ข้าง ๆ กับพวกเรา หนังสือเป็นเหมือนเข็มทิศ ชี้ทางให้พวกเราเดินได้อย่างถูกต้อง หนังสือเป็นคลังแห่งความรู้ คือเขาที่ทำให้อุดมด้วยชีวิตของดิฉัน หนังสือเป็นบันไดของมนุษย์ คือเขาที่ทำให้ดิฉันเพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความสุข คือเขาที่ทำให้ดิฉันมีความสุข (1/19)

หรือ

หนังสือเป็นจิตวิญญาณของมนุษย์... เมื่อเราสับสน เขาก็สงสัยให้เรา เมื่อเรามีปัญหา เขาก็แก้ไขให้เรา (2/4)

หรือ

เราได้รับความรู้ต่าง ๆ และประสบการณ์ใหม่ ๆ จากเขา (2/34)

คำว่า “เขา” เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนบุคคลที่มีฐานะทางสังคมเท่าเทียมกัน มีวัยที่ไล่เลี่ยกัน หรือสนิทสนมคุ้นเคยกัน ในที่นี้นำมาใช้เรียกแทน “หนังสือ” ซึ่งถือว่าผิดหน้าที่ของคำ ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนมักนิยมใช้ “เขา” ในการเอ่ยถึงบุคคลที่ 3 อยู่เสมอ ดังที่ ฉิงหยู่ เหวิน (2556 : 60) ได้อธิบายในเรื่องนี้ไว้ว่า นักศึกษาจีนมักใช้คำว่า “เขา” หรือ “พวกเขา” แทนบุคคลที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่าในกรณีที่เจตนาแสดงความยกย่อง จึงเห็นได้ว่านักศึกษาจีนจะใช้คำว่า “เขา” เมื่อเอ่ยถึงผู้ใหญ่หรืออาจารย์บ่อยครั้ง จนติดเป็นนิสัย

ดิฉันเห็นมดกลุ่มการย้ายอยู่บ้านเรา แล้วดิฉันไม่รู้ทำไมเขาต้องการย้าย (2/4)

ตัวอย่างนี้ ผู้พูดใช้คำว่า “เขา” เป็นคำเรียกแทน “มด” ซึ่งถือว่าผิดหน้าที่ของคำเช่นเดียวกัน

ประเทศจีนมีพิธีกรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ “ตงชิง” มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาได้เข้าร่วมรายการที่มีชื่อเสียง (2/6)

คำว่า “เขา” ถูกนำมาใช้เรียกแทนบุคคล ซึ่งคำนี้เหมาะสำหรับใช้เรียกแทนเพศชาย แต่ในที่นี้ “ตงชิง” เป็นพิธีกรหญิง คำนี้จึงไม่ถูกต้องกับเพศสภาพ ควรใช้คำว่า “เธอ” จึงจะถูกต้อง

“ครั้งแรกที่ฉันได้อ่านหนังสือที่ดีเยี่ยม มันเหมือนกับฉันได้รู้จักเพื่อนใหม่ เมื่อฉันได้เคยอ่านหนังสือที่เคยอ่านมาก่อน ก็ราวกับได้มาพบกับเพื่อนเก่าอีกครั้ง” นี่คือการกล่าวของ แอนดรูว์ แลง... (2/18)

คำว่า “ฉัน” เป็นคำสรรพนามใช้แทนตัวผู้พูด มักใช้พูดกับบุคคลที่เสมอกันหรือผู้ใหญ่พูดกับผู้น้อย ในที่นี้ผู้พูดแปลคำกล่าวของนักเขียนท่านหนึ่ง โดยแปลคำว่า “I” เป็นคำว่า “ฉัน” ซึ่งไม่เหมาะสมกับประโยคดังกล่าว เพราะคำแทนตัวผู้ชายที่เหมาะสมก็คือ “ผม” ใช้ได้ทั้งกรณีทางการและไม่เป็นทางการ ดังนั้น ควรแก้ไขเป็นคำว่า “ผม” จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

1.2.3) ใช้คำกริยาผิด คำกริยา เป็นคำที่ใช้แสดงอาการหรือสภาพต่าง ๆ ของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่านามหรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำกริยาผิด ตัวอย่างเช่น

อ่านหนังสือแล้ว<u>ให้</u>กำลังใจ (2/11)

คำว่า “ให้” แปลว่า มอบ ซึ่งไม่ถูกต้องกับบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “เกิด” ที่มีความหมายว่า “มีขึ้น” จึงจะถูกต้อง

1.2.4) ใช้คำวิเศษณ์ผิด คำวิเศษณ์ เป็นคำที่ใช้ขยายคำอื่นเพื่อเพิ่มความหมาย เช่น บอกลักษณะ คุณภาพ ปริมาณ จำนวน เวลา และสถานที่ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำวิเศษณ์ผิดหน้าที่ของคำนั้น ๆ ได้แก่

ยิ่งอ่านหนังสือมากเท่าไหร่ ก็เท่ากับมีเพื่อนมาก<u>เท่าไหร่</u> (2/25)

คำว่า “เท่าไหร่” เป็นภาษาพูดของคำว่า “เท่าไร” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ ที่บอกจำนวนมากน้อย เมื่อนำมาใช้แสดงความสัมพันธ์ของสิ่งสองสิ่งว่าขึ้นอยู่ซึ่งกันและกัน หากมีสิ่งใดมาก อีกสิ่งหนึ่งก็มากตามมาด้วย ควรใช้คำว่า “เท่าไหร่” คู่กับคำว่า “เท่านั้น” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“ยิ่งอ่านหนังสือมากเท่าไร ก็เท่ากับมีเพื่อนมาก<u>เท่านั้น</u>”* จึงจะถูกต้อง

1.2.5) ใช้คำบุพบทผิด คำบุพบทเป็นคำที่ใช้เชื่อมคำหรือกลุ่มคำกับคำอื่นหรือกลุ่มคำอื่น เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่เชื่อมเข้าด้วยกัน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนใช้คำบุพบทผิดหน้าที่ของคำนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น

<u>โดย</u>อ่านหนังสือเล่มนี้ ทำให้ดิฉันได้เรียนรู้ว่า ถ้าคนเราคบและอยู่กับคนที่คิดดีทำดี เราก็จะกลายเป็นคนที่คิดดีทำดี (1/3)

คำว่า “โดย” เป็นคำบุพบท ที่ใช้เชื่อมระหว่างคำกับคำ ในที่นี้ควรใช้คำบุพบทคำว่า “จาก” เพื่อนำหน้าต้นทางของที่มา (ข้อความที่เอ่ยถึงก่อนหน้านี้) ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“<u>จาก(การ)</u>อ่านหนังสือเล่มนี้...”* จึงจะถูกต้อง

พวกเขาให้มีทิศทาง<u>ของ</u>เรา (1/14)

คำว่า “ของ” เป็นคำบุพบท เพื่อบอกความเป็นเจ้าของ แต่ในที่นี้ใช้นำหน้าคำว่า “เรา” ตำแหน่งของบุพบทจึงทำหน้าที่นำหน้าบทอื่นในฐานะผู้รับ เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “แก่” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“พวกเขาให้แนวทาง<u>แก่</u>เรา”* จึงจะถูกต้อง

คนกลุ่มนี้มีงานที่ความสำคัญ<u>ของ</u>การพัฒนาทางสังคม (2/30)

คำว่า “ของ” เป็นคำบุพบท เพื่อบอกความเป็นเจ้าของ แต่ในที่นี้ ตำแหน่งของคำบุพบททำหน้าที่เชื่อมโยงกลุ่มคำก่อนและหลังให้ติดต่อกัน เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “กับ” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“คนกลุ่มนี้มีความสำคัญ<u>กับ</u>การพัฒนาทางสังคม”* จึงจะถูกต้อง

มันเป็นบันได<u>ที่</u>ความก้าวหน้าของมนุษย์ (1/18)

คำว่า “ที่” เป็นบุพบทเพื่อบอกสถานที่ ในที่นี้ควรใช้คำว่า “แห่ง” หรือ “ของ” ซึ่งเป็นคำบุพบทเช่นกันเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกัน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“มันเป็นบันได<u>แห่ง</u>ความก้าวหน้าของมนุษย์”* จึงจะถูกต้อง

อ่านหนังสือเป็นวิธีที่สำคัญ<u>ที่</u>การรวบรวมและเรียนความรู้ (2/10)

คำว่า “ที่” เป็นคำบุพบทที่ใช้นำหน้าบทอื่นเพื่อบอกสถานที่ ในที่นี้ควรเลือกใช้คำว่า “สำหรับ, ใน, ของ” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“(การ)อ่านหนังสือเป็นวิธีสำคัญในการรวบรวมความรู้”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นบันไดของความก้าวหน้า<u>แก่</u>มนุษย์ (2/29)

คำว่า “แก่” เป็นคำบุพบท มีหน้าที่นำหน้าบทอื่นในฐานผู้รับ เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “ของ” เพื่อบอกความเป็นเจ้าของ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นบันได<u></u>แห่งความก้าวหน้า<u>ของ</u>มนุษย์”* จึงจะถูกต้อง

1.2.6) ใช้คำสันธานผิด คำสันธาน เป็นคำที่นำมาใช้เชื่อมคำ เชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ให้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนใช้คำสันธานผิด ตัวอย่างเช่น

<u>ถึงแม้</u>คุณพ่อคุณแม่ของเธอทั้งสองคน<u>ก็</u>เสียชีวิตไป แต่เธอก็ไม่เคยหมดหวัง (1/3)

คำว่า “ถึงแม้...ก็” เป็นคำสันธาน เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน เหมาะสำหรับเชื่อมเนื้อความของประโยคนำกับประโยคตาม แต่ไม่เหมาะสำหรับจะเชื่อมเนื้อความที่คล้อยตามกันในประโยคนำ ควรใช้คำว่า “ถึงแม้...จะ” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“<u>ถึงแม้</u>คุณพ่อคุณแม่ของเธอ<u>จะ</u>เสียชีวิตไปทั้งสองคน แต่เธอก็ไม่เคยหมดหวัง”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือไม่เพียงเป็นมิตรที่อยู่กับชีวิตพวกเราตลอดเวลา ก็เป็นเครื่องมือที่มีความบันทึกต่าง ๆ ที่มนุษย์ค้นพบในโลกเหมือนกัน (1/5)

“ไม่เพียง...ก็...เหมือนกัน” เป็นคำสันธานที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกัน แต่ในที่นี้ต้องการเพิ่มน้ำหนักของ “หนังสือ” ว่าไม่ได้มีความสำคัญแค่ด้านเดียว แต่มีความสำคัญทั้งในลักษณะของ “มิตร” และ”เครื่องมือสะสมความรู้” จึงควรใช้คำว่า “ไม่เพียง...แต่ยัง...อีกด้วย” ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือไม่เพียงเป็นมิตรของเรา แต่ยังเป็นเครื่องมือที่บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกที่มนุษย์ค้นพบอีกด้วย”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือสองเล่มนี้ไม่เพียงแต่สนุกและให้ดิฉันได้ความรู้เท่านั้น ก็สอนให้ดิฉันรู้ว่าคนเราต้องเป็นคนดี (2/2)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน คำว่า “ไม่เพียงแต่...เท่านั้น...ก็” ยังไม่ใช่คำสันธานที่เหมาะสมจะนำมาเพิ่มน้ำหนักหรือเน้นย้ำ จึงควรใช้คำว่า “ไม่เพียงแต่...เท่านั้น ... แต่ยัง” แทน เพื่อเน้นน้ำหนักข้อความก่อนและหลังให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

หนังสือมันก็เหมือนคนใจดีมารับเราอย่างมีเจตนาดี แต่ก็ไม่เคยทรยศเรา (2/27)

คำว่า “แต่” เป็นคำสันธาน ทำหน้าที่เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยคนี้ เนื้อความทั้งสองคล้อยตามกัน ควรใช้คำว่า “และ” จึงจะถูกต้อง

2) การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การนำคำที่มีความหมายอย่างหนึ่งไปใช้ในอีกความหมายหนึ่ง ทำให้สื่อความหมายผิดพลาด จากการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนจำนวนมากมีปัญหาในเรื่องการเลือกใช้คำผิดความหมาย ตัวอย่างเช่น

... ไม่ค่อยมีบ้านหรือสาวสวยในหนังสือ (1/2)

คำว่า “ไม่ค่อย” ใช้นำหน้าความความข้างท้ายให้ติดต่อกับความด้านหน้า ใช้ในความหมายปฏิเสธ หมายความว่า น้อย, บ้าง (ตามส่วนของสิ่งที่พูดถึง) เช่น ไม่ค่อยมี ไม่ค่อยพูด (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 248) ประโยคนี้จึงสื่อความหมายว่า “ในหนังสือมีบ้านหรือสาวสวยค่อนข้างน้อย” แต่ความหมายที่แท้จริงต้องการบอกว่า “ในหนังสือไม่มีบ้านหรือสาวสวย” จึงควรใช้คำว่า “ไม่เคยมี” หรือ “ไม่มี” แทน ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น*“...ไม่เคยมีบ้านหรือสาวสวยในหนังสือ”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นไฟฉาย สามารถชักจูงพาเราไปถึงทางที่มีแสงสว่าง (1/3)

คำว่า “ชักจูง” หมายถึง จูงใจเพื่อให้เห็นคล้อยตาม (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 368) เป็นคำที่ใช้กับเรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจ เพื่อชี้นำทางว่าอะไรถูกหรือผิด หากพิจารณาในลักษณะการใช้ภาษาภาพพจน์ประเภทบุคลาธิษฐาน ก็ยังถือว่าคำนี้ไม่เหมาะสมกับข้อความนี้ ฉะนั้น ควรตัดทิ้งหรือปรับเปลี่ยนเป็นคำว่า “นำ,ส่องนำ” แทนที่ จึงจะถูกต้อง

ถ้าไม่มีหนังสือ มนุษย์จะไม่สามารถสืบทอดความรู้ให้ลูกหลานต่อไป (1/5)

คำว่า “สืบทอด” หมายถึง รับช่วงปฏิบัติต่อ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1239) แต่ในที่นี้ต้องการอธิบายถึงลักษณะการส่งต่อไปยังลูกหลาน ดังนั้น ประโยคนี้ควรใช้คำว่า “ถ่ายทอด” ที่มีความหมายโดยปริยายว่า นำเรื่องที่รู้ไปเล่าต่อ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 530) จึงจะถูกต้อง

ความดีและความผิดแยกย้ายระหว่างความถูกและผิดได้ (1/5)

คำว่า “แยกย้าย” หมายถึง แยกกันไปคนละทาง, แยะและย้ายไปอยู่คนละแห่ง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 963) มักใช้กับสิ่งที่จับต้องได้ ในที่นี้ควรใช้คำว่า “แยกแยะ” ที่หมายถึง กระจายออกให้เห็นชัดเจน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 963) สามารถใช้กับสิ่งเป็นนามธรรมได้ ดังนั้น ประโยคนี้ควรแก้ไขคำผิดและปรับเนื้อความเป็น *“คุณธรรมจะทำให้แยกแยะระหว่างสิ่งที่ดีกับสิ่งที่ไม่ดีได้”* จึงจะถูกต้อง

รากฐานของชีวิตคือ โภชนาที่ช่วยเรา มีความสามารถเติบโตทุกวัน โภชนาของหนังสือให้ จะกลายเป็นรากฐานของชีวิตเรา (1/6)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2556 : 874) ให้ความหมายของคำที่เกี่ยวข้องกับ “โภชนา” ไว้ดังนี้

คำว่า “โภชน” เป็นคำนาม หมายถึง อาหาร, การกิน

คำว่า “โภชนาการ” เป็นคำนาม หมายถึง วิทยาศาสตร์ประยุกต์แขนงหนึ่งว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างอาหารกับกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและการเจริญเติบโตของสิ่งมีชีวิต

คำว่า “โภชนาหาร” เป็นคำนาม หมายถึง สารองค์ประกอบสำคัญของอาหารที่ทำให้อาหารมีคุณค่าในการบำรุงเลี้ยงร่างกาย ได้แก่ คาร์โบไฮเดรต ไขมัน โปรตีน แร่ธาตุ วิตามิน และน้ำ

เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ผู้พูดน่าจะหมายถึง อาหารหรือสารอาหาร ในที่นี้ควรใช้คำว่า “โภชนาหาร” หรือ “อาหาร” แทน จึงจะถูกต้อง

หนังสือนั้นมีทุกอย่างที่พร้อมจะช่วยสร้างรากฐานชีวิตได้ เช่น คติสอนใจ ความมหัศจรรย์ กำลังใจ หรือคุณธรรม เป็นต้น ถ้าหากเมื่อเยาวชนนำสิ่งของต่าง ๆ นี้ออกไปใช้แล้ว (1/9)

คำว่า “สิ่งของ” มีความหมายเกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งที่จับต้องได้ เมื่อพิจารณาข้อความก่อนหน้า จะพบว่าผู้พูดนำมาใช้เรียกแทน “คติสอนใจ ความมหัศจรรย์ กำลังใจ หรือคุณธรรม” จึงไม่ถูกต้อง ควรใช้เพียงคำว่า “สิ่ง” ที่ครอบคลุมถึงของต่าง ๆ โดยไม่จำกัดว่ามีชีวิตหรือไม่มีชีวิต และมีความหมายถึงภาวะ, ความมีความเป็น อีกด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1230) ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น *“เมื่อเยาวชนนำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้...”* จึงจะถูกต้อง

ท่านจัดการหนังสือที่เคยอ่านเขียนเป็นหนังสือหลายเล่มที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อหลายประเทศ (1/11)

คำว่า “จัดการ” หมายถึง สั่งงาน, ควบคุมงาน, ดำเนินงาน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 310) ไม่ถูกต้องที่จะนำมาใช้กับคำว่า “หนังสือ” เมื่อพิจารณาจากเนื้อความควรใช้คำว่า “เขียน” แทน ดังนั้น ประโยคนี้ควรแก้ไขคำและปรับเนื้อความใหม่เป็น *“ท่านเขียนหนังสือหลายเล่มที่มีอิทธิพลต่อหลายประเทศ”* จึงจะถูกต้อง

หากจะค้นหาเวลาสักหนึ่งชั่วโมงนั่งลงอ่านหนังสืออย่างสบายใจ ก็ดูเหมือนเป็นเรื่องลำบาก (1/15)

คำว่า “ค้นหา” หมายถึง หาอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 227) เหมาะสำหรับการเสาะหาสิ่งที่ยากจะหาเจอได้โดยง่าย ในที่นี้ควรใช้คำว่า “หา” จึงจะถูกต้อง

เขามีประสบเหมือนเด็กชาย (1/16)

คำว่า “ประสบ” เป็นคำกริยา หมายถึง พบ, พบปะ, พบเห็น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 712) ในที่นี้ต้องการสื่อถึงสิ่งที่เคยกระทำหรือสิ่งที่ได้พบเห็น และตำแหน่งของคำอยู่หลังกริยา “มี” ซึ่งเป็นตำแหน่งของคำนาม จึงควรใช้คำว่า “ประสบการณ์” จึงจะถูกต้อง

อินเทอร์เน็ตเพียงแค่เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เราเข้าอ่านหนังสือได้สะดวกและง่ายขึ้น ยังไม่สามารถทดแทนบทบาทและคุณค่าของหนังสือให้น้อยลงไปได้ (1/17)

คำว่า “ทดแทน” หมายถึง ตอบแทน, ชดใช้หรือชดเชยสิ่งที่เสียไป (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 539) เมื่อพิจารณาคำว่า “น้อยลงไปได้” ที่อยู่ตำแหน่งท้ายประโยค จะเห็นว่าใช้คำไม่ถูกต้อง ดังนั้น ควรใช้คำว่า “ลด” แทน โดยปรับแก้ไขเป็น *“อินเทอร์เน็ตเป็นเพียงแค่เครื่องมือที่ช่วยให้เข้าถึงการอ่านหนังสือได้สะดวกและง่ายดายขึ้น แต่ไม่สามารถลดบทบาทและคุณค่าของหนังสือให้น้อยลงไปได้”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือสามารถกระตุ้นจินตนาการของเยาวชน ทำให้พวกเขามีสัญชาตญาณสูง (1/18)

คำว่า “สัญชาตญาณ” หมายถึง ความรู้ที่มีมาแต่กำเนิดของคนและสัตว์ ทำให้มีความรู้สึกและกระทำได้เองโดยไม่ต้องมีใครสั่งสอน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 1202) เมื่อพิจารณาคำอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมในประโยคนี้ คำว่า “จินตนาการ” ควรสัมพันธ์กับ “ความคิดสร้างสรรค์” ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น*“หนังสือสามารถกระตุ้นจินตนาการของเยาวชน ทำให้พวกเขามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์”* จึงจะถูกต้อง

จากบทบาทข้างต้น หนังสือมีประโยชน์มากมาย (1/20)

คำว่า “บทบาท” โดยปริยายหมายถึงการทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 649) เมื่อผู้พูดต้องการเท้าความไปถึงสิ่งที่พูดไว้ก่อนหน้า ควรใช้คำว่า “ข้อความ” แทน จึงจะถูกต้อง

ในที่สุดเขาก็กลายเป็นประธานที่ประเทศเมริกา ท่านก็คือ ลินคอล์น (1/20)

คำว่า “ประธาน” หมายถึง หัวหน้าหรือผู้นำในที่ประชุม เป็นคำเรียกที่ใช้เรียกหัวหน้าหรือผู้นำในที่ประชุมทุกระดับ ในที่นี้ควรใช้คำว่า “ประธานาธิบดี” ที่หมายถึง ผู้นำประเทศที่ปกครองด้วยระบอบสาธารณรัฐ จึงจะถูกต้อง เพราะ “ลินคอล์น” ที่กล่าวถึงในบทพูดนี้ หมายถึง อับราฮัม ลินคอล์น ประธานาธิบดีคนที่ 16 ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้พูดนำมายกตัวอย่าง เพื่อแสดงให้เห็นว่าชีวิตท่านเปลี่ยนแปลงเพราะเป็นคนมีนิสัยรักการอ่าน

เหมาเจ๋อตง ประธานของประเทศจีนได้กล่าวไว้ว่า (2/11)

ตัวอย่างนี้ก็เช่นกัน เราใช้คำว่า “ประธานาธิบดี” ในการเรียกขานผู้นำสูงสุดของประเทศจีนเช่นกัน จึงควรปรับแก้ไขเป็น *“เหมาเจ๋อตง ประธานาธิบดีของประเทศจีนเคยกล่าวไว้ว่า...”* แต่ทว่าชาวจีนมักนิยมเรียกท่านอีกชื่อหนึ่งว่า “ท่านประธานเหมา” ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *“เหมาเจ๋อตง*

ประธานพรรคคอมมิวนิสต์แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนเคยกล่าวไว้ว่า...” หรือ *“ท่านประธานเหมาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนเคยกล่าวไว้ว่า...”* จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นผลิตของอารยธรรมของมนุษย์ (2/3)

คำว่า “ผลิต” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้เกิดมีขึ้นตามที่ต้องการด้วยอาศัยแรงงานหรือเครื่องจักร เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 773) ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะหนังสือไม่ได้ทำให้เกิดอารยธรรม แต่หนังสือเป็นสิ่งที่เกิดจากอารยธรรม จึงควรใช้คำว่า “ผลผลิต” จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็นตัวพาหะของปัญญา และคลังมหาสมบัติของความรู้ (1/21)

คำว่า “พาหะ” เป็นคำนาม หมายถึง ตัวนำ (ราชบัณฑิตยสถาน . 2556 : 833) มักใช้กับสิ่งมีชีวิตที่เป็นตัวนำเชื้อโรคให้แพร่ไปสู่สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เช่น ยุงเป็นพาหะนำโรค เป็นต้น จึงไม่ถูกต้องที่จะนำมาใช้ในประโยคนี้ นอกจากนี้ ยังมีลักษณะเป็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ ผู้พูดควรใช้คำว่า “พาหนะ” ซึ่งหมายถึง เครื่องนำไป (ราชบัณฑิตยสถาน . 2556 : 833) แทน ดังนั้น ประโยคนี้ควรปรับแก้ไขเป็น *“หนังสือเป็นพาหนะของปัญญา และเป็นคลังมหาสมบัติแห่งความรู้”* โดยผู้วิจัยคาดว่าข้อผิดพลาดนี้น่าจะเกิดมาจากการออกเสียงผิด โดยออกเสียงคำว่า “พาหนะ” กลายเป็น “พาหะ” ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

มิตรคือรู้จักกันและกัน...มีผลกระทบเชิงบวกกับเรา (1/6)

หรือ

ความรู้จากหนังสือจะส่งผลกระทบอย่างต่อเนื่องได้ตลอดชีวิต (2/1)

หรือ

การอ่านหนังสือนั้น อาจไม่ได้เห็นผลกระทบทันที แต่บางส่วนมันจะค่อย ๆ เข้าสู่ใจของคนเรา (2/11)

หรือ

หากเยาวชนทุกคนได้รู้จักความสำคัญของการอ่านหนังสือ ไม่เพียงจะมีผลกระทบดีต่อตัวเอง สังคมมนุษย์จะดีขึ้นเยอะ (2/11)

จากตัวอย่างดังกล่าว จะพบว่านักศึกษาบางส่วนมักใช้คำว่า “ผลกระทบ” เพื่อสื่อความหมายสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังการกระทำบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งคำว่า “ผลกระทบ” หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง แต่มักใช้เกี่ยวกับผลเสียหรือด้านลบ จึงไม่ถูกต้องที่จะนำมาใช้เพื่อแสดงถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ควรแก้ไขเป็นคำว่า “ผล” ที่หมายถึง “ผลที่เกิดจากการกระทำ” จึงจะถูกต้อง

ใบเรือก็โดนพัด<u>บิน</u> (2/8)

คำว่า “บิน” หมายถึง ไปในอากาศด้วยกำลังปีกหรือเครื่องยนต์ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 673) ในที่นี้ใบเรือถูกลมพัดไป ควรใช้คำว่า “ปลิว” ที่หมายถึง ลอยตามลม, ถูกลมพัด (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 725) จึงจะถูกต้อง

หนังสือเป็น<u>พันธมิตร</u>ที่ดีที่สุดของท่าน (2/14)

หรือ

หนังสือเป็น<u>พันธมิตร</u>ขาดไม่ได้ในชีวิตของเราทุกคน (2/15)

คำว่า “พันธมิตร” หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่จะช่วยเหลือกันตามสนธิสัญญาที่ทำไว้ เพื่อร่วมรบหรือเพื่อการป้องกันร่วมกัน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 829) ในที่นี้นำมาใช้เพื่อสื่อความหมายของคำว่า “มิตร” ให้เด่นชัด โดยผู้พูดขาดความเข้าใจเรื่องความหมายที่แท้จริงของคำนี้ ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็นคำว่า “มิตร” จึงจะถูกต้อง

หนังสือมี<u>การตรัสรู้ที่สำคัญ</u> (2/17)

คำว่า ตรัสรู้ แปลว่ารู้แจ้ง ใช้เฉพาะพระพุทธเจ้า เมื่อเป็นภาษาปาก หมายถึง รู้เอาเองว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 459) ในที่นี้ควรใช้คำว่า “ความรู้” เพื่อสื่อความถึงความรู้ที่อยู่ในหนังสือ จึงจะถูกต้อง

> *ท่านเชกสเปียร์เคยกล่าวไว้ว่า “The book is the nourishment in the whole world, life the inside have no book, seem to have no sunlight, the inside of the intelligence have no book, seem the bird have no wing” <u>คำพังเพย</u>นี้แสดงให้เห็นว่า หนังสือมีความสำคัญในชีวิตของเราทุกคน (2/24)*

คำว่า “คำพังเพย” หมายถึง ถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมาช้านานแล้ว โดยกล่าวเป็นกลาง ๆ เพื่อให้ตีความเข้ากับเรื่อง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 827) ซึ่งส่วนใหญ่มีลักษณะสั้น และใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบ เมื่อพิจารณาจากเนื้อความ จะเห็นว่ามีลักษณะเป็นคำพูดที่ชวนให้คิด ดังนั้น ควรใช้คำว่า “คำกล่าว” จึงจะถูกต้อง

อาหารเหล่านี้กลายเป็นกระดูกและ<u>เนื้อสัตว์</u>ของตัวเรา (2/29)

คำว่า “เนื้อสัตว์” หมายถึง เนื้อของสัตว์ที่มนุษย์สามารถนำมาบริโภคเป็นอาหารได้ ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยค เพราะมีคำว่า “ตัวเรา” ขยายอยู่ด้านท้าย ดังนั้น ควรใช้คำว่า “เนื้อ” จึงจะถูกต้อง

3) ใช้คำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย หมายถึง การนำคำภาษาไทยมาประกอบขึ้นเป็นคำใหม่ ซึ่งเกิดมาจากความสับสนหรือออกเสียงผิดมากกว่าจะจงใจสร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมาย ตัวอย่างเช่น

หนังสือที่พวกเราเคยอ่านมาจะช่วยสร้าง<u>ทัศน์โลก</u>ให้พวกเราเอง (1/4)

คำว่า “ทัศน์โลก” เป็นคำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย น่าจะเกิดจากสลับเสียงของคำว่า “โลกทัศน์” ที่หมายถึง “การมองเห็นโลก การรับรู้โลก การที่คนแต่ละคนตีความสิ่งต่าง ๆ ในโลกหรือมองว่าสรรพสิ่งในโลกมีปฏิสัมพันธ์กัน” (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. 2550 : ออนไลน์) ดังนั้น ผู้พูดควรใช้คำให้ถูกต้องเพื่อจะได้สื่อความได้ตรงตามความหมายของคำ

การดำเนินชีวิตไปอย่างรวดเร็ว มีสิ่งเร้าต่าง ๆ อยู่มากมาย คอมพิวเตอร์ <u>โทรศัพท์สมาร์ท</u> เข้ามาแทนที่ (1/15)

คำว่า “โทรศัพท์สมาร์ท” ไม่มีในคำบัญญัติ ควรใช้คำว่า “สมาร์ทโฟน” (Smartphone) ซึ่งคำที่ใช้เรียกโทรศัพท์รุ่นใหม่ที่มีความสามารถในการใช้งานเฉกเช่นเดียวกับคอมพิวเตอร์ ไม่ใช่แค่โทรออกหรือรับสายอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังสามารถถ่ายรูป ส่งเอกสารข้อมูล ดาวน์โหลด และเล่นอินเทอร์เน็ตได้ จึงจะถูกต้อง

เราต้องย่อม<u>แยกเยอะ</u> เลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตน (2/4)

หรือ

ผู้อ่านต้อง<u>แยกเยอะ</u> ต้องเลือกหนังสือที่มีประโยชน์ (2/32)

คำว่า “แยกเยอะ” เป็นคำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย น่าจะเกิดการจำคำว่า “แยกแยะ” ไม่ได้จึงออกเสียงผิด ประโยคนี้ควรใช้คำว่า “แยกแยะ” ที่หมายถึง กระจายออกให้เห็นชัดเจน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 963) จึงจะถูกต้อง

(หนังสือ)สามารถ<u>กล่อมกลม</u>อารมณ์ความรู้สึก (2/17)

คำว่า “กล่อมกลม” ไม่มีใช้ในภาษาไทย ซึ่งในภาษาไทยมักใช้คำว่า “กลมกล่อม” หรือ “กล่อมเกลา” เมื่อพิจารณาจากบริบทของประโยค ควรใช้คำว่า “กล่อมเกลา” ที่หมายถึง ทำให้เรียบร้อย, ทำให้ดี (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 77) จึงจะถูกต้อง

จากลักษณะของข้อบกพร่องที่พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำผิดชนิด การใช้คำผิดความหมาย และการใช้คำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ส่งผลให้เลือกใช้คำผิดชนิดและผิดความหมายเป็นจำนวนมาก ทำให้การสื่อความผิดพลาด

สรุปได้ว่า การใช้ประโยคผิดและการใช้คำผิด เป็นข้อบกพร่องสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ โดยเฉพาะการใช้ประโยคผิดพบในกลุ่มตัวอย่างทุกคน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์อย่างมาก เนื่องจากนักศึกษาจีนเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จึงทำให้ยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงภาษาตามหลักโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

3.4 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์

การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อความหมายด้วยกลวิธีต่าง ๆ เช่น การใช้สำนวน โวหาร สุภาษิตพังเพย คำคม ยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบ บทประพันธ์ ฯลฯ กลวิธีเหล่านี้ช่วยให้ภาษามีความไพเราะ งดงาม และสละสลวยยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยผู้ฟังสามารถมองเห็นภาพได้อย่างชัดเจน จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.26 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาพพจน์ มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 81.04 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 16 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N =47)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ชัดเจน	46	97.87	มากที่สุด
2. ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ถูกต้อง	2	4.26	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ 2 ลักษณะ พบมากที่สุด คือ ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 97.87 อยู่ในระดับมากที่สุด ถัดมาคือ ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 4.26 อยู่ในระดับน้อยที่สุด สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่พบจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

3.4.1 ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ชัดเจน หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำเปรียบเปรย สำนวนโวหาร คำที่แสดงภาพพจน์ หรือการยกตัวอย่าง ที่ไม่ช่วยสนับสนุนเนื้อความ หรือคลุมเครือจนสื่อความไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น

> *หนังสือทำให้พวกเขาเข้าใจ อะไรคือสิ่งที่ถูก และอะไรคือสิ่งที่ผิด ไม่ว่าเวลาไหนของเยาวชน (1) ก็ไม่ควรเหมือนนก คิดแต่เพียงปัจจุบัน ไม่คิดอนาคตของพวกเขา เยาวชน (2) ควรเหมือนคนที่แข็งแรง จะทำอะไรก็มีความตั้งใจ คิดได้อย่างดี และทำได้อย่างดี (1/7)*

จากตัวอย่าง ข้อความที่ (1) ความว่า “เยาวชนไม่ควรเหมือนนก” เป็นคำเปรียบที่ไม่คุ้นเคยในบริบทไทย และเมื่อพิจารณาคำอธิบายความว่า “คิดแต่เพียงปัจจุบัน ไม่คิด(ถึง)อนาคต” ก็ไม่ชัดเจนเช่นกัน ผู้วิจัยคาดว่าผู้พูดต้องการเปรียบเทียบพฤติกรรมของ “มนุษย์” กับ “สัตว์” ในทำนองว่ามนุษย์มีสติปัญญาในการคิดวิเคราะห์ ทำให้แตกต่างจากสัตว์ ส่วนข้อความที่ (2) ผู้พูดเปรียบว่า “เยาวชนควรเหมือนคนที่แข็งแรง” โดยอธิบายความว่า คนแข็งแรงคือคนที่ทำทุกอย่างอย่างตั้งใจและทำได้ดี ซึ่งอาจไม่ถูกต้องนัก เพราะคำว่า “แข็งแรง” สื่อถึงพละกำลังหรือความอดทนมากกว่าความตั้งใจหรือผู้มีความคิด ดังนั้น การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ดังกล่าวจึงไม่ชัดเจน แม้ผู้พูดจะพยายามสร้างสรรค์สิ่งเปรียบเทียบใหม่ก็ตาม

> *มีคำสุภาษิตคำว่า “<u>อ่านหนังสือหมื่นเล่ม เดินทางหมื่นลี้</u>” ดังนั้น เราควรอ่านทุกคน เราควรมีความพยายามอ่านหนังสือ เราจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อเราและสังคมนี้ค่ะ (1/8)*

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้วิธีการสร้างภาพพจน์ด้วยการใช้สุภาษิตจีน แต่ขาดคำเชื่อมความระหว่าง “อ่านหนังสือหมื่นเล่ม” และ “เดินทางหมื่นลี้” ทำให้อาจสื่อความหมายได้ 2 ลักษณะ เนื่องจากสุภาษิตของจีนที่ว่า “行万里路 和 读万卷书” สามารถตีความหมายได้ 2 ทาง กล่าวคือ ในสมัยโบราณการเดินทางไม่สะดวกสบายนัก ผู้ใหญ่จึงสอนให้ลูกหลานอ่านหนังสือมาก ๆ เพราะยิ่งอ่านมาก ก็ยิ่งมีความรู้มาก เปรียบเสมือนได้เดินทางไกลนับหมื่นลี้” แต่ปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงไป การเดินทางสะดวกสบายมากขึ้น สุภาษิตนี้จึงมีความหมายเพิ่มขึ้นในทำนองว่า “การออกไปแสวงหาความรู้จากประสบการณ์จริง ก็เสมือนได้อ่านหนังสือหมื่นเล่ม” (Jiang NanNan : สัมภาษณ์)

ฉะนั้น หากผู้พูดต้องการนำสุภาษิตนี้มากล่าวเน้นย้ำความสำคัญของการอ่านหนังสือ ควรปรับแก้ไขภาษาเป็น *“อ่านหนังสือหมื่นเล่ม <u>เปรียบเสมือน</u>เดินทางหมื่นลี้”* เพื่อสื่อความว่า “อ่านหนังสือยิ่งมาก ความรู้ยิ่งมาก เปรียบเสมือนการเดินทางไปสู่โลกที่กว้างใหญ่” นอกจากนี้ควรปรับเนื้อความของบทพูดใหม่ว่า *“มีสุภาษิตจีนสมัยโบราณกล่าวไว้ว่า ‘อ่านหนังสือหมื่นเล่ม เปรียบเสมือนเดินทางหมื่นลี้’ นั่นย่อมแสดงว่า การอ่านหนังสือจะช่วยสร้างประสบการณ์ให้แก่เรา ดังนั้น เราทุกคนควรอ่านหนังสือให้มาก”* จึงจะถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังชาวไทยเข้าใจง่ายขึ้น

> *ประเทศจีนมีสำนวนหนึ่งที่เป็นที่รู้จัก ก็คือ “<u>อ่านหนังสือหมื่นเล่ม เดินทางหมื่นลี้</u>” หมายถึง เรียนรู้จากห้องเรียน สู่เรียนรู้จากภาคปฏิบัติ (2/35)*

ตัวอย่างนี้ใช้สำนวนเดียวกันกับตัวอย่างก่อนหน้านี้ การอธิบายความหมายไม่ชัดเจนทำให้ลดความสำคัญของการอ่านหนังสือ เพราะการแปลความหมายของผู้พูดเน้นการเรียนรู้จาก “การปฏิบัติ” จึงควรอธิบายให้สนับสนุนประเด็นดังที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

ชาวจีนมีสุภาษิตกล่าวไว้ว่า “หนึ่งวันไม่อ่านหนังสือ ไม่มีใครดูออก หนึ่งสัปดาห์ไม่อ่านหนังสือ เปิดปากพูดจาไม่สุภาพ หนึ่งเดือนไม่อ่านหนังสือ สติปัญญาเหมือนสุกร” จากสุภาษิต เราได้ทราบว่า การอ่านหนังสือมีความสำคัญแค่ไหน (1/10)

Jiang NanNan (6 ธันวาคม 2560) อธิบายว่า ข้อความดังกล่าวไม่เรียกว่า “สุภาษิตจีน” เดิมทีคำกล่าวนี้เป็นของ หวง ถิง เถียน (**黄庭**坚) กวีและนักเขียนคนสำคัญในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ ที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือเป็นภาษาจีนโบราณความว่า “**人不**读书,**一日**则尘俗其间,**二日**则照镜面目可憎,**三日**则对人言语无味” หมายถึง “人要是不读书的话，一天后会变得很庸俗 两天后照镜子会觉得自己的脸表情很可怕，面目狰狞 三天后对人说话毫无意味 生活枯燥无味没有生机” (**浙江在线**·**东阳日**报(**杭州**)：ออนไลน์) แปลว่า *“ถ้าคนเราไม่อ่านหนังสือ หนึ่งวันผ่านไป ก็จะกลายเป็นคนหยาบคาย สองวันผ่านไปเมื่อส่องกระจกก็มองเห็นความน่ากลัว จนสามวันผ่านไป พูดจากับใครก็ไม่รู้เรื่อง”* นั่นแสดงให้เห็นว่าบรรพบุรุษจีนให้ความสำคัญกับการอ่านหนังสือ ยิ่งอ่านมากก็ยิ่งพัฒนาตนเองให้ดี ไม่เป็นคนหยาบคาย ไม่เป็นคนน่ากลัวและสามารถพูดคุยกับคนอื่นได้ แต่ปัจจุบันคนรุ่นใหม่ได้เรียบเรียงขึ้นมาในหลายลักษณะ ดังความที่ผู้พูดนำมาใช้ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เผยแพร่ในเว็บไซต์ต่าง ๆ ของจีน ดังนั้น ผู้พูดควรอธิบายให้ถูกต้องและอ้างอิงให้ชัดเจน

ส่วนคำเปรียบว่า “สติปัญญาเหมือนสุกร” เป็นคำเปรียบของชาวจีนที่นิยมเปรียบลักษณะคนโง่เขลาเสมือนสุกร เพราะมีนิสัยเกียจคร้าน เมื่อนำความเปรียบนี้มาพูดให้คนไทยฟัง อาจไม่เข้าใจเพราะการเปรียบแตกต่างกัน กล่าวคือ คนไทยจะเปรียบคนอ้วนหรือเกียจคร้านเหมือนสุกร ดังนั้น หากผู้พูดต้องการใช้ข้อความนี้ในการเปรียบเปรย อาจต้องเพิ่มคำอธิบายความให้ชัดเจนขึ้น เพราะผู้พูดและผู้ฟังที่อยู่ต่างวัฒนธรรมกัน ย่อมติดขัดด้วยภาษา หากสรุปแบบรวดรัดตัดความ อาจทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจนได้

หนังสือคือแม่น้ำ หัวใจของเราคือตะกร้าที่เคยใส่ถ่านหิน เราไม่สามารถจำเนื้อหาได้ทั้งหมด แต่ยังคงมีเนื้อหาที่สามารถผ่านเข้าไปในสมองของเรา แม้มันไม่ได้เยอะมาก แต่มันก็คือความรู้ที่ติดตัวเราไปตลอดเวลา (2/16)

จากตัวอย่างนี้ การใช้คำอาจทำให้ผู้ฟังสับสน เพราะผู้พูดเปรียบเทียบความรู้ในหนังสือเป็นน้ำที่ไหลผ่านตะกร้าที่เปรียบเหมือนสมองของคนเรา แม้ตะกร้าจะกักเก็บน้ำไว้ไม่ได้ แต่น้ำที่ไหลผ่านก็ทำให้ตะกร้าสะอาดขึ้น เฉกเช่นความรู้ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือ ย่อมเป็นประโยชน์ต่อชีวิต ดังนั้น คำว่า “หัวใจ” จึงไม่เกี่ยวข้องกับความเปรียบนี้

เราทุกคนต่างก็ทราบกันว่า ถือหนังสือเป็นมิตร ทำให้ความรู้ของเรามากขึ้น ใช้หินก้าวด้วยหนังสือ เราสามารถปีนขึ้นไปได้ (2/20)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้ภาษาสับสนทำให้ภาพพจน์ไม่ชัดเจนตามไปด้วย เห็นได้จากข้อความที่ขีดเส้นใต้ ซึ่งผู้พูดต้องการเปรียบเปรยว่า “หนังสือเปรียบเสมือนก้อนหิน ที่นำมาสร้างเป็นบันไดให้เราก้าวเดินขึ้นไปยังจุดสูงสุดของชีวิตได้” ดังนั้น ควรปรับภาษาให้ชัดเจน

หนังสือเหมือนเพื่อน ๆ เรา ช่วยแบ่งปันความสุขและความทุกข์ของเรา หนังสือก็เหมือนแสงแดดในฤดูหนาว มอบพลังให้ผู้คน ทำให้คนมองโลกในแง่ดี ทำให้เราผลักไปข้างหน้า (2/24)

จากตัวอย่าง ภาพพจน์สื่อความหมายไม่ชัดเจน เนื่องจากผู้พูดใช้ความเปรียบเพื่อแสดงว่าแสงแดดให้ความสว่างและความอบอุ่นในฤดูหนาว เปรียบดั่งหนังสือที่มอบความรู้ จึงไม่สอดคล้องกับผลที่เกิดขึ้นในเรื่องของ “การมองโลกในแง่ดี” ทำให้ภาพพจน์นี้ไม่ชัดเจน

หนังสือมีสีสันแทนความหมายในตัว สีแดงเป็นสีที่ทำให้เยาวชนรู้จักไฟและวิธีดับไฟ สีเขียวเป็นสีที่ทำให้ดวงจิตทั้งหมดของเยาวชนหลุดเข้าไปในป่าลึกโลกแห่งจินตนาการ ส่วนสีทองได้เปลี่ยนผืนทั้งผืนให้มีแสงสว่างแห่งความรู้ สำหรับกระผมแล้ว หนังสือเป็นสีสันในชีวิตของกระผมของเยาวชน (2/28)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้สีแทนหนังสือแต่ละประเภท แต่ไม่อธิบาย ยกตัวอย่าง หรือให้รายละเอียดเพิ่มเติม จึงทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน

เมื่อเราเป็นเด็ก เราเคยกินอาหารมากมายหลายอย่าง ตอนนี้เราก็จำไม่ได้ว่าเราเคยกินอาหารอะไร แต่เราแน่ใจได้ว่า อาหารเหล่านี้กลายเป็นกระดูกและเนื้อสัตว์ของตัวเรา เช่นเดียวกับอ่านหนังสือ หนังสือที่เราเคยอ่านเปลี่ยนแปลงความคิดของเรา (2/29)

จากตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำไม่ถูกต้อง ทำให้ภาพพจน์ของข้อความนี้ไม่ชัดเจน ควรแก้ไขเป็น *“อาหารเหล่านี้ก็กลายเป็นกระดูกและเนื้อของเรา”* จึงจะสื่อความได้ชัดเจน

นอกจากตัวอย่างข้างต้นที่มีข้อความสื่อความไม่ชัดเจนแล้ว ยังมีการใช้คำเปรียบเปรยอีกจำนวนมากที่ไม่อธิบายความ เพียงนำมาวางคั่นไว้ระหว่างการพูดเท่านั้น หรือขาดการเชื่อมความ ตัวอย่างเช่น

ท่านผู้มีเกียรติคะ หนังสือไม่เพียงเป็นมิตรที่อยู่กับชีวิตพวกเราตลอดเวลา ก็เป็นเครื่องมือที่มีความบันทึกต่าง ๆ ที่มนุษย์ค้นพบในโลกเหมือนกัน เหมือนคุณครูที่พวกเราต้องเคารพ (1/5)

จากตัวอย่าง ผู้พูดต้องการเปรียบ “หนังสือ” กับ “ครู” ว่าเหมือนกัน ในลักษณะที่บรรจุหรือเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับวิทยาการด้านต่าง ๆ แต่เลือกใช้ข้อความว่า “ครูที่เคารพ” มาแทนที่ข้อความว่า “ครูผู้ที่สั่งสมความรู้คอยสอนสั่งพวกเรา” และไม่อธิบายความ จึงทำให้การสื่อความไม่ชัดเจน

หากในชีวิตของเราไม่มีหนังสือ เราก็จะเหมือนพื้นปฐพีไม่มีแสงอาทิตย์ หากสติปัญญาของคนไม่มีหนังสือ ก็จะเหมือนนกที่ไม่มีปีก (1/11)

จากตัวอย่าง การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์เปรียบเทียบเหตุการณ์ชีวิตที่ไม่มีหนังสือได้ค่อนข้างดี แต่ไม่ขยายความเพิ่ม จึงทำให้สื่อความไม่ชัดเจน

ความรู้ก็เหมือนกะอาวุธจะทำให้เราตัวเองแข็งแรงมากขึ้น (1/13)

จากตัวอย่าง ผู้พูดไม่ได้อธิบายว่าความรู้จะสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชีวิตได้อย่างไร จึงสื่อความหมายไม่ชัดเจน

ถ้าไม่มีหนังสือในชีวิตของเรา ก็เหมือนใบต้นไม้ไม่มีแสง (1/20)

จากตัวอย่าง ผู้พูดเพิ่มคำและตัดคำจนสื่อความหมายไม่ได้ ดังนั้นควรเลือกใช้คำให้ถูกต้องและเพิ่มการขยายความต่อท้าย จึงควรปรับแก้ไขเป็น *“ต้นไม้ที่ไม่ได้รับแสงแดด (ย่อมไม่มีวันเติบโตได้)”* จึงจะสื่อความได้ชัดเจนขึ้น

หนังสือเหมือนเข็มทิศที่นำทางให้ชีวิตของเรา ทำให้จิตใจของเราไม่หลงทาง หนังสือเหมือนผู้นำเที่ยว คอยบรรยายและอธิบายทิวทัศน์ที่เราพบเจอระหว่างทาง หนังสือเหมือนครูที่พูดไม่ได้ ทำให้เราเก็บความรู้แบบนอกวาจา และทำให้เรารู้จักโลกใบนี้อย่างมากขึ้น (1/21)

จากตัวอย่าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้มีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ที่ไม่ชัดเจน กล่าวคือ ผู้พูดต้องการสื่อความหมายว่า “หนังสือเป็นเครื่องมือในการบันทึกความรู้ต่าง ๆ ด้วยลายลักษณ์อักษร” แต่สร้างกลุ่มคำว่า “ความรู้แบบนอกวาจา” ที่ก่อให้เกิดความสงสัยได้ เนื่องจากไม่นิยมใช้ จึงไม่คุ้นเคย

ชีวิตของเยาวชนยังบริสุทธิ์เหมือนกระดาษสีขาว อ่านหนังสือแบบไหน มีความรู้อะไร ชีวิตจึงจะเดินตามแบบนั้น (2/5)

จากตัวอย่าง ขาดการเชื่อมเนื้อความจึงทำให้ภาพพจน์ไม่ชัดเจน กล่าวคือ การเปรียบชีวิตเป็นกระดาษสีขาว ควรจะคู่กับสีสันที่มาแต่งแต้มมากกว่า ควรโยงความให้ไปถึงคุณค่าของการอ่าน ดังเช่นตัวอย่างคำกล่าวของนักศึกษาจีนลำดับที่ 2/26 ความว่า *"เยาวชนเป็นความหวังของชาติและยังเป็นผ้าขาวที่พร้อมรับการแต่งแต้มสีต่าง ๆ จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การอ่านหนังสือจะทำให้เยาวชนมีความรู้มากยิ่งขึ้น"* จึงจะชัดเจนขึ้น

3.4.2 ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ถูกต้อง หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำเปรียบเปรย สำนวนโวหารหรือคำที่แสดงภาพพจน์ที่ไม่ถูกต้องกับบริบท ทำให้สื่อความหมายผิด พบเพียง 2 ตัวอย่าง ได้แก่

มิตรคือรู้จักกันและกัน เหมือนอ้าปากเห็นลิ้นไก่ มีผลกระทบเชิงบวกกับเรา (1/6)

สำนวนว่า "อ้าปากเห็นลิ้นไก่" หมายความถึง แค่เริ่มต้นจะพูดเท่านั้น คนอื่นก็รู้แล้วว่าจะพูดอะไร คิดอะไร หรือจะทำอะไร มักใช้แสดงลักษณะของคนที่ไม่ดี เช่น คนคิดจะเอาเปรียบผู้อื่น ดังนั้นจึงไม่ถูกต้องที่จะนำมาใช้เพื่อเปรียบกับคนที่เป็นมิตรกัน ควรแก้ไขเป็น "น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า" ที่หมายถึง คนที่รู้จักกันย่อมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงจะถูกต้องและเหมาะสมกับข้อความส่วน "ผลกระทบเชิงบวก" เป็นกลุ่มคำที่ไม่เหมาะสมจะแสดงความเป็นมิตร เพราะคำว่า "กระทบ" หมายถึง โดน,ถูกต้อง,ปะทะ พูดหรือทำให้กระทบกระเทือนไปถึงผู้อื่น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2556 : 41) ดังนั้น "ผลกระทบ" ก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นจากการปะทะหรือกระทบกระเทือน เป็นความหมายเชิงลบมากกว่าบวก ดังนั้น ผู้พูดอาจปรับแก้ไข*เป็น "มิตรคือรู้จักกันและกัน เหมือนน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า ต่างย่อมพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน"* จึงจะถูกต้อง

ในโลก นอกเหนือจากสิ่งที่เราเห็น พบว่า นอกจากฟังหูไว้หู ด้วยวิธีนี้ในการรับข้อมูล หลายสิ่งไม่ใช่เป็นประสบการณ์ส่วนตัว อย่างเช่น เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ปรัชญาเชิงนามธรรม เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยอันน่าทึ่งมีอยู่ในหนังสือเท่านั้น ไม่สามารถกระโดดออกจากข้อความตามละครให้เรามองเห็นได้ ถ้าอยากรู้โดยการอ่านหนังสือเท่านั้น (2/12)

สำนวนว่า "ฟังหูไว้หู" หมายถึง ให้ไตร่ตรองสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง ไม่ควรเชื่อทั้งหมด ซึ่งไม่ถูกต้องกับข้อความนี้ เพราะผู้พูดต้องการกล่าวถึง "นอกจากการฟังและการดูแล้ว การอ่านก็เป็นอีกวิธีการหนึ่งของการรับข้อมูล" จะเห็นว่าข้อความนี้เป็นการบรรยาย ไม่ใช่การเปรียบเปรย ดังนั้นคำว่า "ฟังหูไว้หู" ควรแก้ไขเป็น "การฟัง"

การกล่าวสุนทรพจน์นั้น คือการถ่ายทอดภาษาด้วยความสละสลวย ดังนั้น การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้พูดจะละเลยไม่ได้ เพราะจะทำให้ภาษามีพลังมากขึ้น ผู้พูดจึงต้องพิถีพิถันในการเรียบเรียงภาษาเพื่อให้สื่อความหมายได้ ทำให้ผู้ฟังเห็นภาพเหตุการณ์ เข้าใจความคิดจนถึงรู้สึกประทับใจในข้อความที่ได้ยินได้ฟัง

3.5 ปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา

สุนทรพจน์คือถ้อยคำที่เรียบเรียงอย่างสละสลวย การพูดมีลักษณะเป็นทางการ ดังนั้น ภาษาที่ใช้พูดต้องอยู่ระดับภาษากึ่งแบบแผนหรือภาษาแบบแผน ส่วนระดับภาษาปากไม่เหมาะสมจะนำมาใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์ ผู้พูดจึงควรเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด และคำนึงถึงความเหมาะสมกับบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับระดับภาษา ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.93 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 81.04 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 17 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 47)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. ใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ	47	100	มากที่สุด
2. ใช้คำไม่สุภาพ	2	4.26	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด ถัดมาคือ ใช้คำไม่สุภาพ คิดเป็นร้อยละ 4.26 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่อง โดยเรียงลำดับตามข้อบกพร่องที่จากมากไปน้อย ได้ดังนี้

3.5.1 ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ หมายถึง การพูดที่ใช้คำไม่เหมาะสมกับโอกาสที่พูด เนื่องจากการพูดสุนทรพจน์เป็นการพูดในโอกาสที่เป็นทางการ ผู้พูดจำเป็นต้องใช้คำระดับกึ่งทางการ-ทางการ ไม่ควรใช้ระดับภาษาปาก ซึ่ง บุปผา บุญทิพย์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2560 : 3-27 – 3-28) อธิบายลักษณะของระดับภาษาปากไว้ว่า เป็นคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันเพื่อความสะดวกรวดเร็วและเข้าใจง่าย คำภาษาตลาด คำตัด คำย่อ คำภาษาต่างประเทศที่มีคำไทยใช้แล้ว และคำภาษาถิ่น จากการศึกษา พบว่ามีนักศึกษาจีนมีปัญหาในเรื่องการใช้ระดับภาษาไม่เหมาะสมกับกาลเทศะในลักษณะต่อไปนี้

1) ใช้ภาษาพูดทั่วไป หมายถึง การใช้ภาษาปากหรือภาษาพูดที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่น

กอร์กี<u>พูดแล้วว่า</u> “หนังสือเป็นบันไดของความก้าวหน้าของมนุษย์” (1/2)

หรือ

นักปรัชญากอร์กี<u>บอกว่า</u> หนังสือคือขั้นบันไดแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์ (1/16)

หรือ

ท่านกอร์กี<u>เคยพูดว่า</u> “หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์” (2/25)

หรือ

เชกสเปียร์ <u>เคยพูดว่า</u> “ถ้าไม่มีหนังสืออยู่ในชีวิตเรา ก็เหมือนไม่มีแสงแดดส่องลงมาสู่พื้นดิน ถ้าไม่มีหนังสืออยู่ในสติปัญญา ก็เหมือนนกไม่มีปีกจะบินไปไม่ได้” (1/3)

หรือ

เชกสเปียร์<u>เคยพูดว่า</u> “ในชีวิตของเรา ถ้าไม่มีหนังสือก็เสมือนไม่มีแสงแดด ในด้านสติปัญญา ถ้าไม่มีหนังสือก็เสมือนนกไม่มีปีก” (1/21)

คำว่า “พูด, บอก” เป็นคำในระดับภาษาปาก ผู้พูดต้องปรับระดับให้เป็นทางการมากขึ้น ดังนั้น ควรปรับแก้ไขเป็น “กล่าวไว้ว่า” หรือ “เคยกล่าวไว้ว่า” จึงจะเหมาะสม

ความรู้จึงเป็นโภชนาของเรา <u>ยิ่งเยอะ</u>ยิ่งมั่นคง (1/6)

หรือ

ถ้ามีเวลา พวกเขาควรอ่านหนังสือ<u>เยอะ ๆ</u>
หนังสือเหมือนปีกของนก ถ้าเยาวชนอ่านหนังสือ<u>เยอะ</u> บินได้ดีขึ้น
หนังสือเหมือนเมล็ดพันธุ์ ถ้าเยาวชนอ่านหนังสือ<u>เยอะ</u> ได้รับความรู้มากขึ้น
เยาวชนควรเป็นเพื่อนควรเป็นเพื่อนกับหนังสือ และอ่านหนังสือ<u>เยอะ ๆ</u> (1/7)

หรือ

คุณสามารถรู้สึก<u>เยอะ</u> และค่อย ๆ ปลูกฝังหัวใจเป็นอิสระ (1/22)

หรือ

อ่านหนังสือ<u>เยอะ ๆ</u> จะได้ทำให้เรามีความกล้า (2/8)

หรือ

แม้มันไม่ได้<u>เยอะมาก</u> แต่มันก็คือความรู้ที่ติดตัวเราไปตลอดเวลา

ดิฉันต้องการสนับสนุนให้พวกเราอ่านหนังสือ<u>เยอะ ๆ</u> (2/16)

หรือ

เราควรอ่านหนังสือให้<u>เยอะ</u> และควรอ่านหนังสือที่ดีด้วย (2/26)

ในยุคปัจจุบันนี้ มีหนังสือ<u>เยอะแยะ</u>มากมาย (2/26)

หรือ

ประสบการณ์ของเรามีจำนวน<u>ไม่เยอะ</u> (2/29)

คำว่า “เยอะ” เป็นคำในระดับภาษาปาก ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาจีนมักใช้คำนี้เสมอเมื่อกล่าวถึงสิ่งที่มีปริมาณมาก หรือระบุความถี่ที่เกิดขึ้นหลาย ๆ ครั้ง แต่เมื่อต้องพูดในลักษณะที่เป็นทางการ ควรใช้คำว่า “มาก, มากขึ้น, จำนวนมาก, ยิ่งขึ้น” จึงจะเหมาะสม

ทำอย่างไรจึงจะให้เยาวชนได้ปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองให้ดี ๆ ฉันคิดว่าคือต้องอ่านหนังสือ<u>มากมาย</u> มาทำให้เยาวชนได้ความรู้และความสามารถ (1/4)

จากตัวอย่าง คำว่า “มากมาย” เป็นคำไทยอีกคำหนึ่งที่นักศึกษาจีนมักพูดจนติดปาก เช่นเดียวกับคำว่า “เยอะ ๆ” ควรปรับแก้ไขเช่นเดียวกัน ผู้พูดควรเลือกใช้คำว่า “มาก, จำนวนมาก” แทน จึงจะเหมาะสม

การดำเนินชีวิตในสังคม <u>ไม่ค่อยเหมือน</u>การดำเนินชีวิตในโรงเรียน <u>มันจะยากกว่า</u> <u>บางทีก็ไม่ค่อยสบายใจ</u> <u>งั้น</u>ก่อนเข้าสังคม พวกเราต้องทำอย่างไร จึงจะให้พวกเราได้เป็นคนเข้าสังคมเก่ง <u>ฉันคิดว่า</u> นั่นก็คือ ต้องอ่านหนังสือ<u>เยอะแยะมากมาย</u> มาทำให้ตัวเองได้เป็นคนเก่ง (1/4)

จากตัวอย่าง มีหลายคำที่เป็นระดับภาษาปาก ต้องปรับแก้ไขข้อความใหม่เป็น *“การดำเนินชีวิตในสังคมแตกต่างจากชีวิตในห้องเรียน เพราะมีความซับซ้อนมากกว่า เราจึงอาจรู้สึกไม่มั่นใจหรือไม่รู้วิธีการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง ถ้าเช่นนั้นเราควรอ่านหนังสือให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของเรา”* จึงจะเหมาะสม

ในชีวิตของเรามีหลายคนเหมือนเฟิร์นนี้ เวลาเรียนหนังสือคิดแต่เรียนจบจะได้งาน<u>ยังไง</u> อยากจบเร็ว โตเร็ว (1/6)

หรือ

พฤติกรรมเหล่านี้ พวกเขาจะสามารถแก้ไขได้<u>ยังไง</u> (1/23)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำในระดับภาษาปากเช่นกัน ผู้พูดควรปรับแก้ไขเป็น “อย่างไร” จึงจะเหมาะสม

ดิฉันดีใจมากที่ได้โอกาสขึ้นกล่าวหนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชนในวันนี้ (1/8)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำระดับภาษาปาก ควรปรับแก้ไขเป็น *"ดิฉันมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง"* จึงจะเหมาะสมกับการกล่าวที่เป็นพิธีการ

คุณยังคงเล่นเกมคอนโซลหรือไม่ คุณยังคงดูภาพยนตร์การ์ตูนหรือไม่ (1/12)

คำว่า "เกมคอนโซล" หรือ Video Game Console เป็นคำเรียกเครื่องเล่นวิดีโอเกม ซึ่งผู้พูดควรเลือกใช้คำว่า "วิดีโอเกม" จะเหมาะสมและสื่อความได้

คุณอาจจะกำลังคิดว่า อ่านหนังสือไม่มีประโยชน์อะไร น่าเบื่อมาก (1/12)

หรือ

อยู่ในสังคมสมัยใหม่นี้ เรามีเรื่องทุกอย่างน่ารำคาญมากมายที่เราไม่สามารถอ่านหนังสือสักเล่มอย่างง่าย ๆ (1/13)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นคำไม่เหมาะจะนำมากล่าวถึง ควรตัดทิ้งหรือปรับข้อความใหม่เป็น *"เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ"* และ *"ทุกอย่างค่อนข้างวุ่นวาย"* ตามลำดับ จึงจะเหมาะสม

แต่ถ้าเราเรียนหนังสือไม่ดีก็จะไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตของเรา และมีผลกระทบไม่ดีกับชีวิตทั้งชาติ (1/16)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นระดับภาษาปาก และไม่ค่อยสุภาพนัก จึงควรปรับแก้ไขเป็น *"มีผลกระทบไม่ดีตลอดชีวิต"* จะเหมาะสมมากกว่า

แค่นี้นะ สวัสดีครับ (1/22)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นระดับภาษาปาก เหมาะสมกับการจบบทสนทนาระหว่างคุยกับเพื่อน ไม่จำเป็นต้องพูดคำนี้ในการพูดสุนทรพจน์ เพราะอาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าผู้พูดไม่เต็มใจพูด

มีคนถามว่าคุณจะยืนยันได้ยังไงง่ะ (2/6)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นระดับภาษาปาก โดยเฉพาะคำว่า "ง่ะ" เป็นคำสแลงในกลุ่มวัยรุ่น น่าจะมาปรับมาจากคำว่า "ล่ะ" นำใช้ลงท้ายข้อความทำให้รู้สึกน่ารักน่าเอ็นดู ไม่เหมาะสมสำหรับการพูดทางการ ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น *"(ถ้า)มีคนถาม คุณจะยืนยัน(กับพวกเขา)อย่างไร"* จึงจะเหมาะสม

ยุคนี้เยาวชนส่วนใหญ่ชอบเล่นมือถือ (2/9)

คำว่า “มือถือ” เป็นคำระดับภาษาปาก ใช้เรียกแทนโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้พูดควรใช้คำว่า “โทรศัพท์” จะเหมาะสมกว่า

อยากถามหน่อยว่า ทุกท่านอ่านหนังสือนอกหลักสูตรบ้างหรือไม่ (2/17)

หรือ

อยากถามทุกท่านหน่อยว่า...ท่านชอบอ่านหนังสือไหมคะ (2/22)

คำว่า “อยาก” ใช้แสดงความต้องการหรือปรารถนาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นภาษาพูดทั่วไป ในที่นี้ควรปรับแก้ไขคำว่า “อยากถาม” เป็นคำว่า “ขอถาม” ส่วนคำว่า “หน่อย” ไม่จำเป็นต้องใช้เป็นคำเสริมท้าย ดังนั้น อาจปรับแก้ไขข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็น “อยากถามทุกท่านว่า...” จึงจะเหมาะสม

งั้นอ่านหนังสือมีประโยชน์อะไร (2/29)

จากตัวอย่าง คำว่า “งั้น” เป็นภาษาปาก ควรใช้คำว่า “อย่างนั้น, เช่นนั้น” ส่วนคำว่า “อะไร” ควรใช้คำที่เป็นทางการว่า “อย่างไร” อาจปรับแก้ไข*เป็น “(ถ้า)เช่นนั้น (การ)อ่านหนังสือมีประโยชน์อย่างไร”* จึงจะเหมาะสม

อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวเองนั่นแหล่ะ มันติดเป็นนิสัยของฉันแล้ว เมื่อห้องนอนเราไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีโทรศัพท์มือถือ มีแต่หนังสือ งั้นเราก็สามารถอ่านหนังสือได้อย่างจริงจังแหล่ะ

ก็คืออย่างนั้นแหละ หนังสือคือมิตรได้สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน (2/6)

คำที่ขีดเส้นใต้เป็นภาษาปากทั้งหมด ถือว่าไม่เหมาะสมสำหรับการกล่าวสุนทรพจน์ อาจปรับแก้ไขเป็น *“เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับตนเอง แต่สำหรับดิฉันนั้น เรื่องนี้ได้กลายเป็นนิสัยส่วนตัวแล้ว เมื่อห้องนอนไม่มีโทรทัศน์หรือโทรศัพท์ มีแต่หนังสือ เราก็สามารถอ่านหนังสือได้อย่างจริงจัง ดังนั้นหนังสือจึงเป็นมิตร ที่ช่วยสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน”* จึงจะเหมาะสม

2) ใช้สรรพนามไม่เหมาะสม หมายถึง การพูดที่ใช้คำเรียกแทนบุคคลหรือสิ่งของที่ไม่เหมาะสมสำหรับการพูดระดับพิธีการ ตัวอย่างเช่น

2.1) คำแทนตัวผู้พูดไม่เหมาะสม ในการกล่าวสุนทรพจน์ระดับพิธีการ ผู้พูดควรใช้ภาษาทางการ โดยแทนตนเองว่า “กระผม” หรือ “ดิฉัน” แต่มีนักศึกษาจีนบางคนแทนตัวเองว่า “ฉัน” ตัวอย่างเช่น

การเรียนหนังสือเป็นวิธีที่ดีที่สุด ฉันคิดว่า การเรียนคือการศึกษา การศึกษาเป็นระบบของสังคมให้นักศึกษาเรียนรู้แล้วใช้ในสังคม อย่างที่ฉันกล่าวมาก่อน เยาวชนไม่รู้ทำไมต้องเรียนหนังสือ และไม่เข้าใจคุณค่าของการเรียน ปัญหานี้ปรากฏเสมอ แต่จริง ๆ แล้ว ฉันเรียนรู้ว่าการเรียนไม่ใช่เฉพาะสำหรับพ่อแม่หรือครู แต่สำหรับอนาคตของตัวเอง (1/2)

หรือ

ฉันคิดว่า นั่นก็คือต้องอ่านหนังสือเยอะแยะมากมาย มาทำให้ตัวเองได้เป็นคนเก่ง

ฉันก็เคยได้ยินบางคนเรียกหนังสือเป็นกุญแจ (1/4)

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เมื่อนักศึกษาจีนสนทนากับผู้อื่นมักจะใช้คำว่า “ฉัน” แทนตนเองเสมอ ไม่ว่าจะสนทนากับเพื่อนหรืออาจารย์ โดยในบริบทของสังคมไทย “ฉัน” จะใช้แทนตัวเองต่อเมื่อสนทนากับบุคคลที่มีฐานะทางสังคมเท่าเทียมกัน เช่น เพื่อนคุยกับเพื่อน หรือสนทนากับบุคคลที่มีฐานะทางสังคมด้อยกว่า แต่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้กับบุคคลที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่า ทั้งนี้ คำแทนตัวถือเป็นการให้เกียรติผู้ฟัง ผู้พูดจึงควรปรับระดับคำใหม่ ควรใช้คำว่า “ดิฉัน” จึงจะเหมาะสม ซึ่งพบการพูดลักษณะนี้ในกลุ่มนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย เพราะนักศึกษาชายส่วนใหญ่จะใช้คำว่า “ผม” แทนตนเองอยู่แล้ว

2.2) คำแทนตัวผู้ฟังไม่เหมาะสม การเอ่ยถึงผู้ฟังด้วยการให้ยกย่องให้เกียรติ ควรใช้คำว่า “ท่าน” หรือหากผู้พูดกับผู้ฟังมีคุณวุฒิวัยวุฒิใกล้เคียงกันและผู้พูดต้องการแสดงความเป็นพวกพ้องเดียวกันอาจใช้คำว่า “เรา” หรือ “พวกเรา” แต่มีนักศึกษาจีนหลายคนที่ใช้สรรพนามไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

เยาวชนไม่สามารถเลือกครอบครัวของตัวเองได้ แต่สามารถเลือกเหงื่อที่ทำงานหนัก และความขยันหมั่นเพียร ด้วยเรียนหนังสืออย่างจริงจังใช้ความรู้และความสามารถในการเปลี่ยนโชคชะตาของคุณ (1/2)

หรือ

เรามีความรู้จากการอ่านหนังสือ และหนังสือยังทำให้คุณมีสมาธิ มีจิตสงบและเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดี (1/11)

หรือ

คุณอาจจะกำลังคิดว่า อ่านหนังสือไม่มีประโยชน์อะไร น่าเบื่อ

คุณยังคงเล่นเกมคอนโซลหรือไม่ คุณยังคงดูภาพยนตร์การ์ตูนหรือไม่ คุณยังเอ้อระเหยที่ไหนหรือไม่ (1/12)

หรือ

เมื่อฟังจบนิทานเรื่องนี้ คุณมีความรู้สึกอย่างไรคะ (2/8)

หรือ

ถ้าคุณเปลี่ยนทุกอย่างเปลี่ยน ดำเนินชีวิตให้ก้าวหน้าด้วยการอ่านหนังสือกัน (2/16)

หรือ

ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ถ้าคุณต้องการประสบความสำเร็จก็ต้องศึกษาความหลากหลายของความรู้ (2/30)

จากตัวอย่าง คำว่า “คุณ” เป็นคำยกย่องและให้เกียรติผู้ที่เราพูดด้วย แต่ในที่นี้อาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้แทนตัวผู้ฟัง เพราะสร้างความรู้สึกห่างเหิน และหากใช้ในบางข้อความอาจทำให้รู้สึกเหมือนกำลังถูกสั่งสอน จึงควรใช้คำว่า “เรา” หรือ “พวกเรา” จะเหมาะสมมากกว่า

ในการเรียน หนังสือคือความรู้เพิ่มเติม นอกห้องเรียนสำหรับเยาวชน พวกเขาอ่านหนังสือได้รับความรู้เพิ่มเติม จึงทำให้พวกเขามีความก้าวหน้าในการเรียน นอกจากนี้ การอ่านหนังสือทำให้พวกเขารู้สึกมีความสุข มีความสนุกมากขึ้นในการเรียน (1/7)

จากตัวอย่าง คำว่า “พวกเขา” เป็นคำบอกบุรุษที่ 3 ในที่นี้อาจไม่เหมาะกับสถานการณ์ของการพูด เนื่องจากผู้พูดและผู้ฟังมีวัยและคุณวุฒิเดียวกัน อีกทั้งหัวข้อเรื่องที่พูดก็เกี่ยวข้องกับผู้พูดและผู้ฟัง การใช้คำว่า “พวกเขา” ทำให้เรื่องที่พูดตัดขาดความสัมพันธ์กับผู้ฟังไป ผู้ฟังจึงอาจรู้สึกได้ว่าเรื่องที่กำลังฟังนั้นไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตของตนเอง ดังนั้น ผู้พูดควรใช้คำบอกบุรุษที่ 2 ด้วยการใช้คำว่า “พวกเรา” จึงจะเหมาะสม

เรียนอาจารย์ และสวัสดีค่ะ เพื่อน ๆ ค่ะ ทุกคนนะคะ (1/2)

และ

นักศึกษาทุกคนควรตระหนักว่าหนังสือเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับเรา ท่านผู้มีเกียรติทุกคน โลกมีการเปลี่ยนแปลง ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลง (1/23)

จากตัวอย่าง คำว่า “ทุกคน” สามารถใช้พูดกับบุคคลที่อยู่ในระดับเดียวกันเมื่ออยู่ในสถานการณ์ปกติ เช่น พูดคุยกันในชีวิตประจำวัน การนำเสนองานหน้าชั้นเรียน ฯลฯ แต่กรณีที่ขึ้นกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าที่ชุมนุมชน ผู้พูดควรปรับระดับภาษาเพื่อแสดงการยกย่องให้เกียรติผู้ฟัง ด้วยการใช้คำว่า “ทุกท่าน” แทน โดยเฉพาะคำกล่าวทักทาย ควรใช้คำว่า “ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน” จึงจะเหมาะสม

2.3) คำแทนสิ่งที่กล่าวถึงไม่เหมาะสม โดยปกติการการเอ่ยถึงสัตว์หรือสิ่งของที่กล่าวถึง มักใช้คำว่า “มัน” ในการเน้นนามที่อยู่ข้างหน้า ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับกาลเทศะที่พูดด้วยว่าเหมาะสมจะใช้สรรพนามแทนว่าอย่างไร ตัวอย่างเช่น

ประโยคที่ว่า “หนังสือเป็นมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” มันใช่แค่คำพูดเท่านั้น เราควรรู้ว่ามันมีความสำคัญมากต่อมนุษย์เรา (1/3)

หรือ

หนังสือมีความสำคัญอย่างมากสำหรับเรา มันสามารถช่วยสร้างรากฐานชีวิตของเรา ทำให้ดิฉันเข้าใจว่าหนังสือคือชีวิตส่วนหนึ่งของชีวิตเรา(1/8)

หรือ

หนังสือที่ดีเล่มหนึ่งก็เหมือนครูที่ดีหนึ่งท่าน มันจะสามารถพรรณนาจิตวิญญาณของเราได้สมบูรณ์แบบ สามารถเปลี่ยนนิสัยของเราได้ (1/11)

หรือ

หนังสือเป็นวัตถุที่มหัศจรรย์ มันมีปัญญามากมาย และสามารถพาเราไปสู่โลกที่สีสันสวยงาม (1/21)

หรือ

หนังสือไม่เพียงแต่ให้ความรู้ต่าง ๆ แก่เยาวชน มันยังช่วยสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน (2/24)

จากตัวอย่าง พบว่านักศึกษาจีนจำนวนมากนิยมใช้คำว่า “มัน” เป็นคำเรียกแทน “หนังสือ” ซึ่งคำว่า “มัน” เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 สำหรับใช้เรียกแทนสัตว์ สิ่งของ หรือสิ่งอื่น ๆ ทั่วไป ในที่นี้ผู้พูดใช้เรียกแทน “หนังสือ” แม้จะสามารถใช้ได้ตามหน้าที่ของคำ แต่หากพิจารณาตามโอกาสที่ใช้ คำนี้อาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้สื่อสารต่อหน้าที่ชุมนุมชน เพราะผิดกาลเทศะ อาจละคำไว้ได้ หรือปรับเปลี่ยนเป็นคำว่า “หนังสือ” เพื่อเน้นย้ำประเด็นที่พูดให้ชัดเจน จึงจะเหมาะสม

ถ้าในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนกับพวกเราเสียขาดเพื่อนไป
ถ้าในชีวิตพวกเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนโลกนี้สูญเสียแสงแดด
ถ้าในชีวิตเราไม่มีหนังสือ มันก็เหมือนป่าที่ไม่มีสีเขียว (1/19)

จากตัวอย่าง พบว่านักศึกษาจีนใช้คำว่า “มัน” แทนเหตุการณ์ที่กล่าวถึงก่อนหน้า ในที่นี้ผู้พูดสามารถยกคำเปรียบเทียบเหตุการณ์ได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องพูดคำว่า “มัน” คั่นกลาง จึงอาจละไว้ได้ จะทำให้ภาษาลื่นไหล ไม่ขัดหูหรือขัดความรู้สึก

คนไทยอ่านหนังสือวันละ 2 บรรทัด ต่อคนค่ะ มันเป็นค่าเฉลี่ยที่ดูน้อยมาก (2/19)

จากตัวอย่าง พบว่านักศึกษาจีนใช้คำว่า “มัน” แทนเหตุการณ์ที่กล่าวถึงก่อนหน้า ในที่นี้ควรใช้คำว่า “ซึ่ง” ทำหน้าที่เป็นสรรพนามเชื่อมประโยคจะเหมาะสมมากกว่า

3) ใช้คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง การพูดที่ใช้คำภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่ยืมมาและมีคำไทยใช้แล้ว จัดเป็นภาษาปากประเภทหนึ่ง ซึ่งผู้พูดต้องระวังการใช้คำต่างประเทศ โดยเฉพาะการพูดที่เป็นพิธีการต้องใช้คำไทยที่บัญญัติให้ใช้แทนคำภาษาต่างประเทศนั้น ได้แก่

ผลการศึกษามหาวิทยาลัยยูหนึ่งเคยบอกว่า การอ่านหนังสือเป็นการเชื่อมต่อของสมองและการทำงานส่วนต่าง ๆ (1/13)

จากตัวอย่าง คำที่ขีดเส้นใต้เป็นการใช้คำระดับภาษาปาก เกิดมาจากการตัดคำและคำที่ตัดเป็นคำภาษาต่างประเทศ “University” ผู้พูดควรใช้คำไทยว่า “แห่งหนึ่ง” จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

วันนี้ดิฉันขอแชร์หนังสือที่ดิฉันชอบที่สุด (2/10)

คำว่า “แชร์” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Share” แปลว่า แบ่งปัน ในประโยคนี้ควรปรับแก้ไขเป็น *“วันนี้ดิฉันจะแบ่งปันเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือที่ดิฉันชอบที่สุด”* หรือ *“วันนี้ดิฉันจะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับหนังสือเล่มโปรดของดิฉัน”* จึงจะเหมาะสม

คำตอบออนไลน์ที่ได้รับกดไลค์เยอะที่สุดคือ.... (2/17)

คำว่า “กดไลค์” หรือ “กด Like” เป็นการแสดงความชื่นชมสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสังคมออนไลน์ แม้ว่าปัจจุบันจะยังไม่มีศัพท์บัญญัติ แต่สามารถใช้คำว่า “ชื่นชอบ, เห็นด้วย” แทนได้ ดังนั้น อาจปรับแก้ไขเป็น “คำตอบออนไลน์ที่มีผู้เห็นด้วยมากที่สุดก็คือ...” จึงจะเหมาะสม ส่วนคำว่าออนไลน์ (Online) เป็นคำศัพท์เฉพาะทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และโทรคมนาคม แสดงถึงสถานะการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถใช้สื่อสารได้ทั่วไป

เยาวชนส่วนใหญ่ใช้เวลาไปกับการดูทีวี (2/35)

คำว่า “ทีวี” เป็นการย่อคำจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่า “Television” ซึ่งสามารถใช้ภาษาไทยคำว่า “โทรทัศน์” จะเหมาะสมมากกว่า

3.5.2 ใช้คำไม่สุภาพ หมายถึง การใช้ภาษาพูดที่ถูกจัดว่าไม่สุภาพและไม่เหมาะสมจะนำมาสื่อสารกับบุคคลอื่น พบเพียง 2 คำ ได้แก่

หนังสือเปรียบเสมือนคลังความรู้ ความคิด วิทยากร เฮ้ย วิทยาการทุกด้าน (1/1)

จากตัวอย่าง เป็นจังหวะที่นักศึกษาจีนพูดผิด จากที่ตั้งใจจะพูดว่า “วิทยาการ” แต่พูดผิดเป็นคำว่า “วิทยากร” เมื่อคิดได้ว่าพูดผิด นักศึกษาจึงมีอาการร้อนรนจนเผลอออกเสียงคำอุทานที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว

หนังสือเหมือนผู้นำเที่ยว ควย...ควยบรรยายและอธิบายทิวทัศน์ที่เราพบเจอระหว่างทาง (1/21)

จากตัวอย่าง นักศึกษาจีนออกเสียงผิดพลาดหลายคำและหลายครั้ง โดยเฉพาะคำว่า “คอย” นักศึกษาจีนหลายคนออกเสียงไม่ค่อยชัดเจนนัก แต่สามารถกลมกลืนไปกับข้อความที่พูดไม่สะดุดหูผู้ฟัง มีเพียงนักศึกษาเพียงคนเดียวที่สะดุดคำนี้และพูดย้ำถึงสองครั้ง ซึ่งการออกเสียงคำที่ไม่ชัดเจนทั้งสองครั้ง ทำให้รู้สึกถึงความไม่สุภาพ

จากทั้งสองตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้การใช้คำไม่สุภาพไม่ได้เกิดมาจากความจงใจพูด แต่เกิดมาจากความพลั้งเผลอและการออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน ดังนั้น นักศึกษาจีนที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้และออกเสียงไม่ชัดเจน จึงมีโอกาสที่จะมีข้อบกพร่องในเรื่องภาษาค่อนข้างมาก ซึ่งบางคำที่หลุดออกมาอาจสร้างความรู้สึกไม่ดีให้แก่ผู้ฟังอีกด้วย จึงเป็นสิ่งที่ผู้พูดจะต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง

สรุปได้ว่า ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาระดับภาษามากที่สุดคือ การใช้คำไม่เหมาะกับกาลเทศะ โดยเฉพาะการใช้ภาษาปาก พบเป็นจำนวนมาก เกิดจากความคุ้นเคยที่นักศึกษาจีนใช้คำเหล่านั้นสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่วนการใช้สรรพนามไม่เหมาะสมและใช้คำไม่สุภาพ พบเพียงเล็กน้อย ซึ่งปัญหานี้สามารถแก้ไขได้ง่ายกว่าปัญหาอื่น ๆ เพราะสามารถขัดเกลาภาษาก่อนจะนำมาพูดได้ ดังนั้น นักศึกษาจีนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องระดับภาษาที่ถูกต้อง เพราะแต่ละวัฒนธรรมล้วนมีระดับภาษาที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละลักษณะ การเลือกใช้ภาษาสุภาพที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงถึงการเป็นสุภาพชนและเป็นผู้ที่มีมารยาทอันดี

4. ด้านการนำเสนอ

การนำเสนอ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการกล่าวสุนทรพจน์ หลังจากที่ผู้พูดได้เขียนเนื้อหา ปรับปรุงภาษา และเตรียมบุคลิกภาพเรียบร้อยแล้ว ถึงเวลาที่ต้องขึ้นนำเสนอบนเวทีจริง สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการนำเสนอคือ ความแม่นยำ มารยาทบนเวที การควบคุมอารมณ์ และการรักษาเวลาพูด จากผลการศึกษาพบปัญหาที่ปรากฏในด้านการนำเสนอ เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที และปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลา ตามลำดับ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ

ความแม่นยำ หมายถึง การพูดนำเสนอเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่มีสะดุด ไม่ท่องจำมาพูด มีความเป็นธรรมชาติ ซึ่งความแม่นย้ำนี้เป็นผลที่เกิดมาจากการฝึกซ้อมจนเกิดความชำนาญ จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับความแม่นยำ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 86.21 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 18 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 50)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. หยุดนิ่ง	50	100.00	มากที่สุด
2. พูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำเดิม	43	86.00	มากที่สุด
3. พูดลากเสียง	24	48.00	ปานกลาง
4. มีเสียงแทรก	20	40.00	น้อย
5. ตัดเนื้อความบางส่วนทิ้ง	10	20.00	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ 5 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ หยุดนิ่ง คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ พูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำเดิม คิดเป็นร้อยละ 86.00 อยู่ในระดับมากที่สุด พูดลากเสียง คิดเป็นร้อยละ 48.00 อยู่ในระดับปานกลาง มีเสียงแทรก คิดเป็นร้อยละ 40.00 อยู่ในระดับน้อย และตัดเนื้อความบางส่วนทิ้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบและเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย โดยตัวอย่างที่ประกอบการวิเคราะห์ส่วนนี้ผู้วิจัยจะถอดเสียงตามเสียงพูดของกลุ่มตัวอย่าง ใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) เพื่อแสดงจังหวะสะดุด

ใช้เครื่องหมาย / เพื่อแสดงการเว้นวรรคตอน และอธิบายท่าทางที่ปรากฏขณะพูดไว้ในเครื่องหมาย [ ] ดังนี้

4.1.1 หยุดนิ่ง หมายถึง อาการลืมเนื้อหาหรือจำเนื้อหาที่พูดไม่ได้ ทำให้หยุดการพูดและคิดหรือนึกเป็นระยะเวลาหนึ่ง ทำให้เนื้อความไม่ต่อเนื่อง ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาจีนทุกคนที่ขาดความแม่นยำจะหยุดนิ่งทุกคน บางคนใช้ระยะเวลาหยุดเล็กน้อย แต่บางคนยืนนิ่งค่อนข้างนาน พบทั้งที่ลืมช่วงใดช่วงหรือและลืมตลอดเรื่อง ดังนี้

1) สะดุดช่วงใดช่วงหนึ่ง ได้แก่

1.1) ลืมส่วนเริ่มต้น พบว่านักศึกษาจีนบางคนเมื่อกล่าวทักทายแล้ว จะหยุดนิ่งเพื่อนึกบทนำที่จะพูดต่อไป ในขณะที่บางคนพูดไปสัก 2-3 ประโยคก็ลืมสิ่งที่จะต้องพูดต่อ พบเพียงเล็กน้อย

1.2) ลืมส่วนเนื้อเรื่อง พบว่านักศึกษาจีนหลายคนที่มีปัญหาการลืม มักจะสะดุดในส่วนเนื้อเรื่อง เนื่องจากส่วนนี้มีปริมาณข้อมูลที่ต้องพูดจำนวนมาก ทำให้บางคนอาจจำได้เพียงบางช่วงบางตอนเท่านั้น โดยเฉพาะส่วนท้ายก่อนจะเข้าสู่สรุป นักศึกษาจะเริ่มลืมเนื้อหาและลืมต่อเนื่องไปจนกว่าจะพูดจบ

1.3) ลืมส่วนสรุป พบว่านักศึกษาจีนบางส่วนจะหยุดคิดในช่วงท้ายของการพูด เพราะลืมบทสรุป ทั้งนี้เป็นผลมาจากการสะดุดในช่วงเนื้อเรื่อง ทำให้สะดุดต่อในช่วงสรุปต่อเนื่องกัน

2) สะดุดตลอดเรื่อง ได้แก่ สะดุดหรือหยุดตั้งแต่เริ่มต้น เนื้อเรื่อง และส่วนสรุป พบว่านักศึกษาบางคนขาดความแม่นยำ โดยเฉพาะนักศึกษาจีนที่มีพื้นฐานภาษาไทยน้อย มักจะกังวลกับการท่องจำ เน้นการพูดตามสิ่งที่เขียนไว้ เมื่อสะดุดช่วงใดช่วงหนึ่ง ก็จะพูดต่อไม่ได้ ทำให้จังหวะของการพูดรวนไปทั้งหมด

แม้ว่าลักษณะการหยุดนิ่งจะเป็นข้อบกพร่องของนักศึกษาจีนทุกคน แต่บางคนส่งผลกระทบต่อการพูดในภาพรวมเพียงเล็กน้อย เพราะสามารถกลับเข้าเรื่องได้รวดเร็ว ในขณะที่บางคนไม่สามารถทำได้ จึงมีจังหวะการพูดขาด ๆ หาย ๆ ตลอดการพูด เป็นปัญหาที่ทำให้เนื้อความไม่ต่อเนื่องกัน ผู้ฟังไม่สามารถจับประเด็นของการพูดได้ อีกทั้งยังก่อให้เกิดความน่ารำคาญและเบื่อหน่ายอีกด้วย ตัวอย่างเช่น

ในปัจจุบันนี้ หนังสือเปรียบเสมือน...คลังความรู้ ความคิด วิทยากร...เฮ้ย ...วิทยาการทุกด้าน ***[หยุดนิ่ง-พึมพำ]*** *จึง...จึงทำให้...จึงทำให้มนุษย์ ได้เรียนรู้... ได้เรียนรู้...ได้คิดอ่าน และพยายามบันทึกลายลักษณ์อักษร*

ในโลก...ในโลกนี้ มีคำกล่าวว่า หนังสือคือบันได...หนังสือคือบันได... ***[หยุดนิ่ง-พึมพำ]****...คือบันได และหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา* ***[หยุดนิ่ง]*** *(1/1)*

จากตัวอย่างนี้ เป็นข้อความในส่วนการเกริ่นนำ ผู้พูดมีอาการตื่นเวทีค่อนข้างมาก ทำให้จำเนื้อหาไม่ได้ตั้งแต่เริ่มเรื่อง ทำให้การพูดสะดุดตลอดเรื่อง มีหลายช่วงที่หยุดนิ่งพร้อมกับมีเสียงพึมพำเบา ๆ เพื่อทบทวนสิ่งที่จะพูด

พวกเราก็เป็นเยาวชนด้วย หนังสือที่พวกเราเคยอ่านมา...หนังสือที่พวกเราเคยอ่านมาจะช่วยสร้างโลกทัศน์ให้พวกเราเอง ***[หยุดนิ่ง]***

อ่านหนังสือยิ่งมาก ได้ความรู้ยิ่งมาก จึงจะให้ตัวเองยิ่งเก่ง ***[หยุดนิ่ง]***

เมื่อเรียนจบแล้ว พวกเราจะเข้าสังคม จะไปดำเนินชีวิตในสังคมจริง การดำเนินชีวิตในสังคมไม่ค่อยเหมือนการดำเนินชีวิตในโรงเรียน มันจะยากกว่า... (1/4)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่า ผู้พูดพูดตามจังหวะการพูดปกติ แต่เมื่อสะดุด จะหยุดนิ่งเพื่อนึกเนื้อหา และจะเป็นเช่นนี้เป็นระยะจนพูดจบ นอกจากนี้เมื่อสังเกตจากข้อความที่พูดหลังจากหยุดนิ่งเนื้อหาจะไม่เป็นลำดับเหตุผล และขาดความสัมพันธ์ระหว่างกัน

แต่บางคน...ไม่สามารถอ่านหนังสือออก หรือไม่มี...ใจรักอ่านหนังสือ เอ่อ ...พฤติกรรม...พฤติกรรมเหล่านี้ เอ่อ...พวกเขาจะ...พวกเขาจะสามารถ...สามารถ ... พวกเขาจะสามารถ... ***[หยุดนิ่ง]*** *...สามารถ...เอ่อ...แก้ไขได้ยังไง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไร ผมคิด เอ่อ...****[หยุดนิ่ง]*** *...เพียง...เพียงแค่...เพียงแค่ต้องเปิดใจ...จะอ่านและเห็นคุณค่าของการอ่าน (1/23)*

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่า ผู้พูดมีปัญหาการพูดติดขัดมาตั้งแต่เริ่มต้นข้อความ มีเสียงแทรกและพูดซ้ำ ๆ หลายครั้ง จนไม่สามารถจะพูดได้จึงหยุดนิ่ง เป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น ซึ่งไม่ว่าจะเป็นข้อบกพร่องลักษณะใดก็ล้วนทำให้การพูดขาดความต่อเนื่องทั้งสิ้น

ลักษณะการหยุดนึกนี้ บางคนจะยืนนิ่งเฉย ค่อย ๆ คิด แล้วจึงพูดต่อไปได้ แต่ส่วนใหญ่จะมีอาการอื่น ๆ เกิดร่วมด้วยเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการพูดซ้ำ ๆ การลากเสียงหรือหน่วงจังหวะการพูดให้ช้าลง การออกเสียง เอ่อ..อ่า หรือการตัดเนื้อหาทิ้งที่ลืมทิ้ง

4.1.2 พูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำเดิม พบว่านักศึกษาจีนที่ขาดความแม่นยำในการพูด จะพูดซ้ำคำหรืออยู่กลุ่มคำเดิม ๆ อยู่หลายครั้ง ตัวอย่างเช่น

อ่านหนังสือเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตของคนเรา แต่ถ้ามัวแต่อ่านหนังสือแล้วไม่คิดตาม ก็เปรียบเสมือนมีความรู้มากมาย <u>กลับ</u>...<u>แต่กลับ</u>...<u>กลับ</u>...<u>กลับ</u> ไม่ได้ใช้ประโยชน์ (2/28)

หรือ

อ่านหนังสือ เราได้...เราจะได้ความรู้ใหม่ ความรู้เรามากยิ่งขึ้น เมื่อเราเผชิญหน้าท้าทาย เรา...เราก็...เราก็...เราก็พร้อมเต็มที่...มากยิ่งขึ้น จะมี...จะมีโอกาสที่ชนะ (2/2)

หรือ

เยาวชน...เยาวชนเป็น...เป็นส่วน...เป็นส่วนสำคัญ...ในประเทศ...เอ่อ...ถ้าเยาวชน...ถ้าเยาวชนมีความรู้...และความ...และความมีชีวิตชีวา ประเทศนี้จะมี...จะพัฒนา...จะพัฒนา...จะพัฒนาที่ยิ่งขึ้น (2/31)

หรือ

ถึงแม้คุณพ่อคุณแม่ของเธอทั้งสองคนก็เสียชีวิตไป แต่เธอก็ไม่เคย....แต่เธอก็ไม่เคย [หยุด] หมดหวัง...และหมดหวัง และไม่เคยคิดว่าจะยอมแพ้ให้ชีวิตกลับยังสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ (1/3)

หรือ

ดิฉันเคย...เคยมีประสบการณ์...เคยมีประสบการณ์จะถ่ายทอดลักษณะให้รายละเอียดจากหนังสือ (2/23)

หรือ

ในโลก...ในโลกนี้ มีคำกล่าวว่า หนังสือคือบันได...หนังสือคือบันได...คือบันได และหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา (1/1)

หรือ

บางครั้งเราอาจ...เราก็อาจรู้สึกว่าความคิดเห็นของเราช่างพ้องกันกับเรื่องราวในหนังสือ ก่อเกิดแนว...ก่อเกิดแนวทางในการสะกด...สะกดลอยหรือ....หรือแยกตัวเองออกมาจากสิ่งเหล่านั้นได้ (2/18)

หรือ

มนุษย์เราทุกคนมีความเข้าใจในโลกจำนวนไม่เยอะ ตั้งแต่เกิดมาก็ได้รับข้อมูล...[กระสับกระส่าย]...ตั้งแต่เกิดมาก็ได้รับข้อมูลจากภายนอกเพื่อปรับตัวเข้าใจ...เพื่อปรับตัวเข้าใจ...[หยุดนิ่ง-ก้มหน้านึก]...เพื่อปรับตัว...เพื่อปรับตัวเข้าใจ... (2/29)

หรือ

หนังสือ...หนังสือสามารถส่งเสริม...หนังสือสามารถส่งเสริมสุขภาพ...ทางร่างกายและจิตใจของเยาวชน โลกทัศน์ของเยาวชนยังสร้างไม่สมบูรณ์ ต้องอ่านหนังสือที่เหมาะสม...ต้องอ่านหนังสือที่เหมาะสม หนังสือสามารถควบคุมพฤติกรรมของเยาวชน หนังสือที่เป็นประโยชน์...ที่สามารถส่งเสริม...พัฒนาการรอบด้านของเยาวชน (1/18)

หรือ

แม็กซิม กอร์กี ผู้ที่เป็นนักเขียน นักการเมืองที่มีอิทธิพลอย่างมาก... แม็กซิม กอร์กี ผู้ที่เป็นนักเขียน นักการเมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลกกล่าวไว้ว่า "หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์" (1/11)

หรือ

ตามข้อมูลที่แสดงผลว่า ในปี ค.ศ.2015 เวลาในการอ่านหนังสือโดยเฉลี่ย...เวลาในการอ่านหนังสือทั่วโลกโดยเฉลี่ยสำหรับเยาวชนอยู่ที่ 20 นาทีต่อวันเท่านั้น (1/11)

หรือ

มนุษย์ที่มีความสามารถในด้านการ...คนที่มีความสามารถในการอ่านจะมีการจำที่เหนือกว่าคนที่ไม่มีทักษะในการอ่าน กระบวนการอ่านของมนุษย์เปรียบเสมือน...กระบวนการอ่านของมนุษย์เปรียบเสมือนการฝึกฝนสมองของตัวเอง ทำให้มีความสามารถในด้านการจำที่ดีกว่าคนที่ไม่มีทักษะในการอ่าน (2/1)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า อาการพูดซ้ำไปซ้ำมาหรือพูดติดอ่างนั้น มักจะเริ่มจากซ้ำเป็นคำเดิมหลาย ๆ ครั้ง จากนั้นเริ่มเป็นกลุ่มคำ และบางคนพูดซ้ำประโยคหรือข้อความขนาดที่ยาวขึ้น

4.1.3 พูดลากเสียง หมายถึง อาการพูดยานคาง มีความเร็วในการพูดช้ากว่าจังหวะปกติ เกิดจากการพยายามถ่วงเวลาเพื่อนึกเรื่อง จึงลดความจังหวะการพูดให้ช้าลง ลากเสียงคำให้ยืดยาวขึ้น ผู้ที่พูดลากเสียงจะมีระดับเสียงเบากว่าปกติ และขาดพลัง บางคนช้ามากจนผู้ฟังได้ยินการพูดเป็นคำ ๆ แทนที่จะเป็นประโยคหรือข้อความ ตัวอย่างเช่น

พวกเราอ่านหนังสือสร้างรากฐานชีวิตตัวเอง ทำให้ไม่เป็นกบในกะลาและทำให้เราเป็นคนที่มีความรู้และประสบ...และวัฒนธรรม ***[ลากเสียง]*** *ดังนั้น เราจะพูดว่า หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน (1/14)*

หรือ

หนังสือสามารถควบคุมพฤติกรรมของเยาวชนที่เป็นประโยชน์...ที่สามารถ...หนังสือที่เป็นประโยชน์...ที่สามารถ ***[ลากเสียง]*** *ส่งเสริม...เอ่อ...พัฒนาการ...รอบด้านของเยาวชน (1/18)*

หรือ

คุณจงได้กลายเป็นคนที่มีคุณธรรม จริยธรรม และสติปัญญา มีรสนิยมและ...ภาพ...ลักษณ์อันสง่างาม จงได้พัฒนาคุณภาพ... ***[ลากเสียง]*** *คุณภาพแห่งชีวิตของตนเองและประสบความสำเร็จ (1/15)*

หรือ

หนังสือกับชีวิตของพวกเรามีความสัมพันธ์อย่างมาก หนังสือเป็นแหล่งที่มาของความรู้ เป็นเข็มทิศของชีวิต และ<u>ยังเป็น/เพื่อน/ของ/เรา/ด้วย</u> ***[ลากเสียง]*** *(1/19)*

หรือ

<u>สุดท้าย</u> <u>เพื่อน ๆ /ก็/รู้ว่า/หนังสือของเรา/มีประโยชน์ และ/มีค่าต่อเรา เรา/ก็ต้อง/อ่านหนังสือมาก ๆ ค่ะ</u> ***[ลากเสียง]*** *[1/1]*

การพูดลากเสียงมักพบในช่วงที่สะดุดค่อนข้างถี่ เริ่มจากพูดเป็นคำ ๆ แล้วลากเสียงในขณะที่พูดไปคิดไป ข้อบกพร่องนี้ส่งผลกระทบต่อปัญหาเรื่องการใช้เสียงที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้แล้วด้วย

4.1.4 มีเสียงแทรก ลักษณะการสะดุดของการพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ การมีเสียงแทรกระหว่างการพูด ซึ่งเสียงแทรกนั้นไม่ได้เอื้อต่อเนื้อความแต่อย่างใด จากกลุ่มนักศึกษาจีนที่มีปัญหาเรื่องความแม่นยำ พบว่าในขณะที่นึกเนื้อเรื่องอยู่นั้นจะมีเสียงแทรกตามมาด้วย แบ่งเป็น 2 ลักษณะย่อย ๆ ได้แก่

1) เสียง “เอ่อ...” ผู้พูดที่ขาดความแม่นยำหลาย ๆ คน เลือกวิธีการนึกคิดด้วยการส่งเสียงเป็นคำพูด และเสียงที่ได้ยินค่อนข้างบ่อยก็คือ “เอ่อ อื่อ” ตัวอย่างเช่น

หนังสือก็...<u>เอ่อ</u>...การอ่านหนังสือ...ก็...<u>เอ่อ</u>...ก็เป็น...ก็เป็น...ก็ปลอบใจเรา และให้กำลังใจเราได้เวลาเราอยากถอย (2/27)

หรือ

เยาวชนเป็น...<u>เอ่อ</u>...ช่วงเวลาที่ดีที่สุดของแต่ละคน <u>เอ่อ</u>...ได้รับความรู้แล้ว ก็เป็นเวลาที่...<u>เอ่อ</u>...จะ...และเป็นเวลาที่...จะ...สร้างค่านิยมที่ถูกต้อง... (1/22)

หรือ

หนังสือก็เป็นสิ่งที่สืบทอดความรู้ของมนุษย์ ถ้าไม่มีหนังสือ ถ้าไม่มีหนังสือ <u>เอ่อ</u>... ความรู้ <u>อื่อ</u>...มนุษย์... มนุษย์จะไม่สามารถสืบทอดความรู้ให้ลูกหลานต่อไป ถ้าไม่มีหนังสือ สัง...<u>เอ่อ</u>... สังคมมนุษย์จะพัฒนาอย่างไม่รวดเร็ว ถ้าไม่มีหนังสือ พวกเราแค่ใช้การพูดสื่อสารกัน ความรู้จะเก็บไม่ได้ (1/5)

หรือ

<u>เอ่อ</u>...<u>เอ่อ</u>...เอาหนังสือ...<u>เอ่อ</u>...เอา...<u>เอ่อ</u>...เอาหนังสือมาอ่าน...อ่านเล่มหนึ่ง จะทำให้คุณ...คุณได้ <u>เอ่อ</u>...มองเห็น มองเห็นแสงว่างทางชีวิตและเกิดภูมิปัญญาด้วย <u>เอ่อ</u>...สามารถ...<u>เอ่อ</u>...สา...<u>เอ่อ</u>...สามารถทำให้คุณ...สามารถทำให้คุณ...ทำ...<u>เอ่อ</u>..สามารถทำให้คุณ..ไม่หลงทางในชีวิต (1/12)

โดยปกติแล้ว การมีเสียงแทรก เอ่อ... ในช่วงที่นึกเนื้อหานั้นพบในกลุ่มนักศึกษาจีนหลายคน แต่จะพบเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ส่งผลกระทบต่อจังหวะการพูด มีเพียงบางส่วนที่พูดจนติดปาก และมาก

เกินไปดังตัวอย่าง จนทำให้เนื้อความเสียหายและเสียอรรถรสของถ้อยคำ ซึ่งผู้ฟังก็ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่พูดได้ จนกว่าจะตัดคำเหล่านี้ทิ้ง ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาจีนที่มีปัญหานี้รุนแรงมักเป็นกลุ่มที่ออกเสียงภาษาไทยไม่ค่อยชัดเจน จึงไม่มั่นใจในการเปล่งเสียงคำ ส่งผลให้พูดติด ๆ ขัด ๆ ดังตัวอย่างดังกล่าว

2) เสียงพึมพำ ลักษณะการพูดพึมพำใกล้เคียงกับการพูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำ เพียงแต่จะไม่สามารถจับเนื้อความหรือถ้อยคำที่พูดได้ เพราะผู้พูดจะขยับปาก ไม่ส่งเสียงหรือส่งเสียงค่อยข้างเบา ตัวอย่างเช่น

*ความรู้จะอยู่กับเราจนไปวันตาย [หยุดนิ่ง] เอ่อ...**[พึมพำ]** เยาวชนรวมถึงฉันและนักศึกษาทุกคนต้องบอกตัวเองว่าการเรียนหนังสือสามารถ...การเรียนหนังสือคือการวางหลักฐานใน...การวางหลักฐานสำหรับชีวิตในอนาคตของทุกคน **[พึมพำ]** (1/2)*

หรือ

*ท่านผู้มีเกียรติคะ หนังสือเป็นมิตร เป็นสิ่งที่มาจากอารยธรรมของมนุษย์ [หยุดนิ่ง] เอ่อ... **[พึมพำ]** ...อ่านหนังสือก็เป็นทางที่เก็บความรู้ได้ **[พึมพำ]** นับเป็นวิธีการแก้ไขปัญหาของสังคมมนุษย์ และ...เอ่อ... และการพัฒนาตัวเอง พัฒนาสังคมมนุษย์ จึงได้...จึงได้อาศัยอยู่ในโลกอย่างยั่งยืนตลอดไป (1/5)*

หรือ

*นอกจากนี้ เราก็ได้...เราก็ได้เห็นว่า หนังสือยังเป็นรากฐานของเรา **[พึมพำ]** ดังนั้น หนังสือ...ผูกพันกับชีวิตของเรา...อย่างสนิทสนม (1/21)*

การออกเสียงพึมพึมหรืองึมงำในปากนั้น ส่วนใหญ่จะทวนคำหรือกลุ่มคำก่อนหน้าหลายครั้ง แต่ไม่ออกเสียงเหมือนกับการพูดซ้ำคำ เป็นลักษณะหนึ่งที่พบในกลุ่มนักศึกษาจีนที่ขาดความแม่นยำ

4.1.5 ตัดเนื้อความบางส่วนทิ้ง หมายถึง การละข้อความบางอย่าง โดยกล่าวถึงเพียงครึ่งเดียว เกิดในช่วงเวลาที่นึกไม่ได้ ทำให้ตัดทิ้งทันที เมื่อฟังจะรู้สึกเนื้อความไม่ต่อเนื่องกัน ส่งผลเสียต่อเนื้อหา เพราะทำให้ไม่เป็นลำดับและขาดความเป็นเหตุเป็นผล ตัวอย่างเช่น

...ในปัจจุบันนี้ หนังสือคือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญกับวัยรุ่นและสิ่งที่ต้องเจอใน...ชีวิตประจำวันมาก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือการ์ตูน หนังสือเรียน และอีกมากมาย ต่างมีบทบาทในชีวิต ซึ่งอ่านหนังสือมีประโยชน์มากมาย ดังนี้

*หนึ่ง ทำให้เรามีความรู้ ทำให้มีโสต...ทำให้พวกเรามีโสตความเครียดทำให้เรามีสำ...**[เนื้อความขาดหาย]**...มีความบันเทิง ทำให้เรามีความ...จำ...**[เนื้อความขาดหาย]**.*

*จากบทบาทข้างต้น หนังสือมีประโยชน์มากมายต่อการใช้ ... **[เนื้อความขาดหาย]**. ในปัจจุบันนี้อย่างมาก ซึ่ง...ซึ่งขึ้นอยู่จะเลือกอ่านแบบไหน (1/20)*

หรือ

*ฉะนั้น หนังสือเป็นมิตรแท้ของเรา นอกจากนี้ เราก็ได้...เห็นว่า หนังสือยังเป็นรากฐานของเรา ดังนั้น หนังสือ...ผูกพันกับชีวิตของเรา...อย่างสนิทสนม พวกเยาวชนต้องรักษาหนังสือ และ...**[เนื้อความขาดหาย]**... กับหนังสือเป็น... กลายเป็น...เพื่อนตลอดไป (1/21)*

หรือ

*กอร์กีเคยกล่าวไว้ว่า หนังสือเป็น...เอ่อ...เยาวชนไม่อาจทิ้ง... เอ่อ...**[เนื้อความขาดหาย]**...ที่สำหรับครู มีหนังสือเล่มหนึ่งที่ดีที่สุด เหมือนคุณมี... เอ่อ...เพื่อหนึ่งคนที่ดีที่สุด เอ่อ...การอ่านหนังสือเล่มโปรด...ของเรา ไป...ไป...ไป... ไป...ไป...ไปพร้อมความรู้สึกว่า...**[เนื้อความขาดหาย]**... ภูมิปัญญาของผู้เขียน (1/22)*

หรือ

*เมื่อเรามีปัญหาเขาก็แก้ไขให้เรา เมื่อเราเบื่อ...ก็...เขาก็... เมื่อเราเบื่อเขาก็... อย่าง...**[เนื้อความขาดหาย]**...อ่านอย่างช้า ๆ ได้*

*ฟราน...ฟราน...ฟรานซิส...เบคอน เคยกล่าวเน้นว่า การอ่านของ... การอ่านเป็น...การอ่านทำให้เรากลาย...ทำให้...ทำให้คนเป็นคนเต็มคน การเขียนทำให้คน...ทำให้คนสมบูรณ์ เราต้อง...**[เนื้อความขาดหาย]**... เพราะ...เพราะการอ่านทำ...การอ่านมากทำให้เรา...ทำให้เรา...ทำให้เรามีปัญญา (2/4)*

หรือ

*มนุษย์เราทุกคนมีความเข้าใจในโลกจำนวนไม่เยอะ ตั้งแต่เกิดมาก็ได้รับข้อมูล...ตั้งแต่เกิดมาก็ได้รับข้อมูลจากภายนอกเพื่อปรับตัวเข้าใจ...เพื่อปรับตัวเข้าใจ ...เพื่อปรับตัว...เพื่อปรับตัวเข้าใจ...**[เนื้อความขาดหาย]**... นอกจากสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สอนให้ เรายังต้องไปเรียนสิ่งอื่นต่าง ๆ (2/29)*

หรือ

*หนังสือเป็นเพื่อนของเรา เราควรต้องดูแลหนังสือทุกเล่ม เพราะว่าหนังสือแต่ละเล่มก็เป็นแหล่งที่อุดมไปด้วย**...[เนื้อความขาดหาย]**... (2/30)*

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น จะเห็นลักษณะของการพูดค้างอยู่เป็นคำหรือกลุ่มคำ แล้วจังหวะการพูดสะดุด จึงข้ามสิ่งที่จะต้องพูดต่อไปไปสู่อีกเหตุการณ์หนึ่ง ข้อบกพร่องนี้ส่งผลเสียต่อความสมบูรณ์ของเรื่องราว

สรุปว่า ข้อบกพร่องที่ส่งผลเสียต่อความแม่นยำของการพูดมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การหยุดนิ่ง การพูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำ การมีเสียงแทรก การพูดลากเสียง และการตัดเนื้อความทิ้ง โดยที่นักศึกษาจีนแต่ละคนมักจะมีข้อบกพร่องมากกว่า 1 ลักษณะ ซึ่งสัมพันธ์กับเรื่องการใช้เสียงที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้แล้ว ข้อบกพร่องเหล่านี้ทำให้การพูดไม่ราบรื่น ผู้พูดที่บกพร่องมาก ย่อมทำให้ผู้ฟังไม่ติดตามและรู้สึกเบื่อหน่ายในท้ายที่สุด

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์

การควบคุมอารมณ์ หมายถึง การระงับความรู้สึกที่อาจจะส่งผลให้การพูดล้มเหลว โดยเฉพาะความรู้สึกหวาดกลัว ตื่นเต้น ประหม่า หรือที่เรียกลักษณะเหล่านี้ว่า “การตื่นเวที” จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.60 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 77.59 อยู่ในระดับมาก สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 19 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 45)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. อาการประหม่าที่ปรากฏทางสีหน้าและแววตา	37	82.22	มากที่สุด
2. อาการประหม่าที่ปรากฏทางกิริยาท่าทาง	36	80.00	มาก
3. อาการประหม่าที่ปรากฏทางเสียง	32	71.11	มาก

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์ 3 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ อาการประหม่าที่ปรากทางสีหน้าและแววตา คิดเป็นร้อยละ 82.22 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ อาการประหม่าที่ปรากฏทางกิริยาท่าทาง คิดเป็นร้อยละ 80.00 อยู่ในระดับมาก และอาการประหม่าที่ปรากฏทางเสียง คิดเป็นร้อยละ 71.11 อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบโดยถอดเสียงตามจังหวะการพูด และเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

4.2.1 อาการประหม่าที่ปรากฏทางสีหน้าและแววตา เมื่อเกิดความตื่นเต้น ลักษณะที่ปรากฏทางสีหน้าคือเคร่งเครียด บึ้งตึง ไม่ยิ้มแย้ม บางคนทำหน้าเศร้าคล้ายจะร้องไห้ บางคนยิ้มเขิน ๆ ขณะลืมหรือพูดผิด ส่วนลักษณะที่ปรากฏทางแววตา คือ สายตาล่อกแล่ก กะพริบตาถี่ หลับตานึก เหลือบมองเพดาน ซึ่งทั้งสองลักษณะมักเกิดร่วมกันเสมอ

4.2.2 อาการประหม่าที่ปรากฏทางกิริยาท่าทาง การควบคุมอารมณ์ไม่ได้จะปรากฏทางกิริยาท่าทางค่อนข้างมาก จึงพบว่าหลาย ๆ การเคลื่อนไหวที่แสดงให้รู้ว่าผู้พูดกำลังตื่นกลัวหรือวิตกกังวล จากการศึกษาพบว่า แม้นักศึกษาจะพยายามควบคุมอารมณ์ของตนโดยไม่เคลื่อนไหวหรือแสดงท่าทาง แต่สามารถสังเกตเห็นได้จากกิริยาท่าทางบางอย่าง ได้แก่ การก้มหน้าก้มตาพูด กำมือแน่นเพื่อระงับความกลัว หายใจแรงกึ่งหอบ ตัวเกร็งฝืนธรรมชาติหรือบางคนก็มีอาการกระสับกระส่าย ซึ่งอาการต่าง ๆ เหล่านี้ พบในกลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคน บางคนแสดงออกมาเพียงเล็กน้อย แต่บางคนแสดงออกมาก ทั้งนี้ ข้อบกพร่องเหล่านี้มักปรากฏร่วมกันเสมอ ตัวอย่างเช่น

*นักเขียนของประเทศรัสเซียเคยว่า “หนังสือเป็นบันได...**[เหลือบมองเพดาน]**...หนังสือเป็นบันไดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์”*

*หนังสือคือครูคนหนึ่ง นำเราชื่นชมความหมายที่แท้จริง หนังสือคือโคมไฟที่ในมืดมน ชี้ให้เห็นอย่างชัด...อย่าง...อย่างชัดเจน**...[ยิ้มเขินอาย]...**ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนทางของชีวิตเรา (2/2)*

หรือ

*หนังสือนอกจากสืบทอดภาษาให้แก่เรา ยังเป็นคู่มิตรของเรา **[กลอกตาไปมา–เม้มปาก]** ขณะที่เรามีความวุ่นว่ายเกี่ยวกับงาน เราก็อ่านหนังสือช่วยได้ (1/10)*

หรือ

*ความรู้...ความรู้ที่...ความรู้ที่...ความรู้ที่สามารถส่ง...**[พึมพำ–มองเพื่อน–ยิ้ม]**... [เนื้อความขาดหาย] ...*

*หนังสือ...หนังสือจะชักจูง...พาพวกเรา...ไปสู่...ทางที่ถูกต้อง หนังสือ **[พึมพำ–หยุดนิ่ง]** หนังสือ...หนังสือเป็นเพื่อน หนังสือเป็นเพื่อนแล้วครูที่ดีของเยาวชน (1/18)*

หรือ

*หนังสือเป็น...**[ก้มหน้า–หลับตา–ขยับแว่นขึ้น]**...เป็น...หนังสือเป็นการเปิดประตูสู่โลกกว้างที่ไร้ขอบเขตค่ะ (2/19)*

หรือ

*ฉะนั้น หนังสือเป็น...มิตรแท้ของเรา นอกจากนี้ เราก็ได้...เราก็ได้เห็นว่าหนังสือยังเป็นรากฐานของเรา **[พึมพำ–หันมองเพื่อน]** ดังนั้น หนังสือ...ผูกพันกับชีวิตของเรา...อย่างสนิทสนม **[มีอาการหอบ–หายใจแรง]** เรา...พวกเยาวชนต้องรักษาหนังสือ และ...กับหนังสือเป็น...กลายเป็น...เพื่อนตลอดไป*

*ขอบคุณค่ะ **[ก้มหน้าไหว้–เม้มปาก–หน้าเศร้า]** (1/21)*

หรือ

*หนังสือทำให้ชีวิตของเรา...กลายเป็น... **[เหลือบมองซ้ายทีขวาที]**... กลายเป็นมีสีสัน ...**[พึมพำ–กลอกตา–ยิ้มเขิน–กระสับกระส่าย]** เราต้อง... **[ยิ้ม–เหลือบมองเพดาน–เม้มปาก–ถูกมือ]**...เพราะการอ่านทำ...การอ่านมากทำให้เรา...ทำให้เรา...ทำให้เรามีปัญญา พัฒนาความคิดและจิตใจที่ดีงาม (2/4)*

หรือ

*ในโลก...ในโลกนี้ มีคำกล่าวว่า หนังสือคือบันได...หนังสือคือบันได... **[ถอนหายใจ–หน้าเศร้า]**...คือบันได และหนังสือเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา [หยุดนิ่ง–พึมพำ] ถ้าเรา...ถ้าเรา...[หายใจแรง – อาการหอบ] ถ้าเราทิ้งหนังสือไปก็เหมือนเราทิ้งเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา **[หันมองเพื่อน–พึมพำ–หยุดนิ่ง–หายใจแรง–ถอนหายใจ]** (1/1)*

หรือ

*หนังสือจึงไม่เพียงแต่เป็น...ทรัพยากรให้ความรู้ ความบันเทิงเท่านั้น **[พึมพำ–ก้มหน้า–เม้มปาก–กระสับกระส่าย–ขยับถอยหลัง–หันซ้ายหันขวา–หลับตา–ทิ้งมือลงต่ำ–ทัดผม]** ...เอ่อ...หาก...หากยัง...หากยังทำหน้าที่เป็นเพื่อนที่กล่อมเกลาจิตใจ **[หยุดคิด-ส่ายหน้า]** (2/9)*

4.2.3 อาการประหม่าที่ปรากฏทางเสียง เมื่อเกิดความตื่นเต้น ลักษณะทางเสียงที่ปรากฏคือเสียงสั่น จังหวะตะกุกตะกัก บางคนพูดช้าและเบาลง

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่ขาดความมั่นใจมักกังวลว่าจะล้มเหลวในการพูด จะแสดงออกด้วยความหวาดหวั่น เมื่อเกิดอาการสะดุดหรือลืมเนื้อหา จึงมีท่าทางกระวนกระวายในหลายลักษณะดังกล่าว เรียกว่า “ไม่สามารถควบคุมอารมณ์” ได้ ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ปัญหาการควบคุมอารมณ์นั้นพบในนักศึกษาจีนเกือบทุกคน เพราะความตั้งใจที่จะทำให้ดี ความกังวลเรื่องภาษาหรือเนื้อหา และความไม่คุ้นเคยกับการอยู่บนเวทีและสบสายตาผู้ฟังจำนวนมาก ทำให้เกิดอาการตื่นเวที บางคนพบลักษณะเดียว แต่บางคนพบหลายลักษณะ ซึ่งจะแสดงอาการมากหรือน้อย ย่อมแตกต่างกันไปตามความมั่นใจส่วนบุคคลบางคนเก็บอาการได้มิดชิด แต่บางคนแสดงออกชัดเจน จนส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพและการนำเสนอตามมา

4.3 ปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที

มารยาท หมายถึง การแสดงความเคารพและให้เกียรติผู้ฟัง ตั้งแต่เริ่มเดินสู่บนเวที ผู้พูดควรทักทายผู้ฟังด้วยคำพูดหรือท่าทางที่อ่อนน้อม สุภาพ และจริงใจ กระทำเช่นเดียวกันในตอนพูดจบก่อนลงจากเวที นอกจากนี้ยังหมายรวมถึงการให้เกียรติผู้ฟังในลักษณะอื่น ๆ เช่น ไม่ยกตัวอย่างที่เสื่อมเสียต่อบุคคลหรือกลุ่มคน ไม่ชี้หน้าผู้ฟัง ไม่พูดประชดประชันเสียดสี ไม่กระแทกเสียง เป็นต้น จากผลการ

ประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับมารยาทบนเวที ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.09 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 60.35 อยู่ในระดับมาก สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 20 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 35)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม	35	100	มากที่สุด
2. อากัปกิริยาขณะทักทายไม่เหมาะสม	8	22.86	น้อย
3. ถ้อยคำและน้ำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม	5	14.29	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : ลักษณะข้อบกพร่องที่พบในนักศึกษาจีนแต่ละคน อาจพบได้มากกว่า 1 ลักษณะ

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที 3 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ อากัปกิริยาขณะทักทายไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 22.86 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และถ้อยคำและน้ำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 14.29 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ สามารถวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบโดยถอดเสียงตามจังหวะที่พูดและเรียงตามลำดับข้อบกพร่องที่พบมากไปน้อย ได้ดังนี้ สามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

4.3.1 อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม กิริยาท่าทางขณะพูด เป็นอาวุธที่จะสนับสนุนเนื้อความให้เด่นชัด และทำให้บรรยากาศรอบตัวผู้พูดเป็นธรรมชาติ ซึ่งนักศึกษาจีนบางคนที่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ จะมีกิริยาท่าทางบางอย่างที่ไม่เหมาะสม ส่งผลกระทบต่อมารยาทที่ดีของผู้พูดเป็นอย่างมาก ได้แก่

1) กิริยาท่าทางที่ไม่สุภาพ พบ 2 ข้อบกพร่องที่ส่งผลต่อมารยาท ได้แก่ การเดินลงส้นเท้าเสียงดัง และอาการกระแอมหรือไอตลอดเวลา

2) กิริยาท่าทางที่ไม่สำรวม ท่าทางที่สำรวม คือท่าทางที่อยู่ถูกจัดวางไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสม ซึ่งผู้พูดต้องระมัดระวังในการแสดงออกต่อหน้าผู้คนเป็นอย่างมาก จากการศึกษาพบว่าท่าทางที่ไม่สำรวม คือ ท่าทางหลุกหลิก การยืนแยกปลายเท้าในกลุ่มนักศึกษาหญิง การยืนแยกเท้าห่างในกลุ่มนักศึกษาชาย และการวางมือประสานกันในระดับต่ำ ซึ่งลักษณะสุดท้ายนี้พบมากที่สุด โดยนักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะทิ้งปลายแขนเหยียดตรงและกุมมือไว้แบบสบาย ๆ ซึ่งเป็นท่าทางที่ไม่ควรปฏิบัติเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่หรือผู้คนจำนวนมาก ดังนั้น กิริยาท่าทางดังกล่าวจึงส่งผลเสียต่อผู้พูด ทำให้ผู้ฟังอาจตัดสินว่าเป็นผู้พูดที่ไม่มีมารยาท

3) กิริยาท่าทางที่ไม่สนใจผู้ฟัง การละเลยผู้ฟังเป็นการทำลายตัวผู้พูด เพราะหากผู้พูดไม่สนใจผู้ฟัง ผู้ฟังก็จะไม่สนใจผู้พูด จึงทำให้การพูดในครั้งนั้น ๆ ไม่ประสบความสำเร็จ จากการศึกษาการใช้สายตา พบลักษณะการมองต่ำหรือก้มหน้าก้มตาพูด โดยไม่สนใจผู้ฟัง และสีหน้าที่เป็นมิตร บึ้งตึง ไร้รอยยิ้ม ล้วนเป็นสิ่งบอกถึงมารยาทของผู้พูดที่ไม่ดี ผู้ฟังจึงรู้สึกได้ว่าผู้พูดไม่ให้เกียรติตน

4.3.2 อากัปกิริยาขณะทักทายไม่เหมาะสม การกล่าวคำทักทายด้วยคำพูดและแสดงออกด้วยท่าทางที่เหมาะสมในขณะที่เริ่มต้นการพูดและเสร็จสิ้นการพูดเป็นวัฒนธรรมที่ดีงามของของทุกชนชาติ เป็นสิ่งที่ผู้พูดจะขาดหรือละเลยไม่ได้ จากการศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกบนเวทีพบว่า นักศึกษาจีนทุกคนแสดงทักทายผู้ฟังทั้งเริ่มต้นและเสร็จสิ้นการพูด แต่มีข้อบกพร่องบางอย่าง ได้แก่

1) ท่าทางเบื่อหน่าย พบว่านักศึกษาจีนบางคนแสดงอาการถอนหายใจและมีสีหน้าวิตกกังวล ก่อนที่จะกล่าวคำทักทาย กิริยาเช่นนี้ส่งผลด้านลบค่อนข้างมาก

2) ท่าทางหลุกหลิก พบว่านักศึกษาจีนบางคนยกมือไหว้และส่ายมือไปมาในขณะที่สายตาจับจ้องไปที่ผู้ฟังกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

3) ท่าทางรีบร้อน พบว่านักศึกษาจีนหลายคนแสดงท่าทางลุกลี้ลุกลนในขณะกล่าวคำทักทายหรืออำลา ท่าทางที่ปรากฏก็คือ ก้มไหว้อย่างรวดเร็วแล้วพูดต่อทันที แต่ที่พบมากที่สุดจะเป็นช่วงเสร็จสิ้นการพูด จะก้มหน้าหรือโน้มทั้งตัวลงไหว้แล้วหันเดินออกไปโดยไม่สนใจผู้ฟัง

จากการแสดงกิริยาท่าทางดังกล่าวในขณะกล่าวคำทักทายหรือกล่าวคำอำลา ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าผู้พูดไม่ใส่ใจ หรือถูกบังคับให้มาพูดโดยไม่เต็มใจ ความรู้สึกนี้จะบั่นทอนความชื่นชมและความประทับใจให้น้อยลงไปอย่างมาก โดยผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ท่าทางดังกล่าวไม่ได้เกิดจากความจงใจของนักศึกษาจีน แต่เกิดมาจากความตื่นเต้นตื่นกลัว บางคนจึงโล่งใจเมื่อพูดจบ รีบร้อนเดินกลับไปที่นั่งของจน จนลืมสำรวมกิริยาและลืมไปว่าตนเองยังอยู่ในสายตาของผู้ฟัง

4.3.3 ถ้อยคำและน้ำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม ถ้อยคำและน้ำเสียงที่เหมาะสมย่อมสื่อความหมายได้ดีและช่วยสร้างมิตรไมตรีระหว่างกัน ในทางตรงกันข้าม หากใช้ถ้อยคำและน้ำเสียงที่ไม่ดี ไม่ว่าจะตั้งใจหรือเผลอไผล ย่อมส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของผู้พูด ดังนั้น การเลือกใช้คำและใช้น้ำเสียงจึงต้องสุภาพและแสดงถึงความอ่อนน้อมของผู้พูด จากผลการศึกษาพบว่ามีถ้อยคำและน้ำเสียงบางอย่างที่ทำให้รู้สึกว่าไม่เหมาะสมที่มีผลกระทบต่อมารยาทของผู้พูดโดยตรง ตัวอย่างเช่น

ในปัจจุบันนี้ หนังสือเปรียบเสมือน...คลังความรู้ความคิด วิทยากร...<u>เฮ้ย</u>

...วิทยาการทุกด้าน (1/1)

แม้คำที่หลุดมาระหว่างการพูดว่า “เฮ้ย” จะเกิดมาจากความตกใจจนลืมควบคุมคำพูด แต่สิ่งที่พูดออกมาทุกคำเป็นสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน ดังนั้น ผู้พูดต้องระมัดระวังคำพูดให้มาก

วันนี้กระผมรู้สึกยินดีและได้มีโอกาสมาพูดเรื่อง “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” เรื่องนี้สำคัญที่สุด เกี่ยวกับนักศึกษาทุกท่าน <u>ขอเชิญนักศึกษาทุกท่านตั้งใจฟัง</u> (1/13)

ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม เช่น คำแทนตนเองว่า “กระผม” คำแทนผู้ฟังว่า “ท่าน” หรือคำเรียกร้องว่า “ขอเชิญ” แต่น้ำเสียงมีลักษณะแข็ง ห้วน สั้น เมื่อฟังโดยรวมจึงรู้สึกเหมือนออกคำสั่งหรือคล้ายผู้ใหญ่กำลังสอนเด็ก

การอ่านหนังสือที่มีประโยชน์ต่อเรา ก็เปรียบเสมือนว่าอยู่กับคนที่คิดดีทำดีเหมือนเด็กหญิงลินลา และ...ทำ....[หยุดนิ่ง] ทำให้เราสามารถพัฒนาตนเองไปสู่ทางที่ดี และหนังสือเป็นรากฐานจะทำให้เราได้นำประโยชน์ที่ได้รับจากหนังสือนั้นไปสู่ชีวิตที่ดีงามอยู่ในข้างหน้า

เพราะฉะนั้น โดยข้อมูลที่ดังกล่าวนี้ เราควรรู้และจำไว้อย่างหนาแน่นว่าประโยคที่ว่า “หนังสือเป็นมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” มันไม่ใช่แค่คำพูดเท่านั้น เราควรรู้ว่ามันมีความหมายมากต่อมนุษย์เรา

<u>ขอบคุณและสวัสดีค่ะ</u> (1/3)

ประโยคสุดท้ายก่อนจบ ผู้พูดใช้เสียงห้วน เสียงแข็ง มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น และเมื่อกล่าวคำว่า *“ขอบคุณและสวัสดีค่ะ”* ทำให้สัมผัสได้ถึงความขุ่นเคืองใจหรือพูดจบเสียที ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าตลอดการพูดผู้พูดมีความมั่นใจ เสียงนุ่มนวล และแสดงสีหน้าเป็นมิตรมาโดยตลอด แต่ส่วนท้ายของการพูดมีจังหวะสะดุด หลังจากนั้นสีหน้าเริ่มแสดงอาการไม่พึงพอใจ จนเสียงเริ่มแข็งกระด้างขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะคำพูดและท่าทางตอนจบ เห็นได้ชัดเจนว่าผู้พูดไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ซึ่งเกี่ยวพันถึงมารยาทของผู้พูดด้วย

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชนค่ะ เริ่มตั้งแต่วันนี้ถ้าเราสามารถอ่านหนังสือดีต่อไป จะ..จะได้..[สะบัดหน้า]...เราจะได้ผลดีแน่นอนค่ะ

<u>ขอบคุณค่ะ</u> (2/19)

นักศึกษาพูดติด ๆ ขัด ๆ และมีจังหวะที่เนือย ๆ เนิบช้าตลอดการพูด แต่เมื่อกล่าวคำว่า *“ขอบคุณค่ะ”* น้ำเสียงกลับกระตือรือร้นขึ้นทันที ซึ่งน้ำเสียงเช่นนี้สื่อความหมายได้ว่า ตลอดระยะเวลาผู้พูดไม่มีความสุขกับการพูด แต่รู้สึกดีใจที่พูดจบเสียที นับเป็นปฏิกิริยาสนองตอบที่ส่งผลด้านลบต่อมารยาทของผู้พูด ทำให้ผู้ฟังรู้สึกได้ว่าผู้พูดไม่ให้เกียรติผู้ฟัง

ข้อบกพร่องทั้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม อากัปกิริยาขณะทักทายไม่เหมาะสม และถ้อยคำและน้ำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม แม้จะเกิดจากความพลั้งเผลอหรือควบคุมอารมณ์ไม่ได้ มากกว่าความตั้งใจ แต่ก็ทำให้ผู้ฟังอาจตัดสินว่าเป็นผู้ไม่มีมารยาทได้ ดังนั้น ผู้พูดที่ดีจะต้องระมัดระวังตนเสมอเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าสาธารณชน

4.4 ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด

การรักษาเวลาพูด หมายถึง การควบคุมเวลาพูดให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ โดยระยะเวลาของการพูดจะแตกต่างกันไปตามแต่ได้กำหนดไว้ นับเป็นส่วนสำคัญที่ต้องรู้เบื้องต้นเพื่อนำมากำหนดขอบเขตเนื้อหาให้เหมาะสม และในขณะที่พูดจำเป็นต้องรักษาเวลาตามที่กำหนดไว้ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดเวลาในการกล่าวสุนทรพจน์เรื่อง “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน” ไว้ 5 นาที จากผลการประเมินผลวัดระดับความสามารถเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.21 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งพบว่านักศึกษาจีนที่มีปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 53.45 อยู่ในระดับปานกลาง สามารถแจกแจงความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา ได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 21 ความถี่และค่าร้อยละของปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด

ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ	ความถี่ (N = 31)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. น้อยกว่าที่เวลากำหนด	23	74.19	มาก
2. เกินกว่าที่เวลากำหนด	8	25.81	น้อย

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด 2 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ น้อยกว่าที่เวลากำหนด คิดเป็นร้อยละ 74.19 อยู่ในระดับมาก และถัดมาคือ เกินกว่าที่เวลากำหนด คิดเป็นร้อยละ 25.81 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ สามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่พบ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

4.4.1 น้อยกว่าเวลาที่กำหนด หมายถึง ระยะเวลาการพูดที่น้อยเกินกว่าช่วงเวลาที่เหมาะสม นั่นคือ น้อยกว่าเวลาที่กำหนดไว้มากกว่า 30 วินาทีขึ้นไป (น้อยกว่า 4.30 นาที) พบว่านักศึกษาจีนที่พูดน้อยกว่าที่เวลากำหนดอยู่ช่วงเวลาอยู่ระหว่าง 3.10–4.24 นาที มี 3 ลักษณะ ได้แก่

1) ลืมเนื้อหา พบว่านักศึกษาจีนบางคนที่ใช้เวลาพูดน้อยกว่ากำหนด มีสาเหตุจากการลืมเนื้อหาที่เตรียมมาพูด โดยผู้วิจัยใช้วิธีการเปรียบเทียบบทพูดที่เขียนส่งและเนื้อหาในขณะพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งพบว่ามีหลายช่วงหลายตอนที่นักศึกษาลืมจึงตัดทิ้งไป ทำให้จบการพูดเร็วกว่าที่กำหนดไว้

2) เร่งจังหวะการพูด พบว่ามีนักศึกษาจีนบางคนที่ใช้เวลาพูดน้อยกว่ากำหนด มีสาเหตุเกิดมาจากการเร่งจังหวะการพูดมากเกินไป ทำให้จบไม่พอดีกับเวลาที่ฝึกซ้อมมา

3) เนื้อหาน้อยเกินไป พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ที่ใช้เวลาพูดน้อยกว่าที่กำหนดไว้นั้น มีสาเหตุสำคัญเกิดจากการเรียบเรียงเนื้อหาน้อยเกินไป ซึ่งสืบเนื่องมาจากนักศึกษาไม่ได้ซักซ้อมการพูดและจับเวลาพูด เพื่อเตรียมเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

4.4.2 เกินเวลาที่กำหนด หมายถึง ระยะเวลาการพูดที่มากเกินกว่าช่วงเวลาที่เหมาะสม นั่นคือ มากกว่าเวลาที่กำหนดให้มากกว่า 30 วินาทีขึ้นไป (มากกว่า 5.30 นาที) พบว่านักศึกษาจีนที่พูดเกินเวลาที่กำหนดอยู่ช่วงเวลาระหว่าง 5.40–7.34 นาที มี 3 ลักษณะ เช่นเดียวกับการพูดที่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ ได้แก่

1) ลืมเนื้อหา พบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ที่ลืมเนื้อหาขณะพูดนั้น จะพยายามนึกและพยายามจะพูดให้ครบตามที่เตรียมมา โดยไม่ปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับสัญญาณเตือนบอกเวลา จึงใช้เวลาพูดค่อนข้างยืดเยื้อ

2) ลากจังหวะการพูด พบว่านักศึกษาบางคนที่พูดเกินเวลา มีสาเหตุมาจากการพูดเป็นคำ ๆ พูดลากเสียง ทำให้จังหวะการพูดเนิ่นนานและยืดยาว

3) เนื้อหามากเกินไป พบว่ามีนักศึกษาจีนบางคนที่พูดเกินเวลา เพราะนักศึกษาไม่กำหนดขอบเขตของเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ มีลักษณะ “มีเท่าไหร่ ใส่หมด” และไม่ฝึกซ้อมเพื่อจับเวลาก่อนที่จะขึ้นพูดจริง ทำให้เนื้อหากับเวลาไม่สัมพันธ์กัน

สรุปได้ว่า การพูดที่ขาดหรือเกินกว่าที่เวลากำหนดไว้นั้นเกิดมาจากความไม่พร้อมของผู้พูด ทั้งการเตรียมเนื้อเรื่องและขาดการฝึกซ้อมก่อนพูด ทำให้ไม่สามารถควบคุมเนื้อหาและจังหวะการพูดได้

จากผลการวิเคราะห์ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ทั้งด้านเนื้อหา ด้านบุคลิกภาพ ด้านการใช้ภาษา และด้านการนำเสนอ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ว่า ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาในแต่ละด้านมีเป็นจำนวนมากและมีหลากหลายลักษณะ นับเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งหาแนวทางแก้ไขเพื่อลดข้อผิดพลาดที่ส่งผลกระทบการประสิทธิภาพการพูด และหาแนวทางสำหรับพัฒนาการกล่าวสุนทรพจน์ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

บทที่ 5
ผลการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ของนักศึกษาจีน โดยวิธีการใช้แบบสัมภาษณ์

การศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผู้วิจัยประมวลจากแบบสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่

1) นักศึกษาจีน จำนวน 58 คน แบ่งเป็น

1.1) ภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 23 คน เก็บข้อมูลเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2560 เวลา 9.00-12.00 น. ณ ห้องบรรยาย 4 อาคารอำนวยการ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

1.2) ภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน เก็บข้อมูลเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2561 เวลา 12.00-16.00 น. ณ อาคารเรียน A-411 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

2) อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 7 คน เก็บข้อมูลในเดือนมีนาคม 2561 ณ อาคารอเนกประสงค์ชั้น 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของอาจารย์สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติและนักศึกษาจีน มีสาระสำคัญ 6 หัวข้อ ได้แก่

1. ความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
2. สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน
3. แนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน
4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน
5. แนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน (เฉพาะอาจารย์)
6. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

สรุปผลได้ดังนี้

1. ความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

การแสดงออกทางภาษาด้วยการพูดนั้น เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะนักศึกษาจีนต้องใช้ภาษาในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจที่เป็นทั้งข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ในลักษณะของการสนทนา การรายงานหน้าชั้นเรียน และการแสดงออกต่อหน้าที่ชุมนุมชนเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ซึ่งทักษะการพูดเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนภาษา มีระดับขั้นในการเรียนรู้ตามพัฒนาการของผู้เรียน จนสามารถพูดในขั้นที่สูงขึ้นไปจนถึงระดับที่เรียกว่า “สุนทรพจน์” โดยหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ กำหนดรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นวิชาเอกบังคับ

จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างในคำถามข้อที่ 1 “ท่านคิดว่า ‘การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย’ มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอย่างไร” สรุปผลได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 22 ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	ความถี่ (นศ. 58 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย	4	50	83.08	มากที่สุด
2. พัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น	3	26	44.62	ปานกลาง
3. เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา	3	18	32.31	น้อย
4. สร้างโอกาสแห่งความสำเร็จในการดำเนินชีวิต	2	6	12.31	น้อยที่สุด
5. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย	-	8	12.31	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 22 จะเห็นได้ว่า อาจารย์และนักศึกษาจีนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่มีต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย ได้แก่ 1) พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 83.08 อยู่ใน

ระดับมากที่สุด ถัดไปคือ 2) พัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น คิดเป็นร้อยละ 44.62 อยู่ในระดับปานกลาง 3) เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา คิดเป็นร้อยละ 32.31 อยู่ในระดับน้อย 4) สร้างโอกาสแห่งความสำเร็จในการดำเนินชีวิต คิดเป็นร้อยละ 12.31 อยู่ในระดับน้อยที่สุด เช่นเดียวกับ 5) สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย คิดเป็นร้อยละ 12.31 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มต่างมีความคิดเห็นว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในหลายลักษณะ ซึ่งข้อมูลเชิงปริมาณในตารางที่ 22 สามารถนำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพได้ดังนี้

1.1 พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมาย หากได้รับการฝึกฝนมาก ก็จะทำให้สื่อสารได้ดี เพราะนักศึกษาจีนที่ฝึกฝนการกล่าวสุนทรพจน์ ย่อมต้องใช้ความสามารถของการสื่อสารภาษาไทยทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงถือได้ว่า การกล่าวสุนทรพจน์มีส่วนสำคัญที่จะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ดังจะเห็นได้จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากที่สุดว่าการกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีน เพราะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

การกล่าวสุนทรพจน์เป็นการใช้ภาษาไทยในระดับสูง การที่นักศึกษาต่างชาติชาวจีนสามารถกล่าวสุนทรพจน์ได้ นักศึกษาจะต้องออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจน คำสะกด ตัวควบกล้ำชัดเจน เลือกใช้ภาษาไทย คำ ประโยค ข้อความได้อย่างสละสลวย ดังนั้น ถ้านักศึกษาชาวจีนสามารถกล่าวสุนทรพจน์ได้ดี จะต้องฝึกฝนตนเองอย่างมาก หมายความว่า นักศึกษาจะต้องฟังพูดอ่านเขียนภาษาไทยได้ในระดับดีมาก คือการบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้เรียนได้ฝึกการคิด วิเคราะห์เรื่อง หรือเนื้อหาที่จะนำมาพูดสุนทรพจน์ ดังนั้น การเรียนวิชาสุนทรพจน์ภาษาไทย จึงถือได้ว่าผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะทั้งการฟัง การคิด การอ่าน การเขียน และทักษะสุดท้ายที่สำคัญคือทักษะการพูด ถือได้ว่าเป็นการพัฒนาทักษะขั้นสูงอีกวิชาหนึ่งในการเรียนภาษาเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวจีน (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

มีความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาไทยให้แก่นักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ในด้านการฟัง เมื่อนักศึกษาต้องกล่าวสุนทรพจน์ จะต้องฟังและดูตัวอย่างการพูดของบุคคลอื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษา ได้ฟังและทำความเข้าใจเนื้อหาที่ดูตัวอย่าง เพื่อนำมา

ปรับใช้ในขณะพูดให้เหมาะสมกับตนเอง ในด้านการพูด การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยทำให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการพูดของตนเองให้ออกเสียงอักขระต่าง ๆ ถูกต้องและชัดเจนขึ้น อีกทั้งยังเป็นการฝึกท่วงทำนองและสำเนียงในการพูดให้น่าฟังและเหมือนเจ้าของภาษา ในด้านการอ่าน เมื่อนักศึกษาต้องกล่าวสุนทรพจน์จะต้องหาข้อมูลต่าง ๆ มานำเสนอให้เนื้อหาของสุนทรพจน์มีความหนักแน่นและน่าเชื่อถือ จึงต้องอาศัยการอ่านและค้นคว้าหาข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งช่วยฝึกให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการอ่านของตน ได้เรียนรู้คำศัพท์ ข้อความใหม่ ๆ และในด้านการเขียน ก่อนพูดนักศึกษาต้องเขียนบทพูด ซึ่งทำให้นักศึกษาได้ถ่ายทอดความคิดและความรู้ของตนผ่านการเขียน ได้ฝึกเรียบเรียงข้อความต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทยและสำนวนภาษาไทย จึงสามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การกล่าวสุนทรพจน์ ช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน กล่าวคือ นักศึกษาได้ฝึกการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้อง นักศึกษาได้ฝึกจากค้นคว้าข้อมูลเพื่อเตรียมเรื่องที่จะพูด จากทั้งการฟังและการอ่าน และยังต้องฝึกฝนการใช้ภาษาไทยในการเรียบเรียงถ้อยคำให้สละสลวยเพื่อเขียนบทสำหรับพูด (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถเพิ่มความสามารถในการฟัง การพูด การเขียน และการแปลภาษาของเรา ยังเป็นโอกาสที่ดีที่เราได้ฝึกพูดภาษาไทยด้วย ในกระบวนการเรียนสุนทรพจน์ เราได้แก้ปัญหาภาษาพูดของตนเอง จึงได้พูดภาษาไทยดีขึ้น เวลาเราเรียนสุนทรพจน์ บางทีต้องแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทยด้วย นั่นก็เป็นวิธีที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้เราได้อ่านหนังสือเยอะ ๆ และความสามารถของการเรียนภาษาไทยได้เพิ่มขึ้น ถึงการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยจะยากแค่ไหน มันก็เป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับนักศึกษาจีนที่ได้มีความรู้สึกกับภาษาไทยมากขึ้น (1/15)

ผมคิด(ว่า)เรียนสุนทรพจน์สำคัญมาก เพราะนักศึกษาจีนเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และไม่ค่อยเข้าใจนิสัยภาษาของประเทศไทย แล้วก็เรียนต้องฝึกพูด ฝึกอ่าน ฝึกเขียน เรียนสุนทรพจน์ได้(ช่วย)ให้นักศึกษาจีนเข้าใจนิสัยของประเทศไทย ได้ให้นักศึกษาพูดดี เขียนดี และให้นักศึกษามีหนึ่งทักษะได้ใช้ในชีวิตต่อไป (1/22)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญมากมายต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารเพิ่มถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ส่วนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเป็นประเภทหนึ่งของการพูด มันมีประโยชน์มากมายต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย มันช่วยให้นักศึกษาจีนมีความก้าวหน้าในการใช้ภาษาไทย เมื่อเขียนบทสุนทรพจน์ นักศึกษาต้องไปหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและเขียนความคิดของตัวเอง นี่ก็ช่วยให้นักศึกษาเพิ่มความสามารถในการเขียนภาษาไทย นอกจากนี้ การกล่าวสุนทรพจน์ช่วยให้นักศึกษาเพิ่มความสามารถในการพูดภาษาไทยอีกด้วย ช่วยให้นักศึกษากล่าวได้มีจังหวะที่ดี พูดได้คล่องแคล่วและการใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องและดีงาม (2/6)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเป็นวิชาที่สำคัญสำหรับนักศึกษาจีน เหตุผลมีหลายเหตุ อย่างเช่น เมื่ออาจารย์ให้นักศึกษาจีนดูวิดีโอเกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ก็ทำให้นักศึกษาจีนได้ความสามารถเกี่ยวกับการฟังมากยิ่งขึ้น และฟังได้ยินการกล่าวของคนไทย อีกอย่างคือนักศึกษาจีนต้องรู้จักวิธีเขียนการกล่าวสุนทรพจน์และจำได้สิ่งที่เขียนเอง เป็นต้น (2/10)

ดิฉันคิดว่า การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสามารถฝึกความสามารถในการพูดของนักศึกษา โดยกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาสามารถฝึกทักษะในการพูด รู้ว่าตัวเองมีข้อบกพร่องในด้านการออกเสียงอะไรบ้าง มีความรู้ในด้านสุนทรพจน์มากยิ่งขึ้น และฝึกความสามารถในการเขียนภาษาไทยมากขึ้น เพราะว่านักศึกษาต้องไปฝึกทักษะการเขียน จึงทำให้เนื้อหาของสุนทรพจน์ได้ดี (2/11)

การพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อชีวิตและสังคมเป็นอย่างมาก ในชีวิตของเรา ถ้าไม่มีการพูด เราก็อาจจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟังไม่ได้ ซึ่งไม่สามารถทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ดังนั้น การพูดมีความสำคัญมากต่อชีวิตเรา สำหรับคนจีนเราเรียนภาษาไทยเป็นภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ถ้าอยากจะได้เรียนรู้ภาษาไทย สิ่งที่ต้องทำจำเป็นก็คืออ่านและพูด ดังนั้น การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยช่วยให้นักศึกษาจีนเราฝึกพูดภาษาไทยให้คล่องยิ่งขึ้น และช่วยให้เรารู้ปัญหาที่ปกติมองไม่เห็นในเวลาพูด (2/15)

หนูรู้สึกว่า เป้าหมายที่ให้นักศึกษาชาวจีนที่เรียนเอกภาษาไทยเข้าเรียนการกล่าวสุนทรพจน์ ก็คือ ฝึกฝนความสามารถการบรรยายของนักศึกษาจีนและให้นักศึกษาจีนกล้าออกแสดงความคิดเห็นหน้ากลุ่มคน ก่อนมาเรียนที่นี่ นักศึกษาจีนได้เรียนภาษาไทยในประเทศจีนมาสองสามปีแล้ว มีความสามารถพื้นฐานในการพูดแล้ว เรียนวิชานี้จะช่วยให้ความสามารถในการพูดของนักศึกษาก้าวหน้าอีกขั้นตอน (2/17)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสามารถส่งเสริมความสามารถด้านภาษาไทยต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้อย่างมาก อย่างเช่น การพูดและการเขียนภาษาไทย และเวลาที่กล่าวสุนทรพจน์ จะสามารถทำให้นักศึกษารู้ว่าปัญหาหรือข้อบกพร่องในการเรียนภาษาไทยได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยแก้ตัวและได้ก้าวหน้าในเรียนภาษาไทยอย่างยิ่ง (2/21)

ดิฉันรู้สึกว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการเรียนภาษาไทยต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การพูดได้อย่างไรแสดงให้เห็นว่าเราเรียนภาษาไทยได้ดีหรือไม่ พวกเราได้มีโอกาสฝึกการพูดการเขียนในวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ถ้าเราทำได้ดีในสุนทรพจน์แล้วเรามีความรู้และได้รับความสำเร็จในการเรียนภาษาไทย เรายังได้ปรับปรุงและพัฒนาการพูดของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (2/33)

ฉันรู้สึกว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาที่สอง ในกระบวนการเรียนภาษาไทยเราจะพบปัญหาเยอะแยะมากมาย เช่น การออกเสียง การอ่าน การฟัง และการเขียน เป็นต้น ฉันรู้สึกว่าเรียนรู้ภาษาหนึ่งภาษา ออกเสียงให้ชัดเจน อ่านให้คล่อง ฟังได้เข้าใจสำคัญมาก ถ้าเราทำการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยบ่อย ๆ จะมีประโยชน์มากมายต่อการออกเสียง การอ่าน การฟัง และการเขียน เพราะว่าตอนที่เรากล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีข้อจำกัดว่าเราต้องฝึกอ่านให้คล่องและออกเสียงให้ชัดเจนทุกคำ แล้วค่อยท่องจำ ทำให้เราเรียนอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นกลุ่มที่สนใจภาษาไทย เลือกศึกษาภาษาไทยเพราะต้องการให้ตนเองสามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ ซึ่งการกล่าวสุนทรพจน์เป็นการประยุกต์ทุกทักษะของการสื่อสารภาษาไทย ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการพูด นักศึกษาต้องฝึกพูดอย่างถูกต้อง ชัดเจน และคล่องแคล่ว เพื่อนำเสนอข้อมูลด้วยภาษาไทยที่ชัดเจน ฉะฉาน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จึงเห็นสอดคล้องกันว่า การฝึกฝนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด

1.2 พัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น การพูดเป็นการแสดงออกถึงบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ ความคิดและทัศนคติของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับทราบ ผู้พูดจึงต้องให้ความสำคัญในการถ่ายทอดด้วยการรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ การวางสีหน้า เคลื่อนไหวหรือแสดงออกด้วยความมั่นใจ เพื่อทำให้การพูดน่าฟังและเสริมบุคลิกภาพให้น่าเชื่อถือ ซึ่งนับเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้การพูดประสบความสำเร็จ จากการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็น

สอดคล้องกันว่า การกล่าวสุนทรพจน์เป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักศึกษาจีน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจะได้พัฒนาบุคลิกภาพของตนเองในการพูดต่อหน้าประชุมชน (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การฟังและดูตัวอย่างการพูดของบุคคลอื่น นอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการฟังแล้ว ยังได้เรียนรู้การใช้ท่าทาง สายตา สีหน้า น้ำเสียงของผู้อื่น เพื่อนำมาปรับใช้ และได้ฝึกและปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเองให้ดี นอกจากนี้ ยังมีส่วนช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกความกล้าแสดงออก ฝึกการควบคุมอารมณ์ ฝึกการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า ฝึกความมั่นใจ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ นักศึกษายังได้ฝึกฝนการใช้ท่าทาง รวมถึงการแต่งกายที่ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมไทย (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

คนจีนส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้การกล่าวสุนทรพจน์ในชีวิตต่าง ๆ นักศึกษาจีนก็ไม่ใช้การกล่าวสุนทรพจน์ ตอนนักศึกษาจีนมาเรียนวิชานี้ ก็ได้แสดงความคิดเห็นของสิ่งต่าง ๆ และพยายามฝึกพูดภาษาไทยได้ การกล่าวสุนทรพจน์ต่อนักศึกษาจีนก็เหมือนให้นักศึกษาพยายามมีความกล้าหาญ พูดออกมา แสดงความคิดเห็นออกมา เมื่อทำงานการแสดงความคิดเห็นเป็นสิ่งที่พวกเราต้องใช้ต่าง ๆ ได้เรียนการกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาคนจีนจึงได้วิถีที่แสดงตัวเองที่ดี (1/5)

นักศึกษามีโอกาสได้ขึ้นบนเวทีกล่าวสุนทรพจน์ จะทำให้นักศึกษาลดความตื่นเต้น และถ้ามีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองในสถานที่อันสำคัญ นักศึกษาจะได้ไม่ต้องตื่นเต้นมาก ทำให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดี (1/11)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยทำให้ได้ฝึกฝนความกล้าหาญที่พูดภาษาไทย ปกติดิฉันไม่ค่อยพูดภาษาไทย เพราะกลัวพูดผิดและกลัวถูกหัวเราะเยาะ แต่การกล่าวสุนทรพจน์ทำให้เราพูดภาษาไทยในตรงหน้าของเพื่อน ๆ อย่างนั้นจะได้ฝึกฝนความกล้าหาญที่พูดภาษาไทย ปรับตัวเวลาเกิดปัญหา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือสามารถทำให้นักศึกษามั่นใจกับตัวเองมากยิ่งขึ้น (2/2)

เมื่อกล่าวสุนทรพจน์บนเวที นักศึกษาก็ต้องเรียนกิริยาท่าทางที่เหมาะสมกับเวที มันก็ช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาบุคลิกภาพของตัวเอง (2/6)

เรียนวิชานี้ทำให้นักศึกษาจีนได้เรียนความรู้มีประโยชน์มากขึ้น เพราะว่าทำให้นักศึกษาจีนเรียนรู้หลายอย่างในการพูด เช่น มารยาทไทย ใช้ภาษาท่าทางและแต่งกายที่ต้องการในการกล่าวสุนทรพจน์ การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยได้ฝึกความมั่นใจตนเองและวิธีการพูด แต่ละด้านก็ต้องเรียนหมด (2/30)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ความกลัว ความตื่นเต้น ความอาย หรือความวิตกกังวลในลักษณะต่าง ๆ ภายในจิตใจ จะแสดงออกมาด้วยภาษาทางกายเสมอ ซึ่งเป็นการบั่นทอนบุคลิกภาพและประสิทธิผลของการพูด ดังนั้น การฝึกฝนกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าที่ชุมนุมชน จึงช่วยสร้างประสบการณ์ให้แก่นักศึกษาจีนในการปรับปรุงบุคลิกภาพ ลดความประหม่าหรือการตื่นเวที และฝึกการควบคุมอารมณ์ของตนเองได้เป็นอย่างดี

1.3 เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับ ผู้พูดจำเป็นต้องเรียนรู้การเลือกใช้คำและเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ นักศึกษาจีนจึงต้องพิถีพิถันในการเลือกสรรถ้อยคำ และเลือกใช้สำนวนโวหารเพื่อสร้างภาพจน์ให้ถูกต้องตามความหมาย สอดคล้องกับบริบท และมีความสละสลวย เพื่อสื่อความหมายได้ตรงตามเนื้อความและวัตถุประสงค์ของผู้พูด ดังนั้น การกล่าวสุนทรพจน์จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทยมากยิ่งขึ้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาจีน มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเป็นหนทางหนึ่งในการส่งเสริมการเรียนรู้เรื่องหลักการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอย่างมาก เพราะเมื่อผู้เรียนได้เรียนวิชานี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะการพูดภาษาไทยอยู่เสมอ ๆ การเรียนวิชาสุนทรพจน์ภาษาไทย ไม่ใช่เพียงแค่เป็นการฝึกปฏิบัติการพูดเท่านั้น แต่ถือว่าเป็นการฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้องด้วย เพราะก่อนที่ผู้เรียนจะต้องพูด จะต้องเรียนรู้ทฤษฎี เข้าใจคำภาษาไทย ความหมายของภาษาไทย และวิธีเลือกใช้คำที่เหมาะสมสำหรับการนำมาใช้พูดสุนทรพจน์ (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาจะได้ฝึกทักษะการถ่ายทอดข้อมูล พัฒนาทักษะการพูดแบบทางการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในด้านของการฝึกทักษะให้นักศึกษาจีนได้ใช้ภาษาไทยในระดับสูง เนื่องจากเป็นการพูดแบบเป็นทางการ นักศึกษาต้องฝึกคิดวิเคราะห์เพื่อเตรียมเนื้อหาให้เหมาะสมกับหัวข้อที่กำหนด และต้องเรียบเรียงภาษาที่เป็นทางการซึ่งจะต้องถูกต้อง ชัดเจน กะทัดรัด และน่าฟังน่าติดตาม เพื่อให้ได้ถ้อยคำที่ไพเราะ

สละสลวย ให้ข้อคิดและจรรโลงใจผู้ฟัง ดังนั้น “การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย” จึงช่วยฝึกทักษะให้นักศึกษาจีนสามารถใช้ภาษาไทยระดับสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ดิฉันคิดว่าวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยจะทำให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างดี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระดับภาษาไทยได้อย่างดีขึ้น จะได้รู้ว่าคำศัพท์นี้ใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์ได้ คำศัพท์นั้นแค่ใช้ในสนทนาปกติอย่างเดียว (1/3)

ปกติเราไม่มีโอกาสเรียนสุนทรพจน์ในประเทศจีน มาถึงประเทศไทยได้มีโอกาสเรียนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ ได้พูดได้ รู้มีบางอย่างควรพูด บางอย่างไม่ควรพูด รู้ควรพูดยังไงในโอกาสกาลเทศะต่าง ๆ ได้ฝึกภาษาไทย ได้ทราบภาษาปากและภาษาเขียน และจะได้รู้ใช้ภาษาไทยยังไงตามกาลเทศะ (1/6)

ทำให้เราสามารถมีโอกาสไปสัมผัส ศึกษาสำนวน สุภาษิต คำคมมากขึ้น และยังทำให้เรารู้จักว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่งดงามและไพเราะ ทำให้เรายิ่งอยากศึกษาไปเรื่อย ๆ และทำให้เรารู้จักวัฒนธรรมไทยยิ่งขึ้น เพราะภาษาไทยเป็นวัฒนธรรมประจำชาติไทย การกล่าวสุนทรพจน์ที่ต้องใช้ภาษาระดับสูง สุภาพ เพราะประเทศไทยเป็นสังคมที่แบ่งชนชั้น ภาษานั้นก็ต้องแบ่งชนชั้นไปด้วย (1/9)

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่เน้นคำพูด ไม่ค่อยเน้นคำทางการ หลังจากเรียนการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย นักศึกษาต่างชาติได้เรียนรู้คำทางการ คำสวย สำนวน กวี เป็นต้น มากขึ้น (2/1)

เรายังได้ผลประโยชน์ในด้านการใช้ภาษา ในการเรียนภาษาไทยของเรา เรามักจะใช้คำที่ไม่สมควร ไม่ถูกต้อง และไม่สุภาพ โดยเรียนวิชานี้ เราสามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหานี้ (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นอกจากนักศึกษาจีนที่ฝึกฝนการกล่าวสุนทรพจน์จะสามารถสื่อสารภาษาไทยด้วยการพูดได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ยังช่วยให้นักศึกษาจีนเข้าใจหลักการใช้ภาษา ทั้งเรื่องการใช้คำ การเรียบเรียงประโยค การใช้สำนวนโวหาร และระดับภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องระดับภาษา เพราะนักศึกษาจีนส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ดี แต่เป็นภาษาระดับสนทนาหรือภาษาปาก เมื่อต้องกล่าวสุนทรพจน์ ผู้พูดต้องเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ จึงทำให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้หลักการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับโอกาสที่เป็นพิธีการ

1.4 สร้างโอกาสแห่งความสำเร็จในการดำเนินชีวิต สุนทรพจน์เป็นการพูดขั้นสูง ผู้พูดต้องฝึกตั้งแต่การใช้ถ้อยคำ บุคลิกท่าทางและการแสดงออก ในที่นี้หมายถึง กิริยาวาจาที่แสดงออกมีความสำรวม สุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะปรากฏแก่สายตาผู้ฟังในขณะพูด นักศึกษาจีนจึงต้องเรียนรู้ในเรื่องการใช้ถ้อยคำที่สุภาพ การแต่งกายที่เหมาะสม การแสดงออกด้วยความเป็นมิตร การควบคุมอารมณ์ เรียนรู้มารยาทบนเวที และรู้จักให้เกียรติผู้ฟังเสมอ ดังนั้น การกล่าวสุนทรพจน์จึงเป็นส่วนหนึ่งสำหรับเตรียมความพร้อมในการดำเนินชีวิตภายหลังสำเร็จการศึกษา เพราะทุกอาชีพต้องใช้ภาษาในการสื่อสารระหว่างกัน ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพหรือดำเนินชีวิตมักเป็นผู้ที่พูดเป็นและพูดดีทั้งสิ้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาจีนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

มีความสำคัญต่อเมื่อนักศึกษาได้ไปประกวดสุนทรพจน์ภาษาไทยและการทำงานที่ต้องมีการพูดแบบเป็นทางการ เช่น การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอำลา การกล่าวในโอกาสสำคัญต่าง ๆ ถ้านักศึกษาได้ศึกษาในการกล่าวสุนทรพจน์มาจะช่วยให้นักศึกษามีทิศทางในการประกวดที่ดี นอกจากนี้ในการทำงานยังทำให้งานราบรื่นด้วยดีอีกด้วย (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การกล่าวสุนทรพจน์ช่วยพัฒนาทั้งทักษะการใช้ภาษาไทยและทำให้นักศึกษามั่นใจ จึงเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการใช้ชีวิตประจำวันหรือการทำงานในอนาคตต่อไป (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ดิฉันรู้สึกการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสำคัญมาก พวกเรามาถึงประเทศไทยเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ต้องพูดภาษาไทยได้ดีขึ้น เราได้ฝึกพูดเยอะ ๆ พูดภาษาไทยได้ดีขึ้น สำหรับคนที่จะหางานหรือจะทำงานที่ประเทศไทย (1/17)

นักศึกษาที่ฝึกการกล่าวสุนทรพจน์ จะเก็บอารมณ์ปรับตัวได้ดีขึ้น สิ่งนี้จะมีประโยชน์มากในด้านการทำงานหรือการใช้ชีวิตในประเทศไทย (2/1)

ฉันรู้สึกว่านั่นจะมีประโยชน์ในการทำงานในอนาคต นักศึกษาคนจีนเราไม่ได้มีโอกาสเยอะที่ฝึกสุนทรพจน์ในเมืองจีน ฉันคิดว่านี่เป็นโอกาสที่สำคัญมาก (2/3)

อีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือเวลาเรียนจบไปทำงานที่บริษัท นักศึกษาก็คงต้องกล่าวสุนทรพจน์หรือสัมผัสงานเกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ถ้านักศึกษาได้รับความรู้การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างดีและนำมาใช้ในการทำงานที่เกี่ยวข้อง ก็จะสามารถได้รับความชื่นชมจาก

ผู้อำนวยการและเพื่อนร่วมงานไม่มากก็น้อย และทำให้นักศึกษาได้รับความมั่นใจในการทำงานยิ่งขึ้น (2/21)

นักศึกษาจีนจะได้เรียนภาษาไทยและเข้าใจประเทศไทยมากขึ้น เมื่อเราทำงานในอนาคตการกล่าวสุนทรพจน์ได้ดี จะช่วยเราทำงานได้ราบรื่นกว่า (2/30)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ประสบการณ์การพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชนช่วยเพิ่มความสามารถทางการใช้ภาษา ปรับบุคลิกภาพ และช่วยความมั่นใจในการสื่อสารภาษาที่สอง ซึ่งมีส่วนในการสร้างความสำเร็จในหน้าที่การงาน เพราะการดำเนินชีวิตหรือทำงานร่วมกับผู้อื่นจำเป็นต้องใช้การสื่อสาร หากเป็นผู้ที่สื่อสารได้ดีย่อมสร้างโอกาสแห่งความสำเร็จตามมาด้วยเช่นกัน

1.5 สร้างเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย สังคมไทยให้ความสำคัญกับลำดับอาวุโส ผู้อ่อนวัยต้องแสดงความเคารพผู้สูงวัยกว่าด้วยความนอบน้อม การสอนชาวต่างชาติให้เข้าใจเรื่องนี้จำเป็นต้องใช้ทั้งวิธีการอธิบายและฝึกปฏิบัติ ซึ่งมารยาทและการแสดงออกอย่างสำรวม ถูกกาลเทศะเป็นสิ่งที่ผู้กล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยทุกคนได้รับการฝึกฝนจนคุ้นชิน ดังนั้น นักศึกษาจีนบางส่วนจึงแสดงความคิดเห็นว่าตนเองเข้าใจสังคมไทยจากการค้นคว้าของมูลและสามารถปฏิบัติตนด้วยกิริยาท่าทางที่สุภาพอ่อนน้อมจากการฝึกภาคปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น

ทำให้นักศึกษาจีนเข้าใจมารยาทเป็นยังไงดีเมื่อพูดในโอกาสสิ่งที่สำคัญ (1/7)

แต่ละประเทศมีลักษณะของตนเองในด้านการกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้ฝึกการกล่าวสุนทรพจน์ยิ่งเยอะ ก็ยิ่งเข้าใจมารยาทและวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น (2/1)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยทำให้นักศึกษาจีนมีความรู้เกี่ยวกับชีวิตของคนไทยยิ่งขึ้น (2/5)

ดิฉันคิดว่าการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย เพราะว่าการกล่าวสุนทรพจน์ ไม่ใช่แค่ใช้ภาษาไทยตามประจำวัน การกล่าวสุนทรพจน์เกี่ยวกับหลาย ๆ เรื่อง เช่น สังคม เศรษฐกิจ ศาสนา วัฒนธรรม นักศึกษาเป็นเรียนภาษาไทย ถ้าเรียนการกล่าวสุนทรพจน์แล้วก็ได้รู้ว่าเรื่องที่เกี่ยวกับประเทศไทยมากยิ่งขึ้น (2/23)

เรื่องมารยาทก็เป็นเรื่องที่เราได้เรียนรู้ในวิชานี้ ไม่ว่าจะเป็นการยืน การไหว้ หรือการยิ้ม ก็ตาม เรียนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ทำให้เราเรียนรู้และเข้าใจภาษาไทยได้มากยิ่งขึ้น (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนบางส่วนเห็นความสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ว่าช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมไทย เพราะนักศึกษาจะได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตไทยจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลสำหรับนำมาเรียบเรียงบทพูด โดยเฉพาะเรื่องมารยาท ที่ถูกฝึกควบคู่ไปกับการท่องจำเนื้อหา ทั้งการยืน การเดิน หรือการแสดงความเคารพ สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้นักศึกษาจีนสามารถแสดงออกทางภาษาและกิริยาท่าทางได้อย่างอ่อนน้อม สุภาพ ตามแบบวัฒนธรรมไทย

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน 4 ประเด็น โดยเห็นว่าการกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีน เพราะ 1) ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ถือเป็นความสำคัญที่อยู่ในระดับมากที่สุด เพราะนักศึกศึกษาจีนได้ฝึกฝนและต้องใช้ความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ อ่านมาก ฟังมาก เขียนเป็น และนำเสนอด้วยวาจาได้ดี 2) ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น ทำให้นักศึกษาได้แสดงออก ลดอาการประหม่า และเรียนรู้การมีบุคลิกภาพที่ดี 3) ทำให้นักศึกษาจีนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทย เรียนรู้และฝึกความพิถีพิถันในการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ และ 4) เป็นการสร้างโอกาสแห่งความสำเร็จในการดำเนินชีวิต เพราะผู้ที่มีความรู้และรู้จักใช้วาทศิลป์ย่อมได้รับโอกาสให้ก้าวหน้าในอาชีพเสมอ นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าการกล่าวสุนทรพจน์ยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาต่างชาติได้เรียนรู้และเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมไทยได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ดังนั้น การแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จึงเป็นสิ่งเน้นย้ำความสำคัญของวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ว่ามีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานที่นักศึกษาจีนจะนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จในอนาคต การสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่จะพัฒนาทักษะการพูดจึงนับเป็นสิ่งที่ผู้สอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องให้ความสำคัญเพื่อสร้างบัณฑิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคมต่อไป

2. สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

คำว่า “สาเหตุ” หมายถึง ที่มาของการเกิดปัญหา จากผลการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบปัญหาทั้งในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสัมภาษณ์ในคำถามข้อที่ 2 “ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุของปัญหาที่พบในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน” สรุปได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 23 ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหา

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	ความถี่ (นศ. 58 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
ด้านเนื้อหา				
1. ไม่เข้าใจประเด็นที่ต้องพูด	3	34	56.92	ปานกลาง
2. ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงเนื้อหา	4	28	49.23	ปานกลาง
3. ขาดทักษะการสื่อสารภาษาไทย	3	19	33.85	น้อย
4. ไม่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่พูด	2	10	18.46	น้อยที่สุด
ด้านการใช้ภาษา				
1. ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา	3	53	86.15	มากที่สุด
2. พื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยไม่ดี	4	36	61.54	มาก
3. ไม่สามารถออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา	4	13	26.15	น้อย
4. ไม่ทราบข้อบกพร่อง ไม่ระมัดระวังหรือไม่พยายามแก้ไขปรับปรุง	1	4	7.69	น้อยที่สุด
ด้านบุคลิกภาพ				
1. ขาดทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา	2	39	63.08	มาก
2. ไม่ระมัดระวังเรื่องการแต่งกาย	5	35	61.54	มาก
3. ความวิตกกังวล	6	28	52.31	ปานกลาง
ด้านการนำเสนอ				
1. ความวิตกกังวลและไม่มั่นใจตนเอง	5	36	63.08	มาก
2. การเตรียมความพร้อมไม่เพียงพอ	3	37	61.54	มาก
3. ไม่มีประสบการณ์การพูดบนเวที	2	12	21.54	น้อย
4. ไม่เข้าใจเนื้อหาที่พูดอย่างแท้จริง	1	4	7.69	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน สามารถแสดงความคิดเห็นในแต่ละด้านได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 23 จะเห็นได้ว่า อาจารย์และนักศึกษาจีนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยแยกสาเหตุของปัญหาที่พบในแต่ละด้าน ดังนี้

2.1 สาเหตุของปัญหาด้านเนื้อหา เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ไม่เข้าใจประเด็นที่ต้องพูด คิดเป็นร้อยละ 56.92 อยู่ในระดับปานกลาง 2) ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงเนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 49.23 อยู่ในระดับปานกลาง 3) ขาดทักษะการสื่อสารภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 33.85 อยู่ในระดับน้อย และ 4) ไม่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่พูด คิดเป็นร้อยละ 18.46 อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.2 สาเหตุของปัญหาด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา คิดเป็นร้อยละ 86.15 อยู่ในระดับมากที่สุด 2) พื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 61.54 อยู่ในระดับมาก 3) ไม่สามารถออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา คิดเป็นร้อยละ 26.15 อยู่ในระดับน้อย และ 4) ไม่ทราบข้อบกพร่อง ไม่ระมัดระวังหรือไม่พยายามแก้ไข คิดเป็นร้อยละ 7.69 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

2.3 สาเหตุของปัญหาด้านบุคลิกภาพ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ขาดทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา คิดเป็นร้อยละ 63.08 อยู่ในระดับมาก 2) ไม่ระมัดระวังเรื่องการแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 61.54 อยู่ในระดับมาก และ 3) ความวิตกกังวล คิดเป็นร้อยละ 52.31 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

2.4 สาเหตุของปัญหาด้านการนำเสนอ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ความวิตกกังวลและไม่มั่นใจตนเอง คิดเป็นร้อยละ 63.08 อยู่ในระดับมาก 2) การเตรียมความพร้อมไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 61.54 อยู่ในระดับมาก 3) ไม่มีประสบการณ์การพูดบนเวที คิดเป็นร้อยละ 21.54 อยู่ในระดับน้อย และ 4) ไม่เข้าใจเนื้อหาที่พูดอย่างแท้จริง คิดเป็นร้อยละ 7.69 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

การศึกษาสาเหตุของเกิดปัญหาด้านต่าง ๆ นั้น ทำให้ทราบที่มาของปัญหา ซึ่งจะนำข้อมูลนี้มาใช้กำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาต่อไป โดยข้อมูลเชิงปริมาณในตารางที่ 23 ดังกล่าว สามารถนำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพได้ดังนี้

2.1 สาเหตุของปัญหาด้านเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยด้านเนื้อหาว่า มีสาเหตุเกิดมาจาก

2.1.1 ไม่เข้าใจประเด็นที่ต้องพูด ประเด็นหรือหัวข้อเรื่องเป็นสิ่งที่บอกขอบเขตของเรื่องราวที่จะพูดนำเสนอ ผู้พูดต้องวิเคราะห์หรือตีความประเด็นให้กระจ่างก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อจะได้มองเห็นแนวทางของสิ่งที่จะต้องพูด ช่วยให้ผู้พูดรู้ว่าจะหาข้อมูลอะไรมาอธิบายหรือขยายความ หากตีความประเด็นผิดหรือไม่เข้าใจคำที่ประเด็นกำหนดไว้ ย่อมทำให้เขียนเนื้อหานอกเรื่อง จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุสำคัญของปัญหาด้านเนื้อหาเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่เข้าใจประเด็นที่ต้องพูด ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

การพูดในประเด็นเนื้อเรื่อง นักศึกษาบางคนอาจไม่เข้าใจ จึงมีการพูดนอกประเด็น จนผู้ฟังมองไม่เห็นภาพว่ากำลังพูดถึงอะไร จนบางครั้งการพูดทำให้เรื่องที่นำมาพูดนั้นพูดวกวน สับสน ไม่เรียงลำดับก่อนและหลังให้ดี (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาไม่เข้าใจภาษาหรือตีความหัวข้อไม่ได้ ทำให้เตรียมเนื้อหาไม่ตรงประเด็น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาบางคนที่มีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยได้ไม่ดี ทำให้เมื่อได้รับหัวข้อเรื่องที่จะพูดมาแล้วตีความหัวข้อเรื่องไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน จึงส่งผลให้พูดไม่ตรงกับหัวข้อที่กำหนดไว้ หรืออาจพูดได้ไม่ครบถ้วน (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เนื้อหาไม่ตรงกับหัวข้อ บางทีออกนอกหัวข้อ บางทีอาจจะไม่เข้าใจหัวข้อหมายความว่าอะไร จึงทำให้นักศึกษาจีนขาดความสามารถในด้านเนื้อหา บางทีนักศึกษาจีนอาจจะยกตัวอย่างนอกด้านเนื้อหา (1/3)

ในด้านโครงสร้าง ดิฉันรู้สึกจะไม่ค่อยมีปัญหา เพราะนักศึกษาชาวจีนเรียนการเขียนบทความตั้งแต่เด็ก ๆ จนถึงตอนนี้ คุ้นเคยกับโครงสร้างการเขียนมากอยู่แล้ว และอีกอย่างหนึ่งคือดิฉันรู้สึกโครงสร้างการเขียนบทความสุนทรพจน์ระหว่างประเทศไทย(และ)จีน มันไม่แตกต่างกันมาก ส่วนใหญ่จะเป็นคำทักทาย คำนำ เนื้อเรื่อง คำสรุป ดิฉันรู้สึกสิ่งที่ทำให้นักศึกษาชาวจีนรู้สึกยากคือเข้าใจความหมายของหัวข้ออย่างลึกซึ้ง บางคนอาจจะหยุดอยู่ในจุดส่วนภายนอก ไม่ได้นึกถึงหัวข้อจริง ๆ ก็เลยทำให้บทความสุนทรพจน์นั้นไม่ได้กล่าวถึงความหมายชั้นในเนื้อหาจะอ่อนแอเกินไป ไม่มีความสามารถในการเจรจาหรือโน้มน้าวให้ผู้อื่นคล้อยตาม (2/1)

บางนักศึกษาออกนอกเรื่อง เพราะอาจจะไม่เข้าใจหัวข้อการกล่าวสุนทรพจน์ จึงเขียนเนื้อเรื่องไม่ถูกต้อง (2/2)

ดิฉันคิดว่าสาเหตุของปัญหาที่พบในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนคือ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับหัวข้อ บางทีเราเข้าใจหัวข้ออย่างไม่ลึกจนทำให้เนื้อหาของเราห่างเกินจากหัวข้อที่เราได้ (2/13)

บางส่วนนักศึกษาจีนไม่เข้าใจหัวข้อของการกล่าวสุนทรพจน์ เนื้อหาของนักศึกษาเขียนไม่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องนี้ ดังนั้นผู้ฟังไม่รู้คนนี้พูดอะไรอยู่ (2/16)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การไม่เข้าใจประเด็นหรือหัวข้อที่ต้องพูดอย่างแท้จริง เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาด้านเนื้อหา เพราะไม่ว่าจะหาข้อมูลได้น่าสนใจและเรียบเรียงเรื่องราวได้เป็นลำดับขั้นตอนมากเพียงใด แต่หากพูดคนละเรื่องกับสิ่งที่กำหนดไว้ ย่อมส่งผลเสียต่อการพูดอย่างมาก

2.1.2 ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียบเรียงเนื้อหา บทพูดสุนทรพจน์มีโครงสร้างเช่นเดียวกับการพูดทั่วไป ที่ประกอบไปด้วยคำทักทาย บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ผู้พูดที่ไม่เข้าใจโครงสร้างของบทพูด ย่อมไม่สามารถเขียนเนื้อหาออกมาได้อย่างสมบูรณ์ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาด้านเนื้อหาเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่ทราบวิธีการเขียนบทพูด ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

สุนทรพจน์มีรูปแบบการนำเสนอโดยเฉพาะ นักศึกษาจำเป็นต้องศึกษารูปแบบการนำเสนอ รูปแบบภาษาที่ใช้ ความเป็นหนึ่งในเนื้อหา รวมถึงความสัมพันธ์ในเรื่อง ซึ่งนักศึกษาชาวจีนจะกล่าวสุนทรพจน์ได้ดีจะต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างแจ่มแจ้ง (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาหลายคนไม่ทราบวิธีการเขียน ทำให้บางคนไม่พูดเกริ่นนำ โดยบางคนพูดเข้าเนื้อเรื่องทันที จึงทำให้เรื่องขาดความเชื่อมโยงที่ดีในการพูด ส่วนเนื้อเรื่องที่นำมาพูดบางครั้งเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้อยู่แล้ว ขาดความแปลกใหม่ ไม่มีประเด็นอะไรใหม่ ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีการเลือกเขียนเรื่องที่อยู่ไม่ไกลตัว สามารถมองเห็นได้รอบตัวเราเอง (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาไม่รู้ว่าต้องอ้างอิงหรือหาหลักฐานอะไรมาสนับสนุนให้เนื้อหาที่ตนร่างให้น่าเชื่อถือ บางคนก็ละเลยที่จะเตรียมเนื้อหา และไม่ใส่ใจเรื่องการลำดับความคิด และวิธีที่จะเน้นย้ำความสำคัญของเนื้อหา ทำให้เนื้อหาที่พูดขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์ ทำให้เนื้อหาการพูดไม่ตรงกับหัวข้อที่กำหนด ขาดโครงสร้างที่ดี ไม่มีใจความสำคัญ และขาดเนื้อหาสนับสนุนใจความสำคัญ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ไม่เข้าใจวิธีการเขียน จึงเขียนเนื้อหาเนื้อหาของสุนทรพจน์โน้มน้าวไม่เพียงพอ ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชม ไม่สมบูรณ์ (1/21)

นักศึกษาคงไม่รู้ว่าเขียนอะไรถึงจะเหมาะสมกับหัวข้อที่อาจารย์กำหนดให้ ไม่รู้ว่าเขียนยังไงถึงจะทำให้ผู้ฟังฟังแล้วไม่เบื่อ (2/8)

บางส่วนนักศึกษาจีนไม่รู้ว่าการกล่าวสุนทรพจน์ควรพูดอะไร พูดแต่ภาษาพูด ไม่มีประโยชน์ต่อผู้ฟัง ไม่มีความหมาย คนอื่นฟังแล้วรู้สึกเบื่อมาก และเสียเวลา เนื้อหาของนักศึกษาจีนเขียนไม่สมบูรณ์ บางคนไม่มีบทนำ บางคนไม่มีบทสรุป ผู้ฟังรู้สึกว่าไม่เข้าใจ เพราะว่าเนื้อหาไม่สมบูรณ์ (2/16)

การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยกับการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาจีนมีข้อที่แตกต่างกัน วัฒนธรรมไทยกับจีนไม่ตรงกัน ไม่รู้จะเขียนยังไง (2/28)

ยังไม่รู้การกล่าวสุนทรพจน์เป็นอะไร ยังไม่รู้ต้องเขียนอะไร ยังไม่รู้(วิธี)แสดงความคิดเห็นของเรา (2/31)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า แม้นักศึกษาจีนจะเข้าใจสิ่งที่จะต้องพูดหรือรู้ว่าตนเองจะต้องพูดในแนวทางใด แต่หลายคนไม่สามารถนำเสนอได้ออกมาได้ดีนัก เพราะไม่ทราบโครงสร้างและวิธีการเขียนบทกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ทำให้บทพูดไม่สมบูรณ์ เนื้อหาวกวน ไม่เป็นลำดับ และขาดสัมพันธภาพ ซึ่งผู้วิจัยในฐานะผู้สอนสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนที่เขียนบทพูดสุนทรพจน์ไม่ได้หรือระบุว่าตนเองไม่ทราบวิธีการเขียนนั้น เป็นนักศึกษากลุ่มที่มีทักษะการเขียนไม่ดีนัก เมื่อเขียนบทพูดจึงไม่ร่างโครงเรื่อง เน้นอารมณ์ความรู้สึกตนเองมากกว่าข้อเท็จจริง ทำให้เนื้อหาขาดความเป็นเหตุเป็นผลและไม่น่าเชื่อถือ

2.1.3 ขาดทักษะการสื่อสารภาษาไทย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักภาษาไทยเป็นส่วนสำคัญของการสื่อสาร ไม่ว่าจะฟัง พูด อ่าน หรือเขียน นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้น้อย ย่อมส่งผลกระทบต่อการนำเสนอด้วยถ้อยคำที่ผิดพลาด คลาดเคลื่อน และไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ยังเกี่ยวโยงการตีประเด็นผิดพลาดซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาด้านเนื้อหาดังที่กล่าวก่อนหน้านี้แล้ว จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาด้านเนื้อหาเกิดมาจากนักศึกษาจีนมีพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยไม่ดี ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาบางคนยังไม่เข้าใจภาษาไทยอย่างถ่องแท้ ดังนั้น เมื่อเขียนเรื่องที่ตนจะพูด จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการพูด เพราะขาดความเข้าใจในเรื่องที่ตนเองพูด (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาจีนยังใช้ภาษาไทยได้แค่การพูดในชีวิตประจำวัน แต่การเขียนยังไม่ค่อยดี จึงทำให้เขียนเนื้อหาไม่ได้ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

เมื่อนักศึกษาคิดว่าตนเองใช้ภาษาไทยไม่เก่ง จึงมักไปคัดลอกข้อความของผู้อื่นมาพูด แต่เมื่อนำข้อความหรือคำพูดของผู้อื่นมาใช้ในบทพูด นักศึกษาก็ไม่นิยมบอกแหล่งที่มาของข้อมูลนั้นด้วย (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

อ่านหนังสือน้อย หรือพูดภาษาไทยน้อย ทำให้ประโยคที่เราเขียนนี้ไม่คล่อง ไม่สมบูรณ์ การใช้ไวยากรณ์ของประโยคไม่เป็นในภาษาไทย (1/15)

ดิฉันคิดว่านักศึกษาจีนบางคนเรียนภาษาไทยไม่เก่ง ดังนั้น เมื่ออาจารย์จัดเนื้อหาการพูดที่เรื่องสำคัญก็ฟังไม่เข้าใจ แล้วก็เนื้อหาเขียนไม่ได้ (1/16)

การแปลไม่เก่ง เข้าใจภาษาจีนเขียนว่ายังไง แต่แปลเป็นภาษาไทยไม่ถูกต้อง นักศึกษาจีนส่วนใหญ่จึงเข้าใจความหมายผิด พูดเรื่องไม่ตรงกับหัวข้อ (1/17)

สาเหตุของปัญหาที่พบในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนคือฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง และใช้ภาษาไทยไม่ค่อยคล่องแคล่ว นักศึกษาบางคนไม่ได้คิดหัวข้อลึก ขาดจินตนาการ (2/29)

เพราะว่าตอนนี้เรายังไม่เก่งภาษาไทยเท่าไหร่ สิ่งที่เราอยากพูดน่าจะยังแสดงไม่ออก ดังนั้น ทำให้เนื้อหาของเราไม่น่าสนใจเท่าไหร่ บางทีจัดลำดับขั้นตอนไม่ค่อยถูกต้อง เพราะว่าเรายังไม่คุ้นเคยกับการประกอบของสุนทรพจน์ได้อย่างดี (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า พื้นฐานการใช้ภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการตีความประเด็นการพูดและการเรียบเรียงเนื้อหา นักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาไทยไม่ดีนัก โดยเฉพาะทักษะการเขียนและการพูด จะส่งผลต่อความสมบูรณ์และถูกต้องในด้านเนื้อหาอย่างมาก จนทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารได้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนหลายคนมีความคิดสร้างสรรค์ สามารถนำเรื่องราวหรือวัฒนธรรมของตนมาเชื่อมโยงได้อย่างน่าสนใจ แต่มักจะติดขัดตรงที่ไม่สามารถเรียบเรียงเนื้อความด้วยถ้อยคำที่สละสลวยได้ นั่นเป็นเพราะนักศึกษาจีนมีพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยไม่ดีนั่นเอง

2.1.4 ไม่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่พูด ความรู้หรือประสบการณ์เป็นข้อมูลสำคัญสำหรับนำมาเรียบเรียงเป็นบทพูดสุนทรพจน์ ผู้พูดที่ไม่มีประสบการณ์ทางตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อมที่เกิดจากการฟังหรือการอ่าน ย่อมไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาด้านเนื้อหาเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่พูด ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยมาหลายปีหรือเก่งภาษาไทย ตลอดจนได้ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยหลายปี จะเขียนเนื้อหาหรือนำเสนอเนื้อหาได้ดี เนื่องจากเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศไทยและเข้าใจภาษาไทยจึงนำเสนอได้ดี แต่ถ้าหากนักศึกษาที่ไม่เก่งภาษาไทยและไม่เข้าใจวัฒนธรรมไทย อาจจะทำให้ไม่มีข้อมูลใน

การนำเสนอเนื้อหา ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับภูมิความรู้ของนักศึกษาเองด้วย บางครั้งนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเก่งและอยู่ประเทศไทยมาหลายปี แต่มีภูมิความรู้ที่ไม่ดีก็อาจนำเสนอเนื้อหาได้ไม่ดีก็ได้ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาบางคนไม่กล้าคิดนอกกรอบ กลัวว่าถ้าทำแล้วจะไม่ถูกต้อง กลัวได้คะแนนน้อย จึงมักหาเนื้อหาที่มีอยู่ทั่วไปหรือไม่แปลกใหม่มาพูด (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนยังไม่ค่อยรู้และเข้าใจสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย (จึง)ไม่รู้ต้องพูดอะไรดีกว่า บางทีก็เขียนน้อยไป (1/4)

บางทีเราไม่ได้ยกตัวอย่างที่เหมาะสม เพราะเราไม่ได้มีข่าวเกี่ยวกับสังคมไทย เราไม่รู้คนไทยชอบอะไร สนใจอะไร (2/3)

ไม่ได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เหมาะสม ไม่ค่อยรู้จักวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี สังคม และด้านอื่น ๆ ของประเทศไทยเป็นอย่างดี (2/21)

ไม่ค่อยได้อ่านบทความและหนังสือภาษาไทย ดังนั้นจึงยกตัวอย่างไม่ค่อยสอดคล้องกับหัวข้อ ไม่ค่อยสนใจข่าวและเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงทำให้ตัวอย่างที่ยกมาค่อนข้างเก่าและเชย (2/26)

เมื่อเขียนสุนทรพจน์ใช้ตัวอย่างทุก ๆ ครั้ง เพราะว่านักศึกษาจีนอ่านหนังสือไทยน้อยและความรู้ของไทยรู้จักน้อยเกินไป ก็เขียนสุนทรพจน์ไม่ออก (2/30)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ผู้พูดมักจะนำความรู้และประสบการณ์ของตนมาเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่พูด หากผู้พูดไม่มีความรู้หรือประสบการณ์ และไม่รู้จักแสวงหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ย่อมส่งผลต่อการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมาก ยิ่งหัวข้อที่พูดสัมพันธ์กับราชวงศ์ไทย ศาสนา วัฒนธรรมหรือสังคมไทยด้วยแล้ว นักศึกษาจีนที่เป็นคนละเชื้อชาติหรือศาสนา ย่อมไม่สามารถออกแบบเรื่องราวได้สมบูรณ์ ดังนั้น การแสวงหาความรู้รอบตัวจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนที่ฝึกฝนการกล่าวสุนทรพจน์

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันใน 4 ประเด็นที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านเนื้อหา เกิดมาจาก 1) นักศึกษาไม่เข้าใจประเด็นที่กำหนดให้พูด จึงทำให้วางกรอบหรือกำหนดขอบเขตการเขียนไม่ได้และเขียนนอกเรื่องในท้ายที่สุด 2) นักศึกษาไม่ทราบวิธีเรียบเรียงเนื้อหา ทำให้มีข้อบกพร่องในการแสดงเหตุผล การอ้างอิง การโน้มน้าวใจ หรือการสร้างความน่าเชื่อถือ 3) นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาไทยไม่ดี ทำให้รับสารได้ไม่สมบูรณ์และการส่งสารออกมาเป็นถ้อยคำไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน และ 4) นักศึกษาไม่มีข้อมูลหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่พูด ทำให้ไม่มีข้อมูลที่จะนำมาเขียน บางครั้งอาจทำให้เรื่องที่พูดขาดความน่าเชื่อถือ

2.2 สาเหตุของปัญหาด้านการใช้ภาษา กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยด้านการใช้ภาษาว่า มีสาเหตุเกิดมาจาก

2.2.1 ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา สังคมไทยมีระดับของชนชั้นการใช้ภาษาจึงมีหลายระดับตามไปด้วย ผู้พูดจึงต้องเข้าใจหลักการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุสำคัญที่สุดของปัญหาด้านการใช้ภาษาเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาที่ดีพอ ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษายังมีการใช้ภาษาที่ผิด บางคนมีการใช้ภาษาที่สลับตำแหน่ง รวมถึงบางคนก็พูดเว้นวรรคผิดอยู่ นอกจากนี้นักศึกษาบางคนมีการใช้ภาษาพูดมากเกินไปในการพูดสุนทรพจน์ ดังนั้น ผู้พูดควรมีการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม และมีความสุภาพ (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การใช้ภาษาระดับทางการในการกล่าวสุนทรพจน์นั้นยากมากสำหรับนักศึกษาจีน (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

พูดโดยแปลจากภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาแม่ เป็นภาษาไทย ทำให้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง อีกทั้งคำภาษาจีนบางคำแปลเป็นภาษาไทยได้หลายคำ นักศึกษาบางคนอาจจะไม่รู้ จึงทำให้เลือกใช้คำ หรือสำนวนไม่ถูกต้อง (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

โดยทั่วไปใช้ภาษาทางการน้อย อ่านหนังสือน้อย ก็มีปัญหาด้านการใช้ภาษาไทย เพราะอ่านหนังสือน้อย ดังนั้น ไม่ค่อยรู้สำนวน สุภาษิต และคำพังเพย (1/2)

ภาษาไทยเหมือนภาษาจีน มีภาษาทางการ ภาษากึ่งทางการ ภาษาพูด บางคนเรียนไม่ค่อยเก่ง เมื่อการกล่าวสุนทรพจน์ ก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าควรใช้ภาษาแบบนั้น (1/16)

ปกติ เราใช้ภาษาปาก ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวสุนทรพจน์ บางคนยังใช้ภาษาปาก การกล่าวสุนทรพจน์ที่ดีควรใช้ภาษิต สำนวน คำคม เป็นต้น แต่บางครั้งเราใช้สำนวนที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ใช้แค่ภาษาที่ธรรมดา จึงไม่ประทับใจ (2/5)

ใช้สำนวนผิด บางครั้งไม่ทราบความหมายของสำนวนก็จะใช้ผิด บางครั้งไม่ทราบภาษาของพระมหากษัตริย์และใช้คำกิตติมศักดิ์ไม่ถูก (2/7)

บางคนใช้ภาษาพูดเกินไป ไม่ค่อยเป็นทางการ บางคนเวลาพูดถึงสมาชิกของพระราชวงศ์ยังใช้ภาษาทั่ว ๆ ไปเลย บางคนใช้สำนวนไทยอย่างไม่ถูกต้องไม่เหมาะสม และบางคนใช้คำไม่ค่อยสละสลวยเท่าไหร่ (2/13)

ในปกติ คนจีนพูดภาษาไม่ค่อยเยอะ ก็ทำให้ใช้คำผิดหรือพูดผิดง่ายและนักศึกษาจีนไม่ค่อยมีโอกาสกล่าวสุนทรพจน์และฝึกน้อยเกินไป จึงทำให้น้ำเสียงไม่ดีหรือใช้ระดับภาษาไม่เหมาะสม ในด้านการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ เพราะนักศึกษาจีนอ่านหนังสือไทยน้อยมากหรืออ่านจึงทำให้ภาษาที่ใช้น่าเบื่อ (2/14)

นักศึกษาทุกคนมีปัญหาในด้านการใช้ภาษา เพราะว่าภาษาไทยไม่ใช่ภาษาที่เราเรียนตั้งแต่เด็ก ดังนั้น เราไม่แน่ใจว่าภาษาไทยแสดงออกเป็นอย่างไร บางส่วนนักศึกษาจีนกล่าวสุนทรพจน์ใช้ภาษาพูด ไม่เป็นทางการ ผู้ฟังรู้สึกว่าพูดอย่างนี้ไม่ใช่สุนทรพจน์ รู้ว่าคำนี้มีความหมายอย่างไร ใช้ไม่ถูกต้อง ไม่สนใจและไม่มีความหมาย (2/16)

ในด้านการใช้ภาษา เราค่อนข้างมีปัญหา เพราะว่าภาษาที่เราใช้ส่วนมากจะเป็นภาษาปากซึ่งเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ เวลาพูดภาษาไทยบางคนจะออกเสียงไม่ค่อยชัด เพราะว่าการฝึกออกเสียงภาษาไทยยังไม่เพียงพอ ดังนั้น เวลากล่าวสุนทรพจน์นักศึกษาบางคนไม่ค่อยเข้าใจว่าคำไหนออกเสียงสั้น คำไหนออกเสียงยาว ต้องเน้นคำไหน ต้องกล่าวเร็วเท่าไหร่ นอกจากนี้ ในบทสุนทรพจน์ของเราไม่ค่อยมีสำนวน เพราะว่าสำนวนที่เราเข้าใจและรู้จักไม่ค่อยมีเท่าไหร่ และมีบางคนจะใช้สำนวนผิดโดยเข้าใจสำนวนนี้ผิด (2/26)

นักศึกษาจีนใช้คำปากเสมอ ใช้คำไม่เป็นทางการ ทำให้สุนทรพจน์ไม่ดีไม่เหมาะสม ก็เพราะว่านักศึกษาจีนเรียนภาษาไทยและก็ไม่รู้คำไหนเป็นภาษาทางการ คำไหนเป็นภาษาปาก คำไหนใช้ได้อย่างไร นักศึกษาจีนเรียนไม่เข้าใจใช้สำนวนไม่ถูกหรือไม่ใช้ บางคนใช้แล้วก็ไม่ถูกต้อง เพราะว่านักศึกษาจีนเรียนสำนวน แต่ไม่ได้เข้าใจหมด และเรียนก็ไม่รู้เป็นอะไร (2/30)

การกล่าวสุนทรพจน์ส่วนใหญ่จะต้องใช้ภาษาทางการ แต่ความสามารถการใช้ภาษาของเรายังไม่พอ ทำให้เราใช้ภาษาการพูดเยอะเกินไป มีคนบางคนไม่ได้ใช้สำนวนและกลวิธีการเปรียบเทียบ สาเหตุที่เกิดสภาพแบบนี้ก็เพราะว่าเราไม่ได้ใช้สำนวนไทยบ่อยในชีวิตประจำวัน และเมื่อเราเขียนบทความอะไรก็ไม่ค่อยใช้วิธีการเปรียบเทียบ (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนทุกคนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นภาษาระดับสนทนาหรือภาษาปาก แม้จะสุภาพและสามารถใช้สื่อสารกับบุคคลทั่วไปได้ แต่ก็ไม่สามารถนำมาใช้พูดในระดับพิธีการ ดังนั้น จึงพบว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาการปรับระดับของถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและสถานที่ ขณะที่บางคนไม่รู้จักการเลือกใช้สำนวนโวหารเพื่อสร้างภาพพจน์ ทำให้ภาษาไม่สละสลวย นับเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการใช้ภาษานั่นเอง นอกจากนี้ ยังเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์อีกด้วย ตามผลของข้อมูลเชิงปริมาณในตารางที่ 23 ดังกล่าวข้างต้น

2.2.2 พื้นฐานการใช้ภาษาไทยไม่ดี ภาษามีความสำคัญอย่างมากในการกล่าวสุนทรพจน์ เพราะสุนทรพจน์คือการใช้ถ้อยคำที่สละสลวย การใช้คำและเรียบเรียงประโยคไม่ถูกต้องย่อมทำให้สื่อความหมายไม่ได้ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุสำคัญมากอีกอย่างหนึ่งของปัญหาด้านการใช้ภาษาเกิดมาจากนักศึกษาจีนมีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยไม่ดี ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ผู้พูดที่เป็นนักศึกษาจีนในบางครั้งออกเสียงตัวสะกดผิด หรือออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจนจึงทำให้ขาดความน่าสนใจ โดยเฉพาะการออกเสียง ร, ล และ บ, ป นั้น ผู้เรียนยังออกเสียงในการพูดไม่ชัดเจน หรือในบางครั้งออกเสียงคำอื่น ๆ ไม่ถูกต้อง ซึ่งบางครั้งอาจจะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง และผู้ฟังอาจจะฟังไม่เข้าใจในประเด็นที่นักศึกษาพูดและนักศึกษายังใช้ภาษาที่มีคำซ้ำมากเกินไป เช่น ใช้คำว่า และ, แต่, เป็นต้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ความรู้ด้านภาษาไทยมีผลกับการกล่าวสุนทรพจน์เช่นกัน คือ หากนักศึกษาไม่มีความรู้ภาษาไทยหรือมีแต่น้อย ก็จะกล่าวสุนทรพจน์ออกมาไม่ถูกไม่ชัดเจน เลือกคำหรือภาษาที่มาสื่อไม่ถูกต้อง แต่หากนักศึกษาเก่งภาษาไทยและพูดภาษาไทยที่ชัดเจน การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยก็จะไม่มีปัญหา (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาบางคนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยไม่ดีพอ แม้แต่ในชีวิตประจำวันก็ยังใช้ภาษาไทยสื่อสารได้ไม่ดี หรือไม่ค่อยได้มีโอกาสพูดภาษาไทยกับคนไทย เมื่อมาเรียนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยทำให้เกิดปัญหาทางการพูด เช่น พูดไม่ออก ขณะพูดมีสำเนียงเหมือนการท่อง ไม่รู้จักการแบ่งวรรคให้เกิดท่วงทำนองการพูดที่น่าสนใจ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาขาดความรู้เรื่องการออกเสียง ทำให้ออกเสียงผิด หรือไม่ออกเสียงคำควบกล้ำขาดความรู้เรื่องคำศัพท์ที่เป็นทางการ ทำให้ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการพูดสุนทรพจน์ และขาดความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาไทย ทำให้ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคภาษาไทยได้อย่างสละสลวย (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง การใช้ภาษายังมีปัญหาอยู่ ไม่เข้าใจ(ว่า) คำไหนคือกริยาหรือคำสรรพนาม บางนักศึกษาจีนนำเสนอความหมายไม่สมบูรณ์ แล้วทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ(ว่า)ผู้พูดอยากพูดอะไร (1/7)

ไวยากรณ์ภาษาจีนกับภาษาไทยไม่เหมือนกัน บางทีภาษาจีนออกมาสวยดีและถูกต้องตามไวยากรณ์ แต่เวลาแปลเป็นภาษาไทยก็กลับผิดไป (1/9)

นักศึกษาชาวจีนสื่อสารภาษาไทยยังไม่ค่อยเก่งเท่าไหร่ บางคำ บางประโยคใช้ไม่ถูกต้อง ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง เรียงประโยคตามไวยากรณ์จีนหรือตามใจ(ตน)เอง ไม่ได้ตามไวยากรณ์ไทย (2/1)

นักศึกษาขอบเขตไม่ชัดเจน ประเภทคำศัพท์ไทย อย่างเช่น คำนาม คำกริยา สรรพนาม เป็นต้น ความหมายคำศัพท์ใช้ไม่ถูกต้อง เพราะมาตรฐานภาษาไทยของนักศึกษาจีนยังไม่ค่อยดี ยังไม่รู้ว่าคำศัพท์ใช้ยังไงจึงจะถูกต้อง บางคนยังไม่เข้าใจการอ่านออกเสียงภาษาไทย ไม่รู้คำศัพท์ออกเสียงอย่างไร แล้วก็ออกเสียงไม่ถูกต้อง (2/2)

นักศึกษาจีนในด้านการใช้คำมีปัญหามาก ไม่รู้ว่าวิธีแยกแยะคำนาม คำกริยา คำสรรพนาม ได้ชัดเจน ดังนั้น การใช้คำก็ไม่ถูกต้องเสมอ ไม่สามารถเขียนประโยคได้ (2/10)

ในทางด้านไวยากรณ์ เพราะไวยากรณ์ไทยกับไวยากรณ์จีนไม่เหมือนกัน นักศึกษาจีนใช้ไวยากรณ์จีนติดเป็นนิสัย จึงทำให้ใช้ผิดไวยากรณ์ (2/14)

พื้นฐานการเขียนภาษาไทยไม่ดี อย่างเช่น การออกเสียงไม่ชัดเจน การใช้คำไม่ถูกต้อง ไม่รู้จักโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทย ปริมาณคำศัพท์น้อย อยากใช้คำสละสลวย แต่หาคำที่ยากกว่าระดับตัวเอง (2/21)

พื้นฐานของภาษาไทยยังไม่ดีพอ ไม่คุ้นเคยคำสันธาน คำกริยา คำนาม และคำอื่น ๆ ทำให้ใช้ผิดบ่อย ๆ การใช้ไวยากรณ์ไม่เหมาะสม เวลาพูดก็มีปัญหามากมาย บางคนออกเสียงยังไม่ถูกต้อง ไม่ชัด ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ (2/24)

นักศึกษามีคำศัพท์ไม่ค่อยเยอะ ก็ไม่ค่อยรู้การใช้ของคำศัพท์ ก็จะใช้ผิด การออกเสียงของนักศึกษาไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน ฝึกออกเสียงยังไม่พอ บางทีนักศึกษาตื่นเต้นเกินไป ก็จะพูดได้เร็วหรือเสียงน้อยเกิน (2/29)

นักศึกษาจีนทุกคนมีปัญหาต่าง ๆ ในการใช้คำและภาษา ไม่เข้าใจความแตกต่างแต่ละคำ เช่น คำนาม คำกริยา และคำสรรพนาม บางทีการใช้คำความหมายผิดบางคำ จึงทำให้ประโยคไม่ถูกต้อง การใช้ไวยากรณ์ไทยไม่เป็น การแต่งประโยคไม่เป็น เขียนประโยคแบบภาษาจีนไม่ตามระเบียบภาษาไทย

นักศึกษาจีนออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดหรือออกเสียงผิด ทำให้อาจารย์ไม่เข้าใจนักศึกษากำลังพูดอะไร (2/33)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างภาษาไทย เป็นส่วนสำคัญของการสื่อสาร ไม่ว่าจะฟัง พูด อ่าน หรือเขียน นอกจากนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้น้อยจะมีผลกระทบต่อด้านเนื้อหาดังที่กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว ยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อด้านการใช้ภาษาอีกด้วย ดังจะเห็นได้ว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ยังคงใช้คำผิดความหมาย ผิดหน้าที่ของคำ และเรียบเรียงประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ตามผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาด้านการใช้ภาษาในบทที่ 4 ที่ได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้

2.2.3 ไม่สามารถออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา แม้ผู้พูดจะสามารถเรียบเรียงภาษาที่สละสลวย แต่หากไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน ก็ทำให้การใช้ภาษาไทยในภาพรวมไม่ดี จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาด้านการใช้ภาษาเกิดมาจากนักศึกษาจีนออกเสียงภาษาไทยเพี้ยน ติดสำเนียงจีน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนจะมีปัญหาการใช้ภาษาไทยมาก ด้านการออกเสียงสำเนียงยังติดภาษาจีน แม้อาจารย์ผู้สอนจะช่วยแนะนำให้ แต่น้ำเสียงหรือปริภาษาต้องฝึกเพิ่มเติมมาก ๆ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ออกเสียงไม่ชัด บางคนไม่ชัดจนฟังไม่รู้เรื่องว่าต้องการสื่อสารอะไร (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาพูดไม่ชัดเจน ส่วนใหญ่จะออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ชัดเจน เช่น ร, ง, น, บ, ป ออกเสียงสระไม่ชัดเจน โดยออกเสียงสระสั้นเป็นเสียงยาว ออกเสียงสระยาวเป็นเสียงสั้น บางครั้งออกเสียงสระสับสน เช่น ออกเสียงสระ เอ เป็นสระ แอ, สระเอะ เป็น สระแอะ, สระโอะ เป็น สระเอาะ, สระโอ เป็น สระออ เป็นต้น ออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดไม่ถูกต้อง ซึ่งมีทั้งไม่ออกเสียงตัวสะกด และออกเสียงตัวสะกดผิด โดยเฉพาะมาตราตัวสะกดแม่ กก กบ กด และออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยน ซึ่งสาเหตุของปัญหาเหล่านี้ น่าจะมาจากความเคยชินกับสำเนียงภาษาแม่ ซึ่งเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์บางตัวในภาษาไทยไม่มีในภาษาจีน จึงทำให้นักศึกษาออกเสียงไม่ถนัดปากและไม่ชัดเจน (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ในภาษาจีนมีพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และเสียงวรรณยุกต์ น้อยกว่าภาษาไทย จึงทำให้นักศึกษาหลายคนไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ออกเสียงไม่ชัดเจน สำเนียงไม่คล้ายเคียงกัน (1/10)

การออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่ชัด การออกเสียงผิด (ผู้ฟัง)จึงไม่เข้าใจความหมายของการแสดงออก (1/12)

การออกเสียงไม่ชัดเจน บางคนเรียนมาหลายปี แต่ยังมีปัญหาในด้านการออกเสียงไม่มากก็น้อย บางทีจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดได้ (2/1)

ปัญหาใหญ่ที่สุด คือภาษาไทยไม่ใช่ภาษาพื้นเมืองของชาวจีน การออกเสียงก็ไม่ดี ออกเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับคนที่เรียนเอกภาษา คนที่มีพื้นฐานการออกเสียงไม่ดี คนอื่นก็ฟังไม่รู้เรื่อง แล้วเข้าใจผิด จังหวะที่การกล่าวสุนทรพจน์ก็ไม่ดี (2/10)

ในด้านการออกเสียง เพราะในเริ่มต้นของเราเรียนภาษาไทยเป็นอาจารย์คนจีนสอนให้ นอกจากนี้เราได้รับอิทธิพลจากภาษาจีนกลางหรือภาษาท้องถิ่น ดังนั้น ทำให้การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือมีสำเนียงของภาษา(ตน)เอง (2/14)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การออกเสียงเพี้ยนเป็นสิ่งที่นักศึกษาบางส่วนเห็นว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งนักศึกษาจีนกลุ่มนี้คิดว่าตนไม่ใช่เจ้าของภาษา การออกเสียงจึงติดสำเนียงจีน บางคนอาจจะออกเสียงผิดเพียงบางคำ แต่บางคนไม่สามารถออกเสียงให้ชัดเจนได้ เมื่อนักศึกษาไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องตามอักขรวิธีภาษาไทย เสียงนั้นจึงไม่สามารถสื่อความหมายได้ ส่งผลให้การพูดครั้งนั้น ๆ ไม่ประสบความสำเร็จ

2.2.4 ไม่ทราบข้อบกพร่อง ไม่ระมัดระวัง หรือไม่พยายามแก้ไข นักศึกษาจีนมีจุดอ่อนในเรื่องการใช้ภาษา ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด โดยนักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าตนเองเขียนหรือออกเสียงผิด เพราะไม่มีผู้ชี้แนะและแก้ไขให้ถูกต้อง ในขณะที่บางคนอาจจะรู้ตัวว่าผิดแต่ไม่ยอมแก้ไขให้ถูกต้อง จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุหนึ่งของปัญหาด้านการใช้ภาษาเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่ทบทวนหรือตรวจทานแก้ไข ดังนี้

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาไม่ระวังเรื่องการออกเสียง นักศึกษาบางคนไม่รู้ว่าตัวเองออกเสียงไม่ถูกต้อง แต่นักศึกษาบางคนรู้ปัญหาการออกเสียงของตน เช่น ออกเสียงพยัญชนะนาสิกไม่ชัด หรือออกเสียงตัวสะกดไม่ชัด แต่เมื่อพูดก็ละเลยที่จะปรับแก้การพูดของตนให้ออกเสียงชัดเจน (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ในชีวิตประจำวันพูดผิดไม่รู้ตัว และไม่มีคนมาแก้ บางคนรู้อยู่แล้วว่าออกเสียงไม่ถูกต้อง แต่แก้ยาก (1/6)

นักศึกษาจีนใช้ Google แปลออกมา แต่ใช้ Google แปลออกมาความหมายไม่ถูกต้อง (1/13)

นักศึกษาจีนชอบอยู่กับนักศึกษาจีน พูดภาษาจีนด้วยกัน ไม่มีโอกาสฝึกพูดภาษาไทย ไม่ฝึกพูดกับคนไทย ออกเสียงไม่ชัดก็ไม่มีใครชี้ออกมา (1/17)

นักศึกษาจีนทุกคนออกเสียงไม่ชัด เป็น(เพราะ)นักศึกษาจีนได้พูดน้อย ครูจีนไม่ได้สนใจและไม่ได้ช่วยแก้ไข และนักศึกษาอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ไม่รู้ตนเอง (2/30)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนบางคนไม่ทราบว่าตนเองใช้ภาษาผิดหรือออกเสียงผิด เพราะขาดผู้ชี้แนะ ทำให้สื่อสารผิดพลาดจนกลายเป็นความคุ้นชิน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนหลายคนรู้ว่าตนเองออกเสียงไม่ชัด ไม่ถูกต้อง แต่ไม่พยายามที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง เนื่องจากการจะฝึกออกเสียงให้ชัดเจน ต้องใช้ระยะเวลาและความพยายามอย่างมาก บางคนจึงพอใจเพียงแค่การสื่อสารในชีวิตประจำวันได้เท่านั้น

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันใน 4 ประเด็นที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการใช้ภาษา เกิดมาจาก 1) นักศึกษาไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา โดยเฉพาะเรื่องระดับภาษา การใช้สำนวนและภาพพจน์ 2) นักศึกษามีพื้นฐานภาษาไทยไม่ดี โดยเฉพาะการเขียนและการพูด 3) นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาได้ ติดสำเนียงจีนและออกเสียงเพี้ยน และ 4) นักศึกษาไม่ทราบข้อบกพร่องของตนเอง บางคนไม่ระมัดระวัง ในขณะที่บางคนละเลยที่จะแก้ไขของบกพร่องของตน

2.3 สาเหตุของปัญหาด้านบุคลิกภาพ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยด้านบุคลิกภาพว่า มีสาเหตุเกิดมาจาก

2.3.1 ขาดทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา อวัจนภาษา หมายถึง ภาษาที่ไม่ออกเสียงเป็นถ้อยคำ แต่มีลักษณะเป็นภาษาที่แฝงอยู่ในถ้อยคำนั้น เช่น กิริยาท่าทาง การเคลื่อนไหว การใช้สีหน้าหรือสายตา ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการแปลความหมาย ดังนั้น อวัจนภาษาจึงเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนถ้อยคำให้สามารถสื่อความหมายได้ดียิ่งขึ้น และเสริมบุคลิกภาพของการเป็นนักพูดที่ดี หากไม่เรียนรู้การแสดงออกด้วยอวัจนภาษาลักษณะต่าง ๆ ย่อมทำให้การพูดจืดชืดและไม่น่าประทับใจ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุของปัญหาด้านบุคลิกภาพเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่มีรู้วิธีการแสดงออกด้วยอวัจนภาษา ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาบางคนไม่มีการใช้สายตามองผู้ฟัง แต่กลับมองบนเพดาน หรือมองดูโพยกระดาษที่เขียนตลอดเวลา ซึ่งทำให้การพูดขาดความน่าสนใจ รวมถึงผู้พูด

นั้น ขณะพูดยังไม่มีการใช้ท่าทางประกอบด้วย ยิ่งทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่อยากติดตาม เป็นต้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์ในการพูดหรือการเรียนสุนทรพจน์มาก่อน เมื่อได้เรียนรู้จากในห้องเรียน แม้ว่าจะรู้ทฤษฎีแต่ไม่ให้ความสำคัญกับการใช้ท่าทาง ขณะที่บางคนไม่รู้วิธีใช้ท่าทาง หรือบางคนก็เกิดความเขินอายที่ต้องแสดงท่าทาง (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนเป็นคนที่เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ขณะที่พวกนักศึกษาจีนกล่าวสุนทรพจน์ ไม่ค่อยยิ้มสักเท่าไหร่ หน้าไม่ค่อยมีอารมณ์อย่างคลิปที่เราดู กิริยาท่าทางก็น้อยไปหน่อย (1/10)

ไม่ใช้ภาษามือและร่างกาย นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์หรือไม่เคยชมการแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์ ก็ไม่ค่อยเข้าใจใช้ภาษามือและร่างกาย (2/2)

เมื่อเราเรียนที่ประเทศจีน เราไม่เคยเรียนการกล่าวสุนทรพจน์ เราจึงไม่รู้ว่าเมื่อมีการกล่าวสุนทรพจน์ เราควรเดินแบบไหน ยืนแบบไหนจะดี บางทีตื่นเต้นเกินไปจึงจะลืมไหว้ ลืมยิ้ม กะพริบตาบ่อย ๆ บางคนไม่ยิ้ม ใบหน้าไร้อารมณ์ แต่บางคนมีอารมณ์เหมือนโกรธใคร (2/5)

เมื่อกล่าวสุนทรพจน์ไม่มีการท่าทางด้วย เพราะว่าไม่รู้ทำท่าทางอย่างไร และไม่รู้ทำท่าทางเมื่อไรจะถูกต้องเหมาะสม การท่าทางไม่ธรรมชาติ บางทีเราตื่นเต้นเกินไปก็ไม่สนใจ (2/20)

จิตสำนึกการใช้ท่าทางในการกล่าวสุนทรพจน์ไม่พอ หรือบางทีใช้ไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ได้ฝึกฝนการแสดงออกทางใบหน้า ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่แสดงออกทางใบหน้าไม่เหมาะสมกับประเด็นของสุนทรพจน์นั้น หรือไม่มีอารมณ์สักอย่างในตลอดเวลาที่กล่าวสุนทรพจน์ (2/21)

ขาดประสบการณ์การกล่าวสุนทรพจน์ทำให้นักศึกษาจีนเกิดท่าทางที่ไม่ธรรมชาติ ไม่ค่อยคุ้นเคยต่อภาษากาย ไม่รู้ใช้ท่าไหนจึงจะสอดคล้องกับการพูดของตนเองมากที่สุด (2/26)

เรายังมีปัญหาในด้านการใช้มือและแขนช่วย เราส่วนใหญ่จะไม่ใช้เพราะว่ายังใช้ไม่เป็น ก็แค่ยืนตรงเฉย ๆ ต่อไปคือปัญหาของการใช้สายตา เมื่อเรากล่าวสุนทรพจน์ เราไม่กล้ามองหน้าผู้ฟัง เพราะว่าเรายังขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง เมื่อเราพูดอยู่บนเวที เราไม่รู้ตนเองกำลังพูดอะไรอยู่ เพราะว่าตื่นเต้นเกินไป (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีการแสดงออกด้วยอวัจนภาษา โดยเฉพาะการใช้มือ การแสดงสีหน้า การใช้สายตา และการเคลื่อนไหว ทำให้บางคนเลือกวิธีการยืนนิ่ง ๆ แทน ซึ่งผู้วิจัยในฐานะผู้สอนมักพบเห็นว่า ในการพูดหลาย ๆ ครั้ง นักศึกษาจีนจำนวนมากเน้นการสื่อความหมายด้วยการพูดมากกว่าท่าทาง นิยมการยืนตรง นิ่ง ไม่กล้าแสดงออกด้วยท่าทาง ทำให้การนำเสนอไม่เป็นธรรมชาติ เกร็งและดูแข็งเกินไป อาจพบนักศึกษาบางส่วนเริ่มหัดที่จะใช้บ้างแต่ยังมีความขัดเขิน จึงนิยมใช้ภาษามือสื่อความหมายในข้อความตอนสุดท้ายของการพูดเท่านั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าในกลุ่มตัวอย่าง มีนักศึกษาประมาณ 4-5 คน ที่สามารถใช้อวัจนภาษาสื่อสารได้ในระดับดี-ดีมาก เพราะมีความมั่นใจตนเอง กล้าที่จะฝึกฝนและนำมาใช้จริง ซึ่งยืนยันได้ว่าสาเหตุนี้ย่อมสามารถแก้ไขได้ด้วยการเรียนรู้และฝึกฝนจนเป็นธรรมชาติ

2.3.2 ไม่ระมัดระวังเรื่องการแต่งกาย การแต่งกายเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพที่ดี ผู้พูดจะต้องระมัดระวังเรื่องการแต่งกายให้เรียบร้อย สุภาพ เหมาะสมกับกาลเทศะ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุของปัญหาด้านบุคลิกภาพเกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่ระมัดระวังเรื่องการแต่งกาย ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

การออกมาพูดสุนทรพจน์ควรมีการแต่งกายสุภาพ แต่นักศึกษาบางคนก็แต่งกายไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย เช่น นักศึกษาผู้หญิงไม่ติดเข็มมหาวิทยาลัยที่หน้าอกและเข็มที่กระดุม และบางคนยังไม่คาดเข็มขัด บางคนหน้าตาไม่สดใส ไม่มีความมั่นใจ ไม่จัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อย ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย นักศึกษาผู้หญิงบางคนหน้าซีดจนเกินไปและบางคนก็แต่งหน้าจัดจนเกินพอดี (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีการแต่งกายที่เรียบร้อย สุภาพ แต่ข้อเสีย คือ เสื้อผ้าที่ยับ ไม่ได้รีด (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

สาเหตุด้านบุคลิกภาพก็มีความสำคัญกับผู้กล่าวสุนทรพจน์เช่นกัน นักศึกษาชาวต่างชาติ หากไม่เข้าใจบุคลิกภาพของผู้กล่าวสุนทรพจน์ ก็จะทำให้ภาพรวมของการกล่าวสุนทรพจน์ออกมาไม่ดี ไม่ว่าจะเป็นทรงผม เสื้อผ้า การแต่งกาย กลิ่นตัว การยืน การมอง สิ่ง ๆ เหล่านี้ หากมีข้อบกพร่องแล้วอาจจะทำให้การกล่าวสุนทรพจน์ออกมาไม่ดีก็ได้ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษามุ่งจำเนื้อหาและพูดตามบทที่ตนร่างมากกว่าการคำนึงถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ที่จะเสริมบุคลิกภาพของตน ละเลยที่จะคำนึงถึงความประณีตและความละเอียดอ่อนบางประการของคนไทย จึงทำให้นักศึกษาไม่ให้ความสำคัญกับการรีดเสื้อผ้า ทำให้ใส่เสื้อผ้ายับ ๆ ส่งผลให้บุคลิกภาพไม่ดี (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

วัฒนธรรมการแต่งกายของจีนแตกต่างกับไทย คือ เท่าที่รู้มาจากการพูดคุยกับนักศึกษา รู้มาว่าที่ประเทศจีนไม่ต้องใส่ชุดนักศึกษา และเมื่อเข้าเรียนจะไม่แต่งหน้าทำผม ดังนั้น เมื่อต้องใส่ชุดนักศึกษาให้เรียบร้อย จึงไม่ค่อยเข้าใจว่าอย่างไรคือเรียบร้อย หรือแค่ไหนจึงเรียกว่าเรียบร้อย ทำให้นักศึกษาแต่งกายไม่เหมาะสมหรืออาจไม่ถูกต้อง บางคนเมื่อเห็นการแต่งกายของเพื่อนคนไทยซึ่งอาจจะแต่งไม่เรียบร้อย แล้วแต่งเลียนแบบ ก็ทำให้การแต่งกายไม่เหมาะสม เช่น แต่งหน้าจัดเกินไป ทาสีเล็บที่มีสีไม่สุภาพ (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เรียนหนังสือที่ประเทศไทยต้องใส่ชุดนักศึกษา แต่เรียนหนังสือที่ประเทศจีนไม่ต้องใส่ชุดนักศึกษา ฉะนั้น ทำให้เราเวลามาเรียนก็ชอบลืมใส่เข็มขัดหรือติดสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยมา นักศึกษาจีนไม่ชอบแต่งหน้า ทำให้หน้าไม่สดใส ปัญหานี้เกิดขึ้นก็เพราะว่าวิถีชีวิตของคนจีนคือแบบรีบ ฉะนั้น ถ้ามีเวลาเราจะชอบนอนต่อหรือรีบออกไปเลย จะไม่ค่อยชอบแต่งหน้ามา เสียเวลา (1/9)

แต่งกายไม่ถูกต้องหรือไม่สุภาพ เพราะว่านักศึกษาส่วนใหญ่มาไทยไม่นาน อาจจะไม่รู้จักแต่งกายยังไงถือว่าสุภาพเรียบร้อยแล้ว (2/1)

การแต่งตัวไม่เรียบร้อย เช่น ใส่ชุดนักศึกษาไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วน อาจจะคือนักศึกษาไม่รู้กฎระเบียบการแต่งตัวของการกล่าวสุนทรพจน์ หรือไม่ก็รู้กฎระเบียบ แต่ไม่อยากแต่งตัวให้เรียบร้อย (2/2)

เพราะในประเทศจีน เราไม่ค่อยมีโอกาสกล่าวสุนทรพจน์และไม่มีประสบการณ์ ดังนั้น อาจจะทำให้เราไม่ค่อยใส่ใจกับรายละเอียด อย่างเช่น การแต่งกาย การเดิน การยืน และการแสดงออกทางใบหน้า เป็นต้น (2/14)

มีบางคนนักศึกษาการแต่งกายไม่เรียบร้อย ไม่แต่งตัวชุดนักศึกษาเรียบร้อย เพราะว่านักศึกษาที่ประเทศจีนไม่ต้องใส่ชุดนักศึกษา เมื่อเราการกล่าวสุนทรพจน์ไม่เตรียมตัวเองให้เรียบร้อยก่อน ดังนั้น เราต้องควรสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง (2/22)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า เมื่อศึกษาที่ประเทศจีน นักศึกษาจีนไม่ต้องแต่งกายด้วยชุดนักศึกษา แต่เมื่อมาศึกษาที่ประเทศไทย นักศึกษาจีนจะต้องแต่งกายตามระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ซึ่งผู้วิจัยในฐานะผู้สอนสังเกตเห็นว่า นักศึกษาจีนทุกคนเคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด แต่งกายด้วยความสุภาพเรียบร้อย แต่ในการพูดที่เป็นพิธีการการแต่งกายจะแตกต่างจากปกติเล็กน้อย มีลักษณะเคร่งครัดกว่า เพราะถือว่านักศึกษาเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย จึงพบลักษณะการแต่งกายของนักศึกษาจีนบางส่วนที่ไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน เพราะไม่เคยชินและไม่สำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายก่อนขึ้นบนเวทีการพูด

2.3.3 ความวิตกกังวล อารมณ์เป็นสิ่งควบคุมพฤติกรรม เมื่อรู้สึกอย่างไร จะแสดงออกมาทางภาษากายอย่างนั้น ประสิทธิผลของการพูดจะเป็นเช่นไรจึงขึ้นอยู่กับการควบคุมอารมณ์ของผู้พูด จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุของปัญหาด้านบุคลิกภาพอย่างหนึ่ง เกิดมาจากนักศึกษาจีนมีความวิตกกังวล ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

บุคลิกภาพเป็นเรื่องที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน นักศึกษาชาวจีนส่วนใหญ่จะกังวลถึงเรื่องการใช้ภาษาในการพูด ถ้าไม่ซ้อมมาก ๆ จนจำเนื้อหาได้อย่างแม่นยำแล้ว นักศึกษาจะขาดความมั่นใจ การแสดงออกทางด้านสีหน้า ท่าทางจะดูเคอะเขิน และไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่กำลังพูด (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การออกมาพูดนั้น สิ่งที่พบเห็นคือ นักศึกษาตื่นเต้น ตื่นเวที ดังนั้นขณะที่พูดจึงทำให้นักศึกษาเสียงสั่น มือสั่น ยืนตัวแข็ง เกร็งไปหมด รวมถึงบางคนก็มีการโยกตัวไปมาอยู่ตลอดเวลาขณะพูดโดยไม่รู้ตัวด้วย ทำให้บุคลิกภาพไม่ดี (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การตื่นเต้นจนไม่สามารถใช้ท่ายืน การทรงตัวที่เหมาะสม (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาควบคุมอารมณ์ไม่ได้ จึงทำให้ตื่นเต้น ส่งผลให้บุคลิกภาพไม่ดี เช่น มือสั่น เสียงสั่น ยืนตัวแข็ง ไม่มอง และในขณะพูดเมื่อนักศึกษาจำเนื้อหาไม่ได้ จึงเผลอแสดงท่าทางที่ไม่น่าดูออกมา เช่น ขมวดคิ้ว มองพื้น มองเพดาน เม้มปาก คิด เป็นต้น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

เนื่องจากบางคนไม่มั่นใจเมื่อต้องออกมาพูดต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก ผสมกับความไม่สันทัดเรื่องของภาษา จึงต้องพูดแบบท่องจำ บางคำก็พูดโดยไม่รู้ความหมาย ดังนั้นเมื่อออกมาพูด ก็ตื่นเต้นทำให้การเคลื่อนไหวไม่เป็นธรรมชาติ หากจำไม่ได้ ก็เกิดความประหม่า บุคลิกภาพจึงไม่ดี ยืนเกร็ง ขาสั่น ไม่ยิ้ม ซึ่งเหล่านี้มาจากความกังวลและไม่มั่นใจ (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาขาดบุคลิกภาพที่ดีในการพูดต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก อาจมีสาเหตุมาจากการเตรียมตัวมาไม่ดีพอ ตื่นเต้นและประหม่า (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เนื้อหาท่องได้ดี แต่พอออกมาพูดก็ตื่นเต้นจนลืมเนื้อหาที่ท่องมาแล้ว อีกด้านหนึ่ง บางคนก็ตื่นเต้นมากเกินไป ทำกิริยาท่าทางมากเกินไป มากเกินความจริง (1/10)

บางทีเราด้านบุคลิกภาพไม่ค่อยเป็น เพราะนักศึกษาเราคงจะมีโอกาสไม่เยอะที่ฝึกการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยในเมืองจีน นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้มีประสบการณ์ฝึกอาชีพ ดังนั้นเราอาจจะรู้สึกว่าตื่นเต้น และไม่รู้ตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ (2/3)

เพราะในประเทศจีน เราไม่ค่อยมีโอกาสกล่าวสุนทรพจน์และไม่มีประสบการณ์ ดังนั้น อาจจะทำให้เราไม่ค่อยใส่ใจกับรายละเอียด และก็อาจจะเพราะความตื่นเต้นและไม่มีความเชื่อมั่นใจในตนเอง จึงทำให้การแสดงสีหน้าไม่เป็นมิตรไมตรีหรือทำให้ผู้ฟังรู้สึกสิ่งที่แสดงด้วยไม่ใช่ความจริงใจ (2/14)

การกระทำที่ไม่เป็นธรรมชาติ เพราะว่านักศึกษาเรียนที่จีนไม่ได้มีโอกาสเท่าไหร่ได้พูดเป็นทางการ ดังนั้น นักศึกษาตื่นเต้นง่ายและทำให้ร่างกายไม่ธรรมชาติ (2/30)

เมื่อเราพูดอยู่บนเวที เราไม่รู้ตนเองกำลังพูดอะไรอยู่ เพราะว่าตื่นเต้นเกินไป เมื่อเรายืนอยู่บนหน้าห้อง ถ้ายังไม่พร้อมก็จะเกิดความตื่นเต้นทำตัวไม่ถูก ทำให้การยืนของเราไม่ธรรมชาติ ยืนไม่ตรง ยืนเอียง ถ้าตื่นเต้นเกินไป อาจจะทำให้เราเกิดสภาพแบบนี้แหล่ะ (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ความตื่นเต้น ความกลัว ความกังวล รู้สึกอาย และไม่มั่นใจในตนเอง เป็นอารมณ์ความรู้สึกที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลิกภาพ ซึ่งนักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีอาการตื่นเวที ท่าทางการแสดงออกปรากฏในลักษณะของอาการเกร็งอย่างชัดเจน สีหน้าบึ้งตึงและเคร่งเครียด จึงไม่น่าสนใจและทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่ายในท้ายที่สุด

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันทั้ง 3 ประเด็นที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านบุคลิกภาพ เกิดมาจาก 1) ไม่มีทักษะการแสดงออกด้วยอวัจนภาษา จึงแสดงท่าทางนิ่งเฉย ไม่เป็นธรรมชาติ 2) ไม่ระมัดระวังเรื่องการแต่งกาย จึงไม่ตรวจสอบรายละเอียดของเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนขึ้นพูด และ 3) ความวิตกกังวล อาการตื่นเต้นและตื่นเวที ทำให้มีอาการเกร็งเคร่งเครียดและมีสีหน้าบึ้งตึงตลอดระยะเวลาของการพูด และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะพบความคิดที่แตกต่างกัน กล่าวคือ อาจารย์ส่วนใหญ่มองว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคลิกภาพไม่ดีนั้นเกิดมาจากความวิตกกังวล ในขณะที่นักศึกษาจีนส่วนใหญ่เห็นว่าเกิดมาจากพวกตนไม่รู้วิธีการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง ทำให้ไม่รู้จะแสดงออกอย่างไรจึงยืนนิ่ง ๆ จนผู้ฟังรู้สึกว่าไม่เป็นธรรมชาตินั่นเอง

2.4 สาเหตุของปัญหาด้านการนำเสนอ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยด้านการนำเสนอว่า มีสาเหตุเกิดมาจาก

2.4.1 ความวิตกกังวลและไม่มั่นใจตนเอง นอกจากความตื่นเต้น ความกลัว ความกังวล อาย และไม่มั่นใจในตนเอง จะส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพของผู้พูดดังที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้แล้ว ยังเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้การนำเสนอไม่น่าสนใจอีกด้วย จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุของปัญหาด้านการนำเสนอเกิดมาจากนักศึกษาจีนเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจในตัวเอง ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

บางครั้งตื่นเวทีอาจลืมเนื้อหา หรือพูดข้ามเนื้อหาที่เตรียมไว้ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาบางคนเมื่อขึ้นมาพูดเสียงสั่น และเกร็ง ไม่สามารถควบคุมอาการตื่นเต้นของตนเองได้ ดังนั้นจึงทำให้การพูดไม่เกิดประสิทธิภาพที่เพียงพอ (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาตื่นเต้น จึงทำให้ลืมกลวิธีการนำเสนอในขณะพูด หรือมีกลวิธีการนำเสนอแต่ไม่ชัดเจน (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ปัญหาด้านการนำเสนอ เกิดจากความไม่มั่นใจของนักศึกษา ไม่มั่นใจที่ต้องยืนหน้าที่ชุมชน จึงทำให้ประหม่า บุคลิกภาพเสียหรือดูไม่เป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ก็ทำให้ลืมเนื้อหา พูดติดขัด (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

บางคนก็ตื่นเวที ทำให้ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่จนเกิดอาการตัวสั่น เสียงสั่น ตัวแข็งเกร็ง สีหน้าตื่นเต้น (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนส่วนใหญ่เป็น(คน)ขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก กลัวพูดผิดคำหรือประโยค ออกมาพูดตื่นเต้นมาก เนื้อหาลืมไปหมด ตื่นเต้น จึงทำให้นักศึกษาลืมเรื่องที่จะพูด (1/1)

เพราะว่าเราไม่มั่นใจตัวเอง ฉะนั้น ทำให้พูดออกมาคือตะกุกตะกัก ไม่คล่องแคล่ว อีกอย่างก็คือการใช้ท่าทาง เราจะไม่ค่อยใช้ท่าทางเลย หรือว่าใช้แล้วก็ดูแล้วยังเขิน ๆ เพราะนักศึกษาจีนส่วนใหญ่ถ่อมตัว ขี้อาย ไม่กล้าแสดงต่อหน้าผู้คนเยอะ ๆ (1/9)

นักศึกษาในด้านการนำเสนอไม่ค่อยถนัด บางกลุ่มก็เป็นกลุ่มเงียบ ๆ ในด้านการนำเสนอนักศึกษาจีนต่อหน้าหลาย ๆ คน ก็เลยทำให้ลืมเนื้อหาที่ท่องมาพูดไม่ชัดเจนตะกุกตะกัก ทำให้ผู้ฟังไม่รู้เรื่อง บางคนเห็นคนเยอะ อายคนอื่นก็ทำให้พูดไม่ได้ เสียงสั่น (1/10)

นักศึกษาจำเนื้อเรื่องไม่ได้ เมื่อกล่าวสุนทรพจน์ก็พูดไม่ต่อเนื่อง ประหม่า บางคนอาจจะขี้ขลาด ไม่กล้าพูดที่ตรงหน้าของเพื่อน ต้องพูดที่แท่นเวทีก็กลัวเอาชนะไม่ได้ (2/2)

ทุกนักศึกษาต่างก็รู้สึกอายและกลัว แต่บางคนควบคุมอารมณ์ได้ บางคนควบคุมไม่ได้ จึงออกเสียงสั่น ๆ ใบหน้าเหมือนชีวิตเศร้ามาก พริบตาบ่อย ๆ ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคนนี้ไม่มั่น(ใจ)มาก (2/5)

บางคนตื่นเต้นเกินไปจนทำให้ผู้พูดบางคนหน้าแดงมาก บางคนเวลาพูดยังสั่นขาอีกด้วย หน้าตาไม่มีความสุข มองเห็นหน้ามีแต่ความทุกข์เหมือนถูกจับหรือมีคนบังคับมาพูด จนทำให้ลืมคำไปหมด บางคนก็ไปขอพูดอีกครั้งหนึ่ง (2/13)

นักศึกษาทุกคนจะขี้อายและกลัว บางคนเอาชนะความยากลำบากได้ แต่บางคนเอาชนะไม่ได้ อารมณ์ของผู้พูดแสดงออกทางสีหน้าตื่นเต้นมาก (2/16)

เมื่อนำเสนอ ตื่นเต้นมากจนแสดงความรู้สึกไม่ธรรมชาติ ออกเสียงที่อ ๆ พูดจาไม่คล่อง ตอนไหนเสียงควรควบคุม ตอนไหนเสียงควรยกขึ้น ก็ลืมไปหมดแล้ว มีบางคนเมื่อขึ้นบนเวทีก็ทำท่ากล่าวสุนทรพจน์ น้ำเสียงก็เปลี่ยนแล้ว ไม่เหมือน(ตอน)ซ้อม (2/17)

นักศึกษาจีนทุกคนก็อายเวที เมื่อในการกล่าวสุนทรพจน์มีบางคนพูดด้วยเสียงที่สั่น หน้าเป็นสีแดง เพราะไม่ได้การซ้อม จะมีความรู้สึกตื่นเต้น (2/22)

เมื่อเราการกล่าวสุนทรพจน์ พูดอยู่บนเวที ถ้าเราเตรียมไม่พร้อม ขาดความมั่นใจจะทำให้เราตื่นเต้น และประสบความล้มเหลวในการกล่าวสุนทรพจน์ครั้งนี้ ปัญหาด้านการนำเสนอของสุนทรพจน์ก็คือเตรียมไม่พร้อม ขาดความมั่นใจกับตัวเองแล้วก็ตื่นเต้นเกินไป (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ปัญหาการนำเสนอที่ไม่ดี มีสาเหตุหลักจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ซึ่งเกิดจากการตื่นเวที จึงพบว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ที่มีความวิตกกังวลต่อการพูดหน้าที่ชุมนุมชน มักจะลืมเนื้อหา ทำให้การพูดสะดุดและขาดความต่อเนื่อง บางคนกลัวรุนแรงมากจนไม่สามารถพูดต่อให้จบได้ เรื่องราวที่นำเสนอจึงขาดความสมบูรณ์

2.4.2 การเตรียมความพร้อมไม่เพียงพอ การฝึกฝนหรือฝึกซ้อมก่อนพูด จะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่ว แม่นยำ ถ้าผู้พูดไม่ฝึกฝนก่อนพูด ย่อมทำให้ขาดความมั่นใจ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุของปัญหาด้านการนำเสนออย่างหนึ่ง เกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่เตรียมความพร้อมก่อนพูดให้มากพอ ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาบางคนฝึกซ้อมมาไม่ดีพอ เนื้อหาการนำเสนอจึงไม่ครบถ้วน (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

เนื่องจากเป็นนักศึกษาชาวต่างชาติ เมื่อออกมาพูดสุนทรพจน์ สิ่งที่เห็นคือ นักศึกษาพูดติด ๆ ขัด ๆ เนื่องมาจากฝึกซ้อมมายังไม่ดีพอ หรือลืมเนื้อหาที่จะพูด จึงทำให้การพูดหยุดไปชั่วขณะ ขาดความต่อเนื่องในการพูด แต่การนำเสนอเนื้อหาของนักศึกษาในบางคนนั้นพูดดี เนื้อหาดี แต่พูดยืดเยื้อ จบไม่ลง พูดยาวจนเกินเวลาที่กำหนด หรือบางคนนึกเนื้อเรื่องที่จะพูดไม่ออกจึงพูดตัดบทและจบการพูดในทันที ก็เพราะฝึกซ้อมพูดน้อยเกินไปหรืออาจไม่ฝึกซ้อมอย่างจริงจัง (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาขาดการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี ทำให้เกิดอาการตื่นเต้นและประหม่าจนพูดติด ๆ ขัด ๆ บางคนลืมเนื้อหาที่พูดก็มักจะใช้คำว่า “เอ้อ, อ้า, เอิ่ม” เวลาที่นึกเนื้อหาไม่ออก นักศึกษาบางคนคิดไม่ทัน จึงหมดเรื่องพูด และไม่ทราบว่าจะพูดอะไรต่อ ทำให้พูดไม่ครบตามเวลาที่กำหนด (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เวลาซ้อมไม่เคยชินกับนับเวลา แค่เน้นเวลาอย่างคร่าว ๆ แต่พอถึงกล่าวเกิดปัญหาปรับตัวเองไม่ได้ก็เกินกำหนดเวลา หรือบางคนนับเวลาการอ่าน ไม่นับเวลาการฝึกซ้อมอย่างจริงจัง พอถึงต้องกล่าวจะไม่ตรงกับเวลาที่นับไว้ก็ได้ (2/1)

เตรียมยังไม่พร้อม ด้วยหลาย ๆ คนยังจำเนื้อหาไม่ได้ เมื่อการกล่าวสุนทรพจน์จึงไม่คล่องแคล่ว ถ้าลืมคำต่อไปจะแสดงท่าทางที่มีความตึงเครียดและความกังวล นักศึกษาจีนส่วนใหญ่จะใช้เวลาน้อยกว่าที่กำหนด บางคนใช้เวลาเกินกว่ากำหนด เพราะลืมคำที่จะพูดและแก้ไขไม่ได้ ต้องคิดเวลานาน (2/15)

เมื่อนักศึกษากล่าวสุนทรพจน์ ฝึกซ้อมน้อยไป เนื้อหาที่นักศึกษาเขียนจำไม่ได้เลย เมื่อกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาหยุดตลอดเวลา เมื่อจำไม่ได้แล้ว ไม่รู้ว่าเปลี่ยนเนื้อหาได้อย่างไร ดังนั้น เกินเวลาที่กำหนดไว้ ยังพูดไม่เสร็จ (2/16)

เวลาที่ฝึกฝนซ้อม เตรียมตัวไม่พร้อม ทำให้กล่าวสุนทรพจน์ไม่คล่องหรือลืมเนื้อเรื่อง ไม่สามารถปรับปรุงแก้ตัวตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ กิริยาท่าทางไม่สุภาพ ไม่ได้ปรับปรุงตัวเองได้อย่างดี (2/21)

นักศึกษาไม่ค่อยท่องบทความภาษาไทยในการเรียนภาษาไทย จึงทำให้จำบทความภาษาไทยไม่ค่อยได้ จำได้ช้ามาก (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การไม่ฝึกฝน ไม่ฝึกซ้อม ทำให้ลืมเนื้อหา เมื่อลืมเนื้อหา จึงไม่มีความมั่นใจในตนเอง และเมื่อขาดความมั่นใจ ย่อมไม่สามารถพูดให้ดีได้ โดยเฉพาะนักศึกษาจีนเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำเป็นจะต้องฝึกซ้อมพูดหลายครั้ง จนเกิดความชำนาญจะช่วยลดความตื่นเต้นและความกังวลลงได้

2.4.3 ไม่มีประสบการณ์การพูดบนเวที ผู้มีความรู้ความสามารถและเรียบเรียงถ้อยคำได้สละสลวยบางคน อาจไม่สามารถแสดงออกมาอย่างที่ตั้งใจไว้ได้ เพราะไม่มีประสบการณ์จึงไม่รู้วิธีการแสดงออกที่จะสร้างความน่าสนใจให้กับสิ่งที่พูดและเร้าความสนใจของผู้ฟังได้ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุอย่างหนึ่งของปัญหาด้านการนำเสนอ เกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่รู้วิธีการแสดงออกที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

สาเหตุของการนำเสนอที่ไม่ดีอาจเกิดจากผู้พูดขาดประสบการณ์ ไม่ทราบว่าจะต้องพูดน้ำเสียงอย่างไร มือต้องทำอย่างไร ทำให้เกิดปัญหาในภาพรวมได้ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์จริงทางด้านสายตา สีหน้า ประกอบการพูดสุนทรพจน์ให้น่าสนใจมาก่อน ไม่รู้ว่าข้อความตอนใดควรใช้น้ำเสียงอย่างไรจึงจะเหมาะสม แม้บางคนจะรู้ว่าต้องใช้น้ำเสียงอย่างไร แต่ไม่สามารถพูดเน้นคำข้อความให้มีน้ำเสียงที่สื่ออารมณ์ ความหมายได้อย่างชัดเจน หรือได้แต่ไม่เป็นธรรมชาติ และยังไม่สามารถเพิ่มอารมณ์เพื่อนำไปสู่ข้อความที่ต้องการใช้น้ำเสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ในปกติเราใช้ภาษาไทยที่คุยกับเพื่อนน้อยมาก หรือไม่ค่อยมีโอกาสที่คุยกับคนไทย ทำให้เราพูดไม่ดี เพราะฉะนั้นแสดงไม่ดี คึกคักไม่รู้แสดงยังไง (1/15)

รู้ว่าตัวเอง(มี)ความคิดยังไง แต่ความแสดงให้ทุกคนรู้ก็ไม่สามารถพูดได้ (1/23)

บางทีเราอาจจะรู้สึกอายและตื่นเต้น ฉันคิดว่าจะมีเหตุผลสอง(ข้อ) หนึ่ง เพราะบางคนนิสัยขี้อาย ไม่ชอบกล่าวต่อหน้าทุกคน สอง บางคนไม่คุ้นเคย ไม่มีประสบการณ์กล่าวต่อหน้าทุกคน คงจะยังมีเหตุผลอื่น ๆ ก็คือยังไม่เตรียมพอ (2/3)

เวลายกมือไหว้ วิธีการไหว้ไม่ถูกต้อง บางคนเราตื่นเต้นเวที แต่ไม่รู้จักวิธีแก้ไขและปรับปรุงตนเอง (2/15)

นักศึกษาจีนขาดประสบการณ์ (2/28)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์การพูดบนเวทีหรือไม่เคยเห็นการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ทำให้ไม่รู้วิธีการแสดงออกบนเวที ซึ่งผู้วิจัยในฐานะผู้สอนเคยสอบถามเรื่องประสบการณ์การกล่าวสุนทรพจน์ที่ประเทศจีน พบว่านักศึกษาทุกคนไม่มีประสบการณ์การกล่าวสุนทรพจน์บนเวทีมาก่อน อาจมีบ้างที่ผ่านการพูดหน้าชั้นเรียนเฉพาะกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นการพูดไม่เป็นทางการ ทำให้ไม่ทราบวิธีการแสดงออกเมื่อต้องพูดในลักษณะที่เป็นทางการ แม้ว่าจะฝึกพูดและท่องจำเนื้อหาได้ แต่เมื่อถึงเวลาขึ้นพูดบนเวทีจริงกลับแสดงออกมาไม่ได้ จึงส่งผลเสียต่อการนำเสนอดังกล่าว

2.4.4 ไม่เข้าใจสิ่งที่พูดอย่างแท้จริง การพูดจากความรู้และประสบการณ์ของตน เป็นสิ่งที่จะช่วยให้พูดอย่างต่อเนื่อง แม้จะลืมบางช่วงบางตอน ผู้พูดก็สามารถแทรก เพิ่ม หรือปรับเปลี่ยนได้ แต่หากเน้นการท่องจำโดยผู้พูดไม่มีความรู้ ไม่มีประสบการณ์ และไม่เข้าใจสิ่งที่พูด ย่อมทำให้การพูดล้มเหลว จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างมีความคิดเห็นว่าสาเหตุอีกอย่างหนึ่งของปัญหาด้านการนำเสนอ เกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่เข้าใจสิ่งที่พูดอย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนไม่เข้าใจเนื้อหาที่ตนเองต้องพูด ได้แต่ท่องจำ แต่ไม่ได้เข้าใจ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

จำเนื้อหามา แต่ไม่เข้าใจสิ่งที่พูด ไม่ใช้เป็นภาษาของตัวเอง ทำให้พูดมาคงจะลืมและนึกออกไม่ได้ (1/6)

มีบางคนนักศึกษาจีนจำไม่ได้เนื้อหาของสุนทรพจน์ เมื่อในการกล่าวสุนทรพจน์ต่อเนื่อง แม้กระทั่งลืมเนื้อหา เพราะการกล่าวสุนทรพจน์ไม่ใช่เขียนตัวเอง การจำได้ยาก และเวลาเตรียมตัวน้อย มีอารมณ์ที่ตึงเครียด (2/22)

นักศึกษาจำเนื้อหาไม่ได้เพราะว่าไม่เข้าใจเนื้อหาที่เขียน มีคำศัพท์ไม่เข้าใจทั้งหมด ใช้เวลาให้จำเนื้อหาก็ไม่พอ (2/29)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนรู้สึกว่าสิ่งที่พูดเป็นเรื่องยาก ยิ่งต้องนำเสนอด้วยภาษาที่สอง ยิ่งทำให้นำเสนอออกมาไม่ดีนัก โดยปกติแล้วนักศึกษาจีนมีความจำที่ดี และมักพูดข้อความภาษาที่สองด้วยวิธีการท่องจำมากกว่าทำความเข้าใจเนื้อหา สอดคล้องกับคำบอกเล่าของนักศึกษาจีนหลาย ๆ คนที่เคยบอกผู้วิจัยในฐานะผู้สอนว่า พวกตนไม่เข้าใจบทพูดที่ผู้สอนให้อ่านหรือบทพูดที่ตนเขียนสำหรับพูดมากนัก แต่สามารถพูดได้ตามข้อความที่เขียนไว้ด้วยการท่องจำ ดังนั้น หากไม่เข้าใจสิ่งที่พูดอย่างแท้จริง เมื่อเกิดอาการลืม จะไม่สามารถเรียบเรียงใหม่หรือพูดให้จบได้

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันใน 3 ประเด็นที่ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการนำเสนอ เกิดมาจาก 1) ความวิตกกังวลและไม่มั่นใจตนเอง 2) การเตรียมความพร้อมไม่เพียงพอ หรืออาจฝึกซ้อมการพูดน้อยเกินไป และ 3) นักศึกษาไม่มีประสบการณ์บนเวทีการพูด นอกจากนี้ ยังมีนักศึกษาจีนบางคนได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า สาเหตุอีกอย่างหนึ่งคือ การที่นักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องราวที่พูดอย่างแท้จริง เน้นแต่จำคำได้เท่านั้น พูดตามสิ่งที่ท่องมา เมื่อสะดุด จึงลืมเนื้อหาที่ตามมาและไม่สามารถปรับหรือแต่งเพิ่มเนื้อหาให้ดำเนินต่อไปได้

จากผลการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน โดยเห็นว่าสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ล้วนเกิดมาจาก 6 ประเด็นหลัก ๆ ได้แก่

1) ขาดความรู้ความเข้าใจ พบว่าเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา เมื่อนักศึกษาจีนไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเรียบเรียงบทพูดสุนทรพจน์ ก็ทำให้ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นและดำเนินเรื่องราวอย่างไร จึงเขียนเนื้อหาไม่ได้ 2) ด้านการใช้ภาษา การกล่าวสุนทรพจน์ไม่ใช่เพียงใช้คำสื่อความหมายได้เท่านั้น แต่ยังต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและสถานที่ ซึ่งนักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักการใช้ภาษา โดยเฉพาะระดับภาษา การใช้สำนวนและภาพพจน์ต่าง ๆ จึงทำให้ใช้คำไม่เหมาะสมกับเนื้อความ 3) ด้านบุคลิกภาพ เกิดมาจากนักศึกษาจีนไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาหรือภาษาท่าทางลักษณะต่าง ๆ ทำให้แต่ละคนมีท่าทีนิ่งเฉย เกร็ง ไม่เป็นธรรมชาติ ส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพ และ 4) ด้านการนำเสนอ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ใช้วิธีการท่องจำมากกว่าพูดตามความเข้าใจ ซึ่งหากไม่ได้เรียบเรียงด้วยตนเอง หรือใช้วิธีตัดต่อข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ย่อมทำให้ไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์ขณะลืมบทพูดได้ เพราะไม่ได้เข้าใจเรื่องราวที่พูดอย่างถ่องแท้ ส่งผลต่อการนำเสนอบนเวทีที่ทำได้ไม่ดีพอ

2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ พบว่าเป็นสาเหตุของปัญหา 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา เมื่อสิ่งที่ต้องพูดไม่ใช่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้พูด ผู้พูดจึงไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร เมื่อค้นหาจากหนังสือหรืออินเทอร์เน็ต ก็นำมาใช้พูด โดยไม่ได้คัดกรองก่อน ทำให้ไม่ตรงหรือไม่ครอบคลุมประเด็นที่กำหนดให้พูด 2) ด้านการใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์เป็นภาษาที่สละสลวย มีสำนวน โวหาร ภาพพจน์ คำคม ฯลฯ มาประกอบการพูด เพื่อสร้างจินตภาพให้ชัดเจน แต่นักศึกษาจีนยังไม่มีคลังข้อมูลมากเพียงพอจะนำมาประยุกต์ใช้ 3) ด้านบุคลิกภาพ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ขาดการแสดงออกเรื่องท่าทาง เพราะไม่รู้วิธีการใช้อวัจนภาษาสื่อความหมาย และ 4) ด้านการนำเสนอ นักศึกษาจีนที่มีอาการตื่นเวทีหรือขาดประสบการณ์การพูด จะไม่รู้วิธีการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า

3) ขาดความสามารถทางภาษา พบว่าเป็นสาเหตุของปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหา เมื่อพื้นฐานภาษาไทยไม่ดี ก็ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นถ้อยคำได้ แม้จะรู้ว่าอยากพูดอะไร แต่บางคนไม่สามารถเขียนออกมาได้ ไม่สามารถพูดได้ตามสิ่งที่คิดไว้ ซึ่งสาเหตุนี้ยังเชื่อมโยงไปถึงการที่นักศึกษาจีนไม่เข้าใจประเด็นที่พูดอีกด้วย และ 2) ด้านการใช้ภาษา เมื่อพื้นฐานภาษาไทยไม่ดีพอ นักศึกษาจีนก็ไม่สามารถใช้คำ เรียบเรียงประโยค และใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมถึงการออกเสียงผิด มีจังหวะและการใช้เสียงไม่ถูกต้อง

4) ขาดการเตรียมพร้อม พบว่าเป็นสาเหตุของปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านบุคลิกภาพ นักศึกษาจีนไม่คุ้นชินกับระเบียบการแต่งกายแบบพิธีการ ความไม่รู้ ไม่ระมัดระวัง ทำให้นักศึกษามักมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย ซึ่งการตรวจสอบความเรียบร้อยของการแต่งกายก่อนพูด ระมัดระวังการแต่งกายให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะเป็นคุณสมบัติที่ดีของการพูด หากละเลยไม่ใส่ใจจะส่งผลให้เกิดปัญหาด้านบุคลิกภาพอย่างมาก และ 2) ด้านการนำเสนอ การเตรียมตัว ฝึกซ้อมการพูดจะช่วยสร้างความแม่นยำ และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้พูด ซึ่งนักศึกษาจีนหลายคนให้เวลากับการฝึกซ้อมน้อยเกินไป ทำให้เมื่อขึ้นเวทีมักจะลืมเนื้อหา และไม่สามารถพูดต่อจนจบได้ และหาก

การนำเสนอออกมาไม่ดีหรือไม่น่าสนใจแล้วละก็ บุคลิกภาพของผู้พูดก็จะไม่น่าสนใจตามไปด้วย ฉะนั้น การขาดการฝึกซ้อม จึงเป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับทั้งด้านบุคลิกภาพและการนำเสนอ

5) ความวิตกกังวล พบว่าเป็นสาเหตุของปัญหา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านบุคลิกภาพ และ 2) ด้านการนำเสนอ ทั้งนี้เพราะความตื่นเต้น ความกลัว ความกังวล นิสัยขี้อาย ตื่นเวที และไม่มั่นใจในตนเองนั้น จะแสดงออกทางร่างกาย เป็นต้นว่า หายใจแรง หอบ ล่อกแล่ก นิ่งเฉย เสียงสั่น อาการเกร็ง ทำให้ท่าทางไม่เป็นธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ส่งผลทางลบต่อบุคลิกภาพและการนำเสนอเช่นเดียวกัน

6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข พบว่าเป็นสาเหตุของปัญหาด้านการใช้ภาษา เมื่อต้องสื่อสารถ้อยคำด้วยภาษาที่สอง ผู้พูดต้องให้เวลาในการทบทวนแก้ไขและปรับปรุงภาษาให้ดีมากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะการให้เจ้าของภาษาเป็นผู้ขัดเกลาให้อีกครั้ง แต่นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ เขียนเอง อ่านเอง บางคนเขียนแล้วท่องจำทันที ทำให้ภาษาไม่สละสลวยและใช้คำผิดพลาดหลายลักษณะ

3. แนวทางแก้ไขปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

จากผลการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบปัญหาทั้งในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสัมภาษณ์ในคำถามข้อที่ 3 “ท่านคิดว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในแต่ละด้าน ควรดำเนินการอย่างไร” สรุปผลได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 24 ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหา

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	ความถี่ (นศ. 58 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
ด้านเนื้อหา				
1. เพิ่มพูนความรู้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนบทพูด	4	26	46.15	ปานกลาง
2. ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง	3	25	43.08	ปานกลาง
3. พัฒนาความคิด สะสมความรู้และประสบการณ์	2	14	24.62	น้อย
4. ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ	2	14	24.62	น้อย
5. สร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง	-	16	24.62	น้อย

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	ความถี่ (นศ. 58 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
ด้านการใช้ภาษา				
1. เรียนรู้หลักภาษาและการใช้ภาษา	3	41	67.69	มาก
2. ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ	7	33	61.54	มาก
3. พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู	-	20	30.77	น้อย
4. ปรึกษาเจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญ	1	6	10.77	น้อยที่สุด
ด้านบุคลิกภาพ				
1. เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา	5	43	73.85	มาก
2. สำรวจความเรียบร้อยก่อนพูด	2	36	58.46	ปานกลาง
3. ศึกษาตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ	4	8	18.46	น้อยที่สุด
ด้านการนำเสนอ				
1. ฝึกซ้อมจนชำนาญ	4	50	83.08	มากที่สุด
2. ฝึกการควบคุมอารมณ์	2	25	41.54	ปานกลาง
3. ศึกษาตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ	4	10	21.54	น้อย

หมายเหตุ : กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน สามารถแสดงความคิดเห็นในแต่ละด้านได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 24 จะเห็นได้ว่า อาจารย์และนักศึกษาจีนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยจำแนกเป็นด้าน ๆ ได้ดังนี้

3.1 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหา เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียนบทพูด คิดเป็นร้อยละ 46.15 อยู่ในระดับปานกลาง 2) ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง คิดเป็นร้อยละ 43.01 อยู่ในระดับน้อย 3) พัฒนาความคิด สะสมความรู้และประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 24.62 อยู่ในระดับน้อย เช่นเดียวกับ 4) ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ คิดเป็นร้อยละ 24.62 อยู่ในระดับน้อย และ 5) สร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง คิดเป็นร้อยละ 24.62 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

3.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) เรียนรู้หลักภาษาและการใช้ภาษา คิดเป็นร้อยละ 67.69 อยู่ในระดับมาก 2) ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ คิดเป็นร้อยละ 61.54 อยู่ในระดับมาก 3) พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-

ดู คิดเป็นร้อยละ 30.77 อยู่ในระดับน้อย และ 4) สนทนากับเจ้าของภาษา คิดเป็นร้อยละ 10.77 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

3.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจภาษา คิดเป็นร้อยละ 73.85 อยู่ในระดับมาก 2) สำรวจความเรียบร้อยก่อนพูด คิดเป็นร้อยละ 58.46 อยู่ในระดับปานกลาง และ 3) ศึกษาตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ คิดเป็นร้อยละ 18.46 ตามลำดับ

3.4 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ คิดเป็นร้อยละ 83.08 อยู่ในระดับมากที่สุด 2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ คิดเป็นร้อยละ 41.54 อยู่ในระดับปานกลาง และ 3) ศึกษาตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ คิดเป็นร้อยละ 21.54 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

จากการแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาจีนที่ได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในด้านต่าง ๆ ตามข้อมูลเชิงปริมาณในตารางที่ 24 สามารถนำมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ ได้ดังนี้

3.1 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาไว้ดังนี้

3.1.1 เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียนบทพูด แม้ว่าโครงสร้างการเขียนบทพูดสุนทรพจน์จะเหมือนกับบทพูดทั่วไปซึ่งประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป แต่นักศึกษาจีนหลายคนยังขาดความรู้เรื่องการเลือกข้อมูลที่จะใช้สนับสนุนความคิดและวิธีการแสดงความเหตุผลให้น่าเชื่อถือ สิ่งเหล่านี้สามารถแก้ไขด้วยการเรียนรู้ ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่จึงเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาไว้ว่า ผู้สอนควรอธิบายวิธีการเขียนบทพูดสุนทรพจน์ให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ยกตัวอย่างและฝึกฝนการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างและวิธีการเขียน จนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้ด้วยตนเองได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

เนื้อหาการกล่าวสุนทรพจน์ควรมีจุดนำเนื้อหาสำคัญและการขยายเนื้อหาให้ครบถ้วน ซึ่งครูผู้สอนควรสอนรูปแบบการกล่าวสุนทรพจน์ตั้งแต่เริ่มกล่าวถึงจบ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรมีผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาให้คำแนะนำในการเขียนเรื่อง การศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจ และเลือกเนื้อหาที่ดีมีคุณค่ามาให้นักศึกษาพูด รวมถึงการเรียงลำดับความสำคัญ เรียงลำดับก่อนและหลังให้เหมาะสมกับเรื่องด้วย (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์ควรอธิบายลักษณะบทพูดของสุนทรพจน์ และให้นักศึกษาฝึกเขียนบทพูดสุนทรพจน์โดยอาจารย์ผู้สอนใส่ใจต่อการตรวจบทพูด ชี้แจงข้อบกพร่อง

และแนะนำให้เกิดความคิดที่สร้างสรรค์ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์ผู้สอนแนะนำให้นักศึกษาเตรียมตัวการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการพูดเป็นหลักว่าเป็นการพูดเพื่อให้ความรู้ เพื่อโน้มน้าวใจ หรือเพื่อจรรโลงใจ เพราะวัตถุประสงค์เป็นตัวกำหนดเนื้อหาและวิธีการพูด สอนให้นักศึกษาวิเคราะห์ว่าผู้ฟังเป็นใคร เพื่อจะได้เลือกและปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับเพศ วัย ความรู้ ความสนใจ และความคาดหวังของผู้ฟัง และฝึกให้นักศึกษาเขียนเนื้อหาโดยใช้เทคนิคผังมโนภาพ (Mind Map) ซึ่งเป็นเทคนิคการวางแผนความคิดที่มีประสิทธิภาพที่จะช่วยให้นักศึกษาจดจำเนื้อหาได้ในเวลาอันรวดเร็ว (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ต้องไปดูการ(กล่าว)สุนทรพจน์ภาษาไทย ไปดูว่าคนอื่นเขียนเป็นแบบไหนดีกว่าพวกเราตรงไหน จะได้แก้ไขให้ถูกต้อง (1/4)

เรียนรู้โครงสร้างของสุนทรพจน์ โดยอาจารย์หาบทความที่ดีมาให้นักศึกษาชาวจีนอ่าน อธิบายโครงสร้างและข้อดีให้นักศึกษา โดยเฉพาะเนื้อเรื่องและคำสรุป ให้นักศึกษาสอบตรวจบทความผู้อื่น และชี้ออกว่ามีข้อดีหรือข้อเสียอะไรบ้าง ถึงอย่างนี้จึงจะถือว่าเข้าใจบทความการกล่าวสุนทรพจน์ได้จริง ๆ (2/1)

นักศึกษาต้องพยายามเรียนความรู้เกี่ยวกับกล่าวสุนทรพจน์ จะได้เขียนเนื้อเรื่องการกล่าวสุนทรพจน์ได้เหมาะสม (2/2)

เมื่อเรากล่าวสุนทรพจน์ต้องให้มีเหตุมีผล ทำให้ผู้ฟังเชื่อ ยกตัวอย่างให้เหมาะสมและชัดเจน นักศึกษาต้องเรียนและจำความรู้ ต้องตั้งใจฟังคำของอาจารย์และเข้าใจความหมายให้ดี เขียนการกล่าวสุนทรพจน์อย่างจริงจัง (2/10)

พยายามตั้งใจเรียนภาษาไทยอย่างเต็มที่ บรรลุระดับภาษาไทยอย่างสมควร เขียนเนื้อหาต้องตรงประเด็นหัวข้อเรื่อง กำหนดความคิดและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง (2/21)

ควรเตรียมพร้อมด้วยการทำความเข้าใจเนื้อหาอย่างดี (2/28)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องการเขียนบทกล่าวสุนทรพจน์ จะช่วยให้นักศึกษามีแนวทางสำหรับเขียนได้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนจำเป็นต้องคัดเลือกตัวอย่างที่ดี ซึ่งควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับพื้นฐานทางภาษานักศึกษาจีน ไม่ยากหรือง่ายเกินไป และฝึกให้นักศึกษาจีนเขียนตามลำดับขั้น โดยผู้สอนช่วยเสนอแนะข้อผิดพลาดให้นักศึกษาได้ปรับปรุงแก้ไขด้วยตนเอง เพื่อสร้างการจดจำวิธีการเขียน

3.1.2 ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง การไม่เข้าใจประเด็นการพูดเป็นสาเหตุสำคัญของความผิดพลาดด้านเนื้อหา ผู้พูดจึงควรแก้ไขด้วยการเข้าใจสิ่งที่ต้องพูดก่อน เพื่อจะได้เลือกข้อมูลมาใช้เรียบเรียงเนื้อหาได้ถูกต้อง ตรงประเด็น ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาเพื่อลดข้อบกพร่องเกี่ยวกับการพูดนอกเรื่อง โดยให้นักศึกษาจีนเริ่มต้นการเขียนบทพูดสุนทรพจน์ ด้วยการทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่างก่อนลงมือเขียน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ควรให้นักศึกษาได้ศึกษา ข้อมูลประเด็นปัญหาให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งก่อนการกล่าวสุนทรพจน์ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ทำความเข้าใจหัวข้อให้ดี ตีความให้ได้ หากไม่แน่ใจในคำศัพท์ที่ลึกซึ้งบางคำควรปรึกษาอาจารย์หรือผู้มีความรู้ด้านภาษาไทย (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรเลือกเรื่องหรือยกตัวอย่าง เรื่องที่ตนสนใจและสอดคล้องกับเรื่องแทนการพูดเรื่องที่ตนไม่ถนัดแล้วต้องไปคัดลอกจากที่อื่น เพราะการพูดเรื่องที่ตนมีความรู้ดีแล้ว จะทำให้พูดได้ง่าย คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด แต่หากต้องพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ เมื่อได้รับหัวข้อการพูดไปแล้ว นักศึกษาต้องทำความเข้าใจเรื่องที่จะพูดให้ดี (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

บางนักศึกษาจีนไม่เข้าใจหัวข้อเพราะว่าไม่เข้าใจความหมายด้วย ดังนั้นเราจึงต้องพยายามจำคำศัพท์และเข้าใจความหมายให้ดีจึงจะได้เขียนเนื้อเรื่องตรงหัวข้อด้วย นักศึกษาจีนต้องพยายามเข้าใจหัวข้อ ถ้าตรงไหนไม่เข้าใจก็ไปสอบถามอาจารย์ให้อาจารย์อธิบายชัดเจน(ให้)มากขึ้น (1/3)

ดิฉันคิดว่าก่อนเขียนบทพูดควรอ่านหัวข้อของสุนทรพจน์ที่กำหนดไว้ให้เข้าใจเพื่อความคิดของตัวเองและข้อมูลที่จะรวบรวมตรงกับหัวข้อ (2/6)

สำหรับประเด็นที่กำหนดให้พูด นักศึกษาควรเข้าใจประเด็นให้ลึกซึ้งและควรพิจารณาอย่างรอบคอบ เวลาเขียนบทสุนทรพจน์ควรให้ความสำคัญ (2/14)

ควรต้องเข้าใจเรื่องก่อน แล้วเขียนเนื้อหาที่ตรงกับเรื่อง หาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อทำให้เนื้อหาน่าเชื่อถือได้ (2/24)

ก่อนที่จะเขียนบทความ ต้องเข้าใจหัวข้อก่อน ต้องเข้าใจทุกคำ (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การตีประเด็นให้กระจ่างก่อนลงมือเขียนเนื้อหา เป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะประเด็นที่พูดจะเป็นสิ่งที่กำหนดขอบเขตของเรื่องราวที่นำเสนอต่อไป นักศึกษาจีนจึงต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ ก่อนลงมือเขียน

3.1.3 พัฒนาความคิด สะสมความรู้และประสบการณ์ การเขียนบทพูดสุนทรพจน์จำเป็นที่ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลสำหรับเขียน และนำข้อมูลที่ตนมีมาลำดับความคิดให้เป็นระบบ เข้าใจง่าย ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาด้วยการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ สะสมความรู้หรือประสบการณ์ให้มากเพียงพอ ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นอกจากนี้ยังควรศึกษาวัฒนธรรมและประเพณีไทยตลอดจนการใช้ชีวิตของคนไทยให้ลึกซึ้งด้วย จะทำให้มีข้อมูลมากพอที่จะนำเสนอ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์ให้นักศึกษาดูตัวอย่างการพูดสุนทรพจน์บ่อย ๆ และสร้างหัวข้อให้นักศึกษาลองฝึกการตีความหมายหัวข้อที่หลากหลาย และให้นักศึกษาลองเขียนโครงเรื่องที่สัมพันธ์กับหัวข้อนั้น ๆ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ฝึกบ่อย ๆ โดยอาจารย์ออกหัวข้อให้นักศึกษาคิดความหมายลึกซึ้งและแนวทางการเขียนบทความ จะฝึกความคิดนักศึกษาได้ เจอหัวข้อเยอะ คิดเยอะ จะได้พัฒนาได้ ให้นักศึกษาฝึกเขียนบทความ แล้วต้องแก้ไขให้นักศึกษา ให้เขารู้ว่าข้อดีข้อเสียในบทความที่เขียนไว้ ครั้งหน้าจะหลีกเลี่ยงข้อเสียได้ (2/1)

ฉันคิดว่านักศึกษาจีนก็ต้องฝึกการพูดสุนทรพจน์บ่อย ๆ และได้ดูบทพูดสุนทรพจน์ของคนอื่นที่มีชื่อเสียงและนักศึกษาจีนก็ต้องรับข่าวเมืองไทย ต้องรู้ว่าคนไทยสนใจอะไร นั่นจะได้ยกตัวอย่างที่ดี และเข้าใจความหมายของคนไทย (2/3)

นักศึกษาควรอ่านหนังสือเยอะ ๆ ได้เก็บความรู้ข้อมูลต่าง ๆ เวลาเขียนเนื้อหาก็จะมีเนื้อหามายกตัวอย่างและเปรียบเทียบ พยายามใช้ตัวอย่างใหม่ ๆ ไม่ใช้ตัวอย่างที่หลายคนใช้มาแล้ว ทำให้ดึงดูดใจ ทำให้ผู้ฟังฟังแล้วไม่เบื่อ (2/8)

นักศึกษาควรพยายามเพิ่มความรู้ของตัวเองมากขึ้น ต้องขยายตัวในทุกด้าน ต้องอ่านหนังสือให้เยอะ ๆ ไม่ว่าจะเป็นประเภทไหนก็ตาม ต้องดูหนัง ดูละครให้เยอะ ๆ สนใจข่าวทุกวัน (2/11)

เราต้องเตรียมความรู้ในทุก ๆ ด้าน ถ้าเรามีความรู้เพียงพอ ไม่ว่าเราจะทำอะไรก็จะทำได้อย่างดี โดยเฉพาะเราควรอ่านข่าวเป็นภาษาไทยบ่อย ๆ จึงจะทำให้มีความรู้ทันสมัย และต้องไปอ่านบทความและหนังสือภาษาไทยให้มากยิ่งขึ้น และเราต้องรู้เรื่องมารยาทด้วย ไม่ว่าจะในชีวิตประจำวันหรือขณะการกล่าวสุนทรพจน์ก็ตาม เพราะมารยาทเป็นสิ่งสำคัญมากในสังคมไทย (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การฝึกความคิด สังเกต และเรียนรู้ ทั้งจากในห้องเรียน การอ่าน การฟัง หรือประสบการณ์ตรงของผู้พูด เป็นฐานข้อมูลที่สำหรับสำหรับการเขียนเนื้อหาที่จะพูด หากผู้พูดมีข้อมูลมาก ย่อมสามารถประมวลมาใช้ในการเรียบเรียงบทพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้บทพูดมีน้ำหนักและเกิดความน่าเชื่อถือ

3.1.4 ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ ขั้นตอนสุดท้ายของการเขียนคือการทบทวนแก้ไข เพื่อปรับปรุงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเรียบเรียงเนื้อหา ผู้พูดที่ให้เวลาการทบทวน ตรวจทานและแก้ไข ย่อมทำให้บทพูดมีความสมบูรณ์มากที่สุด ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาด้วยวิธีการตรวจทานเนื้อหาก่อนจะนำไปซ้อมพูด ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ทำความเข้าใจหัวข้อให้ดี ตีความให้ได้ หากไม่แน่ใจในคำศัพท์ที่ลึกซึ้งบางคำควรปรึกษาอาจารย์หรือผู้มีความรู้ด้านภาษาไทย (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หากไม่เข้าใจ ควรถามอาจารย์หรือปรึกษาเพื่อนให้ชัดเจน จึงจะทำให้พูดได้ตรงกับหัวข้อที่ได้รับ (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เมื่อเขียนเสร็จแล้ว หาเพื่อนคนไทยหรือว่าอาจารย์ช่วยแก้ภาษาหน่อย ทำอย่างนี้เรื่อย ๆ ต่อไปก็(จะ)ได้รู้(ว่า)ต้องเขียนเป็นแบบไหน (1/4)

อาจารย์ช่วยนักศึกษาแก้ไขปัญหาในเนื้อหาของนักศึกษาเขียนอาจารย์ช่วยนักศึกษาตรวจเขียนของนักศึกษาในการกล่าว ดังนั้น นักศึกษาก็ได้รู้อย่างไรคือถูกต้อง อย่างไรคือไม่ถูกต้อง (1/7)

การเลียนแบบวิธีการเขียนสุนทรพจน์ของคนไทย เขียนข้อความเสร็จแล้วต้องกลับไปอ่านอีกครั้ง ที่แก้ไขประโยคที่ไม่คล่อง ไม่ถูกต้อง ข้อความสุนทรพจน์จึงได้สมบูรณ์แบบ (1/15)

เรายังควรไปหาความช่วยเหลือของคนอื่น คำที่เราไม่แน่ใจจะใช้ได้หรือเปล่า เราก็ต้องไปหาความช่วยเหลือจากคนอื่น (2/13)

ถ้าเรายังไม่รู้เขียนยังไง ควรไปหาอาจารย์และคนไทยช่วยแก้ไข (2/31)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การตรวจทานแก้ไขเนื้อหาโดยเจ้าของภาษา เป็นวิธีหนึ่งที่จะลดความผิดพลาดด้านการสื่อความหมายได้ นักศึกษาจีนควรให้เจ้าของภาษา เช่น เพื่อนคนไทย หรืออาจารย์ เป็นผู้ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อปรับแก้ไขเนื้อความให้อยู่ในขอบเขตของการพูด แก้ไขภาษา และขัดเกลาเนื้อหาให้มีเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ ตามลักษณะการเขียนที่ดี

3.1.5 สร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาจีนหลายคนได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาด้วยวิธีการสร้างพื้นฐานทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้เข้มแข็ง ตัวอย่างเช่น

นักศึกษาจีนต้องเข้าใจภาษาไทยก่อน ค่อยมาเรียงความเรียงประโยคเป็นเนื้อเรื่อง (1/1)

ต้องฝึกเขียนมาก ๆ จึงจะทำให้การเขียนได้เก่ง เนื้อหาก็จะอุดมสมบูรณ์ขึ้น ต้องอ่านหนังสือไทยมาก ๆ จึงจะได้รู้การใช้ภาษาไทยเป็นอย่างไร (1/4)

ปกติมีเวลาว่างก็ให้นักศึกษาไปอ่านหนังสือที่หอสมุด เพราะว่าอ่านหนังสือเยอะ ก็เลยทำให้เราได้เรียนภาษาทีสละส(ล)วยเยอะ (1/10)

อ่านหนังสือให้เยอะ ๆ ต้องฝึกการเขียน เช่น ปกติว่าง ๆ อยู่ เราสามารถเขียนเรื่องราว (1/19)

ในปกติ เราควรฝึกบ่อย ๆ และอ่านหนังสือไทย มันจะทำให้พัฒนาทักษะภาษาไทย (2/14)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ จะเห็นว่า นักศึกษาจีนบางส่วนกังวลกับพื้นฐานภาษาไทยของตน ดังนั้น จึงเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการสร้างพื้นฐานทักษะการสื่อสารภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้เข้มแข็ง เพื่อจะช่วยแก้ไขปัญหาในการเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างดี ซึ่งสามารถสร้างพื้นฐานทักษะภาษาไทยได้ด้วยวิธีการฝึกการอ่าน ฝึกเขียน จดจำคำศัพท์ และเข้าใจการเรียบเรียงภาษาตามหลักไวยากรณ์ไทย เพื่อจะได้ถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นถ้อยคำ ทั้งการเขียนและการพูดได้อย่างถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจน นอกจากนี้ วิธีนี้ยังเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาการตีความประเด็นการพูดคลาดเคลื่อนและการเรียบเรียงเนื้อหาไม่ได้อีกทางหนึ่งด้วย

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหาไว้สอดคล้องกัน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียนบทพูด ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกที่นักศึกษาจีนจะต้องเรียนรู้โครงสร้างสุนทรพจน์และหลักการเขียนบทพูดที่ถูกต้อง 2) ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง เพื่อให้พูดได้ตรงประเด็นที่กำหนดให้พูด 3) พัฒนาความคิด สะสมความรู้และประสบการณ์ เพื่อให้รู้จักคิด วิเคราะห์ และเลือกใช้ข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสม และ 4) ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ เมื่อนักศึกษาจีนไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือไม่แน่ใจภาษาที่เขียน จะต้องให้เจ้าของภาษาช่วยปรับแก้ไขให้ถูกต้อง นอกจากนี้ นักศึกษาจีนบางส่วนยังได้เสนอแนวทางอีกหนึ่งอย่าง นั่นคือ การสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพราะพื้นฐานภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารและหลักการใช้ภาษาไทย มีส่วนสำคัญในถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นถ้อยคำ ถ้ามีพื้นฐานการเขียนที่ดีแล้ว ถ้อยคำที่ใช้ก็จะถูกต้องและสละสลวยตามมาด้วย

3.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา ภาษาเป็นหัวใจสำคัญของการกล่าวสุนทรพจน์ ทั้งความสละสลวยของถ้อยคำและความชัดเจนของการออกเสียง นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองทุกคนล้วนมีปัญหาทางด้านการใช้ภาษา กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษาไว้ดังนี้

3.2.1 เรียนรู้หลักภาษาและการใช้ภาษา การใช้คำที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทยและการใช้ภาษาให้เหมาะสม เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝน หากมีข้อบกพร่องต้องเร่งแก้ไขเพื่อลดความเข้าใจหรือการท่องจำแบบผิด ๆ ซึ่งผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา โดยเห็นว่าควรมีการสอนให้นักศึกษาต่างชาติเข้าใจไวยาการณ์ไทยและรู้หลักการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ผู้พูดควรมีที่ปรึกษาที่เป็นคนไทย ในการฝึกพูดใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรให้นักศึกษาได้เรียนวิชาภาษาไทยอื่น ๆ มาก่อน และกำหนดให้วิชาการกล่าวสุนทรพจน์ เรียนในชั้นปีสุดท้าย เพื่อนักศึกษามีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยมากพอ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษารวบรวมและเรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นทางการในการกล่าวสุนทรพจน์และฝึกเรียบเรียงประโยคภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยหาตัวอย่างการกล่าวสุนทรพจน์ที่ได้รับรางวัลในการประกวดต่าง ๆ ตามสื่อออนไลน์ เช่น YouTube เพื่อดูวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและสละสลวย และฝึกพูดตามแบบอย่าง (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนต้องเรียงประโยคให้ถูกต้อง ถ้าไม่เก่งเรียงประโยค สามารถไปอ่านหลักภาษาไทยได้ จะทำให้นักศึกษาจีนดีขึ้น นักศึกษาจีนต้องแยกระดับภาษาให้ได้ เช่น คำราชาศัพท์ แค่สามารถใช้กับพระมหากษัตริย์และราชินี เป็นต้น (1/3)

เรียนสำนวน สุภาษิต กวี ให้มากยิ่งขึ้น ให้เข้าใจวรรณกรรมไทยมากยิ่งขึ้นและนำมาใช้ในการเขียนได้ เรียนคำแต่ละชั้น จะได้รู้จักใช้คำแต่ละชั้นให้ถูกต้อง ในด้านการเขียนและด้านการพูด (2/1)

เรียนรู้กฎการใช้ภาษามากขึ้น ใช้คำศัพท์ที่เป็นทางการ เข้าใจกฎการใช้ภาษาใช้อย่างไร เรียนรู้สำนวนไทย เมื่อเขียนเนื้อเรื่องจะได้ใช้สำนวนแล้วทำให้เนื้อหาดีขึ้น (2/2)

ในการกล่าวสุนทรพจน์ไม่ควรใช้ภาษาปาก ดังนั้นเราเขียนเนื้อหาต้องใช้ภาษาที่เหมาะสม งดงามและน่าประทับใจ ถ้าไม่แน่นอนควรไปถามอาจารย์หรือหาข้อมูลที่ห้องสมุด (2/5)

ระวังไวยากรณ์ การใช้ภาษาของบทความ เวลาเราไม่แน่ใจ เราควรไปถามอาจารย์หรือเพื่อนเก่ง ไม่ใช้ผิดไปผิดมาก็ใช้อยู่เสมอ เวลาการพูด เราไม่ควรใช้ภาษาปากที่เรานำใช้เสมอหรือเราคุ้นใช้ เพราะฉะนั้นเวลาเราออกมาพูด เราก็ต้องเตือนตัวเองว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราก็ห้ามตนเองพูดภาษาที่ไม่ควรพูด อีกอย่างหนึ่งก็คือเราไม่พูดคำไม่สุภาพอยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่ามีอารมณ์อย่างไร มีความรู้สึกอย่างไร เราก็พูดแต่คำที่สุภาพ ตลอดจนกลายเป็นนิสัยที่ดีสำหรับการพูดของเรา สุดท้ายเวลาเราออกมาพูดเราควรไปฝึกซ้ำก่อนพูด และรู้จักตัวเองว่ามีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง ในด้านการใช้ภาษา เวลาเราพูด แล้วเราก็เอามาแก้ไขและเตือนตนเองว่าจะไม่ทำแบบนี้อีกวันหลัง (2/13)

ต้องเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทยเป็นอย่างดี ใช้คำศัพท์และแต่งประโยคให้เหมาะสมและถูกต้อง เรียนรู้วิธีการให้สำนวน สุภาษิตของประเทศไทย (2/21)

การใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับภาษาไทยพื้นฐาน ถ้าภาษาไทยพื้นฐานไม่ค่อยเก่ง ต้องทบทวนเกี่ยวกับการออกเสียงคำคุณศัพท์ คำกริยา คำนาม (2/23)

ควรใช้ภาษาที่สุภาพและทางการและตรงกับเนื้อเรื่อง ไม่ควรใช้ภาษาพูดหรือภาษาอื่น ๆ ที่ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ควรใช้สำนวน คำขวัญและประโยคที่ถูกต้องเพื่อทำให้เนื้อหามีสีสัน (2/24)

ควรสนใจด้านการใช้ภาษาให้มากขึ้น ใช้ภาษาควรเหมาะสมถูกต้อง เข้าใจด้านการใช้ภาษามีลักษณะอย่างไร และควรค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับด้านการใช้ภาษา (2/28)

การใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาจีนต้องความเข้าใจที่ชัดเจนของภาษาไทย สุนทรพจน์ต้องใช้ภาษาทางการ เราก็ใช้ภาษาปากไม่ได้ ถ้าเราไม่รู้เรื่องใช้คำไหนดีกว่า เราต้องถามครูหรือเพื่อนที่ใครรู้ ใช้อันไหน ต้องใช้ถูกต้องแน่นอน แล้วเกี่ยวกับใช้สำนวน ต้องเรียนเข้าใจทั้งหมดทั้งความหมาย เรียนที่ใช้สำนวนในสุนทรพจน์ (2/30)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมเป็นหนทางหลักที่จะช่วยแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา ซึ่งนักศึกษาจีนที่เรียนวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาไทยพอสมควร สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ในระดับปานกลาง-ดี แต่ยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสำนวน ภาพพจน์ และระดับภาษา โดยเฉพาะเรื่องระดับภาษา

พบว่าเป็นอุปสรรคสำคัญในการกล่าวสุนทรพจน์ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีระดับ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับภาษาสนทนาหรือภาษาปากที่ใช้พูดกับเพื่อนคนไทย อาจารย์ชาวไทย หรือคนไทยอื่น ๆ แต่ไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษากึ่งทางการหรือทางการในการพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน ทำให้ถ้อยคำที่กล่าวสุนทรพจน์ติดภาษาปากจำนวนมาก จนเกิดเป็นปัญหาตามมา ดังนั้น การเรียนรู้หลักการใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการกล่าวสุนทรพจน์ซึ่งเป็นการพูดขั้นสูง

3.2.2 ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ การกล่าวสุนทรพจน์ไม่เพียงแค่พูดได้เท่านั้น แต่ต้องออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน และรู้จักวิธีการใช้เสียง ซึ่งผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษาว่า วิธีหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาการใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์ให้ดีขึ้น นั่นก็คือการหมั่นฝึกทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอและฝึกการเว้นจังหวะวรรคตอนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ด้านการออกเสียง ควรฝึกการออกเสียงให้ชัดเจน โดยเฉพาะคำควบกล้ำในภาษาไทย ควรเข้าใจเนื้อหา จุดประสงค์ในการนำเสนออย่างแท้จริง การเน้นเสียงช่วงจังหวะการพูด ตามเนื้อหาที่นำเสนอ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้พูดควรมีการฝึกพูดโดยใช้เครื่องอัดเสียง อัดเสียงของตนเองในขณะที่พูด นำมาเปิดเพื่อจะได้ทราบถึงข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของตนเอง ทั้งนี้ควรมีเจ้าของภาษาช่วยฟังด้วยจะดีอย่างมาก (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้สอนภาษาไทยทุกคนควรให้ความสำคัญกับการออกเสียงภาษาไทยให้ชัดเจน (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้กล่าวสุนทรพจน์ควรฝึกการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้อง การลงน้ำหนักเสียง เสียงหนักเสียงเบา การแบ่งจังหวะให้ถูกต้อง โดยอาจจะฝึกกับคนไทยหรือศึกษาจากคลิปวิดีโอการกล่าวสุนทรพจน์ในเวทีต่าง ๆ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์กำหนดคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ ให้นักศึกษาฝึกออกเสียง เพื่อปรับปรุงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ หรือหาข้อความสั้น ๆ ประมาณ 3-5 บรรทัด ให้นักศึกษาฝึกพูดโดยใช้เสียงให้น่าสนใจ ฝึกการเว้นจังหวะ การถ่ายทอดอารมณ์ขณะพูด (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกฟังและพูดออกเสียงบ่อย ๆ อาจใช้วิธีพูดแล้วอัดเสียงหรืออัดวิดีโอ ดูการออกเสียงของตนเองขณะฝึกซ้อมก่อนไปพูดจริง เพื่อสังเกตข้อบกพร่องของตนเองแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข (อ.วนิสา สัมภาวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาฝึกพูดออกเสียงกับอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้ออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ฝึกพูดให้เยอะ ๆ ใช้เครื่องบันทึกเสียง จึงได้รู้ว่าตรงไหนยังพูดไม่ดีออกเสียงไม่ชัด (1/19)

ฝึกพูดภาษาไทยบ่อย ๆ ฝึกฝนกล่าวสุนทรพจน์มาก เอาชนะ(ความ)กลัว(ที่)อยู่ในใจ ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ออกเสียงให้ถูกต้อง หาวิดีโอเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาไทย ฝึกอ่านตามวิดีโอ (2/2)

ออกเสียงไม่ชัด เรารู้สึกว่าอันนี้เป็นปัญหาที่ร้ายแรง ต้องฝึกพูดทุกวัน ต้องแก้ไขทันที เราเชื่อว่าการฝึกจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ (2/5)

พยายามฝึกพูดฝึกอ่านทุกวัน เวลากล่าวสุนทรพจน์ควรมีจังหวะไม่พูดช้าเกินไปหรือเร็วเกินไปด้วย (2/6)

ออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้อง เราต้องฝึกอ่านภาษาไทยบ่อย ๆ ถ้าเรามีปัญหาก็ไปถามเพื่อนหรืออาจารย์ พูดบ่อย ๆ จะได้ออกเสียงถูกต้อง (2/20)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนที่กลัวการพูด อายที่จะพูด หรือไม่ยอมพูดภาษาไทย จะไม่สามารถกล่าวสุนทรพจน์ได้ดี ดังนั้น การฝึกฝนและพยายามใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้มากขึ้น จะส่งผลให้นักศึกษามีทักษะการพูดที่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างอาจารย์เห็นว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยแก้ไขให้นักศึกษาจีนพูดภาษาไทยได้ชัดเจน รู้วิธีการออกเสียง รู้จังหวะการพูดและวิธีการใช้น้ำเสียง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

3.2.3 พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู นอกจากการฝึกฝนการออกเสียงและการพูดแล้ว การอ่านมาก เขียนมาก ฟังและดูให้มาก ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษา เพราะนักศึกษาจะได้จำคำศัพท์ และวิธีการเรียบเรียงภาษาจากสิ่งที่อ่านและฟัง ซึ่งผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาจีนบางส่วนได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษาด้วยวิธีการพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู ตัวอย่างเช่น

อ่านหนังสือเพิ่มขึ้นและจำภาษาที่สวย ๆ จำสำนวนก็ได้ เพิ่มความรู้ด้วยดูการแสดงไทยเพิ่มขึ้น ฟังเพลงไทย (1/2)

พยายามไปหาหนังสือมาอ่าน เพื่อเพิ่มความรู้และความรู้สึกพิจารณาประโยคถูกต้องหรือเปล่าเวลาที่เราเขียนเอง (1/9)

ฉันคิดว่าเรานักศึกษาจีนต้องอ่านหนังสือเยอะกว่า เพราะเราต้องนิยมใช้วิธีสร้างไวยากรณ์เหมือนคนไทย และเรานักศึกษาจีนก็ต้องคุยกับคนไทยบ่อย ๆ

เข้าใจวิธีการพูดเป็นอย่างไร เราได้ดูทีวี ดูโชว์สุนทรพจน์ อ่านหนังสือเพิ่ม เราต้องเปลี่ยนความคิดแบบจีนให้คำพูดของเราฟังเหมือนคนไทย (2/3)

บางส่วนนักศึกษาใช้ภาษาไม่ถูกต้อง และออกเสียงไม่ชัดเจน สามารถใช้ภาษาไทยทุกวัน เขียนไดอารี่ ในเวลาว่างสามารถดูหนังไทยและอ่านหนังสือไทย (2/16)

เรียนความรู้พื้นฐานภาษาไทยให้เป็นอย่างดี เพิ่มเติมปริมาณคำศัพท์ภาษาไทย อ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์เยอะขึ้น (2/21)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า วิธีการเพิ่มคำศัพท์ภาษาไทย จำเป็นต้องอ่านหนังสือ ดูและฟังสื่อต่าง ๆ ที่นำเสนอด้วยภาษาไทย ซึ่งการอ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์หรือฟังเพลงภาษาไทย จะช่วยให้เข้าใจวิธีการถ่ายทอดภาษาที่ถูกต้อง นักศึกษาจีนจึงสามารถจดจำคำศัพท์ และเรียนรู้วิธีการออกเสียงหรือสำเนียงการพูดได้อย่างดี รวมถึงการถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนได้อีกด้วย

3.2.4 ปรึกษาเจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญ นอกจากการฝึกฝนทักษะการพูดด้วยตนเองดังที่กล่าวก่อนหน้านี้แล้ว การเรียนภาษาที่สองกับเจ้าของภาษาหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา ยังเป็นหนทางพัฒนาภาษาของผู้เรียนได้ดีที่สุดอีกด้วย จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษาว่า การสนทนากับเจ้าของภาษาเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ช่วยให้นักศึกษาจีนมีทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

หาเพื่อนคนไทย ช่วยฟังการออกเสียง หรือค้นหาหลักการออกเสียงจากพจนานุกรม เพื่อความถูกต้องมากยิ่งขึ้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนควรไปคุยกับเพื่อนคนไทยเยอะ ๆ ให้เรียนรู้อยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ (จะได้รู้ว่า) ควรใช้ภาษาอะไร (1/1)

พยายามเรียนภาษาไทยทุกวัน คุยกับคนไทยเสมอในชีวิตประจำวันใช้ไวยากรณ์ของภาษาไทยให้ดี พยายามฝึกพูดภาษาไทยทุกวัน ความรู้มาจากชีวิตประจำวันของเรา การพูดก็เหมือนกัน ฝึกบ่อย ๆ จึงทำให้ได้เรียนรู้ที่ดีขึ้น (2/6)

นักศึกษาควรเรียนไวยากรณ์ไทยอย่างตั้งใจ แบ่งองค์ประกอบของประโยคให้ชัดเจน และคุยกับคนไทยบ่อย ๆ ในปกติ และเมื่อพูดกับคนไทยบ่อย ๆ ยังมีโอกาสได้ฝึกการออกเสียง (2/14)

ในชีวิตพูดกับคนไทยเสมอ (2/16)

นักศึกษาจีนต้องรู้จักคนไทยและคุยกับคนไทย สามารถได้ภาษาไทยดียิ่งขึ้น (2/32)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาที่รวดเร็วนั่นก็คือการใช้ภาษาสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการสนทนากับเจ้าของภาษา ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า นักศึกษาจีนที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะกับการเรียนรู้ภาษาเพราะแวดล้อมไปด้วยคนไทย ภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนที่มีความกล้าและใฝ่รู้ใฝ่เรียน มักจะหาเพื่อนคนไทย สนทนาและติดต่อสื่อสารด้วยภาษาไทย ทำให้พัฒนาการทางภาษาเป็นไปรวดเร็ว ต่างจากนักศึกษาจีนที่มีพื้นฐานภาษาไทยไม่ดี มักจะไม่กล้าแยกตัวจากกลุ่มเพื่อนชาวจีน สื่อสารเฉพาะภาษาจีน หรือให้เพื่อนที่เก่งกว่าสื่อสารกับคนไทยแทนตนเอง ทำให้พัฒนาการด้านภาษาไม่คืบหน้า ดังนั้น หากต้องการเรียนรู้ภาษาไทย จำเป็นต้องกล้าที่จะสนทนากับเจ้าของภาษาในทุก ๆ ครั้งที่มีโอกาส หรือพยายามสร้างโอกาสให้ตนเองด้วยการร่วมกิจกรรมกับนักศึกษาไทย

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษาไว้สอดคล้องกัน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) เรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาไทยและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ 2) ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้รู้วิธีการออกเสียงและการใช้เสียง จะได้กล้าพูดและมั่นใจในการพูดมากยิ่งขึ้น และ 3) สนทนากับเจ้าของภาษา เพื่อเรียนรู้วิธีการออกเสียงอักขรวิธีภาษาไทยที่ถูกต้อง นอกจากนี้ นักศึกษาจีนยังเสนอแนวทางแก้ไขเพิ่มเติมว่า ควรพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู เพื่อให้จดจำคำศัพท์และเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย

3.3 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพ การแต่งกายดี การเคลื่อนไหวและใช้ท่าทางอย่างเป็นธรรมชาติ ย่อมทำให้ผู้พูดมีบุคลิกภาพที่ดี น่าเชื่อถือ ก่อให้เกิดความประทับใจ หากผู้พูดละเลยการเตรียมความพร้อมด้านบุคลิกภาพ ผู้ฟังอาจมีทัศนคติลบต่อผู้พูดตั้งแต่เริ่มปรากฏตัว จากผลการสอบแบบสัมพันธ์กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพไว้ดังนี้

3.3.1 เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา ข้อบกพร่องของนักศึกษาจีนในด้านบุคลิกภาพที่พบมากที่สุดคือ ไม่รู้จักการใช้ภาษาท่าทาง ยืนนิ่ง เกร็ง ไม่เป็นธรรมชาติ ฯลฯ ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างจึงเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพไว้ว่า การเรียนรู้และฝึกฝนการใช้อวัจนภาษาเพื่อช่วยสื่อความหมาย ทำให้การพูดเป็นธรรมชาติ และส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้พูดให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

สร้างความมั่นใจในการออกไปพูดโดยซ้อมมาก ๆ การแสดงท่าทางขอให้เป็นธรรมชาติ ถ้านักศึกษาเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริงแล้ว การแสดงออกจะเป็นธรรมชาติ แต่ไม่ต้องแสดงออกมากเกินไปจนเป็นการแสดง (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้พูดควรมีการฝึกพูดหน้ากระจก เพื่อจะได้ทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองในด้านบุคลิกภาพ การใช้สายตา รวมถึงการใช้ท่าทางประกอบ หรือผู้พูดอัด

วิดีโอขณะที่ตนเองพูด เพื่อจะได้มองเห็นจริงและเห็นข้อบกพร่องของตนเองที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และที่สำคัญคือควรที่จะไปฝึกพูดต่อหน้าเพื่อน ๆ เพื่อให้เพื่อนช่วยบอกและแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่ เป็นต้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อธิบายเรื่องแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย ตลอดจนสาธิต ท่ายืน การทรงตัว การแสดงท่าทางที่ถูกต้องเหมาะสมให้แก่นักศึกษา (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกการยืนให้เป็นธรรมชาติ การมองให้มองให้ทั่วและหยุดได้ชั่วขณะ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาต้องปรับปรุงด้านบุคลิกภาพในการพูดสุนทรพจน์โดยฝึกพูดหน้ากระจก ยืนให้สง่างาม ใช้ท่าทางให้เหมาะสม จะทำให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดีและมีความมั่นใจในตนเอง (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เรียนท่าทางการใช้ภาษาที่เหมาะสมฝึกใช้ภาษาท่าทาง และทำให้เหมือนชีวิตปกติ (1/5)

ให้นักศึกษาฝึกพูดที่หน้าห้อง จะได้ฝึกการปรับตัว ฝึกนับเวลา กิริยาท่าทางให้ดี เวลาฝึกจะสามารถให้นักศึกษาบันทึกวิดีโอได้ หลังฝึกเสร็จแล้วจะดูวิดีโอปรับตัวเองได้ เพราะเวลาตื่นเต้น บางคนอาจจะเกิดท่าทางหรือวาจาที่ไม่เหมาะสม วิธีที่ดีที่สุดก็คือให้นักศึกษาดูวิดีโอที่บันทึกไว้ แล้วแก้ไขปัญหาตามครูชี้แจง (2/1)

ก่อนกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาได้ฝึกท่าทางธรรมชาติที่หน้ากระจก ท่าทางต้องธรรมชาติ เห็นว่าท่าทางไหนคือท่าทางเหมาะสม ใช้ภาษามือและร่างกาย ฝึกยิ้มที่หน้ากระจก จะพบปัญหาของเราคืออะไร (2/2)

เวลาเราฝึกพูดเราควรยืนที่หน้ากระจกและมองหน้าตาตนเอง หน้าตายิ้มหรือไม่ การใช้ท่าทางเหมาะสมกับการพูดหรือไม่ การเคลื่อนไหวเหมาะสมกับเนื้อหาหรือไม่ จนกระทั่งการใช้มือพอดีหรือยัง ทำแบบนี้ซ้ำและฝึกซ้ำ ต่อมาก็ถ่ายวิดีโอให้ตนเองเวลาเราฝึกพูด พอพูดเสร็จแล้วก็ไปดีวิดีโอของตนเอง ตรวจข้อบกพร่องของตนเองและเอาออกมาแก้ไขหรือไม่ถ่ายวิดีโอก็ได้ หาเพื่อนคนที่เก่งกว่าเรามาช่วยฟังและให้เพื่อนหาปัญหาที่เรายังมีอยู่ให้แล้วกลับไปแก้ไข ฝึกซ้ำ ๆ (2/13)

พยายามฝึกฝนกิริยาท่าทางก่อนการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งจะ(ทำให้)ท่าทางเป็นธรรมชาติในเวลาที่กล่าวสุนทรพจน์ และฝึกฝนการแสดงออกใบหน้าเสมอ ทำให้ยิ้มแย้มแจ่มใสในระยะเวลาที่กล่าวสุนทรพจน์ (2/21)

ให้นักศึกษาฝึกยิ้มเวลาพูด แสดงความอารมณ์ออกมา เวลาพูดต้องใช้มือด้วยยิ้มทุก ๆ วัน อารมณ์ก็ดี ผู้ฟังก็จะยอมรับฟัง ถ้าแสดงอารมณ์ออกมา ผู้ฟังจะเข้าใจความคิดเห็นง่าย อารมณ์ก็จะตามใช้มือด้วย เวลาพูดจะช่วยแสดงอารมณ์ของคนพูด (2/25)

เรียนใช้ภาษาไทย ทำให้ท่าทางสอดคล้องกับการพูดของตนเอง เวลากล่าวสุนทรพจน์ พยายามทำให้ตนเอง(เป็น)ธรรมชาติหน่อย เวลาพูดต้องยิ้มให้ทุกคน ทำให้คนอื่นเกิดความอบอุ่น ในชีวิตประจำวัน เวลาเดิน ยืน ก็พยายามยืนตรง เดินให้สุภาพ (2/26)

ควรฝึกฝนตนเองสม่ำเสมอ รู้ว่ากิริยาทักทายแบบไหนเหมาะสมที่สุด เวลากล่าวสุนทรพจน์ควรมั่นใจว่าเราทำได้ ให้กำลังใจตนสม่ำเสมอ (2/28)

ลักษณะบุคลิกภาพของนักศึกษาจีนก็เป็นตื่นเต้นง่าย เราก็ต้องทำให้เราเองไม่แสดงออก(ว่า)เราตื่นเต้นอยู่ และก็ต้องพูดบ่อย ๆ พูดเยอะก็กล้าพูด ฝึกการใช้มือด้วย (2/30)

แล้วปกติก็ต้องฝึกฝนอยู่หน้ากระจก ต้องแบบนี้จะทำให้เรามั่นใจมากขึ้น บุคลิกภาพของเราก็จะดีขึ้น เราควรเรียนรู้และทำตามกิริยาท่าทางที่เหมาะสมสำหรับผู้พูด เมื่อเดิน เดินอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อยืนยืนอย่างเป็นตรง เมื่อควรใช้มือและแขนก็ใช้อย่างธรรมชาติ พูดถึงเรื่องปกติโดยทั่วไปก็ต้องมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ข้อจำกัดเหล่านี้เราจะทำได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเรามั่นใจตัวเองแค่ไหน (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด บางคนไม่รู้วิธีใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องราว ท่าทางที่ปรากฏต่อหน้าผู้ฟังจนดูแข็ง ตึงเครียด ไม่เป็นธรรมชาติ ส่งผลให้บุคลิกภาพไม่น่าสนใจ ไม่ดึงดูดใจผู้ฟัง ดังนั้น นักศึกษาจีนควรเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูด ทั้งเรื่องการใช้สีหน้า สายตา มือ และการเคลื่อนไหวและอื่น ๆ ให้สอดรับกับเรื่องราวที่พูด โดยต้องฝึกซ้อมสิ่งเหล่านี้เสมอจึงจะทำให้มีชีวิตชีวา ซึ่งจะส่งผลดีต่อบุคลิกภาพตามมา

3.3.2 สำรวจความเรียบร้อยก่อนพูด การแต่งกายเป็นสิ่งที่ผู้พูดสามารถเตรียมได้ก่อนขึ้นเวที ดังนั้น ผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพ ไว้ว่า นักศึกษาจีนควรตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายก่อนพูดทุกครั้ง ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ดูแลเสื้อผ้าให้เรียบร้อย สะอาด และเหมาะสมกับกาลเทศะ รวมทั้งการมัดผม จัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อย อย่าให้มีผมตกลงมาปิดบังหน้าตา เป็นต้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ปรับปรุงเรื่องการแต่งกายให้สุภาพเหมาะสม รีดเสื้อผ้าให้เรียบ เสื้อผ้าสะอาด กลิ่นตัวหอม (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ตรวจสอบการแต่งกายให้ดีก่อนพูดและเตรียมตัวให้พร้อม (1/9)

ควรสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง แต่งตัวให้ถูกต้อง เรียบร้อย (1/18)

แต่ละคนควรมีสไตล์ของตัวเอง แต่ควรแต่งตัวให้เรียบร้อย ควรรีดผ้า หวีผมและแต่งหน้าอ่อนหวาน นี่เป็นสิ่งสำคัญมากและแก้ไขในเวลาสั้น ๆ ได้ (2/8)

ก่อนที่จะพูดต้องตรวจบุคลิกภาพของตนเองให้ดี ๆ อย่างเช่น ตรวจการแต่งกายของตนเองให้ดี ๆ (2/13)

เวลาจะไปกล่าวสุนทรพจน์ แต่งตัวให้เรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายหรือการแต่งหน้าก็พยายามทำให้เหมาะสม (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การแต่งกายเป็นการแสดงออกถึงบุคลิกภาพที่ดี นักศึกษาจีนอยู่ในสถานภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จึงควรทราบระเบียบการแต่งกายตามวาระต่าง ๆ หากไม่ทราบวิธีการแต่งกายพิธีการ ควรศึกษาจากระเบียบว่าด้วยการแต่งกาย หรือสอบถามอาจารย์ เพื่อจะได้แต่งกายอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ

3.3.4 ศึกษาจากตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ นักศึกษาจีนอาจไม่คุ้นเคยกับการแต่งกายหรือการใช้อวัจนภาษา วิธีลัดอีกทางหนึ่งคือการขอคำแนะนำจากอาจารย์หรือดูตัวอย่างของผู้เข้าประกวดสุนทรพจน์จากสื่อต่าง ๆ ซึ่งจากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพไว้ว่า การเรียนรู้และฝึกเลียนแบบท่าทางการพูดของนักพูดที่ดี จะทำให้นักศึกษาปรับบุคลิกภาพของตน และยังเป็นแนวทางสำหรับการวางตัวขณะที่ต้องพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชนอีกด้วย ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

หากผู้พูดไม่เข้าใจอาจจะต้องปรึกษาจากผู้รู้หรือดูจากคลิปวิดีโอของคนที่ประกวดกล่าวสุนทรพจน์ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์นำวิดีโอตัวอย่างการพูดสุนทรพจน์ของบุคคลที่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพต่าง ๆ ให้นักศึกษาดู และให้นักศึกษาช่วยกันวิเคราะห์ว่า ผู้นั้นมีปัญหาด้านบุคลิกภาพอย่างไร และเน้นย้ำให้นักศึกษาระวังการทำบุคลิกเช่นนั้น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ศึกษาตัวอย่าง และอัดวิดีโอดูเรื่องบุคลิกภาพของตนเองขณะฝึกซ้อมก่อนไปพูดจริง เพื่อสังเกตข้อบกพร่องของตนเอง รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้สอนแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาอาจปรับปรุงด้านบุคลิกภาพการพูดโดยพูดให้อาจารย์หรือเพื่อน ๆ ฟัง เพื่อจะได้ช่วยหาข้อบกพร่องในเรื่องของการแต่งกาย การเคลื่อนไหวของร่างกาย สีหน้า แววตา และท่าทางประกอบคำพูด และจะได้นำข้อบกพร่องนั้นไปปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เปิดวิดีโอตัวอย่างดูเยอะหน่อย เพื่อได้เรียนรู้กิริยาที่ดีในเวลากล่าวสุนทรพจน์ เพราะว่านักศึกษาชาวจีนจะไม่คุ้นเคยวิธีการกล่าวสุนทรพจน์แบบไทย อาจจะแต่งกายหรือทักทายไม่ถูกต้อง ไม่พอสุภาพ (2/1)

บางคนอาจจะไม่คุ้นเคยกับ(การ)พูดที่หน้าคนเยอะ จึงรู้สึกไม่ค่อยธรรมชาติในการ(กล่าว)สุนทรพจน์ เราต้องฝึกสุนทรพจน์บ่อย ๆ และดูนักศึกษาไทย(กล่าว)สุนทรพจน์เป็นอย่างไร นั่นจะได้การเลียนแบบ เราต้องสนใจปัญหาของมารยาทไทย ต้องฝึกการยิ้มและฝึกการยืน ฝึกการไหว้ (2/3)

นักศึกษาควรไปดูการกล่าวสุนทรพจน์ให้เยอะ ๆ ไปเรียนรู้วิธีพูดจะพูดยังไงจะแสดงกิริยาท่า(ทาง)ยังไง (2/8)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การศึกษาตัวอย่างการพูดจากสื่อต่าง ๆ หรือชมการประกวดแข่งขัน เป็นวิธีหนึ่งของการเพิ่มพูนประสบการณ์จากสถานการณ์จริง ทำให้นักศึกษาจีนเห็นท่าทาง การเคลื่อนไหว และการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา ซึ่งท่าทางที่แสดงออกในขณะกล่าวสุนทรพจน์ของคนไทยจะดูนุ่มนวลกว่าคนจีน เห็นได้จากนักศึกษาจีนที่ออกมากล่าวสุนทรพจน์ ส่วนใหญ่จะค่อนข้างจริงจัง ขึงขัง เสียงดัง แต่ห้วน สั้น ซึ่งไม่ค่อยเหมาะสมนักกับการสุนทรพจน์ที่มุ่งจรรโลงใจ ให้ข้อคิด หรือเสนอแนะแนวทางปฏิบัติ มากกว่าที่จะเน้นการสั่งให้ปฏิบัติตาม ดังนั้น การศึกษาวิธีการพูดโดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำ จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยฝึกการมีบุคลิกภาพที่ดีให้แก่นักศึกษาได้

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพไว้สอดคล้องกัน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) เรียนรู้การใช้อวัจนภาษาและฝึกให้เคยชิน เพื่อใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำเสนอ ไม่เคอะเขินเมื่อต้องใช้ภาษาท่าทาง ช่วยทำให้การพูดเป็นธรรมชาติมากขึ้น 2) สำรวจความเรียบร้อยของการแต่งกายก่อนพูดเสมอ เพราะสิ่งแรกที่ผู้ฟังจะเห็นนั่นก็คือการแต่งกายของผู้พูด การแต่งกายดี เรียบร้อยและสุภาพ จะช่วยสร้างความรู้สึกประทับใจและชื่นชมตั้งแต่แรกเริ่ม และ 3) ศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทางหรือขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ เพราะการฝึกตามแบบอย่างที่ดีหรือได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง ย่อมทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีตามไปด้วย

3.4 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอ เวทีและกลุ่มคนเป็นสิ่งที่สร้างความกังวลให้แก่ผู้พูดที่ขาดประสบการณ์ แม้บางคนอาจจะเตรียมตัวมาพร้อม ก็อาจพลาดพลั้งเพราะความตื่นกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าที่ชุมนุมชน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจึงได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอไว้ดังนี้

3.4.1 ฝึกซ้อมจนชำนาญ ความแม่นยำและคล่องแคล่วของการนำเสนอ เกิดมาจากการฝึกซ้อมการพูดจนท่องจำเนื้อหาได้ขึ้นใจ ซึ่งผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอไว้ว่า นักศึกษาควรหมั่นฝึกฝนและฝึกซ้อมจนเกิดความคล่องแคล่ว แม่นยำ ทั้งการใช้ภาษาและการใช้ท่าทาง เพื่อให้การนำเสนอต่อเนื่อง ไม่ติดขัด ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ผู้พูดสุนทรพจน์ควรมีการฝึกซ้อมบทพูดอยู่สม่ำเสมอ เพื่อที่จะได้เกิดความแม่นยำในการออกมาพูดสุนทรพจน์และจะได้ไม่พูดผิด ๆ ถูก ๆ ขณะที่ออกมาพูด ทางที่ดีควรฝึกหน้ากระจกเรื่องของการปรับอาการประหม่า คือ ปรับสีหน้าท่าทาง ปรับให้ดูจริงจังหรือยิ้มแย้มให้เหมาะสม โดยทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องที่ออกมาพูดด้วย (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาฝึกอ่านและพูดโดยใช้เสียงให้น่าสนใจ และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูดให้สัมพันธ์กับเนื้อหาบทพูดนั้น ๆ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกพูดบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจ เมื่อมั่นใจแล้วจะช่วยลดความตื่นเต้นประหม่าไปได้ส่วนหนึ่ง (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาต้องฝึกซ้อมการพูดสุนทรพจน์อย่างสม่ำเสมอ เพราะการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอถือเป็นการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี จะช่วยแก้ปัญหาอาการตื่นเต้นและประหม่าในวันพูดจริงได้ อีกทั้งยังช่วยให้นักศึกษามีสติ คิดทัน ทำให้พูดได้ตามเวลาที่กำหนด (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ถึงท่องมาอย่างแม่นแล้ว ก็ต้องฝึกซ้อมก่อนเวลากล่าวสุนทรพจน์จริง ๆ เพื่อจะได้กล่าวได้อย่าง(เป็น)ธรรมชาติ ฝึกต่อหน้ากระจกหรือเพื่อนสักสองสามคนก่อน เพื่อเพิ่มความมั่นใจ (1/9)

ต้องพยายามไปท่องเนื้อเรื่องการกล่าวสุนทรพจน์ ก่อนกล่าวต้องอ่านบ่อย ๆ อย่างนั้นจึงจะได้จำได้เนื้อเรื่อง เวลากล่าวจึงไม่ลืม ต้องฝึกการไหว้ที่ถูกต้อง ต้องฝึกจังหวะการพูดให้ดีงาม ปกติต้องพูดที่ตรงหน้าเพื่อน ๆ บ่อย ๆ อย่างนั้นจึงเอาชนะการกลัว เมื่อกล่าวสุนทรพจน์จึงแสดงให้ดีขึ้น (2/2)

ถ้าเราได้มีเวลาเยอะกว่ามาเตรียมการและฝึกสุนทรพจน์บ่อย ๆ นั่นจะได้ช่วยเราการเอาชนะความอายและตื่นเต้นมากขึ้น ถ้าเราได้ฝึกกล่าวสุนทรพจน์สม่ำเสมอ เราจะรู้สึกว่าไม่อายแล้วก็ไม่กลัวพูดที่หน้าทุกคน (2/3)

ถ้าจำเนื้อหาไม่ได้ ก็ต้องฝึกพูด แล้วก็เตรียมตั้งแต่เช้า จำไม่ได้จำต่อไปก็จะจำได้ และก่อนที่การกล่าวสุนทรพจน์ เราควรจับเวลาเอง ต้องรู้ว่าถ้าเราพูดจบต้องใช้เวลาเท่าไหร่ ถ้าเวลาเกินกว่ากำหนดก็ต้องพูดให้คล่องแคล่วมากขึ้น ถ้าใช้เวลาไม่ถึงกำหนดก็ต้องเพิ่มเนื้อหาให้เยอะขึ้น อย่างไรก็ตามต้องใช้เวลาตามกำหนด (2/5)

นักศึกษาควรจำได้ ฝึกพูดเยอะ ๆ จำเนื้อหาของการกล่าวสุนทรพจน์ให้ดี เวลากล่าวก็พูดภาษาไทยอย่างคล่องแคล่ว (2/10)

พยายามจำเนื้อหาให้ได้ ฝึกพูดให้คล่อง ก่อนที่จะกล่าวสุนทรพจน์ต้องฝึกไปหลายครั้ง ถ้าลืมเนื้อหาที่จะพูด อย่าตื่นเต้นเกินไป พยายามคิดและพูดต่อไป (2/11)

ถ้ากล่าวสุนทรพจน์ จำไม่ได้ สามารถฝึกกล่าวสุนทรพจน์หลายครั้ง ถ้าจำได้ทั้งหมดและมีทักษะแล้ว มันจะไม่ลืม (2/16)

ดิฉันรู้สึกว่า ถ้านักศึกษาจีนอยากแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยจะต้องทำแบบนี้ ตั้งใจจำเนื้อหาเองได้ดี ซ้อมหน้ากระจก ซ้อมพูดกับตัวเองหลายครั้ง เมื่อซ้อมให้เพื่อนช่วยตรวจดูที่ไหนไม่ดี (2/22)

ต้องจดจำเนื้อหาคำพูด เมื่อกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาจีนอาจลืมคำและลืมเนื้อหา เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหานี้ นักศึกษาต้องจำเนื้อหา (2/32)

ก่อนกล่าวสุนทรพจน์ เราต้องเตรียมให้ดี ๆ จำเนื้อหาให้ครบ ไม่ลืมบางคำหรือพูดไม่ออกในนำเสนอ เราต้องฝึกอ่านและพูดในหน้ากระจกก่อนและฝึกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเวลากล่าวจะทำให้ธรรมชาติและมีน้ำเสียงดีต่อผู้ฟัง เราต้องฝึกอ่านตรงกับเวลากำหนดให้ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไป (2/33)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การฝึกฝนหรือฝึกซ้อมการพูด ยิ่งบ่อยครั้ง ยิ่งช่วยสร้างการจดจำเนื้อหา ปรับท่าทางให้เป็นธรรมชาติ ไม่เคอะเขินเวลาแสดงออกบนเวที จะช่วยทำให้ผู้พูดมีความมั่นใจในตนเอง ลดความวิตกกังวลไปได้มาก ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักศึกษาจีนมักกังวลกับเนื้อหามากกว่าการออกเสียง ภาษาท่าทางหรือบุคลิกภาพ ดังนั้น หากต้องการให้การนำเสนอราบรื่นมีความต่อเนื่องเป็นลำดับ ผู้พูดจะต้องฝึกซ้อมเนื้อหาที่พูดให้แม่นยำก่อนขึ้นพูดบนเวที

3.4.2 ฝึกการควบคุมอารมณ์ อารมณ์เป็นตัวควบคุมการแสดงออก หากผู้พูดควบคุมอารมณ์ตื่นเต้นและหวาดกลัวได้ การพูดก็จะราบรื่นประสบความสำเร็จ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอไว้ว่า ผู้พูดจำเป็นต้องฝึกการควบคุมอารมณ์ โดยเฉพาะความตื่นกลัวหรือตื่นเวที ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ควรมีการฝึกตนเองให้เป็นผู้มีสมาธิ จิตใสงบนิ่ง เพื่อจะได้ไม่ตื่นเต้นในขณะที่ออกมาพูด (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ต้องมีสมาธิ มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดต่อหน้าผู้ฟัง (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ก่อนขึ้นบนเวทีปรับการหายใจ จะได้ไม่ต้องตื่นเต้นเกินต้องมีความมั่นใจ (1/11)

ก่อนที่เราจะต้องกล่าวสุนทรพจน์ เราสามารถทำหายใจลึก ๆ หรือให้กำลังใจตัวเอง ต้องมั่นใจตัวเองว่าเราทำได้ (1/15)

การพูดอย่างเป็นธรรมชาติและควรใช้คำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ อย่าขี้อายเกินไป ควรควบคุมอารมณ์ของตัวเองให้ได้ (2/6)

ฝึกความกล้าของตัวเอง ทำให้เวลาพูดไม่กลัว เวลาจะไปกล่าวสุนทรพจน์ให้หายใจช้า ๆ และคิดในใจว่าตัวเองทำได้แน่นอน (2/8)

รู้ว่าทุกคนก็จะตื่นเต้น ก่อนที่จะกล่าวสุนทรพจน์ส่งรอยยิ้มให้แก่ตัวเอง พยายามไม่แสดงออกโดยเสียงสั่น ไม่ยิ้ม ไม่ใช้สายตากับผู้ฟัง (2/11)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า อารมณ์ตื่นเต้น ตื่นกลัว อาย หวาดหวั่นต่อสายตาผู้ฟัง จะทำให้การนำเสนอล้มเหลว ดังนั้น การฝึกควบคุมอารมณ์ด้วยการควบคุมการหายใจ จะช่วยลดอาการตื่นเต้นให้น้อยลง

3.4.3 ศึกษาจากตัวอย่างหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ตัวอย่างเป็นสื่อการเรียนรู้ที่จำเป็นในการสร้างความเข้าใจอย่างแท้จริง หากผู้พูดเคยเห็นสถานการณ์ของการพูด ย่อมลดความตื่นตระหนกลงได้ จากผลการตอบแบบสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ต่างเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอไว้ว่า การศึกษาด้วยตนเองนอกเหนือจากการเรียนเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน ด้วยวิธีการดูคลิปการกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อจะได้เห็นวิธีการนำเสนอบนเวที โดยผู้สอนควรให้คำแนะนำกลวิธีการนำเสนอเพิ่มเติม ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ให้นักศึกษาจีนดูการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดีเป็นตัวอย่าง (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้สอนนำตัวอย่างพูดที่ดีให้นักศึกษาได้ดู ร่วมวิเคราะห์วิจารณ์และหาแนวทางแก้ไขของตนเอง (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้พูดควรศึกษาวิธีการพูด การลงเสียงหนักเบาจากคนไทยหรือจากผู้รู้ตลอดจนจากคลิปวิดีโอเรื่องการกล่าวสุนทรพจน์แล้วนำมาปรับใช้กับตัวเอง พยายามทำให้ถูกต้องและเหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด ไม่ฝืนจนเกินไปหรือลอกเลียนแบบผู้อื่นจนไม่เหลือเค้าของตนเอง แบบนี้ก็ไม่ควร (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ดูวิดีโอการพูดสุนทรพจน์ประกอบการเรียน โดยมีอาจารย์ให้คำแนะนำด้านกลวิธีการนำเสนอแก่นักศึกษา (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ถ้าเวลารู้สึกตนเองพูดไม่ดีก็สามารถไป(ดู)วิดีโอเกี่ยวกับสุนทรพจน์ได้แล้วมีเวลาว่างก็ซ้อมเอง อย่างนี้สามารถทำให้เราดีกว่าเดิมได้ (1/3)

ให้นักศึกษา(รู้ว่า)นำเสนอยัง(ไง)เป็นดีและยังไงคือไม่ดี ดังนั้น นักศึกษาได้พัฒนา ให้นักศึกษาตรวจกี่ครั้งของตนเอง ดังนั้นพวกเขาก็ได้รู้ผิด(ตรง)ไหน (1/7)

เปิดวิดีโอมากกว่านี้ ให้นักศึกษาสามารถมองเห็นได้ตรง ๆ เน้นการปฏิบัติ (2/1)

ดูวิดีโอที่เกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ที่ได้รับรางวัลเพิ่มขึ้น (2/6)

การนำเสนอเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้านำเสนอไม่ดี ผู้ฟังก็จะรู้สึกเบื่อ ต้องไปดูวิดีโอเกี่ยวกับสุนทรพจน์ของคนอื่น แล้วไปเรียนรู้วิธีการพูดจะเป็นยังไง (2/8)

ดูผู้ฟังบ่อย ๆ ให้รุ่นพี่มาแสดงการกล่าวสุนทรพจน์ให้ฟัง (2/27)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า หากนักศึกษาจีนไม่เคยเห็นสถานการณ์การพูดบนเวที จะไม่เข้าใจวิธีการวางตัวและไม่รู้วิธีการแสดงออกที่ถูกต้อง เหมาะสม ดังนั้น การเรียนรู้จากสื่อเทคโนโลยีภายใต้การดูแลให้คำแนะนำจากผู้มีประสบการณ์ โดยเฉพาะความคิดเห็นของอาจารย์จะช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างถูกวิธี

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการนำเสนอไว้สอดคล้องกัน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ ให้เกิดความแม่นยำ คล่องแคล่ว และไม่ลืมเนื้อหาที่ต้องพูด 2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ เพื่อลดความตื่นเต้น ประหม่า ตื่นกลัวเวที และ 3) ศึกษาแนวทางหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นแนวทาง โดยอาจศึกษาจากสื่อต่าง ๆ หรือเข้าชมการประกวดแข่งขัน ทั้งนี้ผู้สอนควรให้ข้อเสนอแนะสำหรับให้นักศึกษาจีนนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ทั้งนี้ ผลการเสนอแนวทางการปัญหาในการกล่าวสุนทรพจน์ดังกล่าว มีความสัมพันธ์ปัญหาทั้งในด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอ (ผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4) และสาเหตุของปัญหา (หน้า 291-293) ผู้วิจัยสามารถสรุปความสัมพันธ์ระหว่างปัญหา สาเหตุและแนวทางแก้ไขปัญหาได้ดังนี้

ตารางที่ 25 สรุปความสัมพันธ์ของปัญหา สาเหตุ และแนวทางแก้ไขปัญหา

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
1. ด้านเนื้อหา 1.1 ปัญหาเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 3) ขาดความสามารถทางภาษา	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะความคิดสร้างสรรค์ และวิธีการสร้างสรรค์เรื่องราวให้น่าสนใจ 3) ควรสะสมความรู้และประสบการณ์ ทั้งจากการอ่าน การดูและการฟัง เพื่อให้มีข้อมูลที่ทันสมัย และน่าสนใจ สามารถนำมาใช้เชื่อมโยงกับเรื่องราวที่พูด 4) ควรทบทวนแก้ไขเนื้อหาก่อนพูด โดยให้ผู้มีประสบการณ์ด้านการพูดเป็นผู้ตรวจสอบความน่าสนใจของเรื่องราวที่พูด 5) ควรสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพื่อจะได้นำเสนอความคิดของตนออกมาเป็นเรื่องราวได้
1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลสนับสนุน	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการเขียนเรียบเรียงเนื้อหา วิธีการเชื่อมโยงข้อมูล การเลือกแหล่งอ้างอิงและการอ้างอิงข้อมูลที่ถูกต้อง 3) ควรสะสมความรู้และประสบการณ์ เพื่อเก็บข้อมูลสำหรับเลือกมาใช้ประกอบการพูดได้ 4) ควรทบทวนแก้ไขข้อมูลที่นำมาใช้อ้างอิงก่อนนำมาพูด เพื่อลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น
1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการลำดับความคิด	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับกลวิธีการลำดับความและการเชื่อมโยงความคิดให้สัมพันธ์เป็นลำดับ

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
		4) ควรทบทวนแก้ไขข้อมูลที่นำมาใช้อ้างอิงก่อนนำมาพูด เพื่อลดความผิดพลาด 5) ควรสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง โดยเฉพาะการเขียน เพื่อให้ถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นบทพูดได้อย่างเป็นลำดับ
1.4 ปัญหาเกี่ยวกับคุณค่าของเนื้อหา	2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์	3) ควรสะสมความรู้และประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนเรื่องราวที่จะเป็นข้อมูลในการเรียบเรียงบทพูด รวมทั้งฝึกทักษะการคิดอย่างเป็นลำดับและเป็นเหตุเป็นผล
1.5 ปัญหาเกี่ยวกับการกล่าวสรุป	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างบทพูดสุนทรพจน์ และวิธีการเขียนบทสรุป 5) ควรสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพื่อจะได้สรุปความได้ครอบคลุมประเด็น หรือเลือกใช้คำที่กระตุ้นเตือนได้ชัดเจน สร้างความประทับแก่ผู้ฟัง
1.6 ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นการพูด	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 3) ขาดความสามารถทางภาษา	2) ควรทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง เพื่อให้เขียนเนื้อหาได้ครอบคลุมและตรงประเด็น 3) ควรสะสมความรู้และประสบการณ์ เพื่อมีข้อมูลมากเพียงพอในการนำมาเชื่อมโยงกับประเด็นการพูด 5) ควรสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพื่อจะได้ตีประเด็นการพูดได้ถูกต้องและเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกัน
1.7 ปัญหาเกี่ยวกับการเกริ่นนำ	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างบทพูดสุนทรพจน์ และวิธีการเขียนบทนำ 5) ควรสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพื่อจะได้เลือกใช้คำ สำนวนและโวหาร ได้ถูกต้องตามความหมาย เพื่อให้บทนำสื่อความไปถึงประเด็นการพูดได้อย่างชัดเจน ไม่คลุมเครือหรือตีความผิด

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
2. ด้านการใช้ภาษา 2.1 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 3) ขาดความสามารถทางภาษา 6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข	1) ควรเรียนรู้วิธีหลักการใช้เสียงที่มีประสิทธิภาพ 2) ควรฝึกฝนทักษะการใช้เสียงอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เคยความเคยชินจนสามารถใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ 3) ควรพัฒนาทักษะการฟังและดูให้มากขึ้น จะทำให้รู้วิธีการออกเสียง จังหวะ และการใช้เสียงที่ถูกต้อง 4) ควรให้เจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับใช้เสียงของตน เพื่อปรับปรุง ฝึกฝน จนพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ
2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา 6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข	1) ควรเรียนรู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ที่เป็นข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อฝึกซ้ำ ๆ จนออกเสียงได้ถูกต้อง 2) ควรฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ เพราะการฝึกออกเสียงเป็นประจำ จะทำให้คุ้นเคยกับคำศัพท์และวิธีการออกเสียงคำไทย 3) ควรพัฒนาทักษะการฟังและดู เพื่อให้รู้วิธีการออกเสียง จังหวะ และการใช้เสียง 4) ควรสนทนากับเจ้าของภาษาหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ตรวจสอบว่าภาษาพูดนั้นสื่อความหมายได้หรือไม่ หรือการออกเสียงถูกต้องหรือไม่ เป็นการทบทวนและปรับปรุงภาษาได้อย่างดีกว่าการแก้ไขด้วยตนเอง
2.3 ปัญหาเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา 6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข	1) ควรเรียนรู้หลักภาษาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพราะจะช่วยให้พูดสุนทรพจน์ได้ดีขึ้น 3) ควรพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน เพราะการอ่านหนังสือมาก ย่อมได้เห็นการเรียบเรียงภาษาที่ดี และการฝึกเขียนช่วยสร้างความเคยชินในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
		4) ควรทบทวนบทพูดของตนและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการใช้ภาษาก่อนนำไปฝึกซ้อมพูด
2.4 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 3) ขาดความสามารถทางภาษา 6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข	1) ควรเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาที่สละสลวย สำนวน สุภาษิต คำพังเพย และภาษาที่ช่วยสร้างภาพพจน์ ในลักษณะต่าง ๆ 3) ควรพัฒนาทักษะการอ่าน และการฟัง-ดู เพื่อสะสมโวหารภาพพจน์ และซึมซับวิธีการสร้างมโนภาพด้วยถ้อยคำที่สละสลวย 4) ควรให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของการสื่อความหมายและความสอดคล้องกับบริบทที่พูด
2.5 ปัญหาเกี่ยวกับระดับภาษา	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 3) ขาดความสามารถทางภาษา 6) ละเลยการตรวจทานแก้ไข	1) ควรเรียนรู้เกี่ยวกับระดับภาษาที่เหมาะสมบุคคล และกาลเทศะ 3) ควรพัฒนาทักษะการอ่าน และการฟัง-ดู เพื่อทำความคุ้นเคยกับจดจำการใช้ภาษาที่เหมาะกับบุคคล และกาลเทศะ 4) ควรให้ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเหมาะสมของภาษาที่ใช้พูด
3. ด้านบุคลิกภาพ 3.1 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ท่าทางประกอบการพูด	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 5) ความวิตกกังวล	1) เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา และฝึกการใช้ภาษาท่าทางจนชำนาญ เพื่อให้สามารถแสดงการเคลื่อนไหวที่เหมาะสม มีอากัปกิริยาที่เป็นธรรมชาติ รู้จักใช้สีหน้าแววตา หรือมือประกอบการพูด 3) ศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทาง เพราะตัวอย่างที่ดีจะเป็นแนวทางการเรียนรู้ได้ดียิ่งกว่าการสอนด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียว ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างของนักพูดที่ใช้ภาษาท่าทางที่ดี ฝึกเลียนแบบท่าทาง จนเกิดความชำนาญ พูดได้เป็นธรรมชาติ ซึ่งการฝึกฝนควรอยู่ภายใต้การดูแล และการให้คำแนะนำ

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
		ของผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการเรียนรู้ ช่วยลดความวิตกกังวลเมื่อต้องพูดในสถานการณ์จริง
3.2 ปัญหาเกี่ยวกับการแสดงออกทางใบหน้า	5) ความวิตกกังวล	3) ศึกษาตัวอย่างหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นแนวทางการพูด เพราะนักศึกษาจีนมักแสดงสีหน้าเคร่งเครียด ไม่เหมาะสมกับการพูดที่เน้นจรรโลงใจ หากได้รับคำแนะนำและนำมาฝึกฝน จะลดความวิตกกังวล และเป็นธรรมชาติมากขึ้น อีกทั้งการฝึกซ้อมจนชำนาญยังช่วยให้มั่นใจ
3.3 ปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว	5) ความวิตกกังวล	3) ศึกษาตัวอย่างหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นแนวทางการพูด เพราะนักศึกษาจีนบางคนยังไหว้ทักทายและประสานมือไม่เหมาะสม ขาดความมั่นใจที่จะแสดงออก หากได้เห็นตัวอย่างที่ถูกต้องหรือได้รับคำแนะนำจากผู้สอน จะมั่นใจมากขึ้น
3.4 ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกาย	4) ขาดการเตรียมความพร้อม	2) สำรวจความเรียบร้อยเรื่องการแต่งกายก่อนพูดเสมอ เพราะนักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับเครื่องแบบนักศึกษา ทำให้ไม่ใส่ใจรายละเอียดต่าง ๆ เท่าใดนัก 3) ศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทาง เป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะทำให้มีบุคลิกภาพที่ดี เพื่อให้เห็นภาพของการแต่งกายที่ดีกับไม่ดีได้อย่างชัดเจน หรือขอคำแนะนำผู้สอน เพื่อจะได้ปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง
4. ด้านการนำเสนอ 4.1 ปัญหาเกี่ยวกับความแม่นยำ	1) ขาดความรู้ความเข้าใจ 4) ขาดการเตรียมความพร้อม 5) ความวิตกกังวล	1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ การฝึกพูดเป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้จดจำได้ เพราะความกังวลส่วนใหญ่เกิดมากจากกลัวจำเนื้อหาไม่ได้ ดังนั้น ควรเรียบเรียงบทพูดด้วยตนเอง เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ ท่องจำให้ขึ้นใจ และฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

ปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไขปัญหา
		2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ เพราะความตื่นเต้นทำให้ลืมเนื้อหา ส่งผลให้พูดติด ๆ ขัด ๆ จึงควรฝึกการผ่อนลมหายใจเพื่อคลายความกังวลในขณะพูด 3) หาที่ปรึกษาหรือขอข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเนื้อหาที่พูด บางคนเน้นท่องจำโดยไม่รู้ความหมายของสิ่งที่พูด เมื่อต้องนำเสนอบนเวที ความตื่นเต้นอาจทำให้จำเนื้อหาไม่ได้ จึงไม่สามารถดำเนินเรื่องต่อไปได้ เพราะจำมาอย่างเดียว แต่ไม่เข้าใจอย่างแท้จริง
4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมอารมณ์	5) ความวิตกกังวล	2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ การนำเสนอที่ไม่ดีเห็นได้ชัดด้วยตาเปล่า จากกิริยาอาการที่แสดงออกทางสีหน้า แววตาและท่าทางต่าง ๆ นักศึกษาจีนจึงต้องฝึกวิธีการควบคุมความตื่นเต้นของตนเอง ด้วยการสูดลมหายใจลึก ๆ เพื่อผ่อนคลาย และให้กำลังใจตนเอง
4.3 ปัญหาเกี่ยวกับมารยาทบนเวที	2) ขาดข้อมูลและประสบการณ์ 5) ความวิตกกังวล	3) ศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทาง จะทำให้เห็นวิธีการนำเสนอบนเวที และควรหาที่ปรึกษาหรือขอข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้คำแนะนำหรือช่วยแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับวิธีการแสดงออกที่เหมาะสม
4.4 ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาเวลาพูด	4) ขาดการเตรียมความพร้อม 5) ความวิตกกังวล	1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ โดยนักศึกษาต้องจัดสรรเวลาในการเตรียมตัวให้มากพอ เพื่อให้นำเสนอได้ราบรื่น ไม่สะดุด 2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ เพราะความตื่นเต้นทำให้บางคนรีบร้อนพูด บางคนชะงักจนลืมเนื้อหา ทำให้เวลาไม่เป็นไปตามกำหนด

4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

อาจารย์และนักศึกษาจีนตอบแบบสัมภาษณ์ในคำถามข้อที่ 4 “ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่ดีขึ้น คืออะไร” สรุปผลได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 26 ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	ความถี่ (นศ. 58 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
1. การฝึกฝน	6	37	66.15	มาก
2. ประสบการณ์	6	34	61.54	มาก
3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์	2	31	50.77	ปานกลาง
4. ความสามารถทางภาษา	3	28	47.69	ปานกลาง
5. ความเชื่อมั่นและกำลังใจ	2	25	41.54	ปานกลาง
6. การแก้ไขปรับปรุง	1	17	27.69	น้อย
7. เวลา	-	6	9.23	น้อยที่สุด
8. ความสนใจ	3	-	4.62	น้อยที่สุด

หมายเหตุ : กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 26 จะเห็นได้ว่า อาจารย์และนักศึกษาจีนให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนส่งเสริมทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนให้ดียิ่งขึ้น เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) การฝึกฝน คิดเป็นร้อยละ 66.15 อยู่ในระดับมาก 2) ประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 61.54 อยู่ในระดับมาก 3) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ คิดเป็นร้อยละ 50.77 อยู่ในระดับปานกลาง 4) ความสามารถทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 47.69 อยู่ในระดับปานกลาง 5) ความเชื่อมั่นและกำลังใจ คิดเป็นร้อยละ 41.54 อยู่ในระดับปานกลาง 6) การแก้ไขปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 27.69 อยู่ในระดับน้อย 7) เวลา คิดเป็นร้อยละ 9.23 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และ 8) ความสนใจ คิดเป็นร้อยละ 4.62 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

ปัจจัยที่จะช่วยพัฒนาหรือส่งเสริมให้นักศึกษาจีนมีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยดีขึ้นมีหลายปัจจัยด้วยกันตามข้อมูลเชิงปริมาณที่ปรากฏในตารางที่ 26 ดังกล่าว สามารถนำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพได้ดังนี้

4.1 การฝึกฝน ความสำเร็จหรือล้มเหลวของการพูด ย่อมขึ้นอยู่กับการฝึกซ้อมเป็นสำคัญ ผู้พูดที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดของตนเอง จึงต้องขยันฝึกฝน และฝึกซ้อมก่อนพูดจนพูดได้คล่องแคล่ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ปัจจัยที่จะทำให้นักศึกษาจีนเกิดทักษะในการพูดสุนทรพจน์คือ เรื่องของการฝึกฝน ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ออกมาพูดสุนทรพจน์หน้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยเริ่มแรกคือให้นักศึกษาได้พูดในห้องเรียน พูดต่อหน้าเพื่อน ๆ และครูผู้สอนจึงพูดแสดงความคิดเห็นถึงข้อบกพร่องในการพูดของนักศึกษาทุกครั้ง เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบข้อบกพร่องของตนเองและเกิดการปรับปรุง และพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การฝึกซ้อมการกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาบางคนมีการบ้านหลายวิชา จึงละเลยในการฝึกซ้อม ซึ่งควรเป็นกิจกรรมที่ทำต่อเนื่องเป็นเวลานาน (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ตัวนักศึกษาเองต้องฝึกด้วยตนเองบ่อย ๆ ก็จะทำให้นักศึกษากล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยได้เก่ง (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ความพากเพียร ความมุ่งมั่น และความตั้งใจของนักศึกษาที่ต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเอง (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ความหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม หากนักศึกษาฝึกซ้อมพูดบ่อย ๆ จะทำให้พูดได้คล่องมากขึ้น จำเนื้อหาที่พูดได้มาก เมื่อต้องออกไปพูด จะตื่นเต้นน้อยกว่าการพูดโดยไม่ฝึกซ้อม หรือซ้อมไม่คล่อง (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาต้องมีความตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียรในการฝึกทักษะการกล่าวสุนทรพจน์อย่างสม่ำเสมอ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เมื่อ(มี)การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย (ควร)ฝึกทุกวันก่อนที่จะพูด (1/2)

ไม่ว่าไปกล่าวการสุนทรพจน์ในโอกาสอะไร ก็ต้องฝึกพูดล่วงหน้า (1/4)

ฝึกพูดบ่อย ๆ ท่องบันทึกบ่อย ๆ ฝึกพูดให้เพื่อนฟังฝึกพูด ฝึกพูด ฝึกพูดอย่าขี้เกียจ (1/5)

ผมคิดว่ามีการออกกำลังกายความกล้าหาญของพวกเราเอง พูดคุยกับกระจก การสนทนากับผู้อื่นมาก เพิ่มความสามารถในการแสดงออกของตนเอง ฝึกสุนทรพจน์ภาษาไทยอยู่ในสถานที่ที่คุ้นเคย ตอนนี้ผมก็ยังในการฝึกใช้วิธีนี้ (1/23)

การฝึกซ้อมเตรียมตัว ดิฉันคิดว่าสำหรับนักศึกษาชาวจีนต้องให้เวลาเตรียมตัวมากกว่า นักศึกษาก็สามารถฝึกให้ดีก่อน และปกติสามารถให้นักศึกษาฝึกพูด ฝึกอ่านในหน้าห้องจะได้ช่วยเสริมสร้างความสามารถนี้ (2/1)

เราต้องเตรียมตัวให้พอโดยเฉพาะด้านบุคลิกภาพของตนเอง เราควรฝึกซ้ำ ๆ ก่อนที่เราจะเอามาพูด และแก้ไขปัญหาก่อนที่จะเกิดขึ้นในการพูด (2/13)

ฝึกกล่าวสุนทรพจน์บ่อย ๆ พูดภาษาไทยเสียงดังและชัดเจน เวลามีปัญหาจะถามคนอื่น แก้ไขข้อเสีย (2/19)

ฝึกพูดให้คุ้นเคยเนื้อหาที่ตัวเองพูด ต้องสามารถท่องได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ควรอ่านหรือว่าลืมคำบ่อย ๆ เวลาว่าง ต้องฝึกการทักทาย การยืน การเดิน และการใช้มือและแขนบ่อย ๆ เพื่อสุภาพและทางการยิ่งขึ้น (2/24)

ก่อนกล่าวสุนทรพจน์ต้องท่องบทความอย่างคล่อง ต้องฝึกบ่อย ๆ ให้ตัวเองมีความมั่นใจก็จะไม่ตื่นเต้น (2/25)

ก่อนที่เราจะไปกล่าวสุนทรพจน์ เราควรมีการเตรียมตัวที่เพียงพอ ซึ่งจะทำให้เรามีความเป็นไปได้อย่างสูงที่จะทำได้ดีในการกล่าวสุนทรพจน์ น่าจะไม่ตื่นเต้นถึงขณะนั้น และจะพูดอย่างมีความมั่นใจ (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ก่อนการกล่าวสุนทรพจน์ทุกครั้ง นักศึกษาจีนต้องให้เวลาในการฝึกซ้อมมากพอสมควร เพื่อให้เกิดการจดจำและคุ้นเคยกับเนื้อหาที่จะพูด และถึงแม้จะไม่ได้ขึ้นเวทีเพื่อกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาจีนก็ควรฝึกทักษะการพูดทั่วไป ให้เกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษา เพราะเมื่อถึงเวลาต้องพูดในสถานการณ์จริง จะได้รู้สึกมั่นใจ ไม่เคอะเขินในการออกสำเนียงภาษาไทย

4.2 ประสบการณ์ การเรียนรู้ที่ดีที่สุดคือการเรียนรู้จากประสบการณ์ ทั้งประสบการณ์ในห้องเรียน ซึ่งผู้สอนสามารถนำสื่อต่าง ๆ เช่น คลิปการแข่งขันประกวดการกล่าวสุนทรพจน์ มาใช้สอนเพื่อเป็นต้นแบบให้ผู้พูดได้มีแนวทางสำหรับนำไปประยุกต์เป็นวิธีการพูดของตนเอง หรือประสบการณ์ตรงที่ได้จากการฝึกปฏิบัติจริงหรือเห็นการปฏิบัติจริง ถือได้ว่าการสร้างประสบการณ์นี้เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์และกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนต้องศึกษาหรือดูตัวอย่างการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดีจากวิดีโอหรือคอมพิวเตอร์ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

เมื่อมีการฝึกพูดในชั้นเรียนแล้ว ผู้สอนควรพานักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก หรือการเข้าร่วมการประกวดพูดสุนทรพจน์ที่องค์กรหรือหน่วยงานภายนอกได้จัดขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นประสบการณ์ของนักศึกษาที่จะได้พัฒนาการพูดของตนเอง และยังได้พัฒนาทักษะทางด้านต่าง ๆ ตนเองด้วย เช่น การใช้ท่าทางประกอบ การใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมกับเรื่องที่พูด และยังทำให้ผู้เรียนได้ไปฟัง

นักศึกษาคนอื่น ๆ ที่มาจากสถาบันต่าง ๆ ถือเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ดีที่จะทำให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ถือเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้เรียน (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การฟังและดูการกล่าวสุนทรพจน์ของบุคคลที่มีชื่อเสียง หรือการพานักศึกษาไปชมหรือเข้าร่วมการแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ จะช่วยทำให้เข้าใจวิธีการพูดได้อย่างดี (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หากมีโอกาสพานักศึกษาไปนอกสถานที่ได้ เช่น ดูประกวดการกล่าวสุนทรพจน์หรือส่งนักศึกษาไปประกวดก็จะยิ่งเพิ่มทักษะด้านการกล่าวสุนทรพจน์ให้ดีมากยิ่งขึ้น (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ประสบการณ์ภูมิหลังเกี่ยวกับการพูดสุนทรพจน์ และความรู้ของนักศึกษา หากนักศึกษาเคยพูดมาก่อนก็จะรู้วิธีการพูดที่ถูกต้อง และถ้ามีความรู้ดีชอบอ่านหนังสือ ก็จะสามารถหาเหตุผลมาประกอบในเนื้อหาได้มีน้ำหนักขึ้น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หากมีกิจกรรมให้เข้าร่วม ไม่ควรพลาดโอกาสนั้น ๆ เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมการประกวดต่าง ๆ จะทำให้มีเวทีในการแสดงออก ได้พัฒนาตนเองมากกว่าการพูดในห้องเรียนเท่านั้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ให้เราได้ดูวิดีโอเกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ของคนไทยทุกครั้งที่เราเรียนให้เราประทับใจว่าสุนทรพจน์ของคนไทยเป็นอย่างไร (1/5)

อาจารย์ควรพานักศึกษาออกไปข้างนอกฟังสักครั้งหนึ่ง ทางมหาวิทยาลัยควรจัดงานกล่าวสุนทรพจน์ให้นักศึกษาเราฝึกพูดบ่อย ๆ (1/9)

ให้นักศึกษาไปดูการกล่าวสุนทรพจน์งานใหญ่ จัดงานกล่าวสุนทรพจน์ในมหาวิทยาลัยให้นักศึกษาฝึก (1/10)

อาจารย์จะต้องยกตัวอย่างเพิ่มเติม ให้นักศึกษาจีนได้เข้าใจ แนะนำทีวีสุนทรพจน์ให้นักศึกษา (2/3)

ถ้ามีโอกาสพานักศึกษาไปดูการแข่งขันสุนทรพจน์ และให้นักศึกษาไปประกวดสุนทรพจน์ นักศึกษาเองก็ต้องไปหาโอกาสไปประกวดสุนทรพจน์ (2/11)

ให้นักศึกษาฝึกกล่าวสุนทรพจน์เสมอ ถ้านักศึกษามีโอกาสกล่าวเสมอสามารถเพิ่มความรู้และประสบการณ์ได้ (2/16)

การประกวดสุนทรพจน์ ให้นักศึกษาจีนรู้สึกว่าบรรยากาศในการกล่าวสุนทรพจน์ (2/22)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ยังไม่มีโอกาสได้เห็นการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยมากนัก จึงทำให้ขาดประสบการณ์ ส่งผลให้ประสิทธิผลการพูดไม่ค่อยดี ดังนั้น การจะพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย จำเป็นต้องให้นักศึกษาจีนศึกษาตัวอย่างการพูดที่ดี เช่น การประกวดแข่งขัน เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันสามารถหาดาวน์โหลดจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ โดยผู้สอนจำเป็นต้องคัดเลือกให้เหมาะสมมากกว่าจะให้ผู้เรียนค้นคว้าด้วยตนเอง และอีกอย่างหนึ่งก็คือ การฝึกปฏิบัติจริงหรือสัมผัสสถานการณ์จริง นอกจากจะช่วยให้นักศึกษาจีนได้ซึมทราบแนวปฏิบัติในการพูดที่ถูกต้องแล้ว ยังช่วยกระตุ้นความกระตือรือร้นของนักศึกษาจีนได้เป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการส่งนักศึกษาจีนเข้าร่วมประกวดการแข่งขันทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย จึงสังเกตเห็นว่า ทั้งนักศึกษาจีนที่เป็นตัวแทนประกวดและนักศึกษาจีนผู้ร่วมชม ต่างมีความรู้สึกร่วมกับบรรยากาศที่เป็นพิธีการ และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น และที่เห็นผลได้ชัดเจนที่สุดก็คือ นักศึกษาจีนมีพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพและการนำเสนอที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน

4.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ สุนทรพจน์เป็นการพูดขั้นสูง มีโครงสร้างและวิธีการนำเสนอเฉพาะ แตกต่างไปจากการพูดทั่วไป ผู้พูดจึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับสุนทรพจน์อย่างถ่องแท้ ทั้งในเรื่องเนื้อหา กลวิธีการใช้ภาษา บุคลิกภาพและการนำเสนอ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ครูผู้สอน ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในตัวผู้เรียนว่าผู้เรียนเป็นนักศึกษาชาวต่างชาติ อาจไม่ทราบวิธีการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยดีพอ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาได้เรียนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ครูผู้สอนจะต้องใส่ใจตั้งแต่การให้แนวคิดในเรื่องของการพูด การเขียนเรื่องที่จะพูดให้เหมาะสมกับผู้เรียน (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์ผู้สอนสอนเนื้อหาถูกต้องและมีการปฏิบัติให้ดูหรือมีการฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ ก็จะทำให้นักศึกษามีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดี (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาจีนต้องรู้การ(กล่าว)สุนทรพจน์แบบดีเป็นอย่างไร ต้องให้นักศึกษาจีนรู้มีทักษะอะไรบ้าง (1/4)

อาจารย์ เพราะอาจารย์เป็นคนสอนทักษะและความคิดแก่นักศึกษา นักศึกษาต้องฝึกความกล้า ความคิด ความเขียน ทำให้ตัวเองมีความสามารถในกล่าวสุนทรพจน์ต้องเรียนรู้ความรู้เกี่ยวกับกิริยาท่าทางใน(ขณะกล่าว)สุนทรพจน์ (2/11)

ทำความพร้อมกับการกล่าวสุนทรพจน์ รู้จักหัวข้อและเนื้อหาเป็นอย่างดี หาข้อมูลที่เหมาะสม รู้จักการใช้ศิลปะการกล่าวสุนทรพจน์ รวมทั้งคำนำ ปิดเรื่อง ข้อโต้แย้ง สำเนียง(ขบ)ขัน และฝึกพูดก่อนกล่าวสุนทรพจน์ (2/17)

อาจารย์สอนความรู้เกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์ เรียนเนื้อหาที่ถูกต้อง (2/20)

เข้าใจกฎเกณฑ์ประเมิน ถ้านักศึกษารู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ประเมินการกล่าวสุนทรพจน์ นักศึกษาจีนก็สามารถเตรียมตัวอย่างมีเป้าหมาย (2/26)

ต้องเรียนรู้ศิลปะของการกล่าวสุนทรพจน์ เช่น ศิลปะนำเสนอ ศิลปะตอนท้าย การกระทำต้องสวย ต้องผ่อนคลาย (2/27)

การพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อชีวิตและสังคมเป็นอย่างมาก เรายังรู้ว่าวิชาการกล่าวสุนทรพจน์นี้เป็นวิชาที่สำคัญ บางคนพูดภาษาไทยดี แต่ทำการกล่าวสุนทรพจน์ไม่ดี เพราะยังไม่รู้การกล่าวสุนทรพจน์คืออะไร ถ้าเราเรียนวิชานี้อย่างตั้งใจ เราจะได้ความรู้เกี่ยวกับการกล่าวสุนทรพจน์มากมาย (2/31)

นักศึกษาจีนต้องเรียนพยายามและเรียนอย่างจริงจัง ตั้งใจฟังอาจารย์พูด เขียนการบ้านอย่างจริงจังนอกห้องเรียน นักศึกษาจีนต้องเรียนความรู้เพิ่มเติม มีความรู้ที่สมบูรณ์ มีความรู้ที่สมบูรณ์แล้ว สามารถเขียนบทความเนื้อหาที่ดี (2/32)

อธิบายความรู้พื้นฐานหรือว่าหลักของสุนทรพจน์ ถ้ามีข้อไหนเข้าใจยาก ถ้ายกตัวอย่างให้เรา เราน่าจะเข้าใจข้อนี้มากยิ่งขึ้น ช่วยแก้ไขการออกเสียงของนักศึกษา เมื่อต้องกล่าวสุนทรพจน์ จำทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ที่อาจารย์สอนให้อย่างดี และใช้ทักษะเหล่านี้ในการกล่าวสุนทรพจน์ทุกครั้ง เราเชื่อว่าถ้าเราใช้บ่อยจะทำให้เราใช้ทักษะเหล่านี้ดีขึ้นเรื่อย ๆ (2/34)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า แม้ว่าสุนทรพจน์จะเกี่ยวข้องกับทักษะการพูดมากกว่าทักษะอื่น แต่การเป็นผู้พูดที่ดี จำเป็นต้องเรียบเรียงเรื่องราวได้ด้วยตนเอง เพื่อถ่ายทอดความคิดของตนผ่านภาษา ดังนั้น การเรียนรู้วิธีนำเสนอสุนทรพจน์ในด้านเนื้อหาและกลวิธีการใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ แม้ว่าบุคลิกภาพและการแสดงออกของผู้พูดจะสามารถใช้หลักการเดียวกับการพูดทั่วไปได้ แต่ก็มีรายละเอียดบางอย่างที่แตกต่างออกไป เพราะสุนทรพจน์จะมีลักษณะเป็นพิธีการมากกว่า ซึ่งผู้พูดจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เช่นกัน

4.4 ความสามารถทางภาษา ไม่ว่าจะสื่อสารด้วยวิธีใดก็ตาม จำเป็นต้องมีพื้นฐานการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ดี เพื่อจะสามารถใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับฐานะของบุคคลและกาลเทศะ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาต้องพัฒนาการใช้ภาษาไทย และฝึกการกล่าวสุนทรพจน์ในหัวข้อต่าง ๆ บ่อย ๆ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ตัวนักศึกษาเองต้องมีความสามารถด้านภาษาไทยและมีความมั่นใจในตัวเอง และที่สำคัญคือต้องมีความรู้ที่หลากหลาย (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

การออกเสียงของนักศึกษา หากนักศึกษามีพื้นฐานการออกเสียงที่ดีมาก่อน โดยเฉพาะไม่มีปัญหาการออกเสียงนาสิก เช่น น ง ไม่ชัด สามารถกระดกลิ้นหรือรัวลิ้นเพื่อออกเสียง ล ร ได้ ก็จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถสนับสนุนให้นักศึกษาพูดสุนทรพจน์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

ต้องอ่านหนังสือเยอะ ต้องฝึกเขียนมากจะได้เขียนได้ดี ฟังเพลงภาษาไทยก็ได้ ต้องฝึกพูดเยอะ ๆ ต้องมีเพื่อนคนไทย พูดภาษาไทยจะได้ดีขึ้น (1/17)

เรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นทางการของภาษาไทย เมื่อเขียนเนื้อหาการกล่าวสุนทรพจน์จึงใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง (2/2)

เราต้องมีความรู้ ถ้าภาษาพื้นฐานยังไม่ได้ดี พูดอะไรก็ไม่ชัดเจน เราจะไม่ได้แสดงความหมายของเราเอง (2/3)

ต้องฝึกฝนและพัฒนาตนเอง พัฒนาความสนใจในการเรียน ปลูกฝังความสนใจในการศึกษา ชอบพูดชอบคุย รักภาษาไทย ต้องพูดภาษาไทยได้ ต้องอ่านหนังสือเยอะ ๆ เป็นผู้มีความรู้ รู้เนื้อหาที่ผู้พูด รู้วิธีการพูดเป็นอย่างดี เมื่อพูดอะไรต้องออกเสียงชัดเจน มีความมั่นใจ แล้วปลุกบุคลิกภาพที่ดีขึ้น (2/7)

มีทักษะพื้นฐานภาษาไทยได้ดี ฟังพูดอ่านเขียนดี ออกเสียงชัด ไม่มีสำเนียงเพี้ยน นี่เป็นสิ่งสำคัญ (2/8)

ใช้ภาษาไทยได้ดี ต้องฝึกอ่านและพูดภาษาไทยในประจำวันและส่งเสริมความสามารถของภาษาไทย (2/20)

นักศึกษาต้องเน้นความรู้พื้นฐานภาษาไทยของตนเอง มีความรู้พื้นฐานภาษาไทยเรียนได้อย่างดี จึงจะมีหลักฐานในการกล่าวสุนทรพจน์ (2/21)

อ่านหนังสือไทยแยะ ๆ เรียนภาษาไทยพื้นฐานให้ดีขึ้น (2/23)

นักศึกษาจีนควรฝึกภาษาไทยบ่อย ๆ เพื่อทำให้ภาษาของเราดียิ่งขึ้น เราต้องมีความรู้ในด้านพื้นฐานของภาษาไทย ออกเสียงให้ถูกต้องและพูดให้ชัดเจน โดยเฉพาะคำที่มีปลายเสียง (2/24)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย โดยเฉพาะทักษะการพูด เป็นสิ่งที่จำเป็นอันดับแรกเริ่มสำหรับผู้ที่ต้องการมีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดี นักศึกษาจีนจำเป็นต้องสร้างพื้นฐานตั้งแต่เริ่มศึกษาภาษาไทย ต้องเก็บสะสมคลังคำศัพท์ ฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง ชัดเจน และคล่องแคล่ว เพื่อนำเสนอข้อมูลด้วยภาษาไทยที่สละสลวย

4.5 ความเชื่อมั่นและกำลังใจ สิ่งที่ทำให้การพูดประสบความสำเร็จอีกประการหนึ่งคือ ความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจในตนเอง และกำลังใจจากคนรอบข้าง แม้จะเตรียมความพร้อมทั้งเนื้อหาและการฝึกซ้อม แต่หากผู้พูดหวาดกลัวหรือตื่นเวที ย่อมไม่สามารถนำเสนอสิ่งที่เตรียมมาได้ตามเป้าหมาย อีกทั้ง หากได้รับกำลังใจจากบุคคลรอบข้าง ก็จะช่วยเพิ่มความมั่นใจมากขึ้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีน ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

กำลังใจจากครูหรือผู้ฝึกสอนการกล่าวสุนทรพจน์ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

กำลังใจของนักศึกษา ถ้านักศึกษาได้รับกำลังใจจากอาจารย์ เพื่อน ผู้ปกครอง ก็จะสนับสนุนให้นักศึกษามีทักษะการพูดที่ดีได้ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

นักศึกษาต้องบอกตนเอง(ว่า) ไม่ต้องรู้สึกตื่นเต้น มีความมั่นใจ นักศึกษาควรเชื่อตนเอง เพราะทุกคนพูดดีได้ ไม่ใช่พวกเราไม่ดี คือถ้าพวกเราฝึกดี ๆ ยังพูดได้ แต่อาจจะบางคนก็ยังรู้สึกตื่นเต้น แต่พูดได้ดีจริง (1/7)

ครูต้องให้กำลังใจ(และ)คำชี้แจงให้นักศึกษาทุกครั้ง ชี้แจงให้นักศึกษา(ทราบ)ว่าตรงไหนดีหรือไม่ดี ส่วนนักศึกษาตนเองก็ต้องต่อสู้และตั้งใจ (2/1)

อาจารย์จะให้กำลังใจนักศึกษา นักศึกษาจะรู้สึกไม่อาย ไม่ตื่นเต้น มั่นใจมากขึ้น (2/3)

เอาชนะความวิตกกังวล เพิ่มความมั่นใจในตนเองของนักเรียน (2/12)

ไม่ว่าจะกล่าวสุนทรพจน์อยู่ในเวทีใหญ่หรือเล็ก เราก็ควรมีความมั่นใจในตัวเอง (2/14)

ความมั่นใจ เชื่อว่าการตื่นเต้นเป็นเรื่องธรรมดา ให้ปรับตนเองให้ได้ (2/15)

นักศึกษาต้องมีความมั่นใจ ไม่ย่อท้อในสถานการณ์ที่ตนเองกล่าวสุนทรพจน์ไม่สมหวัง (2/21)

นักศึกษาจีนต้องมั่นใจตัวเอง ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น (2/24)

ฝึกฝนความกล้า การกล่าวสุนทรพจน์ต้องการความกล้าเหมือนกัน โดยเฉพาะมีความกล้าที่กล้าพูดอย่างธรรมชาติต่อหน้าคนอื่น จะทำให้เวลาเราพูด มีความมั่นใจต่อตนเอง เพราะว่าความมั่นใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ถ้าเราไม่มีความมั่นใจต่อตน เราจะทำได้ไม่ดีแน่ ๆ (2/26)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า แม้นักศึกษาจีนบางคนจะสามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารได้ในระดับดี-ดีมาก แต่ยังขาดประสบการณ์ในการพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน จึงพบอาการตื่นเวที ซึ่งแสดงออกด้วยท่าทางต่าง ๆ ส่งผลเสียต่อประสิทธิภาพในการพูด ดังนั้น หากต้องการพัฒนาทักษะการพูดให้ดี การสร้างเชื่อมั่นให้ตนเองเป็นอีกหนทางหนึ่งที่สำคัญ รวมทั้งการได้รับกำลังจากครอบครัว เพื่อน และอาจารย์ภาษาไทย จะเพิ่มความมั่นใจให้แก่นักศึกษาได้อย่างดีเยี่ยม

4.6 การแก้ไขปรับปรุง การทบทวนแก้ไขเป็นการเตรียมความพร้อมอย่างหนึ่งก่อนนำเสนอจริง ผู้พูดจะต้องตรวจสอบการเรียบเรียงเนื้อหา กลวิธีการใช้ภาษา การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีภาษาไทย ความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย และการฝึกภาษาท่าทาง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องมีการปรับปรุงให้อยู่ในระดับที่ดี เพื่อเพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้พูด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีนต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

1) ความคิดเห็นของอาจารย์ มีความคิดเห็นว่า

ที่สำคัญผู้สอนจะต้องคอยแก้ไขทั้งการเขียนบทพูด รวมทั้งการแก้ไขการออกเสียง ทั้งตัวสะกด หรือ ฯลฯ ให้ถูกต้องเพื่อผู้เรียนจะได้เกิดทักษะทางด้านการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

2) ความคิดเห็นของนักศึกษา มีความคิดเห็นว่า

เขียนแล้วได้ให้นักศึกษาไทยแก้ก่อน แล้วให้อาจารย์แก้ (1/13)

การแก้ไข ครูต้องให้คำชี้แจงให้นักศึกษาทุกครั้ง ชี้แจงให้นักศึกษาว่าตรงไหนดีหรือไม่ดี ส่วนนักศึกษาตนเองก็ต้องต่อสู้และตั้งใจ (2/1)

อาจารย์ช่วยพิจารณาปัญหาและข้อบกพร่องของนักศึกษาเวลาที่กล่าวสุนทรพจน์อย่างละเอียด บอกให้นักศึกษารู้ว่าต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร (2/21)

เมื่ออาจารย์ให้นักศึกษาจีนกล่าวสุนทรพจน์ บันทึกภาพทุกครั้งเมื่อการกล่าวสุนทรพจน์ให้นักศึกษาเป็นผู้พิพากษา หรือเมื่อนักศึกษาจีนกล่าวสุนทรพจน์เสร็จแล้วให้นักศึกษาจีนวิพากษ์วิจารณ์ตัวเอง (2/22)

นักศึกษาจีนต้องออกเสียงให้ชัดเจน ถ้ามีคำไม่ทราบหรือมีคำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง ต้องแก้ไขปัญหาไปหาอาจารย์หรือเพื่อน ๆ ช่วย (2/32)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนส่วนใหญ่กังวลเกี่ยวกับเนื้อหา ภาษาเขียนและการออกเสียง มากกว่าเรื่องอื่น ๆ จึงต้องหาหนทางแก้ไขและปรับปรุงให้ถูกต้อง ดังนั้น

อาจารย์ภาษาไทย จึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเป็นผู้ให้คำแนะนำและเสนอแนะแนวทางที่ถูกต้องให้แก่นักศึกษาจีน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าผู้สอนควรให้นักศึกษาจีนเห็นความแตกต่างระหว่างก่อนปรับปรุงและหลังปรับปรุงแล้ว ไม่ควรแก้ไขให้โดยไม่อธิบาย เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเอง นับว่าเป็นหนทางที่ดีในการช่วยเสริมสร้างพื้นฐานทางภาษาไทยให้เข็มแข็งมากขึ้น

4.7 เวลา เวลาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ ทั้งต่อการเรียนรู้ การฝึกซ้อม และการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ นักศึกษาจีนบางส่วนจึงได้แสดงความคิดว่า เวลาเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้ตนกล่าวสุนทรพจน์ได้ดี ตัวอย่างเช่น

> *ต้องมีเวลามาก ๆ การกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยที่สองสำหรับเราแค่ได้เรียนสองเดือนเรารู้สึกว่ายังไม่พอค่ะ ยังมีวิธีอื่น ๆ ที่เรายังไม่ได้เรียน รู้สึกเสียใจมาก การกล่าวสุนทรพจน์สอนให้เรารู้เรื่องที่เราไม่เคยเรียน เคล็ดลับเหล่านี้จะมีประโยชน์ในอนาคต ดังนั้น เราหวังว่ารุ่นน้องจะมีเวลานานเกินกว่าเราที่มาเรียนการกล่าวสุนทรพจน์ เราเชื่อว่านี่จะทำให้พวกเขาเปลี่ยนเป็นคนที่มีความสามารถยิ่งขึ้น (2/5)*
>
> *ขอเวลาที่เหมาะสมให้นักศึกษาเตรียมพร้อมให้ดี ให้ปฏิบัติการกล่าวมากขึ้น ๆ จำความรู้ไว้อย่างลึกซึ้ง (2/10)*
>
> *ดิฉันรู้สึกว่าปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่ดีมีดังนี้ ให้เวลาพอเพียงเตรียมตัว (2/22)*

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ จะเห็นว่านักศึกษาจีนต้องการเวลาที่มากพอสำหรับการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับการฝึกการพูด สำหรับการฝึกซ้อมกล่าวสุนทรพจน์ และอาจหมายรวมไปถึงการวิเคราะห์และแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองอีกด้วย

4.8 ความสนใจ ความสนใจเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลหรือความถนัดของบุคคลที่มักเกิดขึ้นเอง นักศึกษาที่ชอบการแสดงออกและมุ่งมั่นเรียนภาษาไทยอย่างจริงจัง ย่อมมีความใฝ่รู้ มานะพยายามในการเรียน ฝึกฝน และปรับแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

> *ความชอบและความพอใจในการเข้าร่วมกล่าวสุนทรพจน์ เป็นส่วนกระตุ้นให้นักศึกษาตั้งใจที่จะพัฒนาตนเอง (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)*
>
> *ลักษณะนิสัยส่วนตัวของนักศึกษา หากนักศึกษาเป็นคนร่าเริง มีมนุษย-สัมพันธ์ ช่างพูดคุย จะสามารถพัฒนาทักษะการพูดฉับพลัน และด้านบุคลิกภาพได้เร็วขึ้น (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)*
>
> *ความสนใจใฝ่รู้ หากนักศึกษาสนใจศึกษาเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ ๆ จะทำให้นักศึกษามีข้อมูลไว้ใช้ในการเตรียมเรื่องพูดมากขึ้น และจะช่วยทำให้เรื่องนั้น*

น่าสนใจเพราะเป็นเรื่องที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์ (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ จะเห็นว่าความสนใจเฉพาะบุคคลนี้ เป็นส่วนช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาจีนพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นผู้กล่าวสุนทรพจน์ที่ดีได้ แต่หากไม่สนใจ ทำเพราะความจำเป็นหรือถูกบังคับให้พูด นักศึกษาจีนจะสามารถพูดได้ แต่ก็ไม่สามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นได้

ปัจจัยของความสำเร็จในการกล่าวสุนทรพจน์ตามที่กลุ่มตัวอย่างได้นำเสนอเหล่านี้มีความสอดคล้องกัน 6 ประเด็น ได้แก่ 1) ฝึกฝนฝึกซ้อมจนเกิดความแม่นยำชำนาญ 2) สร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ 3) เพิ่มเติมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ 4) เพิ่มความสามารถทางภาษาไทย ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน 5) การแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของตนเอง และ 6) เพิ่มความมั่นใจและกำลังใจจากคนรอบข้าง นอกจากนี้ อาจารย์ได้เสนอแนะปัจจัยแห่งความสำเร็จอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือ “ความสนใจส่วนบุคคล” ซึ่งเป็นแรงขับให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ส่วนนักศึกษาจีนได้เสนอแนะในเรื่องของ “เวลา” ที่ควรมีมากเพียงพอสำหรับการฝึกฝน

5. แนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

คำถามสัมภาษณ์ข้อนี้สอบถามเฉพาะอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติจำนวน 7 คน ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอน โดยอาจารย์ได้ตอบแบบสัมภาษณ์ในคำถามข้อที่ 5 “ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนอย่างไรบ้าง (จำแนกเป็นระดับผู้เรียน ระดับผู้เรียน ระดับหลักสูตร และระดับมหาวิทยาลัย)” สรุปผลได้ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 27 ความถี่และค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
ระดับผู้เรียน			
1. เพิ่มความสามารถทางภาษา	4	57.14	ปานกลาง
2. เพิ่มความรู้และประสบการณ์	4	57.14	ปานกลาง
3. เพิ่มความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝน	3	42.86	ปานกลาง
ระดับผู้สอน			
1. ปรับกลวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม	7	100	มากที่สุด
2. เพิ่มความทุ่มเทและเอาใจใส่ให้มากขึ้น	3	42.86	ปานกลาง
3. จัดทำเอกสารประกอบการสอน	1	14.29	น้อย

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ (อาจารย์ 7 คน)	คิดเป็นร้อยละ	แปลผล
ระดับหลักสูตร			
1. ปรับปรุงหลักสูตร	5	71.43	มาก
2. จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	2	28.57	น้อย
3. ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก	2	28.57	น้อย
ระดับมหาวิทยาลัย			
1. สนับสนุนการเข้าร่วมแข่งขันภายนอก	6	85.71	มากที่สุด
2. สนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	5	71.43	มาก
3. สร้างขวัญและกำลังใจ	3	42.86	ปานกลาง

หมายเหตุ : กลุ่มตัวอย่างแต่ละคน สามารถแสดงความคิดเห็นในแต่ละด้านได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 27 จะเห็นได้ว่า อาจารย์เสนอแนวทางสำหรับการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยจำแนกตามแต่ละระดับได้ดังนี้

5.1 ระดับผู้เรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) เพิ่มความสามารถทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 57.14 อยู่ในระดับปานกลาง และ 2) เพิ่มความรู้และประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 57.14 อยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกัน ถัดไปคือ 3) เพิ่มความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝน คิดเป็นร้อยละ 42.86 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

5.2 ระดับผู้สอน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ปรับกลวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับมากที่สุด ถัดไปคือ 2) เพิ่มความทุ่มเทและเอาใจใส่ให้มากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 42.86 อยู่ในระดับปานกลาง และ 3) จัดทำเอกสารประกอบการสอน คิดเป็นร้อยละ 14.29 อยู่ในระดับน้อยที่สุด ตามลำดับ

5.3 ระดับหลักสูตร เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ปรับปรุงหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 71.43 อยู่ในระดับมาก ถัดไปคือ 2) จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 28.57 อยู่ในระดับน้อย และ 3) ส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก คิดเป็นร้อยละ 28.57 อยู่ในระดับน้อย เช่นเดียวกัน ตามลำดับ

5.4 ระดับมหาวิทยาลัย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) สนับสนุนการเข้าร่วมแข่งขันภายนอก คิดเป็นร้อยละ 85.71 อยู่ในระดับมากที่สุด ถัดไปคือ 2) สนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร คิดเป็นร้อยละ 71.43 อยู่ในระดับมาก และ 3) สร้างขวัญและกำลังใจ คิดเป็นร้อยละ 42.86 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

จากข้อมูลเชิงปริมาณดังตารางที่ 27 เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาในแต่ละระดับข้างต้นนั้น สามารถนำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพได้ดังนี้

5.1 ระดับผู้เรียน ผู้เรียนเป็นเป้าหมายของการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย ซึ่งทุกคนสามารถปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้ โดยอาจารย์ได้เสนอแนวทางสำหรับการพัฒนาตนเองของผู้เรียนชาวต่างชาติ ไว้ดังนี้

5.1.1 เพิ่มความสามารถทางภาษา ภาษาที่ใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์จะถูกกลั่นกรองและเรียบเรียงมาเป็นอย่างดีก่อนจะถูกถ่ายทอดด้วยเสียงที่ชัดเจน ฉะฉาน และสอดคล้องกับอารมณ์ของเนื้อความ ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องเพิ่มขีดความสามารถทางภาษาของตนเอง ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

นักศึกษาควรฝึกการพูดออกเสียงคำ ประโยค ข้อความภาษาให้ชัดเจน (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกออกเสียงให้ชัดเจน อาจฝึกจากแบบฝึกของผู้สอน หรือฝึกออกเสียงจาก YouTube ก็ได้ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาต้องฝึกการออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง ดูตัวอย่างการพูดสุนทรพจน์บ่อย ๆ เพื่อสังเกตการใช้ภาษาในการเกริ่นนำและสรุปเนื้อหา สังเกตบุคลิกท่าทาง น้ำเสียงของผู้ที่มีประสบการณ์การพูดที่ดี และเมื่อรู้ข้อบกพร่องของตนเองในด้านการออกเสียง ต้องมุ่งมั่นในการปรับปรุงการพูดของตนเอง (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาฝึกพูดบ่อย ๆ โดยให้หาเพื่อนคนไทยและพูดคุยกัน จะทำให้พัฒนาการใช้ภาษาไทยได้เร็วและง่ายขึ้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน อักขระทุกคำต้องถูกต้องชัดเจน และมีความเป็นธรรมชาติ ซึ่งผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมักจะประสบปัญหาการออกเสียงผิด ออกเสียงไม่ชัดเจน และขาดลีลาการพูด จึงควรหาที่ปรึกษาหรือดูตัวอย่างเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ รวมทั้งยังต้องเพิ่มการเรียนรู้คำศัพท์ เข้าใจไวยากรณ์หรือโครงสร้างของภาษาไทย และเรียนรู้หลักการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกาลเทศะอีกด้วย

5.1.2 เพิ่มความรู้และประสบการณ์ แม้ผู้เรียนหลายคนจะสื่อสารได้ดี แต่ต้องประสบปัญหาเรื่องความไม่เข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ภาษาไทย หรือไม่มีข้อมูลมากพอจะนำเสนอออกมาเป็นถ้อยคำได้ เมื่อต้องเรียบเรียงเรื่องราวด้วยตนเองจึงไม่สามารถเขียนได้ หรือเมื่อต้องขึ้นพูดบนเวที ก็ไม่รู้วิธีการวางตัวที่เหมาะสม ดังนั้น การใฝ่รู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์การของตนเอง ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

พยายามหาโอกาสเข้าร่วมงานการกล่าวสุนทรพจน์ในฐานะผู้ร่วมงานหรือผู้เข้าประกวดก็ได้เพื่อหาประสบการณ์ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรมีการพัฒนาทักษะผู้เรียน โดยเริ่มจากการให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนตั้งแต่การเขียนบทสุนทรพจน์ก่อน โดยเริ่มจากการเลือกหัวข้อหรือถ้าผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ ผู้เรียนก็ควรที่จะสามารถสร้างโครงเรื่องที่ตนเองจะพูดก่อนได้ การฝึกฝนให้ผู้เรียนเขียนเป็นโครงเรื่องที่ตนเองจะพูดนั้น ถือเป็นการฝึกให้ผู้เรียนเกิดไอเดียในการใช้ภาษาไทย และยังต่อยอดให้นักศึกษาเขียนเป็นเนื้อหา อธิบายรายละเอียดโดยไม่หลงประเด็น หรือพูดซ้ำไปมาได้ด้วย ทั้งยังเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนการใช้ภาษาเหมาะสมกับผู้ฟัง และใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องด้วย (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ชมการแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ หรือเข้าร่วมกิจกรรมการกล่าวสุนทรพจน์ให้มากขึ้น (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

นักศึกษาควรหาหนังสือที่เกี่ยวกับภาษา การพูด หรือเรื่องอื่น ๆ ที่สนใจและเกี่ยวข้องกับการพูด เช่น บุคลิกภาพ การแต่งกาย วิธีการนำเสนอ ฯลฯ เพื่อพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาไทยให้รอบด้านมากขึ้น โดยอาจให้นักศึกษาไปศึกษานอกห้องเรียน แล้วนำเสนอสรุปในห้องเรียน เพื่อน ๆ ในห้องเรียนก็จะได้รับความรู้มากขึ้นด้วย หรือหากมีการประกวดแข่งขันเกี่ยวกับการพูด หรือเรื่องอื่น ๆ ที่ตนสนใจ เป็นเข้าร่วมเพื่อหาประสบการณ์ สามารถพัฒนาความสามารถของตนได้ดีขึ้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า สุนทรพจน์ภาษาไทยเป็นเรื่องใหม่สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง การเรียนรู้โครงสร้างการพูด การใช้น้ำเสียง การแสดงท่าทาง และการวางตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คน เป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้จากในห้องเรียนหรือเรียนรู้จากในสถานการณ์จริง ดังนั้น ผู้เรียนต้องมีความตั้งใจเรียน ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และขวนขวายความรู้รอบตัว ทั้งด้านสังคม วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ หรืออื่น ๆ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียบเรียงเนื้อหาได้ รวมถึงควรมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมชมหรือประกวดแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์อีกด้วย

5.1.3 เพิ่มความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝน พฤติกรรมที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้นก็คือความทุ่มเท ตั้งใจ ขยัน และอดทน กล่าวคือ ผู้เรียนต้องพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองและฝึกฝน ฝึกซ้อมการพูดอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความคุ้นชินกับการออกเสียงและการใช้เสียง ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

ฝึกการกล่าวสุนทรพจน์บ่อย ๆ และให้ผู้รู้ให้คำแนะนำ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ หากมีโอกาสควรให้นักศึกษาออกไปประกวดในระดับมหาวิทยาลัยหรือระดับประเทศ (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หมั่นฝึกทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ โดยอาจารย์ผู้สอนควรช่วยแก้ไขนักศึกษาให้ใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งยังควรให้กำลังใจแก่นักศึกษา เพื่อให้นักศึกษามีกำลังใจในการพัฒนาตนเองและมีความตั้งใจจริงที่จะกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ความสม่ำเสมอของการฝึกฝนทักษะการพูดหรือฝึกพูดเป็นประจำ จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น แต่ควรอยู่ในความดูแลของผู้สอนหรือผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา เพื่อช่วยให้คำแนะนำสำหรับการแก้ไขปรับปรุง ซึ่งผู้วิจัยเห็นสอดคล้องกันว่า การจะเป็นผู้พูดที่ดี ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการเรียนรู้และฝึกฝน หากหมดกำลังใจ ท้อถอย หรือไม่ขยันฝึกซ้อมย่อมไม่สามารถเป็นผู้พูดที่ประสบความสำเร็จได้

5.2 ระดับผู้สอน ผู้สอนเป็นกุญแจของการขับเคลื่อนกระบวนการจัดการเรียนรู้ เป็นผู้มีบทบาทในการขจัดข้อบกพร่องเดิมและเพิ่มพัฒนาการของผู้เรียน นับเป็นที่พึ่งสำคัญของผู้เรียนชาวต่างชาติ เพราะผู้เรียนต้องการทั้งความรู้และกำลังใจจากผู้สอน โดยอาจารย์ได้เสนอแนวทางสำหรับผู้สอนไว้ดังนี้

5.2.1 ปรับกลวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม การจัดการเรียนการสอนเป็นขั้นเริ่มต้นการเรียนรู้ ผู้สอนควรวิเคราะห์กลุ่มผู้เรียนเพื่อปรับรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสม ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

ครูผู้สอนควรสร้างความเป็นกันเองกับนักศึกษา นักศึกษาจะผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ หาโอกาสพานักศึกษาไปดูการประกวดสุนทรพจน์ หรือส่งนักศึกษาเข้าร่วมประกวดสุนทรพจน์ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้สอนควรที่จะมีการสาธิต เป็นตัวอย่างในการพูดสุนทรพจน์ให้ผู้เรียนได้ดูก่อน หรือว่าผู้สอนควรมีการเปิดวีดิทัศน์ให้กับผู้เรียนได้ฟังและได้ดูบ่อย ๆ จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนได้ฝึกการวิเคราะห์การพูดจากที่ชมในวีดิทัศน์ โดยให้ผู้เรียนเขียนแสดงความคิดเห็น และออกมานำเสนอความคิดหน้าชั้นเรียน ว่าจากการดูวีดิทัศน์นั้น มีข้อบกพร่องใดบ้าง อีกทั้งผู้สอนควรมีการปรับการสอนของตนเองเพื่อให้เข้ากับการรับรู้ของผู้เรียนที่เป็นชาวต่างชาติตลอดเวลา เพราะผู้เรียนมีทั้งเก่งภาษาไทยและยังไม่เก่งมาก นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้นักศึกษาออกมาพูดสุนทรพจน์หน้าชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้ หรือให้อิสระในการคิดโดยให้นักศึกษาคิดหัวข้อของการออกมาพูดสุนทรพจน์ เป็นต้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ฝึกให้นักศึกษาออกเสียงให้ชัดเจน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนได้ฝึกพูดต่อหน้าที่ประชุมชนหรือหน้าชั้นเรียนบ่อย ๆ จนเกิดความเคยชิน (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรสอนอย่างจริงจังและปฏิบัติให้นักศึกษาดูอย่างชัดเจนในทุกขั้นตอน ตั้งแต่เรื่องฝึกเขียนบท การใช้ภาษา การนำเสนอ บุคลิกภาพ เป็นต้น (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จัดการเรียนการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้นักศึกษาได้ฝึกพูดจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ และควรมีการบันทึกวิดีโอการพูดนักศึกษาแต่ละคนตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงครั้งสุดท้าย เพื่อส่งให้นักศึกษาแต่ละคนพิจารณาข้อบกพร่องของตนเอง ปรับปรุงการพูดของตนเอง เพื่อประเมินผลสำเร็จและการพัฒนาการของตนเองในการพูดครั้งสุดท้าย หากมีการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ กระตุ้นและสนับสนุนให้นักศึกษาที่เรียนในรายวิชาเข้าร่วมชมการแข่งขัน ทั้งแข่งขันภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จัดให้มีกิจกรรมการพูดบ่อย ๆ เช่น ให้พูดหน้าห้อง หรือหากิจกรรมให้เข้าร่วม หากมีการประกวดแข่งขันการพูด ควรส่งนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ เพื่อให้มีประสบการณ์ตรงในการพูดมากขึ้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกกล่าวสุนทรพจน์หน้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอในแต่ละระดับชั้น โดยเฉพาะการกล่าวสุนทรพจน์แบบฉับพลัน อาจารย์ควรรวบรวมคลังคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาที่เป็นทางการ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การให้ความสำคัญกับออกแบบการจัดการเรียนการสอนจะช่วยพัฒนาผู้เรียนได้ ผู้สอนจึงต้องสร้างความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนและให้ผู้เรียนเรียนรู้แนวทางปฏิบัติจริงมากกว่าการฟังบรรยายเพียงอย่างเดียว โดยมีแนวทางดังนี้

1) การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนทักษะการพูดจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล ผู้สอนจึงควรลดบทบาทการบรรยายในชั้นเรียน และเพิ่มบทบาทให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะการให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดเป็นรายบุคคล และผู้สอนให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข หรือการฝึกให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และโต้ตอบ ด้วยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินการพูด เพื่อฝึกการวิเคราะห์และนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาการพูด

2) การสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้เป็นกันเอง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นสิ่งหนึ่งที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนกล้าแสดงออก โดยผู้สอนควรใช้วิธีเสริมแรงด้วยการยกย่องชมเชย และกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิดและการเรียนรู้ด้วยตนเอง อีกทั้ง ควรยืดหยุ่นเรื่องเวลาสอน กล่าวคือ ไม่เร่งรัดหรือปล่อยปละละเลย แต่ให้พิจารณาตามลักษณะของแต่ละกลุ่ม เพื่อปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้เหมาะสม

3) การเลือกใช้กลวิธีการสอนที่หลากหลาย การพัฒนาทักษะการพูดควรเริ่มต้นจากง่ายไปยาก จากสิ่งใกล้ตัวไปไกลตัว ฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ และสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งผู้สอนต้องเลือกกลวิธีการสอนที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น การสาธิตการพูด การชมวีดีทัศน์ การร่วมฟังการพูดในสถานการณ์จริง การร่วมเข้าประกวดแข่งขัน เป็นต้น

4) การเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม การนำสื่อการเรียนการสอนไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งผู้สอนควรสร้างชุดแบบฝึกทักษะเพื่อนำมาใช้กับพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาจีน โดยเฉพาะชุดแบบฝึกทักษะการออกเสียงและใช้เสียง ที่พบว่าเป็นปัญหาในกลุ่มผู้เรียนทุกคน

5.2.2 เพิ่มความทุ่มเทและเอาใจใส่ให้มากขึ้น ผู้เรียนต่างชาติมักมีความกังวลและไม่กล้าแสดงออกด้วยภาษาที่สอง ดังนั้น นอกจากผู้สอนจะให้ความรู้ทางวิชาการแล้ว ยังต้องสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน ชี้แนะข้อบกพร่อง แนะนำแนวทางแก้ไข เพิ่มการดูแลเอาใจใส่ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

> *ควรสอนรูปแบบการกล่าวสุนทรพจน์ที่ถูกต้อง แนะนำวิธีการสืบหาข้อมูลให้แก่นักศึกษา และฝึกให้นักศึกษากล่าวสุนทรพจน์บ่อย ๆ และมีการวิจารณ์ให้ข้อเสนอแนะ อาจมีการบันทึกเทปให้นักศึกษาดูการกล่าวสุนทรพจน์ของตนเอง (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)*
>
> *การสอนของอาจารย์ผู้สอน ผู้สอนควรสนใจนักศึกษา ให้ความสำคัญกับการแนะนำนักศึกษารายบุคคล เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)*
>
> *อาจารย์ผู้สอนมีความตั้งใจจริงที่จะช่วยฝึกทักษะให้นักศึกษาจีนกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)*

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ผู้สอนมีความสำคัญต่อการสร้างขวัญกำลังใจและความเชื่อมั่นในการออกเสียงของนักศึกษาชาติ ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องมีความมุ่งมั่นในการสอนและเอาใจใส่ดูแล วิเคราะห์ข้อบกพร่องและเสนอแนะแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องให้แก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล

5.2.3 จัดทำเอกสารประกอบการเรียนการสอน เอกสารประกอบการเรียนเป็นข้อมูลความรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน ภายในจะกำหนดเนื้อหาสาระ วัตถุประสงค์ และกิจกรรม ตามที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอน ดังที่อาจารย์ ดร.อิมธิรา อ่อนคำ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

> *ผู้สอนควรมีการจัดทำเอกสารประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ในภาคทฤษฎี หากผู้เรียนมีเอกสาร ได้อ่านทบทวน จะทำให้เข้าใจทฤษฎี*

และยังทำให้การออกมาพูดสุนทรพจน์นั้นปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

แม้ว่าการสอนวิชาการพูดจะให้ความสำคัญกับการปฏิบัติค่อนข้างมาก แต่เอกสารประกอบการสอนจะเป็นแนวทางสำหรับการเรียนในห้องเรียนและทบทวนความรู้เมื่ออยู่นอกห้องเรียน ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจัดทำเอกสารให้ตรงตามหลักสูตรและเหมาะสมที่จะนำไปใช้สอนนักศึกษาต่างชาติ

5.3 ระดับหลักสูตร หลักสูตรเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมาย วางแนวทางการจัดการเรียนการสอน และกำกับดูแลการประเมินประสิทธิภาพของผู้เรียน ซึ่งทุกหลักสูตรจะมีคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ทำหน้าที่บริหารและพัฒนาการเรียนการสอน ดังนั้น อาจารย์จึงได้เสนอแนวทางสำหรับหลักสูตรที่จะช่วยพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ของผู้เรียน ไว้ดังนี้

5.3.1 ปรับปรุงหลักสูตร หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กำหนดรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นวิชาเอกบังคับ สำหรับนักศึกษาที่เรียนรับปริญญาตรีเท่านั้น ทำให้มีนักศึกษาต่างชาติเพียงบางกลุ่มที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้ ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

หลักสูตรให้การสนับสนุนเปิดวิชาสุนทรพจน์เป็นวิชาบังคับหรือเลือกของนักศึกษาชาวจีน (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรกำหนดให้วิชาการกล่าวสุนทรพจน์เป็นวิชาที่เรียนในชั้นปีสุดท้าย และวิชาอื่น ๆ ควรเน้นให้นักศึกษาได้ฝึกพูดต่อหน้าชั้นเรียนบ่อย ๆ (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรให้วิชาการกล่าวสุนทรพจน์เป็นวิชาเอกบังคับสำหรับนักศึกษาที่จบหลักสูตรภาษาไทยที่ประเทศไทย ส่วนนักศึกษาที่เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนควรเปิดเป็นวิชาเลือกให้นักศึกษาที่สนใจได้เลือกเรียน (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

เพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวกับการพูดให้มากขึ้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หลักสูตรควรส่งเสริมสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ในทุกระดับชั้น โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนนักศึกษาไม่มากจนเกินไป เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนได้ฝึกฝนให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาไทยระดับสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึงกัน (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า อาจารย์เห็นว่าหลักสูตรควรกำหนดรายวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ให้นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้เรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาและการคิด ซึ่งในปัจจุบันรายวิชาเป็นรายวิชาเอกบังคับของหลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง อยู่แล้ว แต่กลุ่มผู้เรียนเป็นเฉพาะนักศึกษากลุ่มที่เรียนรับปริญญาตรี ไม่ได้เปิดเป็นวิชา

เลือกให้แก่นักศึกษาจีนที่สนใจเรียนหรือนักศึกษาจีนแลกเปลี่ยนแบบ 1 ปี โดยผู้วิจัยมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า หลักสูตรควรพิจารณาความสามารถนักศึกษาจีนกลุ่มอื่น ๆ ที่มีพื้นฐานภาษาไทยมากเพียงพอจะพัฒนาศักยภาพทางภาษาในระดับสูงต่อไปได้ และเปิดรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ให้เป็นวิชาเรียนเพิ่มเติม นอกจากนี้ ข้อเสนอแนะในเรื่องการกำหนดจำนวนของผู้เรียนแต่ละกลุ่มให้เหมาะสมก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะการสอนวิชาการพูดนั้น ผู้สอนต้องดูแลใส่ใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล จำนวนผู้เรียนต่อกลุ่มจึงควรมีความเหมาะสมกับเวลาเรียน หากจำนวนผู้เรียนมากเกินไป การเรียนการสอนจะไม่เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

5.3.2 จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่อยู่นอกเหนือการเรียนการสอน ซึ่งหลักสูตรควรสนับสนุนการจัดกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างโอกาสการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาความสามารถทางภาษาให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

> *หลักสูตรควรมีการส่งเสริมโดยการจัดงานเป็นกิจกรรมในการประกวดพูดสุนทรพจน์ โดยให้นักศึกษาชาวต่างชาติทุกระดับชั้น ทุกกลุ่ม ได้ร่วมกันพูดสุนทรพจน์ เป็นการประกวดเพื่อชิงรางวัลและได้รับใบประกาศนียบัตร ถือว่าเป็นกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนชาวต่างชาติเกิดความตื่นตัวในการฝึกฝนการพูดสุนทรพจน์ รวมไปถึงตื่นตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมร่วมเชียร์ส่งกำลังใจในการแข่งขันให้กับเพื่อนที่ลงประกวด จะทำให้เกิดความรัก ความสามัคคีกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)*
>
> *สาขาวิชาฯ ควรมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น แข่งขันพูดสุนทรพจน์เฉพาะนักศึกษาที่เรียนรายวิชา TC 3023 ในท้ายภาคการศึกษาเพื่อเป็นการประเมินพัฒนาการด้านการพูดของนักศึกษารายบุคคล (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)*

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วยการจัดการแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย นอกจากจะเป็นการประเมินความรู้สามารถของผู้เรียนแล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเสริมความสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งหลักสูตรควรสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมดังกล่าว

5.3.3 สนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก การส่งนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมภายนอกสถาบัน เป็นการเปิดโลกการแห่งการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์ได้อย่างดี ซึ่งอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังนี้

> *มีการเชิญชวนนักศึกษาให้เข้าร่วมประกวดสุนทรพจน์ที่จัดในสถาบันหรือต่างสถาบัน (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)*

สาขาวิชาฯ ให้การส่งเสริมนักศึกษาเพื่อไปแข่งขันภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย โดยมีตัวแทนอาจารย์ในสาขาฯ ร่วมกันฝึกซ้อมและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่นักศึกษา (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การเข้าร่วมแข่งขันต่างสถาบันเป็นบททดสอบความสามารถว่าผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปใช้ได้จริงหรือไม่ ซึ่งหลักสูตรมักได้รับเอกสารประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาต่างชาติเข้าร่วมประกวดสุนทรพจน์จากสถาบันต่าง ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นหลักสูตรควรจะส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยการคัดเลือกนักศึกษาที่สนใจและมีความพร้อมให้ได้แสดงความก้าวหน้าทางภาษาของตน โดยผู้วิจัยมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า นักศึกษาจีนที่ผ่านการประกวดแข่งขันทุกคนมีพัฒนาการทางภาษา บุคลิกภาพ และความมั่นใจในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าประกวด เนื่องจากพวกเขาได้เห็นคนเก่งจากหลากหลายแห่ง จึงตื่นตัวที่จะพัฒนาตนเองให้มากกว่าเดิม

5.4 ระดับมหาวิทยาลัย การจัดการเรียนการสอนจะดำเนินการอย่างราบรื่นไม่ได้ หากปราศจากการสนับสนุนส่งเสริมจากมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ ดังนั้น อาจารย์จึงได้เสนอแนวทางสำหรับมหาวิทยาลัยที่จะช่วยพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ของผู้เรียนชาวต่างชาติ ไว้ดังนี้

5.4.1 สนับสนุนการเข้าร่วมแข่งขันภายนอก นักศึกษาที่หลักสูตรคัดเลือกให้เข้าร่วมแข่งขันที่หน่วยงานต่าง ๆ นั้น ถือเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นต้องการรับความยินยอมจากผู้บริหารมหาวิทยาลัย รวมถึงการสนับสนุนสวัสดิการต่าง ๆ จากทางมหาวิทยาลัย ดังที่อาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

ควรสนับสนุนปัจจัยที่จะส่งนักศึกษาไปประกวดภายนอก รวมทั้งงบประมาณสนับสนุนผู้ที่เรียนวิชาสุนทรพจน์ไปร่วมประสบการณ์ด้วย (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมให้นักศึกษาภายในมหาวิทยาลัย ออกไปแข่งกันกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยส่งเสริมสนับสนุนเรื่องงบประมาณและห้องฝึกซ้อมในการฝึกฝนพูดสุนทรพจน์ของนักศึกษาชาวต่างชาติ (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ควรมีงบประมาณสนับสนุนให้นักศึกษาเดินทางไปประกวดตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์ให้แก่นักศึกษา (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

หากมีการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ภายนอกมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการเดินทาง สนับสนุนค่าอาหาร ค่าที่พักให้กับนักศึกษาและอาจารย์ผู้ดูแล เพื่อสร้างกำลังใจให้กับนักศึกษา รวมไปถึงสนับสนุนรถมหาวิทยาลัยเพื่อนำนักศึกษาและกองเชียร์ไปร่วมการแข่งขัน

ภายนอกที่อยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล (อ.พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

สนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมประกวดการพูด โดยอาจสนับสนุนในลักษณะของเงินสมัครประกวด ค่าเดินทาง ค่าที่พัก เป็นต้น (อ.วนิสา สัมภวะผล : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการฝึกซ้อมนักศึกษาเพื่อการแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ทั้งภายในมหาวิทยาลัยเองและการส่งให้นักศึกษาไปประกวดแข่งขันตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อย่างจริงจังและสม่ำเสมอ รวมถึงการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุน สร้างความเป็นเลิศทางวิชาการโดยการจัดการประกวดการกล่าวสุนทรพจน์ทั้งภายในมหาวิทยาลัยเองและการส่งให้นักศึกษาไปประกวดแข่งขันตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการส่งนักศึกษาจีนร่วมประกวดแข่งขันภายนอก ซึ่งนักศึกษาจีนที่เป็นตัวแทนของสถาบันควรได้รับการสนับสนุนจากทางมหาวิทยาลัยในด้านงบประมาณสำหรับการเดินทางหรือที่พัก (กรณีเดินทางไปต่างจังหวัด) หรือการจัดรถรับ-ส่ง นักศึกษาที่เข้าร่วมชมการแข่งขันในกรณีอยู่ในเขตปริมณฑล และยังหมายรวมถึงห้องฝึกปฏิบัติที่เสมือนจริง ซึ่งจะช่วยสร้างความคุ้นเคยและลดอาการประหม่าของนักศึกษาได้อย่างมาก

5.4.2 สนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะเกิดขึ้นไม่ได้หากขาดการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ดังนั้น การสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จากทางมหาวิทยาลัยจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับหลักสูตรและผู้สอน เพื่อนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังที่อาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

มหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนการประกวดสุนทรพจน์ที่จัดขึ้นในมหาวิทยาลัยในรูปของเงินหรือสิ่งของ (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

มหาวิทยาลัยควรมีการจัดกิจกรรมพูดสุนทรพจน์ภายในมหาวิทยาลัย โดยการเชิญนักศึกษาภายนอกเข้าร่วมการประกวดพูดสุนทรพจน์ ปีละ 1 ครั้ง หรือ 2 ปีจัดกิจกรรม 1 ครั้ง ก็ได้ ทั้งยังเป็นการกระจายชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยไปยังบุคคลภายนอกได้เป็นอย่างดี (อ.ดร.อิมธิรา อ่อนคำ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

มหาวิทยาลัยควรมีห้องที่เหมาะสมกับการกล่าวสุนทรพจน์ไว้ใช้ในการเรียนการสอนวิชาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย เพื่อให้สมจริงและจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสนุกกับการเรียนมากยิ่งขึ้น (อ.วชิรา เจริญจิตร์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์เป็นประจำ และสนับสนุนงบประมาณที่เป็นแรงจูงใจที่มากพอให้นักศึกษาที่ชนะการแข่งขัน เช่น โล่รางวัล ใบประกาศเกียรติคุณ และเงินรางวัล เป็นต้น (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้บริหารในระดับมหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการประกวดแข่งขันภายในมหาวิทยาลัยเองและการส่งให้นักศึกษาไปประกวดแข่งขันตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรในรูปแบบของการแข่งขันภายในเป็นการประเมินความสามารถทางภาษาของผู้เรียนชาวต่างชาติ และยังเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนจะส่งประกวดภายนอก ดังนั้น ผู้บริหารควรเล็งเห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จะมีส่วนกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน สร้างความชำนาญในการพูด และฝึกแสดงออกอย่างถูกต้องด้วยการสนับสนุนงบประมาณ สิ่งของ สถานที่ และอื่น ๆ ตามความเหมาะสม

5.4.3 การสร้างขวัญและกำลังใจ ขวัญและกำลังใจมีสำคัญในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ และเป็นตัวขับเคลื่อนทุกกระบวนการของการจัดการเรียนรู้ หากผู้เรียน ผู้สอน และหลักสูตรได้รับขวัญและกำลังใจจากผู้บริหาร ย่อมทำให้เกิดศรัทธาที่จะมุ่งมั่นพัฒนาอย่างไม่ย่อท้อ ดังที่อาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

การกล่าวสุนทรพจน์คือการเรียนเพื่อนำไปใช้ นักศึกษาคนใดเป็นตัวแทนการกล่าวสุนทรพจน์ระดับคณะหรือมหาวิทยาลัย ควรได้รับการยกย่องชื่นชม (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ โดยมาเป็นประธาน มาร่วมฟัง และมอบรางวัลด้วยตนเอง (อ.นริศรา เกตวัลห์ : ผู้ให้สัมภาษณ์)

ผู้บริหารควรให้กำลังใจแก่อาจารย์และนักศึกษาในระหว่างการฝึกซ้อมและหลังจากทราบผลการประกวดแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ (อ.ศนิชา แก้วเสถียร : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ สรุปได้ว่า การซักถาม การเยี่ยมชม คำอวยพร หรือข้อแนะนำจากผู้บริหาร ล้วนเป็นขวัญและกำลังใจที่สำคัญต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอน เป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่มความทุ่มเทและความมานะพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนต่างชาติให้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะสำเร็จได้หรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับการร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย ทั้งนักศึกษา อาจารย์ผู้สอน หลักสูตร และผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในระดับผู้สอน มีความสำคัญมากที่สุดในการปรับปรุงกลวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน เพื่อพัฒนาความสามารถและแก้ไขข้อบกพร่อง ส่วนในระดับมหาวิทยาลัย ก็สำคัญมากเช่นเดียวกันในลักษณะของการให้ความสนับสนุนเพื่อสร้างโอกาสการเรียนรู้ให้แก่กลุ่มผู้เรียนชาวต่างชาติ

6. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

นักศึกษาจีนและอาจารย์ตอบแบบสัมภาษณ์ในคำถามข้อที่ 6 “ข้อเสนอแนะอื่น ๆ” โดยมีกลุ่มตัวอย่างบางคนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมไว้ดังนี้

ควรมีชมรมสุนทรพจน์ โดยนักศึกษาที่สนใจและนักศึกษาที่เรียนสุนทรพจน์เป็นสมาชิก เพื่อฝึกนักศึกษาพร้อมจะส่งแข่งขัน (ผศ.ปราโมทย์ ชูเดช : ผู้ให้สัมภาษณ์)

จัดมุมภาษาไทยให้นักศึกษาจีนฝึกออกเสียงภาษาไทยได้ชัด ๆ (1/9)

อยากให้อาจารย์สอนช้า ๆ หน่อย เราจึงได้ฟังเข้าใจยิ่งขึ้น (1/15)

ถ้าไม่เก่งภาษาไทย ต้องตั้งใจเรียน (1/18)

ตั้งใจเรียน ในห้องเรียนตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังอาจารย์ (1/22)

จากผลการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาดังกล่าว ทำให้มองเห็นแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ และด้านการนำเสนอที่ต้องแก้ไขที่สาเหตุเป็นสำคัญ รวมทั้งได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร และมหาวิทยาลัย โดยคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เอื้อต่อประสิทธิผลของการเรียนรู้

บทที่ 6
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการวิจัยเชิงปริมาณจะใช้เพื่อสำรวจและจัดลำดับปัญหาจากการวัดการพูดแบบมีระดับ ใช้ค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ความถี่ (Frequency value) และค่าร้อยละ (Percentage) นำมาแปลผลข้อมูล ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพจะใช้เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ และหาแนวทางแก้ไข นำมาอธิบายผลแบบพรรณนาวิเคราะห์ สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และหาแนวทางแก้ไขการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) นักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในปีการศึกษา 2560 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง จำแนกเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 23 คน และลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 58 คน และ 2) อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงเป็นอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ จำนวน 7 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการบันทึกวีดิทัศน์การพูดสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน ที่เรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ปีการศึกษา 2560 แบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 2 ครั้ง ได้แก่ ภาคการศึกษาที่ 1 เดือนพฤศจิกายน 2560 และภาคการศึกษาที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ 2561 แล้วนำมาถอดเทปเสียงเป็นถ้อยคำ จากนั้นใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าว

สุนทรพจน์ที่กำหนดเกณฑ์แบบมีระดับ เพื่อประเมินผลสมรรถภาพของการพูดและจัดลำดับปัญหาที่พบในแต่ละด้าน และเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการประเมินวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ตามเกณฑ์แบบมีระดับ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อหาความถี่และค่าร้อยละของแต่ละปัญหาที่พบ จากนั้นใช้การวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหาแต่ละปัญหา โดยพิจารณาจากนักศึกษาจีนที่ได้ระดับคะแนน 1-4 ซึ่งเป็นระดับคะแนนที่ปรากฏข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา แล้วนำผลมาอธิบายแบบพรรณนาวิเคราะห์ ส่วนข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสัมภาษณ์ นำผลมาจัดกลุ่มข้อมูลเพื่อหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงการพัฒนาทักษะการพูดให้เกิดประสิทธิผล โดยพิจารณาความสอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้น

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์การกล่าวภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีผลสรุปดังนี้

1. ปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยใช้แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 58 คน พบว่าผลการวัดระดับความสามารถที่มีค่าเฉลี่ยน้อย แปลว่า มีลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหามาก โดยนำมาจัดลำดับปัญหาที่พบจากมากไปน้อย สรุปผลได้ดังนี้

1.1 ด้านเนื้อหา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.04 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.1.1 ความคิดสร้างสรรค์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.79 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ขาดความแปลกใหม่และสร้างความรู้สึกเชิงลบ

1.1.2 การใช้ข้อมูลสนับสนุน มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.84 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ การแสดงเหตุผลไม่ชัดเจน หลักฐานอ้างอิงไม่ชัดเจน และข้อมูลไม่ถูกต้อง

1.1.3 การลำดับความคิด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.95 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ลำดับความไม่สัมพันธ์กันและเรียบเรียงไม่เป็นลำดับ

1.1.4 คุณค่าของเนื้อหา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.07 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ไม่มีข้อเสนอแนะหรือการกระตุ้นเตือนและเสนอความรู้หรือแนวคิดเดิม

1.1.5 การกล่าวสรุป มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ไม่ชัดเจน ไม่ตรงประเด็น และไม่มีบทสรุป

1.1.6 ประเด็นการพูด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.14 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ไม่ครอบคลุมและไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำหนดให้พูด

1.1.7 การเกริ่นนำ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ เกริ่นนำไม่ชัดเจนและเกริ่นนำไม่ตรงประเด็น

1.2 ด้านบุคลิกภาพ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.2.1 การใช้ท่าทางประกอบการพูด มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 1.72 อยู่ในเกณฑ์น้อย ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ไม่แสดงท่าทางประกอบการพูดและท่าทางไม่สนับสนุนเนื้อความที่พูด

1.2.2 การแสดงออกทางใบหน้า มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.34 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ การแสดงสีหน้าไม่เหมาะสมและการใช้สายตาไม่เหมาะสม

1.2.3 การเคลื่อนไหว มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.36 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ การขยับตัวไม่เหมาะสม การยืนและทรงตัวไม่เหมาะสม และการเดินไม่เหมาะสม

1.2.4 การแต่งกาย มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.91 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ แต่งกายไม่เหมาะสมและแต่งกายไม่ถูกต้อง

1.3 ด้านการใช้ภาษา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.24 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.3.1 การใช้เสียง มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 2.86 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ คุณภาพเสียงไม่ดี การเว้นจังหวะผิด ระดับเสียงไม่เหมาะสม อัตราความเร็วไม่เหมาะสม และความดังของเสียงไม่เหมาะสม

1.3.2 การออกเสียง มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.02 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ 1) ออกเสียงสระผิด เพราะออกเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวสลับกัน และออกเสียงสระหนึ่งเป็นอีกเสียงสระหนึ่ง 2) ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด เพราะออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นมาตราตัวสะกดอื่น ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย และเพิ่มเสียงพยัญชนะท้าย 3) ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด ทั้งออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวผิดและพยัญชนะต้นประสมผิด และ 4) ออกเสียงวรรณยุกต์ผิด พบทุกเสียงวรรณยุกต์

1.3.3 โครงสร้างไวยากรณ์ มีมีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.16 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ 1) การใช้ประโยคผิด เพราะประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคไม่ชัดเจน และประโยคไม่สละสลวย และ 2) การใช้คำผิด เพราะมีการใช้คำผิดชนิด ใช้คำผิดความหมาย และใช้คำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย

1.3.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.26 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ไม่ชัดเจนและไม่ถูกต้อง

1.3.5 ระดับภาษา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.93 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและใช้คำไม่สุภาพ

1.4 ปัญหาด้านการนำเสนอ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ยรวม 3.83 อยู่ในเกณฑ์ดี เรียงลำดับจากปัญหาที่พบมากไปน้อย ได้แก่

1.4.1 ความแม่นยำ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.41 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ หยุดนิ่ง พูดซ้ำคำหรือกลุ่มคำเดิม พูดลากเสียง มีเสียงแทรก และตัดเนื้อความบางส่วนทิ้ง

1.4.2 การควบคุมอารมณ์ มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 3.60 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ อาการประหม่าที่ปรากฏทางสีหน้าแววตา อาการประหม่าที่ปรากฏทางกิริยาท่าทาง และอาการประหม่าที่ปรากฏทางเสียง

1.4.3 มารยาทบนเวที มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 4.09 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ อากัปกิริยาขณะพูดไม่เหมาะสม อากัปกิริยาขณะทักทายไม่เหมาะสม และถ้อยคำน้ำเสียงขณะพูดไม่เหมาะสม

1.4.4 การรักษาเวลา มีผลการวัดระดับความสามารถที่ค่าเฉลี่ย 4.21 อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งลักษณะข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดปัญหาคือ ใช้เวลาน้อยกว่าเวลาที่กำหนดและใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนด

2. แนวทางแก้ไขการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ผู้วิจัยใช้แบบตอบสัมภาษณ์กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 58 คน และอาจารย์จำนวน 7 คน สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ มีความคิดเห็นว่า การกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ดังนั้น จึงเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาและแนวทางพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ไว้ดังนี้

2.1 แนวทางแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ จำแนกตามแต่ละด้านได้ดังนี้

2.1.1 แนวทางการแก้ไขปัญหาด้านเนื้อหา ได้แก่ 1) สร้างให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียน เพื่อให้นักศึกษารู้จักรูปแบบ โครงสร้างของบทพูด และวิธีเรียบเรียงเนื้อหา 2) ทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องที่จะพูดให้กระจ่าง เพื่อให้พูดได้ตรงประเด็นที่กำหนดให้พูด 3) พัฒนาความคิด สะสมความรู้และประสบการณ์ เพื่อให้มีเรื่องราวเพียงพอจะนำเสนอ 4) ทบทวนแก้ไขหรือให้เจ้าของภาษาตรวจสอบ เมื่อนักศึกษาจีนไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือไม่แน่ใจภาษาที่เขียน จำเป็นต้องให้เจ้าของภาษาช่วยปรับแก้ไขให้ถูกต้อง และ 5) การสร้างพื้นฐานการสื่อสารภาษาไทยให้เข้มแข็ง เพราะพื้นฐานภาษาไทยเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารและหลักภาษาไทยมีส่วนสำคัญในถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นถ้อยคำที่ถูกต้องและสละสลวย

2.1.2 แนวทางแก้ไขปัญหาด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ 1) เรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาและฝึกให้เคยชิน เพื่อใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำเสนอ ไม่เคอะเขินเมื่อต้องใช้ภาษาท่าทางช่วยทำให้การพูดเป็นธรรมชาติมากขึ้น 2) สำรวจความเรียบร้อยของการแต่งกายก่อนพูดเสมอ เพราะสิ่งแรกที่ผู้ฟังจะเห็นนั่นก็คือการแต่งกายของผู้พูด การแต่งกายดี เรียบร้อยและสุภาพ ย่อมสร้างความชื่นชมและรู้สึกประทับใจในแรกเริ่ม และ 3) ขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญหรือศึกษาตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทาง เพราะการฝึกตามแบบอย่างที่ดีย่อมทำให้มีบุคลิกภาพที่ดีตามไปด้วย

2.1.3 แนวทางแก้ไขปัญหาด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) เรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาไทยและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ 2) ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้รู้วิธีการออกเสียงและการใช้เสียง เพื่อเพิ่มความกล้าและความมั่นใจในการพูด 3) พัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน และการฟัง-ดู เพื่อจดจำคำศัพท์และเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย และ 4) สนทนากับเจ้าของภาษาหรือขอคำปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเรียนรู้การออกเสียงและวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

2.1.4 แนวทางแก้ไขด้านการนำเสนอ ได้แก่ 1) ฝึกซ้อมจนชำนาญ ให้เกิดความแม่นยำ คล่องแคล่ว และไม่ลืมเนื้อหาที่ต้องพูด 2) ฝึกการควบคุมอารมณ์ เพื่อลดความตื่นเต้น ประหม่าตื่นกลัวเวที และ 3) ศึกษาแนวทางหรือขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อใช้เป็นแนวทาง โดยอาจศึกษาจากสื่อต่าง ๆ หรือเข้าชมการประกวดแข่งขัน ทั้งนี้ ผู้สอนควรให้ข้อเสนอแนะสำหรับให้นักศึกษาจีนนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

2.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ การพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะสำเร็จได้หรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย ทั้งผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร และผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัย ดังนี้

2.2.1 ระดับผู้เรียน ต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝน เพิ่มความสามารถทางภาษาและเพิ่มความรู้ประสบการณ์ของตนเองอย่างต่อเนื่อง

2.2.2 ระดับผู้สอน ควรปรับเปลี่ยนกลวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพิ่มความทุ่มเทและเอาใจใส่ผู้เรียนให้มากขึ้น รวมทั้งควรจัดทำเอกสารประกอบการสอน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้เรียน

2.2.3 ระดับหลักสูตร ควรปรับปรุงหลักสูตร ในลักษณะของการเปิดรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เป็นวิชาเลือกให้แก่นักศึกษาจีนกลุ่มที่ไม่ได้เรียนรับปริญญาตรีได้ลงทะเบียนเรียนตามความสนใจ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น การแข่งขันประกวดสุนทรพจน์ และสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมภายนอก

2.2.4 ระดับมหาวิทยาลัย ควรสนับสนุนการส่งนักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันภายนอก จัดการประกวดแข่งขันสุนทรพจน์ภายใน และสร้างขวัญกำลังใจให้แก่ผู้สอนและผู้เรียน

อภิปรายผล

การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์การกล่าวภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านเนื้อหา

จากผลการวิจัยพบปัญหาด้านเนื้อหา 7 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาการใช้ข้อมูลสนับสนุน ปัญหาการลำดับความคิด ปัญหาคุณค่าของเนื้อหา ปัญหาการกล่าวสรุป ปัญหาเกี่ยวกับประเด็น และปัญหาการเกริ่นนำ ซึ่งบางปัญหาที่พบนั้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของเฉินเยี่ยนเยี่ยน (2559) ที่ได้สำรวจปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ด้วยวิธีสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและสรุปว่าบทกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในเรื่องการเรียงลำดับเนื้อหาไม่ถูกต้อง ข้อมูลที่นำมาขาดความสร้างสรรค์ การยกตัวอย่างขาดความน่าเชื่อถือ และการลงท้ายไม่น่าประทับใจ ฉะนั้นการกล่าวสุนทรพจน์จะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ผู้พูดจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับเนื้อหาเป็นอันดับแรก ดังที่ อนงค์ รุ่งแจ้ง (2553 : 360) อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดดี อันมีนัยถึงการพูดที่มีสาระ ผู้ฟังได้ประโยชน์ สามารถนำไปปรับคิดเป็นแนวทางและปฏิบัติตามแนวทางได้ ดังนั้น เนื้อหาของบทพูดสุนทรพจน์จึงถือเป็นหัวใจสำคัญในการนำเสนอ และสิ่งที่ช่วยยืนยันความสำคัญของเนื้อหาอีกอย่างหนึ่งก็คือเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาประเมินผลการกล่าวสุนทรพจน์ของหลายสถาบันมักจะให้ค่าน้ำหนักในด้านเนื้อหาค่อนข้างสูง ทั้งนี้เพราะเนื้อหาเป็นส่วนที่ทำให้ผู้ฟังทราบข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นที่ผู้พูดต้องการนำเสนอ ผู้พูดจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการพิถีพิถันร้อยเรียงเรื่องราวให้เป็นลำดับขั้นตอนและมีสารประโยชน์แก่ผู้พูดมากที่สุด เช่นเดียวกับที่ สมจิต ชิวปรีชา (2545 : 13-24) อธิบายว่า ผู้ฟังจะได้รับประโยชน์จากการพูดเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับเรื่องที่พูดและการเรียบเรียงเรื่องราวของผู้พูด โดยผู้พูดต้องพิจารณาตีความจากหัวข้อเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจถ่องแท้เสียก่อน แล้วจึงค้นคว้าข้อมูล นำมาเรียบเรียงตั้งแต่การเตรียมอารัมภบท นำเข้าสู่เรื่อง เนื้อหาสาระมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล จนกระทั่งสรุปจบเรื่องเพื่อเน้นย้ำให้ผู้ฟังเข้าใจแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาด้านบุคลิกภาพ

จากผลการวิจัยพบปัญหาด้านบุคลิกภาพ 4 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาการใช้ท่าทางประกอบการพูด ปัญหาการแสดงออกทางใบหน้า ปัญหาการเคลื่อนไหว และปัญหาการแต่งกาย โดยเฉพาะปัญหาเรื่องการแสดงออกทางใบหน้าและการใช้ท่าทาง เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด เกิดมาจากความกังวลหรือความกลัวที่จะต้องพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน ทำให้ไม่สามารถควบคุมกิริยาท่าทางบางอย่างได้ เป็นต้นว่า หลบตา ขมวดคิ้ว ไม่ยิ้ม ยืนนิ่ง เกร็ง ฯลฯ ส่งผลทำให้เกิดเป็นปัญหาด้านบุคลิกภาพดังที่ปรากฏในผลการวิเคราะห์ ดังนั้น ผู้พูดควรให้ความสำคัญต่ออวัจนภาษาเหล่านี้ เพราะมีความสำคัญต่อการสื่อความหมาย เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การพูดประสบความสำเร็จ สร้างความน่าเชื่อถือ และสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟังได้ดียิ่งกว่าคำพูด ดังที่ ลัดดา แพรภัทรพิศุทธิ์ (2552 : 41-69) ได้อธิบายว่า ผู้พูดที่มีบุคลิกภาพดีย่อมเป็นที่ชื่นชม เชื่อถือศรัทธา และได้รับการยอมรับจากบุคคลที่ได้พบเห็น อันจะส่งผลให้ผู้พูดเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง นำไปสู่การนำเสนอเรื่องได้อย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จ ผู้พูดจึงควรปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี เป็นต้นว่า การแต่งกาย การยืน การเดิน การนั่ง การเคลื่อนไหวอากัปกิริยา การปรากฏตัว และการใช้สายตา เมื่อมีบุคลิกภาพที่ดี ย่อมได้รับการชื่นชมจากบุคคลที่พบเห็น สร้างความพึงพอใจ ก่อให้เกิดการยอมรับนับถือ ส่งผลให้ผู้พูดเกิดความมั่นใจและพัฒนาตนเองเป็นผู้พูดที่ประสบความสำเร็จในที่สุด

3. ปัญหาด้านการใช้ภาษา

จากผลการวิจัยพบปัญหาด้านการใช้ภาษา 5 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาการใช้เสียง ปัญหาการออกเสียง ปัญหาโครงสร้างไวยากรณ์ ปัญหาการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ และปัญหาเรื่องระดับภาษา ซึ่งบางปัญหาที่พบสอดคล้องกับผลการศึกษาของเฉิน เยี่ยนเยี่ยน (2559) ที่ได้สำรวจปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ด้วยวิธีสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญพบว่านักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาและลีลาในการกล่าวสุนทรพจน์ ได้แก่ เลือกระดับคำพูดไม่ค่อยเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส ใช้สำนวนโวหารมากเกินไปหรือล้าสมัยเกินไป ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพ การออกเสียงไม่ชัดเจนหรือเสียงเพี้ยน ท่วงทำนองของเสียงไม่มีระดับที่แตกต่างกัน และเสียงการกล่าวไม่ดังพอ โดยเฉพาะปัญหาเรื่องการออกเสียงนั้น เป็นปัญหาที่พบมากในกลุ่มนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังที่ผลงานวิจัยจำนวนมากที่ได้เคยศึกษาปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาต่างชาติ และสรุปไปในทำนองเดียวกันว่า ข้อบกพร่องที่เป็นปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาจีนก็คือ ออกเสียงพยัญชนะผิด ออกเสียงสระผิด และออกเสียงวรรณยุกต์ผิด เช่น ผลการศึกษาของ ชนิกา คำพุฒ (2545) กล่าวไว้ว่าการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการออกเสียง ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด พบมากที่สุด เพราะในภาษาจีนกลางมีพยัญชนะสะกด 2 เสียง เทียบได้กับตัวสะกดแม่กนและแม่กง แต่ในพยัญชนะสะกดภาษาไทยมี 8 เสียง ทำให้นักศึกษาจีนไม่ชินกับการออกเสียงพยัญชนะสะกดที่แตกต่างไปจากภาษาแม่ของตน โดยเฉพาะการออกเสียงตัวสะกดแม่กนและแม่กง จะสลับกันเสมอ รองลงมาคือการออกเสียงพยัญชนะต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ซึ่งการออกเสียงสระผิดนี้ ส่วนใหญ่จะออกเสียงสระเสียงสั้น

เป็นสระเสียงยาว และออกเสียงสระเสียยาวเป็นสระเสียงสั้นสลับกัน เพราะในภาษาจีนไม่มีการแยกสระเสียงยาวกับเสียงสั้นเหมือนในภาษาไทย ส่วนข้อบกพร่องในการออกเสียงสรรณยุกต์ผิดนั้นพบน้อยมาก เพราะภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับภาษาไทย นอกจากนี้ปัญหาเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ ก็เป็นปัญหาที่พบมากเทียบเท่าปัญหาการออกเสียง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551 : 158-159) ที่อธิบายว่าปัญหาการใช้คำผิดชนิดของคำและผิดหน้าที่ของคำ รวมถึงการใช้ประโยคที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษาจีนพบค่อนข้างมาก ซึ่งผู้วิจัยพบข้อบกพร่องในเรื่องการใช้คำที่ไม่ถูกต้องตามชนิดคำและความหมาย และเรียบเรียงโครงสร้างประโยคไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นจำนวนมากเช่นกัน ฉะนั้น การกล่าวสุนทรพจน์จะสละสลวย กินใจ และสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟังได้หรือไม่ ภาษาที่ใช้พูดจึงถือเป็นกุญแจสำคัญที่ผู้พูดต้องเรียบเรียงให้ถูกต้อง เพื่อช่วยในการโน้มน้าวใจให้คล้อยตาม เพราะสุนทรพจน์เป็นการพูดขั้นสูงที่ต้องใช้ถ้อยคำภาษาที่ดีงาม สละสลวย และไพเราะจับใจ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความสุขหรือกระตุ้นเตือนใจ ดังที่ ลักษณา สตะเวทิน (2540 : 225) ได้อธิบายว่า สุนทรพจน์ คือการพูดที่ใช้ในโอกาสสำคัญ โดยผู้พูดจะต้องใช้ถ้อยคำและภาษาให้งดงาม เรียบเรียงถ้อยคำและข้อความที่จะพูดเป็นอย่างดี รู้จักการเลือกใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส สำนวนโวหารต้องไพเราะ สละสลวยกินใจ ไม่หยาบคาย ไม่กระทบกระเทียบเปรียบเปรย ผู้ฟังฟังแล้วรู้สึกเป็นมิตร ซาบซึ้ง และประทับใจ ดังนั้น การใช้ภาษาในการกล่าวสุนทรพจน์จึงเป็นเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้พูดต้องใส่ใจรายละเอียดเป็นอย่างมาก เริ่มตั้งแต่การเลือกสรรคำ เรียบเรียงโครงสร้างประโยค เลือกใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ ใช้ระดับภาษาที่เหมาะกับกาลเทศะ ออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ และต้องรู้จักวิธีการใช้น้ำเสียงให้สอดคล้องกับเรื่องราว นอกจากนี้ การที่ภาษาไทยไม่ใช่ภาษาแม่ของนักศึกษาต่างชาติ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาจะต้องมีความพยายามในการจดจำถ้อยคำและฝึกซ้อมจนเกิดความชำนิชำนาญ

4. ปัญหาด้านการนำเสนอ

จากผลการวิจัยพบปัญหาด้านการนำเสนอ 4 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาความแม่นยำ ปัญหาการควบคุมอารมณ์ ปัญหามารยาทบทเวที และปัญหาการรักษาเวลา มีสาเหตุสำคัญเกิดมาจากการขาดความเชื่อมั่นจนวิตกกังวลที่ต้องพูดต่อหน้าชุมนุมชน จนทำให้การนำเสนอขาดประสิทธิภาพ ซึ่งปัญหาด้านการนำเสนอนี้สัมพันธ์กับปัญหาด้านการใช้ภาษาและบุคลิกภาพ กล่าวคือ หากไม่แม่นยำในเนื้อหาย่อมพูดตะกุกตะกัก ไม่มีจังหวะ หรือหากควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ย่อมทำให้พูดเสียงเบา หรือเสียงสั่น ไม่กล้าสบสายตา ไม่กล้าแสดงท่าทาง เป็นต้น สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหานี้ เป็นเพราะนักศึกษาขาดประสบการณ์การพูดต่อหน้าที่ชุมนุมชน กังวลเรื่องเนื้อหา กลัวออกเสียงผิด และไม่คุ้นเคยกับบรรยากาศที่เป็นทางการ ซึ่งแตกต่างจากการพูดหน้าชั้นเรียนในเวลาปกติ จะมีอิริยาบถที่ผ่อนคลายมากกว่า สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศนิวาร วุฒฑกุล (2548) ที่กล่าวว่า ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาเกิดจากเหตุปัจจัยทั้งภายในและภายนอก กล่าวคือ เหตุปัจจัยภายในเกิดจากนักศึกษาคาดหวังกับคะแนนการพูดหน้าชั้นเรียน แต่ไม่มีประสบการณ์ ขาดทักษะและไม่กล้า

แสดงออก ส่วนเหตุปัจจัยภายนอกที่คือบรรยากาศในชั้นเรียน อันประกอบด้วยตัวผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนกดดันนักศึกษาจีนให้แสดงท่าทางที่ไม่เป็นธรรมชาติ ส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพตามมา ฉะนั้น การสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้สามารถนำเสนอการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีชีวิตชีวา และประทับใจผู้ฟัง ดังที่ พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558 : 145-146) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นความรู้สึกที่ดีที่จะช่วยผลักดันให้เกิดการแสดงออกในทางบวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการพูดในที่ชุมชน เพราะผู้พูดที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นในสิ่งที่พูด จะสามารถนำเสนอความคิดและเนื้อหาที่เตรียมไว้อย่างไหลลื่น มีชีวิตชีวา เป็นธรรมชาติ ตรงกันข้ามกับผู้พูดที่ตื่นกลัวจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์หรืออาการประหม่าได้ ย่อมเสียภาพลักษณ์ ขาดความน่าเชื่อถือ และไม่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน

5. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนักศึกษาจีนมีความคิดเห็นว่าการกล่าวสุนทรพจน์มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีน โดยเฉพาะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ทำให้นักศึกษาจีนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและเสริมสร้างความเชื่อมั่น ดังนั้น รายวิชา TC3023 การกล่าวสุนทรพจน์ จึงมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานที่นักศึกษาจีนจะนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพให้ประสบความสำเร็จในอนาคต โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ควรแก้ไขปัญหาที่มีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุนทรพจน์ พื้นฐานภาษาไทยไม่ดีพอ ไม่มีความมั่นใจ ไม่มีประสบการณ์ และไม่ฝึกซ้อม โดยผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพัฒนาของผู้เรียน และผู้เรียนต้องมีความวิริยะ ฝึกฝน ฝึกซ้อมอย่างจริงจัง จึงจะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริษา ขวัญยืน (2556) ที่กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถการพูด ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู พฤติกรรมผู้เรียน ความสามารถในการพูดนำเสนอ และกระบวนการเรียนรู้ นอกจากนี้หลักสูตรต้องปรับปรุงให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการและส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อลดปัญหาที่จะเกิดขึ้น เพราะลักษณะการเรียนรู้ที่ดีย่อมสร้างสมรรถภาพการพูดให้ดีขึ้นตามไปด้วย ดังที่ สิระ สมนาม และคณะ (2551) กล่าวว่าปัญหาที่พบมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอนให้แก่นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คือสื่อการเรียนการสอนที่ไม่ทันสมัย เทคนิคการสอนไม่น่าสนใจ หนังสือหรือตำราที่ใช้เรียนไม่ตรงตามความต้องการและเนื้อหาไม่น่าสนใจ ส่วนมหาวิทยาลัยก็มีบทบาทมากเช่นกัน ในการสนับสนุนและสร้างประสบการณ์นอกห้องเรียน เช่น การจัดประกวดแข่งขันการกล่าวสุนทรพจน์ หรือการสนับสนุนการแข่งขันสุนทรพจน์ภายนอกสถาบัน หากทุกฝ่ายใส่ใจแก้ไขรายละเอียดต่าง ๆ ที่ก่อให้เป็นปัญหาเหล่านี้ ย่อมช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและยังช่วยพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1 ข้อเสนอแนะ สำหรับนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน

1.1 สร้างรากฐานทางภาษา ด้วยการให้ความสำคัญกับรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตร จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่านักศึกษาจีนมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่ในระดับที่มากที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่สอง การจะแก้ไขปัญหานี้ต้องเริ่มจากการสร้างรากฐานทางภาษาในระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 โดยเฉพาะรายวิชาการพูดและการอ่าน(ออกเสียง) ซึ่งในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง กำหนดรายวิชาบังคับในปีที่ 1 ได้แก่ TC 1023 การพูดภาษาไทย 1, TC 1063 การพูดภาษาไทย 2, TC 1033 การอ่านภาษาไทย 1, TC 1073 การอ่านภาษาไทย 2 และกำหนดรายวิชาเอกเลือกในปีที่ 2 ได้แก่ TC 2073 การพัฒนาทักษะการอ่าน และ TC 2093 การพูดเพื่อการนำเสนอ รายวิชาการพูดและการอ่านดังกล่าวนั้น เป็นวิชาหลักที่จะฝึกฝนการออกเสียงของนักศึกษาจีนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ รายวิชา TC 2033 หลักภาษาไทย TC 2013 ภาษาศาสตร์ภาษาไทย ก็มีส่วนสำคัญต่อการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย และยังหมายรวมถึงทุกรายวิชาของหลักสูตรที่ควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง อันจะมีส่วนสร้างความเคยชินในการใช้ภาษาไทยในทุกลักษณะของการแสดงออกทางภาษา

1.2 สร้างกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นลำดับขั้นตอน ตลอดระยะเวลา 45 ชั่วโมง ของการจัดการเรียนการสอนรายวิชา TC 3023 ผู้สอนควรกำหนดเนื้อหาและจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กัน โดยกำหนดหัวข้อแต่ละสัปดาห์ให้เป็นลำดับ เริ่มจากวางโครงเรื่อง จัดลำดับความ สร้างหลักฐานข้อมูลเติมความคิดสร้างสรรค์ ปรับระดับภาษา อ่านออกเสียง ฝึกเว้นจังหวะวรรคตอน ปรับระดับเสียง และฝึกการนำเสนอ ซึ่งผู้สอนควรให้ข้อเสนอแนะและฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการพูดของตนเอง ภายใต้การดูแลและให้ข้อเสนอแนะของผู้สอนเป็นรายบุคคล นอกจากนี้ ผู้สอนควรอธิบายโครงสร้างสุนทรพจน์และเกณฑ์การประเมินผลให้นักศึกษาจีนได้เข้าใจอย่างชัดเจน

1.3 สร้างชุดแบบฝึกทักษะ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาในด้านต่าง ๆ เริ่มจากทดสอบก่อนเรียน เพื่อหาข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล จากนั้นจัดกลุ่มนักศึกษาที่มีปัญหาเดียวกันไว้ด้วยกันแล้วสร้างแบบฝึกเพื่อแก้ไข เช่น ชุดฝึกทักษะการวางโครงเรื่อง ชุดฝึกทักษะการออกเสียง ชุดฝึกทักษะการใช้เสียง ชุดฝึกทักษะการเว้นวรรคตอน และชุดฝึกทักษะระดับภาษา เป็นต้น หรือจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและเพิ่มความมั่นใจ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ การเป็นพิธีกร เล่นละคร พูดแนะนำตนเอง ฯลฯ

1.4 สร้างประสบการณ์จริง การเรียนรู้นอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญ การอยู่ในบรรยากาศที่สมจริงจะกระตุ้นความสามารถให้เด่นชัด โดยธรรมชาตินิสัยของนักศึกษาจีนมีความกล้าแสดงออก และมีความมุ่งมั่นตั้งใจเป็นพื้นฐานเดิมที่ดีอยู่แล้ว เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่กดดัน นักศึกษาจะ

แสดงออกมาอย่างเต็มที่ ซึ่งผู้สอนควรให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันการประกวดสุนทรพจน์ทั้งในฐานะเป็นผู้ร่วมชมหรือผู้เข้าแข่งขัน

2. ข้อเสนอแนะ สำหรับการพัฒนาตนเอง

การจะพัฒนาตนเองมีความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ที่ดีนั้น ผู้พูดต้องรู้ว่าตนเองบกพร่องในเรื่องใด เพราะแต่ละคนมีข้อบกพร่องที่แตกต่างกัน การรู้ข้อด้อยของตนเอง จะทำให้ปรับปรุงแก้ไขได้ตรงปัญหามากที่สุด โดยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ ซึ่งผ่านการตรวจความค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหาและทดสอบความเที่ยงตรงของเกณฑ์ ด้วยการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ก่อให้เกิดเป็นปัญหา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประเมินผลการพูดเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาตนเองต่อไป

3. ข้อเสนอแนะ สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3.1 หลักสูตรควรนำแนวทางการแก้ไขที่เสนอในบทที่ 5 ไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรม

3.2 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมตามข้อเสนอแนะที่ได้เสนอไว้ในบทที่ 5 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาจีนให้เกิดประสิทธิผล

3.3 สถาบันการศึกษาทุกแห่งควรให้ความสำคัญในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบของการแข่งขันและประชาสัมพันธ์ให้สถาบันต่าง ๆ ที่มีจัดการเรียนการสอนนักศึกษาต่างชาติได้รับทราบโดยทั่วถึงกัน

4. ข้อเสนอแนะ สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

4.1 ควรศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4.2 ควรพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ เพื่อนำไปพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนให้เกิดประสิทธิผลต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรรณิการ์ อัศวดรเดชา. (2553) **การสื่อสารของมนุษย์.** กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กุณฑลีย์ ไวทยะวณิช. (2550) **หลักการพูด.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

เกรียงศักดิ์ พลอยแสง. (2554) **รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนิสิตชาวต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.** พระนครศรีอยุธยา : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต. (2559) **การกล่าวสุนทรพจน์ระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.

คณาจารย์สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย. (2559) **ภาษาไทยกับการสื่อสาร.** พิมพ์ครั้งที่ 7. สมุทรปราการ : ต้นไม้น้ำ.

จินดา งามสุทธิ. (2531) **การพูด.** กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮาส์.

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์. (2532) **การพูดเบื้องต้น.** กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฉิงหยู่ เหวิน. (2556) **ปัญหาการใช้บุรุษสรรพนามของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์สังคม.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เฉิน เยี่ยนเยี่ยน. (กรกฎาคม-กันยายน 2559) “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน เอกภาษาไทย ระดับปริญญาตรี สาธารณรัฐประชาชนจีน” **สุทธิปริทัศน์.** 30(95) หน้า 201-211.

ชนิกา คำพุฒ. (2545) **การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัยนันท์ นันทพันธ์. (2538) **เขียนคำกล่าวปราศรัยและสุนทรพจน์ให้ประทับใจ.** กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ด ยูเคชั่น.

ชาคริต สิริรัตนา. (2551) **การพูดแบบต่าง ๆ.** กรุงเทพมหานคร : หอสมุดกลาง.

ชิตาภา สุขพลำ. (2557) **วาทนิพนธ์ (SPEECH COMPOSITION) การเขียนเพื่อพูดในโอกาสต่าง ๆ.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ใช่ จินจิน. (2554) **สมรรถนะทางภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองพันนา.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ณรงค์ โพธิ์พฤกษานันท์. (2551) **ระเบียบวิธีวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : เอ็กซเปอร์เน็ท.

ทองขาว พ่วงรอดพันธุ์. (2537) **วาทการ : ศิลปะและหลักการพูดในที่ชุมนุมชน.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรงเทพมหานคร : ธรรมสภา.

ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ. (2560) **งานวิจัยเรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.** สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (พฤศจิกายน 2551) “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” **วรรณวิทัศน์.** 8(1) หน้า 146-159.

นิพนธ์ ศศิธร. (2534) **หลักการพูดต่อชุมนุมชน.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555) “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยกรุงเทพ” **วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์.** 31(1) หน้า 123-139.

นิรัตน์ จรจิต. (2550) **ศิลปะการพูดสำหรับผู้บริหาร.** สงขลา : ไทยวัฒนาการพิมพ์.

บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร. (2555) **การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย : คุณสมบัติการวัดเชิงจิตวิทยา.** กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประสาท เนืองเฉลิม. (2556) **วิจัยการเรียนการสอน.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปริษา ขวัญยืน. (2556) **การพัฒนาความสามารถการพูดนำเสนอของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยใช้ผลการประเมินความสามารถการพูดนำเสนอ.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2545) **รายงานการวิจัยเรื่องสถานภาพการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติในประเทศไทย.** นนทบุรี : สาขาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พงศกร สมมิตร. (2552) **การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูด โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พชร บัวเพียร. (2538) **สื่อสารอย่างผู้นำ.** ปทุมธานี : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยรังสิต.

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558) **วาทการ ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร.** กรุงเทพมหานคร : ไอยรา 12.

พิสณุ ฟองศรี. (2553) **การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ด่านสุทธาการพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (2559) **การแข่งขันสุนทรพจน์ภาษาไทยอุดมศึกษา นานาชาติ.** เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2560) **เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 3).** นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. (2552) **คู่มือนักศึกษาปีการศึกษา 2552.** สมุทรปราการ : แผนกแนะแนวและบริการนักศึกษา สำนักพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

_____.(2560) **หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560.** สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ยีหลิง เหวย. (2555) **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการออกเสียงภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษาจีนที่ใช้ภาษาจีนกลางและภาษาจีนกวางตุ้งเป็นภาษาแม่.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540) **การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์.** นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556) **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์.

รุ่งอรุณ ทีฆชุณหเถียร. (สิงหาคม 2528) “ความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี” **มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์.** 4(2) หน้า 76-77.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์. (2554) **ภาษาศาสตร์ภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ลักษณา สตะเวทิน. (2540) **หลักการพูด.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : เฟื่องฟ้า พริ้นติ้ง.

ลัดดา แพรภัทรพิศุทธิ์. (2552) **การพูด.** กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

วชิรา เจริญจิตร์. (2559) **หลักภาษาไทย.** สมุทรปราการ : โครงการสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

วนิดา บำรุงไทย. (2551) **การพูดและเขียนในโอกาสพิเศษ.** กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.

วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2548) **ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (มิถุนายน – พฤศจิกายน 2554) “การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย” **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.** 2(2) หน้า 197-226.

วรวรรธน์ ศรียาภัย. (2560) **พูดให้สัมฤทธิผล : หลักการและศิลปวิธี.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2559) **เยาวชน.** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : https://th.wikipedia.org/wiki/เยาวชน (26 ตุลาคม 2560)

วิรัช ลภรัตนกุล. (2543) **วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติ ยุคสหัสวรรษใหม่.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไล ธรรมวาจา พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์ และอิมธิรา อ่อนคำ. (2558) **งานวิจัยเรื่องการประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2555 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.** สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ศนิวาร วุฒฑกุล. (2548) **งานวิจัยเรื่องการแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (THA 106).** กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต.

ศูนย์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. (2559) **โครงการประกวดสุนทรพจน์ 3 ภาษา ครั้งที่ 5.** สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

สถาบันพระบรมราชชนก. (2559) **แนวทางการดำเนินการคัดเลือกการกล่าวสุนทรพจน์.** นนทบุรี : สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.

สนิท ตั้งทวี. (2529) **การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติการ.** กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

สมจิต ชิวปรีชา. (2545) **วาทวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ การจนารักพงศ์. (2545) **เทคนิคการสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิด.** กรุงเทพมหานคร : 21 เซ็นจูรี่.

สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559) **โครงการประกวดสุนทรพจน์นานาชาติ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 84 พรรษา.** กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สมาคมนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559) **การประกวดสุนทรพจน์อุดมศึกษาเฉลิมพระเกียรติฯ ครั้งที่ 17 ประจำปีการศึกษา 2559** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.cuaa.chula.ac.th/content/2311 (27 ธันวาคม 2559)

สวนิต ยมาภัย และถิรนันท์ อนวัชศิริวงศ์. (2533) **หลักการพูดขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพมหานคร : เจริญผล.

สวัสดิ์ บรรเทิงสุข. (2553) **เทคนิคการพูด.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : ไทยควอลิตี้บุ๊คส์ (2006).

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2550) **โลกทัศน์** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : www.royin.go.th (3 ธันวาคม 2560)

สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จำปาเงิน, เรียบเรียง. (2552) **หลักการพูด.** พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : ข้าวฟ่าง.

สิทธา พินิจภูวดล นิตยา กาญจนวรรณ และสาลี่ ศรีเพ็ญ. (2514) **การเขียนและการพูด.** กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สิระ สมนาม และคณะ (2551) **ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน.** เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น.

สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2554) “การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข” **วารสารมนุษยศาสตร์.** 18(1) หน้า 127-140.

หวัง เฟิง. (2544) **ความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง.** วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อนงค์ รุ่งแจ้ง. (2553) **การพูดในที่ชุมนุมชน : เทคนิคและการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เอกซเปอร์เน็ท.

อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท. (2550) **หลักและปรัชญาวาทวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อลิสา เล็กวานิชย์. (2555) **กลวิธีการเล่าเรื่องในสุนทรพจน์อุดมศึกษาเฉลิมพระเกียรติ.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อำนวย สุวรรณธาดา. (2559) **ความเป็นมา เป็นอยู่ และเป็นไป การประกวดสุนทรพจน์อุดมศึกษาเฉลิมพระเกียรติฯ** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.cuaa.chula.ac.th/ activities/ speech-contest (27 ธันวาคม 2560)

บรรณานุกรม (ต่อ)

FANG MEI QIN. (2556) **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา) ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

JIANG NANNAN เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิไล ธรรมวาจา เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่แผนกวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เมื่อ 6 ธันวาคม 2560.

LU SHENG. (2553) **การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน.** วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา) ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

TK park อุทยานการเรียนรู้. (ม.ป.ป.) **วันหนังสือและลิขสิทธิ์โลก.** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : https://www.tkpark.or.th/eng/articles_detail/107/วันหนังสือและลิขสิทธิ์โลก (14 กุมภาพันธ์ 2561)

浙江在线-东阳日报(杭州). (2015) **“读书“三忌”** [ออนไลน์] แหล่งที่มา : http://news.163.com/15/1125/08/B98JOVC200014AED.html (6 ธันวาคม 2560)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยจำนวน 2 ฉบับ เพื่อหาค่าความสอดคล้อง (IOC) มีรายนามดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตตาภา สารพัดนึก ไชยปัญญา	หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. อาจารย์ ดร.ขจิตา ศรีพุ่ม	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร	หัวหน้าสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยฉบับที่ 1
แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย

<u>คำชี้แจง</u> ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตามความเป็นจริง พิจารณาจากเกณฑ์ดังนี้

ผู้รับการประเมิน .....

เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนนการพิจารณา				
	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหา พิจารณาจาก					
1.1 ประเด็นการพูด					
1.2 การเกริ่นนำ					
1.3 การกล่าวสรุป					
1.4 การใช้ข้อมูลสนับสนุน					
1.5 การลำดับความคิด					
1.6 คุณค่าของเนื้อหา					
1.7 ความคิดสร้างสรรค์					
2. ด้านการใช้ภาษา พิจารณาจาก					
2.1 โครงสร้างไวยากรณ์					
2.2 การออกเสียง					
2.3 การใช้เสียง					
2.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์					
2.5 ระดับภาษา					
3. ด้านบุคลิกภาพ พิจารณาจาก					
3.1 การแต่งกาย					
3.2 การเคลื่อนไหว					
3.3 การแสดงออกทางใบหน้า					
3.4 การใช้ท่าทางประกอบการพูด					
4. ด้านการนำเสนอ พิจารณาจาก					
4.1 ความแม่นยำ					
4.2 มารยาทบนเวที					
4.3 การควบคุมอารมณ์					
4.4 การรักษาเวลา					

รายละเอียดของเกณฑ์วัดผลแบบมีระดับ

1. ด้านเนื้อหา

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
1.1 ประเด็นการพูด - ตรงประเด็น - ครอบคลุมประเด็น - สอดคล้องกับประเด็น	ระดับ 5	เมื่อเนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมหัวข้อเรื่อง เน้นทุกถ้อยคำในหัวข้อเรื่องอย่างชัดเจน และมีความสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง
	ระดับ 4	เมื่อเนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมหัวข้อเรื่อง อาจมีรายละเอียดบางอย่างไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แต่ไม่ส่งผลกระทบให้ตีความประเด็นผิด
	ระดับ 3	(1) เมื่อเนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง ครอบคลุมหัวข้อเรื่อง แต่มีรายละเอียดหลายอย่างไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง <u>หรือ</u> (2) เมื่อเนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง แต่เน้นพูดเฉพาะบางถ้อยคำที่กำหนดไว้ในหัวข้อเรื่องเท่านั้น
	ระดับ 2	(1) เมื่อเนื้อหาตรงตามหัวข้อเรื่อง แต่ไม่ครบถ้วนทุกถ้อยคำตามที่หัวข้อเรื่องกำหนดไว้ <u>หรือ</u> (2) เมื่อเนื้อหาไม่ค่อยตรงตามหัวข้อเรื่อง แต่สามารถตีความให้ใกล้เคียงได้
	ระดับ 1	เมื่อเนื้อหาไม่ตรงกับหัวข้อเรื่อง ไม่สามารถตีความให้ใกล้เคียงได้
1.2 การเกริ่นนำ - มีเกริ่นนำ - ตรงประเด็น - ชัดเจน (กระชับ ได้ใจความ) - กระตุ้นความสนใจ	ระดับ 5	เมื่อมีบทนำเข้าสู่เรื่อง ตรงกับหัวข้อเรื่อง ชัดเจน ทำให้ทราบประเด็นหลักและเนื้อหาที่ตามมา กระตุ้นความสนใจและชวนติดตาม
	ระดับ 4	เมื่อมีบทนำเข้าสู่เรื่อง ตรงกับหัวข้อเรื่อง แต่อาจจะมีรายละเอียดบางอย่างที่ไม่ค่อยชัดเจน <u>และ/หรือ</u> ไม่ค่อยกระตุ้นความสนใจ
	ระดับ 3	เมื่อมีบทนำเข้าสู่เรื่อง ตรงกับหัวข้อเรื่อง แต่สื่อความถึงประเด็นหลักไม่ชัดเจน <u>และ/หรือ</u> ไม่น่าสนใจ
	ระดับ 2	เมื่อมีบทนำเข้าสู่เรื่อง แต่ไม่ค่อยตรงกับหัวข้อเรื่อง ทำให้ไม่สามารถคาดเดาประเด็นหลักได้ หรือสื่อความไปถึงประเด็นอื่นได้
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีบทนำเข้าสู่เรื่อง
1.3 การกล่าวสรุป - มีบทสรุป - ตรงประเด็น - ชัดเจน (กระชับ ได้ใจความ) - ครอบคลุมเนื้อหา	ระดับ 5	เมื่อมีบทสรุป ตรงกับเรื่อง เน้นย้ำประเด็นหลัก ชัดเจน และครอบคลุมเนื้อหา
	ระดับ 4	เมื่อมีบทสรุป ตรงกับเรื่อง แต่ไม่ค่อยชัดเจน<u>หรือ</u>ยังไม่ค่อยครอบคลุมอย่างใดอย่างหนึ่ง
	ระดับ 3	เมื่อมีบทสรุป ตรงกับเรื่อง แต่ไม่ชัดเจนและไม่ครอบคลุม
	ระดับ 2	เมื่อมีบทสรุป แต่ไม่ค่อยตรงกับประเด็นหรือเนื้อเรื่องที่พูด
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีบทสรุป

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
1.4 การใช้ข้อมูลสนับสนุน - เป็นเหตุเป็นผล - ถูกต้อง ชัดเจน - อ้างอิงหลักฐาน	ระดับ 5	เมื่อข้อมูลมีความเป็นเหตุเป็นผล ถูกต้อง ชัดเจน และมีการอ้างอิงหลักฐานที่สร้างความน่าเชื่อถือได้
	ระดับ 4	เมื่อข้อมูลส่วนใหญ่มีความเป็นเหตุเป็นผล ถูกต้อง แต่ยังขาดความชัดเจนอยู่บ้างเล็กน้อย
	ระดับ 3	เมื่อข้อมูลค่อนข้างเป็นเหตุเป็นผลกัน แต่ยังขาดความชัดเจนหลายอย่าง และ/หรือ ไม่อ้างอิงหลักฐานของข้อมูลที่นำมาสนับสนุน
	ระดับ 2	เมื่อข้อมูลไม่ค่อยเป็นเหตุเป็นผลกัน ไม่ชัดเจน และไม่อ้างอิงหลักฐานของข้อมูลที่นำมาสนับสนุน
	ระดับ 1	เมื่อข้อมูลไม่เป็นเหตุผลกัน หรือ ขัดแย้งกัน หรือ ข้อมูลไม่ถูกต้อง และไม่อ้างอิงหลักฐาน
1.5 การลำดับความคิด - เป็นลำดับเรื่องราว - มีความสัมพันธ์กัน	ระดับ 5	เมื่อการเรียบเรียงเหตุการณ์เป็นไปตามลำดับ มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ชัดเจน และเข้าใจง่าย
	ระดับ 4	เมื่อการเรียบเรียงเหตุการณ์เป็นไปตามลำดับ แต่ไม่ได้เชื่อมโยงเหตุการณ์ให้สัมพันธ์กัน
	ระดับ 3	เมื่อการเรียบเรียงเหตุการณ์เป็นไปตามลำดับ แต่มีรายละเอียดบางอย่างอยู่ผิดตำแหน่ง และ/หรือ ไม่ได้เชื่อมโยงแต่ละเหตุการณ์ให้สัมพันธ์กัน
	ระดับ 2	เมื่อการเรียบเรียงเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามลำดับ แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้
	ระดับ 1	เมื่อการเรียบเรียงเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามลำดับ ไม่มีความสัมพันธ์ทำให้สับสน ไม่เข้าใจเรื่องราว
1.6 คุณค่าของเนื้อหา - มีสารประโยชน์ - นำไปปรับใช้ได้	ระดับ 5	เมื่อมีสารประโยชน์ต่อทุกคน สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง
	ระดับ 4	เมื่อมีสารประโยชน์ต่อทุกคน แต่อาจมีข้อเสนอแนะที่ไม่ค่อยชัดเจน ไม่เป็นรูปธรรม
	ระดับ 3	เมื่อมีสารประโยชน์พอสมควร หรือเป็นประโยชน์เฉพาะคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้นที่สามารถนำไปปรับใช้ได้
	ระดับ 2	เมื่อมีสารประโยชน์เพียงเล็กน้อย เพราะไม่มีมุมมองใหม่ หรือไม่มีข้อเสนอแนะ หรือมีข้อเสนอแนะยากที่จะปฏิบัติตามได้สำเร็จ
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีสารประโยชน์ และ/หรือ ไม่สามารถนำไปใช้ได้
1.7 ความคิดสร้างสรรค์ - ความคิดแปลกใหม่ - ความคิดเชิงบวก	ระดับ 5	เมื่อนำเสนอความคิดแปลกใหม่ ความคิดเชิงบวก
	ระดับ 4	เมื่อนำเสนอความคิดที่ค่อนข้างแปลกใหม่ เป็นความคิดเชิงบวก
	ระดับ 3	เมื่อนำเสนอแนวคิดบางอย่างแปลกใหม่ แต่ไม่สอดคล้องกับประเด็น
	ระดับ 2	เมื่อไม่มีแนวคิดที่แปลกใหม่ เป็นสิ่งที่ทุกคนรู้อยู่แล้ว ไม่น่าสนใจ
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีแนวคิดที่แปลกใหม่และสร้างความคิดรู้สึกเชิงลบ

2. ด้านการใช้ภาษา

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
2.1 โครงสร้างไวยากรณ์ - การใช้คำถูกต้องตามชนิดและความหมาย - การใช้ประโยคถูกต้อง ชัดเจน และสลวย	ระดับ 5	เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ถูกต้อง สื่อความหมายชัดเจน
	ระดับ 4	เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ผิดเล็กน้อย แต่สามารถสื่อความหมายได้
	ระดับ 3	(1) เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ผิดเล็กน้อย แต่ผิดซ้ำบ่อยครั้ง หรือ (2) เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ผิดเล็กน้อย แต่ผิดหลายลักษณะ เช่น ใช้คำผิดชนิด ใช้คำผิดความหมาย ประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคไม่ชัดเจน หรือประโยคไม่สละสลวย เป็นต้น
	ระดับ 2	เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง และผิดหลายลักษณะ ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน
	ระดับ 1	เมื่อเรียบเรียงไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายผิด
2.2 การออกเสียง - ความถูกต้อง - ความชัดเจน	ระดับ 5	เมื่อออกเสียงชัดเจน ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน
	ระดับ 4	เมื่อออกเสียงชัดเจนพอสมควร ผิดพลาดเล็กน้อย สื่อความหมายได้
	ระดับ 3	เมื่อออกเสียงไม่ค่อยชัดเจน ผิดพลาดบ่อยครั้ง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้
	ระดับ 2	เมื่อออกเสียงไม่ชัดเจน ผิดพลาดบ่อยครั้ง สื่อความหมายไม่ได้
	ระดับ 1	เมื่อออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน สื่อความหมายไม่ได้หรือสื่อความหมายผิด
2.3 การใช้เสียง - การเว้นวรรคตอนถูกต้อง - อัตราความเร็วเหมาะสม - ความดังเหมาะสม - ระดับเสียงเหมาะสม มีสูง-ต่ำ ไม่ราบเรียบ - คุณภาพเสียงดี มีพลัง - น้ำเสียงสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด	ระดับ 5	เมื่อเว้นวรรคตอนถูกต้อง ความเร็ว ความดังและระดับเสียงเหมาะสม มีพลังและสอดคล้องกับเนื้อหา สื่อความหมายได้ดีมาก
	ระดับ 4	เมื่อเว้นวรรคตอนติดขัดเล็กน้อย ความเร็ว ความดังและระดับเสียงเหมาะสม มีพลัง และสอดคล้องกับเนื้อหาพอสมควร
	ระดับ 3	เมื่อเว้นวรรคตอนติดขัดเล็กน้อย ความเร็ว ความดังหรือระดับเสียงอย่างใดอย่างหนึ่งไม่เหมาะสม ไม่ค่อยมีพลัง ไม่ค่อยสอดคล้องกับเนื้อหา
	ระดับ 2	เมื่อเว้นวรรคตอนติดขัดหลายครั้ง ความเร็ว ความดังและระดับเสียงไม่ค่อยเหมาะสม ไม่ค่อยมีพลัง และไม่ค่อยสอดคล้องกับเนื้อหา
	ระดับ 1	เมื่อเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ความเร็ว ความดังและระดับเสียงไม่เหมาะสม ไม่มีพลัง และไม่สอดคล้องกับเนื้อหา
2.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ - ถูกต้องตามความหมาย - สอดคล้องกับเรื่องราว - สื่อความชัดเจน	ระดับ 5	เมื่อมีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ ถูกต้องตามความหมายและเนื้อความ สื่อความได้ดีมาก
	ระดับ 4	เมื่อมีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ที่ช่วยสื่อความหมายได้ดีพอสมควร และสอดคล้องกับเนื้อเรื่องในภาพรวม

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
2.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์ (ต่อ)	ระดับ 3	เมื่อมีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์พอสมควร แต่สื่อความไม่ชัดเจน หรือไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด
	ระดับ 2	เมื่อมีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์เล็กน้อย สื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะไม่อธิบายขยายความ และ/หรือ ไม่สนับสนุนเนื้อความ
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีการใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์
2.5 ระดับภาษา - ระดับภาษาทางการ - เหมาะสมกับบุคคล - เหมาะสมกับกาลเทศะ	ระดับ 5	เมื่อใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
	ระดับ 4	เมื่อใช้ระดับภาษาในภาพรวมเหมาะสม แต่อาจเลือกใช้คำบางคำที่ไม่เหมาะสมกับบุคคลหรือกาลเทศะบ้าง พบเล็กน้อย
	ระดับ 3	เมื่อใช้ระดับภาษาในภาพรวมเหมาะสม แต่อาจเลือกใช้คำบางคำที่ไม่เหมาะสมกับบุคคลหรือกาลเทศะ พบบ่อยครั้ง (พูดซ้ำหลายครั้ง)
	ระดับ 2	เมื่อใช้ระดับภาษาปากเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่มีถ้อยคำหรือข้อความที่ไม่สุภาพ
	ระดับ 1	เมื่อใช้ระดับภาษาปาก ไม่สุภาพ ไม่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

3. ด้านบุคลิกภาพ

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
3.1 การแต่งกาย - แต่งกายถูกต้อง - แต่งกายสุภาพและเหมาะสม	ระดับ 5	เมื่อการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ ครบถ้วน เหมาะสมกับบุคลิกภาพของผู้พูด เวลา โอกาส และสถานที่
	ระดับ 4	เมื่อการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ เหมาะสม แต่อาจมีบางอย่างไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพโดยรวม
	ระดับ 3	(1) เมื่อการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ แต่ไม่ค่อยเหมาะสม (พิจารณาจากความสะอาดหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อย) หรือ (2) เมื่อการแต่งกายไม่ตรงตามระเบียบ เพราะมีบางสิ่งบางอย่างขาดหายไป เช่น เข็มขัด เนกไท เข็มสัญลักษณ์ ฯลฯ
	ระดับ 2	เมื่อการแต่งกายผิดระเบียบ และ/หรือ ไม่ค่อยเหมาะสม (พิจารณาจากความเป็นระเบียบเรียบร้อยหรือลักษณะของเครื่องตกแต่งร่างกายที่ไม่เหมาะกับกาลเทศะ เช่น ต่างหู นาฬิกา แว่นตา ทรงผม ฯลฯ)
	ระดับ 1	เมื่อการแต่งกายผิดระเบียบและมีลักษณะไม่สุภาพ เช่น กระโปรงสั้น เสื้อรัดรูป กางเกงยีนส์ ฯลฯ

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
3.2 การเคลื่อนไหว - การเดินเหมาะสม - การยืนและทรงตัวสง่างาม - การขยับตัวเหมาะสม	ระดับ 5	เมื่อการเคลื่อนไหวเหมาะสม สง่างาม เป็นธรรมชาติ
	ระดับ 4	เมื่อการเคลื่อนไหวเหมาะสม สง่างาม เป็นธรรมชาติพอสมควร มีอาการเกร็งเล็กน้อย
	ระดับ 3	เมื่อการเคลื่อนไหวค่อนข้างเหมาะสม แต่ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ สังเกตเห็นอาการเกร็งชัดเจน พบบ่อยครั้ง
	ระดับ 2	เมื่อการเคลื่อนไหวบางอย่างไม่ค่อยเหมาะสม ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ มีอาการเกร็งตลอดเวลา
	ระดับ 1	เมื่อการเคลื่อนไหวไม่เหมาะสม ทั้งการเดิน การยืนและขยับตัว ไม่เป็นธรรมชาติ
3.3 การแสดงออกทางใบหน้า - สีหน้าเป็นมิตร และสอดคล้องกับเรื่อง - สายตามองผู้ฟังทั่วถึงและสอดคล้องกับเรื่อง	ระดับ 5	เมื่อสบตาผู้ฟังทั่วถึง แสดงออกถึงความเป็นมิตรชัดเจน แสดงสีหน้าสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด
	ระดับ 4	เมื่อสบตาผู้ฟังทั่วถึง แสดงออกถึงความเป็นมิตร แต่การแสดงสีหน้ายังไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด พบบางครั้ง
	ระดับ 3	เมื่อสบตาผู้ฟังพอสมควร สีหน้าราบเรียบ ไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด
	ระดับ 2	(1) เมื่อสบตาผู้ฟังเพียงบางกลุ่ม สีหน้าตึงเครียด ไม่ค่อยสอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด <u>หรือ</u> (2) เมื่อสบตาผู้ฟังเฉพาะเพียงช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น สีหน้าตึงเครียด ไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่พูด
	ระดับ 1	เมื่อไม่สบตาผู้ฟัง และหน้านิ่งหรือวิตกกังวลตลอดเวลา
3.4 การใช้ท่าทางประกอบการพูด - มีการใช้ท่าทาง - ใช้ท่าทางถูกต้อง (สนับสนุนเนื้อความ) - ใช้ท่าทางพอเหมาะ (ไม่พร่ำเพรื่อ)	ระดับ 5	เมื่อใช้ท่าทางประกอบการพูด ถูกต้อง พอเหมาะ ช่วยสนับสนุนเนื้อหาที่พูด
	ระดับ 4	เมื่อใช้ท่าทางประกอบการพูดพอสมควร แต่อาจมีท่าทางบางอย่างไม่สนับสนุนเนื้อหาที่พูด
	ระดับ 3	เมื่อใช้ท่าทางประกอบการพูดบ้าง ค่อนข้างสนับสนุนเนื้อหาที่พูด
	ระดับ 2	(1) เมื่อใช้ท่าทางประกอบการพูดบ้าง แต่ไม่สนับสนุนเนื้อหาและใช้พร่ำเพรื่อ <u>หรือ</u> (2) เมื่อมีการแสดงท่าทางประกอบการพูดน้อยและไม่สนับสนุนเนื้อหาที่พูด
	ระดับ 1	เมื่อไม่ใช้ท่าทางประกอบการพูด

4. ด้านการนำเสนอ

ประเด็นการพิจารณา	ระดับคะแนน	รายเอียดของการพิจารณา
4.1 ความแม่นยำ - จำเนื้อหาได้ - คล่องแคล่ว (ไม่พูดซ้ำหรือติดอ่างหรือใช้คำติดปากบ่อย ๆ)	ระดับ 5	มีความแม่นยำ ชัดเจน ฉะฉาน ต่อเนื่อง
	ระดับ 4	ลืมเล็กน้อย แต่สามารถแก้ไขได้ มีความต่อเนื่อง
	ระดับ 3	ลืมหลายครั้ง ขาด ๆ หาย ๆ ไม่ค่อยต่อเนื่อง แต่ยังสื่อความได้
	ระดับ 2	ลืมบ่อยครั้ง ทำให้เนื้อความขาดตอน ไม่ต่อเนื่อง
	ระดับ 1	ไม่มีความแม่นยำ ตั้งแต่ต้นจนจบ
4.2 มารยาทบนเวที - มีการทักทาย(ด้วยวาจาหรือท่าทาง) และให้เกียรติผู้ฟัง - ท่าทางอ่อนน้อม - ใช้ภาษาสุภาพนุ่มนวล	ระดับ 5	เมื่อมีการทักทาย ยิ้มแย้ม ให้เกียรติผู้ฟังหรือผู้ที่กล่าวถึง
	ระดับ 4	เมื่อมีการทักทายให้เกียรติผู้ฟังดี และอาจมีคำพูด น้ำเสียง หรือท่าทางบางอย่างไม่เหมาะสม พบเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ทำให้รู้สึกว่าไม่ให้เกียรติผู้ฟังหรือผู้ที่กล่าวถึง
	ระดับ 3	(1) เมื่อมีการทักทายให้เกียรติผู้ฟังดี แต่อาจมีคำพูด น้ำเสียง หรือท่าทางบางอย่างไม่เหมาะสม ปฏิบัติเช่นนั้นตั้งแต่ต้นจนจบการพูด เช่น หน้าบึ้งตึง ก้มหน้า ฯลฯ <u>หรือ</u> (2) เมื่อมีการทักทายที่ไม่เหมาะสม <u>และ</u>ใช้คำพูด น้ำเสียงหรือแสดงกิริยาท่าทางอย่างใดอย่างหนึ่งไม่เหมาะสม
	ระดับ 2	เมื่อมีการทักทายที่ไม่เหมาะสม <u>และ</u>ใช้คำพูด น้ำเสียงหรือแสดงกิริยาท่าทางหลายอย่างไม่เหมาะสม
	ระดับ 1	เมื่อไม่มีการทักทาย <u>และ/หรือ</u> ใช้คำ น้ำเสียงหรือกิริยาท่าทางไม่ให้เกียรติผู้ฟังหรือผู้ที่กล่าวถึงอย่างชัดเจน
4.3 การควบคุมอารมณ์ - ไม่มีอาการประหม่าจากทั้งเสียง สีหน้า แววตา หรือท่าทาง	ระดับ 5	เมื่อควบคุมอารมณ์ได้ดีมาก ไม่พบอาการตื่นเวทีจากทั้งคำพูด สีหน้า แววตา และท่าทาง
	ระดับ 4	เมื่อควบคุมอารมณ์ได้ค่อนข้างดี ประหม่าเพียงเล็กน้อย ไม่ส่งผลกระทบต่อการพูด
	ระดับ 3	เมื่อควบคุมอารมณ์ได้ไม่ค่อยดี มีอาการประหม่าชัดเจน ส่งผลกระทบต่อการพูดบ้างในบางครั้ง
	ระดับ 2	เมื่อควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดี มีอาการประหม่าชัดเจน ส่งผลกระทบต่อการพูดค่อนข้างมาก
	ระดับ 1	เมื่อควบคุมอารมณ์ไม่ได้เลย ประหม่า ตื่นเวทีตลอดเวลา จนไม่สามารถพูดให้จบได้
4.4 การรักษาเวลา (5 นาที) - ไม่น้อยกว่ากำหนด - ไม่เกินเวลากำหนด	ระดับ 5	เมื่อเวลาพูดอยู่ในระยะเวลา + /- 30 วินาที (4.31-5.30 น.)
	ระดับ 4	เมื่อเวลาพูดขาดหรือเกิน 1-30 วินาที (4.01-4.30 หรือ 5.31-6.00 น.)
	ระดับ 3	เมื่อเวลาพูดขาดหรือเกิน 31-60 วินาที (3.31-4.00 หรือ 6.01-6.30 น.)
	ระดับ 2	เมื่อเวลาพูดขาดหรือเกิน 61-90 วินาที (3.01-3.30. หรือ 6.31-7.00 น.)
	ระดับ 1	เมื่อเวลาพูดขาดหรือเกิน 91 วินาทีขึ้นไป (≤ 3.00 หรือ > 7.00)

เครื่องมือวิจัยฉบับที่ 2
แบบคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์
(นักศึกษาจีน/อาจารย์ชาวไทย)

<u>คำชี้แจง</u> คำถามในการสัมภาษณ์กลุ่ม แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

<u>ตอนที่ 1</u> ข้อมูลเบื้องต้นของผู้สัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ ..... ตำแหน่ง/ชั้นปี.....

วันเดือนปีที่สัมภาษณ์ .....

สถานที่สัมภาษณ์.....

<u>ตอนที่ 2</u> คำถามเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง **[泰**语作为第二语言**本科**专业**关于提高中国留学生泰**语演讲技能**的**调查问卷**]**

1. ท่านคิดว่า “การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย”มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอย่างไร” [您觉得“**泰**语演讲”对学习泰语专业的中国学生有怎样的重要性**]**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุของปัญหาที่พบในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

[您觉得中国学生在泰语演讲中遇到问题的原因是什么]

2.1 ด้านเนื้อหา [内容方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.2 ด้านการใช้ภาษา [用语方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.3 ด้านบุคลิกภาพ [个人风格]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.4 ด้านการนำเสนอ [表达方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในแต่ละด้าน ควรดำเนินการอย่างไร [您觉得该怎样解决中国学生在泰语演讲中各个方面的问题 **]**

3.1 ด้านเนื้อหา [内容方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.2 ด้านการใช้ภาษา [用语方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.3 ด้านบุคลิกภาพ [个人风格]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3.4 ด้านการนำเสนอ [表达方面]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่ดี มีอะไรบ้าง

[能够让中国学生有技巧的进行泰语演讲的重要因素有哪**些]**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนอย่างไรบ้าง (เฉพาะอาจารย์เป็นผู้ตอบ)

5.1 ระดับผู้เรียน (วิธีพัฒนาผู้เรียน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.2 ระดับผู้สอน (การจัดการเรียนการสอน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.3 ระดับหลักสูตร (การส่งเสริมสนับสนุน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.4 ระดับมหาวิทยาลัย (การส่งเสริมสนับสนุน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ [意见和建议]

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ท่านให้ความกรุณาตอบแบบสัมภาษณ์

ภาคผนวก ค
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ภาคผนวก ค
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย ฉบับที่ 1

แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

<u>คำชี้แจง</u> โปรดพิจารณาประเมินให้คะแนนแบบประเมินวัดผลการกล่าวสุนทรพจน์ของนักศึกษาจีน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงตารางด้านขวามือ ในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ดังนี้

คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์ประเมินเที่ยงตรง **<u>สอดคล้อง</u>**กับเนื้อหา

คะแนน 0 เมื่อ**<u>ไม่แน่ใจ</u>**ว่าเกณฑ์การประเมินเที่ยงตรง สอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่เที่ยงตรง **<u>ไม่สอดคล้อง</u>**กับเนื้อหา

เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนการพิจารณา			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ด้านเนื้อหา พิจารณาจาก					
1.1 ประเด็นการพูด	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
1.2 การเกริ่นนำ	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
1.3 การกล่าวสรุป	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
1.4 การใช้ข้อมูลสนับสนุน	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
1.5 การลำดับความคิด	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
1.6 คุณค่าของเนื้อหา	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
1.7 ความคิดสร้างสรรค์	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
2. ด้านการใช้ภาษา พิจารณาจาก					
2.1 โครงสร้างไวยากรณ์	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
2.2 การออกเสียง	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
2.3 การใช้เสียง	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
2.4 การใช้ภาษาเพื่อสร้างภาพพจน์	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
2.5 ระดับภาษา	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
3. ด้านบุคลิกภาพ พิจารณาจาก					
3.1 การแต่งกาย	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
3.2 การเคลื่อนไหว	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
3.3 การแสดงออกทางใบหน้า	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
3.4 การใช้ท่าทางประกอบการพูด	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**

เกณฑ์การพิจารณา	คะแนนการพิจารณา			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
4. ด้านการนำเสนอ พิจารณาจาก					
4.1 ความแม่นยำ	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
4.2 มารยาทบนเวที	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
4.3 การควบคุมอารมณ์	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
4.4 การรักษาเวลา	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
คะแนนผลการประเมินรวม	**48/60**			**0.80**	**ใช้ได้**

ผลการค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยฉบับที่ 1
แบบประเมินผลวัดระดับความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยฉบับที่ 1 โดยเชิญผู้สอนที่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทยในด้านทักษะการพูดให้แก่นักศึกษาต่างชาติจำนวน 1 คน มาเป็นผู้ประเมินผลการพูดร่วมกับผู้วิจัย จากนั้นนำผลการประเมินที่ได้จากการจากผู้ประเมิน 2 คน ไปพิจารณาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) หรือค่า r โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สันด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าเฉลี่ย 0.931 ดังนี้

Correlations

		teacher1	teacher2
teacher1	Pearson Correlation	1	.931**
	Sig. (2-tailed)		.000
	N	15	15
teacher2	Pearson Correlation	.931**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	
	N	15	15

**. Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย ฉบับที่ 2

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างคำถาม“ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน”

<u>คำชี้แจง</u> โปรดพิจารณาประเมินข้อคำถาม โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงตารางด้านขวามือ ในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ดังนี้

คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์ประเมินเที่ยงตรง **<u>สอดคล้อง</u>**กับเนื้อหา

คะแนน 0 เมื่อ**<u>ไม่แน่ใจ</u>**ว่าเกณฑ์การประเมินเที่ยงตรง สอดคล้องกับเนื้อหา

คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่เที่ยงตรง **<u>ไม่สอดคล้อง</u>**กับเนื้อหา

คำถามสัมภาษณ์	คะแนนการพิจารณา			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. ท่านคิดว่า “การกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทย” มีความสำคัญต่อนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอย่างไร	+1	0	+1	0.67	**ใช้ได้**
2. ท่านคิดว่าอะไรเป็นสาเหตุของปัญหาที่พบในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน (ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านการนำเสนอ)	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
3. ท่านคิดว่าแนวทางในการแก้ไขปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในแต่ละด้านควรดำเนินการอย่างไร (ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านการนำเสนอ)	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนให้นักศึกษาจีนมีทักษะในการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยที่ดี คืออะไร	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
5. ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนอย่างไรบ้าง (ระดับผู้เรียน ระดับผู้สอน ระดับหลักสูตร ระดับมหาวิทยาลัย)	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
6. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ	+1	+1	+1	1.00	**ใช้ได้**
คะแนนผลการประเมินรวม	**17/18**			**0.94**	**ใช้ได้**

ภาคผนวก ง
รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง

ภาคผนวก ง
รายชื่อกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาการกล่าวสุนทรพจน์ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ” ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ได้แก่

1. นักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.บ.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา TC 3023 การกล่าวสุนทรพจน์ ในปีการศึกษา 2560 จำแนกตามภาคการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน แบ่งได้ดังนี้

1.1 นักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 จำนวน 23 คน ได้แก่

1) 573432 – 038 MS.LI HUI
2) 583660 – 038 MS.ZHAO BINBING
3) 592541 – 038 MS.GE QINGLAN
4) 592543 – 038 MS.GAO XINXIN
5) 592544 – 038 MS.XIE MINGXIN
6) 592547 – 038 MS.LIU RONGXUE
7) 592548 – 038 MS.LI WENNI
8) 592549 – 038 MS.LIANG YINYAN
9) 592550 – 038 MS.LI DEHUA
10) 592551 – 038 MS.SU XIAOMEI
11) 601769 – 038 MS.QIUXI HUANG
12) 601770 – 038 MS.SHANGWEI YANG
13) 601795 – 038 MR.PENGXIANG LAN
14) 601796 – 038 MS.MANSHI ZHU
15) 601971 – 038 MS.PANYUE LIANG
16) 601972 – 038 MS.QIUXIA LUO
17) 601973 – 038 MS.JIAXIN LI
18) 601974 – 038 MS.FENGDIAO LU
19) 601975 – 038 MS.LINGYAN LIAO
20) 601976 – 038 MS.JUAN QU
21) 601977 – 038 MS.RUJIE LU
22) 602442 – 038 MR.JIANG SIYUAN
23) 602443 – 038 MR.LI YANGDONG

1.2 นักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 35 คน ได้แก่

1) 602332 – 038 MS.BU QIAOLING
2) 602333 – 038 MS.CHEN MONA
3) 602334 – 038 MS.DENG HUI
4) 602335 – 038 MS.LI JIE
5) 602336 – 038 MS.SU ZHONGXIAN
6) 602337 – 038 MS.WEI LULU
7) 602338 – 038 MS.XIAO TINGTING
8) 602339 – 038 MS.ZHONG XIAOYUAN
9) 602340 – 038 MS.LI QIUXING
10) 602341 – 038 MS.JIANG XIUJUAN
11) 602342 – 038 MS.HUANG CAN
12) 602343 – 038 MS.DENG QINGRONG
13) 602344 – 038 MS.LUO YUNXUAN
14) 602345 – 038 MS.HUANG MINGMING
15) 602346 – 038 MS.RUAN LILIAN
16) 602347 – 038 MS.ZHONG XIAOXUE
17) 602348 – 038 MS.LI LILIAN
18) 602349 – 038 MS.WEI HAIDI
19) 602350 – 038 MS.ZHANG HUILING
20) 602351 – 038 MS.LIAO LIANGPING
21) 602352 – 038 MS.BAO JINLING
22) 602353 – 038 MS.LEI DISANG
23) 602354 – 038 MS.LU JIE
24) 602355 – 038 MS.GAO JIE
25) 602356 – 038 MR.ZHAO ZHUO
26) 602357 – 038 MR.LIU YANG
27) 602358 – 038 MR.LAI GUOQUAN
28) 602359 – 038 MR.HUANG MANSHEN
29) 602360 – 038 MS.XU KUNNING
30) 602361 – 038 MS.HUANG MANSI
31) 602362 – 038 MR.ZHANG FENRONG

32) 602363 – 038 MS.YIN QIAN

33) 602364 – 038 MS.HUANG HUIZHU

34) 602365 – 038 MS.HUANG LILING

35) 602366 – 038 MS.LIANG XIUMEI

2. อาจารย์ คือ อาจารย์ชาวไทยที่สอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างชาติ ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (ไม่นับอาจารย์ชาวต่างชาติ ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัย และอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อ) จำนวน 7 คน มีรายนามดังนี้

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปราโมทย์ ชูเดช

2) อาจารย์ ดร.อิมธิรา อ่อนคำ

3) อาจารย์นริศรา เกตวัลห์

4) อาจารย์วชิรา เจริญจิตร์

5) อาจารย์พิฐชญาณ์ อธิเลิศธนานนท์

6) อาจารย์วนิสา สัมภวะผล

7) อาจารย์ศนิชา แก้วเสถียร

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างบทพูดสุนทรพจน์

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างบทพูดสุนทรพจน์

ตัวอย่างบทพูดลำดับที่ 1/6

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน

ก่อนที่ดิฉันกล่าวสุนทรพจน์ในวันนี้ ดิฉันอยากถามทุกท่าน ในจิตใจของทุกท่านมิตรคืออะไร รากฐานของชีวิตคืออะไร ในสายตาดิฉัน มิตรคือรู้จักกันและกัน เหมือนอ้าปากเห็นลิ้นไก่ มีผลกระทบเชิงบวกกับเรา รากฐานของชีวิตคือโภชนาที่ช่วยเรา มีความสามารถเติบโตทุกวัน

ที่ภาคเหนือของประเทศจีน มีไม้ไผ่ชนิดหนึ่งชื่อไผ่หมาว ชาวนาปลูกไม้ไผ่ชนิดนี้ทั่วไป ใส่ใจใส่รักทุกวัน และปลูกเฟิร์นในเวลาเดียวกัน โดยสี่ปีที่ผ่านมา ไผ่หมาวนี้ขึ้นแค่ 3 เซนติเมตร และเฟิร์นนี้อยู่บนแผ่นดินทุกที่ คนนอกที่เห็นสิ่งแบบนี้จะคิดว่า ใช้เวลานานที่ปลูกไม้ไผ่นี้ เสียเวลาและพลังงาน ปลูกเฟิร์นนี้จะดีกว่า แล้วห้าปีที่ผ่านมา ไผ่หมาวนี้ขึ้นวันละ 30 เซนติเมตร แค่หกสัปดาห์มีความสูง 15 เมตร สถานที่ปลูกไผ่หมาวกลายเป็นป่าไม้ไผ่ ไผ่หมาวนี้ใช้สี่ปีพยายามหยั่งรากภายใต้แผ่นดิน เมื่อถึงเวลาจะมีโภชนาช่วยขึ้นสูงสุดได้ แล้วเฟิร์นนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

รากฐานของชีวิตคือโภชนาที่ช่วยเรามีความสามารถเติบโตทุกวัน ความรู้จึงเป็นโภชนาของเรา ยิ่งเยอะยิ่งมั่นคง ในชีวิตของเรามีหลายคนเหมือนเฟิร์นนี้ เวลาเรียนหนังสือ คิดแต่เรียนจบ จะได้งานยังไง อยากจบเร็ว โตเร็ว เมื่อมีโอกาสมาหา เขาจะมีจิตใจอยากจะทำ แต่ความสามารถช่วยไม่ถึง ยังมีคนบางคนฝังตัวเรียนหนังสือเหมือนไผ่หมาว พยายามหยั่งรากภายใต้แผ่นดิน

ความรู้จึงเหมือนรากไม้ไผ่นี้ ใช้พลังงานให้รากลึก ลึกที่สุดภายใต้แผ่นดิน จึงจะมีความสามารถช่วยตัวเอง ปกป้องตัวเอง มีโอกาสจึงมีโภชนาช่วยตัวเองขึ้นสูงสุดได้ มีนักกวีคนจีนคนหนึ่งบอกว่า “เยาวชนแข็งแรงประเทศจะแข็งแรงด้วย” เยาวชนในสมัยนี้ควรเหมือนไผ่หมาวพยายามสร้างราก ตั้งแต่เด็ก อ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก มีนักกวีคนจีนอีกคนหนึ่งบอกว่า “เรียนจนถึงตาย” ดังนั้น ไม่ว่าอายุเท่าไหร่ สร้างรากฐานเมื่อไหร่ ก็ไม่ช้า

มิตรคือรู้จักกันและกัน เหมือนอ้าปากเห็นลิ้นไก่ มีผลกระทบเชิงบวกกับเรา เมื่อเราหลงทางจะมาบอกเราว่าเราทำผิด

อับบราฮัม ฮาโรด์ มาสโลว์ เคยเขียนหนังสือและบอกเราว่ามนุษย์ต้องการ ห้าอย่างในชีวิตของเราตามลำดับ ต่ำถึงสูง 1.ความต้องการทางสรีระวิทยา 2.ความต้องการด้านความปลอดภัย 3.ความต้องการทางสังคม 4. ความต้องการความเคารพจากคนอื่น 5.ความต้องการของตนเอง ประเทศต่างกัน ความต้องการ ที่คนได้ตอบสนองครบความต้องการห้าอย่างก็ต่างกัน แล้วมีบางคนเมื่อครบได้สี่อย่างก็จะหลงทาง เขาจะไม่มีความเป้าหมายในชีวิต และไม่มีความสุข สาเหตุที่เขาหลงทางคือไม่มีคนมาชี้ทางให้เขาและโภชนาของเขาไปส่งเขาไปสูงที่สุดอยู่แล้ว ขึ้นนิดหน่อยก็ไม่ได้

สุภาษิตภาษาอังกฤษ“There is no better entertainment than reading more lasting satisfied” หมายความว่า ไม่มีความบันเทิงที่ดีกว่าการอ่านหนังสือที่ความพึงพอใจที่ยาวนาน ถ้าเราได้โภชนาจากหนังสือ เป็นมิตรกับหนังสือ แล้วความรู้จากหนังสือจะช่วยเราไปไกลที่สุด แต่สาเหตุที่เราเป็นเพื่อนกับหนังสือ ไม่ใช่เราจะขอสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากหนังสือจริง ๆ การอ่านหนังสือจะช่วยเรามีความรู้ความคิด เราจะมีความคิดกว้างขวาง ไม่เพียงคิดแต่ด้านเดียว เมื่อการอ่านหนังสือความพึงพอใจที่หนังสือให้ จะช่วยเราได้ตอบสนองความต้องการของตัวเองด้วย

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตของเยาวชน อยู่กับมิตร เราจะไม่มีวันเราจะหลงทางได้และไม่มีวันจะไม่เข้าใจตัวเองได้ และโภชนาของหนังสือให้จะกลายเป็นรากฐานของชีวิตเรา

ตัวอย่างบทพูดลำดับที่ 1/9

เรียนอาจารย์และท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน

ดิฉันรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มากล่าวสุนทรพจน์ในเรื่อง “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน”

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพคะ เรอเน เดการ์ต นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศสเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือคือทรัพย์สินรวมทางจิตของมนุษย์ คือบันไดการก้าวหน้าของมนุษย์ คือน้ำนมที่เลี้ยงจิตใจของมนุษย์ และคือกุญแจที่เปิดภูมิปัญญาของมนุษย์นั่นเอง” และได้กล่าวอีกไว้ว่า การอ่านหนังสือที่ดีก็เหมือนการสื่อสารกับเพื่อนที่ดีอยู่ ดังนั้น หนังสือก็คือมิตรสามารถนำความสุขให้พวกเราได้

ในยุคสมัยนี้ เทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้ผลิตผลิตภัณฑ์ออกมาทางเทคโนโลยีอย่างมากมาย อย่างเช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ และไอแพด เป็นต้น สิ่งพวกนี้สามารถนำมาใช้แทนสิ่งของต่าง ๆ ได้ เช่น ปากกา สมุดบันทึก นาฬิกา รวมถึงหนังสือด้วย ในปัจจุบันทำให้มนุษย์ไม่ค่อยต้องการหนังสือ และค่อย ๆ ลืมหนังสือคือมิตรของมนุษย์ไป แต่ถึงอย่างไร ดิฉันก็ยังคงชอบหนังสือมากกว่า ถึงแม้จะมีพวกคอมพิวเตอร์เข้ามา เพิ่มความสะดวกสบายอย่างมากก็ตาม แต่ดิฉันเชื่อเสมอว่าหนังสือยังคงเป็นผู้ช่วยที่ดีในด้านการเรียน และด้านในใช้ชีวิตประจำวัน ทุก ๆ วันนี้ ดิฉันเรียนอยู่ ดิฉันได้อาศัยหนังสืออย่างมากมาย ถ้าไม่ใช่เพื่อทำการบ้าน ก็เพื่อเพิ่มเติมความรู้ต่าง ๆ ของตนเอง และดิฉันได้มีความรู้สึกโชคดีมาก ที่ทั้งสองจุดมุ่งหมายเหล่านี้ ช่วยสามารถบรรลุความสำเร็จได้

นอกจากนี้แล้ว ในชีวิตประจำวัน ไม่มีใครสามารถสมหวังและมีความสุขได้ตลอดเวลา ต้องมีโศกเศร้าบ้าง ทุกข์ใจบ้าง ชีวิตของดิฉันก็เหมือนกัน แต่ที่ดิฉันต่างจากผู้คนส่วนใหญ่นั้นก็คือ ดิฉันจะไม่มานั่งโศกเศร้า ดิฉันจะหาวิธีทำให้ตัวเองดีขึ้น และวิธีที่ดิฉันนิยมใช้ก็คือการหาหนังสือประเภทพุทธิปัญญามาเมื่อนำมาอ่านเสร็จแล้วอารมณ์ก็ดีขึ้นอย่างไม่มากก็น้อย และเริ่มมองโลกในแง่ดีขึ้นทันที

ท่านผู้มีเกียรติเห็นไหมคะ ว่าทั้งหมดเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า หนังสือคือมิตรสำหรับดิฉันจริง ๆ และดิฉันก็เชื่อว่าหนังสือสามารถเป็นมิตรของทุกท่านได้เช่นกัน ถ้าทุกท่านไม่ทิ้งหนังสือ

หนังสือไม่เป็นเพียงแค่มิตรอย่างเดียว หนังสือยังสามารถสร้างรากฐานชีวิตเยาวชนได้ เชกสเปียร์ นักกวีหรือนักเขียนบทละคร ชาวอังกฤษเคยกล่าวว่า “ถ้าไม่มีหนังสือในชีวิต ก็เหมือนกลางวันไม่มีแสงสว่าง ถ้าไม่มีหนังสือในชีวิต ก็เหมือนนกไม่มีปีก” ส่วนดิฉันว่า ถ้าไม่มีหนังสือ ชีวิตเยาวชนจะไม่มั่นคง ดังนั้น เยาวชนต้องการหนังสือ ไม่อย่างนั้นรากฐานชีวิตจะไม่มั่นคง

เยาวชนคือดอกไม้ของประเทศ และเป็นทั้งความหวังของประเทศ ถ้ารากฐานไม่มั่นคงจะส่งผลกระทบแก่ประเทศอย่างโดยตรง ส่วนหนังสือนั้นมีทุกอย่างที่พร้อมจะช่วยสร้างรากฐานชีวิตได้ เช่น คติสอนใจ ความมหัศจรรย์ กำลังใจ หรือคุณธรรม เป็นต้น ถ้าหากเมื่อเยาวชนนำสิ่งของต่าง ๆ นี้ออกไปใช้แล้ว ก็เหมือนกำลังสร้างรากฐานชีวิตตนเอง หรือสร้างรากฐานชีวิตให้สมบูรณ์กว่าเดิม

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพคะ จากดังกล่าวข้างบนแล้ว ทุกท่านน่าจะทราบและเห็นด้วยว่าหนังสือคือมิตรที่ได้ให้คุณค่ากับชีวิตอย่างมากมาย ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นวัยเด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน หรือวัยชรา พวกเราก็ควรรักและอ่านหนังสืออย่างที่ไม่มีวันหยุด

ตัวอย่างบทพูดลำดับที่ 2/11

เรียนท่านคณาจารย์และท่านผู้มีเกียรติทุก ๆ ท่าน

“ถ้าคุณได้อ่านมากกว่า 10,000 เล่ม คุณจะพบว่ามันง่ายที่ตอนเขียน เหมือนมีพระเจ้าอยู่ที่นั่นเพื่อช่วยเธอ” นี่คือคำพูดจากกวีของประเทศจีน จากประโยคนี้ เราเห็นได้ว่าความสำคัญของการอ่านหนังสือ หนังสือเป็นดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างหัวใจของเรา หนังสือเป็นแผนที่สามารถชี้เส้นทางให้ถูกต้อง หนังสือเป็นยาสามารถรักษาโรคหัวใจ

ท่านเคยคิดและเคยถามตัวเองบ้างไหมว่า สิ่งหนึ่งที่มีสำคัญ สามารถกำหนดความแตกต่างระหว่างคนและคนได้นั้นคืออะไร คำตอบก็คือ “การอ่านหนังสือ” นั่นเอง

หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน ตอนเป็นวัยรุ่น เราชอบอ่านหนังสือหรือไม่ ชอบอ่านหนังสือแบบใด อาจสามารถกำหนดวิถีชีวิตของเราได้

เหมาเจ๋อตง ประธานของประเทศจีนได้กล่าวไว้ว่า “การอ่านหนังสือถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสิ่งหนึ่งในชีวิตของท่าน” ท่านเคยบอกว่า “ไม่กินข้าวทั้งวันได้ ไม่อาบน้ำสักวันได้ แต่ไม่อ่านหนังสือวันเดียวไม่ได้” ตอนที่ท่านยังเป็นเยาวชนก็ชอบอ่านหนังสือมาก ท่านได้อ่านหนังสือหลายชนิดและได้รับความคิดจากหลาย ๆ ด้าน จึงทำให้ท่านเกิดความคิดอยากจะเปลี่ยนแนวทางทางสังคมของประเทศจีน สุดท้ายท่านทำได้ตามที่ท่านคิด โดยมีความรู้ความคิดจากหนังสือที่ท่านเคยได้อ่านมา ถ้าท่านไม่ได้ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เป็นเยาวชน จะไม่เกิดความคิดอยากจะเปลี่ยนแนวทางทางสังคม ประเทศจีนอาจไม่มีสังคมปัจจุบันนี้ก็ได้

ท่านเคยได้ยินผู้นำสังคมคนไหนไม่ชอบอ่านหนังสือไหมคะ การอ่านหนังสือนั้น อาจไม่ได้เห็นผลกระทบทันที แต่บางส่วนมันจะค่อย ๆ เข้าสู่หัวใจของคนเรา ร่างกายของคนเรา ถึงเรากลายเป็นผู้แก่ก็จะจำได้ และจะมีผลกระทบพลังทั้งชีวิตของเรา

ดิฉันก็เป็นเยาวชนคนหนึ่งและชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่สมัยเด็ก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือเรียน หรือหนังสือนอกตำราเรียนก็ตาม การอ่านหนังสือนั้น ทำให้ดิฉันได้รู้จักวัฒนธรรมและประเพณีของต่างประเทศโดยไม่ต้องออกจากบ้าน ได้เรียนรู้ข้อมูลต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ความคิดของดิฉันได้มีความลึกซึ้งมากขึ้น ทำให้ดิฉันมีแนวโน้มในการใช้ชีวิตไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือแล้วให้กำลังใจ ตอนที่เจออุปสรรคต่าง ๆ ให้เพลิดเพลินตอนที่ดิฉันรู้สึกเศร้าใจ ดิฉันไม่เคยรู้สึกเหงาซักที เพราะดิฉันมีหนังสือเป็นเพื่อน การอ่านหนังสือนั้น ช่วยให้ดิฉันรู้จักตัวเองและสร้างหลักการในการดำเนินชีวิตของตัวเองได้

โลกปัจจุบันนี้ จะเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เราสามารถอ่านหนังสือได้ในหลาย ๆ ทางและทุกนาที สังคมหยิบยื่นโอกาสในการก้าวหน้าแก่เราเสมอ เราคือผู้ครองพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนั่นก็คือพลังการอ่านหนังสือ เราจะไม่ให้โอกาสตัวเองได้ใช้พลังนี้จารึกประวัติศาสตร์แห่งชีวิตเราละหรือ

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน หากเยาวชนทุกคนได้รู้จักความสำคัญของการอ่านหนังสือ ไม่เพียงจะมีผลกระทบดีต่อตัวเอง สังคมมนุษย์จะดีขึ้นเยอะ ขอเชิญทุกคนมาอ่านหนังสือกันตั้งแต่วันนี้เถิดค่ะ

ตัวอย่างบทพูดลำดับที่ 2/24

เรียนอาจารย์ที่เคารพและสวัสดีเพื่อน ๆ ที่น่ารักทุกท่านค่ะ

ท่านเชกสเปียร์เคยกล่าวไว้ว่า “The book is the nourishment in the whole world, life the inside have no book, seem to have no sunlight, the inside of the intelligence have no book, seem the bird have no wing”

คำพังเพยนี้แสดงให้เห็นว่า หนังสือมีความสำคัญในชีวิตของเราทุกคน ในโลกสมัยใหม่นี้ หนังสือกลายเป็นมิตรที่ขาดไม่ได้สำหรับเราทุกคน โดยเฉพาะเยาวชน หนังสือไม่เพียงแต่เพิ่มสนุกสนานกับชีวิตที่น่าเบื่อของเรา มันยังช่วยให้ความรู้และความสุขมากมาย มีผู้รู้ท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า “หนังสือคือชีวิตและความสุข ทุกครั้งที่เปิดหนังสือมาอ่านคือเปิดชีวิตที่มีความสุข”

การอ่านหนังสือก็เหมือนกับอ่านชีวิต อ่านชีวิตของบรรพบุรุษ อ่านชีวิตของผู้เขียนและอ่านชีวิตของตนเอง เวลาเราอยู่คนเดียว เราเหงา เราต้องอ่านหนังสือ เวลาเราเจอสิ่งไม่ดี เราเสียใจ เราก็ต้องอ่านหนังสือ เวลาเราสำเร็จ เราดีใจ เราก็ต้องอ่านหนังสือเหมือนกัน หนังสือเหมือนเพื่อน ๆ เรา ช่วยแบ่งปันความสุขและความทุกข์ของเรา หนังสือก็เหมือนแสงแดดในฤดูหนาว มอบพลังให้ผู้คน ทำให้คนมองโลกในแง่ดี ทำให้เราผลักไปข้างหน้า หนังสือทำให้ชีวิตเรามีสีสันที่น่าสนใจและมีความฝันที่อบอุ่น

พูดถึงนี้ เพื่อน ๆ อาจจะอยากถามว่า หนังสือกับเยาวชนเรามีการเชื่อมอะไรที่ต่อโดยตรงไหม คำตอบคือมันต้องมีค่ะ อย่างที่ทุกท่านรู้ เยาวชนทุกคนเป็นอนาคตของประเทศเรา การเติบโตของอนาคตมีการเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดอนาคตของประเทศเรา ที่ประเทศจีนมีคำกล่าวที่รู้จักกันดีว่า “เยาวชนที่เข้มแข็งและประเทศชาติก็จะเข้มแข็งเหมือนกัน” การอ่านหนังสือก็คือวิธีที่จะทำให้เยาวชนเราได้เข้มแข็งนั่นเอง

หนังสือไม่เพียงแต่ให้ความรู้ต่าง ๆ แก่เยาวชน มันยังช่วยสร้างรากฐานชีวิตเยาวชน เช่น การอ่านหนังสือจะทำให้เกิดภูมิปัญญาพื้นฐานที่เราจะนำมาใช้ในประกอบอาชีพได้ดีขึ้น มองอะไรได้ลึกซึ้งขึ้น ไม่ว่าอาชีพใดก็ตาม เพราะการอ่านหนังสือ ไม่ว่าอาชีพใดก็ตาม การอ่านหนังสือนั้นจะไม่มีวันหยุดเพื่อทุ่มเทความรู้นำมาคิดวิเคราะห์ได้ ไม่ว่าเยาวชนหรือใคร เพราะการอ่านหนังสือนั้นจะเป็นสิ่งที่จะเสริมสร้างบูรณาการให้สมองมีการเคลื่อนไหว ได้คิดและมีจินตนาการที่ไม่หลับใหล

สังเกตประวัติศาสตร์ของโลก ไม่ว่าประเทศไทย ประเทศจีนหรือประเทศที่อื่น ๆ ท่านที่ได้รับประสบความสำเร็จทุกท่านนั้น จะทำสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นก็คือ ทุกท่านนั้นต่างก็ชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก ๆ ถึงแม้ว่าการอ่านหนังสือจะไม่ใช่วิธีเดียวที่จะทำให้เราได้รับประสบความสำเร็จ แต่ดิฉันเชื่อว่าการอ่านหนังสือจะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะทำให้เราได้รับประสบความสำเร็จ ชีวิตเติบโตมากับหนังสือในฐานะที่เป็นอนาคตของประเทศ เยาวชนทุกคนควรต้องอ่านหนังสืออยู่เสมอ เยาวชนที่เข้มแข็งและประเทศชาติก็จะเข้มแข็งเหมือนกัน

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่านคะ อ่านหนังสือนับแต่วินาทีนี้เถิด อยู่ในหนังสือจะมีระยะทางที่เราต้องการจะมาถึง และมีความรู้ที่เราจะนำมาใช้ในตลอดชีวิต

ตัวอย่างบทพูดลำดับที่ 2/26

เรียนท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

“หนังสือเป็นเพื่อนที่เงียบและมั่นคงมากที่สุด เป็นที่ปรึกษาที่เข้าถึงได้ง่ายและรอบรู้ที่สุด และเป็นครูที่อดทนที่สุด” นี่คือคำกล่าวของ Charles William Eliot ผู้ซึ่งเป็นอดีตอธิการบดีของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ในคำกล่าวนี้ กระผมเห็นด้วยกับคำว่า “หนังสือเป็นเพื่อนที่เงียบและมั่นคงมากที่สุด” เป็นอย่างยิ่ง ในสายตาของกระผมแล้ว ตั้งแต่เล็กจนโต หนังสือเป็นบทบาทที่สำคัญในชีวิตของเรา โดยเฉพาะสำหรับชีวิตเยาวชน

เยาวชนเป็นความหวังของชาติ และยังเป็นผ้าขาวที่พร้อมรับการแต่งแต้มสีต่าง ๆ จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การอ่านหนังสือจะทำให้เยาวชนมีความรู้มากยิ่งขึ้น สำหรับเยาวชน การอ่านหนังสือจะทำให้เยาวชนเองมีความรู้ ยิ่งอ่านก็ยิ่งรู้ โดยต้องเลือกหนังสือที่ตนเองสนใจ เพราะจะทำให้เกิดความบันดาลใจหรือแรงกระตุ้นให้เยาวชนอยากเรียนรู้ และเลือกหนังสือที่มีความน่าเชื่อถือว่ามีข้อมูลถูกต้อง ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน คงจะทราบกันดีว่า หนังสือทุกประเภทล้วนมีประโยชน์ เช่น การอ่านหนังสือทางวิทยาศาสตร์จะทำให้มนุษย์พัฒนาก้าวไปข้างหน้า ประวัติศาสตร์จะทำให้มนุษย์เข้าใจที่มาของชนชาติต่าง ๆ และนำความผิดพลาดในอดีตมาใช้เป็นบทเรียน เพื่อเสริมสร้างอนาคตที่ดี การอ่านหนังสืองานประดิษฐ์หรืองานเกษตรก็นับว่าเป็นความรู้ในการสร้างรายได้ แม้แต่หนังสือการ์ตูนหรือนิยายก็ยังช่วยส่งเสริมให้เยาวชนมีแนวคิดที่ดี ปรับตัวใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ ไม่เป็นปัญหาสังคม โดยเยาวชนไม่ต้องเรียนรู้หรือทดลองสิ่งต่าง ๆ สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ด้วยตนเอง เยาวชนจึงมีภูมิคุ้มกันตัวเองให้ห่างไกลจากโรคภัยต่าง ๆ รอบตัว นับว่าเป็นการสร้างรากฐานชีวิตให้เจริญก้าวหน้ารูปแบบหนึ่ง

ในภาษาจีนมีอยู่คำหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เราควรอ่านหนังสือให้เยอะ และควรอ่านหนังสือที่ดีด้วย” ดังนั้น สำหรับเยาวชนแล้ว นอกจากควรอ่านหนังสือให้เยอะแล้ว ยังต้องสร้างความสามารถในการแยกแยะหนังสือที่ดีและหนังสือที่ไม่ดี

ในยุคปัจจุบันนี้ มีหนังสือเยอะแยะมากมาย มีทั้งหนังสือที่ดีและหนังสือที่ไม่ดี หนังสือที่ดีจะช่วยให้เยาวชนพัฒนาความรู้และความสามารถ และย่อมจะช่วยสร้างรากฐานที่ดีให้แก่เยาวชนด้วย หนังสือที่ไม่ดีจะทำให้เยาวชนเกิดความคิดที่ไม่ดีและกระทบการกระทำของพวกเขาด้วย

ในชีวิตของเยาวชน มีอยู่ผลสำเร็จชนิดหนึ่งที่ทำให้เยาวชนใช้เป็นประโยชน์ได้ตลอดชีวิต นั่นก็คือผลสำเร็จที่ได้จากการอ่านหนังสือ ในชีวิตของเยาวชน มีอยู่ประสบการณ์ชนิดหนึ่งที่ทำให้เยาวชนยากที่จะลืมไปได้ นั่นก็คือประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านหนังสือ หนังสือเป็นเพื่อนที่สนิทและซื่อสัตย์ของเยาวชน แล้วช่วยทำให้พวกเขารู้เรื่องและเข้าใจในทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ ดังนั้น เราสามารถพูดได้ว่า “หนังสือคือมิตร สร้างรากฐานชีวิตเยาวชน”

รักหนังสือสร้างชีวิตให้มีค่า รักหนังสือสร้างเวลาให้สุขสันต์
รักหนังสือสร้างความฝันให้เป็นจริง รักหนังสือสร้างรากฐานให้มั่นคง

ภาคผนวก ฉ
ประวัติย่อผู้วิจัย

ภาคผนวก ฉ
ประวัติย่อผู้วิจัย

ผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล นางสาววิไล ธรรมวาจา

ประวัติการศึกษา กศ.บ.(ภาษาไทย) เกียรตินิยมอันดับ 2 มหาวิทยาลัยบูรพา
รป.บ.(รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ศศ.ม.(ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยบูรพา

สถานที่ติดต่อ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
โทรศัพท์ 02-312-6300 ต่อ 1185